

Nguyên Kỳ Nguyên Nhan

Contents

Nguyên Kỳ Nguyên Nhan	2
1. Chương 01 + 02	2
2. Chương 03 + 04	8
3. Chương 05 + 06	14
4. Chương 07 + 08	19
5. Chương 09 + 10	24
6. Chương 11 + 12	30
7. Chương 13	35
8. Chương 14	39
9. Chương 15 + 16	42
10. Chương 17	48
11. Chương 18	52
12. Chương 19	56
13. Chương 20	59
14. Chương 21	62
15. Chương 22	66
16. Chương 23 + 24	69
17. Chương 25 + 26	75
18. Chương 27	81
19. Chương 28	85
20. Chương 29 + 30	88
21. Chương 31 + 32	95
22. Chương 33 + 34	101
23. Chương 35 + 36	108
24. Chương 37 + 38	115
25. Chương 39 + 40	122
26. Chương 41 + 42	129
27. Chương 43 + 44	136
28. Chương 45	143
29. Chương 46	147
30. Chương 47	150
31. Chương 48	153
32. Chương 49 + 50	156
33. Chương 51 + 52	163
34. Chương 53 + 54	169
35. Chương 55	176
36. Chương 56	180
37. Chương 57 + 58	184
38. Chương 59 + 60	191
39. Chương 61 + 62	197
40. Chương 63 + 64	204
41. Chương 65 + 66	210

42. Chương 67 + 68	218
43. Chương 69 + 70	225
44. Chương 71 + 72	231
45. Chương 73 + 74	239
46. Chương 75 + 76	245
47. Chương 77 + 78	252
48. Chương 79 + 80	258
49. Chương 81 + 82	264
50. Chương 83 + 84	270
51. Chương 85 + 86	277
52. Chương 87 + 88	284
53. Chương 89 + 90	290
54. Chương 91 + 92	296
55. Chương 93 + 94	303
56. Chương 95 + 96	311
57. Chương 97 + 98	318
58. Chương 99 + 100	325
59. Phiên Ngoại	332
60. Đại Kết Cục (Hết)	336

Nguyễn Kỳ Nguyễn Nhan

Giới thiệu

Câu chuyện về một cô gái bình thường xuyên không, chân chân chính chính chỉ là một cô gái bình th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-ky-nguyen-nhan>

1. Chương 01 + 02

Chương 1

Một buổi sáng ánh nắng rực rỡ.

Chim hót ríu rít, hoa tỏa hương thơm, thiếu nữ mặc sa y màu hồng phấn nhanh nhẹn bước trên hành lang, nhẹ mỉm cười nhìn quanh, mơ hồ như có ánh sáng mềm mại tỏa ra từ ống tay áo tung bay, dường như có thể mọc cánh thành tiên bay lên trời bất cứ lúc nào.

Nàng, chính là một thiếu nữ mỹ lệ khả ái khêu gợi thiện lương rất có khí chất... là nha hoàn duy nhất của nữ chính ta, Tiểu Hồng.

Ta thừa nhận cái tên Tiểu Hồng không có cá tính này là do ta đặt ra, bởi vì căn cứ theo kiến thức lịch sử uyên bác của ta, hồng nhan họa thủy thường bạc mệnh, Tiểu Hồng chính là họa thủy trong họa thủy, cho

nên cần phải có một cái tên thật bình thường để bù lại. Thật ra thì ta đã chuẩn bị gọi nàng là Cầu Đản, sau lại bởi vì nàng và cả những người trong thôn đều phản đối, ta đành phải thôi.

Ta sống trong một cái thôn yên tĩnh mà hòa ái, mọi người nam canh nữ chức[1], tự cấp tự túc, trải qua cuộc sống cực kỳ hạnh phúc. Ta là người nổi danh nhất trong cái thôn này, vô luận người già hay đứa trẻ, ngay cả Đại Hoàng nhà lão Trương đầu thôn nhìn thấy ta cũng phải cất tiếng chào. Vì vậy người trong thôn tặng cho ta một cái danh hiệu, cũng chính là phản ánh chân thực nhất thân phận chân chính của ta.

Bọn họ gọi ta, là thôn trưởng lão Đại. [@sieunhanu.wordpress] th4g8tsaf

Lời này ta nói với ai cũng đều không tin, một tiểu nha đầu mười tám tuổi làm sao có thể làm lão Đại?! Đây dĩ nhiên phải có một chút bản lãnh, ví dụ như hâm hạp, lừa gạt, nhậu nhệ... Hay là đánh bạc cược, cái gì ta cũng biết. Hơn nữa bản thân ta có trí khôn và nhớ dai hơn hẳn người thường, cho nên ta vô cùng đặc biệt và cũng cực kỳ...vô sỉ.

Cứ nhìn thư đồng Tiểu Liên lúc mới vừa tới cái thôn này mà nói, năm đó cậu ta là đứa trẻ đơn thuần thiện lương đến cỡ nào a. Vừa vào đầu thôn đã bị Đại Hoàng nhà lão Trương nghênh đón.

“Chớ dữ ở đâu ra!”, Tiểu Liên rút bội kiếm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tràn đầy vẻ mỗi một sau khi lặn lội đường xa.

Lão Trương ra đón, “Đại Hoàng sẽ không cần người, tiểu ca đừng nóng giận”.

Tiểu Liên nhìn vị đại thúc vẻ mặt chất phác chân thành, tự nhiên cảm thấy thân thiết, thích thú đem bội kiếm tra vào bao, ôm quyền nói: “Xin hỏi, nơi này là Thanh Phong Các có phải không?”.

“Thanh Phong Các, chính là nơi này, tiểu ca muốn tìm thôn trưởng sao?”, lão Trương hiểu rõ gật đầu, “Từ nơi này đi thẳng vào bên trong, quẹo phải rồi quẹo phải, quẹo trái rồi quẹo trái, chính là gian nhà rách nát nhất”.

Thôn trưởng? Là tên gọi khác của Các chủ Thanh Phong Các sao...

Tiểu Liên nghi ngờ nhìn lên ngôi miếu đồ nát trước mắt, truyền thuyết nói rằng Các chủ Thanh Phong Các là người bí hiểm, ru rú trong nhà, nhưng không ngờ lại... nghèo đến như vậy!

Trong lòng xuất hiện ba phần thất vọng, cậu ta gõ lên vòng đồng rỉ sắt, lập tức có tiếng bước chân truyền đến, cửa gỗ nặng nề “kéo kẹt” một tiếng mở ra.

Tiểu Hồng cười nói: “Là Liên công tử ư, mời vào, Các chủ chờ đã lâu”.

Tiểu Liên lập tức giật nảy mình, cô gái này tuyệt sắc như vậy mà cũng chỉ là một nha hoàn, mình vừa đến đây cũng chưa tới một nén nhang, vậy mà Các chủ đã biết, chủ nhân của Thiên hạ Đệ nhất Các, quả nhiên danh bất hư truyền.

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, ngay sau đó, cậu ta bất hạnh nhìn thấy ta.

Chênh lệch rõ ràng như mực nước của lòng sông so với đáy biển làm cho cậu ta trong nháy mắt biến thành con tò te, ánh mắt giằng co ở trên người ta giống như là muốn lột xuống một lớp da.

Một lúc lâu, vẻ mặt cậu ta bối rối, chán nản nói: “Tại hạ là Liên Chi Hoàì, tham kiến Các chủ”.

Ta khách khí gãi gãi đầu, cười nói: “Cái này, ta vẫn tương đối thích người khác gọi ta là thôn trưởng”.

Sau đó, sắc mặt Tiểu Liên càng bối rối.

“Tiểu Liên, tìm ta có việc gì sao?”, ta hòa ái nói.

“...”, Tiểu Liên vẫn giữ vẻ mặt nghi ngờ.

Tiểu Hồng nhin cười, “Liên công tử, vị này đích thực là Các chủ Thanh Phong Các, ngài có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi”.

Được vị tỷ tỷ xinh đẹp khuyên can, Tiểu Liên rốt cuộc quyết định tin tưởng ta, cất cao giọng nói: “Liên gia của tại hạ một nhà mười ba miệng, đều bị La Huỳnh Thạch hữu sứ của Triều Thánh Môn giết chết,

vốn nghe nói Thanh Phong Các chỉ cần có thù lao liên hữu cầu tất ứng[2], ta muốn cái đầu của La Huỳnh Thạch, nhưng mà tại hạ bất tài, chỉ có một cái mạng nhỏ, Các chủ muốn thì cứ lấy”.

“La Huỳnh Thạch?”. [@sieunhanu.wordpress]trht4hr8t

Ta nhắm mắt lại vờ như đang suy nghĩ dăm chiêu. Một lúc lâu sau, mở mắt ra, thấy vẻ mặt Tiểu Liên mang thần sắc không biết sợ, khóe mắt lại toát ra một chút căng thẳng.

Ta nhin cười ra tiếng, “Được rồi”.

Tiểu Liên thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó nghiêm mặt nói: “Đa tạ Các chủ thành toàn, ngày sau dù núi đao biển lửa, Liên Chi Hoài tuyệt không có một cái nhú mày”.

“Núi đao biển lửa rất vui vẻ sao?”, ta miễn cưỡng ngáp một cái, “Tiểu Hồng, tiễn khách”.

Tiểu Liên ngơ ngác đi theo phía sau Tiểu Hồng, ra khỏi ngôi miếu đồ nát.

Tiểu Hồng thấy cậu ta bộ dạng thất hồn lạc phách, thần nhiên cười, “Tiểu Hồng biết trong lòng Liên công tử vẫn còn nghi ngờ, nhưng kính xin công tử yên tâm, chuyện Các chủ đã đáp ứng rồi, tuyệt đối sẽ không nuốt lời”.

“Hồng cô nương, thứ lỗi cho ta nói thẳng, ta vẫn cho là Các chủ Thanh Phong Các phải...”.

“Là người phong hoa tuyết đại, thông minh cực đỉnh sao?”, Tiểu Hồng tiếp lời: “Như vậy, ngài cho rằng ngài làm sao có thể đến được nơi này?”.

Tiểu Liên trong bụng kinh ngạc, trước đó cậu ta nhận được một tờ giấy thần bí, mới từng bước tìm được cái thôn nhỏ này.

“Thế nhân đều biết Thanh Phong Các chúng ta ở ven hồ Thiên Thủy, thù lao thỉnh cầu các loại cùng lắm chỉ xem là một vài thứ đồ chơi đắt tiền chút thôi, ngài vì sao lại có thể theo chỉ dẫn của người khác, đến được nơi cực kỳ bí mật này, hơn nữa mở miệng liền muốn giết hữu sứ ma giáo, giết hấn rồi sẽ phải gánh chịu hậu quả to lớn, ngài nói vì sao Các chủ một câu liền đồng ý?”.

“...”, Tiểu Liên nói không ra lời.

“Tổng bộ, nhân sự của Thiên hạ Đệ nhất Các, tướng mạo giọng nói của Các chủ, bao gồm cả ta đây làm nha hoàn, mọi thứ đều cực kỳ bí mật. Tại sao lại dễ dàng ột người ngoài như ngài biết được?”.

“Chẳng lẽ... Là Các chủ?”. [@sieunhanu.wordpress]rh84r6th4

“Không sai!”, Tiểu Hồng ngạo nghễ nói: “Các chủ coi trọng tư chất của ngài, nhưng ngài lại nói cô ấy không có năng lực, ngài chắc cũng biết Kỹ gia?”.

“Là Kỹ gia nắm trùm các quán rượu, khách điểm[3], buôn bán tơ lụa, châu ngọc?”.

“Không sai, Kỹ gia, chính là tài sản của Các chủ chúng ta!”.

Ta nằm úp tai vào cửa nghe thấy như vậy trong lòng nở hoa, nha đầu này, đã sớm nói cho nàng hiểu làm người là phải khiêm tốn, cứ khen như vậy hoài, ta sớm muộn gì cũng sẽ trở nên kiêu ngạo, xấu hổ a xấu hổ a.

Chú thích:

[1] nam cày ruộng, nữ dệt vải

[2] có yêu cầu lập tức sẽ đáp ứng

[3] cao cấp hơn quán trọ, như khách sạn bây giờ

Chương 2

Ngày hôm sau, Tiểu Liên nhìn cái đầu của La Huỳnh Thạch trên bàn, trợn mắt đến mức con ngươi cũng sắp rớt ra ngoài.

“Này... La Huỳnh Thạch... Ít nhiều gì cũng là cao thủ hạng nhất trên giang hồ... Cô, các người làm sao...”.

“Nhanh như vậy đã giải quyết xong phải không?”, ta không thích nhìn cảnh tượng máu thịt lẫn lộn trước mặt, liền quay đầu đi phát phát tay. “Người của chúng ta lợi hại hơn hẳn mà thôi”.

“Nhìn vết kiếm này... Là đệ nhất cao thủ của Thanh Phong Các, Túc Sát[1]sao?”.

“Không sai”. [@sieunhanu.wordpress]t4h65t4h

“Ngài ấy giúp Liên mỗ báo thù diệt môn, tại hạ lại không thể nhìn tận mắt vị kỳ nhân này sao?”.

“Người đã sớm gặp ông ấy rồi”.

“A?? Làm gì có?”.

“Chính là lão Trương đầu thôn đó, Đại Hoàng nhà ông ấy không có sửa người sao?”.

“...”.

Tiểu Liên đáng thương một lần nữa hóa thành con tò te, ta ho mấy cái, “Về thù lao thì...”.

Thành công làm tượng đất sống lại. “Nguyên ý nghe Các chủ sai khiến”.

Ta cười cười, “Từ nay về sau, Liên Chi Hoài cùng cừu hận diệt môn của hắn đã chết, từ hôm nay người chỉ là một tùy tùng Tiểu Liên bên cạnh ta, tất cả của người đều là của ta, hiểu chưa?”.

Từ đó Liên Chi Hoài biến mất, bên cạnh ta lại xuất hiện một Tiểu Liên nhiều chuyện lời nói ác độc.

“Thôn trưởng, mặt trời đã phơi mông rồi nha!”.

“Mọi người mau đến xem này, thôn trưởng trước khi đi ngủ lại không rửa chân!”.

“Tiểu Hồng, cô làm sao có thể sống cùng lão Đại lâu như vậy hả, keo kiệt muốn chết, ngay cả nước trà cũng không có?”.

“Lão Đại, chân cô sao lại lớn như vậy hả, làm sao mà gả ra ngoài được đây?”.

Ta... Ta đây sao lại tuyển một tên vô lại như thế này về vậy... Ban đầu thật đúng là nên một kiếm giải quyết cậu ta luôn, muốn khóc chết.

Một ngày kia, ta đã ăn no giờ cây tắm rửa răng, Tiểu Hồng từ trên đầu ta bay xuống.

“Lão Đại, Diệp đại ca bị thương!”. [@sieunhanu.wordpress]hrthrt4

Ta suýt chút nữa nuốt luôn cây tắm vào trong bụng, Diệp Vô Trần bị thương, khả năng xảy ra chuyện này quả thực còn thấp hơn so với chuyện gà trống đẻ trứng!

“Là ai làm!”, ta xông ra ngoài, “Dám dẫm thương huynh đệ ta, không muốn sống nữa sao!”.

“Là... Người của Triều Thánh Môn”.

Trong lòng ta trầm xuống, rốt cuộc đã tới.

“Trường Sinh, huynh ấy sao rồi?”, ta nhìn đại phu duy nhất trong thôn, nói nhỏ.

“Đã không còn đáng ngại”, Trường Sinh liếc ta một cái, “Gọi ta là Trường Sinh gia gia! Người, nha đầu này!”.

Ta cọt nhả đánh trống lảng, “Cái tên Tiểu Diệp này, đừng nói trên giang hồ chưa từng có địch thủ, chỉ là nếu đánh không lại thì dựa vào tài khinh công thiên hạ vô song của huynh ấy, trượt một cái là chuồn được ngay mà”.

“Người cho rằng ai cũng giống như người sao, cao thủ tỷ thí chú ý nhất chính là khí độ[2]!”, Trường Sinh trợn mắt nhìn ta một cái, “Độc trên phi tiêu này hẳn là kỳ độc Diệt Hồn của Triều Thánh Môn!”.

“Bọn họ chắc chắn là đã nghe danh thần y Trường Sinh, nhưng lại không biết rằng trên đời này không có độc gì là gia gia không giải được!”.

Quả nhiên, thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên[3]. Trên mặt Trường Sinh tràn đầy vẻ tươi cười, trước khi rời đi thuận tiện để lại vài túi được giải độc Diệt Hồn. Ta phân phát cho người trong thôn, mỗi người đều dự bị ít nhất mấy viên. Mặc dù như thế nhưng vẫn thừa lại vài túi, thật là lãng phí, không biết có thể đem bán lấy tiền hay không.

Ban đêm, một bóng người lặng lẽ chạy vào gian phòng của Diệp Vô Trần, nhìn dáng vẻ yếu điệu như vậy, dĩ nhiên chính là thôn trưởng ta.

“Tiểu Diệp, Tiểu Diệp”. [sieunhanu.wordpress]4hrt884te

“Thôn trưởng?”, Diệp Vô Trần nhận ra giọng nói này.

Ta từ trong lồng ngực lấy ra hai khối dài dài, nhét vào trong tay Diệp Vô Trần. Người này mượn ánh trăng nhìn lại, vật kia lờ lờ sáng lên, rõ ràng là hai khối chocolate Le Conte[4] được gói giấy bóng rất đẹp.

“Cái này, Dove[4] đã bị cướp hết, nhưng nhãn hiệu này cũng không tệ đâu, huynh phải nhanh ăn xong rồi xử lý sạch sẽ giấy gói, tốt nhất là dùng nội lực thiêu ra tro! Đừng để người trong thôn nói ta thiên vị, aiz, những ngày qua huynh đã cực khổ rồi”.

“Thôn trưởng...”, Diệp Vô Trần cảm động đến nỗi nói không ra lời.

“Thanh Phong Các đắc tội Triều Thánh Môn, đã sắp không còn thái bình, nói với mọi người tất cả phải cẩn thận”.

“Thôn trưởng vì Liên Chi Hoài mà đắc tội đến Triều Thánh Môn, đã là chuyện của hai năm trước, vì sao đến bây giờ bọn họ mới có hành động?”.

“Năm đó La Huỳnh Thạch hữu sứ của Triều Thánh Môn, cưỡng gian giết người bắt cóc cướp của, không chuyện ác nào không làm, người người đã sớm muốn diệt trừ, nếu Triều Thánh Môn có hành động gì, đồng đạo võ lâm tất nhiên đứng ở bên phía chúng ta. Nhưng tháng trước lão Trương nhận danh sách, lén lút làm thịt cái tên bại gia Tiêu Thiếu Nguyên, hẳn buôn bán phụ nữ nhà lành, lại ỷ vào cha hắn Tiêu Kiến Nhân là minh chủ võ lâm mà làm xằng làm bậy, nhưng dù gì hắn cũng là tiểu nhi tử người ta thương nhất, mặc dù lão Trương làm việc bí ẩn, nhưng Tiêu Kiến Nhân cũng đã hoài nghi Thanh Phong Các, nếu như Triều Thánh Môn có hành động, lão tất nhiên sẽ không nhúng tay, chỉ muốn chúng ta lưỡng bại câu thương cho xong”.

“...”, Diệp Vô Trần suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Diệp mỗ tuy rằng một thân võ công, nhưng không nghĩ ra những thứ đạo lý thô thiển này, xem ra ta thật sự là già rồi”.

“Tiểu Diệp còn rất trẻ mà, năm đó nếu không có huynh, ta làm sao sống được cũng không biết”, ta nghiêm mặt nói.

Diệp Vô Trần nhận thấy ta hiếm khi nghiêm túc, nhếch miệng mỉm cười.

Ngoài cửa, hai bóng người lặng lẽ đứng sừng sững.

“Tiểu Hồng, lão Đại năm đó xảy ra chuyện gì vậy?”, Tiểu Liên nói nhỏ.

Tiểu Hồng thở dài. “Năm đó sao... Nói ra rất dài dòng...”

Năm năm trước, chính vào lúc binh hoang mã loạn[5], quê quán của ta bị ôn dịch náo loạn, cho nên người nhà muốn bán ta làm nha hoàn cho nhà phú hộ, thật không may nhà phú hộ kia bị cướp, ta bị bắt đem bán về phía nam, nửa đường nhìn thấy một nha đầu ăn xin, bọn buôn người thấy cô ấy ăn mặc kỳ quái, nghĩ là người ngoại quốc, liền đến bắt cô ấy, đó chính là lão Đại.

Ban đầu cô ấy vừa lạnh vừa đói sắp chết, nhưng trong ngực lại ôm thật chặt một cái túi, bọn buôn người ngại bẩn nên cũng không cướp đi, cứ như vậy đi đến cái thôn này, ta bị bán ột hộ nhà nghèo làm con dâu,

còn lão Đại có vẻ bệnh tật nên không ai muốn, bọn buôn người cảm thấy phí công nuôi cô ấy vài bữa cơm nên vô cùng tức giận, muốn một đao chém chết cô ấy, không ngờ lúc ấy quan binh đột kích, đốt sạch cướp sạch một thôn, mọi người đều lo chạy trốn, may là Diệp đại ca cứu chúng ta từ trong đồng thi thể ra ngoài, huynh ấy lúc đó đang bị Mộ Dung gia đuổi giết...

Sau này, lão Đại nói với Diệp đại ca đủ loại ý kiến, ta cảm thấy cực kỳ hoang đường, tuy nhiên ở thời khắc mấu chốt đã cứu mạng Diệp đại ca. Sau đó lão Đại bắt đầu làm ăn, tất cả quy tắc đều rất lý kỳ cổ quái, nhưng trong một đêm đã làm cho chúng ta trở thành phú khả địch quốc[6]. Cô ấy ở thôn này, chứa chấp rất nhiều người không còn nhà để về, những người này có hắc đạo cũng có bạch đạo, nhưng lão Đại nói bọn họ đều là những người cô đơn, cứ như thế thành lập Thanh Phong Các, mấy năm ngắn ngủi đã trở thành Thiên hạ đệ nhất Các... Lúc này ta không thể không thừa nhận, lão Đại là kỳ nữ, cô ấy cũng không thuộc về thế giới của chúng ta.

Lão Đại năm đầu tiên rất ít nói chuyện, cũng rất ít cười, thường vuốt ve cái túi kia rồi núp ở một góc không nói lời nào. Hỏi tên cô ấy cũng không nhớ rõ, Diệp đại ca vì muốn cô ấy sớm ngày tỉnh lại, liền đặt cho cô ấy tên gọi là Kỷ Triển Nhan”.

“Vậy Dove là cái gì? Chocolate là cái gì?”, Tiểu Liên hiếu kỳ hỏi.

“Hắc hắc”, vẻ mặt Tiểu Hồng đột nhiên trở nên hết sức gian trá. “Dove và Le Conte là một loại nhãn hiệu, giống như quán rượu Kỷ gia, vài vốc Kỷ gia của chúng ta, chocolate thì là mỹ vị nhân gian, ban đầu lão Đại sống chết không để cho người ta cướp lấy cái túi chính là chứa cái này, người chưa từng ném qua sao?”.

“Nhưng lão Đại vừa nói Dove đã bị cướp sạch...”.

“Đừng nghe cô ấy, dám cá cô ấy đã giấu riêng mấy khối, có cơ hội người nắm được nhược điểm của cô ấy thì muốn là có”.

Khóe mắt ta nheo lại nghe Tiểu Hồng kể về gốc gác của mình. Diệp Vô Trần phía sau lưng ta tức giận hỏi: “Có phải muội thật sự đã giấu riêng mấy khối Dove không muốn cho ta hay không?”

Ta khóc lóc trở lại ngôi miếu đổ nát của mình, Diệp Vô Trần điểm huyết ta rồi lục lọi ra được mấy khối Dove, ông trời ạ, nếu như ông chịu cho ta một cơ hội nữa, trước khi bị lục soát ta sẽ ăn hết chocolate ở đây a! Ta đây thôn trưởng lão Đại như thế này có còn tôn nghiêm gì nữa! Nhưng mà ta rầu rĩ một lát rồi lại vui vẻ ngay, dù sao chocolate cũng đã sớm hết hạn...

Chú thích:

[1] giết rất nhanh

[2] cách cư xử

[3] chuyện gì cũng vượt qua được, chỉ có lời nịnh nọt là không thắng được, “mã thí” có thể hiểu là “vuốt đuôi ngựa”

[4] Le Conte và Dove là hai thương hiệu chocolate ở Trung Quốc

2. Chương 03 + 04

Chương 3

Tiểu Liên nói, nếu như ta không cho cậu ta một khối chocolate Dove, cậu ta sẽ đem chuyện ta thầm mến Lộ Văn Phi, một trong những đệ nhất mỹ nam, nói ra ngoài.

“Ta cùng lắm chỉ nhìn huynh ấy có mấy lần! Người bịa đặt!”.

“Thôi đi, Tiểu Hồng nói cô nhiều đêm luyện tập liếc mắt đưa tình, đợi đến thời điểm trong thôn mở hội liền tỏ tình với người ta, kết quả Lộ Văn Phi cho tới bây giờ vẫn còn lo lắng mắt cô có vấn đề... Oa ha ha ha, ta chết cười”.

Có phải ta đã nuôi ong tay áo hay không a...

“Người đừng đắc ý, người cũng có nhược điểm rơi vào trong tay ta”, ta cười mờ ám, “Người thích Tiểu Hồng thì cứ nói thẳng đi”.

Mỗ Liên vô cùng đơn thuần nhanh chóng đỏ mặt. “Cô... Cô nói nhảm...”.

“Vậy thư tình người giấu ở dưới gối là viết cho ai? Cái gì mà ‘Người của nàng cũng giống như tên của nàng đều tiên diễm chói mắt...’, không có ẩn tượng, vậy cũng gọi là làm văn sao, phiền người lần sau đừng có viết như vậy, Tiểu Hồng xem không hiểu đâu...”.

“Cô lại lục lọi đồ đạc của ta!”. [@sieunhanu.wordpress]rt8h46rt

“Không phải người cũng thường lục tiền trong chăn của ta sao, a, ta có chuyện muốn nói cho Tiểu Hồng nghe, Tiểu Hồng nhất định rất có hứng thú nha...”.

Vừa dứt lời, ta hài lòng nhìn Tiểu Liên nhanh chóng bỏ chạy biến thành một cái chấm đen, hừ hừ, dám đấu với ta sao.

* * *

Sắp mở hội. [@sieunhanu.wordpress]a8ef64fe

Phải biết rằng quản lý một cái tổ chức lớn như vậy không phải là chuyện dễ dàng, đặc biệt là lúc mở hội, nhất là trong một thời đại trọng nam khinh nữ như vậy.

Ta cong miệng, bước lên xe ngựa, trở mắt nhìn lão Trương rơi lệ cho con chó cưng Đại Hoàng của lão, khóa chặt cửa gỗ cổng thôn, mang theo chừng một trăm người trong thôn hào nhoáng long trọng lên đường, những người này đều là thành viên quan trọng của Thanh Phong Các, là “người thân” mà ta tin tưởng nhất.

Mọi người cặp đôi cặp ba đi cùng nhau, ngoài mặt là nông dân vào thành họp chợ, nhưng nào có ai biết, trong số những nông dân này hơn một nửa đều là những sát thủ trên giang hồ làm người ta vừa nghe thấy tên đã sợ mất mật. Thật ra thì mọi người cũng không cam lòng giả trang thành cái bộ dạng này, dù sao người ta chỉ cần mặc y phục dạ hành vào ban đêm, khinh công một hồi đã đến. Nhưng mà lão Trương thần tượng của bọn họ cũng trung thực mặc y phục nông dân, cười đến mức có thể gọi là một nông dân chất phác, ngay cả ta cũng không thể tin được đó là Túc Sát uy chấn giang hồ.

Tiểu Liên vẫn vì chuyện ký tên của lão Trương mà buồn rầu. Không phải là ta không giúp cậu ta, cũng không phải là do lão Trương không bình dị gần gũi, chỉ là ta không biết làm sao nói cho cậu ta hiểu, thật ra thì đại thúc sát thủ vô cùng tàn khốc này... không biết chữ. Mặc dù trước giờ lão không tự nguyện học, nhưng mà sau một lần lão tính sai tiền thù lao thành ra bị lỗ, liền bắt đầu nhận ta làm thầy của lão.

Trong xe ngựa hết sức nóng nực, ta vén cửa sổ lên hóng mát, nhìn ánh mặt trời bên ngoài, nhắm mắt lại thầm tình hát một câu: “Anh... Hỡi em... Yêu anh... Sâu đậm... Em... Yêu anh... Có... Mấy phần...”.[1]

Phía trước truyền đến tiếng con ngựa kinh hoảng hí lên, người đánh xe đau khổ nói: “Cô nương, van xin cô đừng hát nữa. Con ngựa này sợ hãi chịu không nổi đâu...”. [@sieunhanu.wordpress]jr6t46r8t

Ta trừng mắt liếc hẩn một cái, xoay người lại mới phát hiện ra sắc mặt của mọi người cũng rất là không tốt, không thể làm gì khác hơn là phần nộ ngồi xuống trở lại. Ta ca hát có khó nghe như vậy sao? Nhất

định là tài nghệ âm nhạc của ta vượt mức tiêu chuẩn, những tên cổ nhân này đều không nghe được. Thật là nhớ giọng hát của Tô Hà a, anh ta là một ca sĩ trước kia ta thích nhất, kinh tài tuyệt diệu, chỉ tiếc là chịu không nổi áp lực của giới giải trí nên tự sát, đúng nghĩa hồng nhan bạc mệnh, aiz.

Ta đây mà đường nên chưa bao giờ biết hồ Thiên Thủy tổng bộ của Thanh Phong Các ở chỗ nào, đương nhiên cũng không biết phải đi bao nhiêu ngày, may mà huynh đệ ta tương đối đều có năng lực, cho nên ta chỉ cần ngoan ngoãn đợi ở trong xe ngựa là được, nhưng mà cả ngày đều nằm trên một cái giường cứ lắc lư, ai cũng sẽ buồn ỏi. Cho nên, ta liền phun ra.

Tiểu Hồng hoảng sợ vỗ lưng ta. “Lão Đại? Sao vậy?”.

Ta đau khổ khom người, vốn là muốn thử xem có thể uống giải được mà ta định đem bán thì có bớt ỏi hay không, bây giờ rốt cuộc đã biết tùy tiện ăn giải được Diệt Hồn, kết quả chính là... càng ỏi như điên!

Nhưng trong cái rủi cũng có cái may, xe ngựa dừng lại. Ta ọi người đi trước một bước, chỉ để lại Tiểu Hồng ở bên cạnh. Thật ra thì vốn sẽ có cả Tiểu Liên, chẳng qua là ta nói gì cậu ta cũng không chịu ở lại, chắc là vẫn còn đang xấu hổ chuyện thư tình. Ta biết Diệp Vô Trần nhất định sẽ lưu lại hộ vệ bí mật núp trong bóng tối, cho nên thầm cười nhạo cậu ta mấy câu rồi không thèm cưỡng cầu nữa.

A, cảm giác chân chạm đất thật là tốt quá đi!

Sắc trời đã gần đến hoàng hôn, nhưng trong thành lại càng náo nhiệt. Trên đường lớn đèn đuốc sáng rõ, ta hưng phấn lôi kéo Tiểu Hồng ngo ngoe đông ngoe tây, hòa vào đám đông.

Tiểu Hồng hai gò má đỏ bừng, hết sức kiều mỵ động lòng người. Trên đường đi câu tới vô số ánh mắt kinh ngạc.

Đột nhiên, một bàn tay to ngăn cản đường đi của chúng ta.

“Vị cô nương này, đừng đi vội!”. [@sieunhanu.wordpress] 8uk4t6uk

Chẳng lẽ... Đây chính là...cướp sắc trong truyền thuyết sao?

Tới rồi tới rồi, vô lại cướp sắc. Hai mắt ta sáng lên, nhưng ngay sau đó giả vờ buồn bã bi thương ôm lấy Tiểu Hồng khóc rống nói: “Đừng để cho bọn họ cướp người ta đi... Tiểu Hồng...”.

Tiểu Hồng còn chưa trả lời. Một gã sai vặt tiến lên kéo ta ra, “Ở đâu ra một con nha hoàn không hiểu quy củ!”.

Nha hoàn?! Ta đây có khí chất quý tộc, nhìn chỗ nào giống nha hoàn!

Tiểu Hồng thấy ta giận tái mặt, cả giận nói: “Ở đâu ra Đẳng Đồ Tử[2], dám vô lễ với tiểu thư nhà chúng ta!”.

Gã sai vặt kia sững sốt một chút, hiển nhiên không thể tìm ra thân phận giữa chúng ta. Khóe mắt gã khẽ nâng lên, nhìn theo ánh mắt của gã, là một công tử cấm y hoa phục nhìn gã rồi gật gật đầu, cho nên gã nở một nụ cười nịnh hót, “Xin lỗi tiểu thư, công tử nhà ta muốn tìm hai vị nói chuyện một chút.”

“Chúng ta cũng không quen biết! Vẫn là miễn đi!”, Tiểu Hồng kéo ta xoay người rời đi.

Thật ra thì vị công tử kia đáng vẻ cũng không tệ lắm, ta làm bộ căng thẳng một chút, rồi cười nói: “Được”.

Đó là một sai lầm. Ta nghĩ, ta nên đi kiểm tra thị lực.

Là con mắt nào của ta nói cho ta biết vị công tử này đáng vẻ không tệ vậy? Làm cho ta tưởng hấn không phải là... Phạt con mắt đó một phút đồng hồ không được phép chớp không được phép động đậy! Tục ngữ luôn có đạo lý, ví dụ như càng nhìn xa thì càng đẹp.

Hấn nhìn Tiểu Hồng không chớp mắt, cười hết sức dâm dăng.

Trong mắt Tiểu Hồng tràn đầy tức giận, hiển nhiên đang trách ta đồng ý với bọn họ ngồi lại chỗ này.

Công tử kia lại nói ta xưa nay nhất định luôn bắt nạt Tiểu Hồng, nên nàng ấy mới tức giận nhìn ta như vậy. Hấn chấp tay nói: “Tại hạ cùng với Tiểu Hồng cô nương vừa gặp mà như đã quen, không biết Kỷ cô nương có thể nể tình hay không, nhường Tiểu Hồng cô nương lại cho tại hạ?”.

Loại sắc lang này sắc mặt thật là có đủ tục tũn, lời kịch cũng y chang như trong tiểu thuyết viết, nhằm chán a nhằm chán a.

Ta quyết định không thể cùng kẻ tục tũn như hần cò kè mặc cả, cho nên dừng cảm gặt đầu, “Một giá, năm trăm lượng!”.

Bại gia tử không chút do dự liền bỏ tiền xuống, sau đó lập tức mang Tiểu Hồng đi mất không còn bóng dáng, như là sợ ta sẽ đổi ý vậy. Trong lúc bỏ vai Tiểu Hồng phát run, ta buồn cười nhìn nàng, gọi một vò rượu Nữ Nhi Hồng.

Ta vẫn không biết tại sao lại có người thích uống rượu, vừa cay vừa chua. Nhưng rượu này so với thời hiện đại thì vẫn nhạt hơn rất nhiều, uống vào cổ họng liền cảm thấy mát lạnh rất nhanh xuống tới ngực và bụng, hết sức thông khoái, chỉ cảm thấy càng uống càng thanh tỉnh.

Tửu bất túy nhân nhân tự túy[3]. Những người thích uống rượu kia, chính là muốn tự làm mình tê dại đi, hay là muốn bản thân phải đối mặt thực tế?

Một vò rượu đã nhìn thấy đáy, Tiểu Hồng liền từ cửa sổ nhảy vào.

“Khẽ một chút, biết võ công của em tốt rồi, cũng đừng có xuất hiện như vậy”, ta nịnh hót nghênh đón. “Bại gia tử đâu?”.

“Trong con hẻm phía sau”, sắc mặt Tiểu Hồng âm trầm, “Em chụp lên hần hai cái bao bố”.

“Đừng nóng giận mà mỹ nhân”, ta thuận tay nhéo gương mặt trơn mềm của nàng. “Vì dân trừ hại, em phải cảm thấy vinh quang”.

“Cho xin đi, lão Đại, sau này loại nhiệm vụ vinh quang này phiền cô tự mình làm đi, kẻ hầu như em tuyệt đối không cướp cái vinh hạnh đặc biệt này đâu”.

Sau đó để tránh phiền toái dư thừa trên đường, cũng theo ý ta làm người phải khiêm tốn một chút, Tiểu Hồng đeo trên mặt một cái khăn lụa tuyết trắng. Cái này trong tiểu thuyết cũng có viết, những nữ hiệp khách che mặt đều là dung mạo tựa thiên tiên. Quả nhiên Tiểu Hồng sau khi che mặt càng thêm thướt tha, tăng thêm một chút mùi vị thần bí. Ta thấy hiệu quả không tệ nên cũng muốn có một cái khăn che mặt như vậy, nhưng mà nhìn như thế nào cũng giống như đang che xấu. Thôi kệ đi, làm cho người ta ảo tưởng một chút cũng tốt.

Cho nên, hai cô gái che mặt lại càng làm người khác chú ý.

Chú thích:

[1] Ca khúc nổi tiếng Ánh trăng nói hộ lòng tôi – Đặng Lê Quân

[2] kẻ háo sắc

[3] trích trong tửu bất túy nhân nhân tự túy, sắc bất mê nhân nhân tự mê: rượu không làm người say, mà là người tự say, cái đẹp không làm mê người, mà là người tự si mê cái đẹp

Chương 4

Thành Thiên Thủy.

Cuối cùng đã tới được địa bàn của mình! Ách, mặc dù cái địa bàn này năm năm nay ta chỉ ghé qua không tới mười lần...

Bởi vì có năm trăm lượng khoản thu nhập thêm, ta tiêu xài tiền bạc hết sức hào phóng đã tay, cuối cùng quay về một khách điểm hạng trung, còn muốn đặt phòng số một dãy chữ Thiên. Mỗ Hồng hết sức khinh thường, luôn miệng nói rằng nơi này còn không bằng phòng khách kém nhất của khách điểm nhà mình. Nhưng mà mỗi khi đến khách điểm Kỷ gia ta đều thấy chật ních người, để kiếm bạc trắng, ta chỉ có thể ủy

khuyết bản thân đến ở chỗ nhỏ hơn. Cũng may quen sống trong ngôi miếu đồ nát, nên cũng không cảm thấy có gì bất tiện.

Hôm nay sẽ phải đến hồ Thiên Thủy, chỉ còn một chút nữa thôi. Ta giã dũa, rất muốn ở lại chơi thêm mấy ngày nữa.

“Lão Đại! Lấy đại cục làm trọng”. [@sieunhanu.wordpress] tyjt648y

Nhìn thấy Tiểu Hồng bày ra khuôn mặt mẹ kế, ta lưu luyến nhìn phở xá náo nhiệt một cái, một bước đi ba bước lùi lên đường đi theo phía sau mông nàng. Dọc đường nhìn thấy quán rượu Kỷ gia, bên trong có một lão tiên sinh kể chuyện cổ tích mà nước miếng tung bay, trong lúc nhất thời tò mò khó nhịn, không để ý tới ánh mắt uy hiếp của Tiểu Hồng, một mực bước tới xông vào.

Tiểu Hồng tâm không cam lòng không nguyện cũng phải theo ta ngồi xuống một góc, bắt đầu nhìn những người chung quanh.

Trong lòng ta trước hết kiêu ngạo một chút, quán rượu Kỷ gia là do ta dùng hình thức kinh doanh quản lý và sản xuất dây chuyền như hiện đại, phục vụ có hệ thống tiền thưởng, làm nhiều thì thưởng nhiều, đầu bếp là mời đầu bếp đặc biệt từ khắp các nơi, hơn nữa nhập khẩu từ Tây Phương rất nhiều loại gia vị mà thời cổ đại lúc đó không có, cứ gọi món ăn hết hai mươi lượng bạc thì tặng thêm một đĩa nhỏ, mỗi bàn đều miễn phí nước trà, hơn nữa còn thuê một lão tiên sinh mồm miệng lanh lợi chuyên kể chuyện lưu hành trên giang hồ cho thêm phần hứng thú, vừa khai trương đã rất được hoan nghênh, bây giờ còn mở thêm chi nhánh ở các vùng phía nam. Đây vốn là khách điểm vùng Thiên Thủy, từ sớm đã không còn chỗ ngồi, chưởng quỹ nhận ra ta, bận rộn cung kính ngậm trà Bích Loa Xuân bằng nước hồ, đứng ở một bên chờ chực ta ra lệnh.

Quán rượu Kỷ gia có tiền có thế, lại có Thanh Phong Các nâng đỡ phía sau. Ngay cả quan phủ cũng không dám đụng đến. Bây giờ đại chưởng quỹ tôn quý lại đứng châu chực bên cạnh hai thiếu nữ trẻ tuổi, lập tức có người ghé mắt nhìn, chuyện này vô cùng không phù hợp với nguyên tắc làm việc khiêm tốn của ta, cho nên liền nháy mắt ra hiệu cho chưởng quỹ đi xuống, rồi chuyên tâm lắng nghe tiết mục tiên sinh kể chuyện ngắn.

“Nói về La Yến Thanh tả sử của Triều Thánh Môn, thật là vưu vật[1] một đời, trên giang hồ ai cũng biết Kỳ huynh chết dưới tay đệ nhất sát thủ Túc Sát của Thanh Phong Các, tháng trước nàng vì sư huynh rửa nhục, dùng độc tiêu đánh trúng Diệp Vô Trần, công khai khiêu khích Thiên hạ Đệ nhất Các. Còn Diệp Vô Trần sống hay chết, lại là một chuyện khác, náo nhiệt nhất là năm xưa Diệp Vô Trần kết thù với Mộ Dung thể gia, truyền thuyết kể rằng bọn họ đã phái sát thủ, truy tìm tung tích Diệp Vô Trần...”.

Trong bàn tiệc có người chen lời: “Còn Các chủ Thanh Phong Các, e rằng sẽ không để yên cho Mộ Dung gia dễ dàng ra tay!”.

“Cái này đương nhiên rồi”, lão tiên sinh tràn đầy ngưỡng mộ, “Các chủ Thanh Phong Các, đó chính là một nhân vật thần tiên, giá mà khi còn sống lão hủ có thể được nhìn thấy...”.

Ta xấu hổ cúi đầu, Tiểu Hồng nhanh chóng khinh bỉ liếc ta.

Một cô gái mặc trang phục giang hồ gọn gàng chính trực đột nhiên cất cao giọng nói: “Gần đây trên giang hồ không phải là có lời đồn đãi, Các chủ Thanh Phong Các xuất hiện ở Giang Nam sao?”.

Ta kinh ngạc, vẫn luôn làm việc âm thầm, không ngờ vẫn bị phát hiện, aiz, làm phụ nữ đã khó, làm phụ nữ nổi tiếng lại càng khó hơn.

“Lão hủ cũng không biết lời đồn đãi này là thật hay không, từng gặp qua nhưng không dám xác định người đó là Các chủ Thanh Phong Các. Lời đồn đãi nói đó là một vị thiếu niên thiên tiên tuyệt sắc, hồng y như lửa, tóc dài như mực, cầm trong tay một thanh trường đao hoa lệ...”.

Chết tiệt, suy nghĩ tồn cả nửa ngày hóa ra là không phải đang nói ta. Ta thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên lại cảm phần tức giận: Ở đâu ra một tên tiểu tử thú vị dám giả mạo lão nương!

“Thiếu niên kia, trên đao gắn rất nhiều kỳ trân dị bảo, trong đó có một đồng Bạc Giác thiên hạ vô song, được xác định là tín vật của Các chủ Thanh Phong Các, gắn chính giữa chuôi đao của thiếu niên, cho nên mới có người hoài nghi người đó chính là Các chủ Thanh Phong Các...”.

“Tiên sinh có điều không biết rồi...”, một hán tử cường tráng đột nhiên ôm quyền nói: “Người đó không phải là Các chủ Thanh Phong Các, ngài là ân công của tại hạ, trên giang hồ người ta gọi ngài là “Lệ Nhân Lệ Dao” Dạ công tử...”.

Lệ Nhân Lệ Dao![2] [@sieunhanu.wordpress]rtr8t75yj

Mọi người đột nhiên giật mình...

Lão tiên sinh lẩm bẩm: “Lệ nhân, lệ đao, bạch mã, hồng y, phiên phiên thiếu niên, đao lệ, nhân càn lệ...”[3] Đương nhiên là hắn... Hắn là quan môn đệ tử[4] của Tuyệt Địa tiên nhân, Dạ Kiếm Ly?!”.

“Chính là ngài”, hán tử cường tráng tiếp lời: “Ân công từ trước đến giờ làm việc không có quy luật, ra tay giết bọn sơn tặc cứu chúng ta một nhà già trẻ, ân tình này tại hạ lên núi đao xuống biển lửa cũng không chối từ!”.

“Vậy Bạc Giác kia bình thường có hình dạng thế nào? Tại sao lại ở trong tay Dạ công tử?”.

Hán tử cường tráng nhếch môi cười một tiếng, “Bạc Giác đó danh bất hư truyền, không cần ánh sáng mà tự phát sáng, không phải vàng cũng không phải bạc, một mặt điêu khắc hình hoa cúc trông rất sống động, mê người một cách tự nhiên, mặt kia khắc ký hiệu kỳ quái rất nhỏ, chạm trổ tinh tế như vậy trên thế gian tuyệt không có cái thứ hai! Về phần Bạc Giác vì sao ở trong tay ân công... Tại hạ cũng không biết...”.

Tất cả mọi người ở đây đều đắm chìm trong phong thái ngạo nhân của thiếu niên tuyệt sắc và kỳ trân dị bảo tuyệt thế, chỉ có một mình ta ngồi nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng bùng lên ngọn lửa tam muội hừng hực thiêu đốt.

Bạc Giác của ta! Tiền của ta a... [@sieunhanu.wordpress]794j8thr

Mọi người có lẽ không biết, Bạc Giác được truyền miệng rất thần kỳ kia, thật ra chính là một đồng tiền xu thời hiện đại[5]...

Buổi tối ngày hôm đó nội tâm ta mâu thuẫn không quyết định được có nên tỏ tình với Lộ Văn Phi hay không, cuối cùng quyết định tung đồng xu, mặt sấp thì sẽ đi, mặt ngửa thì không đi, kết quả là ta quá kích động nên tung lên quá cao, đột nhiên một con chim lớn màu lửa đỏ bay lướt qua trong bóng đêm, tiền xu bảo bối của ta không thấy rồi xuống nữa...

Bóng đêm mông lung, ta vẫn cho là ngày đó nhìn thấy phượng hoàng, đồng tiền xu coi như bị mất cũng có ý nghĩa, cho nên trong lòng không buồn bực tiêu tụy. Hóa ra là một tên công tử mặt trắng mặc y phục màu đỏ! Tiền xu à... Mày chờ tao... Tao nhất định sẽ cướp mày về...

Tiểu Hồng quay đầu lại phát hiện ra ta cười thật kinh khủng, nuốt nước miếng, không dám nói nữa.

Đêm đó ta đến ven hồ Thiên Thủy, tất cả mọi người trong Thanh Phong Các đều ở đây yên lặng chờ đợi.

“Cung nghênh Các chủ!”. [@sieunhanu.wordpress]yj6ty84jy

Thanh âm chính tề vang lên, khóe miệng ta run lên, trong nháy mắt có cảm giác mình biến thành Vô Tắc Thiên.

Trừ những người trong thôn, còn lại tất cả mọi người đều chưa từng thấy qua bộ mặt thật của ta. Điểm này là do Diệp Vô Trần kiên trì, bảo rằng ta không biết võ công, không có năng lực tự vệ, mà Thanh Phong Các nhiều người tài năng tuần kiết như vậy, một tiểu nha đầu như ta chưa chắc có thể khiến mọi người thần phục, cho nên ta vẫn phải ngồi ở trong kiệu. Sau khi leo lên đỉnh Các cũng phải xoay người nhìn ghế ngồi đưa lưng về phía bọn họ, đứng chấp tay. Chợt nhìn qua thật đúng là tiên phong đạo cốt, tách khỏi nhân thế tầm thường. Thật ra thì lúc ta đứng nhìn ghế ngồi đối diện với Tiểu Hồng, ta thường xuyên làm mặt quỷ, nằng buồn cười mà không dám cười, có mấy lần muốn cười nhưng lại bị nghẹn sắp nội thương.

Nói thật vẫn là do Diệp Vô Trần bọn họ tung ra ngoài những lời đồn đãi quá mức khoa trương, thổi phồng lên rằng ta giống như thần tiên, người phía dưới cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn kỹ, nếu không chỗ này nhiều cao thủ như vậy, ta đã sớm bị lộ.

Ta cất cao giọng nói: “Người nhà cả thôi, không cần đa lễ”.

“Khởi bẩm Các chủ, La Yến Thanh tả sứ của Triều Thánh Môn đã bị bắt, tùy Các chủ xử lý”.

“Rất tốt, đem cô ta đến thủy lao, trông coi nghiêm khắc”.

“Khởi bẩm Các chủ, minh chủ võ lâm Tiêu Kiến Nhân đã bí mật phát Anh Hùng Thiệp triệu tập mở võ lâm đại hội”.

“Oa? Vậy chúng ta có thiệp mời không?”.

“Bẩm Các chủ, trước mắt còn chưa có, e rằng bọn họ sẽ làm điều bất lợi đối với chúng ta”.

“Không có sao? Hừ, cái tên tiểu... À Tiêu Kiến Nhân này tự mình là một kẻ lăm lăm, xem chúng ta như phế vật sao?”.

Ta theo thói quen đều gọi Tiêu Kiến Nhân là tiểu tiện nhân[6], mới vừa rồi kích động quá suýt chút nữa bật thốt ra, nguy hiểm thật, hình tượng của ta phải phong sương cao thượng a.

“Khởi bẩm Các chủ, theo Hắc Đào hồi báo, Môn chủ Triều Thánh Môn đã phái tuyệt sát Song Ngư ra tay, thề phải đoạt lại La Yến Thanh!”.

Hắc Đào là một trong những sát thủ “Poker” do lão Trương bồi dưỡng, cái tên này đương nhiên là do Các chủ thiên tài ta đây đặt ra. “Poker” tổng cộng chia làm bốn đội Hồng Đào, Hắc Đào, Thảo Hoa, Phương Phiến[7], mỗi đội có bốn người J, Q, K, A, mỗi người đều là cao thủ đứng đầu, hơn nữa mười sáu người này không khác gì nhau, cả ngày bày ra một bộ mặt poker lãnh đạm[8].

“Dù sao chúng ta cũng đã chống lại phe chính diện, lần sau gặp lại người của Triều Thánh Môn, thì không cần khách khí nữa”.

“Vâng, Các chủ”

...

Nhiều chuyện phải xử lý như vậy rồi cuộc lúc nào mới xong a, cứ tiếp tục như vậy ta sẽ chưa già mà đã yếu mất! Nhận ra giọng nói của ta càng ngày càng mất kiên nhẫn, tất cả mọi người trước sau lo cáo lui. Ta rồi cuộc không cần cố làm ra vẻ nữa, Tiểu Hồng đỡ ta ngồi xuống ghế, ta xoa bàn chân nhức mỏi, tức giận nói: “Đi xem La Yến Thanh!”

Chú thích:

[1] đẹp quý hiếm

[2] người đẹp, đao đẹp

[3] người đẹp, đao đẹp, cưỡi ngựa trắng, mặc áo đỏ, trẻ tuổi thanh nhã, đao đã đẹp, người lại còn đẹp hơn – đây giống như là Lão tiên sinh đang ngâm thơ, cho nên mình giữ nguyên văn

[4] đệ tử cuối cùng, từ đó về sau đóng cửa, không thu nhận học trò nữa, cũng ám chỉ đệ tử được thầy yêu thương nhất, được thầy đích thân truyền thụ, có địa vị đặc biệt giữa chúng đệ tử

[5] đây là đồng 1 Yuan của Trung Quốc, một mặt khắc nổi hình hoa cúc

[6] từ đồng âm, Tiêu Kiến Nhân: xiǎo jiàn rén, tiểu tiện nhân: xiǎo jiàn rén

[7] Hồng Đào, Phương Phiến, Thảo Hoa (Mai Hoa), Hắc Đào: cơ, rô, chuồn, bích trong bộ bài

[8] bộ mặt lãnh đạm tâm tình khó dò, như vậy thì lúc chơi bài mới không bị đối thủ đoán ý

3. Chương 05 + 06

Chương 5

Thủy lao.

Âm khí ngùn ngụt, tiếng từng giọt nước rơi xuống vang lên rõ ràng, một bầu không khí tĩnh mịch.

Nơi này không biết đã chôn vùi bao nhiêu cô hồn, ta không biết, bao nhiêu kẻ đã vì ta mà chết, bao nhiêu kẻ địch cần phải trừ khử.

Trong lòng buồn bã, Tiểu Hồng cũng rất căng thẳng, giọng nói của nàng phát run: “Lão, lão Đại, cô đang suy nghĩ gì vậy?”.

Ta nói: “Ta đang suy nghĩ là ai xây dựng nên thủy lao, mà biến thái như vậy, sau này ta nhất định cải tạo lại cho giống khách điếm! Để ọi người có chết cũng thoải mái một chút”.

Tiểu Hồng biết ta đang nói đùa, nhếch nhếch miệng, cười nhưng còn khó coi hơn so với khóc.

Chúng ta dừng lại ở cánh cửa cuối con đường phía trước, ta lấy lại bình tĩnh, gật đầu với nàng.

Cánh cửa cuối cùng thường là dẫn đến một người rất quan trọng hoặc là rất nguy hiểm, bình thường mở ra chỉ nhất phạm nhân vào xong liền khóa lại ngay, chỉ có một mình ta là có chìa khóa, cái chìa khóa này có đông tây nam bắc bốn phương tám hướng tám cái rãnh chìa, cơ hồ có thể mở hết tất cả ổ khóa của thời đại này. Còn đằng sau cánh cửa này tất cả đều là nước, chỉ có một phiến đá có thể chứa một người đứng yên.

Ta tra ổ khóa, đẩy ra cánh cửa rỉ sét nặng nề. Tiểu Hồng lui về phía sau một bước, ta ý bảo nàng chờ ta bên ngoài, rồi vén váy đi vào.

“Ai?!”, có tiếng khóa sắt oang oang vọng lại.

Cho dù tức giận và sợ hãi, thanh âm của La Yến Thanh vẫn kiều mỵ động lòng người. Tính khí lưu manh của ta lại nổi lên, cho nên cười nói: “Mỹ nhân chính là mỹ nhân, nhốt ở đâu nàng vẫn là mỹ nhân. Khả khà...”.

“Người là ai?”. [@sieunhanu.wordpress |nh4j64y6t4

“Ta là ai? Bây giờ ngươi biết còn có ý nghĩa gì sao?”.

“Ngươi nghe cho rõ, ta không cần biết ngươi là ai! Các ngươi giết sư huynh của ta, ta sẽ vì huynh ấy mà báo thù!”.

“Sư huynh của ngươi còn giết cả nhà người ta, ta chỉ giết một mình hắn, làm như vậy xem như các ngươi cũng buôn bán lời rồi nha!”.

“Ngươi! Có giết người thì đó vẫn là sư huynh ta! Ta chính là muốn báo thù! Ta muốn giết sạch tất cả bọn người Thanh Phong Các các ngươi!”.

Ta nuốt nước miếng, độc nhất vẫn là lòng dạ phụ nữ a, mỹ nhân này sao cứ mở miệng ngậm miệng là giết giết, thật không có hình tượng.

Đột nhiên cánh cửa rỉ sét động đây, ta sợ đến mức suýt chút nữa ngã vào hồ nước bên trong.

Một giọng già nua vang lên: “Lão nô tới đưa thức ăn cho phạm nhân”.

Ta vừa quay đầu lại liền trông thấy một thân ảnh lộm khộm, trong tay giơ lên một cái giỏ trúc. Phía dưới cửa lao có một cái cửa sổ nhỏ để cho khay thức ăn ra vào, dùng khóa sắt móc lên là có thể thả thức ăn xuống. Cũng may trong lao tối đen, lão cũng không thấy rõ bộ dạng của ta. Cho nên ta yên tâm, liền cho xuất hiện thêm vài phiến đá, cất cao giọng nói: “Hôm nay đã có ta ở chỗ này, ông cũng đừng đưa cơm từ nhỏ cửa, trực tiếp vào đây đưa cơm đi”.

Lão già cúi người xuống kéo khóa sắt móc vào khay cơm, cổ hết sức. Ta khom người kéo giúp lão, “Ta tới giúp ông”.

Nhìn một chút đi, ta lãnh đạo nơi này, đối với thuộc hạ khách khí đến cỡ nào, đối với tù binh nhân đạo đến cỡ nào, chủ thượng tốt như vậy bây giờ tìm ở đâu ra a.

Sau khi tự tăng bốc bản thân xong, ta đáp lời: “Lão nhân gia tới nơi này đã bao lâu rồi?”.

Cái này gọi là thể nghiệm và quan sát dân tình, khả khả.

Lão già đáp: “Hơn ba năm... Khụ khụ... Đa, đa tạ Các chủ...”.

“Lão nhân gia không cần khách khí... Có thời gian đi gặp Tiểu Hồng giúp ông đổi lại chỗ khác để sống hơn...”.

Ta bỗng sửng sốt một chút, Tiểu Hồng! [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2012/08/24/tieu-hong-1/"]@sieunhanu.wordpress]jy8yj6t

Tiểu Hồng không phải là một mực chờ ta ngoài cửa sao? Sao lại không thấy nàng đâu?!

Nơi này không có ánh sáng, đột nhiên lại có một tia sáng chợt lóe lên, ta nhìn thấy được một đôi mắt, trẻ trung mà lạnh lẽo, vừa nhìn thấy trong lòng ta run lên.

Lão già kia không hề già nua, bàn tay to xẹt qua, nhanh như tia chớp.

Một mùi ngai ngái chạm tới mặt, có độc! Ta bận rộn bịt miệng bịt mũi, sau lưng bỗng đau đớn, thân thể lập tức một đường bay lên, rơi vào trong hồ nước.

Trong giây phút nước hồ nắm mốc lạnh như băng tràn ngập người ta, ta mông mông lung lung nghe được một câu nói.

“Các chủ Thanh Phong Các tâm địa thật từ bi, Tư Mã Hiến Dương thọ giáo! Đa tạ quý Các mấy ngày nay đặc biệt chiêu cố La tả sứ, tại hạ cáo từ!”.

Thanh âm này, sao lại quen thuộc như thế, dường như vọng lại từ kiếp trước.

Trong nháy mắt liền ngắt đi, trong lòng ta tuyệt vọng tức giận mắng: “Thật quá nhục nhã mà, người ta Môn chủ tự mình đến cứu thuộc hạ, các người có lương tâm mau tới cứu Các chủ vĩ đại của các người đi! Trời...đồ kị...anh...tài...”.

* * *

Ta nằm mộng. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2012/08/24/tieu-hong-1/"]@sieunhanu.wordpress]er87w8eg

Trong giấc mộng có một thiên sứ nói: “Chúc mừng cô, cô trúng thưởng, cô là người chết may mắn của chúng tôi, cô có thể có một nguyện vọng”.

Mặc dù nữ chính anh hùng xuyên qua trong tiểu thuyết sau khi ngắt đi đều muốn trở về hiện đại, ta cũng rất muốn lập tức đồng ý với cái nguyện vọng này. Nhưng mà, nhớ tới trong “Tĩnh Nguyện” đáng thương, Trương Bá Chi cũng không cách nào nhận ra Nhậm Hiền Tề[1], rồi liên tưởng đến tình cảnh bản thân mình biến thành một cô bé xa lạ đuổi theo mẹ, thật lạnh lẽo... Cho nên ta quyết định đổi ý.

Thiên Sứ thấy ta do dự không dứt, cho nên nhắc nhở: “Cô còn có tâm sự gì chưa làm xong sao?”.

Ta bật thốt lên: “Đồng tiền xu của ta!”.

...

Thiên Sứ rất là khinh bỉ liếc ta một cái, đôi cánh vung lên, ta đột nhiên cảm thấy cả người như tê liệt đau đớn.

“Tiền xu không lấy được thì thôi... Các người cái bọn người chim này... Hành hạ người khác... Không xem là hảo hán...”.

“Lão Đại... Lão Đại!”.

Là giọng của Tiểu Hồng.

A, quả nhiên là tỷ muội tốt, chết cũng chết theo ta, bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ yêu em một vạn năm.

“Lão Đại! Tỉnh lại đi... Bất tỉnh ba ngày rồi! Đừng giả bộ nữa...”.

Chết tiệt, cả người đau đến mức dường như vỡ nát ra, vậy mà dám nói ta giả bộ! Ta tức giận ngồi dậy xoắn tay áo lên, “Ai nói ta giả bộ! Ta đánh!”.

... [@sieunhanu.wordpress]ergr4g8er

Một phòng đầy người miệng hình chữ O liếc mắt nhìn ta, dường như ta là người ngoài hành tinh vậy.

Tiểu Hồng ngồi bên giường của ta, Tiểu Liên đứng cuối giường, bên cạnh Tiểu Liên là Diệp Vô Trần, lão Trương cùng bảo bối Đại Hoàng của lão đứng trước cửa, sau đó, ta nhìn thấy Lộ Văn Phi ngồi ở bên cạnh bàn.

Quả đấm đang giờ lập tức rút lại thành ngón tay ngọc ngà yếu điệu, ta dịu dàng nói: “A... Người ta đau đầu muốn ngắt...”.

Tiểu Liên cười nói: “Còn có tinh thần giả bộ ngốc nghếch... Xem ra không có vấn đề gì rồi”.

Tiểu Hồng nhào tới trên người ta nức nở, “Cũng là lỗi của em... Tên trộm kia đánh em ngắt xiu...”.

Ta vuốt tóc nàng, đầu đau như muốn vỡ tung, ngoài miệng vẫn cười nói: “Ổn rồi”.

Diệp Vô Trần lên tiếng: “Thôn trưởng...”.

Tiếng kêu “thôn trưởng” này thật là vô cùng thân thiết, tâm tình của ta đột nhiên thật tốt.

“Đại Hoàng, lại đây cho tỷ tỷ sờ sờ cái...”.

Đại Hoàng ngoan ngoãn đi tới, ta nắm lỗ tai của nó nhếch lên về phía trước.

Lộ Văn Phi đứng lên, “Chúng ta cũng đi xuống đi, để cho Các chủ nghỉ ngơi”.

Không biết tại sao, Lộ Văn Phi vẫn không chịu gọi ta là thôn trưởng, ta cũng không để trong lòng, chỉ cười nói: “Ta không sao, mọi người cũng đi nghỉ ngơi đi, Tiểu Hồng theo ta là được”.

Mọi người tản ra, Diệp Vô Trần lại nghiêm túc nói: “Tiểu Hồng người lui ra ngoài trước đi, ta có lời muốn nói với thôn trưởng”.

* * *

Ta ủ rũ cụp đầu, từ trong phòng bước ra, tâm tình vô cùng nặng nề.

Môn chủ Triều Thánh Môn quả nhiên là người ngoan độc. Một chưởng sau lưng kia, xuống tay hạ Diệt Hồn với ta đã không nói, còn đồng thời hạ thêm một loại độc khác! Mà loại độc này lại tương khắc với giải dược của Diệt Hồn, không uống giải dược của ‘Diệt Hồn’ chắc hẳn phải chết không còn nghi ngờ, nhưng nếu uống sẽ kết hợp với độc dược kia dẫn đến mù mắt! Đây không phải là làm cho người phải lựa chọn muốn giữ tay hay là muốn giữ chân sao, con mẹ nhà hần, thù này không báo ta không phải là thôn trưởng!

Cũng may đồ đệ của thần y Trường Sinh áp chế được tính tới một tháng sau mới phát tác, bây giờ Diệp Vô Trần đã phái người đi tìm thần y Trường Sinh đang đi du lịch khắp nơi, chỉ có lão mới có thể cứu đôi mắt của ta.

Tâm tình uất ức, ta ngồi ở bên ao sen, bóng đêm này, ánh trăng này, có lẽ một tháng sau sẽ không còn nhìn thấy được nữa...

Đột nhiên, có tiếng động trên mái nhà, ta vội vàng nấp vào phía sau một cây cột, ngẩng đầu lên cố gắng liếc xem.

Chỉ thấy Tiểu Hồng tay áo bông bành đứng ở chỗ cao nhất, ánh trăng chiếu sáng mặt mũi của nàng, thanh tú xinh đẹp vô song.

Bên cạnh nàng, rõ ràng là Lộ Văn Phi.

Chú thích:

[1] “Tinh nguyện – Fly Me to Polaris”: Cử Hành Tây (do Nhậm Hiền Tề thủ vai) là một người bị mù và câm từ thuở nhỏ. Cử Hành Tây làm việc ở một bệnh viện, và tại đây anh gặp cô y tá tập sự Thu Nam (Trương Bá Chi đóng). Một ngày nọ, Cử Hành Tây muốn hẹn hò cùng với cô Thu Nam, và khi cô ấy đồng ý, anh

vui mừng quá đỗi, đến nỗi vấp một cục đá ngã xuống đường và đã bị một chiếc xe hơi tông phải. Cái chết của Cử Hành Tây khiến cho cô Thu Nam nhận ra rằng cô yêu anh tha thiết.

Lại nói về Cử Hành Tây, sau khi anh ta chết đi, linh hồn của anh được đưa lên hành tinh Bắc Đẩu để chuẩn bị đầu thai kiếp khác. Bởi vì anh ta là người thứ 6 tỷ chết, nên anh được phép ước một điều. Anh muốn trở về trái đất 5 ngày, vì đó là thời gian dài nhất mà một người đã chết có thể quay lại trái đất. Nhưng không may cho anh, theo quy tắc của thiên đình, anh ta không thể nói cho ai biết sự thật này, và trong một thời gian này anh không thể khiến cho bạn bè nhận ra anh chính là Cử Hành Tây.

Khi trở về, Cử Hành Tây cố gắng nói chuyện với cô Thu Nam, đang suy sụp vì cái chết của anh. Anh cố gắng nói cho cô ấy biết anh thật sự là ai, nhưng anh không thể vi phạm các quy tắc, và phát hiện ra rằng cô đang bị tán tỉnh bởi một bác sĩ, người vốn đã có tình cảm với cô từ lâu. Và anh đã phí phạm vài ngày để cố gắng nói cho cô nhưng đành bỏ cuộc, và anh cố dành nhiều thời gian để được ở bên cô trước khi anh phải ra đi.

Vào ngày cuối cùng, cô Thu Nam cũng nhận ra rằng anh ta chính là Cử Hành Tây mà cô đã đem lòng yêu từ lâu. Nhưng vào thời điểm đó, hai người chỉ còn vài phút để ở bên nhau, trước khi có mưa sao băng, mang anh ta trở lại sao Bắc Đẩu.

Chương 6

Bên cạnh nàng, rõ ràng là Lộ Văn Phi.

“Lộ công tử, đêm đã khuya, ta phải về chiếu cố Các chủ”.

“Các chủ Các chủ, trong mắt nàng trong lòng nàng, đều chỉ có cô ta!”.

“Thật xin lỗi, xin lỗi, ta phải đi...”, Tiểu Hồng phát tay áo muốn rời đi.

“Chẳng lẽ... Nhiều năm như vậy... Nàng cũng không cảm nhận được tình ý của ta đối với nàng sao... Đừng đi! Nguyệt Nhi!”.

Ta chần động cả người, Nguyệt Nhi! [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2014/06/06/"]@sieunhanu.wordpress |eh6e4hth

Đó là tên thật của Tiểu Hồng. Vốn chỉ có ta biết, chẳng biết từ lúc nào nàng lại nói cho Lộ Văn Phi... Đây có phải có nghĩa là... Nàng đối với huynh ấy cũng có tình ý hay không?

“Cô ấy... Đối với ta ân trọng như núi... Cô ấy thích chàng, ta không thể...”.

Thanh âm nghẹn ngào, lòng ta đau xót.

Tiểu Hồng à Tiểu Hồng, nhiều năm như vậy, vẫn không hiểu ta sao? Ta là người luôn làm theo cảm tính, chuyện tình cảm thật lòng căn bản chưa hề có, sao em có thể vì ta mà từ bỏ hạnh phúc của mình như vậy chứ.

Cho nên, ta đã ra một quyết định vô cùng dũng cảm.

Học theo cách của cổ nhân, để lại một lá thư cho Tiểu Hồng, đại ý chính là ta chỉ nói giỡn mà thôi không cần phải để ý đến ta mà hãy tận tâm đi tìm hạnh phúc của chính mình đi. Nhưng mà đích thân giao anh đẹp trai cho người khác như vậy, ngoài cảm giác khó chịu, trong bụng còn có chút buồn bã, anh hùng xứng mỹ nhân, muôn đời đều như vậy mà thôi. Ta đây cũng nên tự động biến mất, nếu không những ngày sau Tiểu Hồng nhìn thấy ta nhất định sẽ lúng túng, chúng ta đều cần một ít thời gian.

Len lén đem lệnh bài đặt ngoài cửa phòng Diệp Vô Trần, huynh ấy nhất định sẽ xử lý mọi công việc trong Các ngay ngắn rõ ràng. Aiz, lần này coi như ta cải trang vi hành, thuận tiện điều tra thêm chuyện buôn bán của Kỷ gia, ngân phiếu, ta tới đây!

* * *

Ta đã nói rồi, ta là kẻ mù đường, cho nên, vừa ra khỏi thành Thiên Thủy, Các chủ Thanh Phong Các vĩ đại mà cơ trí kiêm chủ nhân Kỷ gia vinh quang mà bí ẩn đã...lạc đường.

(Tiu Ú: tỷ tỷ stop tự sướng hộ em... =.=)

Nhưng mà chuyện này cũng không làm trở ngại ta vui chơi khắp nơi, không đi theo một đường nhất định càng không dễ dàng bị phát hiện. Hơn nữa không có Tiểu Hồng theo đuôi, ta lại cải trang nam, bình thường giống như bất kỳ dân chúng nào khác, đi ở giữa ngã tư đường mà lại có cảm giác như ẩn mình quá mờ nhạt giữa chợ đông đúc.

Ách, có lẽ là hơi quá mờ nhạt một chút...

Trần Bình An. [@sieunhanu.wordpress] ry8j46rf1h

Cái tên trần này hình như ở bộ tiểu thuyết võ hiệp nào cũng từng xuất hiện, cho nên ta quyết định đi khảo sát cái danh lam thắng cảnh này một chút xem có lịch sử vĩ đại cỡ nào.

Trong túi quần đầy ắp ngân phiếu mà đi dạo phố có cảm giác như thế nào?

Đáp án chỉ có hai chữ: đã ghiền!

Trong tay ta chất đầy các loại đồ ăn vặt đặc sản của địa phương, quai hàm phồng lên tròn trịa, vừa nghe nói phía trước có tỷ võ kén rể, lập tức ngây ngốc chạy tới.

Đại thúc đứng trên đài nói cái gì đó ta không nghe rõ, nghĩ chắc chỉ đơn giản như tiểu nữ nhà tại hạ đánh thua thì thế nào đánh thắng thì thế nào. Ông ta vừa xuống khỏi đài, có hai chàng trai lập tức nhảy lên, một người vẻ ngoài như trái banh, một người vẻ ngoài như cây gậy trúc, đây thật đúng là cặp đôi vàng trong truyền thuyết a, hai người lập tức kịch liệt khoa tay múa chân.

Những động tác kia dưới con mắt đã nhìn quen cảnh cao thủ bay tới bay lui bên cạnh của ta không khác gì so sánh đứa trẻ với lão già, cho nên không cần phải tường thuật nhiều. Sau đó trái banh kia ỷ vào sức nặng đè ép cây gậy trúc lão đảo muốn ngã, giành được chiến thắng áp đảo, tất cả mọi người đều bị sức nặng của hắn làm hoảng sợ, không có ai dám tiến lên. Ta không khỏi đau lòng cho vị tiểu thư kia, bất kể nói thế nào thì cây gậy trúc kia ít ra còn có một chút mùi vị tiên phong đạo cốt, nhưng còn trái banh này thì... Đại khái chỉ có thể làm cho người ta tưởng tượng xem hình cầu là như thế nào mà thôi, vô cùng tròn trịa.

Đột nhiên có một người khác phi thân lên, “Xin chỉ giáo”.

Ta dường như cảm thấy vị đại thúc ở dưới đài thở phào nhẹ nhõm.

Người này thân hình cường tráng, mặc một bộ thanh sam hết sức nho nhã, mày rậm mắt to, có thể nói là nhân tài hạng nhất.

Hai bên động thủ, người này từ đầu đến cuối không dùng tới tay phải, rất là cổ quái. Sau đó trái banh kia từng bước ép sát lại, nhìn ra được hắn hết sức tức giận.

“Vị huynh đài này, huynh chỉ dùng một tay, không phải là quá xem thường tại hạ sao?”. [@sieunhanu.wordpress] m46846iuk

Người nọ kia khẽ mỉm cười, “Như vậy, sẽ như huynh mong muốn”.

Tay phải đột nhiên đánh ra, không ngờ tốc độ không hề chậm hơn so với Diệp Vô Trần! Trái banh nặng nề bay thẳng về phía đám người, vẽ thành một đường cong parabol duyên dáng.

Đây quả là một cao thủ thâm tàng bất lộ, ta dẫn đầu vỗ tay khen hay, mọi người cũng hoan hô theo. Ta đã biết trận tỷ võ này người thắng không phải hắn thì cũng không thể là ai khác, cho nên cũng không thèm nhìn tới những kẻ có mắt không trông muốn lên đài khiêu chiến nữa. Ngược lại ta bị tiểu thư trong góc hấp dẫn, muốn biết nàng rốt cuộc hình dáng ra sao, cho nên rón ra rón rén lên tới.

Chưa tới gần, đã ngửi thấy mùi hương trước.

Một ngọn gió thổi đến nhắc một góc khăn voan của tiểu thư kia lên, lộ ra một cái cằm trắng nõn mượt mà. Thấy vậy, ta là con gái mà cũng động tâm, quả nhiên là một mỹ nhân!

Ta cười mờ ám bước tới, “Tiểu thư đây năm nay bao nhiêu tuổi vậy?”.

Ta còn tưởng tượng ra vài kiểu trả lời khác nhau: thứ nhất, tiểu thư dịu dàng nói, “ta mười bảy”; thứ hai, tiểu thư sợ hết hồn, kinh hoảng kêu lên, “ngươi là ai”; thứ ba, tiểu thư vén khăn voan lên lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ dịu dàng nói với ta, “vậy còn tiểu ca năm nay bao nhiêu tuổi?”.

Nhưng tiểu thư này không ngờ rất có cá tính, phản ứng của nàng hoàn toàn nằm ngoài tất cả dự đoán của ta. Chỉ thấy thân thể nàng run lên, ngay sau đó giật mảnh khăn voan xuống rồi kêu lên như giết heo: “Cha... A... Có dâm tặc!”.

Dâm tặc? Cô nhìn xem ta đây ngọc thụ lâm phong mà là dâm tặc sao?

Mọi người ở chỗ này cũng ngây ngẩn, nhưng không phải vì ta, mà là vì khuôn mặt vị tiểu thư này... Nói như thế nào đây, ta thật hoài nghi cái cằm xinh đẹp mới vừa rồi có phải là ảo giác hay không.

Tiểu thư này mặt như trăng tròn, mắt như hạt đậu, chỉ có làn da là trắng bệch giống như mỡ dê, nhưng lại càng làm cho khuôn mặt nàng như cái thớt.

Trái banh và cây gậy trúc cũng ra vẻ “may là ta thua”, chàng trai mặc thanh sam thì ngây ngẩn cả người. Aiz, chuyện này chính là hậu quả của việc yêu đương không tự do, không hiểu rõ nhau mà chỉ đi theo đám đông a, bây giờ hối hận cũng đã muộn rồi.

Vị đại thúc kia thấy con gái mình bại lộ tướng mạo, không khỏi căng thẳng trong bụng, một ánh mắt như muốn giết người mạnh mẽ bắn tới ta.

Ta ngẩn ngơ, thậm chí không ổn rồi, liền gãi đầu cười ha ha giả ngu.

“Vị công tử này tài nghệ trấn áp quần hùng, phía dưới còn ai muốn khiêu chiến không?”. [@sieunhanu.wordpress] t86hr4t8h

Chàng trai mặc thanh sam đáng thương nhìn phía dưới đài, đã lưỡng lự trước sau khi mọi người nhìn thấy mặt mày tiểu thư tất cả đều không có lòng ham muốn nữa, tất cả đều thành cây đổ bầy khỉ tan, mọi người tản ra không còn bóng dáng.

“Đã như vậy, vị công tử này... Hmm, không, phải gọi là con rể...”.

Tiểu thư xấu hổ nhìn chàng ta một cái, hiển nhiên hết sức hài lòng. Ta đứng sau cổ găng nuốt nước miếng.

“Chậm đã!”, chàng trai nọ đột nhiên quát lên: “Dâm tặc chạy đi đâu!”.

Ngại quá! Ta vốn là tính toán chậm rãi rút lui, ai biết đâu anh chàng này chó cùng rứt giậu, muốn lảng sang chuyện khác cũng đừng lôi ta ra a! Cho nên, đã làm thì phải làm cho trót, ta liền co giò chạy như điên.

4. Chương 07 + 08

Chương 7

Ngại quá! Ta vốn là tính toán chậm rãi rút lui, ai biết đâu anh chàng này chó cùng rứt giậu, muốn lảng sang chuyện khác cũng đừng lôi ta ra a! Cho nên, đã làm thì phải làm cho trót, ta liền co giò chạy như điên.

Ta hận chạy bộ!

Ta vẫn luôn ở hạng kém môn Thể dục, chạy chưa tới hai con đường, kẻ đuổi theo phía sau đã càng ngày càng đến gần, ta cũng đã thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, hơn nữa tiếng tim đập phát ra rõ ràng nặng nề, mỗi một nhịp đập đều làm cho đầu ta đau như muốn nứt ra.

Ta há miệng ra tham lam hít lấy không khí quanh mình, trước mắt mờ lung, phổi đau đớn giống như là muốn nổ tung, trong nháy mắt suy nghĩ của ta đột nhiên thông suốt, đây chính là do ta đột nhiên vận động kịch liệt dẫn đến chất độc phát tác!

Lúc này đã gần giữa trưa, trên đường lớn dòng người đông nghịt, ta chen vào trong đám người, muốn thoát khỏi những kẻ truy đuổi. Nhưng mà thực tế luôn luôn tàn khốc, không phải đã nói ta bình thường đến mức ẩn thân mờ nhạt trong chợ sao, tại sao đến thời khắc mấu chốt thì lại xui xẻo không thể ẩn thân được thế này!

Bất đắc dĩ ta cuối cùng không chịu đựng nổi đau đớn kịch liệt kia, hít một hơi rồi dừng lại, từ trong túi quần run rẩy moi ra một viên giải độc Diệt Hồn, trên người đầy mồ hôi lạnh, có cơn gió thổi qua, ở nơi này giữa trưa nắng nóng, nhưng ta lại lạnh đến mức cả người phát run.

Người rượt theo càng ngày càng đến gần, ta vẫn đang mơ hồ do dự nhìn viên thuốc.

Đột nhiên phía trước có tiếng không khí bị hít vào. Có người kinh ngạc kêu lên: “Mỹ... Mỹ nhân!”.

A, mỹ nhân ở chỗ nào? Ta cố gắng chớp mắt kiểm soát chân trong đám người nhìn quanh.

(Tiu Ú: chết đến nơi mà tỷ còn như thế ư... =.=)

Đột nhiên có một bàn tay to đẩy ta một cái, ta lao đảo, viên thuốc liền trực tiếp văng vào cổ họng của ta.

Chàng trai mặc thanh sam giọng điệu nghi ngờ: “Ta rốt cuộc đã bắt được người... O? Người ăn cái gì vậy?”.

Ta nắm lấy một tia ý thức cuối cùng còn sót lại, dùng hết sức lực toàn thân giằng dữ hét lên:

“Quý... Mới... Muốn... Ăn...!!!”. [@sieunhanu.wordpress]rhrth48478

Thanh âm vang tận mây xanh.

Ta một lần nữa té xỉu huy hoàng.

* * *

Ta hận tên Tư Mã Hiến Dương hạ độc, ta hận tên Dạ Kiếm Ly cướp tiền xu bảo bối của ta, ta cũng hận cái tên mặc thanh sam kia có chết cũng đuổi theo ta không buông tha, nhưng ta căm hận nhất chính là cái tên đứng sau lưng đẩy ta một cái!

Ta tỉnh, nhưng ta tự nói với mình ta còn chưa có tỉnh, nếu không tại sao xung quanh ta lại tối đen như vậy?

Phía dưới có mùi hương cỏ xanh. Ta chậm rãi ngồi dậy, tay phải mờ mịt vươn ra, run run giọng nói: “Có... Có người ở đây sao? Vì sao... Sao... Không đốt đèn? Thật tối...”.

Không có người trả lời, chỉ có tiếng gió mát thổi qua xào xạc.

Ta rốt cuộc phải chấp nhận thực tế, thật ra từ một tháng trước trong lòng ta đã chuẩn bị chuyện này, cũng không buồn bã cho lắm, chỉ là cảm thấy hết sức bất lực, ngay cả đồng nam tây bắc cũng không thể phân biệt rõ ràng.

Ta đứng lên, cánh tay duỗi thẳng mò tới một cây cột.

Đột nhiên sau lưng có cơn lạnh ập tới, ta chợt xoay người, trong bóng tối có một giọng nói mỉa hoặc vang lên: “Người đã tỉnh?”. [@sieunhanu.wordpress]f4r8t4h6t

Thanh âm này trầm thấp cực kỳ quyến rũ, cực kỳ dễ nghe. Nhưng ta bây giờ mất ngủ, đối với bất kỳ người lạ nào cũng tràn đầy địch ý, cho nên mặt ta sầm xuống, một quyền đánh tới.

Bốp...

Một đấm này ngoài ý muốn lại đánh trúng, ngay cả khi mắt không bị mù thì số ta cũng không có hên như vậy nha, trong bụng lại đắc ý, cho nên lớn lối nói với người nọ: “Đáng đời!”.

“Người... Người lại dám đánh ta?!”, người bị đánh có vẻ hết sức kinh ngạc không cam lòng.

“Hmm? Ta tại sao không dám đánh người? Trên mặt người có viết ‘không cho ta đánh’ sao?”.

Đột nhiên nghĩ đến cho dù trên mặt hắn có viết thì ta cũng không nhìn thấy, ta không khỏi nổi giận dưng dưng.

Người nọ thấy ta mới vừa rồi còn rất vui vẻ như thắng mặt chược, bây giờ lại bày ra một bộ mặt như ăn phải mướp đắng, lòng hiếu kỳ nổi lên, cho nên cười nói: “Ta vốn là bị đám người vây quanh đẩy ra, ai ngờ không cẩn thận đẩy trúng người một cái, người liền hôn mê, nếu không phải ta thì triển khinh công đem người đi trước, người không bị vị công tử mặc thanh sam kia bắt đi thì cũng sẽ bị người ta đâm bẹp”.

Suy nghĩ của ta đông lại... Hắn nói... Hắn... Đẩy ta một cái...

“Ta liều mạng với người!!!”. [@sieunhanu.wordpress] y84j6rtgh

Người nọ bất ngờ không kịp đề phòng, bị ta nhào tới đẩy ngã trên mặt đất, đứng lên còn chưa vững đã ăn mấy quyền hung hăng của ta.

Ta đang thoải mái, một cảm giác lạnh như băng đột nhiên xuất hiện bên cổ.

Ta trực tiếp đẩy con dao kia ra, lại đánh thêm một quyền, “Đừng phiền ta, lão nương còn chưa có thoải mái đâu!”. Sau đó tiếp tục bạo lực.

Mới vừa rồi là cái gì vậy? Hình như không phải là con dao... Một cây đao?!

...

Người nào đó lập tức dùng tốc độ nhanh nhất bình sinh nhảy lùi về phía sau.

Người bị đánh hiển nhiên rất tức giận, “Ta phải giết người...”.

Ta thực sự sợ hãi, rất mất hình tượng quỳ xuống phía trước, “Anh hùng! Anh hùng a... Không phải là chỉ đánh chơi thôi sao, sao đột nhiên lại thật tình như vậy...”.

Một quyền sát khí đột nhiên đánh tới. Người bị đánh lại kêu thảm thiết: “A, mất ta! Người... Ta nhất định phải làm thịt người!”.

Nghe thấy hắn không giống nói giỡn, ta rùng mình, nhất thời nản lòng thoái chí... Nói đến đây, hình như có chút lạnh... Trước ngực ta... Lạnh lẽo...

Ta giống như thiếu nữ bị cường bạo thô lương kêu thảm, hai tay che ngực lui về phía sau một bước.

“Người... Là con gái?”, giọng nói nghe hoảng sợ mà khó tin.

Ta xấu hổ gật đầu. Lộ rồi, thật tốt, lộ hay, lộ tuyệt lắm. Tốt nhất người này cũng nên có nguyên tắc không giết phụ nữ nha, nếu không ta cũng chỉ có thể lựa chọn phương pháp sắc dụ...

“Con gái sao lại lỗ mãng như vậy?”. [@sieunhanu.wordpress] th84t6t6r

“...”, cái này gọi là hoạt bát, hoặc nói là có cá tính, thật không biết thưởng thức.

“Cô mù rồi?”, giọng nói không còn kích động nữa, xem ra mạng nhỏ đã được bảo vệ, aiz, làm phụ nữ thật tốt.

Ta gật đầu, cố gắng làm ra một bộ dạng đáng thương.

“Huynh tên là gì?”.

“Ta à...”, người nọ đột nhiên dừng lại, ta cảm thấy hắn xoay người lại, như gió xuân phất vào mặt, dường như nụ cười của hắn làm cho vô số đóa hoa mỹ lệ nở bung ra.

“Dạ Kiếm Ly”, hắn cười nói: “Trên giang hồ đều gọi ta là ‘Lệ Nhân Lệ Đao’, cô đã từng nghe nói đến chưa?”.

Chương 8

“Dạ Kiếm Ly” Hắn cười nói: “Trên giang hồ đều gọi ta là ‘Lệ Nhân Lệ Đao’, cô đã từng nghe nói đến chưa?”.

Ta đúng là ngốc mà, có phải ta nên đi mua vé số hay không...

Mặc dù ta chưa từng nhìn thấy nhưng đó là một mỹ nam hàng thật giá thật, có thể làm ọi người từ già đến trẻ ánh mắt sáng lên như tuyết.

Nhưng đồng thời đó cũng là kẻ thù hàng thật giá thật, một đồng tiền xu của ta... Nhất định đang ở trên cây đào đó... Mới vừa rồi gác trên cổ ta cách ta chỉ còn có một li...

Thù này không báo không phải là thôn trưởng!

Ta nhẹ nhàng cười với hắn một tiếng, “Ngưỡng mộ đã lâu, ta tên là Kỷ Triển Nhan, huynh có thể gọi ta Tiểu Kỷ”.

“Um, Tiểu Kỷ...”, hắn nhắc lại hai lần, rồi cười đáp: “Chúng ta từ đây cáo biệt”.

Chờ một chút đã! Không phải những đoạn tình tiết như thế này thường là, nữ chính cùng với mỹ nam nắm tay nhau lên đường sao?!

“Huynh bỏ lại một tiểu nữ mù lòa yếu ớt như ta... Không quen với cuộc sống ở nơi này... Số ta thật là khổ quá mà...”.

“Tiểu nữ yếu ớt? Mới vừa rồi lúc cô đánh ta không phải là còn khỏe như vâm sao, cô thật đúng là nói ra không biết xấu hổ...”.

Ta một phen xông lên phía trước, từ phía sau ôm lấy eo hắn, “Dạ thiếu hiệp... Dạ công tử... Ngài đại nhân đừng tính toán với tiểu nhân... Tiểu Kỷ nguyện ý làm trâu làm ngựa cho ngài!”.

Thất lựng thật mãnh nha, không giống đàn ông. Dạ Kiếm Ly bỗng nhiên nói: “Cô ôm bắp đùi của ta làm cái gì vậy?”.

... [@sieunhanu.wordpress]rt8h6rt84

Thì ra là ôm sai rồi, nhưng cũng không sao, ôm bắp đùi càng có hiệu quả. Cho nên ta len lén cọ xát nước mũi lên trên quần hắn.

“Cô... Cô thật sự là con gái sao?! Con gái nhà lành sao lại như thế... Thô tục!”.

Nghe thấy thanh âm hỗn hển của hắn. Ta gian trá quát um lên: “Tiểu Kỷ... Giặt quần... Cho ngài...!!!”. [@sieunhanu.wordpress]rth486s4rth

Ta nghĩ trên thế giới này không có nữ chính nào lại bi thảm như ta, gặp được mỹ nam lại bị hại mù mắt còn chưa tính, lại còn lưu lạc tới trình độ phải cọ nước mũi vào người ta mới có thể sống tạm, aiz... Ta ở hậu viện bên cạnh khách điểm lẩu hầm, vừa gặp nhau đã giúp mỹ nam giặt quần, ta như vậy không phải là đủ tiêu chuẩn hiền thê lương mẫu sao?

“Giặt xong chưa vậy?”.

Bên trong phòng lại vang lên một giọng nói, tên khốn này cứ như đi đòi mạng, phiêu bạt giang hồ chỉ mang theo một cái quần, hắn cũng không thay quần lót sao? ... Cổ nhân thật mất vệ sinh!

“Tiểu Kỷ...”. [@sieunhanu.wordpress]rth46t4h

Ta mò mẫm tới gian phòng Dạ Kiếm Ly, quẹo phải đến căn phòng thứ hai trên lầu, trực tiếp đẩy cửa vào, tức giận nói: “Đã nói giặt một lát nữa là xong, huynh gọi cả một buổi trưa không một hử?”.

Dạ Kiếm Ly không nói tiếp. Chỉ nghe thấy tiếng sột soạt, một mảnh vải từ trên trời rơi xuống đầu ta.

“Ta còn phải ở trên giường chờ quần hong khô, chi bằng cô lấy áo ngoài của ta ra giặt luôn đi”.

...

“Dạ công tử...”, ta nhếch môi cười đến ngây thơ, “Ngài không đem theo quần áo để thay sao?”.

“Ai lại đem theo mấy cái thứ này làm gì, rất phiền toái, chừng nào đến thị trấn mua một cái thay là được”. Dạ Kiếm Ly dừng lại câu chuyện, cảnh giác hỏi: “Mà sao lại hỏi?”.

“Ừm, vậy áo lót của công tử cũng để lâu như vậy mới thay một cái sao? Hình như là hơi mất vệ sinh...”.

...

Nghe thấy có cái gì xuyên không bay đến, ta vội vàng xoay người ra ngoài đóng cửa lại, một cái chén đựng trứng của vỡ nát.

Lại chọc tức được tên kia nữa rồi, khả khả.

Ta vui vẻ lụm lấy cái áo ngoài, ở trong hậu viện giặt quần áo mà bàn chân nhún nhảy như thỏ.

Ta đập, ta đập. [@sieunhanu.wordpress | rth468t4h

Trên y phục của tên khốn này có một loại mùi vị kỳ lạ, gió bụi, mồ hôi, sương sớm... Cực kỳ dễ ngủ.

Ta đột nhiên thất thần, cảm giác này...thật cô đơn.

Đó là mùi vị của cô đơn sao?

Ngày hôm sau, ta cầm quần áo đã gấp gọn, trực tiếp đem vào phòng Dạ Kiếm Ly.

Giọng Dạ Kiếm Ly từ trong phòng vang ra: “Cô không gõ cửa sao? Cứ trực tiếp đi vào gian phòng của một người đàn ông như vậy sao?”.

“Huynh cũng đâu phải là hoàng hoa khuê nữ...”, ta lẩm bẩm nói.

Hắn đột nhiên cười mập mờ, trong không khí toàn bộ là mùi thơm của hắn. Chẳng lẽ... Lần này mỹ nam ở trần mới ngủ dậy bị ta gặp phải sao?!

Cặp mắt này mù lòa thật không đúng lúc! Quá đau lòng a!

Dạ Kiếm Ly dường như đột nhiên nhớ ra ta không nhìn thấy gì, bật cười nói: “Ta suýt chút nữa quên mất hai mắt cô đã mù... Người bình thường cũng không có tinh thần tốt như cô”.

Cái này có tính là đang khen ta hay không? Ta mừng thầm, thừa dịp không khí vui vẻ, vội nói: “Chúng ta ngày hôm nay làm gì đây?”.

Tốt nhất có thể lừa gạt đem đao tới tay!

Giọng Dạ Kiếm Ly có chút cổ quái: “Không làm gì hết, ta mặc quần áo rồi đi, còn cô muốn đi đâu thì đi đó”.

Tại sao mỹ nam luôn luôn muốn bỏ lại nữ chính mà đi một mình!!!

Ta xông qua giở lại trò cũ, “Dạ thiếu hiệp... Tiểu Kỵ không còn nhà để về...”.

Lần này ôm phải một thứ vừa mịn lại vừa cứng, sờ qua còn cảm thấy có khắc hoa, rõ ràng là một cái chân bàn.

“Đừng nghĩ có thể bơi nước mũi lên quần ta nữa... Kỵ Triển Nhan, chúng ta sau này gặp lại...”.

Giọng nói đã ở xa trăm trượng, khinh công của người này không hề thua kém Diệp Vô Trần!

Là ta vẫn coi thường hắn. Đệ tử của Tuyệt Địa tiên nhân, há lại là người ta có thể dễ dàng đến gần? Chẳng lẽ từ khi ta đánh hắn một quyền kia, cả hai chúng ta đều là đang diễn vở kịch của mình sao?

Lệ Nhân Lệ Dao sao? Ta trầm ngâm.

Người này tương lai khẳng định không thể lường được, nếu không thể kéo về phe mình, thì nhất định không thể không đề phòng. (*mất hình trái tim* cứ tưởng chị mê trai quá hóa rồi, ít ra vẫn còn mình mẫn)

* * *

Ta chưa từng có ánh mắt nhớ mong mãnh liệt như vậy đối với bất kỳ ai. Ôi ôi thế giới phồn hoa đa màu sắc, trước mắt ta giờ đã là một mảnh đen mịt... Cho nên ta cực kỳ vội vàng muốn thay đổi mục tiêu trở nên giàu có nhất thiên hạ của mình thành: Tìm một người.

Đây là một người đàn ông.

Người này phong thần tuấn lãng, tiên phong đạo cốt, tính tình cổ quái, danh chấn giang hồ.

Người này năm nay một trăm lẻ tám, vẫn một bộ dạng tuấn mỹ như tuổi trung niên.

Thần y Trường Sinh... Ông rốt cuộc đang ở đâu...

5. Chương 09 + 10

Chương 9

Một ngày, ta thuê xe ngựa ra khỏi thành, đưa cho phu xe năm lượng bạc, bảo hắn chỉ cần để ý đánh xe không cho phép hắn nhiều chuyện. Phu xe mừng rỡ cúi đầu khom lưng liên tục cảm ơn.

Ta không còn lựa chọn nào khác mới phải ngồi xe ngựa, cố nén cảm giác sóng biển cuộn cuộn trong dạ dày. Mất đi thị giác, khứu giác thính giác càng ngày càng nhạy bén, chớp mũi ngửi thấy được mùi hương cổ, xem ra đã đến rừng.

Đột nhiên cảm thấy hơi thở của phu xe trở nên dồn dập, như lâm phải đại địch. Cho nên ta nhẹ giọng hỏi: “Phu xe?”.

“Cô nương... Khu rừng này thường xuyên có đạo tặc lui tới... Ta, ta sợ...”.

“Không sao, bọn chúng muốn tiền, cho bọn chúng là được, người chỉ cần đánh xe thật tốt”.

Phu xe vâng một tiếng. Nhưng trong lòng ta vẫn dao động bất an, dường như linh cảm có chuyện gì không hay sẽ phát sinh. Rốt cuộc là không đứng ở chỗ nào?! Ta cau chặt hai hàng lông mày, đột nhiên trước xe có tiếng vó ngựa truyền đến, binh khí cùng bàn đạp trên thân ngựa đụng nhau, phát ra tiếng kim loại va chạm.

Đúng rồi! Ta không hề nói cho phu xe là ta muốn đi đâu, là hắn trực tiếp dẫn ta tới khu rừng này!

“Lão Lục, nếu phát tín hiệu màu đỏ, nhất định là đầu dê béo nha”.

Lão Lục, cũng chính là phu xe, phát ra tiếng cười âm thầm, “Lão Đại, cô nương này mặc dù bộ dạng cũng không ra gì, nhưng mà vải vóc đồ đạc trên người tuyệt đối là...”.

Nổi giận! [@sieunhanu.wordpress]rth846st

Cướp bóc còn chưa tính, lại còn là những kẻ bắn thủ a, lão nương đây ngay cả có tiền cũng không cho người!

“Tiểu cô nương, cũng nghe thấy rồi phải không, mau ra đây!”.

Ta xé rèm xe ngựa xuống, cảm giác lông đầu ra ngoài xe ấm áp sáng rõ, trước mắt chỉ thấy một mảnh màu đỏ cam. Có gió khẽ phát qua trán, tràn ngập một mùi vị nhàn nhạt.

Ta cười cười, tiến lên ôm quyền, “Tại hạ Tiểu Kỷ, xin hỏi đại danh các vị anh hùng?”.

Tên trùm thổ phỉ đột nhiên sửng sốt, “Người ôm quyền với cây đại thụ làm cái gì? Ta ở phía sau người mà...”.

Ngại quá. Ta hắng giọng ho hai tiếng, “Cái này...”.

“Tiểu cô nương không cần nhiều lời, có bao nhiêu tiền thì ngoan ngoãn lấy ra đi, nếu như gia[1] cao hứng, có thể dẫn nàng về làm phu nhân thứ chín, hưởng vinh hoa phú quý...”.

Lạnh quá đi, người này cũng đã có bà vợ, nói đùa gì vậy chứ.

“Xin lỗi, Tiểu Kỷ không có hứng thú với vị trí nhị nãi thứ chín của ngài...”.

“Nhị nãi? Người nói người làm bà nội ta?! Tiểu nương tử còn dám mắng chửi người, các huynh đệ lên đi...”.

...

Thế giới này có đủ loại nguyên nhân dẫn đến một kết quả không thể cứu vãn, trong đó có một nguyên nhân là do ngôn ngữ nhập nhằng dẫn đến không tránh khỏi giết chóc.[2]

Nếu ta chết như vậy, nhất định sẽ làm rất nhiều người thất vọng. Cho nên, ta tuyệt đối không thể chết được.

“Chờ một chút đã!”. [@sieunhanu.wordpress | jerg5er4g

Tất cả bọn cướp dừng lại, ta đẩy về thân bí từ trong áo móc ra túi giải dược Diệt Hồn, về mặt bí hiểm, “Các người có biết cái này là cái gì không? Các người có biết đôi mắt của ta tại sao mù không?”.

Trong lúc này không người nào trả lời được, chắc là bọn họ lắc đầu, cho nên ta tiếp tục thừa nước đục thả câu, “Bởi vì ta thấy được thiên cơ!”.

Thời đại này không người nào là không mê tín, ta nhất định phải câu dẫn khẩu vị của bọn hắn.

Rốt cuộc có người hỏi: “Thiên cơ gì?”.

“Đó chính là...”, ta rung đùi đắc ý nói: “Làm sao có thể thăng tiên, trường sinh bất lão!”.

Bọn cướp ồ lên. Tên trùm thổ phỉ không tin tới ba phần, nói: “Ta làm sao biết người nói là thật hay giả?”.

“Tại sao ta đem theo một khoản tiền lớn như vậy? Đó cũng là nhờ bán tiên dược này nên mới có tiền nha... Nhưng số tiền kia so với túi tiên dược này của ta thì căn bản chỉ là một giọt nước so với biển cả, nếu không ta làm sao tùy tiện để cho người cướp?”.

Trùm thổ phỉ đã tin được bảy phần, “Vậy, thuốc tốt như vậy, sao người không ăn đi?”.

“Ta dĩ nhiên đã ăn! Đã thành tiên, nếu không một tiểu cô nương như ta sao có thể không sợ thổ phỉ các người nhiều người như vậy?!”.

Trùm thổ phỉ đã tin mười phần mười, kêu lên: “Ném cái túi tới đây!”.

Ta ném cái túi tới, chỉ nghe thấy một trận tranh giành, tiếng nuột ừng ực của bọn cướp vang lên.

Tên trùm thổ phỉ hỏi: “Bảo bối này tên gọi là gì?”.

Ta bịa chuyện: “Duyên Canh Đan!”. [@sieunhanu.wordpress | jerg684er

Tên trùm thổ phỉ vui thích nói: ” Duyên Canh Đan, kéo dài tuổi thọ... Ta thật sự cảm thấy như muốn bay lên... Quả nhiên là thần dược...”.

Ta chạy sang một bên quay đầu lại quát: “Một lát nữa sẽ có thể bay!”.

(Mọi người còn nhớ “công dụng” của giải dược lần trước chị ấy ném bừa ko a xD~~)

Phía sau nói cái gì nữa ta căn bản nghe không rõ. Ta hoảng hốt chạy bừa, không biết là chạy về phía ngoài rừng hay là chạy sâu vào trong rừng, mắt mù căn bản không cách nào chạy, không cẩn thận sẽ đụng phải cây...

Đi không biết hết bao lâu, rốt cuộc cảm thấy mình đã an toàn. Lúc này mới phát giác sắc trời đã tối, gió lạnh gấm thét, tựa như dã thú lại tựa như yêu ma quỷ quái, ta vừa lạnh vừa đói, thoát khỏi bọn cướp, nhưng dường như lại rơi vào một nguy hiểm lớn hơn nữa.

Trong bụng lo lắng, ta vượt cành cây khô, chỉ cảm thấy mình đi vòng quanh một chỗ. Đột nhiên tay phải chạm phải một thứ gì đó trơn trượt mềm mại, hình như còn có thể ngọ nguậy.

Toàn thân tóc gáy đều dựng đứng lên: Là sâu róm!

Ta ôm hai vai, đột nhiên cảm thấy vô cùng đáng thương và tuyệt vọng, dựa vào gốc cây khô ngồi xồm xuống oa oa khóc lên.

Có lẽ sẽ trở về không được. Ta phải chết ở chỗ này.

Bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng thổ dài dằng dặc.

“Gặp phải bọn cướp cô còn có thể mở miệng bịa chuyện... Sao một con sâu róm nhỏ nhô lại có thể khiến cô khóc lóc như vậy?”.

Ta lập tức ngậy người, trong lòng từ từ dấy lên một ngọn lửa sáng ngời.

Là Dạ Kiếm Ly. [@sieunhanu.wordpress]84ega4r8e

Mùi vị dễ ngủi phất đến mặt, ta cười tà tà. Ngay từ lúc bước ra khỏi xe ngựa ta đã cảm giác được hơi thở của hắn, nếu không đâu có dám hào phóng liều mạng với bọn đạo tặc như vậy a.

Dạ Kiếm Ly dường như thấy được ta cười gian, cả kinh nói: “Cô... Cô quả thật làm sét đánh mà không có mưa...”.

“Không như thế làm sao có thể ép huynh bước ra...”, ta đứng lên, mồm mấp mấp về phía hắn nói chuyện.

“Sư phụ ta còn không thể phát hiện ra ta, cô thật sự không biết võ công, làm sao phát hiện được ta?”.

“Không có ánh mắt phải dựa vào lỗ mũi...”, ta mồm tới quần áo của hắn, ngay sau đó nắm lấy thật chặt.

“Cô là chó sao...”, Dạ Kiếm Ly bật cười, “Tiểu Kỷ, cô đến tột cùng là người phương nào?”.

“Người phương nào huynh không cần hỏi nhiều”, ta cố gắng mỉm cười với hắn, “Ta muốn tìm thần y Trường Sinh tới chữa trị đôi mắt của ta, huynh có thể mang ta đi tìm được không?”.

“Ta còn có chuyện phải làm, vì sao phải lãng phí thời gian trên người cô?”, giọng nói đậm đặc đến mức tựa như văng lại từ trong giấc mộng.

“Chúng ta sớm đã biết đối phương không phải là người bình thường, đều là tự diễn kịch ở trước mặt đối phương, như thế còn gì mà không hợp tác? Sau khi chuyện thành công ta sẽ thỏa mãn huynh ba nguyện vọng, bất luận cái gì huynh nói ra ta đều làm được, huynh trước hết khoan nói gì”. Ta cảm giác được vẻ mặt khinh thường của Dạ Kiếm Ly, nói nhỏ: “Ta cam đoan với huynh, ta tuyệt đối có năng lực như thế”.

Hắn không trả lời. [@sieunhanu.wordpress]are4g6a1d

Ta căng thẳng đến mức không dám hít thở, ngón tay nắm chặt y phục của hắn khẽ phát run. Nếu như hắn không đồng ý... Nếu như hắn ném ta lại trong này mảnh rừng hắc ám này...

“Kỷ Triển Nhan”, Dạ Kiếm Ly đột nhiên mở miệng: “Cô chưa từng nhìn thấy bộ dạng của ta, cảm thấy ta là hạng người gì?”.

Người cô đơn.

Ta suýt chút nữa bật thốt lên, sau đó suy nghĩ lại một chút, đây là đang muốn ta khen hắn ư, hình như là không phải, aizz, tâm tư mỹ nam thật khó đoán a.

“Huynh...”.

Đầu óc của ta tạm thời bị ngắt mạch, đây là cái loại câu hỏi quái quỷ gì thế, trả lời sai có phải sẽ bị bỏ lại ở nơi này hay không? Ta cố gắng suy nghĩ, chân mày cũng sắp quăn lại chung một chỗ.

Dạ Kiếm Ly thấy buồn cười, “Thôi thôi, ta tùy tiện hỏi thôi, cô đây là cái vẻ mặt gì thế...”.

Ta trờm mắt liếc hắn một cái, cũng không biết trờm có đúng hướng hay không.

“Nguyện vọng cũng không có gì...”, hắn nói nhỏ: “Ta chỉ là muốn nhìn xem, Kỷ cô nương đến tột cùng có bao nhiêu bản lĩnh, dám nói ra một câu như vậy, ta nói ra cô liền làm được sao? ... Hừ hừ!”.

Mới vừa rồi nói ra đúng là có chút khoa trương, nhưng mà nếu không quyết liệt như vậy, người ta chưa chắc sẽ chịu giúp ta a.

Cho nên ta thành khẩn nháy mắt, “Dĩ nhiên, huynh muốn ta lấy thân báo đáp cũng có thể”.

...

“Cái này cô không cần lo lắng, Dạ mỗ tự biết mất phẩm giá của bản thân không có vấn đề”.

Đàn ông miệng mồm ác độc ở cổ đại sao lại nhiều như vậy!

Chú thích:

[1] cách xưng ta dành cho người quý tộc có tiền

[2] ở đoạn trên, Tiểu Kỷ dùng “nhị nữ” nghĩa là “vợ 2, vợ bé”, nhưng mà tên thổ phỉ lại hiểu “nhị nữ” là 2 chữ nữ, “nữ nữ” là “bà nội”

Chương 10

Nữ chính của bộ truyện rốt cuộc cũng được cùng đi với mỹ nam, cả nước ăn mừng.

Nhưng Dạ Kiếm Ly kiên trì không chịu mang ta “bay khỏi” rừng cây này, lý do là ta quá nặng, hơn nữa trên người ta lại rất bẩn.

Ta âm thầm nảy ra kế hoạch nhất định phải thừa dịp hắc không chú ý mà bơi nước mũi lên người hắc, cái kế hoạch này vô cùng vĩ đại, con đường tìm kiếm thần y Trường Sinh rất xa, không lo không có cơ hội.

Đêm đó Dạ Kiếm Ly đốt một đồng lửa nhỏ, trước mắt ta một mảnh ẩm áp chập chờn.

“Tiểu Dạ Tử, huynh có chuyện gì phải làm? Trên đường sao không thuận tiện ghé làm luôn?”.

Lúc đầu Dạ Kiếm Ly không nói gì, ta nghĩ là hắc không muốn trả lời, cho nên bĩu môi không nói nữa.

Một lúc lâu, hắc phản ứng, “‘Tiểu Dạ Tử’... Là đang gọi ta sao?”.

Ta gật đầu, cái biệt danh này là để phân biệt với Diệp Vô Trần nên ta mới đặt thêm chữ ‘Tử’ cho hắc[1]. Nhưng cũng không thể nói cho hắc biết ta có liên quan tới Diệp Vô Trần, cho nên ta cực kỳ hòa ái cười nói: “Sao vậy? Không thân thiết sao?”.

“...”. [@sieunhanu.wordpress] dty4jdy68

“Huynh không thích sao... Vậy thì A Kiếm? Nếu không thì gọi Dạ ca ca? Ly ca ca?”.

...

“Tiểu Dạ Tử là tốt lắm rồi”, giọng nói của hắc tràn đầy nhẫn nại. Nếu như ta nhìn thấy được, sắc mặt Dạ Kiếm Ly lúc này nhất định là rất thú vị.

“A, Tiểu Dạ Tử, ta hỏi lại vấn đề của ta...”.

“Không cần, lần này ta xuống núi, chỉ vì Đại Hội Anh Hùng của võ lâm minh chủ Tiêu Kiến Nhân, vốn là ta không muốn tham dự loại tục sự giang hồ này, nhưng lệnh sư phụ khó cãi mà thôi”.

“Uhm, lời của sư phụ đương nhiên phải nghe, Tiểu Dạ Tử thật đúng là ngoan nha”.

Ngọn lửa phục lên, ta đoán Dạ Kiếm Ly đang cố nén ý nghĩ muốn phanh thầy ta, cho nên ta cười như một tên trộm. Phải đối mặt với đám người bạch đạo, nghe nói bọn họ so ra còn âm hiểm hơn, nếu để cho bọn họ biết được thân phận của ta, vậy cũng không ổn, huống chi ta hai mắt đều đã mù, nhất định phải tìm một hộ vệ trước.

Mặc dù không nhìn thấy, nhưng ta biết trước mắt có một người vô cùng thích hợp.

Dạ Kiếm Ly tên khôn này dường như rất bí ẩn, ngay cả Thanh Phong Các ta cũng là gần đây mới biết được Tuyệt Địa tiên nhân còn có một đệ tử bậc nhất như vậy, tuổi còn trẻ, nhưng một thân võ công trên giang hồ không ai là không khiếp sợ. Ngay cả việc làm của hắc cũng rất kỳ quái, nói là muốn tìm bảo vật khắp thiên hạ, tất cả đều đeo lên trên thanh Lệ Dao của hắc, bao gồm cả đồng tiền xu 1 Yuan của ta...

Tiền xu? Ta sững sốt, lập tức nảy ra chủ ý.

“Tiểu Dạ Tử, huynh có từng gặp ta chưa?”.

“Người như cô ném trong đám người cũng không tìm ra được, có từng gặp cũng không nhớ rõ”.

Phải nhẩn nại, ta tự nói với mình. Bây giờ người ta mới là lão Đại.

“Cái này, ta cùng với bọn người trong chính phái cũng có chút qua lại, huynh có thể đừng để cho bọn họ nhìn thấy ta hay không?”

“Sao vậy? Cô trộm tiền của người ta sao?”. [@sieunhanu.wordpress]r8th46rt

“Làm sao huynh biết?!", ta làm bộ rất khiếp sợ nhìn hấn, giọng nói tràn ngập sùng bái, “Không hổ là Lê Nhân Lệ Đạo!”.

Dạ Kiếm Ly rung mình, “Cô muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi”.

Ta cười cười, “Ta đây cứ việc nói thẳng vậy, thật ra thì... Ta là trộm”.

“...”, Dạ Kiếm Ly trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên nói: “Muốn lừa gạt ai vậy, cô một chút võ công cũng không có, đừng nói chi là khinh công, làm sao là trộm?!”.

“Ai nói không có võ công thì không thể làm trộm?”, ta không phục kêu lên: “Đó là bí mật nghề nghiệp, huynh đừng hỏi”.

Dạ Kiếm Ly cũng không nói nữa, ta nhận ra giọng nói của mình vô cùng lớn lối, nên lại có chút nịnh hót, “Huynh không tin sao? Huynh có còn nhớ rõ Bạc Giác của huynh từ đâu mà có không?”.

Dạ Kiếm Ly cả người chấn động: “Làm sao cô biết... Cô không phải là mù sao...”.

“Ta dĩ nhiên biết! Bởi vì nó chính là do ta trộm, lại không cẩn thận bị huynh cướp đi...”.

... [@sieunhanu.wordpress]rst4h8t84

Dạ Kiếm Ly chợt nói: “Thì ra là như vậy, ta còn tưởng rằng lúc đó ta đã gặp được Các chủ Thanh Phong Các, chỉ nghĩ hấn đích thị là một kẻ không đơn giản, cho nên đồ bị cướp đi cũng không thèm nhìn xem là ai làm... Hóa ra là do cô trộm đi trước sao?”.

“Không sai, chính là ta. Ta sau khi mù vẫn luôn quanh quẩn bên cạnh huynh, chính là muốn trộm Bạc Giác về...”.

Thượng đế phù hộ, bên trong những lời này cũng chỉ có một chút giả dối thôi nha. Ta không nhìn thấy vẻ mặt Dạ Kiếm Ly, cũng không biết hấn có tin tưởng hay không, cho nên ta thành khẩn chớp mắt cố gắng làm ra một bộ dạng đang hoảng, chỉ nghe “hừ” một tiếng, Dạ Kiếm Ly liếc xéo một cái rồi nói: “Đừng có giả bộ, cô không giống người đang hoảng”.

“...”, ngụy trang thất bại. Ta định giả bộ thành kẻ vô lại, đầu nghiêng một cái, miệng nhếch lên, hai chân bắt đầu lắc lư, đúng tiêu chuẩn lưu manh hiện đại.

“Sao vậy? Cô còn bị giật kinh phong nữa hả?”.

... [@sieunhanu.wordpress]8ty7r8th54

Để mình có thể sống lâu thêm hai năm, ta quyết định không cố gắng nói chuyện với hấn nữa. Ta nghĩ ta là không thể tin Dạ Kiếm Ly được. Không nói đến chuyện có thể bỏ lại ta, hấn cũng có thể một đao bổ ta ra làm hai, ta như vậy cũng không thể có chút phản kháng. Nhưng ta thật sự quá mệt mỏi rồi... Sau mấy ngày mù quáng, thân thể và tinh thần của ta đã bị kéo căng thành một đoạn thẳng, cũng sắp đứt rồi...

Nhưng lập tức ta lại cảm thấy ta hấn là nên tin tưởng hấn, bởi vì ta đã ngủ mất rồi... Đừng nói ta là heo, ta thật sự mệt mỏi mà.

Ngày hôm sau gió sớm thổi nhẹ, trước mắt một mảnh âm áp, ánh mặt trời rực rỡ tỏa khắp nơi.

Ta lau nước miếng bên khóe miệng, buồn ngủ ngáp dài, “Tiểu Dạ Tử...”.

Chim hót thanh thúy, trong khu rừng lớn như thế không nghe thấy tiếng hít thở của người thứ hai.

Ta nhất thời nóng nảy, sự sợ hãi trong bụng đột nhiên chuyển thành tức giận: Khá lắm Dạ Kiếm Ly! Lại dám bỏ rơi ta!

“Bà nội nó! Người lại dám lừa...”, trong miệng còn chưa mắng xong, từ phía xa đột nhiên có tiếng vó ngựa vang lên, một mùi thơm quen thuộc lưu luyến bay đến.

Dạ Kiếm Ly cất giọng lạ lùng: “Ta thấy người nào đó đi đường không tiện, nên mới một mình xuống núi dắt con ngựa yêu của ta lên, ai ngờ người nào đó không biết cảm kích còn chưa tính, miệng lại còn phun lời thô tục!”.

Ta lập tức trở thành đứa con ngoan ngoãn đi tới phía trước vài bước, chột dạ vò đầu cười khúc khích, “Cái này... Ha ha... Cảm ơn”.

“Đừng nói cảm ơn với gốc cây đại thụ nữa, tới đây”.

Vậy cũng nói được, nếu ta có thể đi tới phía hắc thì ta còn nói chuyện với gốc cây đại thụ làm gì! Dạ Kiếm Ly đại khái cũng đã nhìn ra, cho nên bất đắc dĩ thở dài, chỉ nghe có tiếng bước chân từ xa đến gần, đột nhiên Dạ Kiếm Ly oán trách nói: “Trước tiên lau sạch nước miếng của cô đi đã!”.

Người này thật lắm bệnh, ta cầm tay áo lung tung lau miệng, Dạ Kiếm Ly cẩn thận lôi kéo ta, dường như sợ đụng phải chỗ dính nước miếng, cánh tay ta rơi xuống một chỗ ẩm ẩm mềm mềm nhẵn, hình như là một loại động vật nào đó.

“Đây là ngựa của ta”, Dạ Kiếm Ly thản nhiên nói, trong giọng mang theo vẻ kiêu ngạo không che dấu được. Có cái gì mà đắc ý a, chẳng lẽ con ngựa này vẻ ngoài rất đẹp sao? Uhm, dựa theo tính cách hoàn mỹ của Dạ Kiếm Ly, đoán chừng là không sai. Cho nên ta liền nịnh hót: “Con ngựa thật tuấn tú...”.

“Đừng vuốt mông ngựa[2]! Cô cũng có nhìn thấy gì đâu...”.

... [@sieunhanu.wordpress] e8r4g68e4r

Thất bại, ta cúi đầu như đưa đám, “Nó tên là gì?”.

Lần này lại hỏi khó Dạ Kiếm Ly rồi, chỉ nghe hắc mồm hỏi lại: “Tên?”.

Ta tưởng tượng thấy vẻ mặt lúc này của Dạ Kiếm Ly, liền đắc ý, “Đúng vậy nha, tên, không phải người ta thường nói ngựa đẹp ngựa quý đều phải có một cái tên đặc biệt ư, ví dụ như là Tật Phong... Thiểm Điện...”.

“Nhàm chán”.

“Vậy thì Tấn Lôi...”.

“Không có sáng tạo”.

“Điện La thì sao?”.

“Không có cá tính”. [@sieunhanu.wordpress] rth6314rt88

“Huynh muốn có cá tính sao, vậy thì gọi là Con Lừa đi, bảo đảm không có bất kỳ một con ngựa nào có cái tên này!”.

Dạ Kiếm Ly hoàn toàn hết chỗ nói. Nhưng con ngựa kia lại phối hợp vui mừng hí lên một tiếng, dường như rất thích ta gọi nó như vậy. Ta vui vẻ vuốt mặt con ngựa, “Tiểu Lừa a Tiểu Lừa, sau này phải nghe lời tỷ tỷ”.

“Cô đừng kêu loạn nó!”, Dạ Kiếm Ly hung hăng quát, ý đồ ngăn cản ta chửi bới con ngựa yêu của hắc. Nhưng mà dường như đã muộn, ta đã quyết định mua thêm một cái chuông cho Tiểu Lừa, buộc đằng sau đuôi cho dễ tìm thấy, khà khà.

Chú thích:

[1] Diệp và Dạ đều phiên âm là yè, gọi Tiểu Diệp và Tiểu Dạ nghe giống nhau

[2] vuốt mông ngựa = nịnh bợ

6. Chương 11 + 12

Chương 11

Tiểu Lừa không hổ là niềm kiêu ngạo của Dạ Kiếm Ly, đi lên đường núi như vậy mà vẫn vững vàng vô cùng. Ta nhỏ giọng ngâm nga một điệu nhạc, Dạ Kiếm Ly ở phía trước dẫn đường dắt Tiểu Lừa, thảnh thơi chèo áo tung bay phật qua hai má của ta, nếu có người đi ngang qua nhìn thấy, nhất định sẽ cảm thấy đây là một bức họa hoàn mỹ Bảo Kiếm Bạch Mã, Anh Hùng Mỹ Nhân... Anh hùng mỹ nhân, anh hùng mỹ nhân, ừ, nếu như chân tướng diện mạo của Dạ Kiếm Ly tuyệt sắc như trong lời đồn, thì hẳn chính là một mỹ nhân đủ tiêu chuẩn rồi... Mà ta thì làm sao có thể làm anh hùng đây? Ắc ắc.

“Nét mặt của cô có thể bớt gian trá chút được không...”, Dạ Kiếm Ly lười biếng nói.

“Huynh có mắt sau lưng hả?!”. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2014/04/06/t4hg61f/">@sieunhanu.wordpress]t4hg61f

“Người tập võ, mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng”. Hắn ngừng lại một chút, đột nhiên cười nói: “Ví dụ như, cô thì không thể nghe được phía trước có mấy tên sơn tặc”.

Ta thoáng cái căng thẳng, lỗ tai dựng đứng thật cao. Dạ Kiếm Ly không nói lời nào, như lâm vào đại địch. Không khí căng thẳng như kiếm bạt nỗ trường, hết sức nghiêm trọng.

Thời gian một nén nhang trôi qua. Vài trận gió thổi qua, mấy phiến lá khô xào xạc rơi xuống, cánh rừng yên lặng như thể cây cối cũng ngừng hô hấp.

Một lúc lâu, ta nhướn ột bên lông mày chậm rãi nói: “Huynh chơi ta?!”.

Dạ Kiếm Ly rốt cục không nhịn được cười ra tiếng, “Không có nha, không tin cô có thể kêu to mấy tiếng thử xem xem”.

Ta nhờ vào những ngày qua luyện thính lực, mặc dù không bằng cao thủ trong võ lâm năng lực siêu nhiên có thể nghe rõ tất cả, nhưng cũng vô cùng nhạy cảm, nơi này ngay cả con sâu cũng không bò ra thì ở đâu ra có sơn tặc! Ta tức giận quát: “Huynh ăn hiếp một người mù như ta mà xem được sao?!”.

Đột nhiên có một đồ vật gì đó từ trên trời giáng xuống, giống như là một tấm lưới quăng ta vào bên trong, Tiểu Lừa cảm giác được vật lạ nên không ngừng hí lên giãy dụa, ta hoảng sợ ôm chặt lấy cổ nó. Một tiếng cười rất quen thuộc vang lên, “Lão Đại, con ả kia quả nhiên ở chỗ này!”.

Dĩ nhiên chính là lão Lục phu xe, sau một lúc bối rối ta mới nghĩ tới Dạ Kiếm Ly, người này theo lời đồn đại không phải là võ công rất cao sao? Thời khắc mấu chốt hắn lại chạy đi đâu mất rồi!

Tiếng bước chân lao đến như thủy triều ập tới. Ta cảm giác được mình và Tiểu Lừa bị bọn sơn tặc vây vào giữa, đám thổ phỉ này chắc là sau khi ăn giải được Diệt Hồn, ỏi một trận không nhẹ, cho nên tới đây tìm ta trút giận. Quả nhiên, tên trùm thổ phỉ cười nói: “Oa, đây không phải là cô nương thần tiên ngày hôm qua sao?”

Bọn sơn tặc một trận cười to, trong đầu ta hiện lên trăm ngàn chủ ý, lập tức đã có tính toán, cho nên cũng cười ha hả theo.

“Người cười cái gì?”, trùm thổ phỉ hừ mũi nói.

“Chúc mừng các vị đại gia, các vị đã sắp thăng tiên rồi”.

“Tiểu nha đầu miệng toàn lời nói sảng, hôm qua làm hại chúng ta còn chưa đủ thảm sao?!”.

“Ngài nói như vậy là oan uổng Tiểu Kỳ nha, thăng tiên chính là linh hồn và cơ thể phải tinh khiết, không còn một chút uế khí nào, hôm qua ngài không phải là đã phun ra hết sao? Đó chính là bước đầu tiên tẩy rửa toàn thân, diệt hết uế khí phàm trần”.

“...”, trùm thổ phỉ trầm ngâm một hồi lâu, đột nhiên cười nói: “Người tiểu nha đầu này quá quý quyết, lão tử không thể tin người được nữa”.

“Không tin ư, vậy Tiểu Kỷ liền mời tiên nhân xuất hiện cho ngài xem”.

Trùm thổ phỉ không nói gì, chắc là đang chờ xem kịch vui. Ta đoán chừng Dạ Kiếm Ly không đi xa, nhưng mà như thế nào mới có thể làm cho hắc ngoan ngoãn hiện thân giúp ta đuổi bọn người kia đi cũng là một vấn đề lớn.

Không còn cách nào khác, ta móc ra bảo bối luôn cất giấu bên người, nhắm đâm vào ngay con mắt của Tiểu Lừa, hung hăng quát: “Ra đây!”.

Mùi vị quen thuộc từ rất xa thoang thoảng bay tới, một thân bạch y phá không bay đến, bọn thổ phỉ cũng hít vào một luồng khí lạnh, nhưng ngay sau đó liền im thin thít, là do ngạc nhiên hay là hoảng sợ thì ta không thể nào biết được. Nhưng mà rất nhanh sau đó liền có tiếng người ngã xuống đất, ta biết đã uy hiếp thành công, cho nên thu hồi cây bút máy bên cạnh mắt Tiểu Lừa.

Không có ai nói chuyện, chỉ có Tiểu Lừa vó ngựa bất an dậm dậm mặt đất. Ta cho là Dạ Kiếm Ly sẽ tức giận, lại không ngờ rằng hắc vẫn bình tĩnh như thế, giống như là một cái giếng cổ quái dị, sâu không lường được.

Ta thường nói hắc đương nhiên không đơn giản, nhưng như vậy vẫn là coi thường hắc rồi.

“Đa tạ đã cứu giúp”, ta cười dài nói. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2014/08/04/"]jerg84e84

“Không cần khách khí”, Dạ Kiếm Ly cũng thản nhiên nói: “Không biết trong tay Kỷ cô nương là vật gì?”.

“Ám khí đó nha”, ta bấm tách tách lên đầu cây bút máy, vuốt ve hình con thỏ nhỏ phía trên, cười nói: “Thì ra là huynh thật sự rất thương Tiểu Lừa”.

“Một con vật mà thôi, không ngờ Kỷ cô nương tâm địa thật ác độc”.

“Tiểu Lừa đáng yêu như thế, dù huynh không hiện thân ta cũng sẽ không đâm nó thật đâu”. Ta cười xong, đột nhiên lạnh nhạt nói: “Ta chỉ là trêu người nói không giữ lời, huynh nói sẽ hộ tống ta đi tìm thần y Trường Sinh, vì sao lại đổi ý?”.

“Nếu không phải trốn đi, làm sao có thể nghe được màn diễn thuyết đặc sắc như vậy của Kỷ cô nương?”. Dạ Kiếm Ly lạnh nhạt nói: “Hơn nữa Dạ mỗ cũng không nhớ rõ là có hứa với cô chuyện gì”.

Lần này đến phiên ta ngây ngẩn cả người, cười giỡn vẫn là cười giỡn, hắc quả nhiên không hề chính thức hứa hẹn ta cái gì. Khá lắm Lệ Nhân Lệ Dao! Ta cắn chặt hàm răng, móng tay hung hăng cào vào thịt, ta sợ nếu ta buông lỏng tay, cơn tức giận khôn cùng sẽ nổ tung lên. Đây là lần đầu tiên ở cổ đại, ta thua trong tay một người cùng lứa tuổi, Dạ Kiếm Ly!

“Mà đừng nói ta không hề hứa hẹn với cô, chỉ là trong khoảnh khắc vừa rồi cô dùng ám khí, ta cũng có thể lấy mạng của cô”.

Cảm nhận máu huyết toàn thân lúc lạnh lúc nóng, ta ổn định tâm tình, nói: “Vậy Tiểu Kỷ thật là sơ sót, không biết Dạ công tử có phát giác được thân thể mình không ổn hay không?”.

Dạ Kiếm Ly ngưng ngẩn, “Cô hạ độc?”. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2014/08/04/"]4f8efgr

“Hành tẩu giang hồ, tiểu nữ không có cách nào khác phải có chút mưu mẹo”. Ta lười biếng cười, “Như vậy, Dạ công tử bây giờ có thể hứa với Tiểu Kỷ được không?”.

Dạ Kiếm Ly không nói gì, ta nói ta hạ độc chỉ là chuyện nhắm nhĩ, trên người ta mặc dù có rất nhiều loại độc được, nhưng mà cũng không tìm được cơ hội ra tay với hắc. Nhưng độc được càng không dễ phát hiện không thấy khác thường càng là độc được lợi hại, cho nên Dạ Kiếm Ly cũng không thể không khuất phục. Chỉ một thoáng có cơn tức giận mãnh liệt quất vào mặt ta, thổ huyết làm đau khoeo mắt ta, rốt cục hắc cũng chịu bộc phát ra cảm xúc chân chính rồi sao... Hòa nhau một ván mà thôi, hừ hừ.

“Dạ mỗ nguyên ý hộ tống Kỷ cô nương đến chỗ thần y Trường Sinh”, một lúc lâu sau, hần thấp giọng nói, đoán chừng trong lòng hần đang hận không thể đem ta ra bầm thây vạn đoạn. Đột nhiên giọng nói lại trở lại ngọt xớt như bình thường: “Tiểu Kỷ à, cô quả nhiên không đơn giản”.

“Cũng vậy thôi, Tiểu Dạ Tử huynh cũng không tệ”, ta cũng cười như cao thâm, nhưng trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Cứ tiếp tục bịa chuyện như thế này, ta chắc phải đổi tên thành Vi Tiểu Bảo.

Giang hồ vốn dĩ là như thế, ta và Dạ Kiếm Ly, hần là một khắc cũng không hề tin tưởng lẫn nhau.

Một mực diễn trò sao? Hần thật đúng là không biết mặt nha, ta ngồi trên Tiểu Lừa lẳng lẳng suy nghĩ, nếu như hần biết ta cần bản không có hạ độc gì thì...

Rùng mình một cái, trong lòng cuối cùng cũng yên bình, lại tiếp tục lên đường. Nói đi thì cũng phải nói lại, bọn ta đây là đi tìm người, rốt cuộc nên đi theo hướng nào đây...

“Tiểu Dạ Tử, huynh định đi đến chỗ nào đầu tiên vậy?”.

“Đi dự đại hội võ lâm, đương nhiên là đến Tô Châu”.

“... Huynh không phải là muốn dẫn ta đi tìm thần y Trường Sinh sao?!?”.

“Ta đã hứa đem cô đi tìm ông ta, nhưng cũng chưa nói nhất định là phải đi ngay lập tức, cho nên ta muốn làm chuyện của ta trước”.

Giọng Dạ Kiếm Ly vô cùng tà ác, hần nhất định là đang trả thù! Ta chán nản, ngày thường nhiều mưu kế quỷ quyệt như vậy nhưng bây giờ không thể nghĩ được gì. Dạ Kiếm Ly thấy ta không nói lời nào, càng thêm đắc ý nói: “Tiểu Kỷ cô nương thông minh lanh lợi tại sao không nói chuyện nữa?”.

“Tiểu Kỷ cô nương thông minh lanh lợi đang suy nghĩ vài vấn đề”, ta bực bội trả lời.

Chương 12

Một ngày trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã đến ban đêm, Dạ Kiếm Ly đỡ ta xuống ngựa, mơ hồ có mùi thơm thức ăn truyền đến, từ ngày hôm qua đến giờ ta chưa ăn uống gì, đã sớm đói bụng đến mức đầu óc choáng váng, cho nên khi hần mang ta vào khách điểm, ta vui vẻ đến mức khoa tay múa chân. Ngoài dự đoán của ta, Dạ Kiếm Ly thần nhiên nói: “Chưởng quỹ, hai gian phòng hảo hạng”.

Ta kháng nghị níu chặt tay áo của hần, nhưng Dạ Kiếm Ly không để ý tới, ta đành phải thất thủ đi theo hần lên lầu. Tiểu nhị của khách điểm cười nói: “Cô nương, đôi mắt của cô không tiện, giường nhỏ ở bên phải, cô cẩn thận một chút kéo trật chân té, một lát nữa ta sẽ đem nước nóng tới cho cô”.

“Dem thêm cho ta một bàn rượu ngon thức ăn ngon!”, ta vội la lên. Tiểu nhị lên tiếng trả lời rồi rời đi, ta mò tới giường đệm chậm rãi nằm xuống, nằm xuống rồi mới phát hiện ra ta chần hần là đã đến khách điểm của chính mình, giường đệm ở cổ đại cũng muốn chết, cho nên giường đệm của khách điểm Kỷ gia ta đều sai người trải một lớp bông thật dày, mềm mại thoải mái. Ta chọn rón mò tới góc chăn, quả nhiên có thêu một chữ “Kỷ”.

Làm sao để lưu lại ám hiệu cho bọn người Thanh Phong Các đây? Suốt cả chặng đường ta đều không có cơ hội, đến chỉ nhánh khách điểm của Kỷ gia, trên người ta có lệnh bài của chưởng quỹ nên cũng không lo bọn họ không nhận ra ta, nhưng phiền toái chính là thân phận và mục đích của Dạ Kiếm Ly vẫn có điểm đáng nghi, nên cũng không thể cho hần biết thân phận thật của ta được...

“Cô lại đang có chủ ý quái quỷ gì vậy?”.

Giọng nói vừa vang lên bên tai, ta sợ đến mức run cả tay, Dạ Kiếm Ly nhìn thấy góc chăn có thêu chữ, cười nói: “Không lẽ cô và khách điểm Kỷ gia này cũng có quan hệ gì sao?”. [@sieunhanu.wordpress]rth84f4g8

Trúng tim đen rồi! Lòng ta lo lắng, giả bộ phản ứng khinh thường lời nói của hần.

Người này thông minh đến mức đáng hận, ta phải nhanh chóng tìm được thần y Trường Sinh trị lành đôi mắt, nếu không sớm muộn gì cũng bị hắn làm cho suy nhược thần kinh.

Tiểu nhị khách điểm kịp thời đưa rượu và thức ăn tới, Dạ Kiếm Ly cũng không biết xấu hổ ngồi xuống cùng ta ăn uống. Không hổ là đầu bếp nhà ta, ngay cả Thịt Viên Tứ Hỷ[1] bình thường mà cũng có thể làm thành món ăn ngon như vậy, ta bưng chén ăn uống ngấu nghiến, bởi vì không nhìn thấy cho nên va chạm ồn ào như đi đánh giặc. Dạ Kiếm Ly chịu không nổi kiểu vô học của ta, tới lúc ta va phải đôi đũa của hắn không biết đã là lần thứ bao nhiêu, hắn rốt cục bộc phát.

“Cô nương có thể ưu nhã một chút hay không!”

“Ta... Không nhìn thấy...”, trong miệng chứa đầy đồ ăn, ta nói chuyện hết sức khó khăn: “Huỳnh... Có thể nhìn... Thấy... Sao lại... Còn để... Ta đừng... Đừng đùa?!”. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2014/04/24/4g58rrg4/"]er4g58rrg4

Dạ Kiếm Ly chán nản, quyết định không để ý tới ta nữa mà tự mình chậm rãi ăn tiếp. Nhưng khi hắn vừa từ tốn rót chén rượu xong, trên bàn đã không còn món ăn mặn nào.

“Cô, cô thật sự mù sao?”, hắn hoảng sợ nói: “Mù mà gấp thức ăn sao lại chính xác như vậy?!”.

“Hắc hắc”, ta ngại ngần gãi gãi đầu, gần đây khứu giác càng ngày càng nhạy bén, ta cũng muốn chỉ ăn rau quả thôi át miệng nha, chẳng qua là chiếc đũa không tự chủ được nên... Bản năng con người, bản năng mà thôi. Ta thuận tay mò tới chén rượu mà Dạ Kiếm Ly mới vừa rót, uống một hơi cạn sạch, thỏa mãn ợ lên một cái.

Giọng Dạ Kiếm Ly rầu rĩ, làm như ghét bỏ gơ tay lên bịt miệng bịt mũi, “Ta ban đầu còn hoài nghi cô là hậu nhân của danh môn hoặc là thiên kim nhà quan, bây giờ nhìn lại cô nhất định là xuất thân từ Cái Bang”.

Ta không phản ứng chỉ nhún nhún vai, “Ăn no rồi sao, vậy thì đi đi, bỗng cô nương muốn nghỉ ngơi”.

Một lúc lâu không có tiếng động, cửa phòng đột nhiên “kéo kẹt” một tiếng đóng kín lại, ta mới biết được hắn đã rời đi rồi. Thở dài dài đặc, vẫn là không nên nghĩ tới việc để lại ám hiệu như thế nào, người này cứ như quỷ, mặc dù không nhìn thấy nhưng vẫn thấy hắn có chút mờ ám, thật buồn bực.

Lúc ta đứng dậy không cẩn thận đụng rớt một vật, sờ sờ có vẻ giống như là một cái mũ đội đầu có lưới vải, mang theo mùi thơm đặc biệt của Dạ Kiếm Ly. Thì ra người này luôn đội mũ sa, vậy rốt cuộc đã từng có người nào chân chính nhìn thấy hắn chưa? Không chừng hắn là người xấu xí muốn che gương mặt quái dị nên mới đội cái này, hắc hắc hắc.

Đang lúc ta mông mông lung lung sắp ngủ, phía dưới lầu đột nhiên náo nhiệt hẳn lên, tiếng người nói chuyện ồn ào. Ta rúc đầu chui vào trong chăn cũng không ngăn được tạp âm xuyên qua, rốt cuộc không chịu nổi. Ta vừa mới ngồi bật dậy, cửa phòng đã bị gõ vang.

Ta lần mò đi đến mở cửa, giọng nói đáng thương của tiểu nhị vang lên: “Cô nương cô chịu khó một chút được không, có một nhóm người trong giang hồ đến quán, bọn họ cũng muốn ở phòng hảo hạng, chuyện này...”.

Muốn ta nhường phòng sao? Cũng không phải là không được, chẳng qua là...

“Khách điểm Kỳ gia cũng không phải là không có thể lực, mấy người trong giang hồ thì có cái gì mà sợ?”.

“Cô nương, cô có điều không biết...”, tiểu nhị hết sức lo lắng, lặng lẽ rỉ tai ta: “Nhóm người này gồm thiên kim của võ lâm minh chủ Tiêu đại hiệp cùng với vài vị thiếu hiệp, những nơi khác không tới chỉ chịu tới tửu lầu Kỳ gia, chuyện này... Đặc tội không nổi đầu, cô nương nhường ột gian là được rồi...”.

“Tại sao không tìm hắn đòi phòng?”, ta nhướn một bên lông mày, chỉ sang phòng Dạ Kiếm Ly.

“Cái này...”. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2014/04/24/sr848er4f/"]sr848er4f

“Hắn nhìn qua không dễ chọc vào sao?”.

Tiểu nhị không lên tiếng, đoán chừng là chỉ gạt đầu chứ không nói gì. Ta hừ một tiếng, vẫn là nên trở về phòng thu dọn đồ đạc thôi, dù sao cũng là nhà mình làm ăn, ta không chiều cổ còn có ai chiều cổ nữa đây.

Tiểu nhị bất đắc dĩ thở dài rồi tạ ơn trời đất, ta cầm lấy cái mũ của Dạ Kiếm Ly rồi mò sang gian phòng cách vách, oanh oanh liệt liệt đẩy cửa bước vào.

“Tiểu Dạ Tử, huynh bỏ quên mũ sa ở...”.

Cánh cửa đột nhiên tự động đóng kín lại, suýt chút nữa kẹp luôn cả tóc ta, ta sợ hết hồn.

“Đi vào tại sao không gõ cửa?”, Dạ Kiếm Ly lười biếng nói, giọng nói cũng là từ trong vang ra ngoài.

“Bên ngoài ồn ào náo nhiệt như vậy huynh cũng không nghe được đâu!”, ta lần mò tới cái bàn, “Huynh đang ở đâu trong phòng vậy?”.

“Có chuyện gì thì nói mau”. Tiếng nước chảy tí tách, chẳng lẽ là đang rửa mặt sao?

“Không đủ phòng hảo hạng, ta với huynh chen chúc cùng một gian vậy”. Ta đặt mũ sa của hấn lên bàn, “Này, đồ của huynh này”.

“Chen chúc cùng một gian?”, giọng nói nhàn nhạt không còn bình tĩnh.

“Ta mù cũng không nhìn thấy huynh, huynh đâu có chịu lỗ, ta không để ý đến huynh là đàn ông thì thôi chứ...”, ta lầm bầm nói: “Cho nên nhường giường cho ta đi...”.

“...”, tiếng nước lại vang lên, người này sao chỉ lo rửa mặt không để ý tới ta gì hết vậy. Ta khó chịu đứng lên, “Này, huynh rốt cuộc là đang làm gì thế hả...”.

“Tiểu Kỷ cô nương ân cần như vậy chịu nhường gian phòng cho người khác, đích thị là phải có lợi lộc rồi”.

... [@sieunhanu.wordpress]rtg6er8g

Người này không cần phải thông minh như vậy có được không!

Ta nhẩn nhục gật gật đầu, “Tiểu nhị khách điểm đã đồng ý với ta an bài Tiêu Linh ở gian phòng của ta”.

Tiêu Linh là nữ nhi của Tiêu Kiến Nhân, là mỹ nhân danh chấn giang hồ.

“Thông minh”, Dạ Kiếm Ly cười nói.

“Đúng vậy nha”, ta đắc ý tiếp lời: “Ở ngay cách vách, có thể thuận tiện nghe lén lại càng dễ dàng ẩn nấp...”.

Hình như ta lỡ buột miệng rồi...

“Ta là trộm mà, đương nhiên phải cẩn thận đề phòng những kẻ vô lâm chính phái này”.

Dạ Kiếm Ly không nói gì, chỉ có tiếng nước chảy nhẹ nhàng, hấn rốt cuộc đang làm gì vậy, ta khó hiểu men theo tiếng nước chảy sờ soạn bước lên vài bước, đột nhiên chạm phải một tấm màn, tiếng nước chảy bỗng ngưng bật.

Hmm, hấn quả nhiên ở chỗ này, ta vung tấm màn lên muốn nói chuyện... Một gáo nước nóng đột nhiên đổ ập xuống đầu ta. Ta nhất thời sặc đến không thở nổi, tay trái vịn chặt một cái vật gỗ ướt nhẹp, tay phải lại chạm trúng một thứ gì đó mềm mại mịn màng, ấm áp như ngọc... Trong lòng ta còn đang buồn bực, đây là cái gì vậy...

Đột nhiên chợt nhận ra, ta vội lui về phía sau mấy bước, “Huynh, huynh là đang...”. [@sieunhanu.wordpress]rg6er84g

(Tiu Ú: haha =]] được ăn đậu hủ của ca ca nhé =]])

“Xin lỗi, đã quên mất cô không nhìn thấy gì”, hấn chậm rãi nói, tiếng nước chảy lại vang lên thanh thúy. Ta làm sao lại ngốc như vậy a... Rõ ràng là người ta đang tắm mà, chẳng qua là Dạ Kiếm Ly có thể vừa tắm vừa hàn huyên cùng một người khác phải ở chung một phòng mà lại vui vẻ như vậy, thật là bội phục. Nhưng mà hấn dám cầm gáo nước dội lên một cô gái mù lòa yếu đuối, thật sự là rất quá đáng! Ta tức giận quơ quả đấm nhỏ, “Huynh dám cầm gáo nước tắm dội lên người ta!”.

(Tiu Ú: chị mà yếu đuối cái chỗ nào *nhìn khinh bỉ*...)

“Tiểu Kỷ cô nương có thể tránh ra hay không, Dạ mỗ không quen lúc tắm rửa có người khác ở bên cạnh”.

Ta bĩu môi rồi đột nhiên cười tà ác, “Tiểu Dạ Tử, nếu ta nói cho huynh biết ta không có bị mù...”.

Dạ Kiếm Ly không chút sợ hãi không hề đổi giọng, “Nếu như cô không mù, sao cứ đứng nói chuyện với cái màn như vậy?”.

...

Chú thích:

[1] Thịt viên tứ hỷ:

7. Chương 13

Chương 13

Dạ Kiếm Ly không chút sợ hãi không hề đổi giọng, “Nếu như cô không mù, sao cứ đứng nói chuyện với cái màn như vậy?”.

Ta ngoan ngoãn lần mò trở về giường, cuộn cái chăn bông lên che kín đầu, nhất định phải chiếm lĩnh căn cứ địa ban đêm trước. Ta ghé sát vào vách tường, nhưng cái gì cũng không nghe thấy, thật là đáng giận mà, ban đầu tại sao ta lại xây vách tường dày như vậy làm gì cơ chứ!

“Cô muốn nghe lén sao?”, giọng nói đột ngột vang lên, ta sợ hết hồn.

“Tiểu Dạ Tử, huynh làm ơn tôn trọng cảm nhận của người mù một chút có được không? Hừ chết người không đèn mạng là sao!”.

Dạ Kiếm Ly cúi đầu cười, sau khi tắm rửa xong trên người hắn có một loại mùi vị tươi mát đặc biệt, khiến cho người ta cảm thấy không khí thật thoải mái, ta đột nhiên ảo tưởng xem bộ dạng lúc này của Dạ Kiếm Ly là như thế nào, tóc đen quăn rũ, xiêm y xốc xếch... Chẳng qua là ở giữa gương mặt mơ hồ, lại xuất hiện một cái mũi heo to tướng...

Ảo tưởng bị cắt ngang, Dạ Kiếm Ly đầy thần bí nói: “Muốn nghe xem bọn họ nói cái gì sao?”.

Ta theo bản năng gật đầu, đột nhiên liền bị thứ gì đó cuốn lấy thắt lưng, mất thăng bằng bay ra ngoài cửa sổ. Ta sợ đến mức muốn hét to, nhưng ngón tay lạnh băng của Dạ Kiếm Ly đặt lên miệng ta, ngay sau đó hai người nhẹ nhàng đáp xuống trên nóc nhà, vậy mà một tấm mái ngói cũng không hề gây ra tiếng động.

Ta nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, cảm thấy Dạ Kiếm Ly cũng ép người xuống, cho nên ta dán lỗ tai lên trên mái ngói.

Một giọng nữ ngọt ngào nói nhỏ: “Cuối cùng cũng về được tới Tô Châu, lần này đi phát Anh Hùng Thiếp, muội sắp mệt chết rồi”.

Sau đó là một giọng nam âm sắc hùng hậu: “Sư muội nhiều ngày奔波, nên sớm nghỉ ngơi một chút đi”. [a@ieunhanu.wordpress]rgv1e6r4g

“Muội làm sao có tâm tư mà nghỉ ngơi, sau khi Nhị đệ gặp chuyện không may, cha cả ngày không ra khỏi cửa, vậy mà đột nhiên lại muốn triệu tập Đại Hội Anh Hùng... Aiz, chỉ mong là đừng xảy ra chuyện gì phức tạp nữa”.

Một giọng nam khác nói: “Sư huynh đệ chúng ta đã sớm thương lượng qua, định bụng sẽ phải bắt cho được tên hung thủ giết hại Tiêu sư đệ để báo thù cho đệ ấy, cũng khiến cho sư phụ bớt đau lòng”.

“Aiz, Nhị đệ làm nhiều chuyện sai như vậy, khuyên bảo thì đệ ấy lại không nghe... Ta chỉ lo lắng cho cha...”.

Tiêu Linh này hóa ra không hề che chở cho cái tên phá làng phá xóm kia, ta cảm thấy có chút ngoài ý muốn, không khỏi nảy sinh một chút hảo cảm với cô ta. Ta còn tưởng rằng con gái của mình chủ võ lâm, đều sẽ điều ngoa tùy hứng không nói đạo lý giống như Quách Phù[1] cơ chứ.

“Quả là mỹ nhân”, bên trong tai đột nhiên vang lên giọng của Dạ Kiếm Ly, cảm giác này là lạ, giống như có một người chui vào trong thân thể của mình. Thật kinh ngạc là hắn lại có thể luyện được Truyền Âm Nhập Nhĩ trong truyền thuyết, ta vốn luôn cho là loại võ công này chỉ tồn tại trong các tiểu thuyết võ hiệp thôi chứ.

Tiêu Linh kia ta đã từng gặp qua, chính xác là tuyệt sắc một đời, danh hiệu giang hồ đệ nhất mỹ nữ đúng là danh bất hư truyền. Ta cũng bày ra bộ mặt mê trai, hỏi: “Còn chàng trai kia thì sao?”.

Ai ngờ Dạ Kiếm Ly không hề để ý đến ta nữa, ngón tay lạnh như băng đặt trên hai gò má của ta từ từ ép chặt lại, hơi thở càng lúc càng nghiêm trọng.

Trong phòng đột nhiên không ai nói gì nữa. Mồ hôi lạnh theo cổ ta chảy xuôi xuống, nhẩn nại, ta phải nhẩn nại.

Nhưng mà...

Bà nội nó tên Dạ Kiếm Ly, hắn muốn bóp chết ta hay sao vậy hả!

Ta vừa muốn giãy dụa, lại nghe thấy giọng Tiêu Linh: “Là ai?!”.

Chẳng lẽ bị phát hiện rồi sao? Ta không hề nghĩ ngợi lập tức chuẩn bị đứng lên bỏ trốn mất dạng. Dạ Kiếm Ly lại không hề động đậy, nhưng mà hắn bất động cho nên ta cũng không thể động đậy được, đại ca à, ta biết là huynh chạy trốn nhanh hơn ta nhiều mà...

“Đừng hoảng hốt”, giọng nói của hắn trong trẻo lạnh lùng, mang theo khí thế không thể kháng cự.

Ta trấn tĩnh trái tim đang nhảy nhót, rồi hình như có tiếng một vật gì đó phá cửa sổ mà vào.

“Tham kiến tiểu thư”, giọng nam bén nhọn.

“Không cần đa lễ”, Tiêu Linh thản nhiên nói: “Không làm cho sư huynh bọn họ phát hiện ra đó chứ?”.

Hai người kia đi ra ngoài từ khi nào vậy? Mất mù thật không tiện chút nào... Ta chép chép miệng, tiếp tục nghe lên.

“Xin tiểu thư yên tâm”, giọng nam tiếp tục nói: “Cấp trên truyền tin, chúng ta tạm thời không thể đắc tội Thanh Phong Các”.

Tâm trạng của ta chấn động, lão Tiêu Kiến Nhân kia vậy ra thật sự tính toán động thủ với Thanh Phong Các của ta sao? Mà cấp trên truyền tin, cấp trên lại là chỗ nào nữa?

“Quả nhiên là như vậy”, giọng nói của Tiêu Linh vẫn bình tĩnh, dường như tất cả đều nằm trong dự đoán, “Có thể lợi dụng được, cấp trên làm sao có thể hạ thủ với hắn được?”.

“Tiểu thư liệu sự như thần, cấp trên nói muốn lập tức phát Anh Hùng Thiếp cho Thanh Phong Các, không cần biết dùng loại thủ đoạn nào, phải mời Các chủ Thanh Phong Các trình diện, tốt nhất có thể giam lỏng hắn lại”.

“Cha hận Thanh Phong Các tận xương, lần này e rằng chưa chắc có thể...”, Tiêu Linh suy nghĩ một chút, nói nhỏ: “Người đi xuống trước đi, ta sẽ nói chuyện với cha”.

Giam lỏng sao! Ta vừa sợ vừa giận, bọn vô lại kia dám ở sau lưng lão nương mà cầm bàn tính tính toán rần rần như vậy, cho rằng Thanh Phong Các bọn ta là dễ mặc người ta ăn hiếp sao?!

“Đi thôi”, giọng nói của Dạ Kiếm Ly đột nhiên vang lên, hắn chậm rãi đứng dậy, ta cảm giác thân thể lại bay lên, sau đó nhanh chóng hạ xuống, dường như đã trở lại phòng trọ. Ta mò mẫm tới bên giường, ngơ ngác ngồi xuống.

“Lúc nghe đến chuyện Các chủ Thanh Phong Các, nét mặt của cô lại đột nhiên khác thường”, Dạ Kiếm Ly chậm rãi nói, ta rùng mình một cái, sao lại quên mất cái tên vô lại thông minh đến mức biến thái này cơ chứ.

“Dĩ nhiên”, ta mông lung nói: “Trong khoảnh khắc mà ta vừa nhìn thấy chàng, ta, ta liền...”.

Sau một canh giờ, ta dùng hết tất cả vốn liếng và khả năng kể chuyện hết sức khoa trương, rốt cuộc thành công kể một câu chuyện tình yêu bi kịch giữa một vị anh hùng võ lâm và một tiểu nữ tặc ở tận đáy giang hồ. Dạ Kiếm Ly nghe rất chăm chú, thấy ta không nói nữa, hần lập tức hỏi: “Sau đó thì sao?”.

“Sau đó chàng tặng ta đồng Bạc Giác, ta nói ta trộm chỉ là lừa gạt huynh...” , ta lã chã chực khóc, nói tiếp: “Chàng nói, tương nhu dĩ mật... bất như tương vong vu giang hồ[2]...”

“Tương nhu dĩ mật...”, Dạ Kiếm Ly lẩm bẩm: “Sớm nghe nói Các chủ Thanh Phong Các kinh tài tuyệt diễm... Có cơ hội nhất định phải gặp mặt mới được”.

Có trời mới biết hiện tại ta nhin cười cực khổ đến mức nào, rốt cuộc không nhin được phải cười ra tiếng, cho nên ta nhanh chóng chôn mặt vào trong ngực, vì muốn che giấu tiếng cười cho nên càng cố gắng đóng kịch như tiếng khóc.

Thật ra thì tiếng cười đến một trình độ nào đó, sẽ rất giống tiếng khóc.

Cho nên xin các vị cứ tưởng tượng tiếng rên của ta bây giờ xuyên thấu não như thế nào, cũng có thể cùng ta tưởng tượng xem sắc mặt của Dạ Kiếm Ly dần thối đến cỡ nào. [@sieunhanu.wordpress] rfg4er4

“Kỷ cô nương xin bớt đau buồn”, quả nhiên hần không nhin được: “Dạ mỗ cần nghỉ ngơi”.

“A”, ta chợt dừng tiếng khóc, “Ta cũng cần nghỉ ngơi”.

Ngay sau đó nhanh chóng ngã xuống giường kéo chăn bao lấy thân thể, bởi vì dùng sức ngã xuống quá mạnh cho nên có chút ê ẩm. Tay chân ta cũng đã tỏ vẻ chứng minh rõ ràng, lão nương nhất quyết sẽ không nhường giường cho bất cứ ai.

Nhưng mà, một hồi lâu không có tiếng động gì, ta không tự chủ được vênh lên một lỗ tai, người này sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy đó chứ.

Đột nhiên một mùi thơm ngát xông vào mũi, ta lập tức mở mắt không ra.

Đây là... Thuốc mê!

“Dạ Kiếm Ly... Con mẹ huynh...”.

Ta cố gắng bắt lấy chút lý trí cuối cùng, tàn bạo mắng chửi.

* * *

Giống như có cái gì đang cọ cọ trên mặt ta, thật ngứa.

Ta mông lung mở mắt ra, trước mắt vẫn là một màu đen nhánh, phía dưới là một mảnh lạnh như băng. Ta hoảng hốt một lúc, trí nhớ quay lại khoảnh khắc mùi thơm kia ập tới... Cái tên vô lại kia dám vút ta trên mặt đất cả một đêm! Ta sẽ chào hỏi tổ tông cả nhà hần!

(Tiu Ú: tỷ vô sỉ như vậy, ca ca mà ko cao tay thì làm sao trị đc tỷ hả ==]])

Không phải đã nói nữ chính đặc biệt đều sẽ hấp dẫn ánh mắt của mỹ nam sao?! Cho dù không phải như vậy thì không thể ga-lăng một chút hay sao, tốt xấu gì thì ta cũng là con gái cơ mà... Đáy lòng vô cùng oán hận, ta ê ẩm bò dậy.

Đột nhiên có cảm giác là lạ trên người, hình như là thiếu cái gì đó...

“Túi bảo bối Càn Khôn Vô Cực Hộ Tâm của ta!”.

“Thì ra cái thứ quái dị kỳ cục đó có tên như vậy”.

Ta nhanh như tia chớp phóng người qua phía giọng nói, Dạ Kiếm Ly vẫn nhẹ nhàng linh hoạt hơn, ta ở giữa không trung thâm nghĩ không ổn rồi, ngay sau đó tay chân quơ quào ngã đập mặt xuống đất như chó gặm phân.

Cho dù thế giới của ta một màu đen tối, nhưng dường như ta vẫn nhìn thấy những ngôi sao bảy màu bay vòng vòng quanh đầu. Dưới mũi đột nhiên chảy ra hai dòng nóng ấm, ta theo bản năng che lại, bỗng dưng có cảm giác mình giống như một con ngốc.

Năm năm qua, ta vẫn cố gắng sống tốt. Cố gắng ép buộc bản thân mình phải che giấu một số chuyện, bỏ qua quá khứ và lòng tự trọng, ta làm tất cả chỉ để có thể sống sót được.

Cơ hồ ta đã quên mất ta từng là một cô bé tóc buộc kiểu đuôi ngựa vừa nhảy chân sáo trên đường vừa ăn kem, cho dù bị cha mẹ vứt bỏ cũng sẽ không sa sút tuyệt vọng. Ta bình thường đều như vậy, lưng không đeo những vàng thoi cổ, cũng không có khả năng thao lược, gầy dựng nên Thanh Phong Các lại càng chỉ là một chuyện tình cờ, kết quả sự tình lại càng buồn cười...

Ta ngơ ngẩn nằm co quắp trên mặt đất, Dạ Kiếm Ly cười lạnh, nói: “Đừng giả bộ, cô thật đúng là không phải con gái bình thường, trên người giấu nhiều đồ vật kỳ quái như vậy, là cô muốn thừa dịp ta chưa chuẩn bị, dùng nó để hạ độc ta sao?”

“Cái gì mà hạ độc?” ta nghi ngờ hỏi lại.

Có thứ gì rơi vào trong lòng ta, ta sờ sờ, bộ dạng như một cái bình sứ, rút nắp bình ra ngửi ngửi, mùi hương rất quen thuộc.

Này, đây là...

“Ách...”, ta dốc bình đổ ra một chút, “Đây là kem rửa mặt ta điều chế từ quả dưa chuột, dùng rất tốt, huynh có muốn thử một chút hay không?”

Chú thích:

[1] Quách Phù là nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp Thần Điều Hiệp Lữ của Kim Dung. Quách Phù là con gái lớn của cặp vợ chồng Quách Tĩnh, Hoàng Dung. Tuy vậy trừ vẻ mặt xinh đẹp ra, nàng chỉ thừa hưởng những đặc điểm xấu của cha mẹ mà không lấy thêm được phẩm chất tốt nào. Quách Phù giống mẹ ở sự ương bướng, tai quái, ích kỷ nhưng lại không thông minh như mẹ. Nàng ngốc nghếch giống cha nhưng lại không có được sự cẩn mẫn của cha. Đối với nhiều nhân vật trong Thần Điều Hiệp Lữ, Quách Phù là một kẻ thô bạo, bất tài, vô dụng. (Nguồn: wikipedia)

[2] lúc hoạn nạn thì giúp đỡ nhau, sau này lãng quên nhau cũng có thể là một hạnh phúc, đây là hai câu trích trong Nam Hoa kinh – Trang Tử:

Tuyền hạc, ngư tương dữ xử vu lục, tương ha dĩ thấp, tương nhu dĩ mật, bất như tương vong giang hồ. Dữ kỳ dự Nghiêu nhi phi Kiệt dã, bất như lương vong nhi hóa kỳ đạo.

Dịch nghĩa: Suối cạn, cá vây trong bùn, hà hơi làm ẩm nhau, nhấp dãi thấm ướt nhau, chẳng bằng vẫy vùng sông hồ mà quên đi nhau. Cũng như khen Nghiêu mà chê Kiệt, không bằng quên đi cả hai mà hóa theo Đạo.

Điển cố: Chuyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng hà hơi ẩm cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động. Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển rộng lớn vô tận, mỗi con có nơi thuộc về riêng bản thân chúng. Cuối cùng, bọn chúng quên mất vùng nước cạn kia. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau.

Lời bình: Con cá quên được, có khi có thể sống bình yên. Còn nếu như trong hai có một con không quên được thì sao? Con người đối với tình cảm cũng như thế... “Tương nhu dĩ mật”, có lúc cần thiết cho sinh tồn, không còn cách nào khác. “Tương nhu dĩ mật” làm người cảm động nhưng “tương vong vu giang hồ” – quên hết chuyện trước kia cũng là cần thiết. Có thể lãng quên, có thể bỏ qua cũng là một hạnh phúc.

8. Chương 14

Chương 14

“Ách...”, ta dốc bình đổ ra một chút, “Đây là kem rửa mặt ta điều chế từ quả dưa chuột, dùng rất tốt, huynh có muốn thử một chút hay không?”.

“VẬY còn cái này?”, thật bất ngờ là hắn cũng không có hỏi kem rửa mặt là cái gì, lại ném tới đây một vật.

Ta sờ sờ, cười khan nói: “Lệnh, lệnh bài Kỷ gia, ta trộm về...”.

“Cái này?”.

“Ám khí...”, thật ra thì chỉ là cây bút máy hình con thỏ!

“... ”.

“Cái này gọi là chocolate, có thể ăn, muốn nếm thử không?”.

“... ”.

“Cái này là thuốc ạt ong...”.

...

Dạ Kiếm Ly không nói gì, ta có chút căng thẳng, vừa định đứng lên, lại nghe hắn nhẹ nhàng hừ lạnh, “Còn cái lọ thuốc viên này, không phải là kẹo đậu đường[1] đó chứ”.

Hỏi trúng điểm quan trọng nhất rồi! Từ lúc bắt đầu đến giờ ta vẫn đang cố gắng suy nghĩ xem giải thích bình độc được kia như thế nào, bên trong ngoại trừ mấy viên giải độc Diệt Hồn và một ít thuốc gây mê ta giấu riêng, còn lại mỗi một viên đều là kỳ độc mà ta lừa gạt từ tay Trường Sinh! Mỗi viên đều không có thuốc nào chữa trị được... Ta bắt đầu hối hận tại sao không cần thiết mà lại mang theo nhiều thứ đáng sợ như vậy, căn bản đều không dùng đến!

“Ha hả, ha hả ha hả”.

Ta gãi đầu rồi cười khúc khích, bất kể nói thế nào, trước hết cười cho hắn ngất luôn rồi hẵng nói, mau cố gắng suy nghĩ đi, Tiểu Kỷ, vận dụng trí khôn đặc biệt của mày đi.

Đáng tiếc ta cuối cùng không phải là mỹ nhân, cười lên cũng không thể làm hoa mắt hay là làm rung động lòng người.

Cảm nhận được không khí áp suất thấp từ bên Dạ Kiếm Ly truyền đến, ta kịp thời dừng tiếng cười, “Đó là thuốc!”. Thượng đế, phù hộ ta nói cho trót lọt nha...

“Trị cái gì?”.

“Trị đau bụng kinh”.

...

Lần này Dạ Kiếm Ly cũng không nhin được nữa, hắn cuồng nộ kéo vạt áo trước ngực ta, gầm lên: “Kỷ Triển Nhan!”.

Ta chỉ đành cười khan, “Tiểu Dạ Tử... Nam nữ thụ thụ bất thân...”.

Hắn hừ lạnh một tiếng, tiếng hừ lạnh này nghe có vẻ hơi nghiêm khắc quá đi.

“Không cần biết cô là ai, đừng có tưởng là ta không có biện pháp bắt cô, Kỷ Triển Nhan”. Hắn lạnh lùng nói: “Cười đùa tức giận mắng thì thôi... Ta chỉ muốn cô biết, ta nếu như muốn cái mạng của cô, bất cứ lúc nào ta cũng có thể!”.

“VẬY Tiểu Kỷ cũng muốn cho Dạ công tử biết...”, ta hé miệng cười một tiếng, “Muốn mạng của ta thì rất dễ dàng, nhưng mà giết Tiểu Kỷ rồi, chỉ e cuộc sống sau này của huynh cũng không thể yên bình...”.

Trong nháy mắt sát khí mãnh liệt đập vào mặt, Dạ Kiếm Ly bấu lên cổ ta, năm ngón tay dần dần siết chặt. Mặt của ta từng chút từng chút đỏ lên, trong lòng sợ hãi cực kỳ, cái miệng tím ngắt lúc mở lúc đóng, có vẻ muốn nói chuyện.

Dạ Kiếm Ly chắc là cũng tò mò muốn nghe xem lời trần trối của ta là cái gì, cho nên ngón tay buông lỏng một chút. Ta như bắt được cái phao cứu mạng, liền hít đầy một hơi.

“Cô nói gì?”, hần hỏi, ngay sau đó dường như dán lỗ tai sát lại muốn nghe hơi thở mong manh của ta.

Ta ngậm miệng không đáp, chết cũng không thể cho hần biết, mới vừa rồi ta rất không có khí tiết, vừa nói một câu ‘đại hiệp tha mạng’.

Hần buông tay, giọng nói mang theo sự tàn bạo: “Suýt nữa thật sự giết cô rồi, Tiểu Kỷ, cô luôn khiến cho người ta mất đi tự chủ như vậy sao?”.

“...”, ta từng ngậm thở hổn hển, trong lòng âm thầm lần lượt đem tất cả tổ tiên nhà hần ra thăm hỏi một câu.

“Cô mới vừa nói cái gì trong miệng?”.

“Không có, không có gì...”, ta thở dốc, nói: “Huynh, đại gia có khỏe không?[2]”.

“Ta, đại gia?”, Dạ Kiếm Ly kịp nhận ra là ta đang mắng hần, giận quá lại cười, “Cô nha, rõ ràng tham sống sợ chết đến mức xanh cả mặt, lại lập tức mạnh miệng được ngay”.

Ngoài miệng ta trống rỗng hừ lạnh một tiếng, trong bụng thật ra là đang tính toán nếu như hần lại bóp cổ ta nữa, ta sẽ trực tiếp quỳ xuống đất nói ‘ta không dám nữa’, đừng bảo là ta chân chó[3] nha, làm người muốn sống thì phải thực tế một chút.

“Như vậy, mạng của cô, cứ giao cho ông trời đi”, hần cười nói, ta còn chưa kịp hiểu rõ ý tứ của hần, đã có cảm giác đột nhiên có một thứ bị nhét vào trong miệng, theo cổ họng trượt xuống.

“Đây là thuốc trong bình thuốc viên của cô, cô đoán xem, đó là viên gì?”.

Lần này... Thật thảm rồi...

Dạ Kiếm Ly con mẹ huynh!

Trước khi bóng tối bao phủ, ta một lần nữa hung hăng mắng chửi.

* * *

Ta không muốn mở mắt, cứ để cho ta chết như vậy đi, lần này không chết lần sau cũng chết, chạy trời không khỏi nắng mà.

Một hồi lâu không ai để ý đến ta, ta tủi thân đẩy một mí mắt ra, trước mắt một mảnh mông lung mờ ảo.

Lại có thể nhìn thấy một chút bóng rồi! Ta vui mừng ngồi dậy, mặc dù rất mơ hồ, nhưng đối với việc nửa tháng qua mỗi ngày đều sống trong bóng tối, sống một ngày bằng cả một năm mà nói, chuyện này quả thực tựa như tới được thiên đường. Viên độc được này chẳng những không độc chết ta, nói không chừng còn có thể lấy độc trị độc, có thêm một tác dụng khác.

Cảm giác này giống như được sống lại! Ta cố gắng đánh giá chung quanh, biết mình vẫn nằm trên mặt đất, bốn bề rơi lả tả các loại bảo bối kem rửa mặt, chocolate, thuốc ập ong của ta, trên bàn bày một vật là lạ, sau khi cẩn thận lục lọi mới phát hiện ra đó là bảo giáp Cần Khôn Vô Cực Hộ Tâm của ta, đã trải qua sinh tử đại nạn ta càng cảm thấy nó thân thiết vô cùng, cho nên đem tất cả bảo bối cất vào đó, mở khóa túi áo đeo ở trước ngực, bảo giáp này chính là nhờ Tiểu Hồng dùng kim loại đặc biệt may lại, vừa có thể bảo vệ tính mạng vừa có thể chứa đồ vật, dễ dàng mau lẹ, Thanh Phong Các gần như mỗi người đều có một cái.

“Thì ra vật này còn có cách dùng kỳ diệu như thế”, phía cửa có tiếng người vọng đến.

Ta rùng mình một cái, trên lưng có cảm giác rét lạnh. Lúc này nhất định phải tiếp tục giả vờ đui mù thôi, ta chậm rãi xoay người lại, ánh mắt không có tiêu cự nhìn lên mặt bàn, chỉ cảm thấy có một người đứng ở cửa, thân cao dáng thẳng, áo đỏ như lửa.

“Tiểu Dạ Tử, hạ độc không chết được ta thì huynh cũng đừng nhìn lên ta thay quần áo có được không?”, ta trấn tĩnh nói.

Dạ Kiếm Ly không nói gì, dường như đang tìm tòi nghiên cứu cái gì đó. Dây thần kinh của ta căng thẳng đến mức sắp đứt rồi, hơi sơ sót một chút thôi là người này nhất định sẽ phát hiện ra ánh mắt của ta đã có chút khôi phục, cho nên ta lên tinh thần, làm bộ như bình thường sờ soạng bước tới cửa.

Đi tới trước mặt hắn, Dạ Kiếm Ly đột nhiên nhẹ cười lên, cho dù ta không nhìn thấy rõ nhưng vẫn cảm thấy nụ cười đó như một ánh nắng rực rỡ.

“Mới vừa rồi nhìn thấy Tiêu cô nương, nhìn mỹ nhân vào ban ngày, quả thực là phong tình khác xa đêm hôm qua”.

Ta báai phục rồi, đại ca à, huynh bây giờ là thanh niên trẻ tuổi kiện toàn, cảm thấy hứng thú đối với mỹ nữ là chuyện rất bình thường. Nhưng mà cho dù huynh thích Tiêu Linh, cũng không cần phải ngày ngày đem chuyện đó giắt ở khóe miệng có được không, van cầu huynh âm thầm nghĩ tới Tiêu Linh yêu dấu của huynh ở trong lòng là được rồi, bày tỏ với ta làm cái gì chứ.

Ta suy nghĩ một chút, đột nhiên cười xấu xa nói: “Cô ấy thật sự rất đẹp sao?”.

“Mềm mại thướt tha như vậy, gọi là thiên tiên hạ phàm cũng không quá đáng”.

“Vậy sao?”, ngay sau đó ta cười đến mức hết sức lưu manh, “Như vậy, so với huynh thì như thế nào?”.

Dạ Kiếm Ly ngẩn ra, e là không ngờ ta sẽ hỏi như thế. Thật đáng tiếc về mặt đặc sắc tuyệt luân của hắn giờ phút này trong mắt ta chỉ là một khối mơ hồ, ta đặt mấy ngón tay lên cảm hắn, khẽ dùng sức nâng lên, cực kỳ giống như một kẻ hái hoa tặc biến thái đang đùa bỡn con gái nhà lành.

Không cần hoài nghi gì nữa, ta chính là đang câu dẫn hắn đó nha. Trong tiểu thuyết cũng hay viết như vậy, nữ chính đôi khi chủ động phóng khoáng, sẽ tóm được mỹ nam thuần tình dễ dàng như trở bàn tay... Đồ mặt di, tìm đập nhanh đi, vì lần đầu bị đùa giỡn nên tự nguyện hiến dâng cả đời đi.

Ta còn đang hài lòng với bản thân, đột nhiên có cảm giác ngang hông bị níu lại, ta theo đà chống lại không nghiêng vào thân thể hắn, bỗng có một bàn tay chui lên eo của ta, nhất thời từ thất lực đến cổ nổi da gà như măng mọc sau mưa.

Ta mở to hai mắt mông lung, có cảm giác hắn đang nhích lại gần, đôi môi đỏ mọng khẽ mở.

Hôn?

Không có!

Không có hôn ư?!

Không có!

Hắn cười ẩn nhẫn, trong mắt ta là đường môi hình vòng cung duyên dáng, tản ra vầng sáng nhàn nhạt làm động lòng người.

“Eo của cô thật thô”.

...

“Đó là do có bảo giáp Càn Khôn Vô Cực Hộ Tâm!”, ta nghiêng răng nghiêng lợi tức giận nói.

Dạ Kiếm Ly cười vô tội, ta liền sờ lên trước ngực của hắn, ách... Hình như là rất đầy đặn có da có thịt.

“Ngực huynh thật to”.

...

“Cô... Nói nhảm...”, hắn chán nản, ngay lúc này không nghĩ ra được làm sao để cãi lại, hắn là không ngờ rằng một cô gái có thể lớn mật đến như vậy.

Ừ thì ta nói nhảm, nhưng đại gia à, ngài cũng có bản lĩnh nói nhảm vậy.

Ta đặc ý nện bước hình chữ bát () rồi đi, cảm giác được ánh mắt của Dạ Kiếm Ly giằng co sau lưng ta, đột nhiên nhớ ra ta bây giờ đang mù, không thể đi một cách ngang ngược đặc ý như vậy được, cho nên vừa nhìn thấy trên mặt đất có một vật thể không rõ, ta làm bộ như không hề để ý bước tới một bước, sau đó ngã nhào ra đất như trong dự đoán.

Vốn là ta chỉ nghĩ đến như vậy, hơn nữa kế hoạch thực hiện cũng rất thuận lợi.

Chẳng qua, Tử Hà tiên tử đã nói, ta chỉ đoán được phía trước, nhưng không đoán được kết cục phía sau[4].

Vấn đề chính là ở chỗ mà ta ngã nhào tới, ta làm sao biết được phía sau là một cái bàn cơm!

Dạ Kiếm Ly nhìn thấy ta chôn trong một đồng thức ăn cơm thừa rượu cạn, lông mày cong lên như sợi mì, cười đến kinh thiên động địa, hoàn toàn không giữ chút hình tượng.

Cứ cười đi, ta oán độc nằm ngay đơ trên mặt đất.

Chú thích:

[1] kẹo đậu đường:

[2] ‘người đại gia’ còn có nghĩa là kẻ xác láo

[3] cách nói của người Hồ Nam, chỉ kẻ xu nịnh, gió chiều nào che chiều đó

[4] đây là đoạn lời thoại kinh điển của nhân vật Tử Hà tiên tử trong bộ phim nổi tiếng “Đại Thoại Tây Du” của những năm 1990

Đại Thoại Tây Du, còn gọi là Tân Tây Du Ký, là một bộ gồm hai phim của đạo diễn Lưu Trấn Vĩ phỏng theo bộ tiểu thuyết kinh điển Tây du kí của nhà văn Ngô Thừa Ân, cả hai bộ phim đều được công chiếu năm 1995 và nhận được phản ứng tích cực từ cả công chúng và giới phê bình.

Phần một của cặp phim có tựa đề Tây du kí phần 1: Nguyệt quang bảo hợp. 500 năm trước, Tôn Ngộ Không vì có âm mưu để Ngưu Ma Vương ăn thịt Đường Tăng và đánh cắp “nguyệt quang bảo hợp” nên bị Quan Âm trừng phạt. 500 năm sau, hậu thân của Tôn Ngộ Không là Chí Tôn Bảo trở thành bang chủ bang Lưỡi búa, băng cướp chuyên hành nghề trên vùng sa mạc. Trong một lần tình cờ Chí Tôn Bảo bắt gặp hai chị em yêu tinh Xuân Tam Thập Nương-Bạch Tinh Tinh và bị hai người bắt về Động Bàn Tư cùng với thủ hạ của Chí Tôn Bảo là Nhị Đương Gia. Tại đây Chí Tôn Bảo nhận được “nguyệt quang bảo hợp”, bảo vật của Bàn Tư Đại Tiên và quay trở lại quá khứ 500 năm trước.

Phần hai của cặp phim có tựa đề Tây du kí phần kết: Tiên lí kì duyên. Sau khi trở về quá khứ, Chí Tôn Bảo phát hiện ra rằng mình đang đứng trước Thủy Liêm Động, tại đây anh gặp Tử Hà tiên tử, một tiên nữ vì vi phạm phép tắc trên thiên giới nên bị đày xuống trần, cô có lời thề là bất cứ ai rút được thanh kiếm của mình thì sẽ trở thành chồng của cô. Tử Hà tiên tử quyết định đổi tên động thành Bàn Tư động còn bản thân cô trở thành Bàn Tư đại tiên. Dần dần Chí Tôn Bảo nhận ra rằng mình chính là hóa thân của Tôn Ngộ Không và phải cùng Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tĩnh tham gia bảo vệ Đường Tăng thoát khỏi Ngưu Ma Vương đi lấy kinh.

9. Chương 15 + 16

Chương 15

Cứ cười đi, ta oán độc nằm ngay đơ trên mặt đất.

Dạ Kiếm Ly cười sảng khoái, sau đó đi tới như một tên trộm, ngồi xổm xuống nhìn ta với vẻ hả hê, nói: “Tư thế ngã nhào của Tiểu Kỷ thật là ưu nhã, e rằng Tiêu Linh cũng không thể nào hơn được cô đâu nha”.

Khổ nỗi ta ngâm trong miệng một cái phau câu gà bự vô cùng, nuốt cũng nuốt không trôi, phun cũng không phun ra được, oán hận trào dâng trong đáy lòng. Cho nên khi nhìn thấy hấn cười không còn chút phòng bị, ta liền dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt lỗ tai, nắm lấy vạt áo của hấn, dùng hết sức kéo một cái.

Trong nháy mắt Dạ Kiếm Ly liền nằm bẹp ở chỗ vừa nãy ta nằm, ta cũng có chút sững sốt. Không ngờ lại có thể ra tay dễ dàng như vậy, võ công người này không phải là rất lợi hại sao. Ách... Trên đầu của hấn có cái gì xanh xanh vậy? Là rau hẹ sao... Trên mặt hấn còn có cái vật gì bầy nhầy như là phân... Buồn ối quá.

Tại sao hấn không nói lời nào vậy, dựa theo tính tình thích sạch sẽ của người này, không phải là nên hét lên một tiếng sau đó nhảy dựng lên bóp chết ta sao... Không khí có chút quỷ dị, ta đột nhiên có một dự cảm không rõ lắm.

Bên trong miệng ta ngâm cái phau câu gà, đôi mắt không hồn mờ mịt nhìn hấn, nhưng thật ra là nhìn lướt qua bờ vai của hấn, xem xét coi con đường chạy trốn qua bệ cửa sổ có phải là nhanh nhất hay không.

Trong khoảnh khắc ta chuẩn bị chuồn mất, Dạ Kiếm Ly đột nhiên cười to.

Hấn hấn hấn hấn không phải là điên rồi đó chứ.

Thiếu niên vươn tay, ngón tay thon dài xoa lên mặt ta, cảm giác lạnh như băng dính dính khiến cho ta run rẩy một trận.

Dính dính? Ách, hình như thật sự có chút dính dính...

Ta sờ sờ một chút, rồi để lên lỗ mũi ngửi ngửi.

Nhìn từ xa gần giống như phân, nhìn gần cũng giống như phân, dưới con mắt mờ mịt của ta lại càng giống như phân.

Nhưng vật này có một cái tên khoa học, gọi là măm tôm.

Thối quá...

Ta nhìn tên khốn kia, suýt chút nữa ta đã tưởng là mỹ nam rốt cục cũng thông suốt rồi. Quả nhiên không thể mong đợi gì ở hấn.

Dạ Kiếm Ly chậm rãi bưng chậu nước lên lau người, hơn nữa cái gì không nên cởi cũng đều cởi ở trước mặt ta. Người này có lẽ là chắc chắn ta không nhìn thấy hấn, hừ, bây giờ không nhìn lên còn đợi lúc nào nữa, dù sao ta cũng không muốn bị lộ.

Nói thì nói như thế không sai, nhưng mà cuối cùng trong lòng ta cũng chốt dạ một chút, hơn nữa nếu như bị hấn phát hiện ta nhất định sẽ chết không toàn thây. Quan trọng nhất là, ta không có cách nào quản được hai con mắt của mình tiếp tục làm bộ mờ mịt mà không liếc về phía bộ phận quan trọng trên người hấn.

Có thể tưởng tượng được, vẻ mặt đó của ta nhất định rất thô tục.

Ta không nhìn hấn nữa, làm bộ như khập khễnh mò tới bên cạnh chậu nước, toàn tâm toàn ý rửa mặt.

Sợi mì còn vắt trên lông mày ta nữa chứ... Trong lòng ta lại muốn làm trò ác độc, ta lôi bình sứ chứa kem rửa mặt đưa chuột ra, đều do cái tên kia, ta cũng quên mất trên người mình còn bẩn hơn so với hấn.

Dạ Kiếm Ly đột nhiên nghiêng mặt sang, “Thật sự dùng rất tốt sao?”.

Ta ngẩn ngơ, nhưng ngay sau đó đưa bình sứ nhỏ cho hấn, “Thử một chút đi?”.

Hấn chân chờ nhận lấy, ta cười cười, lại móc ra một cái hộp phấn.

“Cái này là cái gì nữa?”.

“Thuốc ạt ong đỏ nha, dùng xong rất dễ chịu, muốn thử một chút không?”.

“...”, Dạ Kiếm Ly cẩn trọng quệt một miếng, rồi bôi lên trên môi.

“Ừ... Lại còn rất ngọt, không tệ”.

“Đó là chuyện đương nhiên”, ta đắc ý nói tiếp: “Trước kia ta thường dùng nó để bôi chân mà...”.

Có vật gì đó “rắc” một tiếng, trong lòng ta cả kinh, bà nội nó Dạ Kiếm Ly, bình sứ nhỏ chứa kem rửa mặt của ta!

Một ngày bị hành hạ đến qua giữa trưa mới ra khỏi cửa, bởi vì Dạ Kiếm Ly sống chết không chịu mặc quần áo bẩn, cho nên liền móc tiền ở cái túi bên eo của ta nhờ tiểu nhị mua hai bộ áo.

Nhưng mà... Ta vượt bộ vải thô hôi rình kia, tên tiểu nhị này thực sự chẳng có tí thắm mỹ nào, có cơ hội ta nhất định sẽ trừ lương. Tại sao bộ của Dạ Kiếm Ly thì bạch y phiêu phiêu như tiên, mặc dù ta nhìn không rõ lắm, nhưng mà chất lượng nhất định tốt hơn nhiều so với ta!

“Cô chỉ cho người ta một đồng bạc, không lẽ muốn người ta mua tơ lụa cho cô sao?”, Dạ Kiếm Ly lười biếng nói.

“Ta xài bạc thế nào ai cần huynh lo”, ta oán hận xoay người bỏ đi, tốt xấu gì hần cũng là mỹ nam mà, thân là mỹ nam sao có thể keo kiệt như vậy, ngay cả quần áo cũng bắt ta bỏ tiền ra.

“Ta keo kiệt sao?”, Dạ Kiếm Ly dường như thấy được suy nghĩ của ta, “Những tờ ngân phiếu kia bị mầm tôm làm dơ, ta vứt bỏ rồi”.

Vứt... Vứt bỏ?

Rắc, rắc rắc rắc...

Đó là thanh âm ta bị hóa đá trong nháy mắt, sau đó bị gió thổi vỡ tan...

Cái đồ phá nhà phá cửa, có tiền cũng không cần phải đốt như vậy chứ.

“Huynh vứt bỏ ở đâu?”, ta ôm hi vọng hỏi.

“Nhà xí, nhét chung với đồng y phục kia”.

Ta lập tức bắt đầu suy nghĩ xem làm thế nào để tiến vào nhà xí nam...

* * *

Cảnh tượng này quả thực rất quý dị, ta ăn mặc như một gã sai vặt cười Tiểu Lừa ngọc thụ lâm phong, Dạ Kiếm Ly không đội mũ, đầu tóc cũng chỉ tùy tiện buộc lỏng thành một bó, mặc một bộ bạch y bằng lụa mỏng, người đi đường nhìn như thể nhìn thấy quý... Được rồi, ta thừa nhận ta là đang trả thù hần...

Hần nhẹ nhàng dắt Tiểu Lừa, trên đường chợ chật chội, người đi đường không ai bảo ai đều tránh ra nhường cho hần một lối đi nhỏ, như thể đụng phải góc áo của hần cũng là đắc tội khinh nhờn.

Cho dù thế giới của ta là một mảnh mơ hồ, ta vẫn như cũ có thể cảm giác được, Dạ Kiếm Ly. Chỉ cần thiếu niên này, ngửa đầu cười yếu ớt một cái, thật sự là, phong hoa tuyệt đại.

Bụng của ta ùng ục reo lên.

Cảm giác thấy ánh mắt khinh bỉ của Dạ Kiếm Ly, ta hừ lạnh một tiếng, ôm lấy cổ Tiểu Lừa.

“Tiểu Lừa, mày có đói bụng không? Ăn cơm với tỷ tỷ đi”.

Tiểu Lừa vui mừng hí lên một tiếng, thật biết nể tình, ta vui vẻ vuốt đầu nó. Dạ Kiếm Ly đột nhiên không đi nữa, ta không dám quay đầu nhìn xem, đành phải bắt động con mắt tận lực quan sát chung quanh.

Một bóng người mơ hồ, một công tử áo xanh, phi thân tới gần Dạ Kiếm Ly.

Không khí đột nhiên trở nên căng thẳng kiếm bạt nỗ tương.

Cả người ta cứng ngắc, đột nhiên cảm thấy phía sau lưng có một luồng chưởng tập kích tới.

Tiểu Lừa hí dài một tiếng, khu chợ đông đúc lập tức rối loạn, Dạ Kiếm Ly chột xoay người lại, một bóng ảnh hoa lệ phô trương rời khỏi vỏ, đất trời trong khoảnh khắc mất đi mọi sắc màu.

Lệ Dao! [a href="http://sieunhanu.wordpress.com">@sieunhanu.wordpress]y8k68y4k6

Bóng xanh cùng bóng trắng đan vào chung một chỗ, ta bất chấp không muốn làm bộ mắt mù nữa, tìm kiếm thân ảnh Dạ Kiếm Ly giữa một mảnh hỗn độn. Tiểu Lừa hí dài, ta đột nhiên tỉnh ngộ, phải chạy thôi, lúc

này không chạy còn đợi đến khi nào, lần trước lừa gạt chuyện hạ độc không thể hù dọa Dạ Kiếm Ly được bao lâu, lần sau nếu như hấn lại bóp cổ ta nữa, có khóc lóc van xin hấn tha mạng chỉ sợ cũng không được...

Ta ghì chặt dây cương, mặc dù từng cười ngựa vài lần, nhưng kỹ thuật của ta có thể xem là đồ bỏ đi.

Tiểu Lừa sao mày lại chạy ngược trở về thế này! Ta kinh hãi, đây tuyệt đối không phải là do kỹ thuật, mà là Tiểu Lừa tuyệt đối trung thành với chủ, trong nháy mắt đã chạy tới chỗ hai người đang đánh nhau, chạm phải một ánh sáng đỏ, ta sợ hãi nhắm tịt mắt lại.

Dạ Kiếm Ly đột nhiên cười nhẹ bên tai ta, “Thật ra thì con mắt của cô... Sớm đã nhìn thấy rồi”. Ta ngơ ngẩn, mặc hấn túm lấy dây cương, Tiểu Lừa cảm giác được chủ nhân đã lên ngựa, vui mừng hí một tiếng, tung vó chạy như điên.

“Ta suy nghĩ thật lâu, vẫn không nghĩ ra lý do vì cô mà đánh nhau...”, hấn nói nhỏ bên tai ta: “Những kẻ áo đen đi theo chúng ta, suýt nữa ngay cả ta cũng không phát hiện ra”.

Kẻ áo đen? Cái gì mà kẻ áo đen... Biến cố phát sinh quá nhanh, ta phản ứng không kịp, chỉ kinh ngạc nhìn phía trước.

“Nói không ra lời sao?”, Dạ Kiếm Ly nắm lấy eo của ta, ta đột nhiên có linh cảm không lành, “Cuối cùng nói cho cô biết, khi vừa bắt đầu ta đã biết, cô không có hạ độc ta”.

Thân thể đột nhiên bị ném bay lên trời, ta sợ đến mức lớn tiếng hét chói tai, trơ mắt mơ hồ nhìn cái bóng trắng tuyết trần kia rời đi.

Dạ Kiếm Ly con mẹ huỳnh!

...

Ách, dường như mỗi lần mắng xong những lời này, ta đều sẽ vinh quang lừng lẫy mà té xỉu.

Nhưng mà lần này không có.

Đây cũng có nghĩa là, ta sẽ phải cảm nhận rõ ràng nỗi thống khổ khi từ trên ưỡi thước bắt lực rơi xuống, có phải không?

A a a a a...

Ách, hình như không có chuyện gì?

Ta cố gắng chớp đôi mắt mờ, nhìn chung quanh, đột nhiên phát hiện ra mình đang ở trong lòng ngực một người!

Công tử áo xanh cười vang, nói: “Các chủ Thanh Phong Các, đã lâu không gặp”.

Giọng nói này... Hấn là Môn chủ Triều Thánh Môn, Tư Mã Hiển Dương!

Chương 16

Giọng nói này... Hấn là Môn chủ Triều Thánh môn, Tư Mã Hiển Dương!

Trong đầu ta cấp tốc xoay chuyển bao nhiêu suy nghĩ, trong lòng đã có tính toán, cho nên nịnh hót nói: “Đã lâu không gặp”.

Tư Mã Hiển Dương cười, nói: “Tiểu đệ tử của Tuyệt Địa tiên nhân lại vì cô mà xuất đạo, quả nhiên không đơn giản”.

Xuất đạo thì sao, ta bĩu môi, nếu như lão nương thật sự không đơn giản, hấn còn có thể ném ta cho người đem đi mất sao? Nghĩ đến Dạ Kiếm Ly, trong bụng đột nhiên có chút tủi thân, ta khẽ dùng sức, Tư Mã Hiển Dương liền buông lỏng tay thả ta xuống, nhìn về mặt tối tăm của ta không nói tiếng nào.

“Người...”, một lúc lâu sau, ta nhẹ giọng nói: “Người nhìn bên kia xem”.

“Cái gì?”, Tư Mã Hiển Dương nghi ngờ quay đầu lại.

Chạy! [@sieunhanu.wordpress |rt8h46rt4

Ta bộ dạng xun xoe chạy như điên, tên ngu ngốc kia thật sự quay đầu lại mới ghê, khà khà.

Kế sách này thật sự rất hiểm, nếu như đang ở chỗ trống trải, căn bản không cách nào thi triển, bởi vì với công phu mèo quào của ta, tuyệt đối không thể chạy khỏi Tư Mã Hiến Dương.

Nhưng nơi này là chợ!

Ta nhanh chóng trốn xuống phía dưới một gian hàng bánh bao, bởi vì không thấy rõ với lại dùng sức quá mạnh nên ta đụng đầu một cái “cốp” vào gian hàng, đau đến mức trước mắt nảy ra toàn sao. A... Bánh bao thơm quá, trước mắt ta lại lập tức nổi lên vô số ảo ảnh bánh bao... Cho nên ta vội vàng chớp lấy mấy cái bánh bao nhét vào trong ngực, miệng còn răng há to, ngồm ngoàm nhét thêm một cái vào.

“Ăn ngon không?”.

“Ừm ừm”, trong miệng ta đã nhét đầy bánh bao, chỉ có thể gật đầu.

Tư Mã Hiến Dương nhẹ cười lên, ta thoáng cái mắc nghẹn.

“Nếu không nghe tiếng cô gặm bánh bao, ta thật sẽ không tìm được cô”.

Quả nhiên thức ăn dễ dàng làm cho người ta đánh mất lý trí, về mặt ta đưa đám, trong lòng lại nhớ tới một việc, giọng nói của tên Tư Mã Hiến Dương này, lần trước ở trong thủy lao ta đã cảm thấy quen thuộc, nhưng mà giống ai nhỉ...

Dường như giọng nói này từng khắc sâu trong trí nhớ ta, nhưng dường như không có thật, rốt cuộc là người nào...

Ta ngoan ngoãn đi theo sau Tư Mã Hiến Dương, muốn lừa gạt hẳn nói thêm mấy câu nữa, đột nhiên có cảm giác phía sau có một bóng đen.

“Người nhìn phía sau kia?!”.

“Cô còn muốn gạt ta?!” [@sieunhanu.wordpress |sr84j6y4j

“...”, ta chán nản, nhưng cái bóng đen kia lại tự mình lên tiếng.

“Tham kiến Môn chủ”, giọng nói kiều mỵ cùng ánh mắt oán độc từ xa truyền tới, ta ngẩn ra, đây hẳn là La Yến Thanh.

Đột nhiên Tư Mã Hiến Dương điểm lên người ta mấy cái, cả người ta đau nhức ê ẩm, sau đó hắn nói nhỏ: “Cô ta đã không nghe được, người cứ nói đi”.

Đại ca à, người lại muốn chơi trò gì vậy hả.

Chẳng lẽ, hắn muốn điểm huyệt để cho lỗ tai của ta tạm thời không nghe được sao, nhưng mà tại sao ta vẫn còn có thể nghe được thế này... Chẳng lẽ ta có đại pháp dời huyệt? Chuyện này đúng là nực cười nha...

A, ta đột nhiên nhớ ra, hắn điểm trúng mấy cái bánh bao trước ngực ta!

Ta lập tức có cảm giác hưng phấn tội lỗi khi có thể nghe được bí mật, ta nhìn thân ảnh mơ hồ của hắn, không cần làm bộ cũng rất mờ mịt.

“Môn chủ tại sao còn giữ ả lại?”, La Yến Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nói : “Ả hại chết đại ca của thuộc hạ”.

“La tử sư không cần nóng lòng, ta tự có biện pháp”. Tư Mã Hiến Dương dường như vừa cười cười, nói tiếp: “Sau khi chuyện thành công, cô ta tùy người xử trí”.

“Tạ ơn môn chủ”, La Yến Thanh kích động nói: “Người ngài cần đã dẫn tới, mời ngài đi giá về phân đà Tô Châu Thiên Thủy”.

Tô Châu! Trong lòng ta kích động, không phải đó là hang ổ của lão già Tiểu Tiệp Nhân sao, đi theo cũng tốt, dù sao nhìn dáng dấp Tư Mã Hiến Dương có vẻ tạm thời sẽ không giết ta, nhưng mà sau khi đến phân đà của bọn hắn, muốn chạy trốn đã khó lại càng thêm khó.

* * *

Ta sau này nhất định phải góp ý với người quản lý cao cấp ở Triều Thánh Môn, mọi người tốt xấu gì cũng đều là người văn minh, lại không biết ưu đãi tù binh là thế nào!

Ta nằm bên trong một cái hòm gỗ nhỏ hẹp, cố gắng cướp đoạt chút không khí mỏng manh, được hơn nửa ngày, tại sao qua cái khe nhỏ vẫn chỉ nhìn thấy cái mông ngựa?! Cái ả La Yến Thanh kia nhất định là cố ý!

Rốt cục đã dừng lại! Cảm tạ Thượng Đế!

Ách... Nhưng mà, tại sao không có ai tới giải cứu ta?!

Cái hòm gỗ đột nhiên bị nhấc lên, không phải là tiếp tục muốn mang ta đi nữa đó chứ... Triều Thánh Môn các người có chút tinh thần chủ nghĩa nhân đạo nào hay không hả?! Ta đã nhịn tiểu một ngày rồi...

“Tư Mã Hiến Dương con mẹ người...”.

Bên trong hòm gỗ đột nhiên bộc phát ra tiếng la hét như một kẻ bệnh tâm thần, hai tên hạ nhân khiêng hòm gỗ tay run lên, ngay sau đó liền rảo bước nhanh hơn.

Hòm gỗ rơi phịch xuống đất.

Có người mở khóa cho ta, rắc...rắc...

Ta vội vã nhô đầu ra, Tư Mã Hiến Dương đứng chấp tay ở bên trái, chắc còn đang tức giận chuyện ta mắng chửi hắn.

Phía trước là một cái bóng mờ hồ, phiêu dật thoát tục, có chút quen thuộc.

Ta đang cảm thấy kỳ quái, đột nhiên người nọ mở miệng cười nói: “Nha đầu...”.

Giọng nói này ta từng nghe qua vô số lần, nhưng chưa bao giờ cảm thấy xúc động như thế này.

Ta lập tức bị bao phủ bởi sự vui mừng như điên, phi thân xông lên đâm thùm thụp vào người đó.

“Trường —— Sinh —— gia —— gia ——!”.

Xưa nay Trường Sinh vẫn mãnh liệt yêu cầu ta gọi lão là gia gia, nhưng mỗi khi ta chịu gọi lão là gia gia, đều không phải là chuyện gì tốt.

Ví dụ như bây giờ, lão đang bị ta đè bên dưới, khuôn mặt tuấn mỹ nhăn nhó nghiêm trọng.

Ta nói lão già này đã hơn một trăm tuổi, vậy mà hết lần này tới lần khác thích tự coi mình là bộ dạng đẹp trai trung niên, gieo bệnh tương tự khắp nơi.

“Người nha đầu này!” , Trường Sinh đứng dậy, hai tay đè xuống đôi mắt của ta, nhẹ nhàng gãi một cái, đau đớn kịch liệt lập tức bộc phát, ta nhịn xuống không kêu lên, mồ hôi lạnh cũng đã thấm ướt vạt áo.

“Khuê Ninh”, Trường Sinh trầm ngâm nói.

“Không hổ là thần y”, Tư Mã Hiến Dương cười nói: “Đúng là Khuê Ninh[1]“.

Cười cái đầu người! Ta oán độc liếc về phía Tư Mã Hiến Dương.

“Hừ...”, Trường Sinh đột nhiên xoay người, “Môn chủ, xin nhanh chóng chuẩn bị nước nóng và kim châm!”.

Dường như đã lâu rồi Trường Sinh chưa hề căng thẳng như vậy, thiệt là, làm cho ta cũng căng thẳng theo.

Ta nằm ngang trên giường, khăn nóng đắp ở trên mặt.

Trường Sinh đột nhiên nói: “May nhờ có Dạ Kiếm Ly cho người ăn Vĩnh Quyết”.

Ta ngẩn ra, “Ông từng gặp Dạ Kiếm Ly?”.

“Hừ”, lão đột nhiên nghiêm nghị, “Người nha đầu này thật sự quá làm loạn... Độc dược có chứa thêm Khuê Ninh, nếu không phải cậu ta kịp thời cho người ăn Vĩnh Quyết để tạm hoãn độc tính, sợ rằng hai con mắt nhỏ của người không cứu về được nữa”.

“Hắn... Hắn hiểu y thuật? Vĩnh Quyết không phải là độc được làm cổ họng ra máu sao?!”.

“Những thứ trên cõi đời này Tuyệt Địa tiên nhân không hiểu, e là cũng không nhiều, đệ tử của ông ấy đương nhiên cũng như thế...”. Trường Sinh cắm vào một cây kim châm, ta trên mặt lập tức cực nóng như lửa đốt. Tên kia đầu óc biến thái, nếu muốn cứu ta cứ việc nói thẳng là được, nhất định cứ phải giả bộ tàn khốc như vậy sao?!

Nhưng mà tâm tình của ta đột nhiên vui vẻ, cho dù kim châm vừa thô vừa lớn đâm vào cũng không ngăn được khóe miệng ta nhếch lên.

“Diệp Vô Trần vừa phát hiện người mất tích, liền phái Hồng Đào tìm khắp toàn thành, nhưng không thu hoạch được gì. Sau lại nghe nói Lệ Nhân Lệ Dao xuất hiện trên giang hồ, tiếp tục theo dõi thì phát hiện ra bên cạnh cậu ta còn có một cô gái, không ngờ là người”.

Trong lòng ta lại kích động, “Mấy kẻ áo đen trong lời hắn nói, chẳng lẽ là Hồng Đào?”.

“Dạ Kiếm Ly xuống núi không quá nửa năm liền danh chấn giang hồ, người này vừa chính vừa tà, Diệp Vô Trần làm sao yên tâm để người ở chung với cậu ta?”. Trường Sinh nói nhỏ: “Với tu vi của cậu ta, việc cậu ta phát hiện Hồng Đào cũng nằm trong dự tính, cho nên sau khi cậu ta làm người bất tỉnh, theo đuôi Hồng Đào tìm được ta, ta vốn muốn đuổi theo cậu ta giúp người chữa trị, khổ nỗi Triều Thánh Môn cứ dây dưa, ta một lòng cự tuyệt, bọn họ cũng không thả ta đi, khi đó Dạ Kiếm Ly mới nói là lấy người làm điều kiện trao đổi, nếu Triều Thánh Môn chịu để cho ta chữa trị cho người, ta sẽ giúp bọn họ chữa trị cho người đó”.

“Ông là đang nói...”, ta ngơ ngác nói: “Hôm nay đụng phải Tư Mã Hiểu Dương, đều là một tay Dạ Kiếm Ly bày ra?”.

Trường Sinh khẽ mỉm cười, “Đúng là như thế”.

Lúc này ta thực sự không biết, tốt cùng đã xảy ra bao nhiêu chuyện?

Dạ Kiếm Ly người này... Có lẽ chưa bao giờ muốn giết ta.

Nếu là như vậy... Vậy chẳng phải là hắn vẫn thường xuyên chơi xỏ ta sao!

Cho dù ta đã gào lên không biết một rất nhiều lần, nhưng ta vẫn không nhận được muốn tiếp tục gào thét...

Dạ... Kiếm... Ly...

Con mẹ huynh!!!

[1] Khuê Ninh, tên khoa học là Quinin, còn gọi là Ký Ninh, dùng để trị sốt rét, quá liều sẽ dẫn tới tổn hại ất

10. Chương 17

Chương 17

Trong bóng tối, phảng phất có thở dài lặng lẽ từ bên đôi môi đỏ mọng, nhất thời không khí thật quyền rũ.

Ta đột nhiên thức tỉnh, gió đêm quất vào mặt, mát mẻ thích ý.

Mặc dù ánh mắt quẩn băng gạc, nhưng ta rõ ràng nhớ được trước khi đi ngủ đã đóng cửa sổ, vì sao lại có gió đêm quất vào mặt?

Chẳng lẽ mới vừa rồi thật sự có người đến?!

Nghĩ tới đây ta sợ hãi mồ hôi lạnh ướt lưng, hoàn toàn không còn chút buồn ngủ.

Sẽ là ai chứ? Đây đã là ngày cuối cùng phải băng gạc, nửa tháng phòng bị dè dặt, đã sắp có thể nhìn thấy ánh mặt trời, thời khắc trọng yếu như thế ngàn vạn lần đừng xảy ra cái gì không may nữa nha.

Ngày mai cởi bỏ băng gạc liền phải đi gặp Tư Mã Hiểu Dương, phải nghĩ biện pháp từ chối cho bằng được, hoặc là đi ra ngoài làm loạn rồi thừa dịp bỏ chạy. Tư Mã Hiểu Dương sau khi lợi dụng ta, vốn sẽ không giữ ta lại uống trà, hơn phân nửa sẽ ném ta cho La Yến Thanh hành hạ đủ kiểu. Nghĩ đến ánh mắt oán độc của La mỹ nữ, ta không khỏi rùng mình một cái.

“Mở mắt đi”, Trường Sinh vui vẻ nói. [@sieunhanu.wordpress]8th46hr

Ta mở tròng hai mắt, ánh sáng đột nhiên ập vào sâu vào đôi con ngươi nên có chút chua xót, dần dần xuất hiện ít hình ảnh, ta thấy được Trường Sinh, thấy lão có tới bốn khuôn mặt, kế tiếp là hai, sau đó lại biến thành ba, cuối cùng hợp lại làm một khuôn mặt.

“Trường Sinh!”, ta kích động nói: “Ta chưa bao giờ phát hiện ra ông đẹp trai đến như vậy nha!”.

Trường Sinh thấy vậy không thể trách được, vuốt cằm, “Mấy ngày nay nghỉ ngơi sớm đi, không nên dùng mắt quá nhiều, vậy thì không cần lo ngại nữa”.

Đôi mắt à, tha thứ cho tao bây giờ mới phát hiện ra mày quan trọng hơn tất cả mọi thứ.

Không có mày, làm sao tao kiếm tiền? [@sieunhanu.wordpress]tj46ky4

Không có mày, làm sao tao nhìn mỹ nam đây?

Không có mày... Ách, chỗ này lược bớt vô số chữ trữ tình, dùng để biểu đạt niềm vui sướng của nữ chính sau khi hồi phục thị lực.

Thị vệ bên cạnh cung kính nói: “Mời Các chủ cùng thần y di giá đến Sự Đường”.

Xong rồi, nhìn được nên cao hứng quá, chuyện phải gặp Tư Mã Hiến Dương ta đã quên mất không còn một mống. Mấy ngày nay quanh mình đều là cao thủ giám sát ta, lâu như vậy cũng không trông thấy Hồng Đào, nhất định đã bị người của Triều Thánh Môn áp chế, cũng không biết Diệp Vô Trần có biết ta đang ở chỗ này hay không, aiz, bất luận các huynh đệ có khả năng cao cường, kết quả vẫn là: Vào lúc nên dựa vào chính mình thì không thể trông cậy vào người khác. Tinh thần ta rung lên, lúc lão nương mù lòa cũng không có chuyện gì xảy ra, bây giờ ánh mắt cũng khá rồi, đại nạn không chết, tất có hậu phúc, tục ngữ luôn là có đạo lý, hắc hắc.

* * *

Sự Đường, phân đà Tô Châu Triều Thánh Môn.

Cái gì mà Sự Đường cơ chứ, ta bĩu môi, không phải chính là đại sảnh sao, tất cả mọi người tụ lại một chỗ tám chuyện xì xào ta ta người người, hừ, Thượng Đế phù hộ các người.

Lúc quẹo vào hành lang, mơ hồ từ trong đại điện lóe ra ánh xanh ánh vàng rực rỡ. Ta mới vừa hồi phục thị lực nhìn cái gì cũng cảm thấy mới mẻ vô cùng, nhưng mà... Con sư tử này thật sự là làm bằng bạch ngọc sao? Còn có cái cửa kia hình như là cũng dát vàng... Đây mà chỉ là một phân đà sao, so với cái thôn nhỏ của Thanh Phong Các thì khác xa một trời một vực, nhưng đó là vì ta tính toán tỉ mỉ thôi chứ không phải ta keo kiệt nha, tất cả những thứ này trông thì đẹp mà không dùng được thì mua làm gì phí tiền, tên Tư Mã Hiến Dương này, nên đổi quần gia đi thôi, aiz.

Ta giả bộ thanh cao vô cùng, tư thái hếch lỗ mũi đi vào đại sảnh, lúc đi ngang qua sư tử bạch ngọc ta đã cẩn thận xem xét, hình như là có thể bẻ đi được...

Hừ hừ, ai bảo các người khoe khoang, hôm nào ta kêu Thảo Hoa tới trộm không còn một mống, khả khả.

Rốt cuộc đã bước vào sảnh chính, hơi thở khiến người ta bị áp bức đập vào mặt. Ta bước vào phía trong dưới đủ loại ánh mắt từ hai bên càn quét bắn tới, cô gái xinh đẹp đứng phía trước kia là ai vậy ta... A, là La mỹ nữ, ta nhất định phải đứng ở chỗ ả ta không với tay tới được, Thượng Đế phù hộ.

Xoay chuyển ánh mắt, cái người áo xanh xoay lưng lại đứng chấp tay kia là... Tư Mã Hiến Dương? [@sieunhanu.wordpress]4lud6s6rj

Nhịp tim đập của ta đột nhiên tăng tốc, bóng lưng màu xanh khí vũ hiên ngang không ai bì nổi, khí thế bức người không ngừng bắn ra, thể cho nên cả đại điện gần ba trăm người, không một ai dám phát ra tiếng động. Ách... Ta thật sự đã đùa bỡn tới người này sao? Không nhìn ra thể giới thật nhỏ a...

Chân ta như muốn nhũn ra, trong lòng đột nhiên tỏa ra chút ngạo khí, ta cũng là lão Đại chứ bộ, tại sao ta lại phải sợ hân? Cho nên tiếp tục hếch lỗ mũi lên trời, học hỏi ngữ khí lười biếng của Dạ Kiếm Ly, “Người tìm ta?”.

Tiếng hít vào của cả đại diện không dứt bên tai, ta thầm đắc ý, ngay cả khi có thể xảy ra hậu quả đáng sợ cũng không để ý.

Tư Mã Hiển Dương cười khê, giọng cười nhàn nhạt, cảm giác quen thuộc lại phát ra mãnh liệt, rốt cuộc người này là ai?!

Ta nhìn hần chậm rãi xoay người, áo bào xanh thâm trầm, tóc đen búi lại dưới mũ quan.

Ngay giây phút ta nhìn thấy mặt người này, tiếng ta hít sâu vào còn vang dội hơn so với mấy trăm người mới vừa rồi.

Mày kiếm mắt sáng, mũi ôi mỏng, da thịt màu đồng nổi bật lên vẻ tuấn lãng cao ngạo, khí phách không che dấu chút nào lại càng tăng thêm mị lực rung động lòng người.

Đó là một người đẹp trai trong số những người đẹp trai.

Nhưng đó cũng không phải nguyên nhân ta chờ đợi.

Trong thoáng chốc, ta nhớ lại thanh âm quen thuộc của anh ta, giai điệu từng đi cùng ta qua những đêm cô đơn tịch mịch, chỉ có một mình ta ngơ ngác đối mặt với vách tường.

Anh ta cười, nói: “Các chủ vì sao không nói lời nào?”.

Ta phản ứng trở lại, sau đó nhanh chóng lục lọi trên người một lúc lâu, lệ nóng cơ hồ đã dâng trào khoe mắt, móc ra bút máy hình con thỏ, kích động đến mức giọng nói cũng phát run, “Xin hỏi... Anh có thể ký tên cho tôi được không?”.

Tư Mã Hiển Dương sững sốt, ngay lập tức thay đổi sắc mặt.

“Tôi là fan bụi của anh đó nha!”, nhìn anh ta tựa hồ còn không kịp phản ứng, ta gấp đến mức nhảy nhẩy lên. Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên, ta mở miệng quát um lên: “Lãng bôn... bôn bôn bôn bôn...”.

Tư Mã Hiển Dương ngơ ngác, không tự chủ được bật thốt lên: “Lãng lưu... lưu lưu lưu lưu lưu...”. [@sieunhanu.wordpress jik1f35iu4

Chúng ta ngưng mắt nhìn đối phương, hợp thanh hát tiếp: “Vạn lý... đào đào... giang thủy... vĩnh bất lưu...”. [1]

Trong đại diện, tất cả mọi người đều u mê, chỉ có ta cùng Tư Mã Hiển Dương nhìn nhau thật lâu, trong mắt dấy lên thần thái chỉ có đối phương mới hiểu.

“Không ngờ... Anh còn sống, Tô Hà”.

Về mặt Tư Mã Hiển Dương thiên biến vạn hóa, anh ta xông lên giữ lấy bờ vai của ta, cẩn thận chu đáo nhìn ta thật lâu, sau đó không biết phát ra tiếng của một người đang khóc hay là đang cười, nhưng ngay sau đó ôm ta thật chặt vào trong lồng ngực.

Mặc dù bị ôm chặt đến mức sắp ngạt chết, nhưng ta vẫn kích động đến mức không chịu được. Tình thế nghịch chuyển quá nhanh, đến bây giờ ta còn không thể tin được, kẻ tử thù đối đầu mà ta mình tranh ám đấu hai năm, hóa ra lại là một người ta từng thần tượng, kinh tài tuyệt đỉnh nhưng lam nhan bạc mệnh – Tô Hà!

Có chút nóng ẩm ở khoe mắt chợt lóe rồi biến mất, năm năm rồi... Ta cứng nhắc túm lấy cổ áo Tư Mã Hiển Dương, rốt cuộc không phải chỉ có một mình ta phải không... Ta ngẩng đầu nhìn anh ta, lại thấy về mặt anh ta đột nhiên khôi phục bình thường, nhẹ nhàng đẩy ta ra.

“Cô gái này là thể thân của Các chủ Thanh Phong Các, Các chủ chân chính của Thanh Phong Các há có thể dễ dàng bị bắt như vậy? Trong đây nhất định có chút hiểu lầm”. Anh ta bình tĩnh thoải mái như thể đúng rồi, lần lượt nhìn xuống từng cái miệng chữ O bên dưới, “Cô ấy là... Bạn bè cũ nhiều năm ta không gặp, muốn ôn chuyện, truyền lệnh ta, La tử sứ hộ tổng thân y vào kinh, các người lui ra đi”.

Ta kinh ngạc nhìn anh ta nói láo mặt không đổi sắc tim không nhảy thót, quả là...

“Người đâu, đưa Kỳ cô nương đi nghỉ ngơi”.

Người của Triều Thánh Môn cuối cùng cũng ngậm miệng, nhưng mà thần sắc mập mờ, ta không khỏi đỏ mặt lên. Trong lúc lơ đãng nghiêng mắt nhìn đến ánh mắt La Yến Thanh, trừ oán độc còn mang một tia cảm hận... Đại tỷ à, người đừng nói với ta là người thăm mền Tư Mã Hiến Dương đó nha? Ta cho tới hôm nay mới nhìn thấy mặt anh ta a, mới vừa rồi là tại anh ta, không có liên quan tới ta nha!

Trong thoáng chốc, tỳ nữ dẫn đường đã đem ta tới trước một gian phòng, kính cẩn nói: “Đây là phòng ngủ của Môn chủ, mời cô nương theo nô tỳ đi tắm”.

Ta đã nhiều ngày nay không được tắm rửa, cho nên vui vẻ đi theo nàng vào bên trong.

Phía sau tấm bình phong, cánh hoa rơi lả tả, sương mù lượn lờ, ta ngẩng mặt lên ngậm toàn thân vào trong nước, hồ, thoải mái thở dài, có thể tắm thì cuộc sống mới là cuộc sống đầy đủ trọn vẹn! Dĩ nhiên nếu như bên cạnh không có ai tới thăm thì sẽ tốt hơn...

Ta ngại ngần nhìn các nàng, “Người, các người có thể xoay qua chỗ khác hay không”.

Một người trong đám tỳ nữ nói: “Môn chủ đã hạ lệnh, nô tỳ phải tận tâm hầu hạ cô nương”.

“Không cần, ta chỉ là tù binh”. [@sieunhanu.wordpress | tykty684

“Cô nương có điều không biết rồi”, một tỳ nữ khác đột nhiên cười mập mờ, “Đây là lần đầu tiên Môn chủ chấp thuận ột cô gái bước vào phòng ngủ của ngài, ngay cả La tử cũng chưa từng bước vào”.

Ta đột nhiên kịp nhận ra: “Không phải nói là nghỉ ngơi sao, tại sao lại phải mang ta tới phòng của anh ta?!”.

Hai tỳ nữ nhìn nhau cười một tiếng, vẻ mặt kia giống như là nói, hai người ở trước mắt bao nhiêu người nhìn cũng đã nhìn, ôm cũng đã ôm, lại còn xấu hổ cái gì nữa.

Ta lập tức nhảy ra khỏi mặt nước, bất chấp thân thể bị nhìn thấy hết sạch, cầm quần áo lên khoác lên trên người, hai tỳ nữ sợ hãi xông lên giúp ta thay quần áo, tay chân luống cuống, cuối cùng mới có thể mặc hết váy áo đã được chuẩn bị lên người ta. Quần áo cổ đại tay áo rất rộng, còn có thể che kín khuyết điểm của vóc người, nhưng mà bộ váy hoa lụa màu tím này tại sao lại... Ôm chặt như vậy? Vòng eo của ta...

Tỳ nữ cũng nhướn mày, do dự nói: “Cô nương, cái này...”.

“Không thích hợp”, ta nghiêm túc nói: “Người giúp ta chuẩn bị một bộ quần áo, phải màu đen”.

Tỳ nữ kia nhận lệnh rời đi, khà khà, y phục màu đen nha, đương nhiên là để dễ dàng chuẩn đi.

“Tham kiến Môn chủ”.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng tỳ nữ, trong lòng ta kinh hãi, Tư Mã Hiến Dương tới rồi! Cho nên nhanh chóng trốn ra phía sau bình phong, nháy mắt với một tỳ nữ khác, nói: “Nói ta không có ở đây!”.

“Cái này...”, tỳ nữ kia lúng túng nhìn ta.

Cô gái nhỏ này sao lại dần như vậy, ta khó chịu lộ đầu ra, rõ ràng nhìn thấy Tư Mã Hiến Dương đã đứng bên cạnh nàng, vẻ mặt lạnh nhạt như nước. Ta lập tức u mê.

“Người lui xuống đi”. [@sieunhanu.wordpress | jehg46e8r

“Dạ”, tỳ nữ lui ra.

Trái tim điên cuồng nhảy dựng lên, trên mặt bay lên hai rặng mây đỏ. Từ lúc mới vừa gặp mặt, ta vẫn muốn làm như vậy, nhưng vừa rồi nhiều người quá, ta không biết làm như vậy có thích hợp hay không, nhưng mà chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt Tư Mã Hiến Dương hóa thành vẻ mặt Tô Hà, ta liền ức chế không kiềm được dục vọng cuồng nhiệt trong lòng.

“Anh...”, ta lại móc ra bút máy hình con thỏ, “Có thể ký tên cho tôi được không?!”.

Tư Mã Hiến Dương vốn có vẻ mặt mong đợi, đột nhiên sa sút tinh thần.

Chú thích:

[1] “Sóng lòng lên, sóng chảy, vạn lý dậy sóng, nước sông chảy hoài không ngừng nghỉ”: Hai câu hát trong bài “Bến Thượng Hải – Lưu Đức Hoa”

11. Chương 18

Chương 18

Tư Mã Hiên Dương vốn có vẻ mặt mong đợi, đột nhiên sa sút tinh thần.

“Tô Hà...”.

Anh ta đang bưng trà thơm đột nhiên dừng tay lại, vẻ mặt trong hơi khói ẩm ướt hóa thành ảm đạm cô đơn.

“Đã rất nhiều năm không có ai gọi tôi như vậy...”, anh ta muốn cười, nhưng chỉ nhếch nhếch khóe miệng.

Lòng ta đột nhiên rất đau, năm đó Tô Hà tài hoa hơn người, phong quang vô hạn, rực rỡ như ánh nắng giữa trưa, thế nhưng lại qua đời khi còn trẻ, một mình đến nơi xa lạ này, không biết đã chịu bao nhiêu khổ sở. Với ngạo khí của anh ta năm đó, trăm vạn tiền vàng cũng khó cầu anh ta xuất hiện trên sân khấu, hôm nay lại tới một nơi cổ đại không có âm nhạc không có tiếng vỗ tay, anh ta làm sao chịu được từ trên đỉnh núi cao té xuống đáy cốc, làm sao chịu được cảnh đang nổi tiếng rầm rộ, như thế nào lại biến hóa nhanh chóng trở thành Môn chủ Triều Thánh Môn cơ chứ.

Ta đột nhiên nhớ lại, “Anh không phải là đã chết sao? Vào năm tôi học lớp mười một ấy”.

Tư Mã Hiên Dương không nói gì, anh ta nhẹ nhàng đặt chén trà lên bàn, khuôn mặt tuấn tú khoác lên một tầng lo lắng không giấu được, chậm rãi nói: “Tôi chết? Tôi quả nhiên đã chết sao...”.

Chẳng lẽ là có người hãm hại?! Ta kinh hãi, ở xã hội văn minh, đây chính là tội phạm a.

“Các người nhất định cảm thấy rằng, làm một ngôi sao là rất tốt”. Anh ta đột nhiên cười, trong mắt mơ hồ lóe ra một tia mê lương, “Khi đó tôi cậy tài khinh người, đắc tội không ít kẻ uy tín danh dự, mặt ngoài của giới giải trí là cảnh tượng xa hoa, nhưng bên trong rỗng rần lẫn lộn, không cẩn thận thì cả đời đừng mơ tưởng có thể tung mình”.

Ta ngây dại, chẳng lẽ Tô Hà chết đi thật sự là có ẩn tình khác?

“Trên báo chí bọn họ viết rằng anh học máu mà chết, lễ truy điệu tôi cũng có đi, di thể của anh ở đó là thật, có rất nhiều ca sĩ và fan hâm mộ khóc đến hôn mê bất tỉnh...”.

“Là học máu chết sao?”, anh ta buồn bã cười một tiếng, “Tôi chỉ biết là có một viên đạn xuyên qua huyết Thái dương của tôi, cứ như vậy...”.

Ta rùng mình một cái, Tư Mã Hiên Dương lại lắc đầu, mông lung nói tiếp: “Thật ra thì không có đáng sợ như vậy, hai mắt tối sầm lại thì cái gì cũng không biết, chờ đến khi tỉnh lại, tôi đã trở thành tên Tư Mã Hiên Dương nào đó có vẻ ngoài giống tôi như đúc”.

Ta ngơ ngác nghe, không biết là nên thương tâm chuyện Tô Hà bị mưu sát, hay là nên vui vẻ vì anh ta không hẳn là đã chết hoàn toàn.

“Tên Tư Mã Hiên Dương này luyện công tẩu hỏa nhập ma, cũng may hắn ta bế quan trong phòng, cũng không có ai phát hiện ra hắn ta đã chết, cho đến khi tôi tỉnh lại từ trong cơ thể hắn... Lúc đầu tôi thật muốn phát điên, ở chỗ này không có sân khấu không có đàn dương cầm không có tất cả những gì tôi muốn, căn bản không cách nào sống nổi, chẳng thà chết đi còn tốt hơn... Nhưng mà...”, anh ta bi thương nói tiếp: “Tôi vẫn phải sống”.

Ta ngẩn ra, tầm mắt ngẩng lên, khóe mắt lạnh nhạt u buồn, khóe miệng ảm đạm như có như không, đó chính là vẻ mặt của Tô Hà. Ký ức như bài sơn đảo hải ập tới trong đầu tựa như một cuộn phim chiếu ngược, thời điểm ta thích Tô Hà, thời điểm ta đi nghe anh ta độc tấu, thời điểm ta nghe được tin anh ta chết... Tô Hà vẫn luôn dùng vẻ mặt như vậy, mỗi ngày trên poster trong phòng ta, giúp ta có sức mạnh đối mặt với tất cả.

Nét mặt của ta tâm tình bất định, Tư Mã Hiển Dương nhìn ta một cái, nói nhỏ: “VẬY, cô làm sao lại tới đây?”.

Thanh âm mềm nhẹ, nhưng rơi vào đáy lòng ta lại giống như là một quả bom tấn, nổ tung đầy trời. Ta làm sao tới đây? Ngay cả chính ta cũng sắp quên mất rồi... Một mình một người, trong trí nhớ của ta chỉ có vách tường màu trắng, mùi thuốc và chăn giường trắng nhợt của bệnh viện... Bàn tay lưu luyến của Bùi viện trưởng và nụ cười bất cần đời của chàng trai trẻ kia...

Đầu ta đau như muốn vỡ tung, đành phải miễn cưỡng cười nói: “Tôi à, quỷ dị lắm nha... Tôi trượt té trong đường cống ngầm, ha ha, nhưng hồi tôi học trung học tôi chính là fan lớn của anh đó nha, anh còn có thể hát ‘Vũ Giáng’ không? Tôi muốn nghe lại bài này!”. [@sieunhanu.wordpress] regha4er

Ta đánh trống lảng chuyển đề tài, Tư Mã Hiển Dương chỉ cười nhẹ: “Cô cũng thích ‘Vũ Giáng’ sao? Đó cũng là tác phẩm tôi ưng ý nhất...”.

Vũ Giáng – Mưa rơi

Cánh hoa tươi mới nở bay đầy trong màn mưa rơi tí tách đáp xuống ven đường.

Ánh sáng lung linh cách đó không xa dần dần mờ nhạt,

Đám mây thấp cô đơn yếu ớt lạnh như băng.

Gió nhẹ lặng lẽ cuốn lấy nhau,

Hơi nóng phà tới không thể trốn tránh.

Nước mưa dâng lên làm chậm dần cước bộ.

Bất an vì trước mắt không cách nào nhìn rõ,

Cổ họng đau đớn khàn giọng gào thét với bầu trời.

Trong nháy mắt trở nên mãnh liệt.

Dòng nước phản chiếu lại cả bầu trời,

Cướp đi nhịp đập bình tĩnh của trái tim.

Nếu như vươn hai tay ra sẽ bị cơn mưa cướp mất sự ấm áp,

Nhắm mắt lại chỉ càng cảm thấy chói mắt hơn.

Cứ như vậy bị nước cuốn trôi mất hơi thở.

Chỉ để thay thế cảnh tượng vốn yên tĩnh, ứa tràn trước mắt.[1]

Ta cùng Tư Mã Hiển Dương nhẹ nhàng ngâm nga, suy nghĩ sớm đã bay tới phương nào. Đột nhiên có người ngoài cửa thấp giọng nói: “Khởi bẩm Môn chủ, có nội báo”.

Tư Mã Hiển Dương nhanh chóng đứng dậy, nháy mắt với ta một cái, ta liền trốn vào bên trong, từ phía sau tấm bình phong lặng lẽ nhìn ra.

“Vào đi”.

Một người trung niên mặc trang phục tùy tùng đẩy cửa vào, Tư Mã Hiển Dương nheo tròn mắt, vẻ mặt giống như là một con mèo tinh thần đề phòng cao.

“Khởi bẩm Môn chủ, Đại Hội Anh Hùng ngày mai sẽ tổ chức ở Tiêu phủ, các bậc anh hùng đã đến đủ”.

“Người kia có tới không?”, Tư Mã Hiển Dương hỏi.

“Tôi”.

Ta không nhận được nhìn về phía anh ta, đột nhiên cả người run lên. Đó chính là Tô Hà sao? Về mặt Tô Hà trước giờ luôn luôn dịu dàng, dường như vĩnh viễn chỉ biết nói năng nhỏ nhẹ. Nhưng mà người trước mắt ta, trong ánh mắt đầy máu, tựa hồ dã thú nhìn thấy con mồi. Ta hình như chưa bao giờ quan sát Tư Mã Hiển Dương kỹ càng như vậy, từ khi gặp nhau đến giờ, ta và anh ta xảy ra quá nhiều biến cố, lúc biết anh ta là Tô Hà càng gợi lại quá khứ trong lòng ta, trong đầu hỗn loạn đến mức gần như muốn nổ tung. Anh ta ca hát, cũng không còn có khí chất như xưa, ta hung hăng nắm chặt vạt áo, Tư Mã Hiển Dương cười khế, cả người bao phủ khí phách thể thiên đoạt địa, uy phong凛冽.

Ta đột nhiên ý thức được, anh ta đã không còn là Tô Hà, anh ta là Môn chủ Triều Thánh Môn, Tư Mã Hiển Dương.

“Đồ đã chuẩn bị xong chưa? Ngày mai... Lên vào Tiêu phủ”.

Người nọ nhận lệnh rồi đi, một lúc lâu sau ta mới phát hiện ra Tư Mã Hiển Dương đang đứng trước ta, tay phải nhẹ nhàng xoa xoa hai má của ta.

“Tôi cần tình báo của Thanh Phong Các”, anh ta dịu dàng nói: “Cô sẽ giúp tôi chứ?”.

Trong đầu ta hiện lên vô số ý nghĩ, ta trầm giọng nói: “Tôi chỉ là một tiểu nha đầu của Thanh Phong Các, ngay cả Các chủ cũng chưa từng nhìn thấy, làm sao có thể làm tình báo gì được?”.

“...”, Tư Mã Hiển Dương nhìn thẳng vào mắt ta: “Mấy ngày nay làm khổ cô rồi, không cần trở về Thanh Phong Các, ở lại bên cạnh tôi đi, chờ tôi tìm được phương pháp trở về”.

“Trở về?”, ta kinh ngạc, “Có thể trở về sao?”.

“Tôi đã điều tra được một chút”, anh ta đột nhiên cười cười.

“Anh trở về... Là muốn làm cái gì?”, ta run giọng nói.

“Vậy còn phải hỏi sao? Đương nhiên là...” , trong mắt Tư Mã Hiển Dương bao trùm một tầng bóng ma, “Báo thù”.

* * *

“Kỷ cô nương, thân thể người tôn quý, cẩn thận một chút”.

Đầu năm nay, nịnh nọt chính là xu thế thì phải. Từ khi ta qua đêm trong phòng của Tư Mã Hiển Dương, đây không biết đã là lần vượt mông ngựa thứ mấy nịnh nọt ta, trong đáy lòng ta điên cuồng khinh bỉ người trước mắt, nhưng trên mặt vẫn dối trá cười cười. Tối hôm qua ta cùng Tư Mã Hiển Dương chuyện trò cả một buổi tối, không cần biết anh ta là Tô Hà hay là Tư Mã Hiển Dương, nói chuyện phiếm với thần tượng ở khoảng cách gần như thế, ta vẫn kích động đến mức hoàn toàn không hề buồn ngủ. Cho nên bây giờ ta đeo cặp mắt gấu trúc, tiêu tiêu tụy tụy xuất hiện ở Sự Đường, mọi người đương nhiên sẽ cho là chúng ta đêm qua mệt mỏi quá độ, ta giải thích mấy câu rồi lười nói nữa, Tư Mã Hiển Dương cũng không để ý, bởi vì lúc anh ta xuất hiện, đầu mọi người đều đã cúi gằm chín mươi độ xuống mặt đất, về mặt cứ như chết cha chết mẹ, nên anh ta cũng không nghe thấy chuyện bàn tán trước đó.

Ta đột nhiên đắc ý, cũng là lão Đại một bang phái, những chuyện khác thì ta không bằng Tư Mã Hiển Dương, nhưng khả năng giao tiếp tuyệt đối là cao hơn anh ta, nếu không Tiểu Liên và Tiểu Hồng đâu có vô pháp vô thiên như vậy.

Nghĩ đến Tiểu Hồng, trong lòng ta không khỏi trầm xuống, không biết nàng và Lộ Văn Phi ra sao rồi, âm thầm rời đi như vậy, nàng ấy có trách ta hay không...

“Đang suy nghĩ gì vậy?”, Tư Mã Hiển Dương nói nhỏ.

Ta giật mình, trong tay anh ta cầm một bộ quần áo, hình như là một bộ váy áo nha hoàn. [@sieunhanu.wordpress] wh4jkryy

“Để cô ở lại đây không an toàn, bên trong Triều Thánh Môn cũng không phải tất cả đều là người tôi có thể tin tưởng...” , anh ta nói nghiêm túc: “Cô cùng tôi lên vào Tiêu phủ”.

* * *

Ta leo lên bờ tường, tư thế này rất giống “một cảnh hồng hạnh xuất tường”[2] người ta hay nói...

Chỉ có điều lần này hồng hạnh đang muốn nhập tường.

Ta tốn sức bay qua tường, tư thế duyên dáng đập mông xuống đất, đau đến mức ta nhe răng nhếch miệng, trong lòng không khỏi oán giận Tư Mã Hiển Dương, cùng nhau vào Tiêu phủ thì cùng nhau đi là được rồi, tại sao anh ta đi cửa chính còn ta phải leo tường hử, buồn bực. Nhưng cũng đúng như lời anh ta nói, nơi này là chỗ ở của nữ quyến Tiêu phủ, quả nhiên rất ít thủ vệ.

A, mới vừa nói không có ai liền có người đến, ta lặn một vòng trốn vào bụi hoa, một tỳ nữ từ hành lang gấp khúc bước qua, trong tay cầm một lẵng hoa bằng trúc, hình như là đi về phía bụi hoa.

Ta đang suy nghĩ xem phải trốn đi đâu, đột nhiên liếc thấy tướng mạo tỳ nữ kia, cặp mắt không lớn không nhỏ, đôi môi hơi dày, da vàng vàng, hai bên sống mũi có mấy chấm tàn nhang nho nhỏ.

Ta chờ người, tỳ nữ này... Vì sao vẻ ngoài giống ta quá vậy?

Nhìn lại thân hình, vóc dáng không cao không lùn, ăn mặc trang phục tỳ nữ giống ta, vòng eo “tỏa sáng” cũng giống ta.

Cơ hội tốt đây rồi.

Tỳ nữ kia đang mải hái hoa, đột nhiên phát hiện ra một đóa hoa mỹ lệ sáng rực giữa vườn.

Đóa hoa này mềm mại ướt át như thế, lóe ra ánh sáng mê người.

Tỳ nữ mừng rỡ đi tới, giữ lấy cuống hoa, tốn sức một lúc lâu nhưng vẫn không thể nhổ lên.

Còn đang nghi hoặc, đột nhiên nàng phát hiện một cánh tay mập mạp, thì ra là bên dưới còn có một cô gái, nhìn quần áo, chẳng lẽ cũng là nha hoàn của Tiêu phủ?

“Này!”, ta cười thân mật, “Cô tên là gì?”.

“Thúy Hoa”.

“Oa, tên rất hay nha”, ta lại càng thân mật cười cười, “Thật là... Xin lỗi”.

Ngay lập tức, dùng hết sức cụng đầu vào trán nàng.

Thúy Hoa hôn mê bất tỉnh trong lòng ta, ta nhìn cái trán nàng sưng to, trong lòng thành tâm mặc niệm: A Di Đà Phật A Di Đà Phật.

...

Chú thích:

[1] Bản gốc:

Tiên hoa tương mạn một đích vũ hàng tích lịch đích trán phóng tại băng khắp đích lộ biên.

Bất viễn xử tiệm tiệm tiêu thất đích đạm quang,

Tịch mệnh đích vi nhược trứ đề vân đích băng lãnh.

Phong ti tiêu nhiên đích thôn phệ khởi tương ngộ,

Cổn năng đích tiên xạ tại đào tị bất điệu đích thân thể.

Vũ thủy đích thăng khởi trung hòa liễu cước bộ.

Nhân tiền vô pháp khán đáo đích bất an,

Bả hầu lung đích đông thống toàn bộ quán chú tại thiên không đích tê ách.

Nhất thuần gian biến đắc mãnh liệt.

Đảo ánh xuất toàn bộ thiên không đích bộc bố,

Bất tán đích tiếp liên đoạt tẩu trứ tâm khiêu đích bình tĩnh.
Như quả thân xuất đích song thủ hội bị bạo vũ thất khứ ôn noãn,
Bể thượng đích đồng khổng chích năng phóng đại thứ nhân đích minh động.
Na yêu bị thủy vị yêm diệt đích hô hấp.
Chích vi thể đại nguyên bản thị tuyển tiền tối an tĩnh đích, điều linh.
[2] ngoại tình

12. Chương 19

Chương 19

Ta đứng phía sau một cây cột gỗ dáo dác, trong lòng không khỏi khinh bỉ lão già Tiểu Tiệp Nhân, người này tuy là người trong giang hồ, nhưng phủ đệ của lão trang hoàng tráng lệ, cái thôn nhỏ của ta không thể sánh bằng, thật là đáng giận.

Ai cũng nói rằng tổng bộ Thanh Phong Các ở thành Thiên Thủy là cứ khúc thập bát loan, đại viện cấm tú thất tiến thất xuất[1], nhưng dĩ nhiên là ta không thể nào tiêu tiền phung phí như vậy, chẳng qua lão Trương từng cứu một cô nhân có một khu nhà có thể ở được, ta không dám xây dựng gì nhiều, cho nên chỉ làm thành một nơi trồng vô số hoa cỏ thảo dược, trồng trọt thời cổ đại cũng thật dễ dàng, nhìn khắp khoảng núi phía sau hậu viện chỗ nào cũng có thể tùy tiện đào lên trồng trọt. Cũng bởi vậy, nên Thanh Phong Các mới có chút mùi vị tĩnh lặng sâu thẳm, thần bí khó lường. Cho nên những người khác mới cảm thấy Thanh Phong Các không đơn giản a. Vậy mà tên Tiểu Tiệp Nhân và Tư Mã Hiến Dương lại phô trương lãng phí như vậy, khiến cho Các của ta giống như một cái hộ nhà nghèo vậy.

Cái gì, các vị độc giả nói ta hẹp hòi sao? Oa ha ha ha ha, ta đâu có, mục tiêu của ta chính là tiêu tiền ít nhất, đạt hiệu quả cao nhất, vậy mới là người thông minh. Ách? Ta rõ ràng chính là keo kiệt ư?! Hừ, tùy các vị nghĩ như thế nào cũng được, ta không thêm nghe các vị nói nữa.

“Thúy Hoa, hoa mà tiểu thư muốn đã hái xong chưa?”.

Lưng ta cứng đờ, con mẹ nó chứ, lại bị người ta bắt gặp rồi, nói chuyện phiếm với độc giả các vị quả nhiên làm trề nãi hết chuyện của ta.

(Tiu Ú: *câm nín nghẹn ngào* ... toàn 1 mình chị tự biên tự diễn cơ mà...)

Con người đảo đảo, ta xoay người sang chỗ khác với tư thế kỳ lạ, một tay bịt mắt, một tay giữ cái giỏ trúc lên thấp giọng mờ mờ nói: “Hái xong rồi”.

“Oa...”, tỳ nữ kia hoảng sợ lui về phía sau một bước, “Mặt của người sao lại sưng lên to như vậy?”. [@sieunhanu.wordpress | fkd2yj4yj

Nói nhảm, cái trán lão nương đập một cú quá mạnh như vậy, không sưng to mới là lạ.

“Bị... Bị ong vò vẽ đốt”, ta ngọng nghịu nói.

“Sao lại bị như vậy?”, nàng lo lắng nhận lấy giỏ trúc của ta, “Mau cùng ta trở về bôi thuốc”.

Bàn tay nhỏ lạnh lạnh nắm lấy cổ tay của ta, cảm giác thật là thoải mái, ta không nhịn được nhìn nàng, da trắng nõn, mắt hạnh má đào, mặc dù không quốc sắc thiên hương bằng Tiểu Hồng, nhưng cũng là mỹ nhân đạt tiêu chuẩn.

Lòng ta đột nhiên trầm xuống, nhìn nàng quan tâm Thúy Hoa như vậy, nhất định là quen biết rõ. Như vậy ta có giả bộ giống đến đâu cũng không duy trì được bao lâu, nhất định sẽ bị vạch trần.

Đang lúc ta còn cân nhắc, thì đã đi đến một căn phòng thấp bé, tỳ nữ kia mở cửa gỗ lim, cánh cửa kêu lên “cọt kẹt” một tiếng, ta thăm dò nhìn vào trong, cái loại giường lớn mà nha hoàn thường ngủ chung đập vào tầm mắt, mấy thiếu nữ cũng ăn mặc trang phục nha hoàn đang khâu vá sửa lại một bộ áo bào hoa lệ.

“Oánh Oánh, sao người đã trở về rồi?”.

Tỳ nữ kia lo lắng nói: “Thúy Hoa bị ong vò vẽ đốt, thuốc của chúng ta để đâu?”.

Thì ra nàng gọi là Oánh Oánh, ta còn đang lo lắng một lát không gọi được tên nàng. Đột nhiên ánh mắt quét qua mặt bàn, mấy hộp phấn trang điểm và gương đồng đặt lộn xộn phía trên, ta lại nảy ra ý kiến.

“Nhà xí ở đâu?”. [@sieunhanu.wordpress]stjs4jy64j

“Phía sau cánh rừng bên... A? Thúy Hoa người đi đâu vậy?”.

“Tiêu chảy!”.

Ta ngồi trên bồn cầu mùi hôi ngút trời, tay chân luống cuống điều chế bột nước.

Có cơ hội nhất định phải đề nghị Tiểu Tiệp Nhân đổi lại thành nhà vệ sinh công cộng khoa học, chẳng qua ở thời đại này chắc cũng chỉ có Thanh Phong Các là có loại bồn cầu ngồi chồm hổm cao cấp mà thôi, aiz. Những con ruồi này thật đáng ghét, ta một mặt quơ quào móng vuốt, một mặt vẽ loạn lung tung trên mặt. Hắc, thì ra muốn có làn da trắng nõn cũng không khó, ta lấy gương ra soi mình, ách, hình như còn thiếu một chút, cho nên lại vén thêm một cục phần bự...

Giăng co một hồi lâu, ta rút cục mùi thơm đầy người trở lại phòng ngủ nha hoàn, sáng khoái chào hỏi: “Ta đã về rồi.”

“Người...”, Oánh Oánh thuận miệng trả lời, song vừa nhìn thấy ta, mấy chữ phía sau trong nháy mắt biến thành: “Người là ai?”.

“Thúy Hoa a”, ta thản nhiên cười, lập tức có tiếng phấn bột xột xoạt rơi xuống.

Được rồi, ta thừa nhận là ta đánh phấn hơi dày một chút, nếu không như vậy thì chẳng phải là các người sẽ nhanh chóng phát hiện ra lai lịch của ta sao.

Mấy tỳ nữ mất miệng hình chữ O nhìn ta, Oánh Oánh phản ứng đầu tiên, đi tới kéo tay ta, nói nhỏ: “Muội muội ngày hôm qua vừa tới, nhất định còn chưa quen với nơi này”. [@sieunhanu.wordpress]th46s8t4j

Ta dờ dẫm, hóa ra Thúy Hoa là người mới tới đây, vậy lúc này ta bận rộn tốn công hóa trang lâu như vậy là uống phí sao...

Đột nhiên một giọng nữ cười lạnh, “Ta đang tự hỏi hoa mà tiểu thư thích tại sao lâu như vậy còn chưa thấy đem tới, hóa ra là mọi người đang ở chỗ này lười biếng!”.

Oánh Oánh cùng mấy nha hoàn vội vàng đứng dậy, ta xoay người lại nhìn, một tỳ nữ ngang ngược đứng ở ngoài cửa.

“Phượng tỷ tỷ, hoa đã hái xong rồi, chẳng qua Thúy Hoa bị ong vò vẽ đốt bị thương”, Oánh Oánh cúi đầu nói.

“Chỉ đốt một cái, cũng không chết người”, ả ta hừ lạnh: “Ai là Thúy Hoa?”.

Ta đi tới phía trước một bước, ả liếc xéo ta một cái vốn là muốn biểu đạt sự khinh thị, chỉ tiếc bây giờ ta trang điểm quá mức rung động lòng người, ả ta nhất thời không kịp lấy lại tinh thần, sợ hết hồn: “Mặt mày người sao mà như quỷ thế này?!”.

Ta giận dữ, cái ả Tam Bát Phượng[2] này làm sao có thể hiểu được, ta vì đại cục mà phải hy sinh hình tượng bản thân. Nhìn bộ dạng ả tiểu nhân đắc chí như vậy, không phải cũng là nha hoàn sao, còn ăn mặc như quỷ đầu đàn!

“Mặt của ta bị sưng, cho nên dùng phấn để che đây”, ta cũng hếch lỗ mũi nhìn ả, “Hoa này lập tức sẽ đưa đến, tiểu thư còn chưa vội, Phượng tỷ tỷ cũng không cần nóng lòng”.

Ta còn ráng nhấn mạnh thêm chữ “cũng”, Tam Bát Phượng lập tức cảm thấy trong giọng nói của ta có chút khiêu khích, nhẹ nhàng nheo mắt lại. Nhưng mà ta nói có tình có lý, ả không thể bắt bẻ chỗ nào, cũng không biết nói gì, chỉ đành phải hừ lạnh một tiếng: “Người gọi là Thúy Hoa sao? Ta sẽ nhớ”. Ngay sau đó nghênh ngang rời đi.

Ta thăm thoải mái quay đầu lại, phát hiện ra bọn tỳ nữ trợn mắt há hốc mồm nhìn ta, trong mắt tràn ngập vẻ sùng bái.

Một ngày sắp trôi qua, ta đã vô cùng quen thuộc hòa đồng với đám nha hoàn trong phòng. Tam Bát Phụng kia bình thường hay ỷ vào mình là nha hoàn riêng của tiểu thư, nên hay bắt nạt những nha hoàn khác, đã sớm khiến nhiều người tức giận. Không ngờ lần này vừa tới ta đã thu hút sự chú ý của mọi người như vậy, có lẽ ta phải học cách ngoan ngoãn một chút, bên trong Tiêu phủ này rất hỗn tạp, không thể cứ khoe khoang nổi bật như ngày hôm nay được, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ làm người ta hoài nghi.

Thì ra Thúy Hoa hôm qua mới vừa bị bán vào trong phủ, tính cách nàng trầm mặc ít nói, không thích giao tiếp với mọi người, cũng không nhiều lời. Về phần vì sao sau khi hái mấy đóa hoa trở về tính tình thay đổi lớn, cũng không ai tra cứu, chỉ cho rằng hôm qua nàng còn nhớ nhà, vậy nên tâm tình trầm lặng mà thôi.

Nghĩ tới đây ta đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng, dường như ta đã bỏ sót cái gì rồi thì phải.

Ánh trăng lạnh lẽo, Oánh Oánh ngủ bên cạnh ta, bọn tỳ nữ đều đã phát ra tiếng ngáy nhỏ. [@sieunhanu.wordpress] aerh46t4h

Ta ngồi phất dậy, sau đó rón ra rón rén bước xuống giường, cầm lấy một bộ quần áo khoác lên trên người, nhón chân lặng lẽ đẩy cửa ra, sau đó điên cuồng chạy về phía vườn hoa.

Thượng Đế ơi, sao ta lại quên mất Thúy Hoa thật cơ chứ, một cú đập đầu cùng lắm chỉ làm cho nàng ngất đi mấy canh giờ, từ buổi trưa đến bây giờ đã bảy tám canh giờ, nếu như nàng tỉnh lại chẳng phải là chết ta sao?!

Ta đổ mồ hôi lạnh, gió đêm mát mẻ, thổi tới trên người càng rét lạnh thấu xương.

“Cô vẫn còn nhớ tới cô ta à?”

Một giọng nói đột ngột vang lên bên tai, ta sợ hãi đến nỗi hai chân mềm nhũn, trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Tư Mã Hiên Dương đột nhiên xuất hiện phía trước ta, tựa như anh ta đang thần nhiên tự đắc đứng ở bên kia ngấm trăng, ánh trăng chiếu lên trên mặt anh ta, tuần mỹ cô độc như một bậc cửu thiên chiến thần.

Ta kinh ngạc nói: “Tại sao anh lại ở chỗ này?”

Anh ta mỉm cười nói: “Nếu tôi không ở chỗ này, cô cũng không thể ở chỗ này”.

Ta nghe ra ý tứ châm chọc hàm súc trong lời nói của anh ta, không khỏi đỏ mặt lên. Sai lầm này đúng là quá trí mạng, ta âm thầm nắm chặt quả đấm.

Tư Mã Hiên Dương xoay người lại: “Cô không nên mềm lòng như thế, một tỳ nữ mà thôi, giết chết rồi đem chôn cũng không phải chuyện gì lớn”.

Ta lập tức túm chặt lấy ống tay áo của anh ta: “Anh làm gì cô ấy rồi?”

Anh ta ngưng mắt nhìn ta, nói nhỏ: “Triển Nhan à, tôi và cô cũng coi như là đã sống hai đời người, cô còn cho rằng chúng ta có thể trở về làm một người đơn thuần lương thiện sao?”

“Đơn thuần? Lương thiện?”, ta cười lạnh, “Trước giờ tôi không phải là người như thế, ở thế giới này, vì lợi ích của bản thân, lục đục với nhau, giết người không thấy máu, nhưng mà nếu có cách giải quyết khác, thì cũng đừng dễ dàng cướp đi tánh mạng của người ta như vậy, huống chi cô ấy cũng vô tội”.

Tư Mã Hiên Dương không nói gì, một lúc lâu sau, đột nhiên cười, “Từ khi biết cô tới nay, cũng chưa từng thấy cô kích động như thế, không ngờ chỉ vì một tỳ nữ...”

Ta hừ một tiếng, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, “Anh vào đây bằng cách nào?”

“Đi vào bằng cửa chính”.

“Không cần cải trang?”. [@sieunhanu.wordpress] aertj4r4t

“Có chứ, tôi giả làm Lương Phi Yến”.

“Lương Phi Yến? Nhưng hắn là đại hiệp nổi danh...”.

“Ừ, nhưng mấy ngày trước đã bị tôi giết, không ai biết hắn đã chết”.

“...”, ta nhìn tên vô lại khủng bố này, lắp bắp: “Vậy, vậy sao anh không mang theo tôi cùng vào...”.

“Lương Phi Yến tự xưng là quang minh lỗi lạc, sẽ không đem theo đàn bà lai lịch không rõ ràng bên cạnh”.

Trong lòng ta run lên, không rõ lai lịch... Chẳng lẽ là đang ám chỉ ta?

“Huống chi...”, anh ta mỉm cười, “Những cao thủ của Thanh Phong Các, không biết lúc nào sẽ tìm tới tận cửa”.

Ta sững sốt, chẳng lẽ anh ta đã phát hiện ra ta để lại ám hiệu cho Thanh Phong Các? Hay là bên Trường Sinh đã xảy ra vấn đề gì rồi?

Ngón tay ấm áp của Tư Mã Hiển Dương xoa xoa hai má ta, “Triển Nhan... Cái thế giới này, người có thể hiểu cô, chỉ có một mình tôi, cho nên, đừng nghĩ đến chuyện rời đi nữa”. Ánh mắt của anh ta ẩn dưới tầng bóng ma, nói nhỏ: “Tỳ nữ kia, tôi cho chút bạc, đã đưa về với ông bà”.

Ta vẫn sững sờ đứng nguyên tại chỗ, thậm chí Tư Mã Hiển Dương rời đi lúc nào ta cũng không biết.

Cái thế giới này, người có thể hiểu cô, chỉ có một mình tôi.

Không sai, cho nên ta không thích đối mặt với anh ta, cho dù anh ta từng là Tô Hà mà ta thích nhất.

Chỉ có anh ta, biết ta từ đâu tới đây, hiểu rõ bí mật mà ta không muốn bị người khác biết được.

Chú thích:

[1] cửu khúc thập bát loan: 9 khúc queo 18 khúc cong, quanh co khúc khuỷu – đại viện cấm tú thất tiến thất xuất: đại viện cấm tú 7 lối vào 7 lối ra

13. Chương 20

Tiểu thư nhà này thích cái gì không thích, sao lại thích mỗi ngày trong phòng đều phải có bó hoa tươi, cứ như vậy hậu viện có bao nhiêu hoa cũng không đủ cho cô hành hạ a. Ta không yên lòng hái hoa, đột nhiên nhớ ra tiểu thư Tiêu phủ này chính là Tiêu Linh, mỹ nhân đương nhiên phải xứng với đóa hoa tươi, cho nên ta cũng không suy nghĩ nhiều nữa. Giương mắt nhìn thấy Oánh Oánh hai gò má ửng đỏ bước vội qua hành lang gấp khúc, ta trời sinh có tính yêu thích mỹ nhân, lập tức chạy tới một cách vô cùng lưu manh.

“Mỹ nhân à, đi đâu vậy?”. [@sieunhanu.wordpress] aerhga5e4

“Thúy Hoa, người... Không nên nói bậy”.

“Hà hà”, ta cười mười phần lưu manh, “Mỹ nhân vẫn không hết đỏ mặt, chẳng lẽ là đi gặp tình lang sao?”.

“Đừng nói nhảm!”, Oánh Oánh ngượng ngập nói: “Vừa rồi ta ở trong phòng tiểu thư, nhìn thấy một vị công tử...”.

“Công tử?”, ta lại cười cợt, “Quả nhiên là tình lang nha...”.

“Không phải không phải”, nàng sợ hãi vội khoát khoát tay, “Đó là khách của tiểu thư, nhưng, nhưng chàng...”.

“Người ta thế nào?”.

“Chàng thật là đẹp”.

Đẹp...

Ta lập tức nổi da gà, đàn ông a, nên anh tuần phiêu dật giống Tư Mã Hiển Dương mới đúng. Ngoại trừ Dạ Kiếm Ly, ta chưa từng nghe thấy người đàn ông nào có thể dùng từ “đẹp” để hình dung.

Không sai, chắc hẳn là Dạ Kiếm Ly! Nhất định là hẳn nhớ Tiêu Linh thân yêu của hẳn, ném ta cho Tư Mã Hiển Dương xong liền tới tìm nàng. Cái tên khốn kiếp không có nhân tính này...

Ta cầm một bó hoa tươi to thật mới vừa hái hồi sáng sớm, làm bộ như rất bình tĩnh đi đến Yến Linh Cư.

Ta không có ghen tỵ đâu nha. Trong miệng ta lặng lẽ nhắc đi nhắc lại, ta chỉ đi xem xem Dạ Kiếm Ly có bộ dạng quý gì, ta tuyệt không đau lòng, người ta anh hùng mỹ nữ không phải là rất xứng đôi sao, ha ha, ta không ghen tỵ mà ta cũng không đau lòng...

Có mấy nha hoàn ta gặp trên đường, mọi người đều có vẻ mặt đỏ ửng, xấu hổ e lệ muốn chết.

Trong lòng ta đột nhiên căng thẳng, tiếng tim đập dường như lớn hơn gấp mấy lần, càng đến gần Yến Linh Cư thanh nhã, chân ta lại càng mềm nhũn, trong đầu đầy tiếng nổ lùeng bùng.

Bình tĩnh một chút, đừng có căng thẳng như vậy chứ, vẻ ngoài đẹp mắt có cái gì đặc biệt hơn người đâu.

Đoạn đường này hình như dài cực kỳ, ta rốt cuộc đứng lại bên ngoài cửa sổ gỗ lim khắc hoa, lắng tai nghe được thanh âm dễ chịu của Tiêu Linh vang ra từ nội sảnh, giọng điệu tựa hồ hết sức kính cẩn.

“Đây là trà Ba Sơn Tước Thiệt phụ thân cất giữ, công tử, mời dùng”.

“Làm phiền Tiêu cô nương rồi”.

Ồ? Giọng nói này uyển chuyển phù phiếm, thế nhưng không phải là Dạ Kiếm Ly.

Tâm tình của ta lập tức chuyển tốt, Tiêu Linh người ta là nhân vật thần tiên đó nha, làm sao có thể có phản ứng kính cẩn với một tiểu tử mới bước ra đời như huynh cơ chứ, hắc hắc. Nhưng mà mỹ nam này rốt cuộc vẻ ngoài ra sao, ta lại tò mò...

Đầu lưỡi liếm liếm ngón tay, dùng sức thọc vào giấy dán cửa sổ.

Ách, tại sao thọc không thủng... [@sieunhanu.wordpress]th4r4h8t

Tiểu thuyết võ hiệp toàn là gạt người, ta vô cùng oán hận nghĩ thầm, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì trong tiểu thuyết võ hiệp đều là cao thủ, ta đây đầu ngón tay cũng không có công lực, cũng có khi là giấy dán cửa sổ chỗ này quá dày đi. Cho nên chuyển sang chỗ khác, dùng sức chọc vào tiếp.

Vẫn là không thể chọc thủng...

Không sao, ta lại đổi chỗ khác.

Cứ như vậy ta đổi năm sáu chỗ, đến ô cuối cùng ở góc cửa sổ, phát hiện ra một cái lỗ tí hí đã được chọc sẵn.

Đáy lòng lập tức trào dâng tình cảm sùng kính vô hạn đối với vị tiền bối nào đó từng rình coi trước, nếu như chưa từng luyện công phu, vậy cũng phải có lực tay lớn lắm a...

Ta kích động nhào tới ghé mắt vào xem.

A, mọi người đi đâu hết rồi?! Vừa này rõ ràng còn nghe Tiêu cô nương ở trong khuê phòng, bây giờ đi đâu mất rồi...

“Người đứng ở bên ngoài phòng ngủ của ta làm cái trò gì vậy?”.

Ta hoảng sợ giật mình, Tiêu Linh đứng ở cửa nội sảnh tức giận nhìn ta chăm chăm, mày liễu nhíu lại, hiển nhiên hết sức tức giận, ánh mắt xẹt qua ta, chân mày như vẽ đường như giật giật mấy cái.

Bà nội nó, thì ra mới vừa rồi chỉ lo đổi chỗ nhòm lén, rốt cuộc...

Nhưng một hồi lâu không thấy nói gì, Tiêu đại mỹ nhân vẫn là vẻ điềm lệ bắn ra bốn phía như vậy. Ách, bây giờ đó không phải là trọng điểm a! Ta cuống quýt khoát tay nói: “Ta không phải là...”.

Nhưng Tiêu Linh hiển nhiên đã nhìn thấy cái lỗ nhỏ kia, tức giận nói: “Ta đã cảm thấy có người nhìn trộm, hóa ra là người”.

Mặc dù ta thích mỹ nhân, nhưng không có hứng thú đối với mỹ nữ. Ta đen mặt giải thích: “Cái đó, thật sự không phải là ta làm, ta là tới đưa tiên...”.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Tiêu cô nương?”. [@sieunhanu.wordpress]4rh6e4t

Giọng nói phù phiếm ập tới, ta ngơ ngác nhìn về phía trước. Áo khoác ngoài gấm vóc hoa lệ tung bay phía sau Tiêu Linh, chữ “hoa” của ta còn chưa ra khỏi miệng, vừa nhìn thấy người trước mặt, liền vô thanh vô tức biến mất ở đầu lưỡi.

Ta không nghĩ được phải dùng từ ngữ trau chuốt thế nào để hình dung y.

Người nọ khỏe miệng nhẹ nhàng cong lên, dường như trời sinh ra vốn chỉ dùng để mỉm cười. Mái tóc đen nhánh giống như vải sa tanh hoa mỹ mềm nhẹ bay bay, mắt phượng liếc xéo, con ngươi trong veo mang theo ý cười, ánh mắt phiêu hốt lơ đãng. Chiếc mũi cao xinh đẹp tuyệt trần, càng làm nổi bật lên phong thái băng cơ ngọc cốt, tuyệt mỹ tuyệt luân.

Y khẽ nghiêng đầu, trong khoảnh khắc, phong tình vạn chủng cuốn tới.

Đây là một người đàn ông có thể dùng hai từ “xinh đẹp” và “phong tình” để hình dung.

Ta hơi hơi há miệng, bó hoa tươi trong tay xui xẻo rơi xuống đầy đất, có chút nước miếng chảy ra trên khoe miệng.

Đây chính là vẻ đẹp vượt xa giới tính trong truyền thuyết đó sao?! Tiêu Linh đứng ở bên cạnh y, quả thực chính là chênh lệch giữa chim công và phượng hoàng a, ta không nhịn được muốn rơi nước mắt. Đến cổ đại lâu như vậy, rốt cuộc đã được nhìn thấy mỹ nhân chân chính rồi... Dạ Kiếm Ly chỉ cần có được một nửa sắc đẹp của y là coi như mừng lắm rồi, ta điên cuồng gào thét trong lòng.

Người nọ tựa hồ đã quen với những ánh mắt tham lam như vậy, không để tâm nhìn sang, ánh mắt dừng lại trên đôi môi đỏ tươi và khuôn mặt của ta, đột nhiên “xì” cười một tiếng, sau đó ráng nín nhịn một chút, nhưng rồi lại không nhịn nổi còn cười lớn hơn.

Ta cảm tức nhìn y, người này tại sao một chút lễ nghĩa cũng không hiểu vậy hả! Nhưng ghê tởm nhất chính là...ngay cả khi y cười to như vậy cũng làm rung động lòng người.

Màn đêm buông xuống, ta bị phạt làm lao công, phải chà lau cả Thư phòng, không cho phép ăn cơm tối. Lý do là ta nhìn lên Tiêu Linh, khi ta oán thán cảm râm, mỹ nhân đập bàn đứng lên.

“Bất kể ngươi có nhìn lên hay không, thất lễ trước mặt khách phải chịu trách phạt!”.

Ngay sau đó liền đuổi ta ra khỏi phòng.

Tam Bát Phượng đứng một bên cười hả hê, ta không nhịn được muốn phát hỏa, thôi kệ, tiểu nữ tử cơ được dân được, chờ đến khi lão nương trở lại địa bàn Thanh Phong Các của mình, không gọi huynh đệ đến cho ả một trận là không được.

Ban đêm, ta chuẩn bị đi dọn dẹp, đột nhiên nhớ ra một vấn đề quan trọng.

Thư phòng ở đâu... [@sieunhanu.wordpress]jkfg5n5g

Ta cố đầu, cái bộ não này bình thường đâu có góc a, sao thời gian này lại giở chứng như vậy. Ta nhìn chung quanh, vừa tới đây không tới hai ngày, ngoại trừ hậu viện này ta cũng chưa đi đâu, biết tìm cái Thư phòng chết tiệt kia ở đâu đây.

Nhưng mà ta quên mất còn có một người. Cho nên ngay lúc ta gặp lại ả, lần đầu tiên ta có cảm giác thật mừng rỡ.

Tam Bát Phượng dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để trả thù, cho nên, ả héch lộ mũi lên trời nhìn ta một cái, chế nhạo ta mấy câu, rồi bắt ta đi tới Thư phòng với ả.

“Tiểu thư kêu ta tới giám sát ngươi, sợ ngươi lười biếng”.

Tiêu Linh kia có lòng như vậy mới lạ, ta bĩu môi, cười nói: “Đa tạ Phượng tỷ tỷ, Thúy Hoa được sung sướng mà kinh”.

Tam Bát Phượng liếc ta một cái. Thượng Đế làm chứng, ta nói câu đó rất chân thành nha, một chút ý tứ châm chọc cũng không có.

Ta rốt cuộc đã biết, tại sao chà lau Thư phòng bị gọi là làm lao công.

Mụ nội nó, Thư phòng này cũng hơi bị quá lớn đi! Tiểu Tiệp Nhân nhà người là một kẻ lẩn lộn giang hồ, làm gì mà giữ nhiều sách như vậy hả, muốn đi thi trạng nguyên sao... Ta buồn bực lật một quyển, không biết chữ này là kiểu chữ gì, sao mà vụn vẹo rồi rắm như vậy, bảo ta làm sao sắp xếp lại được đây.

Tam Bát Phượng tựa hồ cực kỳ hài lòng với nét mặt của ta, nhưng ngay sau đó tiến lên một bước, một tay chống nạnh, một tay nhấc lên vươn ngón tay chỉ chỉ, quát lên: “Từ hàng này trở đi, mỗi cuốn đều phải lau một lần!”.

“A?”, vẻ mặt ta như đưa đám, những cuốn sách này cũng rất nhiều năm không ai đụng tới, lau sạch để mà làm gì a...

“Nhất định phải lau toàn bộ sao?”, ta ôm hi vọng hỏi.

“Muốn người lau thì lau đi, nói thêm nữa ta vả miệng!”, Tam Bát Phượng tàn bạo nói. Ta bẹt môi lằm bằm, không nói gì thêm, đi tới trước giá sách, đột nhiên phát hiện ra không có dụng cụ vệ sinh...

“Cái này, Phượng tỷ tỷ, có thể cho ta mượn một cái khăn lau không?”.

Gân xanh trên trán Tam Bát Phượng ần nhĩn giật giật, ta nghĩ sao nói vậy, ta thật sự không phải là cố ý mà...

Ta đánh vật xách tới một thùng nước, đặt ở góc phòng, vớt vào cái khăn lau lấy từ Tam Bát Phượng, tiện tay cầm lấy một quyển sách gần đó, chà lau lung tung.

Ách, quyển sách giống như bị hành hạ... [@sieunhanu.wordpress] s54hr64r

Tam Bát Phượng giận đến mức vung tay lên, ta giờ khăn lau mềm nhũn chuẩn bị chống cự...

“Aiz nha nha, nàng quả nhiên là ở chỗ này”.

Giọng nói này cũng mềm nhũn như khăn lau trong tay ta, ta lập tức tê dại nửa người.

Siêu cấp mỹ nam như thiên thần đã gặp ban ngày xuất hiện ở cửa Thư phòng, nụ cười nồng nhiệt.

“Nghe nói nàng bị phạt quét dọn Thư phòng, cho nên ta mới tới xem một chút, hmm?”

Một chữ “hmm” dư âm còn văng vẳng bên tai hồi lâu không tan, có thể phát huy thán từ vô cùng nhuần nhuyễn như thế, không hổ là mỹ nhân. Ta ngẩng gương mặt đầy phấn, cười cười với y, nhưng trong lòng bất mãn, lão nương bị phạt có cái rắm gì liên can đến người.

14. Chương 21

Chương 21

Ta ngẩng gương mặt đầy phấn, cười cười với y, nhưng trong lòng bất mãn, lão nương bị phạt có cái rắm gì liên can đến người.

Đột nhiên ta kịp nhận ra, chuyện ta bị phạt đương nhiên là có liên can đến y, không phải tại y thì ta đâu có bị phạt.

Vẻ mặt Tam Bát Phượng lập tức biến thành tú bà nhìn thấy công tử tuần tú trẻ tuổi nhiều tiền, vẻ mặt dâm dăng bước ra nghênh đón, nếu như ta trả lại cái khăn lau này cho ả phát phát thì càng thêm giống.

“Công tử, đã trẻ thế này...”, Tam Bát Phượng cười tươi như hoa, “Ngài sao còn đến Thư phòng làm gì?”. [@sieunhanu.wordpress]arg3a51f

Người nọ cười ôn hòa với ả, ánh mắt khinh bạc, hai người lập tức đắm chìm trong không khí phấn hồng.

Ta nổi da gà, nói về Tam Bát Phượng này cũng có mấy phần thù mị, nhưng mà so với Tiêu Linh thì vẫn còn kém khá xa, trong cặp mắt người nọ lại viết rõ ràng mấy chữ “ta đang câu dẫn nàng”, chẳng lẽ cả tiểu thư và nha hoàn y đều muốn ăn hết sao?

Độ hảo cảm rớt xuống còn một nửa, khăn lau trong tay ta vung lên, tiếp tục ngược đãi những quyển sách đáng thương.

“Ta tới đọc sách”, y tiếp tục phóng điện tới Tam Bát Phượng, “Hoặc nói là đến...gặp nàng”.

Hai mắt Tam Bát Phượng lập tức tóe ra điện áp mười vạn Volt, tia sáng tỏa xa vạn trượng, dưới đáy lòng ta nín cười hết sức cực khổ. Người này biết ta bị phạt còn chưa tỉnh, tại sao biết Tam Bát Phượng cũng sẽ ở đây, lời ngon tiếng ngọt không thể tin được a. Ta bĩu môi, lại nghe người nọ nói tiếp: “Nàng đi mua giúp ta một khối Quyển Tâm Tô[1] của Kỷ gia được không? Ta rất muốn ăn”.

Kỷ gia? Tại ta vĩnh lên, oa ha ha ha ha, ngay cả mỹ nhân cũng thích ăn điểm tâm ngọt nhà ta. Tam Bát Phượng gật đầu răm rắp, xiêu vẹo đi ra ngoài. Mà đã trẻ thế này Kỷ gia có còn mở cửa buôn bán nữa đâu cơ chứ, con gái đang yêu thật là... Chắc chắn, ta âm thầm tặc lưỡi lắc đầu, vừa nhắc mắt lên lại phát hiện ra người nọ đang nhìn ta đầy hứng thú, tóc gáy sau ót ta lập tức rợn lên, cả người tê dại.

“Có phải ta chỉ nói chuyện với nàng ấy, lạnh nhạt với nàng, nên nàng mất hứng hay không?”, đôi mắt y mị hoặc, vươn tay nâng cằm ta lên, lập tức lại có tiếng phấn bột rơi xuống xột xoạt.

“Bây giờ ta đã đuổi nàng ấy đi rồi...”. [@sieunhanu.wordpress]ar12vg3d

Ta không muốn thừa nhận là ta bị đôi mắt mị hoặc của y làm cho thất điên bát đảo, nín kéo chút lý trí còn sót lại, hỏi một cách máy móc: “Ngài là ai?”.

Y cũng đáp lại không có chút sáng tạo: “Chuyện này quan trọng sao?”.

Ta thay mặt toàn bộ độc giả điên cuồng gật đầu, “Quan trọng”.

“...”, y tự ngẫm một chút, sau đó nở một nụ cười điên đảo chứng sinh.

“Niệm Văn”, y nói nhỏ bên tai ta: “Cái tên này, có dễ nghe không?”.

Ta lại tê dại nửa người, người này chỉ nói vài lời mà còn có hiệu lực hơn so với công phu điểm huyết trong truyền thuyết a, ta chậm rãi lui về phía sau một bước, mỹ nam đúng là tốt, nhưng mà lạm tình như thế là không đúng.

“Dễ nghe dễ nghe”, ta thành khẩn cười cười, sau đó vung khăn lau, tiếp tục chà lau giá sách.

Qua thời gian một nén nhang, ta rút cuộc đầu hàng, “Không phải ta đã nói là dễ nghe sao? Văn xin ngài đừng nhìn ta như vậy nữa”.

Niệm Văn ngạc nhiên nói: “Ta nhìn nàng thì có làm sao?”.

Người còn hỏi làm sao! Ta điên mất, nếu như một mỹ nam tuyệt thế cứ đứng ở đó dùng ánh mắt mê luyến cả nhân loại nhìn người, người có xấu hổ, đỏ mặt, tim đập rộn lên hay không hả?

Ta thì có, hơn nữa cơ tim của ta cũng sắp tắc nghẽn rồi.

Y lại cười cười, đột nhiên vén ống tay áo hoa lệ, ngăn bàn tay của ta lại.

“Ta tới giúp nàng...”. [@sieunhanu.wordpress]df15r541g

Ta sửng sốt, Niệm Văn tiếp tục đoạt lấy khăn lau, nhẹ tay nhúng nước mấy cái, vắt khô, bắt chước ta chà lau giá sách.

Chuyện này quả thật là được dưỡng mắt a, ta kinh ngạc nhìn y, mặc dù người này động tác trúc trắc vụng về, nhưng mà mỗi cử động đều hoa hoa lệ lệ hấp dẫn, ta đột nhiên cảm thấy cái giá sách được y chà lau kia rất hạnh phúc, thật muốn xông qua biến thành sách để cho y chà lau.

Quyết định rồi, mỹ nhân như thế, cho dù có là bình hoa[2], bất kể như thế nào, trước hết phải bắt về giữ lại trong Thanh Phong Các, nếu không có chuyện gì làm thì coi như dùng để dưỡng mắt cũng tốt.

Y tựa hồ phát hiện tầm mắt của ta, mắt phượng ngẩng lên, lại là nụ cười phong tình vạn chủng.

Ta lắc đầu, sau này phải cấm y cười loạn, nếu không bộ não của ta sẽ dễ dàng bị đơ.

“Công tử bỏ ra đi”, ta tiến lên lấy lại khăn lau, “Loại việc nặng này để cho Thúy Hoa làm là được rồi”.

“Thì ra nàng gọi là Thúy Hoa”, y cười khê, “Sau này ta gọi nàng là Tiểu Thúy được không?”.

“...”.

“Không thích? Vậy thì Tiểu Hoa?”.

“...”.

“Vậy thì Tiểu Thúy Hoa đi”, y tự mình quyết định, ta im lặng, công tử à, ngài có thể xuống đất giùm đi được không...

Đột nhiên cảm thấy văn phong của Diệp Vô Trần cũng không tệ lắm, ít nhất khi đặt tên nghe cũng còn ổn. Ta rất chân thành nhìn y, “Có thể gọi khả ái một chút hay không? Ví dụ như ở phía sau cái tên thêm vào chữ Tử...”.

“A, ta biết rồi!”, y mừng rỡ dị thường, “Nàng muốn ta gọi nàng là Tiểu Thúy Hoa Tử”.

...

Tiểu Thúy Hoa Tử thì Tiểu Thúy Hoa Tử đi, ta buồn bực quay mặt đi, nhưng mà cái tên này nghe sao mà giống nữ gián điệp Nhật Bản như vậy chứ[3].

Y vừa muốn mở miệng, đột nhiên từ xa vọng đến tiếng cười, trong lòng ta kinh hãi, là lão Tiểu Tiệp Nhân!

Một ngón tay ngọc lạnh lẽo đặt lên bờ môi của ta, dùng sức chặn lại, ta hoảng sợ vội vươn tay kéo ra, nhưng có cảm giác thân thể bị ôm lấy kéo lui về phía sau giá sách.

Ta ngấm hoa văn trên góc áo, lập tức không còn chút sức lực, được ở trong lồng ngực mỹ nam... Cuộc đời thật là quá tốt đẹp.

Niệm Văn dẫn ta tới khúc quanh phía sau tấm bình phong trong Thư phòng, lặng lẽ ngồi xổm xuống, tay cũng không buông ra, hơi thở gấp rất nhỏ, “Tiểu Thúy Hoa Tử, nàng thật là nặng...”.

Ta bất mãn muốn giải thích, lại nghe thấy cửa phòng “cọt kẹt” một tiếng, có người đi vào, hình như cũng không phải là một người.

“Vào đi, đây cũng là Thư phòng của Tiêu mỗ, coi như yên tĩnh, có thể cùng bàn bạc với Lương hiền điệt[4]”.

“Tiêu thúc thúc nói quá lời, Phi Yến không dám”.

Phi Yến, Lương Phi Yến! Hửn là Tư Mã Hiển Dương rồi.

Nhưng giọng nói kia đại nghĩa uy phong, không hợp với chất giọng trong trẻo của Tư Mã Hiển Dương. Ta đột nhiên rất muốn nhìn xem Tư Mã Hiển Dương lúc này dáng vẻ thế nào, cho nên hơi lộ ra một chút, Niệm Văn lại dùng lực, ta bị kéo nghiêng trở về trong lồng ngực của y, mùi thơm sau khi tắm rửa điên cuồng tấn công khứu giác của ta, lòng ta rung động, sau đó bỗng dưng nghĩ đến tại sao ta lại phải núp ở chỗ này cơ chứ, ta rõ ràng là nha hoàn nơi này mà...

Mỹ nhân quả nhiên là họa thủy, ta tức giận đẩy y ra, nhưng Niệm Văn không thềm để ý chút nào, vươn ra một ngón tay gần như trong suốt, vuốt vuốt mái tóc ta, vẽ mặt khinh bạc mà mập mờ.

Suýt chút nữa ta quên mất, người này không biết là thông đồng với phe nào... Bỏ đi, ta không nhìn đến ánh mắt hớp hồn của y nữa, toàn tâm toàn ý nghe trộm. Ách, mà vốn dĩ ta đang lau dọn ở đây, là do bọn họ không nhìn thấy ta mà thôi, không thể tính là nghe trộm được...

“Tiêu thúc thúc, ngày hôm trước cha cháu có nhắc tới ngài, rất nhớ ngài”.

“Ta và Lương lão gia cũng đã nhiều năm không gặp, không ngờ chỉ chớp mắt một cái, cháu cũng đã lớn như vậy... Aiz, chúng ta đều đã già rồi”.

“Ngài nói quá lời, nhìn ngài khỏe mạnh như vậy, hào khí can vãn, vẫn là anh hùng không hề thua kém trước kia”.

Tiểu Tiệp Nhân nghe vậy trong lòng cực kỳ vui mừng, cười ha hả.

Lừa dối, toàn là lừa dối. Công phu nịnh hót của tên Tư Mã Hiến Dương này cũ rích rồi, nếu là ta, ta nhất định thổi phồng Tiểu Tiệp Nhân lên như một người không ai sánh bằng, sau này cũng không có ai vượt qua được, thiên địa rộng lớn chỉ có một mình lão xứng là bậc anh hùng, cuối cùng nói thêm điều kiện gả nữ nhi của lão cho ta đi, ta nhất định đối xử với nàng thật tốt, như vậy thì lão cũng nên thuận tiện giao chức mình chủ vô lâm cho ta làm luôn cũng được.

Hai người vừa hàn huyên mấy câu, ngay sau đó bắt đầu bàn tới chuyện Đại Hội Anh Hùng, ta nghe thấy nhàm chán, dần dần cảm thấy bả vai mỏi mỏi, thì ra Niệm Văn đã sớm tựa vào bả vai của ta mà ngủ.

Ta không nhận được đẩy đẩy y, không ngờ sau khi đẩy y mấy cái, y liền chôn mặt vào trong cổ ta. [@sieunhanu.wordpress | af51th1

Mặt ta nóng lên, dây thần kinh toàn thân căng thẳng ở nơi mà môi y đụng chạm, đột nhiên có cảm giác có cái gì ẩm ướt.

Đưa tay lên sờ, lấp lánh phát sáng, còn sền sệt.

Cái này... Không phải là thứ người đời hay gọi là nước miếng đó sao.

Gân xanh trên trán ta nhăn nhó giật giật dữ dội.

Đang muốn phát tiết cơn tức, giọng nói của Tư Mã Hiến Dương bỗng nhiên trầm thấp, ta không khỏi tò mò, chỉ nghe anh ta kính cẩn nói: “Chuyện của Thiếu Nguyên huynh... Kính xin Tiêu thúc thúc nén bi thương”.

Sau đó là khoảng thời gian dài trầm mặc, Tiểu Tiệp Nhân không nói gì, nhưng ta biết lão đang rất thương tâm. Tiêu Thiếu Nguyên dù vô liêm sỉ thế nào cũng là con ruột của lão, nếu là ta, ta cũng sẽ hận Thanh Phong Các tận xương.

Tư Mã Hiến Dương lại nói: “Tiêu thúc thúc có biết Thiên hạ Đệ nhất Các?”.

“...”, Tiểu Tiệp Nhân trầm ngâm một chút, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ cháu hoài nghi... Là Thanh Phong Các làm?”.

Hai kẻ đối trá, ta bĩu môi khinh bỉ, một người trăm phương ngàn kế khích bác ly gián, một người trong lòng đã sớm tin chắc còn giả vờ nói không biết, đều là những kẻ kinh khủng.

“Quy củ của Thanh Phong Các, chỉ cần có thể trả theo bằng giá của bọn họ, bất cứ chuyện gì cũng chỉ sớm chiều đã hoàn thành”, Tư Mã Hiến Dương gian trá nói, kết hợp với giọng điệu chính khí cuộn cuộn của anh ta lúc này quả thực đúng là giả nhân giả nghĩa trong truyền thuyết. “Nếu nói như có thực lực và dũng khí ra tay với Thiếu Nguyên huynh, hẳn có liên quan Thanh Phong Các”.

“Nhưng... Nếu bàn về thực lực, Triều Thánh Môn cũng có thể”, Tiểu Tiệp Nhân trầm ngâm.

A ha ha, hời trúng như vậy, nhìn xem anh nói làm sao.

Tư Mã Hiến Dương không hề sợ hãi nói: “Triều Thánh Môn lúc đó không giao thiệp với Trung Nguyên, huống chi bọn họ ra tay với Thiếu Nguyên huynh cũng không được chút lợi ích gì, dĩ nhiên cũng không loại bỏ khả năng bọn họ muốn ly gián các bang phái Trung Nguyên”.

Chuyện này còn phải hỏi sao, đương nhiên là bởi vì Tiêu Thiếu Nguyên không phải là kẻ tốt gì, mà Triều Thánh Môn cũng không phải là kẻ gì tốt, kẻ không tốt với kẻ không tốt luôn có chút đồng tình thông cảm với nhau. Ách, đây chỉ là ta tự bịa ra thôi, nhưng thật ra Triều Thánh Môn cũng không có tấm lòng bồ tát mà đến Trung Nguyên hành hiệp trượng nghĩa đâu. Dĩ nhiên đây là Thanh Phong Các làm, mặc dù nhận của người ta một số bạc lớn, nhưng coi như vì dân trừ hại cũng tốt mà...

Ta nghĩ đến chuyện vui vẻ, thân thể cử động một chút, đầu Niệm Văn lập tức trượt xuống, đụng vào tấm bình phong “cộp” một tiếng.

Chết rồi! Ta phát hoảng, hồn bay lên trời, bọn họ nói những chuyện cơ mật như vậy, bị phát hiện ra thế nào cũng sẽ giết người diệt khẩu!

Chú thích:

[1] Quyển Tâm Tô là một loại bánh ống dài có nhân

[2] mỹ nhân không có đầu óc

[3] Tiểu Thúy Hoa Tử = Komidori Hanako

[4] cháu

15. Chương 22

Chương 22

Chết rồi! Ta phát hoảng, hồn bay lên trời, bọn họ nói những chuyện cơ mật như vậy, bị phát hiện ra thế nào cũng sẽ giết người diệt khẩu!

Tư Mã Hiển Dương làm ra vẻ Lương Phi Yến “Ồ” một tiếng, ơ cái đầu anh, trong lòng ta sợ hãi, nhanh nhanh rút đi cùng với tên Tiểu Tiệp Nhân, van xin anh... Niệm Văn đang dựa đầu hơi hơi tỉnh dậy, ta sợ hãi vội vươn tay ra che cái miệng của y.

“Hình như có cái gì...”. [@sieunhanu.wordpress] df5j4u4

“Lương hiền diệt, sắc trời cũng không còn sớm, chúng ta trở về đi thôi”.

Ta ngăn người, giọng nói ra đến cửa, hai người thật sự rời đi. Mặt trời mọc từ phía tây sao, lão hồ ly Tiểu Tiệp Nhân kia làm sao có thể không nghe thấy?!

Niệm Văn lăm bầm nói: “Đầu đau quá...”.

Ta hung hăng đẩy y một cái, “Cũng tại ngài!”.

Y bệt miệng dường như có chút oan ức, “Ta làm sao?”.

“Nếu không phải tại ngài, ta đâu cần phải núp ở chỗ này, nếu không phải núp ở chỗ này, ta cũng không phải sợ bị Tiểu Tiệp Nhân phát hiện...”.

“Bị ai phát hiện? Tiểu... Tiệp nhân...”, đôi mắt y lờ lờ tỏa sáng, ta lập tức hối hận, ách, lỗ miệng rồi...

Có nha hoàn nào gọi thẳng tên chủ nhân của mình mà còn xuyên tạc tục tĩu như vậy đâu.

“Nàng nói rất đúng”, y nhìn vẻ chột dạ của ta, đột nhiên hiểu ra, ngay sau đó cười đến mức run rẩy hết cả người.

“Tiêu Kiến Nhân... Tiểu Tiệp Nhân... Ha ha ha”.

Ta kinh hồn táng đảm lao tới bịt miệng Niệm Văn, “Đại gia à, ngài làm ơn nhỏ giọng một chút...”.

Tại sao ta càng lúc càng giống như trộm thế này! Ta rõ ràng là quang minh chính đại tới Thư phòng dọn dẹp mà...

Nhưng ta vẫn chậm một bước, cửa phòng “rầm” một tiếng mở tung, Tiểu Tiệp Nhân tức giận nói: “Người vừa nói gì?!”

Bị phát hiện rồi! [@sieunhanu.wordpress]sfgn44jt

Ta không nhận được ngẩng đầu nhìn lại, một lão già áo bào hoa màu xám tro đứng ở cửa. Hơn hai năm chưa gặp lại Tiểu Tiệp Nhân, chỉ thấy tóc lão đã hai màu hoa râm, hẳn là già đi không ít, chẳng qua hai đầu lông mày dày cộm nặng nề kia vẫn không bớt chút khôn khéo xảo trá nào, ta không khỏi nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, miệng lão đầy điều nhân nghĩa đạo đức, trung hậu bác ái nhân tâm, nhưng có ai ngờ rằng kẻ này lại chém một đao sau lưng người bạn tốt của mình, để lại trên bộ ngực của thần y Trường Sinh một vết sẹo dữ tợn. Từ đó Trường Sinh buồn bực không vui, không bao giờ tin tưởng thế nhân nữa, tính cách cũng trở nên kỳ quái.

Tiểu Tiệp Nhân phát hiện ra ta đang nhìn lão, ánh mắt quét qua khuôn mặt của ta, tóe ra một tia sát ý.

Ta lập tức trốn ra phía sau Niệm Văn, trên đường đến suối vàng có mỹ nam làm bạn, chết cũng không hối tiếc, nhưng mà mỹ nam à, ngài có thể chết trước ta hay không... Biết đâu lão ấy giết một người sau đó một mỗi lưỡi không giết ta nữa thì sao.

Ta lạnh run ôm đầu, nhưng Niệm Văn vẫn nhẹ nhàng đứng lên như lướt mây, phũ phũ đất cát trên người, nói nhỏ: “Không có nói gì, sao vậy, Tiêu minh chủ có việc gì sao?”

Trong khoảnh khắc, khí thế tôn quý và tà mị phát ra trên người y, thẳng tắp ập về phía Tiểu Tiệp Nhân.

Ta ngạc nhiên, người này không muốn sống nữa sao, không thấy Tiểu Tiệp Nhân đang tức giận đến mức muốn phát điên sao.

Tiểu Tiệp Nhân... Cái này, có lẽ ta nên đổi lại cách xưng hô, cái tên Tiểu Tiệp Nhân ta tự nói mình nghe là được rồi, chứ cứ gọi một vị võ học tông sư như vậy thật quá mức không có lễ phép, mặc dù nhân phẩm của lão rất có vấn đề. Khụ, như vậy đi, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa... Tiêu Kiến Nhân đề nghị cơn tức giận, hai nắm đấm nắm chặt, ánh mắt tiếp tục ẩn nhẫn, thấp giọng nói: “Người là nha đầu của viện nào?”

“Ông nói nàng ấy sao, nàng ấy là Tiểu Thúy Hoa Tử”.

...

Tiêu Kiến Nhân rõ ràng cho rằng Niệm Văn đang đùa bỡn lão[1], ta lặng lẽ néo mình một cái, cầu nguyện rằng mình chỉ là đang nằm mơ, tiếc là ta dùng sức quá mạnh, đau đến mức nghe răng nhếch miệng.

“Là viện nào?”, Tiêu Kiến Nhân kiên trì hỏi, ta đột nhiên cảm thấy kỳ quái, nghe ngữ khí của lão, không giống như đang hỏi thăm, mà giống như đang ép cung.

“Viện nào thì có gì quan trọng đâu”, Niệm Văn mỉm cười, “Nha đầu thú vị như vậy, ta muốn mang về”.

... Mang đi đâu a, đại ca à, ngài đừng nghĩ muốn đem đi là đem đi được ngay.

Ánh mắt Tiêu Kiến Nhân quét qua gương mặt đầy phấn bột của ta, trầm mặc một hồi, nói nhỏ: “Vừa đến đây ta đã phát hiện ra các người ở trong này, cũng không chắc là Lương Phi Yến không biết, ngày sau còn gặp lại hẳn chỉ bằng thả các người ra”.

Lúc này ta trợn mắt há hốc mồm nhìn lão bỏ đi. Mãi sau này ta mới biết được, khi đó Niệm Văn nói mấy câu nhân nhật, vậy mà có thể đoạt lại tánh mạng của ta từ trong tay lão Tiêu Kiến Nhân cứng đầu. Nếu như y không nói ra mấy câu kia, chỉ sợ Tiêu Kiến Nhân sẽ một chiêu lập tức cướp luôn cái mạng nhỏ của ta.

Y nói, áo trong của y, đều là mồ hôi. [@sieunhanu.wordpress]flbv5tt8

Nghe xong, áo trong của ta, cũng đều là mồ hôi.

Niệm Văn thản nhiên cười, nói: “Nàng có nguyện ý đi theo ta không?”.

Ta cũng thản nhiên cười, nói: “Không nguyện”.

...

Thừa dịp y sững sờ, ta như cơn gió lốc vọt ra cửa Thư phòng, quay đầu lại lưu luyến nhìn Niệm Văn tựa thiên tiên, bắt chước bộ dạng quyến rũ của y, nói: “Nếu như ngài nguyện ý, ta có thể dẫn ngài đi”.

Bước đầu tiên là dụ dỗ y trở về Thanh Phong Các làm trai bao, từ đó thì nam có Niệm Văn, nữ có Tiểu Hồng, muốn mỹ nhân là có ngay, cảnh tượng lại như vậy tốt đẹp đến cỡ nào, oa ha ha ha ha.

* * *

Ngày hôm sau ta bị Oánh Oánh đánh thức một cách rất không dịu dàng, sau đó ta mới nhớ ra, hôm nay là ngày mở Đại Hội Anh Hùng.

Tối hôm qua xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta hình như đã quên mất mình vốn nên làm cái gì... Mong là Tiêu Linh và Tam Bát Phượng cũng quên luôn đi, cái Thư phòng chết tiệt kia có cái gì đáng mà lau chùi đâu.

Nhưng mà tại sao ta vẫn bị phái tới nhà bếp.

Bởi vì không đủ người, quản gia nói sai các nha đầu ở hậu viện tới hỗ trợ.

Đây là cái lý do nhằm nhí gì thế... Ta mặc cái tạp dề vô cùng bẩn, ngồi giữa đồng rau dưa chồng chất như núi, dùng sức lột vỏ khoai tây. Mùi thơm từ cửa sau nhà bếp thỉnh thoảng điên cuồng kích thích khứu giác của ta, bữa sáng gồm cháo với bánh mì khô cùng với bọn nha hoàn không biết đã bốc hơi tới nơi nào, ta nuốt nước miếng, càng nhìn củ khoai tây trong tay lại càng không nhịn được, thật muốn ăn...

Có một câu nói, nghĩ kỹ rồi mà không làm, chính là một kẻ lười biếng.

Ta rất siêng năng, cho nên ta chạy vào nhà bếp.

(Tiu Ú: sao cũng nói được, phục chị quá =]])

Hôm nay là Đại Hội Anh Hùng, đầu bếp cùng bọn nha hoàn bên trong nhà bếp loay hoay mồ hôi đầm đìa, hoàn toàn không nhìn thấy ta.

Mà ta cũng không nhìn đến bọn họ. Những đĩa cá chiên xếp thành hàng, heo nướng mập mạp hoàn mỹ, con gà quay lắc lắc chân mỡ thành hình chữ M khêu gợi đã hấp dẫn toàn bộ suy nghĩ của ta. A, vào lúc này đây, những thứ này còn phong hoa tuyết đại hơn cả mỹ nhân Niệm Văn.

Ta nhích lại, không ai chú ý. [@sieunhanu.wordpress]af1vg5th4

Ta nhích lại nữa, vẫn không ai chú ý.

Ta lại ráng nhích gần một chút... Ầm!

Bà nội nó, cái mâm này làm bằng gì mà cứng như vậy. Ta xoa trán, bà đầu bếp bưng mâm bị ta đụng phải lảo đảo một chút, suýt nữa ngã xuống. Bà ta tàn bạo nhìn ta chằm chằm: “Không có mắt sao?! Trong phủ chính là do có nhiều kẻ lười biếng như ngươi, nên mới lộn xộn như thế này! Mau đi bưng đồ ăn cho ta!”.

Dứt lời, nhét cái mâm bà ta đang bưng vào trong ngực ta, ta thấy nóng quá liền nhảy lên ba thước, nhẹ buông tay, chỉ nghe tiếng vang loảng xoảng thanh thủy, tiếng động lớn làm cho nhà bếp náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh, tất cả mọi người buông đồ trong tay, quay lại dòm ta.

Thân thể ta cứng đờ, sau lưng có hơi thở buồn bực ập tới.

“Ngươi... Tên gì?”, bà đầu bếp nói.

Ta căng thẳng đến mức bật thốt lên: “Tiểu Thúy Hoa Tử”.

...

“Lau dọn nơi này cho sạch sẽ, những thứ đồ ăn trên mặt đất sẽ là cơm tối của ngươi”.

Ta nhìn bà ta bằng ánh mắt “không thể tin được”.

“Không cần cảm ơn ta, loại đồ ăn quý lạ mỹ vị này ngươi cả đời cũng không hưởng được đâu”.

Bà ta cười ác độc, ta chậm rãi ngồi xổm xuống, nhặt lên một miếng thịt, nhẹ nhàng đưa vào trong miệng.

Có vài nha hoàn không đành lòng quay đầu đi.

Nét mặt của ta lập tức trở thành hạnh phúc, cái này... Chẳng lẽ chính là sườn xào chua ngọt chính tông trong truyền thuyết sao? Ta đã rất lâu rồi chưa được ăn... Nhặt bừa vài miếng thịt vào trong mâm, thuận tay nhét thêm hai miếng vào trong miệng, vẻ mặt của bà đầu bếp đã đen thui, đại khái là không ngờ rằng ta sẽ ăn vui vẻ như vậy.

“Tiền lương tháng này của ngươi đừng hòng nhận nữa!”.

Ta thoáng cái mắc nghẹn, mặc dù tiền lương cũng không nhiều, nhưng cũng là tiền a.

Mọi người tiếp tục làm việc, tiếng xất thức ăn và khua chảo không dứt bên tai, mùi thơm bay đầy, dù người ta phạm tội. Bà đầu bếp nhiều lần đập lên tay ta khi ta vươn móng vuốt về phía thức ăn, mắng: “Tiểu Thúy Hoa Tử, không phải là ngươi muốn lấy công chuộc tội làm gấp đôi sao?! Còn ăn vụng nữa ta sẽ chặt móng vuốt trộm của ngươi xuống!”.

Ta bẹt miệng, “Ném trước một miếng cũng không sao mà”.

Bà đầu bếp chán nản, chắc là chưa từng gặp qua nha hoàn nào to gan lớn mật lại ba hoa như ta, ta chỉ thấy ánh đao chọt lóe lên, con dao sắt bà ta vừa cắt củ cải trắng đã “phập” một cái ghim vào bức tường ngay sau lưng ta.

Đao pháp thật lợi hại! Ra tay thật nhanh! Ta ngơ ngẩn, nuốt nước miếng, bắt đầu làm lại cuộc sống dằng hoàng.

Chú thích:

[1] Hoa Tử còn có nghĩa là kẻ ăn may

16. Chương 23 + 24

Chương 23

Rốt cuộc đợi đến khi tiền sảnh có người gọi bưng món ăn lên, ta đã đói bụng đến mức hoa mắt choáng váng đầu, nhất là khi nhìn một đồng thức ăn mỹ vị hoa lệ trước mặt mà không thể ăn được, cảm giác hết sức đau khổ.

Bọn nha hoàn sửa sang lại thoả đáng, người này đi sau người kia bưng thức ăn nối đuôi nhau tiến vào tiền sảnh. Ta đi theo phía sau Oánh Oánh, cảm thấy trong lòng hết sức khó chịu, tại sao mâm của người khác bưng đều là thịt cá, mâm ta bưng lại là dưa chuột xào với súp lơ, cho dù ta có muốn cướp cái mâm này chạy trốn cũng không đủ no bụng.

Lại thêm đường sao mà xa như vậy, ta cũng sắp bụng không nổi nữa rồi, sau khi rẽ vào bảy tám khúc quanh, cuối cùng đã tới tiền sảnh.

Có cơn gió nhẹ lưu luyến thổi qua, mang theo âm thanh của tiền sảnh, tiếng cười nói không dứt bên tai.

Đúng là giang hồ a, ta than một tiếng trong lòng.

Trận chiến này có thể nói là long trọng chưa từng có, bọn nha hoàn đi qua đi lại quanh bàn tiệc, ta đột nhiên không biết, món ăn trong tay mình ăn phải đặt ở đâu trên bàn. Những vị công tử hào hoa phong nhã nhẹ lay động cây quạt trong tay, thô lỗ ồm ồm cười to, những cô gái xinh đẹp tuyệt trần mềm mại tinh xảo, những nữ hiệp anh khí bức người nâng chén nâng ly. Ta không khỏi bị cảnh náo nhiệt này hấp dẫn, mãi nhìn quanh về mặt mọi người, đột nhiên đụng trúng một người, cái mâm trên tay suýt chút nữa rơi xuống.

Ta ngẩng đầu, màu áo đỏ đập vào mắt. Người nọ thân hình cao lớn, khí độ xuất trần, đeo một cái mặt nạ bạch ngọc che mặt, nhưng cả người hân dương như cũng tỏa sáng như ngọc. Trái tim ta nhảy thót lên, vội vàng nói: “Xin lỗi...”.

Người nọ cúi đầu cười, tay phải sờ lên mặt nạ, như thể muốn cởi xuống, đột nhiên bóng người trở nên mờ hồ, có bụi đất bay vào mắt ta, ta chớp mắt một cái thì đã không còn bóng dáng.

Tay áo đỏ phật qua gương mặt của ta, hơi thở tang thương kia, mang theo một chút mùi thơm.

“Dạ Kiếm Ly!”, ta thất thanh kêu lên, đuổi theo mấy bước về phía trước.

Nhưng nơi này đã không còn bóng dáng áo đỏ đó...[[@sieunhanu.wordpress](#)]svweiw84

Thân thủ tuyệt thế, dường như chưa từng tồn tại trong bữa tiệc náo nhiệt này.

Có không ít người quăng ánh mắt kỳ quái về phía ta, ta ngơ ngác, đột nhiên nhớ ra, Dạ Kiếm Ly từng nói muốn tới Đại Hội Anh Hùng, cho nên người mới vừa rời nhất định là hắn! Ta điên cuồng nhìn quanh bốn phía, nhiều cao thủ như thế, lại không có ai phát hiện ra tên kia sao?!

Trong lòng ta hỗn loạn, hoàn toàn không để ý bọn nha hoàn đã lui ra ngoài, chỉ còn một mình ta trở thành tiêu điểm của mọi người.

Chờ đến khi ta lấy lại tinh thần, trên đại hội đã hoàn toàn yên tĩnh, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn ta.

Ta chờ người, chỗ này mới vừa rời không phải là đang ồn ào náo náo nhiệt sao, sao tự dừng lại...

“Vị cô nương này không chịu rời đi, nhất định có chuyện vui ọi người”. Một gã mũi to xấu xí cười cười, giọng nói có chút quen thuộc, có vẻ như muốn giúp ta giải vây, “Món ăn trong tay cô nương tên gọi là gì?”.

Dưa chuột xào với súp lơ, có thể đặt tên là gì đây... Ta há nửa miệng nhìn hắn, ra vẻ yếu đuối.

“Tiểu Thúy Hoa Tử!”, một giọng nói khác mừng rỡ vang lên.

“Tên rất hay!”, gã xấu xí vỗ tay nói: “Dưa chuột và súp lơ lại có cái tên ý cảnh như thế... Tiểu Thúy Hoa Tử... Chắc chắn”.

...

Mọi người đều giãn chân mày ra, trong đó bao gồm có cả ta. Người có thể gọi ta như vậy chỉ có một, đó chính là tên Niệm Văn ngu ngốc kia.

Niệm Văn?! Ta quay đầu nhìn lại. [[@sieunhanu.wordpress](#)]w0r93ur23j

Vẫn khiến người ta ngạt thở như lần đầu gặp mặt, thiếu niên tuyệt sắc xuất hiện như thiên thần giáng thế, cả người bao phủ ánh vàng chói lọi.

Chỉ có điều thiên thần này đang đứng bên cạnh lão Tiêu Kiến Nhân, vẻ mặt hớn hở nhìn ta, nhanh chóng làm cho bao nhiêu cô gái trong hội trường bắt mắt ánh mắt mông lung cùng nụ cười dâm dăng. Ta lập tức bắt lấy cơ hội nhảy sang một góc, thành công không làm cho bất kỳ kẻ nào chú ý.

Tiêu Kiến Nhân giới thiệu với quần hùng: “Vị này là Niệm Văn công tử, những ngày gần đây đang làm khách ở nhà tại hạ”.

Một câu nói mặc dù chưa làm rõ thân phận của Niệm Văn, nhưng nghe giọng nói của Tiêu Kiến Nhân kính cẩn như vậy, mọi người liền hiểu Niệm Văn có lai lịch lớn, cho nên lập tức tiến lên nịnh bợ, ánh mắt mê đắm, người nổi tiệp người không dứt.

Áo đỏ áo đỏ, ta vội vàng rảo quanh, đột nhiên ta kịp nhận ra, ta tìm hắn làm cái quái gì chứ.

Người này giáo hoạt như hồ ly, lại khẩu thị tâm phi a...

Trong lòng ta cứng rắn quyết định, sống chết gì cũng không thừa nhận ta muốn gặp Dạ Kiếm Ly.

“Các chủ Thanh Phong Các đến”.

Quần hùng đột nhiên ngưng động tác, giống như bị khóa lại trong yên lặng.

Có tiếng bước chân từ xa đến gần, sau đó, một thân ảnh mặc áo màu xám tro đập vào tầm mắt.

“Kẻ hèn này tới muộn, các vị anh hùng, thật xin lỗi”, giọng nói mềm mại ngọt ngào này, từ sau hôm bỏ nhà đi, ta luôn luôn nhung nhớ.

Tiểu Hồng!

Ta cơ hồ muốn bật thốt lên, nhưng Tiểu Hồng không có nhìn về phía ta.

Quần hùng lại trở nên si mê, nhất là Niệm Văn, vẻ mặt kia giống như là uống phải thuốc kích thích.

Tiểu Hồng mỉm cười khanh khách, thanh lệ không gì sánh được, ta đứng từ xa nhìn nàng, trong lòng chỉ cảm thấy vui mừng nói không ra lời.

Các chủ Thanh Phong Các thần bí nhất giang hồ xuất hiện ở Đại Hội Anh Hùng, là một tin tức nặng cân đến cỡ nào, ta nhìn thấy được bọn mật thám tình báo giang hồ kích động đến rơi nước mắt, nắm chặt cán bút đến mức sắp gãy đôi.

Nếu như ta đem tin tức cuộc sống riêng tư của mình bán cho bọn họ thì sao, ta đột nhiên nghĩ đến chuyện này, không chừng có thể gom về một khoản doanh thu kha khá... Hơn nữa còn có tin tức của môn chủ Triều Thánh Môn Tư Mã Hiển Dương, Lệ Nhân Lệ Dao Dạ Kiếm Ly, siêu cấp mỹ nam Niệm Văn, Túc Sát và sát thủ Poker... Oa ha ha, nhìn đâu cũng thấy cơ hội kinh doanh kiếm lời, quen biết nhiều người nổi tiếng thật là tốt quá.

Trải qua một màn hàn huyên khách sáo, mọi người rốt cuộc ngồi xuống, Tiêu Kiến Nhân bắt đầu nói một chút chuyện linh tinh đơn giản như là hiện trạng các bang phái trên giang hồ tranh cãi với nhau có thể cho lão ra mặt giải hòa hay không, hay là phái nào lợi hại, rồi lại anh hùng thiếu niên này rất có tiền đồ sau này ngôi vị của ta nhất định là của cậu, ... Ta nghe mà buồn ngủ, nếu như lão đã muốn mời Thanh Phong Các, như vậy nhất định không thể đột nhiên nói ra chuyện mà ta có hứng thú, tinh thần ta buông lỏng, bụng lại bắt đầu kêu rột rột, ta thật đói a.

Đột nhiên một người cười nói: “Mộ Dung huynh gần đây có khỏe không?”.

Giọng nói này là của Tư Mã Hiển Dương, ta nhìn theo tiếng nói, trong lòng sợ hãi than một tiếng, không thể nào...

Tư Mã Hiển Dương vẫn cải trang thành Lương Phi Yến, hóa ra cũng chính là gã mũi to xấu xí vừa nãy giúp ta giải vây, ta đã nói giọng của gã nghe rất quen mà, có điều vừa rồi trong lòng căng thẳng quá nên ta cũng không nghĩ ra.

Trong bữa tiệc, một gã trung niên cất cao giọng nói: “Đương nhiên không tệ, Mộ Dung gia đã trừ được đại họa đáng lo nhất”.

Đại họa đáng lo nhất? Đại họa đáng lo nhất của Mộ Dung gia không phải là Diệp Vô Trần sao?! Tim ta đột nhiên thốt lên, chỉ mong dự cảm xấu trong lòng kia là sai.

“Hừm? Vậy thì thật là đáng mừng nha”. [@sieunhanu.wordpress] adcmweo92

Nghe điệu bộ của Tư Mã Hiển Dương, anh ta chính là biết rõ còn cố hỏi. Chẳng lẽ khi ta ở chung với anh ta, Diệp Vô Trần đã xảy ra chuyện, còn anh ta thì giấu giếm không nói cho ta sao?!

Ta âm thầm suy nghĩ lung tung, mọi người trong bữa tiệc đều đang ăn uống linh đình, tiếng chén đĩa không ngừng vang bên tai, đáng tiếc là ta đã rơi đến mức không còn đối bụng. Đột nhiên một người khẽ cười bên tai ta, nói: “Tiểu Thúy Hoa Tử, đang suy nghĩ gì mà sắc mặt tệ như vậy?”.

Ta lại một lần nữa trở thành tiêu điểm của mọi người, nhưng lần này chủ yếu là ánh mắt ghen tỵ của các hiệp nữ. Ta lướt mắt qua đám đông, nhìn thấy một đôi mắt trong trẻo đang nhìn thẳng ta, là Tiểu Hồng!

Nhưng nàng chỉ nhìn ta, trong ánh mắt không có niềm vui mừng, cũng không có đổ kỵ.

Trong lòng ta chợt lạnh, nàng... Chỉ là giả vờ thôi phải không?

Lúc này có người nhắc tới Tuyệt Địa tiên nhân, Tiêu Kiến Nhân ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt kính cẩn, “Sư phụ ta ngài ấy không để ý tới thế tục, ta tất nhiên không dám quấy rầy”.

Lão lại là đệ tử của Tuyệt Địa tiên nhân? Vậy không phải chính là sư huynh của Dạ Kiếm Ly sao?!

“Nói tới đây, sư phụ từng cho sư đệ xuống núi tới dự Đại Hội Anh Hùng, nhưng sao vẫn còn chưa tới...”.

“Sư huynh, ta tới từ sớm rồi!”

Ta kinh ngạc ngẩng đầu, thiếu niên đeo mặt nạ bạch ngọc xuất hiện trên nóc nhà, hồng y lẫm liệt, tóc đen tung bay.

Khí thế không ai sánh bằng.

Dạ Kiếm Ly.

Chương 24

Khí thế không ai sánh bằng.

Dạ Kiếm Ly.

“Ngưỡng mộ đại danh sư huynh đã lâu, hôm nay lần đầu gặp mặt, tiểu đệ bái phục”.

Dạ Kiếm Ly ồm ồm nói bên dưới mặt nạ, nhưng trong giọng không có chút ý tứ bái phục nào, ta không nhìn được muốn cười ra tiếng, tuổi thọ của Tiêu Kiến Nhân cũng có thể làm cha Dạ Kiếm Ly, người này lại cứ “tiểu đệ tiểu đệ” rất tự nhiên. Đại ca à, huynh không sợ làm cho Tiêu Linh yêu dấu của huynh không vui sao.

Ta đột nhiên nhớ tới Tiêu Linh, nhìn sang thấy Tiêu Linh hai gò má ửng đỏ, thẹn thùng vô cùng nhìn Dạ Kiếm Ly. Bà nội nó, cái này đúng là cố ý tình chàng ý thiếp, chỉ thiếu cảnh Tiêu Kiến Nhân tìm một ngày lành cho bọn họ nữa là đủ. Tâm tình của ta đột nhiên thật tệ, cúi đầu liếc xéo nhìn thấy một góc cấm bào, chính là của Niệm Văn vẫn đứng bên cạnh ta, tại sao y cũng không nói lời nào...

Niệm Văn kinh ngạc nhìn Dạ Kiếm Ly, mắt phượng sâu thẳm không thấy đáy, hai bàn tay ngọc nắm lại thật chặt, khớp xương cũng trắng bệch ra.

Sao y lại kích động như thế? Chẳng lẽ Dạ Kiếm Ly thiếu tiền y...

Ta buồn bực nghĩ, Tiêu Kiến Nhân đã cười cười đi về phía Dạ Kiếm Ly, dắt hần ngồi vào ghế chủ.

“Sư đệ, sư phụ ngài ấy có khỏe không?”. [@sieunhanu.wordpress] fweir834<3 pan=“>

“Sư phụ có sư tỷ chiếu cố, mỗi ngày đều uống rượu cay, rất khỏe mạnh”.

Tiêu Kiến Nhân cùng Dạ Kiếm Ly liếc mắt nhìn nhau, hai người ngẫm hiểu lẫn nhau ha hả cười to.

“Vậy sao? Tuyệt Chiêu sư muội vẫn thích xuống bếp như vậy ư?”.

“Sư tỷ luôn luôn si mê nấu nướng, nhưng mùi vị thì...”.

Hai người lại cười to. Ta thì buồn bực... Thì ra là sư huynh muội có đến ba người sao? Tin tức của Tuyệt Địa tiên nhân, tình báo Thanh Phong Các luôn theo không kịp, không phải là điều tra không ra, mà là lão Trương không chịu, cũng không muốn đi quấy rầy vị cao nhân thể ngoại kia.

Mọi người náo nhiệt một trận, đột nhiên một giọng dịu dàng nói: “Dạ công tử không ngại xa xôi ngàn dặm tới đây, tiểu muội mời huynh một chén[1]”.

Bữa tiệc liền an tĩnh lại, mọi người đều không chớp mắt nhìn Tiêu Linh. Ai cũng nhìn ra mỹ nữ đệ nhất giang hồ này đối với Dạ Kiếm Ly hẳn là vừa thấy đã yêu, lần này lại là lần đầu chủ động mời rượu, nói thẳng ra chính là biểu lộ tình ý còn gì.

Ta kích động, mời rượu nha mời rượu nha, Dạ Kiếm Ly chắc chắn phải cho Tiêu Linh yêu dấu của hần một chút thể diện, như vậy chẳng phải sẽ phải bỏ mặt nạ ra sao? Ta cố gắng tròn tròn cặp mắt, lo sợ chỉ chớp mắt một cái sẽ bỏ lỡ cảnh hay.

Dạ Kiếm Ly nhìn Tiêu Linh, ưu nhã bưng chén rượu lên: “Đa tạ ý tốt của Tiêu cô nương...”.

“Không cho phép uống!”. [@sieunhanu.wordpress] smdw834729

Ta kinh ngạc nhìn sang Niệm Văn, y kích động đến mức hai gò má đỏ bừng, lại càng lộ ra sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành.

Đại ca à, cho dù ngài thích Tiêu Linh, cũng đừng có ghen lúc này được chứ, nhiều người đang chờ nhìn như vậy mà...

Ta tức giận dùng cùi chỏ thúc thúc Niệm Văn, ai ngờ y lại hoàn toàn không để ý đến ta. Tiêu Kiến Nhân hắng giọng đứng dậy, “Niệm Văn công tử...”.

“Ông câm miệng!”.

Trong nháy mắt, tỏa ra khí thế tôn quý và cao cao tại thượng, dường như là bẩm sinh.

Tất cả mọi người u mê, Tiêu Kiến Nhân tức giận trên mặt lúc trắng lúc đỏ, thịnh nộ tóe ra trong mắt. Ta hoảng sợ đến mức hai chân như nhũn ra, dù nói thế nào thì Tiêu Kiến Nhân cũng là minh chủ vô lâm, trước mặt nhiều người như vậy mà cũng không nể mặt lão a.

Niệm Văn tức giận nhìn chằm chằm Dạ Kiếm Ly, khóe miệng nhẹ nhàng run rẩy, muốn nói nhưng lại thôi, ngay sau đó phát tay áo nghênh ngang rời đi.

Cầm bào, tôn quý, ta nhìn bóng lưng của y, trong đầu nghĩ đến chuyện linh tinh, vàng bạc, địa vị, Niệm Văn người này, không phải là một Vương gia đó chứ...

Tiểu Hồng đột nhiên đứng lên, dịu dàng cười nói: “Ta đi xem Niệm Văn công tử thế nào”.

Nam nữ trong bữa tiệc đều lắc đầu thở dài, nam thở dài vì mỹ nữ Tiểu Hồng hiển nhiên coi trọng mỹ nam Niệm Văn, nữ thở dài vì sau này trên đường theo đuổi mỹ nam Niệm Văn sẽ còn gặp nhiều kẻ địch ý vị như mỹ nữ Tiểu Hồng vậy.

Tiểu Hồng vừa mới bước một bước, Dạ Kiếm Ly lại đột nhiên đứng lên, cất giọng nói: “Các chủ Thanh Phong Các đừng đi, Dạ mỗ còn có lời muốn hỏi!”.

Thân ảnh áo đỏ xẹt qua, chỉ giây lát sau Dạ Kiếm Ly đã ở bên ngoài tiền sảnh. Tiêu Kiến Nhân giận tái mặt, không ngờ Dạ Kiếm Ly tuổi còn trẻ, võ công đã đăng phong tạo cực như thế. Quần hùng giả vờ như cái gì cũng không biết, tất cả cứ uống rượu ăn thịt theo lệ thường, Tiêu Linh nhìn chỗ ngồi của Tiểu Hồng, vẻ mặt âm trầm không nói ra lời.

A, nhân vật chính đã không còn ở đây, mà ta muốn để ọi người ở đây thoải mái nói chuyện với nhau, có phải ta nên len lén chuẩn bị hay không... Thôi được rồi, ta thừa nhận ta chính là bà tám, ta muốn đi xem náo nhiệt bên ngoài, các vị hài lòng chưa?

Ta khom người, muốn chuẩn mắt thần không biết quỷ không hay, ta cũng đã lường trước võ công quá kém rất nhanh sẽ bị quần hùng và quần gia phát hiện, nên không thể làm gì khác hơn là thêm dệt nên một cái lý do tặc tử: tiêu chảy. Về mặt lại giống y như bị táo bón, quần gia cũng thông cảm với vẻ ngoài giả vờ của ta.

Đầu năm đầu tháng, bị tiêu chảy là rất đau khổ...

Ta đi ra, nhưng mà, những người vừa mới bước ra ngoài lúc này chạy đi đâu hết rồi.

Một trận gió thổi qua, rụng vài chiếc lá. Ta gãi gãi đầu, vẻ mặt thật mờ mịt.

Phía sau đột nhiên truyền tới tiếng cười, ta chợt quay đầu lại.

“Tiểu Kỷ à, mặc dù cô bôi phấn dày như thế, vẻ mặt vẫn khờ dại như cũ a”.

Là Dạ Kiếm Ly. Ta căm tức nhìn hắn, “Đã lâu không gặp, không cần vừa thấy mặt đã sỉ nhục ta có được không?”.

“Dĩ nhiên”, ánh mắt hắn trong trẻo sau lớp mặt nạ, “Ta đã hỏi Các chủ Thanh Phong Các, câu chuyện tình cô thêm dệt thật không tặc tử, cái gì mà tương nhu dĩ mật – tương cứu trong lúc hoạn nạn...”.

“Không phải huynh cũng gạt ta sao?”, ta không phục nhìn hắn, “Nói muốn dẫn ta đi tìm Trường Sinh, sau lại ném ta cho Triều Thánh Môn...”.

“Nếu ta không ném cô cho hắn, con mắt của cô sẽ khỏi sao?”.

“...”, ta cứng họng, đột nhiên nghĩ lại, “Huynh đã hỏi Các chủ Thanh Phong Các sao?”.

“Chỉ vội nói mấy câu”. [@sieunhanu.wordpress] sclcu9342nk

“VẬY TIỂU... NÀNG ẤY ĐÂU?”.

“Nàng ấy đuổi theo Niệm Văn rồi”.

“Niệm Văn đâu?”.

“Y... Sao vậy, cô lo lắng cho y ư?”.

Ta còn chưa kịp phản ứng, lại nghe một giọng tức giận nói: “Cô ta chính là Tiểu Kỳ sao?”.

Ta chưa từng thấy vẻ mặt Niệm Văn âm lãnh như thế, trong ấn tượng đầu tiên, y cười đến mức mê đắm, vẻ mặt đơn thuần vô hại. Dạ Kiếm Ly không nói lời nào, ta đột nhiên cảm thấy cổ họng khô khan.

“Chúng ta năm năm không gặp, huynh đơn giản là vì cô ta mà trì hoãn gặp ta, để cho ta ở nơi này đau khổ chờ đợi...”.

“Niệm Văn”, Dạ Kiếm Ly bình tĩnh nói, “Không nên náo loạn”.

“Ta cứ muốn náo loạn đó!”, y kích động kéo tay Dạ Kiếm Ly, mà Dạ Kiếm Ly cũng không hất ra, đôi mắt của ta mở to trừng trừng, nhìn kỹ lại, đây là đồng tính trong truyền thuyết sao...

“Huynh muốn uống rượu kính của Tiêu Linh có đúng không?”, Niệm Văn tiếp tục kích động nói: “Huynh chính là muốn uống! Huynh cũng biết bọn họ đều chờ đợi nhìn thấy mặt huynh... Nhưng nếu bọn họ nhìn thấy... Nhưng nếu bọn họ nhìn thấy... Ta...”.

Lòng hiếu kỳ của ta chưa bao giờ mãnh liệt như thế a a a a, van cầu Dạ Kiếm Ly huynh cho ta xem qua mặt huynh một cái đi, huynh cuối cùng là có khuôn mặt thế nào mà có thể khiến y nhân Niệm Văn trở thành như thế. Chỉ có điều, hai người bọn họ đứng chung một chỗ đứng là một bức họa thần tiên phiêu dật, còn ta bị xem nhẹ nằm bên ngoài, trong lòng bỗng dâng tràn ảm ức, cho nên bực bội quát lên: “Mọi người mau đến xem, có người chơi trò hôn nhẹ...”.

Ánh mắt giết người lập tức bắn tới, đó là của Dạ Kiếm Ly, Niệm Văn cũng tàn bạo tức giận nói: “Cô mới chơi hôn nhẹ! Tiểu Thúy Hoa Tử!”.

Dạ Kiếm Ly ngây ngốc, ngay sau đó có tiếng như đang cười. Niệm Văn xấu hổ nhìn hắn một cái, ngay sau đó hất tay hắn ra, xoay người rời đi, Dạ Kiếm Ly đuổi theo gọi nhỏ: “Niệm Văn”.

Ta lại bị bỏ rơi không ai chú ý tới, đang âm thầm thấy đau lòng, đột nhiên một người kéo tay ta, mùi thơm quen thuộc ập tới, ta không chút nghĩ ngợi liền chạy theo, trong bụng vui mừng như muốn nổ tung, là Tiểu Hồng.

Ra khỏi Tiêu phủ, không biết chạy bao lâu cho đến một khu rừng rậm. Xác định bốn bề vắng lặng, Tiểu Hồng dang rộng hai cánh tay, nở nụ cười diễm lệ vô song: “Lão Đại, em tìm được cô rồi!”.

Lòng ta nhẹ thở hắt ra, Tiểu Hồng lạnh lùng vừa nãy quả nhiên chỉ là giả vờ thôi.

“Mấy ngày nay em sống thế nào?!", ta nhào vào trong ngực nàng, kích động hô to.

“Cô đi mất, chúng ta làm sao có thể sống tốt!", nàng ôm ta, “Tất cả mọi người sắp phát điên rồi!”.

Ta đột nhiên nhớ đến chuyện Mộ Dung gia, vội la lên: “Tiểu Diệp không sao chứ?”.

“Không sao...”.

“VẬY THÌ TỐT RỒI”, ta lại nhào tới, “Ta rất nhớ em, Tiểu Hồng”.

“Em cũng rất nhớ...” [@sieunhanu.wordpress] sdvw9e3nj2

Cái chữ “cô” còn chưa ra khỏi miệng...

Trong nháy mắt, mũi dao lạnh như băng đâm vào ngực, khoe miệng ta tràn ra máu tươi, đau đến mức không muốn sống nữa.

Không chỉ là thân thể đau, mà còn vì người cầm dao kia.

Lúc ra tay trên người ta, nàng vẫn duy trì tư thế thân mật, vẫn nở nụ cười tuyệt diệu vô song.

“Không nên gọi ta là Tiểu Hồng”, nàng nhẹ nhàng nói: “Gọi ta là Ứng Thiên Nguyệt”.

Ta vẫn cho rằng ta đã chết.

Ở khoảnh khắc nàng xoay người rời đi.

Lá cây không ngừng rơi xuống chôn ta, ta cũng không muốn đổi mặt tất cả.

Ta cứ như vậy, nằm mở mắt, dầm mưa dài nắng cũng không hề hay biết.

Coi như là từ bỏ đi? Ta rất muốn cười, nếu như còn có sức lực để cười, bởi vì ta không muốn khóc cho những kẻ muốn nhìn ta khóc.

Không biết qua bao lâu, ta nghe thấy trong thân thể phát ra hơi thở tàn tạ, đã bắt đầu thối nát rồi sao.

Rốt cuộc trước khoảnh khắc ta không duy trì thêm được nữa, một cổ kiệu xa hoa mềm mại dừng lại bên cạnh ta, tấm màn cửa nhẹ nhấc lên, ta cảm giác được một ánh mắt ý vị thâm sâu.

Nhưng ngay sau đó là một giọng quen thuộc thản nhiên nói:

“Mang về đi”.

Chú thích:

[1] Dạ Kiếm Ly chiếu theo quan hệ thì phải là sư thúc của Tiêu Linh, lẽ ra không thể xưng là tiểu muội được, chắc là do Tiêu Linh cố ý

17. Chương 25 + 26

Chương 25

Gió từ phương xa mang theo dư âm sương sớm, xen lẫn bụi đất ẩm ướt lưu luyến thổi qua. Gạch đỏ tường cao, mái ngói lưu ly. Đại diện huy hoàng tỏa ra vàng sáng chói mắt, những con chim non trên không trung nửa khắc cũng không chịu an tĩnh. Hồ nước lẫn tảo, nổi bật mấy con cá chép phiêu diêu tự tại trong hồ.

“Tiểu Kỷ, ngươi thật sự muốn bắt bọn chúng sao?”.[@sieunhanu.wordpress]vw8r23h

Ta kiên định gật đầu, hai tay vén váy lên rồi bó lại dưới chân.

“Nhưng mà...”, nha đầu cung nữ do dự nói: “Bọn chúng xinh đẹp như vậy...”.

“Chờ đến lúc nó nằm trên vỉ nướng, ngươi sẽ cảm thấy bọn nó không chỉ xinh đẹp, mà còn gọi cảm hấp dẫn”, ta không nhịn được phất phất tay với Nhược Cửu, cầm cái vợt lưới tự đan lên, nhẹ nhàng dìm một đầu lưới chìm vào trong hồ nước.

Từ khi ta hoàn thành cái vợt lưới này tới nay, ngày ngày bỏ nhào đi bắt chuồn chuồn, đi bắt bướm, trộm gà quay trong Ngự Thiện Phòng, ám toán những cung nữ già hay đấu khẩu với ta, bây giờ trở thành thứ mai phục cá chép trong hồ Tĩnh Tâm, có thể nói là lên trời xuống đất không gì không làm được.

Con cá mới vừa rồi bị vợt lưới hù dọa bỏ chạy đã bơi trở lại, ta sớm đã cảm thấy con cá trong hồ nước này rất ngốc, cả ngày dài chỉ có ăn rồi lại ăn nên mập muốn chết, cũng chẳng cần biết đến hiểm nguy bên ngoài hồ nước, sống an nhàn sung sướng đến mức làm cho người ta không nhịn được muốn bắt đem lên nướng...

Ta nghĩ rằng con cá như vậy chết già thật uổng phí, chi bằng khi còn sống cống hiến cho cái bụng của ta còn có ý nghĩa hơn.

(Tiu Ứ: nguy biện =.=)

Con cá vung vẩy cái đuôi, chui vào vọt lưới.

Lòng ta vui mừng, chuẩn bị thu lưới lại.

“Aiz nha, ta đang tự hỏi ai lại nghịch ngợm ở chỗ này, hóa ra là Tiểu Kỷ”.

Tay ta run lên, con cá đã đến miệng lại chuồn mất. Bà nội nó, ta khó chịu quay đầu lại, Nhược Cửu vẻ mặt kinh hoảng kéo tay áo của ta, cúi đầu càng thấp, ngoan ngoãn nói: “Nô tỳ Nhược Cửu, tham kiến Bát phu nhân”.

Ta lười biếng thu lại vọt lưới, “Nô tỳ Tiểu Kỷ, cũng tham kiến Bát phu nhân”.

Bát phu nhân tức đến mức sắc mặt trắng xanh, chỉ có điều, kể từ tháng trước sau khi nàng ta giận đến mức mặt mũi dữ tợn nên bị ta cười nhạo giống con khỉ mẹ, nàng ta liền học cách ngoan ngoãn nhẫn nại, quyết không tùy ý làm vẻ mặt nhăn nhó.

Nàng ta cố gắng bình tĩnh, bỏ đi ý nghĩ muốn đánh ta trong lòng, thản nhiên nói: “Tiểu Kỷ cô nương thật hăng hái nha, xin hỏi cô nương đang làm gì vậy?”.

“Chuẩn bị nguyên liệu nấu cơm tối”, ta khó chịu quơ vọt lưới, những cung nữ già bên cạnh nàng ta sợ hãi lui về phía sau một bước, xem ra mấy bà già này đã ấn tượng sâu sắc cái “hung khí” vọt lưới lần trước đã được dịp tiếp xúc thân mật.

“Cơm tối? Cái này...”. [@sieunhanu.wordpress]dc93234ji

“Chính là cá trong hồ”, ta mặc kệ bàn tay nhỏ cố gắng ngăn cản của Nhược Cửu, hời hợt nói.

“Cá?!” , Bát phu nhân hít vào một ngụm khí lạnh y như trong dự đoán của ta, “Đó là giống cá hiếm mà tháng trước Tây Phiên tiến cống tới đây, mọi người ngắm còn chưa kịp, người lại dám...!”.

Tiến cống thì sao, không phải cũng chỉ là một đầu một thân một đuôi sao, ai bảo chúng nó mập mạp như vậy làm chi.

Đột nhiên một làn gió thơm thoảng tới, một cái bóng màu xanh biếc di động dọc theo bờ hồ, từng bước từng bước nhỏ dẫm lên lá cây xào xạc.

“Nô tỳ tham kiến Tứ phu nhân”, Nhược Cửu và mấy cung nữ già đều khom người thỉnh an.

Cô nàng kia cũng không để ý đến chúng ta, trực tiếp chạy tới phía Bát phu nhân, “Muội muội, muội có nhớ tỷ tỷ không...”.

Bát phu nhân cũng ra vẻ vui mừng, “Tỷ tỷ không phải là về nhà mẹ đẻ ư, sao nhanh như vậy đã...”.

Dĩ nhiên là phải nhanh rồi, ta bĩu môi, nàng ta sợ người thừa dịp nàng ta không có ở đây liền tranh thủ tình cảm chứ sao nữa.

Hai người hàn huyên mấy câu, đề tài liền quay trở về vấn đề con cá, Tứ phu nhân kinh ngạc, ánh mắt chưa ngoa lập tức lảng tránh khuôn mặt của ta, khiển trách: “Một nô tài không có quy củ như thế, ném ra ngoài đánh ba mươi gậy!”.

Muốn đánh ta sao?

Khóe miệng ta nhếch lên mắt tự nhiên, Bát phu nhân thấy vẻ mặt của ta lại càng kinh hồn táng đảm, nhỏ giọng nói bên tai Tứ phu nhân: “Tỷ tỷ, hay là bỏ đi...”.

“Các người còn đứng ngây ở đó làm gì?”, Tứ phu nhân thét to: “Một cung nữ nhỏ nhỏ không ngờ lại làm càn như vậy, chúng ta làm chủ tử còn gì là thanh danh uy tín nữa? Muội muội à, muội cũng quá nhân hậu rồi”.

Quá nhân hậu?! Ta nhin xuống cơn buồn nôn trong dạ dày, Bát phu nhân rõ ràng là đang bắt nạt kẻ yếu mà.

Mấy thị vệ đứng ở một bên hai mặt nhìn nhau, chần chờ không dám ra tay.

“Các người...”, nàng ta nghiêng rằng nghiêng lợi, “Ta cũng không tin không trị được người!”.

Ta gấp một cái, Tứ phu nhân này thật là không đủ thông minh, trở về nhà mẹ đẻ ba tháng không hiểu rõ tình hình thì thôi, tội gì phải vội vã như sắp chết đến nơi vậy. Nếu như ta ở Tĩnh Tâm Điện này cùng với mười chín vị phu nhân, ngoại trừ người ra, ai ta cũng từng nói qua những lời như thế, mà ta vẫn còn lạnh lặn đứng ở chỗ này, không biết người nghĩ như thế nào mà dám đòi đánh ta...

Không khí đang giăng co, đột nhiên một giọng nói nhẹ nhàng vang lên: “Tiểu Tứ, nàng trở về rồi”.

“Điện hạ!”, Tứ phu nhân vừa quay đầu lại, đã biến thành khuôn mặt khóc như mưa rơi trên cành hoa lê, chết tiệt, khuôn mặt biến sắc cũng quá thần kỳ, mới vừa rồi còn hung dữ như một con cọp mẹ...

Một dáng người cao to xuất hiện bên hồ, cẩm y hoa phục, minh diễm tuyệt luân, trên môi nở nụ cười yếu ớt, đôi mắt trong như ngọc lóe ra ánh sáng hấp dẫn người ta, y dường như chính là cảnh sắc khiến người khác ngệt thở nhất.

Là Niệm Văn. [@sieunhanu.wordpress]ce8734jeiw

Cũng chính là hoàng cung.

Đúng như vậy, các vị độc giả nghĩ không sai đâu.

Y chính là Tam hoàng tử của Độc Cô hoàng triều đời thứ ba mươi bốn, Độc Cô Niệm Văn.

Niệm Văn và Tứ phu nhân nhìn nhau thật lâu, như thể Y Bình và Thư Hoàn trong truyền thuyết[1].

“Tiểu Tứ!”.

“Điện hạ!”.

Ngay sau đó hai người chạy nhanh đến chỗ đối phương, rồi ôm lấy nhau thật chặt.

Ta đen mặt, làm bộ như không nhìn thấy cảnh Bát phu nhân ghen tỵ và Nhược Cửu đầy hăm dọa.

“Tiểu Tứ, chuyện gì mà mất hứng vậy?”.

“Điện hạ... Ô ô, có người bắt nạt thiếp...”.

“Là ai không muốn sống nữa, dám bắt nạt Tiểu Tứ ta thương nhất”.

“Điện hạ, cá trong hồ Tĩnh Tâm này... Lần trước ngài còn nói muốn cho thiếp...”.

“Đúng vậy, mà sao?”.

“Nhưng mà, có người lại muốn bắt con cá lên làm thịt...”.

Rốt cuộc đã nói đến trọng điểm, ta lấy lại vẻ mặt lưu manh, chuẩn bị nghênh chiến.

“Có chuyện này nữa sao?”, Niệm Văn sững sờ, thuận miệng hỏi: “Là ai?”.

Một ngón tay ngọc thon thon không chút do dự chỉ về phía ta.

Niệm Văn đưa mắt nhìn ta, ánh mắt thâm trầm, muốn nói nhưng lại thôi, vẻ mặt hết sức phức tạp.

Nhưng ngay sau đó, y thở dài dằng dặc, Tứ phu nhân nhếch lên một nụ cười chiến thắng.

“Tiểu Kỷ”, Niệm Văn nghiêm túc nói: “Lần này là cô không đúng... Ách, mà con cá kia... Ăn có ngon không?”.

...

Ta ngơ ngác nói: “Còn chưa ra tay được”.

“Vậy bắt lên rồi cùng nhau ăn thử đi”, Niệm Văn cười mỹ lệ, “Cá Tây Phiên ta cũng chưa từng nếm thử, mấy ngày trước đây ta cũng định bắt lên, con cá mập như vậy, ngậm thôi thì đáng tiếc”.

Mọi người toàn bộ u mê, Tứ phu nhân hờn dỗi một tiếng: “Điện hạ!”.

“A”, Niệm Văn nắm tay nàng ta, cười nói: “Buổi tối Tiểu Tứ và Tiểu Bát tới đây cùng nhau đi, đừng nói cho những phu nhân khác, nếu không sẽ không đủ ăn đâu”.

Y cùng với hai vị phu nhân cười lên. Khóe mắt ta bắt đầu co lại, người này mặc dù là hoàng tử cao quý, nhưng lại không giữ mình trong sạch chút nào, đã được dâng mười chín vị tiểu thiếp xinh đẹp mà còn câu dẫn hoa bướm bên ngoài, khiến các cô nương nhà người ta biến thành oán phụ nơi khuê phòng, thật là nghiệp chướng... Ta liếc nhìn Nhược Cửu một cái, cảnh cáo nàng đừng nên mơ mộng được làm phượng hoàng bay lên đầu cành nữa, chuyên tâm đi vớt cá với ta đi.

Nhưng Nhược Cửu nhìn theo bóng lưng Niệm Văn, căn bản không hề để ý tới ta, vẻ mặt si mê nồng đậm. Ta không khỏi có chút tức giận, lạnh lùng nói: “Nếu như y vẻ ngoài xấu xí, không có bộ dạng xinh đẹp như vậy, người còn có thể thích y sao?”.

Nhược Cửu ngẩn người, mở miệng nói: “Tam hoàng tử dù có xấu cũng rất đẹp...”. (Ắc... là sao??? =]])

Ta tức đến đỏ khóc đỏ cười, “Nếu như xấu muốn chết thì sao?”.

“Vậy Nhược Cửu cũng thích”, tiểu cung nữ bưng bình nói: “Ta không chỉ thích khuôn mặt Tam hoàng tử, người có nhìn thấy, Tam hoàng tử vẻ mặt thì cười, nhưng ánh mắt lại không cười...”.

Ta ngẩn ngơ.

Chỉ e Nhược Cửu thật sự đã yêu Niệm Văn rồi.

Nếu không thì làm sao có thể phát hiện ra, trong nụ cười tuyệt sắc của y mang theo vẻ bi thương sâu đậm.

Người thật đáng thương, Niệm Văn.

Chẳng qua là, ta cũng không có tư cách nói người.

Chú thích:

[1] nhân vật Lục Y Bình và Hà Thư Hoàn trong bộ phim Tân Dòng Sông Ly Biệt – 2011

Chương 26

Ta tức giận ngồi ở bên ngoài phòng bếp, trong tay cầm cái vợt lưới nhỏ thân yêu, Nhược Cửu ở bên trong loay hoay cùng các đầu bếp, đầu đầy mồ hôi.

Con cá mập mập ban ngày ta nói đâu mất rồi, bực mình quá. Mãi mới vớt lên được ba con, cái tên Niệm Văn kia nói nghe thật hay, cái gì mà mọi người cùng nhau ném thử món mới, sao không nói thẳng ra là muốn cướp cơm tối của ta luôn đi, ba con cá bốn người làm sao mà chia được hử. Nhược Cửu bận rộn bắt cá một lúc lâu như vậy cũng không thể không thừa phần cho nàng, vậy cuối cùng tính ra, ta cũng chẳng ăn được miếng nào.

Trong lòng khó chịu, cho nên ta len lén tiến vào phòng bếp, sau khi xác định không có ai nhìn thấy, liền dùng lưới chụp lấy một con cá đã được làm sạch tẩm gia vị, đem tới lò lửa trước Tỉnh Tâm Điện. Nhặt lấy một cành cây phỉ phỉ sạch, xiên con cá vào, sau đó cẩn thận đưa vào trong lò lửa.

Không lâu sau, mùi thơm cá nướng liền bay đầy Tỉnh Tâm Điện, ta ngửi ngửi mùi thơm này, cái bụng điên cuồng kháng nghị, nhưng trong lòng cũng có chút căng thẳng, sợ rằng mùi thơm sẽ hấp dẫn người khác đến đây.

Mới vừa nghĩ tới đây, ta liền nhìn thấy một đôi mắt màu xanh lam sáng sủa nước.

Đôi mắt thật xinh đẹp. Ta ngẩn người ra, nhìn vào đôi mắt này thật lâu, cả hai bên không ai động đậy.

Qua một nén nhang. [@sieunhanu.wordpress] sdvdf87394

“Mày từ bỏ đi, có chết tao cũng không chia ày”.

“... ”.

“Trong hồ nhiều cá như vậy, một mình mày tự bắt đi, sao lại ham muốn thành quả lao động của người khác”.

“...”.

“VẬY, chỉ ột cái đầu thôi được không?”.

“Meo meo”, đôi mắt xanh lam rớt cục phát ra âm thanh thỏa mãn, ta không cam lòng cắt cái đầu cá gần chín xuống, trong lòng âm ứ, con cá cũng không có nhiều thịt mà...

Con mèo nhỏ ăn rất vui vẻ, ta sờ sờ cái đầu đen của nó, cảm xúc mềm nhẹ trơn mượt, bộ lông xù vô cùng ấm áp.

Sau đó, cứ nhìn chăm chăm như vậy, rồi lâm vào trạng thái ngẩn người.

Ta oán hận ôm con cá cháy nám đen vào phòng ăn, lúc này không biết lo suy nghĩ cái gì, cuối cùng làm cho con cá hấp dẫn kia cháy đen thui không còn hình dáng, thật là phí của trời a.

Tứ phu nhân và Bát phu nhân đã ngồi bên trong, hai người đều ăn diện trang phục tử mĩ. Mười chín vị tiểu thiếp của Niệm Văn đều là mỹ nữ sắc diễm vô song, ăn diện đẹp để lại càng đúng là tuyệt sắc nhân gian. Hai người các nàng vẻ mặt thần bí bí, không biết đang nói cái gì, ta lại nhiều chuyện, cẩn thận núp ở phía sau cây cột, vênh một lỗ tai lên.

“Bát muội muội, trong số mấy tỷ muội, ta hợp ý với muội nhất”.

“Tỷ tỷ nói thật đúng, lần đầu tiên muội nhìn thấy tỷ liền sinh cảm giác thân thiết, không giống con tiện nhân lão Tam kia”.

“Lão Tam và lão Thất, lão Thập kéo bè kết phái, mỗi ngày đều thay nhau câu dẫn điện hạ”.

Ta bỗng thấy buồn cười, câu dẫn chồng mình thì có cái gì sai, chẳng lẽ đi câu dẫn người khác sao???

“Còn ả Thập Cửu vừa tới trước kia, hồ ly tinh đó nghe nói là nghệ kỹ Giang Nam, cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, làm điện hạ mê mẩn... Hừ, bây giờ điện hạ ngày ngày đều qua đêm với ả ta”.

“Điện hạ sung hạnh một người, không tới mấy ngày nữa liền ngán thôi”, Tứ phu nhân trầm ngâm nói: “Nhưng như vậy cũng không thể không đề phòng Thập Cửu, muội muội nói tỷ nghe một chút, điện hạ đã bao lâu rồi không có qua đêm với muội?”.

Bát phu nhân đỏ mặt lên, biểu tình ai oán hiện rõ, “Người cũ sao so được với người mới? Điện hạ thích ôm người đẹp về, muội sớm thành thói quen...”.

Tứ phu nhân an ủi: “Điện hạ còn trẻ, có câu nói người sống mà không phong lưu uống phí tuổi thiếu niên”.

Bát phu nhân không nói gì nữa, Tứ phu nhân cũng trầm mặc một hồi, đột nhiên hỏi: “Cung nữ ngày hôm qua, có lai lịch thế nào?”.

Bát phu nhân giật mình, nói nhỏ: “Muội đã sớm nhắc nhở tỷ tỷ, không nên kết thù kết oán với cô ta, tỷ lại không nghe”.

Tứ phu nhân ngạc nhiên nói: “Một nô tỳ mà thôi, có cái gì phải sợ?”.

Ta đột nhiên nhận ra, đây là đang nói về ta mà. [@sieunhanu.wordpress]dvs8e93h

“Từ ba tháng trước trong khi tỷ trở về nhà mẹ đẻ, điện hạ liền dẫn cô gái đó về đây, chúng ta đều nghĩ rằng cô ta sẽ trở thành Nhị Thập phu nhân tương lai, nhưng cô ta chẳng những không có vẻ thù mị bình thường, lại còn mất gần nửa cái mạng, điện hạ sai người chăm sóc, ngự y cũng mời tới trông coi ngày đêm, ăn không biết bao nhiêu nhân sâm tuyết liên, nằm trên giường hai tháng, mới nhật về một cái mạng nhỏ. Điện hạ cũng không thường xuyên gặp cô ta, cũng không phong chức Phu nhân, nhưng mà đối đãi với cô ta thật sự đặc biệt, cô ta mỗi ngày nhàn rỗi không cần làm việc, còn gọi thẳng tục danh của điện hạ...”.

Ta nhàn rỗi mắc mớ gì tới người, ta không nhận được đảo cặp mắt.

“Tỷ muội chúng ta không nhận được, muốn đi giáo huấn cô ta, Tiểu Kỷ kia, ừm, điện hạ gọi như vậy, mới đầu ngơ ngác, người khác nói cái gì cũng không thèm quan tâm, nhưng không ngờ lại là một đứa miệng lưỡi bén nhọn, nói là xuất thân giang hồ, tay chân khỏe mạnh, chúng ta đánh cũng đánh không lại, mắng cũng

mắng không xong, trong vòng một tháng gần gũi, hơn mười vị phu nhân, người nào cũng bị cô ta chọc giận đến mức muốn tìm cái chết...”.

“Bọn thị vệ đâu? Cũng không xử lý sao?”.

“Bọn họ làm sao dám?”, Bát phu nhân ai oán nói: “Điện hạ ra lệnh nếu không có lệnh của ngài, không ai được phép đụng tới Tiểu Kỷ cô nương, sau đó nhiều người tức giận lên tiếng, điện hạ không thể làm gì khác hơn là cách chức cô ta làm một nô tỳ, nhưng mà làm nô tỳ thì thế nào? Tiểu Kỷ cũng vẫn vô pháp vô thiên như thường thôi”.

“Lão Tam tính tình nóng như lửa, cũng không làm gì được cô ta sao?”.

“Con tiện nhân lão Tam kia nhìn thấy điện hạ đối đãi với cô ta thật sự đặc biệt, nên đã sớm nịnh bợ, ta nói, con nhỏ Tiểu Kỷ này không rõ lai lịch...”.

Hai người hưng phấn tiếp tục ca tụng chiến công vĩ đại của ta, ta quay đầu đi. Thật ra thì các Phu nhân này không cần phải lo lắng như vậy, Niệm Văn cứu ta về đây, cũng không quan tâm vết thương của ta, hơn nữa rất ít ghé thăm ta, ta chẳng qua chỉ là trò tiêu khiển của y lúc nhàn chán mà thôi, rồi bởi vì thân phận ta hèn mọn lại không thù mị cho nên không muốn cười ta, chỉ đành phải cho ta một chút tự do.

Nhưng nơi này là hoàng cung, làm sao mà tự do được. Giang hồ đã đủ hiểm ác, ta càng không muốn làm ma trong hoàng tộc.

Lúc này các món cá mỹ vị đã dọn lên xong, đây mới là bữa tiệc cá đúng nghĩa, chỉ chờ Niệm Văn tới.

Nước miếng của ta đã sớm chảy đầy, không thể làm gì khác hơn là ăn con cá cháy đáng thương của mình, thật ra thì cá nướng tự nhiên vẫn tươi ngon khác hẳn trong bếp nấu, có điều... Nếu như không cháy thì tốt hơn...

“Đã để các mỹ nhân chờ đợi lâu...”, Niệm Văn áo bào hoa lệ, một người tuổi trung niên mặc áo đen đi theo phía sau, râu dài ba tấc, mặt mũi cương nghị, tuấn mỹ phi phàm. Ta len lén nhìn hắn, người nọ đột nhiên nhìn lại ta, ta hoảng sợ rút đầu lại, tim đập thình thịch.

Tứ phu nhân và Bát phu nhân đứng dậy hành lễ, “Hoắc tiên sinh”.

Mỹ nam trung niên kia gật đầu, sau đó ưu nhã ngồi xuống một bên.

Niệm Văn lại khịt khịt mũi, lẩm bẩm nói: “Thơm quá”.

“Đây là cháo cá mà phòng bếp tỉ mỉ chuẩn bị từ trưa, điện hạ...”, Tứ phu nhân dịu dàng nói.

“Không, không phải là cái này...”, Niệm Văn lại hếch lỗ mũi, “Ở chỗ nào vậy?”.

Hoắc tiên sinh đột nhiên cúi đầu nói: “Phía sau hành lang”.

Ách, hình như là đang nói tới cá của ta... [@sieunhanu.wordpress] sdv836rh3

Ta mới vừa ngẩng đầu lên, Niệm Văn liền cười cười nhìn ta, “Tiểu Kỷ nướng cá không đến nỗi tệ lắm”.

Tứ phu nhân và Bát phu nhân giống như gặp quỷ, xem ra cá ta nướng cho dù cháy khét cũng rất có mị lực nha, hắc hắc, nhưng mà tại sao các nàng không nghĩ thấy được mà người lại nghĩ được, người là chó sao hả?

...

Còn vị Hoắc tiên sinh kia nữa, thoáng cái liền phát hiện ra ta giấu ở đâu, quả thực còn thính hơn chó, không phải võ công cực à chính là khứu giác biến thái.

Một bàn tay ngọc trắng nõn đưa đến trước mặt ta, “Đưa đây”.

“Cái gì?”.

“Cá, chứ còn cái gì nữa!”.

Ta lắc đầu nguầy nguậy như cái trống lắc, trong tay gắt gao nắm chặt cành cây kia, phía trên xiên con cá nhỏ đáng thương mất đầu của ta.

“Các người đã có nhiều món ăn như vậy, sao hết lần này tới lần khác muốn cướp của ta...”.

Niệm Văn nhìn bộ dạng hẹp hòi của ta, không khỏi buồn cười, nói nhỏ: “Đầu cá còn chia cho con mèo nhỏ được, nhưng tại sao lại không chịu chia cho ta?”.

Ta kinh ngạc mở to mắt, y nhìn thấy sao?! [@sieunhanu.wordpress]sdv84hrw

Niệm Văn cũng mở to mắt, bên trong viết: Ta nhìn thấy.

Ta không còn từ ngữ để nói, đành phải bắt mẫn giao con cá nướng ra.

Dạ tiệc trôi qua khá lâu, Niệm Văn chỉ chịu ăn con cá nướng kia, còn ta liều mạng ăn cháo cá, Tứ phu nhân và Bát phu nhân thì giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, dường như đang hy vọng ta bị hóc xương cá chết luôn đi.

Ta đột nhiên nhớ tới Hoắc tiên sinh, thấy hấn một mặt ưu nhã ăn cá, một mặt có chút kỳ quái nhìn Niệm Văn ăn cá chấy, ta theo bản năng khách khí hỏi: “Hoắc tiên sinh, ngài có muốn nếm thử hay không?”.

Hoắc tiên sinh ngăn người ra, bộ râu mép run lên, mỉm cười nói: “Được”.

Niệm Văn rất cao hứng, bắt đầu đàn hát uống rượu, ta định khuyên y đừng uống nhiều như vậy, ai ngờ khuyên một hồi lại trở thành hai người bọn ta đấu rượu, Niệm Văn tính tình đơn thuần, không xảo trá bằng ta, cho nên uống đến mức đầu lưỡi rất cả lên. Hoắc tiên sinh không nhịn được, âm thầm giúp y, chúc ta say mềm.

Trong lúc mê man, ta bị ôm trở về phòng, có người thay ta cởi vớ, ta ôm chần, sau đó khò khò ngủ mất.

18. Chương 27

Chương 27

Trong lúc mê man, ta bị ôm trở về phòng, có người thay ta cởi vớ, ta ôm chần, sau đó khò khò ngủ mất.

Trong mũi ta đột nhiên tràn đầy mùi vị mát mẻ sau khi tắm rửa của Niệm Văn, ngọt ngào, mang theo hơi thở hương hoa hồng.

Ta hỗn loạn, vừa liếm liếm đôi môi vừa trở mình, bấp chân ôm chần, thoải mái thở dài.

Trong lúc mơ màng, chỉ cảm thấy có người kéo lấy cái chần giữa hai chân ta, ta theo bản năng kẹp chặt, người nọ lúi lúi kéo một hồi, đột nhiên buông tay, thất bại ngồi bệt dưới đất, đầu dựa vào thành giường.

Ta cố gắng mở mắt ra, chỉ thấy hình ảnh mù mờ, cũng không cách nào nhìn rõ diện mạo người trước mặt, nhưng có cảm giác chính là Niệm Văn không thể sai được. Y vào trong phòng ta làm gì? Ta suy nghĩ chậm chạp, không cách nào nhớ nổi chuyện sau buổi dạ tiệc.

“Cô tỉnh rồi sao?”. [@sieunhanu.wordpress]swjery8345n

Ta kinh ngạc, nhưng thật sự đã có chút thanh tỉnh.

“... Lại ngủ rồi sao?”, Niệm Văn ngồi dưới đất không nhúc nhích, nhẹ giọng nói: “Có thể say như cô thật tốt, té một cái cũng không biết gì”.

Ta vốn là cái gì cũng không biết, lại bị người lúi lúi kéo tỉnh lại, cho nên bây giờ cái gì cũng biết. Ta cố gắng không nhìn tới y, làm bộ như ngủ rất say.

“Ta vẫn không hiểu, cô có cái gì tốt...”, Giọng Niệm Văn rất nhẹ, giống như là đang nói mớ: “Huynh ấy chưa từng thất hẹn với ta, nhưng lại vì cô mà từ chối gặp mặt ta, uống công ta ở Tiêu phủ đợi lâu như vậy...”.

Ta nhất thời không nhớ nổi “huynh ấy” mà y nói là ai, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng giống như thiếu hụt một đoạn ký ức.

“Tiểu Kỷ à”, y đột nhiên lại cười một tiếng, “Cái tên này không dễ nghe, ta vẫn thích gọi Tiểu Thúy Hoa Tử hơn...”.

Ta không nhận được đẩy một mí mắt ra, thấy Niệm Văn vẫn ngồi ôm đầu gối giữa mặt tựa vào thành giường, mắt phượng khép hờ, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, tư thế như dụ người phạm tội, tim ta kịch liệt nhảy nhót, âm mưu a, y muốn câu dẫn ta!

“Ta với huynh ấy đã năm năm không gặp, năm năm a... Đời người có được mấy lần năm năm? Ngày ngày nơi hoàng cung tường cao cổng kín... Chỉ mong ước hẹn năm năm kia nhanh nhanh kết thúc, nhưng mà, sợ rằng nhớ nhung đối phương như vậy, chỉ là một mình ta tình nguyện mà thôi...”.

Ta đột nhiên nhớ ra, Niệm, Niệm Văn y... [a@sieunhanu.wordpress |cw9834knf]

“Ta biết như vậy là không bình thường, cho nên ta lần lượt mang các cô nương vào trong cung, các nàng ấy rất đẹp, chỉ có điều, vẫn không bằng một sợi tóc của huynh ấy...”.

Niệm Văn nói nhỏ: “Những năm này, ta ở trong cung cảm y ngọc thực, huynh ấy lại dán thân vào giang hồ, để bảo vệ ta... Thế gian này thật nhiều phiền não, thà rằng ta không phải là ta, huynh ấy không phải là huynh ấy, chúng ta chỉ là dân chúng bình thường... Nhưng mà...”.

Niệm Văn đột nhiên xoay đầu lại, ánh mắt sững sờ của y đối diện ánh mắt to tròn của ta.

Bị phát hiện rồi...

Lòng ta trống rỗng sụp mắt xuống, giả bộ ngủ để nghe lén mặc dù không tốt lắm, nhưng là tại người tùy tiện nói ra, người cũng có sai nha.

“Nhưng mà”, Niệm Văn lại không để ý tới ta, nhẹ nhàng nói tiếp: “Huynh ấy tại sao lại không chịu nhìn ta chỉ một cái mà thôi?”.

Tại sao anh không chịu nhìn em dù chỉ một cái?

Tại sao tôi phải nhìn cô?

Nhưng... Anh biết rõ là em thích anh mà!

Cô thích tôi? Tại sao cô lại thích tôi?

...

Cô xấu xí như vậy, thì tự mình biết thân biết phận đi chứ.[1]

Chàng trai trẻ kia cứ như vậy mang theo nụ cười vân đạm phong thanh từng làm ta tim đập thành thạch, bóp chết tình yêu của ta.

“Ta chỉ là thương huynh ấy... Ta chỉ là muốn thương huynh ấy thôi!”, Niệm Văn khóc, “Ta sai rồi sao?”.

Nước mắt từ khóe mắt y chảy xuống, rơi thẳng vào trong lòng ta, “Tiểu Kỷ à, ta sai rồi sao?!”.
[a@sieunhanu.wordpress |d84t34inf]

“Chúng ta không sai”, ta nhìn Niệm Văn, có giọt nóng ẩm chảy xuống hai má, “Người sai chính là bọn họ, là bọn họ không tốt...”.

Ta đứng dậy ôm lấy y, dùng hết sức lực toàn thân, Niệm Văn dựa vào trong ngực ta, khóc ròng, nói: “Tiểu Kỷ, ta thật hận cô...”.

“Hận đi”, ta cũng khóc theo, nói: “Ta vốn cũng không phải là người tốt...”.

Thiếu niên tuyệt sắc này, mỗi ngày giắt nụ cười ở khóe miệng, nhưng tình cảm lưu luyến si mê kinh thiên động địa trong lòng y, có nói được với ai? Một người cứ như vậy, nhẩn nhẩn chịu luân lý, cô đơn, đau khổ, ngây ngốc, mà yêu Dạ Kiếm Ly.

Thống khổ như thế, nhưng vẫn liều mạng yêu.

Đêm hôm đó ta ôm Niệm Văn, hai người khóc đến ruột gan đứt ra từng khúc.

* * *

Cơn nhức đầu say rượu đột nhiên ập tới, ta mở mắt ngồi yên một hồi, cảm thấy đầu như muốn nổ tung, sống không bằng chết.

Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì rồi? Ta nhìn chung quanh, hít vào một luồng khí lạnh.

Nơi... nơi này không phải phòng của ta, đây rõ ràng là phòng ngủ hoa lệ của Tinh Tâm Các a, còn ta lại ngủ ở trên giường Niệm Văn!

Niệm Văn vẫn dựa bên giường, quần áo xốc xếch, làn da tuyết trắng ửng hồng, thật là một bức họa mỹ nhân say rượu a...

A, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là... Y y y y tại sao quần áo xốc xếch như vậy, chẳng lẽ tối hôm qua ta đã không khống chế được bản thân, làm ra chuyện trẻ con không nên nhìn đối với Niệm Văn sao?!

Ta là cầm thú! Thần chết a, tối bắt ta đi đi!

Trong chớp mắt thấy Niệm Văn đang từ từ tỉnh dậy, ta hét lên một tiếng, cầm lấy áo ngoài chạy ra khỏi phòng.

Chỉ một buổi sáng ngắn ngủi, sự kiện ta qua đêm trong phòng Niệm Văn đã truyền khắp Tinh Tâm Điện.

Ta buồn bực, nơi này không có Internet cũng không có điện thoại di động, vậy mà sao tin tức vẫn truyền nhanh như thế, công phu tám chuyện của bọn người kia khẳng định không phải tầm thường.

Nhược Cửu buổi sáng vẫn còn thân thiện với ta, từ khi đi bưng chậu rửa mặt về liền lạnh nhạt. Ta hiểu tâm tư của nàng, nhưng ta cũng không thể giải thích rõ, trong bụng âm thầm tức giận, có ý nghĩ manh động muốn đá văng cửa Tinh Tâm Các lôi Niệm Văn ra hỏi: “Người có bị ta xxx hay không?” ...

Ta thật sự đã làm như vậy. [@sieunhanu.wordpress]sd84nflwn

Ai bảo Tam phu nhân cứ lải nhải léo nhéo bên tai ta mà nịnh nọt “Thập Nhị phu nhân”, khiến cho sắc mặt Nhược Cửu càng thêm khó coi.

Trên đường đi không có ai, ách, thật ra là có người, nhưng tất cả mọi người đều xem ta là Thập Nhị phu nhân tương lai, đều cười mập mờ, cũng không ngăn cản ta trực tiếp xông vào phòng ngủ.

Phía sau màn lụa bay bay trên cửa gỗ khắc hoa, mơ hồ lộ ra hai cái bóng.

A, trong phòng có người khác!

Ta thẳng gấp, lập tức núp vào một bên, chờ đến khi ta núp vào một góc mới phát hiện ra, động tác ẩn núp nghe lên ta ngày càng thuần thực...

Tại sao ta cuối cùng cũng chỉ có thể ép mình vào tình cảnh làm trộm thế này, buồn đời không muốn nói nữa.

“Niệm Văn, ngươi không còn là đứa trẻ nữa...”.

Ta ngẩn ra, giọng nói này hẳn là Dạ Kiếm Ly.

“Ta không muốn nghe!”.

“Niệm...”.

“Huynh luôn nói ta còn nhỏ, nhưng còn huynh?”. Niệm Văn dường như đang đứng trước mặt Dạ Kiếm Ly, chỉ nghe y kích động nói: “Huynh không phải chính là nghe thấy Tiểu Kỷ qua đêm trong phòng ta, nên mới...”.

“Ta có việc tới tìm người, không liên quan đến cô ấy”.

“Vậy sao?”, Niệm Văn cười lạnh, “Tại sao ngày hôm trước huynh không đến, hôm qua không đến, ngày hôm nay lại đến?”.

“Người không nên cố tình gây sự”.

“Huynh luôn xem ta là đứa trẻ... Năm năm trước như vậy, bây giờ cũng như vậy...”.

“Niệm Văn!”, Dạ Kiếm Ly quát một tiếng, nhưng cuối cùng lại không nói gì nữa.

“Hôm nay huynh đến làm gì?”.

“Giang hồ đại biến, ta sợ người ở đây gặp chuyện không may...”.

“Sợ ta? Huynh sợ Tiểu Kỷ gặp chuyện không may thì có...”.

“Niệm Văn”, Dạ Kiếm Ly đột nhiên nghiêm túc nói: “Người biết mặt ta không thể để cho nhiều người nhìn thấy, khi đó đụng phải Kỳ Triển Nhan, mắt cô ấy bị mù, ta nguyện ý đi cùng cô ấy chỉ bởi vì có thể thả lỏng, cũng không phải bởi vì cô ấy có cái gì đặc biệt, người tốt cuộc muốn ta phải nói lại mấy lần?!”.
Niệm Văn không nói nữa, ta ngơ ngác, đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Bởi vì ta từng thật lòng cho là, ta đối với Dạ Kiếm Ly, có lẽ có một chút đặc biệt.

Niệm Văn đột nhiên nói: “Tối nay, Lý tướng quân thắng trận trở về, trong cung mở tiệc mừng, ta sẽ dẫn Tiểu Kỷ đi cùng”.

Ách, có phải chuyển đề tài hơi quá nhanh hay không, ta còn chưa có thương cảm xong mà. Còn nữa, người đi ăn đi uống mắc mớ gì phải mang ta theo.

Dạ Kiếm Ly không nói gì, hai người kia đang làm cái gì thế?

Một lúc lâu sau, Niệm Văn nói nhỏ: “Tiểu Kỷ, bước ra đi”.

Tại sao mỗi lần ta nghe lén đều bị phát hiện thế này!

Ta nhẹ nhàng vén màn cửa, trong phòng ngủ trống trải, Dạ Kiếm Ly đã không còn ở đây, chỉ có Niệm Văn chán nản nằm dựa trên giường.

Ta đột nhiên nhớ tới mục đích chạy đến đây, cho nên ầm ầm ứ ứ nói: “Tối hôm qua ta có chiếm tiện nghi của người không?!”.
Niệm Văn liếc xéo ta một cái, “Cô ầm ứ cái gì, nếu như bị chiếm tiện nghi thì người ầm ứ phải là ta chứ”.

Hình như cũng đúng. [@sieunhanu.wordpress] vs344ekjfn

Lòng ta hơi khó chịu, không chiếm tiện nghi lại bị nói thành chiếm tiện nghi, như vậy mới là ầm ứ nhất a.

“Mới vừa rồi đều nghe thấy hết sao?”.

“Ừ”, ta đáp, nhin xuống cảm giác khó chịu trong lòng, “Người cũng không cần hận ta nữa, chính miệng Dạ Kiếm Ly đã nói, ta đối với huynh ấy không có gì đặc biệt”.

Lông mi Niệm Văn run rẩy, một lúc lâu không nói gì.

“Tối nay, cũng đừng uống quá nhiều”, ta khuyên nhủ.

“Ta sẽ không say”, Niệm Văn thần nhiên cười, “Có lẽ, ta cũng chưa bao giờ tỉnh...”.

Lúc trở về phòng ta đột nhiên nhớ ra, ta còn chưa hỏi rõ ràng rốt cuộc có xxoo gì y hay không. Thôi coi như xong, dù sao mọi người cũng đã hiểu lầm, thôi thì ngủ một giấc đi, đến khi tỉnh lại cũng nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều.

Đột nhiên có người gõ cửa, hẳn là Tam phu nhân, nàng ta cười duyên nói: “Muội muội thật là có phúc, đây là lần đầu tiên điện hạ mang Phu nhân đến yến tiệc hoàng cung đó nha”.

Ta nhìn nàng ta cầm bộ váy hoàng cung hoa lệ trong tay, trái tim tiếp tục đập thành thịch, vội nói: “Dự yến tiệc hoàng cung có cái gì hay sao?”.

“Dĩ nhiên, trong yến tiệc hoàng cung có thể nhìn thấy Tiêu Thái hậu, mẫu thân của điện hạ, đây quả thực không khác ý định tuyển Hoàng phi vào cung a”.

Tam phu nhân có chút ghen tỵ, trong lòng ta đột nhiên hiểu ra, chẳng trách vì sao Niệm Văn lúc ấy lại nói như vậy, hóa ra là vẫn muốn thử dò xét Dạ Kiếm Ly.

Trong lòng ta cười khở, Dạ Kiếm Ly căn bản không cần ta, y cần gì phải làm vậy.

Ta nhanh chóng xông vào gian phòng cách vách, một thiếu nữ thanh tú đang muốn thay quần áo.

“Nhược Cửu!”, ta thở dốc nói: “Có hứng thú...tham gia yến tiệc hoàng cung không?!”.

Chú thích:

[1] đây là đoạn hồi tưởng của Tiểu Kỷ về một người trong quá khứ, không phải của Niệm Văn

19. Chương 28

Chương 28

Màn đêm buông xuống, ta nhàn nhã đi dạo, không biết Nhược Cửu bên kia ra sao rồi, nhưng ta nhất định phải đi trốn trước đã, chỉ mong Niệm Văn sẽ không tức giận với ta.

Làm Hoàng tử phi không phải là không tốt, làm bà xã của mỹ nam cũng không phải là không tốt, huống chi lần này là siêu cấp mỹ nam có tiền có quyền. Nếu nói cứ như vậy ở lại cổ đại mà sống cũng không tệ, có ăn có uống có mỹ nam, chỉ tiếc là ta thật sự không muốn dính vào chuyện lục đục trong hoàng cung, nhưng mà hình như ta đã dính vào rồi... Quan trọng nhất là, trong lòng Niệm Văn không có ta, cũng không có mười chín phu nhân kia, nếu ta làm Hoàng tử phi thật, chỉ sợ cuối cùng cũng sẽ thê thảm giống như mười chín cô gái kia.

Lòng ta thê lương, sau khi đến nơi này, đầu tiên là Lộ Văn Phi không thích ta, Dạ Kiếm Ly cũng chỉ xem ta như trò tiêu khiển, Tư Mã Hiến Dương quan tâm ta đơn giản là vì ta là người duy nhất có thể hiểu anh ta, Niệm Văn lại càng kỳ quái hơn, y xem ta như một công cụ thử nghiệm... Chẳng lẽ ta lạc lõng ở đây sao? Không phải là đã sớm thấy rõ rồi sao? Không phải là đã sớm chấp nhận chuyện này rồi sao? Ha ha, ta có quan tâm bọn họ một chút, cũng chỉ bởi vì bọn họ đẹp mắt mà thôi. Huống chi ta lại tuyệt đối không đẹp mắt chút nào, tại sao phải suy nghĩ đến ai sẽ quan tâm ta? ...

Ta hiểu, ngay từ đầu ta đã hiểu, không là của ta, vĩnh viễn sẽ không là của ta, cưỡng cầu chỉ hại người hại mình.

Trong lúc vô tình, lại bước đến một chỗ ta chưa bao giờ ghé qua, Tĩnh Tâm Điện này là phủ đệ riêng của Niệm Văn, to đến kinh người, nếu như lạc đường ta cũng không biết cách trở về, nhưng nơi này chỉ có một bồn hoa yên tĩnh, cửa gỗ đơn sơ, cũng không khắc hoa, thật sự không giống phong cách xa hoa hào nhoáng của Tĩnh Tâm Điện, hơn nữa ở đây một cung nữ cũng không có, vắng lặng đến kỳ quái.

Không phải là lãnh cung trong truyền thuyết đó chứ!

Nhưng Niệm Văn là hoàng tử, hơn nữa theo tính cách của y, sẽ không đối xử tệ bạc với mỹ nữ như vậy đâu.

Lòng ta càng nghi ngờ, tiến sát đến cửa gỗ, lặng lẽ đẩy ra, cửa gỗ nặng nề “cọt kẹt” một tiếng, ta căng thẳng đến mức không chịu nổi, cứ như kẻ trộm vào phòng.

Bên trong nhà bày biện giản dị, chỉ có chút đồ dùng cần thiết, hơn nữa phòng nhỏ đến mức đáng thương, chỉ có điều, cách bày biện này... Sao lại có vẻ hiện đại như thế?

Giường đệm không dán vào vách tường mà nằm ở góc trên bên trái, bên giường còn có tủ đầu giường, chăn gối cũng không cứng như gối thường thấy ở thời đại này, hình như là làm từ cây bông, bên cạnh dưới mặt bàn còn có hai học tủ, rất giống như bàn làm việc, đèn cũng không phải đứng thẳng ở trên bàn, mà là treo

ngược ở giữa không trung, giống như đèn trần hiện đại... Ta chợt có cảm giác thân thiết tự nhiên, liền vui vẻ đi về phía trước một bước, lập tức phát hiện ra bên cạnh có người đứng.

Ta sợ hết hồn, là Hoắc tiên sinh! [@sieunhanu.wordpress]vugdi758tg

Chỉ thấy hần nghiêng người đứng trong bóng tối, không nhúc nhích, trong tay đang cầm một bức họa cuộn tròn, tim ta muốn nhảy ngoài nhưng vẫn tò mò vì sao hần không nói lời nào, với bản lãnh của hần, hần là ngay từ khi ta bước vào sân đã có thể phát hiện ra.

“Hoắc tiên sinh?”, ta tiến sát lại, ngăn người ra.

Trên khuôn mặt tuấn tú từng trải sương gió của hần tràn đầy vẻ ảm đạm, trong ánh mắt toát ra u buồn nồng đậm, si ngốc nhìn bức họa kia, ta theo tầm mắt của hần nhìn tới, suýt chút nữa kinh ngạc đến kêu ra tiếng.

Cho dù ánh sáng mờ mờ, ta vẫn thấy rất rõ, bức họa kia vẽ một cô gái, kinh ngạc nhất chính là, nàng tóc ngắn qua tai, mặc áo sơ mi chữ T, phía dưới là quần jeans...

Ăn mặc đúng tiêu chuẩn hiện đại a!

Ta lui về phía sau một bước, kéo cửa muốn bỏ chạy.

“Tiểu Kỷ cô nương...”. [@sieunhanu.wordpress]8sihniuf5

Lưng ta cứng đờ, bối rối không chạy nữa, cười hắc hắc xoay người lại.

Hoắc tiên sinh nhẹ nhàng cuộn bức họa lại. Ta không nên thất thố như vậy, gãi đầu, cười nói: “Cái này, trong lúc vô tình đã quấy rầy tiên sinh, thật xin lỗi...”.

Ách, đây là lời một cung nữ nên nói ư, ta suy nghĩ một chút, hình như trực tiếp quỳ xuống kêu khóc “đại nhân tha mạng” có vẻ tốt hơn...

Hoắc tiên sinh nhàn nhạt nhìn ta một cái, dường như có thể xuyên thấu tâm tư của ta, ta đứng thẳng, len lén nhìn hần một cái, vừa định mở miệng, Hoắc tiên sinh lại nói: “Tiểu Kỷ cô nương không đến dự yến tiệc sao?”.

Ta suy nghĩ một chút, cười nói: “Hôm nay ta bị tiêu chảy...”.

...

Các vị độc giả đừng trách ta không có sáng tạo, ta tục tăng riết đã thành thói quen rồi!

Hoắc tiên sinh nhướn mày, “Nhưng nghe bọn hạ nhân nói Tam hoàng tử dẫn theo một cung nữ chưa từng lộ diện bao giờ”.

“Đó là Nhược Cửu”, ta thản nhiên đáp, nói láo với Hoắc tiên sinh quả thật mệt mỏi, “Nàng ấy thích Tam hoàng tử từ lâu rồi”.

Hoắc tiên sinh trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên nói: “Nếu không phải là người đó, thì cũng không thể là ai khác...”, hần than nhẹ một tiếng: “Đứa trẻ si tình này...”.

Thì ra hần cũng biết tâm sự của Niệm Văn. Ta không được tự nhiên cúi đầu nhìn chung quanh, Hoắc tiên sinh lại thấp giọng nói: “Tiểu Kỷ cô nương không theo Tam hoàng tử dự yến tiệc hoàng cung hần là vì không muốn làm Phi, như vậy thì theo ta dự yến tiệc hoàng cung đi, thế nào?”.

Đây cũng là một người đàn ông rất đẹp trai. Ta không tự chủ gạt đầu, sau đó trong lòng rất hối hận. Còn có bức họa mới vừa rồi kia, chẳng lẽ ngoại trừ ta và Tô Hà, còn có một cô gái khác xuyên không đến đây?

Một đường đi rất nhanh, ta theo sau Hoắc tiên sinh mà thở hồng hộc, xem ra vị Hoắc tiên sinh này chưa bao giờ mang theo nha hoàn bên cạnh, những cung nữ đi ngang qua cũng quàng ánh mắt kỳ quái về phía ta.

Hần không thể đi chậm lại chút ư, ta phần nộ chạy đuổi theo, hoàng cung này to đến mức biến thái, đã đi nửa canh giờ rồi còn gì. Hoắc tiên sinh cũng không thèm nhìn tới ta, càng đi càng nhanh, bà nội nó, dám khi dễ lão nương không biết võ công.

Ta nổi lòng háo thắng, mặc dù khẳng định là không theo kịp hần, nhưng cũng không lên tiếng yếu thế, cứ đi như vậy cho đến khi sắc xanh sắc vàng rực rỡ của bữa tiệc ánh vào tầm mắt ta, hai chân ta đã bủn rủn khó nhin, lòng bàn chân đau đến mức chết đi sống lại, trong lòng không ngừng thăm hỏi cả nhà Hoắc tiên sinh.

Bước lên đại điện, hần đột nhiên thấp giọng nói: “Tiểu Kỷ cô nương chịu đựng thật tốt, nhưng bắt đầu từ bây giờ, không được rời khỏi bên cạnh ta nữa bước”.

Ta ngăn người ra, Hoắc tiên sinh cũng đã đi về phía trước, ta không để ý đến lòng bàn chân đau đớn nữa, vội vàng đuổi theo.

Bữa yến tiệc này cũng giống Hồng Môn yến[1] quá, vốn là đang ăn uống linh đình, tại sao khi Hoắc tiên sinh vừa đến, ai cũng im lặng không lên tiếng nữa?

Ta cẩn thận ngẩng đầu nhìn lên, ngồi an tọa trên đại điện là một mỹ nhân cung trang hoa lệ, thần thái uy nghiêm, rất giống kiểu Võ Tắc Thiên, đây hẳn là Tiêu Thái hậu cầm quyền trong truyền thuyết. Ta xoay chuyển ánh mắt, lại thấy Niệm Văn ngồi bên cạnh bà ta, đứng phía sau là Nhược Cửu diện trang phục lộng lẫy, Niệm Văn thấy ta và Hoắc tiên sinh đứng chung một chỗ, vẻ mặt có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó nở một nụ cười ngọt ngào với ta.

Niệm Văn không có tức giận, trong lòng ta nhẹ nhõm, mà y vốn cũng không thích ta, căn bản không có lý do để giận ta.

“Vi thần Hoắc Thanh Phong, tham kiến Thái hậu”.[@sieunhanu.wordpress]cjs87tcs

Tiêu Thái hậu nhìn hần một cái, nhẹ giọng nói: “Miễn lễ”.

Dứt lời liền không hề để ý tới nữa, bản thân ta cảm thấy có chút kỳ quái, dường như Hoắc tiên sinh không được hoan nghênh, Niệm Văn lại nâng chén cười nói: “Nào, mọi người kính Lý tướng quân một chén”.

Người đàn ông thô kệch bên cạnh Niệm Văn nâng chén, không khí liền nóng lên.

Ta cùng với Hoắc tiên sinh thối lui vào một góc, có cung nữ dâng rượu ngon món ăn ngon lên, bụng ta kêu ùng ục, giờ mới nhớ ra cả ngày nay ta cũng chưa ăn gì, chỉ tiếc là ngồi phía trước đều là nam a a a.

Ta như tên trộm nhìn nhìn bốn phía, cảm thấy Hoắc tiên sinh câu tới không ít ánh mắt của mọi người, ta giấu mặt phía sau hần thật ra thì cũng rất bình thường mà, trước bàn hần bày biện một con gà quay tạo hình như mỹ nữ gợi cảm cũng rất bình thường, còn có cái chén rượu bằng vàng ròng kia lại càng bình thường...

Ta vươn hai móng vuốt tội ác về phía món ngon, rồi hạnh phúc ra tay.

“... Tài hoa hơn người, mời góp vui một chút, thế nào?”.

Ta đang chiến đấu hăng hái với đùi gà, đột nhiên nhận thấy tầm mắt của Hoắc tiên sinh, sau đó phát hiện ra cả đại điện đều đang nhìn ta.

...

Xương gà vỡ vụn. Ta chà chà bàn tay đầy dầu mỡ lên váy, dẫn tới âm thanh xì xào.

Có làm không a, ai tài hoa hơn người, chẳng lẽ là đang nói ta...

Niệm Văn cười híp mắt nhìn ta, vẻ mặt ý nói “chính là người đó”. Ta đột nhiên nhận ra, câu nói mới vừa rồi là của y, tiểu tử thú vị này nhớ rõ mỗi thù ta bắt cá của y rồi còn lừa gạt y, hẳn là đang muốn chơi xỏ lại ta, đáng giận, trên đời chỉ có tiểu nhân và Niệm Văn là không nên dây vào.

Hoắc tiên sinh ho khụ một tiếng, ta đã leo lên lưng cọt khó xuống, đành phải tiêu sái bước ra giữa đại điện.

Tiêu Thái hậu hứng thú nhìn ta, dường như bà ta cực kỳ yêu thương Niệm Văn, bất kể con trai bảo bối nói gì bà ta cũng vui vẻ. Nhưng mà ta phải làm gì để góp vui đây a, hay là ca hát, bắt chước những cô gái xuyên không khác hát nhạc tiếng Anh sao? Ta sợ sẽ bị thiên lôi đánh chết! Khiêu vũ? Ta chỉ biết múa lẳng quảng như Cậu bé bút chì thôi! Còn làm thơ? Những bài thơ nổi tiếng uyển chuyển triền miên kia ta cũng không nhớ ra nổi a a a...

Theo hệ số khó khăn mà nói, làm thơ tương đối vẫn dễ dàng hơn một chút.

Ta cố gắng ổn định trái tim đang nhảy nhót, mở miệng ra chính là một câu thuộc lòng từ hồi tiểu học.

“Đầu giường ánh trăng rọi!”.

Trên đại diện vốn có không ít người chuẩn bị nhìn ta chê cười, nghe năm chữ như thế đột nhiên tất cả đều tĩnh lặng lại, trong lòng ta âm thầm đắc ý, quả nhiên tác phẩm của Lý Bạch đại thần nổi tiếng như vậy không phải là không có lý do, cho nên chậm rãi tiếp một câu: “Mặt đất hai đôi giày”.

...

Toi rồi.

Lão nương sao lại không chịu quên cái câu xuyên tạc mà hồi bé thường nghe người ta nói vậy a, thói quen đúng là một thứ không tốt!

Mọi người trên đại diện đều dẫn đầu lông mày ra, vẻ mặt Tiêu Thái hậu và Niệm Văn lại càng mờ mịt.

Ta bây giờ cũng không thể nói lại câu “Ngỡ mặt đất phủ sương“, cho nên chán nản nói tiếp: “Ngẩng đầu nhìn trăng sáng“.

Xuyên tạc thì cũng đã xuyên tạc rồi, thôi thì một cú mãnh liệt hơn nữa đi... Cho nên ta nhắm mắt lại cắn răng nói: “Cúi đầu gãi gãi tay”.

...

Lần này thì cả Tiêu Thái hậu và Niệm Văn đều u mê.

Chú thích:

[1] Hồng Môn yến: ám chỉ những buổi yến tiệc cung đình nguy hiểm

20. Chương 29 + 30

Chương 29

Lần này thì cả Tiêu Thái hậu và Niệm Văn đều u mê.

Hoắc tiên sinh hắng giọng cười nhẹ, trên đại diện một trận cười to ồn ào.

Tiêu Thái hậu cũng không nhịn được, Niệm Văn lại càng cười đến mức thở không ra hơi, thở dốc nói: “Ta đã nói mà, Tiểu Kỳ quả nhiên tài hoa hơn người...”.

Ta tàn bạo nhìn y chăm chăm, còn không phải là do ngươi làm hại sao!

Tiêu Thái hậu mỉm cười nói: “Tiểu cung nữ này quả nhiên có chút khác lạ, không bằng diễn thêm một khúc nữa, thế nào?”.

...

Thần chết a, ngài mau mau tới dẫn ta đi đi.

Nhớ đến “Vô Lâm Ngoại Truyện”[1], ta đột nhiên có linh cảm giống như nước sông Hoàng Hà vỡ đê cuộn cuộn không dứt không thể ngăn nổi.

Sau đó, ánh mắt ác ý lườm Niệm Văn, y tự giác biết chuyện không hay rồi, nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: “Cái này, có lẽ Tiểu Kỳ đã mệt mỏi, chúng ta hôm nào khác...”.

“Khởi bẩm Thái hậu”, ta cười khanh khách nói: “Xin ban thưởng cho nô tỳ một dải lụa”.

Một dải lụa màu trắng được đem lên, ta vắt vắt trên hai vai, chậm rãi đóng đưa, lưu manh cực độ đi về phía Niệm Văn.

Mọi người chờ đợi đã sắp không nhìn được, ta đành phải chân nhấc lên, vung dải lụa về phía Niệm Văn.

“Lang... Quân... A...”.

...

Các vị độc giả đoán không sai, đây chính là đoạn Đỗ Thập Nương ca hát làm cho Lão Bạch thất khiếu chảy máu.

“Chàng có đói đến mức phát điên rồi không... Ô ô ô hồ hô... Nếu như chàng đã đói đến mức phát điên rồi... Xin cứ nói với Tiểu Kỳ... Tiểu Kỳ chữa lại lòng lợn cho chàng... A a...”.[2]

Ta hát đi hát lại ba lần, cho đến khi hai mắt Niệm Văn đã muốn trợn trắng, Tiêu Thái hậu vỗ bàn một cái, vãn vô toàn triều đã ăn không nổi bất kỳ món gì nữa.

Thật ra thì, ta cảm thấy ta hát như vậy vẫn là hay lắm rồi, ít ra cũng không “động lòng người” như trong bộ phim truyền hình kia.

Ta lại trở về đứng phía sau Hoắc tiên sinh, lúc này ta bị người khác chú ý, muốn ăn lén cũng không thể ăn được. Ta trưng ra bộ mặt như đưa đám, Hoắc tiên sinh nhẹ nhàng rót một chén rượu, mỉm cười nói: “Tiểu Kỳ cô nương, cô rất giống một người quen cũ của ta”.

Tim ta thót lên, bật thốt: “Là cô gái trong bức vẽ kia sao?”.

Khuôn mặt Hoắc tiên sinh trầm xuống, ta lập tức hối hận mình quá lỗ mãng, nhìn đáng vẻ hấn lúc ngắm bức họa kia, khẳng định là thăm mền cô gái đó nhiều năm, ta lại đi vạch trần vết sẹo của người ta.

Lại nghe Hoắc tiên sinh cúi đầu than nhẹ: “Cô nói không sai”.

“...”, bản thân ta cũng không ngờ hấn lại thần nhiên như thế, không biết nên nói cái gì cho phải.

“Cô... Đúng là rất giống Hường Văn, rất giống”.

Ta đang định hỏi Hường Văn là ai, đột nhiên có người bên ngoài điện thông báo, Tiêu Thái hậu chuẩn tấu cho vào, một người bước nhanh vào bên trong.

Ta định thần nhìn lại, suýt nữa hét thất thanh, người nọ diện mạo tuấn tú, chính là Lộ Văn Phi!

“Thảo dân Lộ Văn Phi, tham kiến Thái hậu”.

“Miễn lễ”, Tiêu Thái hậu ung dung. [@sieunhanu.wordpress] fve8r7984

“Thảo dân là Đường chủ Trường An Đường của Thanh Phong Các, ngày trước từng nương tựa Nhị hoàng tử, vì hoàng gia mà tận lực. Lần này Lý tướng quân chiến thắng trở về, Nhị hoàng tử thân thể bệnh nhẹ, không thể đến chúc mừng, kính xin Thái hậu thứ tội, thảo dân thay Nhị điện hạ dâng lên chút lễ mọn”.

Lộ Văn Phi mở một hộp gỗ, bên trên tấm vải lót màu đỏ, một viên minh châu kích cỡ bằng quả trứng gà đang phát sáng rực rỡ.

Tiêu Thái hậu lười biếng nhìn thoáng qua, không kiên nhẫn nói: “Không đến thì thôi, người có thể lui xuống được rồi”.

Lòng ta không khỏi có chút thương cảm vị Nhị hoàng tử kia, tương truyền Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử chính là do sủng phi của Tiên Hoàng sinh ra, vị sủng phi kia chết vì khó sinh, không lâu sau Tiên Hoàng cũng tương tự thành bệnh mà đi về cõi tiên, Tiêu Thái hậu căm hận Tiên Hoàng quá yêu sủng phi, Đại hoàng tử bà ta sinh ra lại chết từ trong trứng nước, nên trong lòng luôn có ác ý đối với hai hài tử của sủng phi kia. Nhưng chẳng biết tại sao, dần dần Tiêu Thái hậu lại thích Tam hoàng tử Niệm Văn, có thể nói là sủng nịch bằng mọi cách, coi như con ruột của mình, đồng thời lại vô cùng chán ghét Nhị hoàng tử. Cũng có người nói Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử nhìn không giống nhau, cho nên có thể Tam hoàng tử vốn là do Tiêu Thái hậu sinh ra, vị sủng phi kia chỉ sinh mỗi Nhị hoàng tử. Lại có lời đồn khác rằng Tiêu Thái

hậu trong lòng biết rõ Tiên Hoàng thiên vị, cho nên trộm long tráo phụng, chỉ mong Tiên Hoàng không biết chuyện, có thể lập hài tử của mình lên làm Thái tử. Chỉ tiếc rằng Tiên Hoàng chí tình chí nghĩa, sủng phi mất liền đi theo, trước khi chết cũng không biết có để lại mật chỉ nào hay không.

Hôm đó Tam phu nhân nói với ta về chuyện “mẹ đẻ của điện hạ”, dường như nàng rất tin tưởng câu chuyện thêu dệt phía sau.

Ta như đang đi vào cõi tiên, Lộ Văn Phi vẫn đứng trong điện, chậm rãi nói: “Thái hậu đừng vội, Nhị hoàng tử đã mời một vị kỳ nữ tới góp vui cho yến tiệc hôm nay”.

Tiêu Thái hậu không nói gì, Niệm Văn lại hứng thú nhẹ giọng nói: “Mẫu hậu, chúng ta cứ xem một chút đi”.

Nhìn vẻ mặt y mê đắm, hẳn là đã bị hai chữ “kỳ nữ” dụ dỗ rồi.

“Tuyên vào điện”, Tiêu Thái hậu khẽ vung bàn tay trắng.

Người chưa vào, nhưng đã có giọng nói trong trẻo dễ nghe vang tới trước.

“Thảo dân Các chủ Thanh Phong Các, Ứng Thiên Nguyệt, tham kiến Thái hậu”.

Ta xám mặt như tro tàn, thân thể khẽ chao đảo một cái.

Ta vốn tưởng rằng không bao giờ sẽ nhìn thấy người này nữa.

Không ngờ, sau khi chuyện xảy ra chỉ mới có mấy tháng, chúng ta cuối cùng cũng không trốn được mà phải đối mặt.

Tiểu Hồng. [@sieunhanu.wordpress |dfg8e7r8

Đột nhiên có người kéo ta, ta giật mình, là Nhược Cửu, nàng lặng lẽ nhìn Hoắc tiên sinh ý bảo kéo ta chạy ra cửa bên hông. Chắc là Niệm Văn phát hiện ra không ổn, nên mới bảo nàng mang ta rời đi.

Ta xoay người nhìn lại, Tiểu Hồng vẫn chưa xuất hiện, nhưng lại nhìn thấy tầm mắt kinh ngạc nghi ngờ của Lộ Văn Phi.

Tim đập như sấm, vết thương cũ đau đớn như tê liệt, ta nắm chặt tay Nhược Cửu, ánh mắt đã mơ hồ đau xót.

Thiếu nữ kia rực rỡ vô song, nét mặt tươi cười như hoa, con dao nhỏ trong tay nhỏ từng giọt máu.

Đó là máu của ta.

Ta co quắp trên mặt đất, thân thể không ngừng co rút, khoe miệng chảy ra từng ngụm máu lớn màu đỏ tươi.

“Lão Đại!”, nàng khẽ cười, nói: “Đây là một lần cuối cùng ta gọi cô như vậy, đa tạ những năm gần đây đã chiếu cố, Nguyệt Nhi ghi khắc trong tim. Nhưng mà ta thủy chung vẫn không hiểu được, luận về võ công, bàn về dung mạo, nói về mưu kế, tất cả cô đều không bằng ta, tại sao cô lại có thể ngồi lên vị trí Các chủ này cơ chứ? Có lẽ cô có chút mảnh khoe kỳ lạ, nhưng cô không nên giấu thân phận mình quá kỹ như vậy, dễ dàng cho ta một bước lên trời. Ta sớm đã không phục cô, ngày hôm đó một cảnh dưới trăng của ta và Lộ Văn Phi chính là diễn cho cô xem, hẳn có tình ý với ta nhiều năm, dù ta có muốn hắn đi chết cũng rất dễ dàng. Cô nhìn đi, những người cô thích đều ái mộ ta, nghĩa là ta mạnh hơn cô, sao có thể để cô đứng trên ta?”.

Một bàn chân giẫm lên ngực ta, nàng lại cười khẽ, “Cô ăn mặc rất xấu, có lúc ta cảm thấy cô thật mất thể diện và cũng rất ngu xuẩn, nhưng nếu không phải là như thế thì ta sao có thể dễ dàng ra tay? Năm đó Diệp Vô Trần cứu hai chúng ta khỏi biển lửa, nhưng vì cái gì mà hắn xem trọng cô? Từ khoảnh khắc đó trong lòng ta liền ghen tỵ, không sai, Kỷ Triển Nhan, ta ghen tỵ với cô, nhưng từ giờ trở đi, đã không còn nữa...”.

Ta kinh hoàng trọn to cặp mắt, không phát ra nổi âm thanh nào.

“Ta biết cô tốt hơn ta. Tính cả Diệp Vô Trần và lão Trương, toàn bộ thôn trên dưới một trăm bốn mươi chín mạng người, toàn bộ đều đã chết hết, ta hạ độc trong rượu và thức ăn, không có ai nghi ngờ. Bọn

họ đều là nhân tài khó gặp, thật ra cũng đáng tiếc, nhưng chỉ trách bọn họ không nên đi theo cô, hoặc là không nên dễ tin ta... Bây giờ cô cũng phải chết, ta sẽ tuyên bố ra ngoài vì ta muốn che giấu tai mắt người khác nên ẩn thân làm nha hoàn nhiều năm, nhưng thật sự chính là Các chủ Thanh Phong Các. Cách thức làm việc của cô ta đã học xong, chuyện làm ăn của Kỷ gia ta cũng có thể tiếp nhận toàn bộ, dễ dàng cho ta khuếch trương thế lực, thật lòng đa tạ cô, Kỷ Triển Nhan”.

Bàn tay non mềm của nàng nhẹ nhàng vuốt ve theo gương mặt ta, “Nếu không phải nhờ cô, một đứa cô nhi như ta nằm mơ cũng không mơ được sẽ có một ngày được như thế này. Vĩnh biệt, Các chủ”.

Ta trở mắt nhìn nàng bỏ đi, tình cảm trong lòng hóa thành máu tươi, mãnh liệt tràn ra khỏi miệng.

“Tiểu Hồng!”.

Ta mạnh mẽ ngồi dậy, cả người đầm đìa mồ hôi, là một cơn ác mộng.

Đã chết, đều đã chết hết. [@sieunhanu.wordpress] sed8f7we

Những người đó, tất cả đều chết sạch.

Tiểu Diệp, lão Trương, Tiểu Liên, Poker... Lần lượt từng khuôn mặt lạnh lùng vô cảm nhưng hết mực trung thành hiện ra trước mắt.

Nếu như không gặp phải ta, bọn họ đâu có vào Thanh Phong Các.

Là ta hại bọn họ.

Ngoài cửa sổ vang rền tiếng sấm, e là sắp mưa lớn. Nhược Cửu ngủ trên giường đối diện, ta chán nản leo xuống giường, đẩy cửa bước ra.

Cứ ngỡ ngác không biết đã đi bao lâu rồi, cho đến khi đến một khu rừng trúc, trong rừng có một hồ nước quái dị.

Ta đứng ven hồ, mưa lớn bỗng dừng trút ào ào.

Nước mưa theo tóc ta, mi mắt, lỗ mũi, lỗ tai chảy xuống, ta nhẹ nhàng ngồi xổm, ôm lấy đầu gối, trong cổ họng phát ra tiếng ư ừ, lại bị nước mưa làm cho sặc, thở hổn hển khàn cả giọng.

Ta gào khóc, hung hăng phát tiết hận ý trong lòng.

Không biết khóc hết bao lâu, trước mắt đột nhiên xuất hiện một vật áo màu trắng, nước mưa trên đỉnh đầu cũng không còn nữa.

Ta hai mắt ngập nước mông lung ngẩng đầu, chỉ thấy một khuôn mặt tái nhợt, nhưng ưu nhã thanh tú.

Hắn chống cây dù, đưa cho ta một cái khăn tay.

“Cô nương”, hắn cười dịu dàng, “Đừng khóc nữa, có được không?”

Chú thích:

[1] đây là series phim hài si của TQ, tên tiếng anh là My Own Swordsman/Swordsman

Bạn Lão Bạch trong series này rất là sủng vợ, cho nên sau khi chị ấy hát xong 1 đoạn hỏi anh:

- Ta hát có hay không?

Anh cần răn trả lời:

- Hay!

Chị *hón hớ*:

- Ta hát thêm 1 lần nữa nha!

Anh *té ghê* ... *lê lét ra cửa* ...

=]]]]]

Chương 30

Hắn chống cây dù, đưa cho ta một cái khăn tay.

“Cô nương”, hắn cười dịu dàng, “Đừng khóc nữa, có được không?”.

Ta ngơ ngác nhận lấy khăn tay, là khăn tơ lụa màu trắng sữa, phía trên thêu một chữ “Bạch” cứng cáp.

Đúng phải đầu ngón tay lạnh cóng, hắn không nhịn được ho khụ một tiếng, thoát nhìn đã thấy tật bệnh quần thân. Ta ngẩng đầu, lại rất máy móc hỏi: “Người là ai?”.

Người nọ lại ho mấy cái, nhưng không trả lời ta một cách không sáng tạo như Niệm Văn. Hắn đột nhiên nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, dịu dàng nói: “Cô nương vì sao lại đau lòng như thế?”.

Khuôn mặt hắn cực kỳ thanh tú, vận bộ áo trắng càng nổi bật vẻ nhã nhặn. Ta vốn cực kỳ khinh bỉ người khác mặc áo trắng giả bộ làm đại hiệp, nhưng người này thật sự khiến người ta không thể nào chán ghét, cho nên ta cười lớn, nói: “Có nói người cũng sẽ không tin”.

“Có thể nói tại hạ nghe một chút không?”. [@sieunhanu.wordpress]swe4f

Ánh mắt của hắn đen thẫm, giống như rượu ngon đã ủ nhiều năm, tỏa ra mùi thơm làm yên ổn lòng người.

“Ta sống ở một thời đại khác, bị cha mẹ vứt bỏ trên đường. Viện Phúc Lợi, chính là một nơi chuyên chứa chấp trẻ mồ côi như ta. Quản lý ở đó là một phụ nữ họ Bùi, bà đối xử với đám cô nhi bọn ta cũng rất tốt, ta xem bà như mẹ ruột của ta. Cứ như vậy mãi cho đến khi ta mười tám tuổi, vốn là cái gì cũng tốt đẹp, nhưng rồi viện trưởng Bùi bị ung thư. Hmm? Đó là một loại bệnh nan y, vừa đúng lúc viện Phúc Lợi phá sản phải đóng cửa, chính là bị niêm phong đó. Viện trưởng Bùi vì muốn giúp mấy đứa trẻ bọn ta được đi học... Uhm, ở thời đại của ta con gái cũng có thể đi học... Nên một mình bà tốn không ít tiền bạc, không còn tiền chữa bệnh. Sau khi viện Phúc Lợi bị hủy, mấy người bọn ta cũng tách ra, tất cả chúng ta đều đi làm thêm ngoài giờ, mỗi ngày phải làm rất nhiều, ăn bánh bao dưa muối, thường xuyên mệt mỏi té xỉu, nhưng chỉ cần có thể làm cho viện trưởng Bùi hết bệnh, bảo ta làm cái gì ta cũng nguyện ý...”.

Người nọ ngồi xổm bên cạnh ta, lắng lắng nghe, ánh mắt thỉnh thoảng quét qua hai gò má của ta, lóe ra tia ôn hòa.

“Lúc đó, ta thích một chàng trai trẻ, anh ta vừa thông minh mà vừa anh tuấn, cười rộ lên có vẻ bất cần đời. Rất nhiều bạn nữ cũng bàn chuyện về anh ta. Có một thời gian, chỉ cần nhìn thấy bóng lưng của anh ta, ta sẽ ngơ ngác đứng đờ ra một lúc, chỉ cần chạm phải ánh mắt của anh ta, ta sẽ vui vẻ cả ngày, có phải ta rất ngốc hay không? Dĩ nhiên, ta lâm vào tình yêu đơn phương, tâm tư cũng không còn đặt trên bài vở và viện trưởng Bùi... Rốt cuộc, ta không chờ được nữa, đi tỏ tình với anh ta, nhưng mà, anh ta từ chối...”.

Ta không khóc nữa, chỉ kinh ngạc nhìn người nọ, nói tiếp: “Anh ta nói, vẻ ngoài của ta không đủ xinh đẹp, ta rất xấu xí...”.

Nước mắt lại chảy xuống, “Xấu thì sao? Ta thích anh ta thông minh có tài văn chương, dù cho vẻ ngoài của anh ta khó coi ta vẫn thích. Nhưng mà... Thân thể tóc tai làn da nhận từ cha mẹ, có cái gì đáng để mà tự ti đâu?! Ta đau lòng, ta tức giận, ta hận mình tại sao lại thích anh ta... Cùng lúc đó, viện trưởng Bùi qua đời”.

“Cái gì?”.

Người nọ thấp giọng cảm khái, ta lạnh nhạt nói tiếp: “Bà đã chết, bởi vì không trị bệnh kịp thời bằng hoá chất, lúc đó ta cũng không tận tâm kiếm tiền mà đắm chìm trong cái bóng của chàng trai vốn không đáng để ta yêu. Trái tim ta tan vỡ, lâm vào cảnh tự trách mình không thể thoát ra được. Rốt cuộc ông trời đã trừng phạt ta, trong lúc ta đầu óc mơ màng bị xe tông phải, thế nhưng lại không chết, tiếp tục đưa ta đến thời đại này nhận mọi hành hạ, bỏ dọc theo phố ăn xin, bị những tên côn đồ các kẻ đánh đập, bị lừa bán vào kỹ viện, bị lên án bỏ tù... Cái gì ta cũng từng trải qua, cho đến khi bị bọn buôn người bán về phía nam, gặp được cao nhân cứu”.

Nhớ đến Diệp Vô Trần, trong lòng ta lại đau xót, “Nhưng mà, người mà ta cho là thân nhất lại phản bội ta...”.

Người nọ không nói gì, ta ngẩn ngơ, đột nhiên phát hiện ra mình đã kể hết toàn bộ chuyện cũ giấu kín năm năm chưa hề nói cho ai biết, mà ta với hắn chỉ là mới quen, thậm chí ngay cả hắn là ai ta cũng không biết.

“Trải nghiệm của cô nương thật sự đặc sắc”, hắn ôn hòa nói.

Ta ngớ ra, không khỏi có chút tức giận, “Ai cần cái loại đặc sắc này? Bị người thân cận nhất phản bội...”.

“Nhưng nếu ngay cả người thân cận nhất để phản bội cũng không có thì...”, hắn ngừng lại một chút, “... Đó mới thật sự là bi thảm”.

Ta nghĩ đi nghĩ lại ý tứ trong lời nói của hắn, hắn lại nhẹ nhàng giơ tay lên, tựa hồ muốn sờ lên tóc ta, ta co rúm lại, hắn dừng lại một chút rồi thu hồi bàn tay, cười dịu dàng, “Huống chi người phụ nữ họ Bùi đã nuôi dưỡng cô, nhất định cũng sẽ hy vọng cô kiên cường sống sót...”.

Sống sót, Quý Hiểu Hàm, sống sót... [@sieunhanu.wordpress |se87f8e47

Ta biết, trong khoảnh khắc ta bị xe tông ta đã hiểu ra, bà không muốn chúng ta vì bà mà liều mạng kiếm tiền, bà chỉ cần chúng ta sống thật tốt.

Cho nên ở thời đại này ta cố gắng như vậy, khổ cực như vậy, chỉ để có thể sống.

Nhưng từ lúc nào, ta đã quên mất quan niệm lúc ban đầu này của mình?

Gió đêm rét lạnh, ta rung mình một cái. Mưa lớn đã trở thành tí tách, nhưng vẫn không ngừng.

Vẫn không ngừng, chỉ cần ta còn sống, tất cả cũng sẽ không kết thúc.

Có lẽ, bây giờ mới là lúc bắt đầu.

Người nọ đã không còn ở đây, nhưng giọng nói dịu dàng của hắn vẫn vang vọng bên tai, trong tay chỉ còn lại cái khăn tay tơ lụa thêu chữ “Bạch”. Không cần biết hắn là ai, nhưng có thể tự do ra vào hoàng cung, nhất định không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Ta lại lạc đường. [@sieunhanu.wordpress |se878e4e

Không biết đã đi như thế nào đến khu rừng trúc, thì ai mà biết phải đi như thế nào mới trở về được a. Đang âm thầm tức giận, đột nhiên một cục đá ném vào trong hồ nước, nổi lên một vòng rung động nho nhỏ.

Ta cảnh giác nhìn chung quanh, nhưng không thấy bất kỳ kẻ nào. Đột nhiên lại có một cục đá ném tới, có điều cách xa cục đá vừa rồi.

Người ném cục đá này rõ ràng là muốn dẫn ta đi theo hắn, nếu như hắn muốn hại ta thì đã trực tiếp ném cục đá ngay ót ta là được. Nghĩ tới đây, trong lòng ta nhẹ nhõm, cứ đi theo hướng cục đá ném tới.

Đi không lâu đã đến hồ Tĩnh Tâm quen thuộc, ta thả lỏng trong lòng, nhưng những cục đá này bay đến từ bốn phương tám hướng, căn bản không thể tìm được chỗ chính xác, ta thậm chí hoài nghi có một nhóm người đang dẫn đường giúp ta.

Đến ven hồ, ta đang muốn ôm quyền tạ ơn cao nhân giúp đỡ, đột nhiên thấy trước cửa phòng ngủ của mình có một cái bóng đứng nghiêm, cảm giác quen thuộc làm ta sợ hết hồn hết vía.

“Lão Đại!”.

Trong lòng ta run lên, quả nhiên là Tiểu Hồng.

“Cô quả thật hiểu lầm em sao?”, Tiểu Hồng khóc rống nói: “Thanh Phong Các chúng ta xảy ra chuyện lớn, em bắt đắc dĩ phải... Em đã cố ý đâm trật, cô không có chuyện gì thật sự là tốt quá!”.

Ta ngẩn ra, chẳng lẽ thật sự là nàng bị ép buộc?!

Tiểu Hồng tung mình ôm lấy ta, ta nhìn nàng, cúi đầu hỏi: “Thật sao?”.

“Dĩ nhiên, lão Đại... Chúng ta là tỷ muội nhiều năm như vậy, làm sao có thể...”.

Nàng đột nhiên dừng lại. [@sieunhanu.wordpress]se8648e4

“Có thể cái gì?”, ta cười lạnh, “Nói đi, tại sao không nói nữa?!”.

Ám khí của ta kè lên cái cổ tuyết trắng của nàng, chỉ cần động một chút là lấy mạng nàng được ngay.

“Lão Đại, cô...”, nàng sợ hãi, giọng nói run rẩy không kiềm chế được.

Ta lẳng lẳng nhìn nàng, nước mưa làm ướt đầm thân thể cả hai.

“Tiểu Hồng à!”, ta nhìn dung nhan mỹ lệ của nàng, “Người thật sự cho rằng ta bị người giết một lần, sẽ ngoan ngoãn chờ người tới giết ta lần thứ hai sao? Chúng ta là tỷ muội năm năm, e rằng người cũng chưa hiểu rõ ta... Người nghe Lộ Văn Phi nói thấy ta chưa chết, liền định tối nay tới phòng tìm ta, thấy ta không có ở đây liền ôm cây đợi thỏ. Người nói chuyện với ta thì cứ nói, tại sao phải giấu bàn tay trong ống tay áo?”.

Ta chậm rãi nhấc tay áo của nàng lên, túm lấy con dao từng cắm vào tận tim ta, “Bảo Giáp Hộ Tâm của ta là do người may, chỉ có người biết chỗ sơ hở trước ngực, cho nên ta đã mặc ngược lại, cho dù hôm nay người muốn đâm cũng chỉ có thể phá vỡ lớp áo ngoài mà thôi”.

Tiểu Hồng núp mặt trong bóng tối, không thấy rõ vẻ mặt.

“Năm năm nay ta xem người như người thân nhất. Người giận ta, hận ta, thậm chí giết ta, ta cũng không có lời nào để nói. Chẳng qua, tại sao người phải giết mọi người trong thôn? Nhất là Diệp Vô Trần, hẳn là người cứu mạng người! Lấy oán báo ơn, không bằng cảm thú...”.

Tiểu Hồng thét to: “Đây còn không phải là bởi vì...”.

“Đừng có lấy ta làm cái cớ! Đó là ác tâm của người, không phải là của ta!”, ta quát: “Lâu như vậy mà không có thị vệ chạy tới, chỉ sợ Lộ Văn Phi cũng đang ở gần đây, điểm huyết hết đám thị vệ và Nhược Cửu rồi phải không? Thuận tiện ta nói cho người biết một chuyện, ta chưa bao giờ thích Lộ Văn Phi, loại người như hắn, vì đàn bà mà không phân biệt được tốt xấu, ta đã gặp nhiều”.

Trong bụi cây có tiếng lá lay động, lòng ta cười lạnh, chỉ nói tới hắn hai câu hắn liền lùi đuôi.

“Ta sẽ thả người, bởi vì ta tuy vô liêm sỉ, nhưng vẫn khá hơn cảm thú”, ta dừng lại một chút, sau đó cất cao giọng nói: “Thanh Phong Các, ta không cần, Kỳ gia, ta cũng không cần, nhưng mà người nhớ kỹ, Kỳ Triển Nhan ta sẽ vì một trăm bốn mươi chín cái mạng người trong thôn mà báo mối huyết hải thâm cừu này, một ngày nào đó, ta sẽ băm thây vạn đoạn người! Ta muốn người, Ứng Thiên Nguyệt, chết không toàn thây!”.

Sắc mặt Tiểu Hồng trắng bệch, ta thu hồi ám khí đặt trên cổ nàng, từ từ lui về phía sau, cười lạnh nói: “Đi ra đi”.

Lộ Văn Phi ôm lấy Tiểu Hồng, ân cần hỏi: “Nàng có sao không?”.

Đồng thời trợn mắt nhìn ta, rút kiếm vọt tới. Ta đang định dùng ám khí chống đỡ, thì lại thấy một cục đá bay tới, Lộ Văn Phi kinh hoàng kêu một tiếng, trường kiếm rơi xuống.

Ta vốn định kẹp đuôi chuồn đi để bảo vệ tính mạng, không ngờ lại có cao nhân tương trợ, trong bụng vừa mừng rỡ, vừa cuồng vọng, quát: “Ứng Thiên Nguyệt!”.

Tiểu Hồng nhìn ta. [@sieunhanu.wordpress]7tn68t7rg4

Ta hất cằm, khẽ mỉm cười với nàng, bàn tay phải tàn bạo dựng lên ngón tay giữa.

“F*CK YOU!”.

21. Chương 31 + 32

Chương 31

Bọn họ bỏ đi.

Trong lòng ta đột nhiên cảm thấy thoải mái trước giờ chưa từng có.

“Nếu như có thêm một chai Sprite ướp lạnh thì càng tốt a a a...”.

Xoạch, một cục đá rơi trên mặt đất.

Ta giật mình, ngẩng đầu nhìn lại, xoạch xoạch xoạch, lại có thêm mấy cục đá ném tới.

A, đây nhất định là vị tiền bối cao nhân vừa rồi mới cứu mạng, ta cất giọng nói: “Đa tạ tiền bối cứu giúp...”.

“Hậu bối miễn lễ”. [@sieunhanu.wordpress]dr7eg5r5

Ta vừa nghe thấy giọng nói này, lập tức u mê, lại là con hồ ly Dạ Kiếm Ly kia.

Màu đỏ ở trong bóng đêm gần như ẩn sắc thành màu đen. Hắn vẫn diện áo đỏ, tan trong bóng đêm đen như mực, chỉ lộ ra mặt nạ bạch ngọc và đôi mắt đen gắt gao nhìn ta.

“Đã hơn nửa đêm, lão nhân gia ngài thật hăng hái”, ta cười khổ nói.

“Lão nhân gia ta nếu như không thật hăng hái, thì Các chủ Thanh Phong Các cũng đã xuống âm phủ gây sóng gió rồi”.

Đã lâu rồi không gặp hắn, miệng lưỡi vẫn bén nhọn như xưa. Ta bĩu môi.

“Không ngờ cô thật sự là Các chủ Thanh Phong Các”, hắn cúi đầu cười, “Cô có biết cô đã phá hủy ảo tưởng của một thiếu niên rồi không?”.

Ta đột nhiên nhớ ra trước kia đã từng lừa gạt hắn, khi đó hắn rất ngưỡng mộ Các chủ Thanh Phong Các. Nghĩ đến chuyện người thông minh như Dạ Kiếm Ly mà cũng bị mắc lừa, cho nên ta không nhịn được cười ra tiếng.

“Không còn nữa rồi”, ta ngẩng mặt lên, “Đa tạ Dạ công tử cứu giúp, Tiểu Kỷ khắc ghi trong lòng, ngày khác nhất định sẽ báo đáp”.

Dạ Kiếm Ly ngăn ra, chắc là không ngờ ta sẽ đứng đắn nói cảm ơn với hắn như thế.

Ánh mắt của hắn bỗng sáng lên phía sau mặt nạ, “Cô có còn nhớ cô từng cho ta ba nguyện vọng không?”.

Ta cứng họng, ách, thật ra thì mới vừa rồi là muốn lảng sang chuyện khác nên ta mới nói vậy, chứ bây giờ ta làm thế nào mà hoàn thành ba nguyện vọng của hắn được. Đại ca à, huynh đây là đang lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn a.

“Huynh xem tối nay trăng sáng như vậy...”, ta đánh trống lảng.

Dạ Kiếm Ly hừ lạnh một tiếng. Ta mới phát hiện ra trời còn đang mưa, ở đâu ra mà có trăng sáng...

“Thứ nhất”, hắn chậm rãi nói, ta vĩnh viễn tai lên, trái tim đã sắp nhảy ra ngoài, chỉ lo hắn muốn ta lên núi đao xuống biển lửa.

“Sprite và Phát Du là cái gì?”. [@sieunhanu.wordpress]re1reg6

...

Ta đen mặt, cò kè mặc cả: “Thế này là hai câu hỏi, coi như là hai nguyện vọng!”.

Dạ Kiếm Ly không nói gì, đột nhiên tiến tới một bước, gió đêm quét hơi thở đặc biệt của hắn đến khứu giác của ta, ta lập tức lui về phía sau một bước.

“Thôi được rồi...”, ta chán nản nói: “Sprite, ách, có thể coi là một loại rượu đi? À, không phải, là trà...”.

Trong đôi mắt Dạ Kiếm Ly nổi lên mưa gió.

“Tóm lại là một loại nước uống nào đó...”, ta lấp liếm nói tiếp: “Còn fuck you thì, ách, là câu mắng chửi người ta, cần phải làm chung với động tác dưng ngón tay giữa lên”.

Dạ Kiếm Ly hứng thú khoa tay múa chân nói: “Như vậy sao?”.

Ta đẩy ngón tay giữa thon dài của hấn sang một bên, “Huynh đừng có chĩa về phía ta”.

Cặp mắt ta đảo đảo, thừa dịp hấn không chú ý, liền nhào tới phía trước, âm mưu muốn gỡ mặt nạ của hấn xuống.

Nhưng xa nhau mấy tháng, ta hiển nhiên quên mất người này là loại người nhạy bén thế nào.

Hấn nhẹ nhàng nhích người, ngón tay lạnh như băng liền nắm được lỗ tai của ta, ta bị kéo ngược về phía sau, đau đến mức oa oa kêu to.

“Dạ Kiếm Ly, con mẹ huynh! Mau buông tay!”.

Hình như là ta vừa tưới dầu vào lửa thì phải...

“Không dám cho ta nhìn, hấn là xấu xí không giống người rồi”, ta ôm lấy lỗ tai chế giễu hấn.

Dạ Kiếm Ly nói nhỏ: “Cô từng nghe ta nói chuyện với Niệm Văn, biết rất rõ rằng ta không thể tùy tiện cho người ta nhìn thấy”.

Giọng nói này, giống như là đang trấn an ta.

Trong lòng ta rung động. [a@sieunhanu.wordpress |aeg18r8

“Lúc mất ta mù, không phải là huynh đã...”, nhắc tới mất mù, đột nhiên nhớ ra những lời hấn từng nói với Niệm Văn về ta, cho nên lại nổi cơn tức giận, lạnh giọng nói: “Huynh biết rõ tâm ý của Niệm Văn, đừng có làm tổn thương y”.

Dạ Kiếm Ly trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên nói: “Chuyện của ta và Niệm Văn, cô không cần lo, lo chăm sóc y là được”.

Đại ca à, người ta là Tam hoàng tử đó, đã có nhiều người chăm sóc y lắm rồi mà không phải sao...

“Đó là nguyện vọng thứ hai”, hấn nhìn ta, “Nhân tiện, cách xa bạch y công tử vừa rồi một chút...”.

“Người đó là ai vậy? Mà huynh còn nghe trộm bọn ta nói chuyện nữa sao?”, ta tức giận nói. Còn nữa, tại sao một nguyện vọng của hấn luôn có hai yêu cầu, đầu lông mày của ta giật giật không ngừng, nếu tên hồ ly này đi làm ăn, khả năng kiếm tiền nhất định là còn mạnh hơn ta nhiều.

“Ngay cả hấn là ai cũng không biết vậy mà cái gì cũng nói toẹt ra, Các chủ Thanh Phong Các cũng quá hào phóng rồi”.

Có cái rắm gì liên quan đến huynh, người đó là ai ta đương nhiên hiểu rõ trong lòng. Ta tức giận nói: “Tiểu Kỷ hiện nay mất không mù, cũng không còn tiện lợi cho Dạ công tử, ngày sau vẫn là không gặp lại thì tốt hơn”.

“Cô muốn quít nguyện vọng cuối cùng sao?”, hấn nói như đâm trúng tim đen của ta.

...

Thông minh quá mức có thể bị rụng tóc hay không a.

“Tiểu Kỷ bây giờ không phải là Tiểu Kỷ như trước”, Dạ Kiếm Ly cúi đầu cười nói: “Nếu nói là Các chủ Thanh Phong Các, Dạ mỗ vẫn kính trọng...”.

Tay áo tung bay, người cũng đã không còn ở đây, chỉ có giọng nói từ xa tan ra trong bầu trời đêm.

“Sau này... Nhất định sẽ gặp lại nhau...”.

Ta si ngốc nhìn bầu trời đêm, nước mưa vẫn còn tiếp tục rơi xuống, nhưng trong lòng ta hỗn loạn đủ loại mùi vị.

Một đêm không chớp mắt. [@sieunhanu.wordpress]ve58f4e

Ta ngồi dậy thật sớm mở cửa sổ, hít một hơi không khí mới mẻ, tinh thần phấn chấn. Tình thế bây giờ là địch trong tối ta ngoài sáng, cho dù là hoàng cung cũng không bảo vệ được ta, nói không chừng bọn sát thủ Thanh Phong Các chỉ một giây sau đã tìm tới tận cửa rồi.

Ta mất đi quyền thế và tiền bạc, một thân một mình tình hình lại càng khó khăn, trước mắt vẫn còn rất nhiều điểm đáng nghi.

Từ khi cùng đồng hành với Dạ Kiếm Ly, hẳn từng đội mũ sa, cũng có khi không đội, hơn nữa người gặp qua đều nói hẳn đẹp, rõ ràng mặt hẳn cũng không phải là không ai được nhìn, nhất định là chỉ có một số người tuyệt đối không được nhìn mà thôi.

Còn Tư Mã Hiển Dương nữa, Triều Thánh Môn đột nhiên cảm thấy hứng thú với Trung Nguyên hẳn là có âm mưu, nhưng anh ta đến gần Tiêu Kiến Nhân rốt cuộc muốn làm gì? Trước khi Tư Mã Hiển Dương lên vào Tiêu phủ, từng hỏi thuộc hạ một câu “người kia có tới không”, “người kia” tám chín phần chính là Niệm Văn.

Nói đến Niệm Văn, y đường đường là Tam hoàng tử, nhưng tại sao lại xuất hiện ở Đại Hội Anh Hùng? Chẳng lẽ chỉ vì chờ Dạ Kiếm Ly? Hơn nữa nhìn thái độ của Tiêu Kiến Nhân đối với y, rõ ràng cho thấy lão cũng biết thân phận thật sự của Niệm Văn, chẳng lẽ dã tâm của lão không chỉ ngừng lại ở giang hồ? Lão cùng với Dạ Kiếm Ly là sư huynh đệ, nhưng chưa từng thấy mặt nhau, Dạ Kiếm Ly từ nhỏ đến lớn đều ở Tuyết Địa Sơn đột nhiên lại xuống núi, ắt có mục đích, huống chi hẳn cùng với Niệm Văn lại dây dưa không rõ, đích thị là quan hệ sâu xa sâu đậm.

Rồi còn bạch y công tử kia nữa, nếu như ta suy đoán không sai, thì hẳn chính là Nhị hoàng tử Độc Cô Bạch, không biết con cháu nối dòng hoàng thất rốt cuộc là hỗn loạn như thế nào a...

Ta một cái đầu mà suy nghĩ hai ba vấn đề, chợt thấy một người khoác áo đen đứng ở trong viện, chính là Hoắc tiên sinh.

A đúng rồi, còn có Hoắc Thanh Phong nữa, bức họa trong tay hẳn, rồi căn phòng ngủ hiện đại kia, cô gái gọi là Hường Văn kia nữa. Mà tại sao hẳn phải đi theo bên cạnh Niệm Văn, nhưng tại sao lại không được mọi người trong triều hoan nghênh, cũng là một bí ẩn.

Ta thật sự không muốn suy nghĩ nữa, phiền thần chết dẫn ta đi giùm đi...

Vẫn phải đối mặt thực tế, ta cố gắng nặn ra một khuôn mặt tươi cười, “Hoắc tiên sinh”.

Hoắc Thanh Phong xoay người, mỉm cười nói: “Ta chờ cô đã lâu, Tiểu Kỷ cô nương”.

... Hẳn đang đợi ta? Chẳng lẽ mị lực của nữ chính ta rốt cuộc lại để ột mỹ nam đại thúc tuổi trung niên phát hiện ra?

Ta bỗng dưng muốn khóc quá. [@sieunhanu.wordpress]er4f86e

Hoắc Thanh Phong hắng giọng một cái, ngay sau đó ý bảo muốn ta đi cùng hẳn.

Tình cảnh trước mắt của ta hết sức nguy hiểm, nhưng Hoắc đại thúc này mặc dù tạo cho người ta cảm giác âm trầm khôn khéo, nhưng cũng không giống người xấu, huống chi hẳn cũng có rất nhiều điểm nghi ngờ. Nghĩ tới đây, ta sửa sang lại quần áo, theo đuôi hẳn đến gian phòng hôm đó.

Hoắc Thanh Phong lãnh đạm rót một chén trà, nói nhỏ: “Mời ngồi”.

Ta đau thắt lưng chỉ muốn đứng, rồi lại không dám dài dòng, đành phải ngồi xuống.

Miệng vừa chạm tới nước trà, cảm thấy một mùi hương thơm ngát xông vào mũi, Hoắc Thanh Phong lại lấy bức họa kia ra, trải lên trên bàn, ánh mắt bắt đầu chìm vào mộng lung.

Lần này ta càng được nhìn rõ ràng, đó là một cô gái trẻ tóc ngắn, thanh tú động lòng người, nụ cười mang theo hơi thở hiện đại.

Không khí trong phòng đau thương, ta nhẩn nhó nhìn hẳn, lão nương số khổ đau thắt lưng a, sao lại đau thế này...

Rốt cuộc đến lúc ta không nhịn được nữa, Hoắc tiên sinh ngẩng đầu, mơ hồ nói: “Hoắc mỗ muốn mời Tiểu Kỷ cô nương nghe một câu chuyện xưa”.

Nghe chuyện xưa... Ta đen mặt.

“Năm đó thiên hạ tranh đấu, giang sơn Trung Nguyên toàn bộ quy về tay Độc Cô gia. Người đó liêm chính yêu dân, coi như là một vị hoàng đế làm tròn trách nhiệm, cho đến ba mươi ba đời sau, Độc Cô Vân Thượng lên kế vị”.

Độc Cô Vân Thượng này chính là ông xã của bà Tiêu Thái hậu, sau này không phải là bị sủng phi hồ ly tinh khác câu dẫn mất đó sao. Ta bĩu môi khinh bỉ.

“Cô nhất định từng nghe nói về tin đồn con nối dòng của hoàng thất, nhưng đó cũng không hẳn là sự thật...”, Hoắc tiên sinh nghiêm túc nói, ta lập tức hưng phấn, quả nhiên là có ẩn tình khác, chẳng lẽ hẳn định nói cho ta biết sao?

“Tiêu Thái hậu lên cầm quyền hai mươi năm, không phải là không có nguyên nhân... Cô nhìn bức họa này đi”, Hoắc tiên sinh chỉ vào cô gái, “Nàng chính là sủng phi của Độc Cô Vân Thượng, họ Dạ, tên Hường Văn”.

Ta kinh ngạc trừng lớn mắt.

“Trong cuộc đời này của Hoắc mỗ, nàng ấy cũng chính là thiếu nữ duy nhất ta yêu”.

Chương 32

“Trong cuộc đời này của Hoắc mỗ, nàng ấy cũng chính là thiếu nữ duy nhất ta yêu”.

Ta ngăn người mê mẩn nhìn bức họa cô gái kia, số mệnh cô ấy thật tốt a, xuyên không tới đây chẳng những được làm sủng phi, ăn ngon mặc đẹp đeo vàng đeo bạc, lại còn có một mỹ nam đại thần một mảnh tình cuồng dại...

Hường Văn, Niệm Văn, nghe cái tên này, hẳn là sau khi Dạ Hường Văn chết, Độc Cô Vân Thượng vì thương tiếc, nhớ nhung sủng phi nên mới đặt tên cho hoàng tử như thế, nói vậy, Niệm Văn hẳn phải là hài tử của vị sủng phi đó mới đúng chứ? [@sieunhanu.wordpress] dr545g1r

Hoắc Thanh Phong dường như đoán được tâm tư của ta, khẽ mỉm cười, “Tiểu Kỷ cô nương cực kì thông minh, nói vậy cũng đã đoán được một hai, chẳng qua trong chuyện này còn có rất nhiều ẩn khúc...”.

Suy nghĩ của ta dừng lại ở đoạn “cực kì thông minh”, Hoắc đại thúc a, ngài nói trắng ra như thế, thừa nhận như thế, thật là làm cho ta nở hoa trong lòng!

“Năm đó ta vốn là Tướng quân bảo vệ thành, dẫn đầu năm trăm ngàn binh mã Hoàng Thành, quyền thế địa vị có thể nói là dưới một người trên vạn người. Độc Cô Vân Thượng cũng phải có vài phần kính trọng đối với ta, một đường thẳng quan tiền chức, cũng chính vào lúc đó, ta gặp được Hường Văn...”.

Giọng nói Hoắc Thanh Phong trở nên mềm mại, ta nhận ra hẳn luôn gọi thẳng tên tiên hoàng, không khỏi nhú nhú mày, bị người khác nghe được là tội lớn nha.

“Nàng ấy không phải là một cô gái bình thường, lúc vừa gặp gỡ ta đã biết, tóc ngắn, trang phục kỳ lạ, ý nghĩ cổ quái trong đầu...”.

Tim ta chợt thót lên, “Tóc của cô ấy vẫn luôn ngắn sao? Không hề dài ra sao?”.

Hoắc Thanh Phong ngạc nhiên nói: “Sao Tiểu Kỷ cô nương biết... Tóc của Hường Văn, trước khi nàng ấy gả cho Độc Cô Vân Thượng, chẳng bao giờ dài ra”.

Đúng rồi! Ta kích động đột ngột đứng dậy, tóc của ta cũng chỉ vừa qua khỏi bả vai, năm năm nay chẳng những không dài ra, hơn nữa cũng không có lấy một lần kinh nguyệt, cả người dường như ngừng sinh trưởng, khiến ta lo lắng một thời gian.

“Vậy sau khi nàng ấy gả cho tiên hoàng thì sao?”.

“Tóc của nàng ấy bắt đầu dài ra, hơn nữa... Còn mang thai long chủng”.

Ta ngó người, chẳng lẽ phải lập gia đình... Cũng có nghĩa là oxxx với đàn ông rồi, thì mới có thể tiếp tục trưởng thành?

“Nhưng Hướng Văn đã chết vì khó sinh”, Hoắc Thanh Phong nhớ lại chuyện cũ, vẻ mặt đau thương, “Tiêu hoàng hậu ghen ghét Hướng Văn, bà ta và Hướng Văn chuyển dạ sinh con vào cùng một đêm, nhưng bà ta đã sớm suy nghĩ ra một kế ác độc, bà ta mua chuộc được nha hoàn thân cận Lạc Đồng của Hướng Văn, ra lệnh cho cô ta bóp chết đứa con ruột của Hướng Văn, sau đó trao đổi đứa con của mình vào...”.

Thật là độc ác! Ta nghe vậy sợ hết hồn hết vía, ngay cả đứa bé vô tội cũng không buông tha sao?!

“Độc Cô Vân Thượng mặc giáp thân chinh, không cách nào bảo vệ Hướng Văn, cũng may lúc ấy ta đã sớm nghĩ đến chuyện Tiêu hoàng hậu sẽ ra tay hãm hại, ngay đêm đó liền dẫn Hướng Văn thoát khỏi hoàng cung, nhưng ta chỉ không ngờ Lạc Đồng sẽ phản bội Hướng Văn... Hướng Văn đối xử với cô ta không tệ, lòng người thật khó dò...”.

Ta đột nhiên nhớ tới Tiểu Hồng, không, là Ứng Thiên Nguyệt.

“Lúc màn đêm buông xuống, Hướng Văn sinh con trong xe ngựa, Lạc Đồng mang khăn vải vào chăm sóc, ta ở bên ngoài rất lo lắng nhưng cũng không giúp được gì, lúc đó lại không hề nghi ngờ Lạc Đồng, cho đến khi trên người Hướng Văn phát ra ánh sáng kỳ lạ, trong tay Lạc Đồng ôm hai đứa bé. Nói thật, lúc ấy ta cũng không biết đâu là con của Tiêu hoàng hậu, đâu là con của Hướng Văn”.

Ta nghe chăm chú, không nhịn được hỏi: “Sau đó thì sao?”.

“Sau đó Lạc Đồng cầm con dao để lên trán một đứa bé, ta không thể làm gì cô ta, càng lo lắng cho sự an nguy của Hướng Văn, cuối cùng cô ta cắn rút lương tâm, nhớ tới Hướng Văn đối xử với mình rất tốt, cho nên không giết đứa bé đó, mà chỉ bỏ đi. Ta truy xét tung tích của cô ta đã hai mươi năm, mà không thu được bao nhiêu tin tức. Còn Hướng Văn... Cũng trong khoảnh khắc đó, nàng ấy đã hoàn toàn biến mất trong xe ngựa”.

Ta hiểu rõ bối cảnh, Hướng Văn này... Tám phần là đã xuyên không ngược trở về. [a5v4er8]

“Độc Cô Vân Thượng sau khi trở về không thấy Hướng Văn, đau lòng đến mức không muốn sống, ngài thông cáo thiên hạ, Hướng Văn sinh hạ hai long tử, còn hài tử của Tiêu hoàng hậu đã chết từ trong trứng nước. Đàn ông dòng họ Độc Cô từ trước đến giờ tướng mạo rất đẹp, cũng đều thông minh tuyệt đỉnh, Độc Cô Vân Thượng cũng nhanh chóng hiểu ra, hai long tử kia, một đứa là hài tử của Hướng Văn, một đứa là của Tiêu hoàng hậu, cho nên cũng không truy cứu. Ngài chỉ nói rằng lưu lại địa vị Đại hoàng tử cho hài nhi đã chết, Nhị hoàng tử chính là hài tử của Tiêu hoàng hậu, tên chỉ một chữ Bạch, còn Tam hoàng tử là ruột thịt của Hướng Văn, đặt tên là Niệm Văn”.

Vậy Nhị hoàng tử Độc Cô Bạch mới là con ruột của Tiêu Thái hậu! Nhưng không biết tại sao Tiêu Thái hậu, lại đối xử với Niệm Văn như con đẻ...

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của ta, Hoắc Thanh Phong khẽ mỉm cười.

“Tiêu hoàng hậu đâu phải là hạng nữ lưu tâm thường? Bà ta và Hướng Văn chuyển dạ trong cùng một đêm, lúc đó vội vã muốn đem con mình ra ngoài thành đánh trống, không kịp làm ký hiệu, chỉ đeo một khối ngọc bội lên cổ con mình, nhưng ngọc bội này, không biết tại sao lại chuyển sang trên người Niệm Văn, có lẽ là Lạc Đồng đã biết sai, hoặc là cô ta có dụng ý khác. Tóm lại, bởi vì Hướng Văn biến mất, Độc Cô Vân Thượng nhanh chóng đau lòng mà băng hà, Tiêu hoàng hậu mưu đồ cầm quyền, tự phong là Thái hậu, văn võ cả triều đều nịnh nọt, chẳng qua là vì binh quyền vẫn còn ở trong tay ta, nên bà ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, cho đến khi ta từ chức Tướng quân, quy ẩn làm một tiên sinh nho nhỏ bên cạnh Nhị hoàng tử Độc Cô Bạch, làm bộ bảo vệ cho đứa con ruột của Hướng Văn, nhưng lại âm thầm bảo vệ cho Niệm Văn, trong hoàng tộc có không ít thuộc hạ cũ vẫn là tâm phúc của ta, Tiêu Thái hậu cùng ta đối co hai mươi năm, cũng không ai thắng được ai nửa phần. Hôm nay, cán cân thiên hạ, chỉ tùy vào ai là Thái tử”.[1]

Ta nghe kể một hồi cảm thấy mù mẫm, hai con mắt đảo đảo thành hình vòng xoáy.

“Tiểu Kỷ cô nương, cô cũng biết mình chủ võ lâm họ tên là gì phải không?”.

Ta dĩ nhiên biết a, là Tiêu Kiến Nhân... Khoan đã, chẳng lẽ?!

“Cô đoán không sai”, Hoắc Thanh Phong vuốt cằm nói: “Tiêu Minh Chủ và Tiêu Thái hậu, chính là huynh muội ruột thịt”.

Shock! [@sieunhanu.wordpress] rvg41er8

Vốn là ta cho rằng Tiêu Kiến Nhân không đơn giản, không ngờ lão ta còn có chỗ dựa vững chắc là hoàng tộc.

“Chuyện này có chút khác với những tính toán trước kia. Ta vốn ở bên cạnh Nhị hoàng tử, làm bộ bảo vệ cho hắn, lừa Tiêu Thái hậu hai mươi năm, chỉ cần cuối cùng Tiêu Thái hậu tranh đấu cùng con ruột của chính mình, cho Niệm Văn lên làm Thái tử kế vị là tốt rồi. Nhưng mà, nửa đường lại nhảy ra một lão Tiêu Kiến Nhân, ông ta đã tâm bình bực, e là đã chuẩn bị ra tay với ngôi vị hoàng đế. Nhưng cũng may, kẻ địch của ông ta không chỉ có Niệm Văn, mà còn có Nhị hoàng tử Độc Cô Bạch. Độc Cô Bạch hẳn bị Tiêu Thái hậu hạ cổ độc, vốn là bệnh lâu năm không dậy nổi, nhưng gần đây ta mới phát hiện ra, sau lưng hắn cũng có một thế lực chống đỡ không thể khinh thường, lại có liên quan tới Triều Thánh Môn!”.

Ta dần dần hiểu rõ thêm một chút đầu mối, lại càng bị kéo vào nhiều bí ẩn, hoàng cung quả nhiên là nơi nước sôi lửa bỏng a a a a, giết người không thấy máu.

“Hoắc mỗ nói cho Tiểu Kỷ cô nương những thứ này, cũng không có ý gì, cô và Hường Văn đều không phải là người bình thường, tương lai thiên hạ tất sẽ có một trận long trời lở đất, chỉ mong cô nương... Đừng chọn sai đường”.

Ta kinh ngạc nhìn hắn, trong đầu lập tức hiện lên mấy ý nghĩ, hắn nói cho ta biết những chuyện này, không thể nào chỉ vì lý do đó, nhất định còn có lý do gì khác. Ta làm bộ khiếp sợ cáo từ, Hoắc Thanh Phong cũng không giữ ta lại.

Ta ra khỏi tiểu viện của hắn, đây là cứ điểm bí mật của hắn ở Tĩnh Tâm Điện sao, chỉ e ở chỗ Nhị hoàng tử hắn cũng chẳng có được phòng ngủ tráng lệ. Ta lại nghĩ tới bạch y công tử thanh nhã đó, hắn lại có quan hệ với Triều Thánh Môn sao?

Đi không lâu lắm, rốt cuộc nhìn thấy hai cung nữ, tiểu viện kia nằm sau một mảnh vườn, thường ngày quỷ khí u ám, không có lệnh cũng sẽ không có ai chủ động tiến vào, ta thật hoài nghi lần trước tại sao ta lại bước chân tới đây, thật không thể tưởng tượng nổi.

Niệm Văn ngồi bên hồ trúc dưới đình Tĩnh Tâm, ném từng chút đồ ăn cho cá.

Ta vừa nghe Nhược Cửu truyền lời liền vội vã chạy tới đây, lại thấy bộ dạng y nhàn nhã du ngoạn thế này, không khỏi khó chịu.

“Ta chờ cô lâu như vậy, đi đâu thế?”, Niệm Văn khẽ cười nói.

Ta đang khó chịu, đột nhiên nghĩ đến, Niệm Văn... Hắn là biết thân thể của mình, nếu không Hoắc tiên sinh sẽ không xuất hiện bên cạnh y. Y đều biết mà vẫn nhàn nhã như vậy, tựa như đứa trẻ suýt chết hai mươi năm trước không phải là y vậy.

“Đi gặp Hoắc tiên sinh”, ta nói nhỏ.

Không khí đột nhiên thay đổi, Niệm Văn ném chút đồ ăn cuối cùng cho cá vào trong hồ, sau đó ngẩng đầu, nụ cười trên môi biến mất.

“Tiểu Kỷ, người cứu cô không phải là ta”.

Ta kinh ngạc, ngơ ngác nhìn y. [@sieunhanu.wordpress] sr4b58tnht

“Có người ném cô cho ta lúc ta đang trên đường hồi cung. Ta vốn ghét cô hận cô, nhưng người mà ta cứu về không phải là Tiểu Kỷ trong lời huynh ấy, mà là Tiểu Thúy Hoa Tử của ta”. Niệm Văn lấy ra một cái túi gấm, nhét vào trong tay ta, “Cái túi gấm này, vào lúc tuyệt vọng cùng đường hãy mở ra”.

Ta nhận lấy túi gấm, bỗng dưng khiếp sợ đến mức không biết nên nói gì.

“Ta biết cô không phải là một cô gái bình thường, tuy ta là hoàng tử, cũng chỉ có thể giúp cô ở lại đây tu dưỡng mấy tháng, Tiểu Kỷ à...”, hai gò má Niệm Văn đột nhiên đỏ lên, “Giúp ta... Bảo vệ Dạ Kiếm Ly”.

Ta đột nhiên cảm thấy Niệm Văn lúc này rất dễ thương, cho nên kiềm chế mọi nghi ngờ trong lòng, cười hứa hẹn với y: “Yên tâm đi”.

Cười xong ta liền hồi hận, Dạ Kiếm Ly làm gì mà cần người bảo vệ, bây giờ người cần được bảo vệ chính là ta mới đúng chứ.

Đột nhiên một thị vệ không nhanh không chậm bước tới từ cửa điện, vành mũ của hắn kéo xuống cực thấp, không nhìn rõ khuôn mặt. Trong lòng ta lại nghi ngờ, Tĩnh Tâm Điện có rất ít thị vệ, mọi người ta đều quen mặt, nhưng người này ta chưa từng gặp qua, chẳng lẽ là thích khách?

Ta định nhắc nhở Niệm Văn, nhưng y vừa nhìn thấy thị vệ kia, lại thản nhiên cười một tiếng, “Rốt cuộc đã tới rồi”.

“Ai cơ?”, trên đầu ta bay đầy những dấu chấm hỏi lớn nhỏ.

“Cho dù đã có lệnh bài của Tam hoàng tử, đi qua cửa lớn vẫn bị tra xét thật nghiêm ngặt”, thị vệ kia nói.

Tim ta lập tức cuống cuống nhảy dựng lên, giọng nói này quen thuộc như thế, người này, người này...

“Tìm cô lâu như vậy, hóa ra cô lại trốn trong hoàng cung”, thị vệ kia ngẩng đầu, “Thật không hổ là thôn trưởng lão Đại”.

Bắt đầu từ đêm qua, ta đã nói với chính mình, không bao giờ khóc nữa.

Nhưng giờ phút này, nước mắt cứ điên cuồng tuôn ra, ta cũng không thềm bận tâm, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt thị vệ kia, sợ chớp mắt một cái người này sẽ biến mất, sợ người sống sờ sờ này chỉ là tưởng tượng của ta.

“Tiểu Liên!”, ta gào khóc.

Liên Chi Hoài gỡ cái mũ thị vệ xuống, lộ ra khuôn mặt vẫn thanh tú như xưa, đáy mắt cũng đầy lệ.

“Ta rốt cuộc đã tìm được cô rồi, lão Đại”.

Chú thích:

[1] Nghĩa là Tiêu hoàng hậu vốn là sinh ra Độc Cô Bạch, Hương Văn sinh ra Độc Cô Niệm Văn. Tiêu hoàng hậu muốn đem con mình đánh tráo với con của Hương Văn rồi giết chết con Hương Văn, 1 mũi tên trúng 2 đích, Hoàng Thượng vừa phong Thái Tử cho con mình, vừa giết được con của Hương Văn. Tiêu hoàng hậu đánh dấu con mình bằng khối ngọc bội đeo trên cổ, nhưng cuối cùng nha hoàn Lạc Đồng hồi hận, chuyển khối ngọc bội này qua con của Hương Văn. Cho nên sau đó Tiêu hoàng hậu mới lầm tưởng Niệm Văn là con mình nên yêu thương hết mực. Bà ta lại hạ cổ độc và tranh đấu với chính con ruột của mình là Độc Cô Bạch.

22. Chương 33 + 34

Chương 33

“Ta rốt cuộc đã tìm được cô rồi, lão Đại”

“Tiểu Liên! Tiểu Liên!”, ta kích động đến mức chỉ muốn gọi tên của cậu ta, bất cứ cái gì khác cũng không muốn suy nghĩ nữa, chỉ cần cậu ta còn sống, chỉ cần bọn họ còn sống...

Nếu như giờ phút này có một câu nói có thể biểu đạt được tâm tình của ta, như vậy thì chỉ có thể là...

“Ta yêu người!”.

Mồ Liên ngớ người, Niệm Văn thì bà tám bu lại, “Cô nói cái gì? Ai yêu ai hả?”.

“Ta biết người sẽ không chết mà”, ta cười híp mắt nói: “Người còn thiếu ta năm lượng bạc, làm sao người dám chết...”.

“Lão Đại...”, Tiểu Liên ngơ ngác nói: “Cô thật là, một chút cũng không thay đổi... Mà ta đã tìm được cô, huống chi cô cũng yêu ta, thôi năm lượng bạc kia...”.

“Ai yêu người!”, ta hung hăng nói: “Thứ ta yêu chính là năm lượng bạc kia kìa...”.

...

Tiểu Liên bặt miệng, vẫn giống như lúc ta bắt nạt cậu ta trong quá khứ. Trái tim ta vui vẻ đến mức dường như muốn nổ tung, đừng nói là năm lượng bạc, chỉ cần bọn họ còn sống, thì dù cho năm ngàn, năm vạn, năm trăm vạn lượng bạc ta cũng khê mỉm cười, tuyệt đối không keo kiệt!

(Lời độc giả) Cái gì? Cô vừa nói năm trăm vạn? ... Cái này bọn ta có nghe lầm không vậy...

Ách, đùa một chút thôi, các vị rõ ràng muốn khích bác mối quan hệ giữa ta và dân làng, lão nương hiện tại tâm tình tốt, không thêm nói với các vị.

“Thời gian không còn nhiều”, Niệm Văn nói: “Lúc này là lúc ít thủ vệ ở cửa thành nhất”.

“Tam hoàng tử đã chứa chấp Các chủ, đại ân này không lời nào cảm ơn hết được”, Tiểu Liên tiến lên một bước, “Xin nhận của Liên Chi Hoài một lạy”.

Niệm Văn ngây người, cũng không ngăn cản, tám phần là đang nghĩ xem “lão Đại” với “thôn làng” gì đó là có ý gì.

Ta ngồi trong kiệu của Tam hoàng tử, thân thể dính sát vào Niệm Văn, không dám thở mạnh. Nhưng Niệm Văn lại thản nhiên tự đắc ôm lấy ta, nói nhỏ bên tai ta: “Lần này cô đi, không biết khi nào mới có thể gặp lại nhau nữa...”.

Ta cười cười, không nói gì. [@sieunhanu.wordpress | w4e93rkk

“Cô không còn ở trong cung, chỉ sợ huynh ấy lại càng không muốn tới...”, Niệm Văn uể oải nói: “Hai người ở bên ngoài, làm chuyện gì sau lưng ta ta cũng không biết...”.

Ta đang muốn cãi lại, Niệm Văn lại vươn ngón tay như ngọc, nhẹ nhàng đặt lên môi ta.

“Tiểu Kỷ, tâm sự của ta, ngoại trừ Hoắc tiên sinh, chỉ có cô biết”.

Ta có chút cảm động, “Niệm Văn...”.

“Cho nên cô phải giúp ta coi chừng ả Tiêu Linh kia, mặc dù trên danh nghĩa cô ta là đường muội của ta, nhưng mà hôm đó sao lại dám ở trước mặt mọi người mà liếc mắt đưa tình với Dạ Kiếm Ly cơ chứ? Cô ta cho là mình đẹp lắm sao? Cô ta đẹp hơn ta được sao? Tiểu Kỷ, cô nói xem, cô ta có đẹp hơn ta không?!” (*sắc*_ _-!!!)

Mặt ta đen thui, nhìn Niệm Văn lúc này y hệt oán phụ ghen tuông nơi khuê phòng.

Gần tới cửa thành, Tiểu Liên đột nhiên thấp giọng hô: “Có chuyện”.

Ta khom lưng giấu mình đi, Niệm Văn nhắc rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, nụ cười lạnh lẽo nhếch lên, “Nhị ca thường ngày không xuất cung, hôm nay thật là hăng hái nha”.

“Tam đệ chê cười rồi”. [@sieunhanu.wordpress | svwe4283jr

Giọng nói yếu ớt mềm nhẹ, chính là bạch y công tử đêm hôm đó.

Thủ vệ nhìn Niệm Văn đưa ngọc bội ra, lập tức cung kính mở cổng thành, Niệm Văn khê cười nói: “Mời Nhị ca”.

“Đa tạ”.

Ta không nhìn được lạnh lẽo rướn người lên, núp phía sau rèm cửa sổ len lén nhìn ra ngoài, kiệu của Nhị hoàng tử cũng được nhắc lên, có cơn gió nhẹ thổi rèm cửa sổ bay lên, ta nhìn thấy một ánh mắt cực kỳ hòa nhã.

Hắn lễ phép cười với ta.

Tim ta lập tức thót lên một cái, bà nội nó, bị phát hiện rồi.

Nhưng cho đến khi cổ kiệu của Nhị hoàng tử ra khỏi cổng thành, cũng không nghe thấy hắn tố cáo ta.

Có lẽ là thói quen làm loạn của Niệm Văn, nên hắn nghĩ rằng việc y giấu con gái trong kiệu là rất bình thường chẳng?

Tên Độc Cô Bạch này rốt cuộc muốn giở trò quỷ gì, ta nhú mày, đến khi ngẩng đầu lên thì kiệu cũng đã quẹo vào một hẻm nhỏ, Niệm Văn đuổi kiệu phu đi, ta đi theo y xuống kiệu, Tiểu Liên đang thay quần áo ở một bên, thuận tay đưa cho ta một bộ quần áo.

Ta nhìn xung quanh con hẻm, mặc dù không có ai nhưng...

“Gì vậy, người, cả người nữa, có thể xoay qua chỗ khác hay không???”.

Tiểu Liên đã thay y phục xong, cậu ta và Niệm Văn mở to hai mắt nhìn ta, hiển nhiên không hiểu ta đang nói cái gì.

Ta nổi gân xanh trên trán. [@sieunhanu.wordpress] eg34f34e

“Người... Có thể... Xoay qua chỗ khác... Hay không?”, ta chậm rãi gằn giọng.

“Lão Đại, còn lắm nhảm cái gì nữa vậy, thời gian không còn nhiều...”.

Gân xanh lần nữa giật lên, ta giận dữ hét toáng: “Ta dù gì cũng là hoàng hoa đại khuê nữ mà!!!”.

Tiếng hét này vang tận mây xanh, Tiểu Liên ngơ ngác nói: “A, lão Đại là phái nữ, ta quên mất”.

Niệm Văn cũng ngơ ngác nói: “Ta cũng quên mất”.

...

Cuối cùng ta chui vào trong kiệu thay quần áo, là một bộ quần áo vải thô tầm thường. Tiểu Liên và ta cải trang làm một đôi vợ chồng, cậu ta lạnh nhạt chỉnh cổ áo, cái miệng thú vị lại mở ra: “Cải trang làm vợ chồng, chẳng phải là ta bị lỗ sao!”.

Ta nheo lại mắt, nhưng Niệm Văn cướp lời: “Sao mà lỗ?!”.

Ta kích động nhìn Niệm Văn, người rốt cuộc đã phát hiện ra ta rất tốt phải không, không uống công ta... ăn ngủ không ở nhà người lâu như vậy.

Niệm Văn nhìn Tiểu Liên, hai người cười ăn ý, “Phải nói là cực kỳ lỗ”.

...

Bởi vì người nào đó miệng lưỡi ác độc hãm hại ta, mãi đến khi tiễn ta đến chỗ cáo biệt, ta vẫn ngoảnh mặt không thèm để ý đến y. Niệm Văn nói hết lời nhưng ta vẫn thờ ơ, cuối cùng đành ầm ừ nói: “Nhớ trông chừng Tiêu Linh!”.

Ta ngắt, làm gì y cũng không quên chuyện này...

Ta vác rổ rau xanh, suốt quãng đường sai bước đi theo phía sau Tiểu Liên, cũng rất giống một người vợ nhỏ.

Không có người đi đường nào chú ý tới chúng ta, bởi vì nhìn chúng ta rất bình thường, bởi vì Tiểu Liên trát phấn lên mặt hóa trang, cũng bởi vì Tiểu Liên nói ta không cần trát phấn cũng khó nhận ra rồi, nếu trát thêm phấn nữa sẽ làm quỷ thần thiên địa kinh hãi.

Ta cứ nghĩ rằng cậu ta đang khen ta. [@sieunhanu.wordpress] gbe9340238

Một lần nữa được quang minh chính đại bước ra phố, gió mát lưu luyến thổi qua, nhớ đến mấy tháng trước từng bị một con dao cắm vào ngực, cảm giác như trải qua một thế kỷ. Bên đường là người bán hàng rong vất vả rao hàng, cô nương kỹ viện đứng gọi khách, lão đánh xe lau mồ hôi nở nụ cười chác phác nhất, một cô thiếu nữ nhìn thấy vị công tử tuần nhã nào đó nên xấu hổ đỏ mặt, một ông lão ăn xin ôm cháu gái ngồi

ven lễ, khuyên được đứa bé ăn một miếng cơm, ông lão cười lên ha hả, toàn bộ nếp nhăn trên mặt đều giãn ra.

Lòng ta đột nhiên tràn đầy nhu tình nồng đậm, những người này, vì sống mà cố gắng... Dù cuộc sống của bọn họ có lẽ cũng không tốt. Chính biến, âm mưu, chiến tranh, đã khiến cho bọn họ chịu quá nhiều khổ sở... Ngày mai bọn họ lưu lạc đến đâu? Có lẽ không có ai biết.

Nhưng cũng bởi vì không biết, nên ta càng phải sống tới ngày mai để nhìn xem.

Ánh mặt trời sáng sớm xuyên mây rơi xuống, ấm áp, nhưng không chói mắt, ta cười cười.

“Cô được đặt tên là Triển Nhan?”, Tiểu Liên đột nhiên nói: “Chưa bao giờ nhìn thấy cô cười vui vẻ như thế”.

“Tiểu Diệp đặt tên rất hay”, ta cười nói.

Tiểu Liên buồn bã, nghi vấn bị ta đè nén trong lòng lúc này cũng không nhận được nữa, “Các người không phải là bị Tiểu Hồng hạ độc chết hết sao? Làm sao phát hiện ra nàng ta...”.

“Lão Đại”, Tiểu Liên cắt ngang lời ta, “Chúng ta đến rồi”.

Đây là một căn nhà nông vô cùng bình thường, nằm ẩn giữa bao nhiêu căn nhà xa hoa trong thành, nếu như không phải Tiểu Liên nhắc nhở, e rằng ta cũng không chú ý tới nơi này.

Ta đưa tay đẩy cửa, cánh cửa gỗ run rẩy, cọt kẹt mở ra.

Trong sân có một cây táo, chân ta như nhũn ra, mấy bước đi thôi mà dường như dài bằng cả mấy trăm bước vậy.

Vài trắng treo đầy trời.

Ánh nền lóe lên, trên bàn đặt không dưới một trăm cái bài vị, phía sau là một chữ “Diệp” khổng lồ.

Ta nhìn thấy một cái bài vị đặt trên cùng, phía trên ghi ba chữ: Diệp Vô Trần.

Phía sau có người kêu lên: “Thôn trưởng”.

Hắn là lão Trương. [a href="http://@sieunhanu.wordpress.com/2012/09/09/9034fm/"]@sieunhanu.wordpress]reg9034fm

Ta vượt bài vị của Diệp Vô Trần, không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Đã... Xảy ra chuyện gì?”.

“Tiểu Hồng hạ độc, Lộ Văn Phi là đồng bọn với ả, người trong thôn tin tưởng bọn họ quá mức cho nên không đề phòng. Liên Chi Hoài và Hắc Đào ra ngoài làm nhiệm vụ, cho nên tránh được một kiếp. Còn ta... Người biết mà, ta không tin bất kỳ kẻ nào”, lão Trương chậm rãi nói: “Chén cơm kia là chó ăn trước... Đại Hoàng, nó cũng đã chết”.

Lặng lẽ nắm chặt quả đấm, ta lại hỏi: “Độc gì?”.

“Một loại Đoạt Mệnh Cổ của Miêu Cương, rất lợi hại, người trúng chết ngay lập tức. Sau khi chết toàn bộ thi thể hóa thành nước, ngửi thấy hoặc chạm vào cũng sẽ chết, ta vì tránh né, bế khí trốn trong đồng thi thể không đụng đến bất kỳ thi thể nào, để cho Tiểu Hồng và Lộ Văn Phi chạy mất, bọn họ đã cầm Phá Thiên Ấn[1] đi rồi”.

“Thật sao?”, ta xoay người, lẳng lặng nhìn lão Trương, lão mặc một bộ quần áo nông dân, ánh mắt phủ một tầng bóng ma u ám, dường như đã rất lâu rồi chưa ngủ. Phía sau lão là nhóm Hắc Đào, bốn người trẻ tuổi không có chút cảm tình trên mặt.

“Ý ông là...”, ta nhẹ nhàng hỏi: “Người trong thôn... Ngay cả thi thể cũng không còn?”.

“Ừ”, lão Trương kể lại tình cảnh tàn nhẫn: “Thôn chúng ta một trăm năm mươi tám người, ngoại trừ ta và người, bốn người Hắc Đào và Liên Chi Hoài, cộng thêm Tiểu Hồng và Lộ Văn Phi, còn lại một trăm bốn mươi chín người, toàn bộ đã hóa thành nước”.

“Được”, ta nhẹ nhàng lau đi tro bụi trên những tấm bài vị kia, “Được lắm”.

“Lão Đại...”, Tiểu Liên kéo kéo tay ta.

Ta khoát tay áo, cất cao giọng nói: “Hắc Đào”.

“Có thuộc hạ”.

“Lập tức phong tỏa tất cả tài chính và thuế vụ doanh thu của Kỷ gia, tra xem thân phận những người hiện tại trông coi Kỷ gia, phải làm nhanh!”.

“Dạ”.

“Lão Trương”.

“Thôn trưởng”.

“Tìm Quỷ Phủ Thần Tượng, xin ngài ấy nỗ lực giao tình trước kia, một đêm chế luyện ra năm mươi cái Phá Thiên Ấn, nhất định phải giống cái cũ như đúc!”.

“Dạ”.

“Tiểu Liên”.

“Lão Đại”.

“Chỗ này của ta còn lại năm vạn hai, đi hối lộ tâm phúc của Nhị hoàng tử, hỏi thăm xem hấn và Triều Thánh Môn, cùng với Tiểu Hồng có quan hệ gì”.

“Dạ”.

Linh đường lớn như thế, chỉ còn một mình ta.

Chẳng qua, chính vào lúc này, ta rốt cuộc có thể hiểu được tâm tình muốn quay trở về của Tư Mã Hiến Dương.

Bởi vì, ta cũng muốn báo thù.

Chú thích:

[1] con dấu của Kỷ gia

Chương 34

Ta ngơ ngác đứng trước linh đường, tâm tình đã sớm chết lặng.

“Kỷ cô nương, quả không hổ là Các chủ Thanh Phong Các”.

Giọng nữ miền Giang Nam này mềm mại uyển chuyển, thật là dễ nghe. Ta ngẩng đầu nhìn lên, dưới tàng cây táo chẳng biết từ lúc nào đã có một cô gái xinh đẹp đứng thẳng lưng, áo xanh chập chờn, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Cô là?”, ta kinh ngạc nghi ngờ.

“Thường nghe Vô Trần nói về cô”, cô gái áo xanh kia khẽ mỉm cười, “Ta là kẻ gây ra chuyện Mộ Dung gia đuổi giết Vô Trần, Mộ Dung Ôn Đường”.

Vô Trần, Diệp Vô Trần. Nghĩ đến cái tên này, lòng ta chợt quặn lên.

“Cô...”. [[@sieunhanu.wordpress](http://sieunhanu.wordpress.com/2012/07/27/sef7we574f/)]sef7we574f

“Kỷ cô nương, Ôn Đường muốn mời cô nghe một câu chuyện, có được không?”

Từng có một thiếu nữ, sống trong một gia tộc võ lâm, cũng giống như tất cả những vị thiên kim của các gia tộc khác, nàng ấy anh khí, lập chí muốn trở thành một nữ hiệp. Chỉ có điều, trên lưng thiếu nữ này gánh quá nhiều vinh quang gia tộc, người khác nhìn vào vĩnh viễn chỉ thấy dòng họ của nàng, chứ không phải là tên của nàng. Cho đến một ngày, nàng gặp được một chàng trai, từ đó nàng đã hiểu, cho dù làm một nữ hiệp uy chấn giang hồ, cũng không bằng làm một cái bóng bên cạnh chàng, trọn đời bên nhau, tay trong tay đi dạo giang hồ...”.

Ta ngăn người ra, quen biết Diệp Vô Trần năm năm, ta cũng không biết hắn có một vị hồng nhan tri kỷ như vậy.

“Sau đó chàng trai đến nhà thiếu nữ để cầu hôn, nhưng gia tộc nàng là danh môn đệ nhất trong chốn võ lâm, đại ca của thiếu nữ ghét bỏ chàng trai vô danh không quyền không thế, quả quyết cự tuyệt, đuổi ra ngoài cửa. Nàng ấy không chịu nổi đại ca, rút cuộc, trong một đêm mưa, bỏ trốn cùng chàng trai kia”.

Ta bất chợt nhớ ra, “Cô là Nhị tiểu thư bị Mộ Dung gia xoá tên...”.

Mộ Dung Ôn Đường khẽ mỉm cười, “Sau khi ta bỏ trốn cùng với Vô Trần, đại ca mỗi đêm mỗi ngày đuổi giết chúng ta, nhưng cái mà đại ca của ta muốn đuổi theo cũng không phải là ta, mà là mặt mũi của hắn, còn có Tụ Lý Càn Khôn mà ta đã lấy đi”.

Mộ Dung thế gia vốn dùng ám khí uy chấn giang hồ, Tụ Lý Càn Khôn kia lẽ nào chính là...

Chạm phải ánh mắt như muốn hỏi của ta, Mộ Dung Ôn Đường từ trước ngực lấy ra hai cái vòng xích lỏng đốm vết rỉ sét, nói nhỏ: “Kỷ cô nương, nếu cô làm cho ta một chuyện, ta sẽ hai tay dâng cho cô món ám khí đệ nhất thiên hạ này”.

Ta lắc đầu, “Mộ Dung cô nương, đừng nói vì ta khâm phục cô dưới cái nhìn của phái nữ, chỉ bằng chuyện cô là phu nhân Tiểu Diệp, có lời gì cứ nói thẳng”.

Mộ Dung Ôn Đường ngăn ra, đột nhiên cười đến bi thương, “Chàng không nhìn lầm cô... Nhưng lại nhìn nhầm ả ta...”.

Trong lòng ta rung mình, Mộ Dung Ôn Đường từ trước ngực lại lấy ra một phong thư, ngón tay vuốt ve, hiển nhiên hết sức trân quý, nhưng mấy chữ trên mặt thư đã bị nước làm nhòe, nét mực lộn lờ, hết sức ảm đạm.

Kính gửi thôn trưởng.

Tay ta run rẩy, cung kính nhận lấy.

Triển Nhan,

Cái tên này, là tên đứa em gái đã chết non của ta, ta cũng chưa hề nói với muội.

Cứu muội, hay là được muội cứu, ta cũng không còn nhớ rõ. Thời loạn thế trước kia, quen biết nhau là duyên. Càng về sau lại có Thanh Phong Các, có Kỷ gia, có thôn làng, mới phát giác ra muội không phải là một cô gái phàm tục, nhưng muội quá mức bình lặng, không có dã tâm và thủ đoạn, như vậy làm sao có thể đặt chân đứng trong thời loạn thế này? Muội quá mềm yếu, chỉ có chút mảnh khảnh, lưỡi tiến thủ, có cảm giác như, muội cảm thấy thiên hạ này phân rõ phải trái, muội đối đãi với người ta như thế nào, người khác liền đối đãi với muội như thế nấy. Nhưng muội quên Tiêu Kiến Nhân đã làm gì với Trường Sinh rồi sao? Rồi quên cả nguyên do mà lão Trương gặp được muội? Người trong giang hồ, thân bất do kỷ, lời này, muội còn hiểu ít lắm.

Cẩn thận người bên cạnh, Triển Nhan, muội thông minh, nhưng lại giả ngu, nhưng vẫn phải cẩn thận, cho dù là người thân cận nhất.

Lần này muội trốn đi, không biết ngày nào mới quay về. Ta xưa nay làm việc cẩn thận, chỉ có điều, nếu một ngày kia Diệp mỗ gặp phải bất trắc, ta từng nhận lời đời này kiếp này vĩnh viễn chăm sóc ột cô gái, nhưng nàng và người nhà quyết liệt với nhau, một mình quy ẩn núi rừng, chịu khổ không nơi nương tựa, kính xin muội nể tình cảm thường ngày, thay ta chăm sóc cho nàng.

Nàng mang họ Mộ Dung, tên là Ôn Đường.

...

Trong lòng ta bỗng dưng ghen tị vô cùng, ngẩng đầu nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Mộ Dung Ôn Đường.

“Mộ Dung... Diệp phu nhân”, ta bình tĩnh nói: “Chỉ cần ta làm được...”.

Mộ Dung Ôn Đường xoa bụng, trong mắt tản ra vẻ dịu dàng.

Chẳng lẽ là có con rồi? [@sieunhanu.wordpress]er84fer

Ta vui mừng, xông qua nắm lấy tay nàng: “Này... Máy tháng rồi?”.

“Ba tháng”, hai gò má Mộ Dung Ôn Đường lặng lẽ ửng đỏ, “Ta muốn sinh ra đứa bé này, kéo dài hương khói cho họ Diệp... Kỹ cô nương, cô phải chăm sóc cho nó nha”.

Khi đó ta lại không hiểu ra hàm nghĩa khác ẩn chứa trong câu nói này, chỉ vui mừng gật đầu, “Đương nhiên”.

“Kỹ cô nương, giang hồ hiểm ác, cô vốn là người phúc lớn mạng lớn, chắc cũng không cần dùng đến những thứ đồ chơi nhỏ này, chẳng qua, càng chuẩn bị thì càng có thêm phần thắng”.

Ta có chút thèm thuồng nhìn Tự Lý Càn Khôn, bộ dạng phó mặc sự đời không thèm để ý lúc này đã sớm bay mất. Nàng nói ám khí đệ nhất thiên hạ này chỉ là thứ đồ chơi nhỏ... Bà nội nó, nếu như lão nương cũng có những thứ đồ chơi nhỏ này, đã không phải lặn lội ở đây.

Mộ Dung Ôn Đường cười khế, chậm rãi đeo cái vòng xích lên tay ta, nhìn cái ám khí này quả không sai bốn chữ đệ nhất thiên hạ, nhưng mà là đồ cổ lâu đời đệ nhất thiên hạ, vừa cũ vừa nát. Cái vòng xích này thực sự là kỳ phẩm cũ nát, ta nghi ngờ nhìn nó, đây thật sự là bảo bối đã gây ra một trận gió tanh mưa máu trên giang hồ sao?

“Kỹ cô nương không cần hoài nghi, đến lúc cần tự nó sẽ có diệu dụng”.

...

Đại tỷ à, cô đeo thứ đồ chơi này lên tay ta mà lại không nói cho ta biết dùng nó như thế nào, đây thật sự là đang giúp ta sao hả...

“Tất cả các loại độc, đều phải bốc thuốc đúng bệnh, cõi đời này vốn không có giải được gì có thể giải được tất cả mọi loại độc. Nhưng ba viên Huyết Thiềm Tinh này, chính là dùng máu của hơn một vạn cái trứng cóc luyện chế thành, trên đời này chỉ có ba viên. Bất luận là loại kỳ độc nào trên thế gian, đều có thể kéo dài tới ba ngày sau mới phát tác”.

Ta gãi đầu nhận lấy, “Hắc hắc, lấy nhiều như vậy thật ngại quá”, vừa khách khí nói vừa vội vàng nhét vào trong túi quần, sợ Mộ Dung Ôn Đường đổi ý.

(Tiu Ứ: vô liêm sỉ ==|||)

Sau đó, ta coi như là được lãnh giáo bản lãnh trấn giữ thiên hạ của Mộ Dung gia. Cây trâm gỗ đào trên đầu ta được đổi thành trâm ngọc bình thường, nhưng cây trâm ngọc đó có hai đầu, ở giữa rỗng ruột, có thể thối ra khói mê trong truyền thuyết. Trên cổ ta vốn không đeo vật gì, bây giờ lại đeo một cái khóa ruột làm bằng đồng, gấp cái khóa này lại vài lần, sẽ biến thành cái chìa khóa vạn năng tám đầu mà ta đã làm mất lúc bị mù. Trong dây thắt lưng cũng quấn vào một cái hộp nhỏ, chỉ cần kéo sợi dây ở giữa, độc châm đoạt mệnh sẽ bắn ra ngay lập tức. Cái trên gót chân mới là vật lợi hại nhất, khi bị khống chế chỉ cần dùng sức đá một cái, trên móc câu có những cái châm nhỏ, bị móc phải sẽ thống khổ khó tưởng tượng nổi...

Nhưng điều duy nhất bây giờ ta chú ý chỉ là, tại sao phải giữ nhiều ám khí như vậy trên người, lúc bọn họ xuất chiến đánh nhau, bảo đảm là mục tiêu không phải là kẻ đáng thương như ta.

Thấy Mộ Dung Ôn Đường lại lấy ra một cái xương tay người quỷ dị, ta lập tức đứng nghiêm mỉm cười, “Cái này, ta cảm thấy đã đủ rồi...”.

“Cô không nên ngại nó khó coi, cái xương tay này được gia công rất tinh xảo”.

Ta lui về phía sau hai bước, tay phải đặt ở trước ngực muốn kháng cự, Mộ Dung Ôn Đường cầm lấy cái xương kia đặt lên cổ tay của ta.

Đột nhiên, cánh tay ta rung lên, cái xương đột nhiên vỡ vụn.

Ta kinh hãi, đây rốt cuộc là sao...

Mộ Dung Ôn Đường lại khế mỉm cười, “Ám khí đệ nhất thiên hạ này, cảm thấy uy lực thế nào?”.

Ta kéo tay áo lên cao nhìn chăm chú cái vòng xích cũ nát kia, không thể nào hiểu được làm sao nó có thể khiến cho cái xương kia vỡ vụn, đây chính là xương người nha, xương rất cứng rất cứng a...

“Kỷ cô nương, mặc dù cô không có sở trường gì, nhưng bây giờ nếu có người muốn hại cô, chỉ e cũng không dễ dàng như vậy”.

Ta gật đầu cực kỳ đồng ý, đột nhiên có cảm giác dường như mình biến thành Transformers võ trang đầy đủ, hơn nữa đã thay đổi thành trạng thái chiến đấu, sức mạnh thăng cấp đến max level.

“Cô đang mang thai, vẫn nên ẩn cư núi rừng thì tốt hơn”.

“Kỷ cô nương có tính toán gì không?”.

“Huynh đệ của ta đều đã đi ra ngoài, ta đương nhiên cũng không thể nhàn rỗi”. Ta bày ra khuôn mặt tươi cười, cúi đầu thật thấp bái nài một cái, “Đa tạ Diệp phu nhân, Tiểu Kỷ không cách nào báo đáp”.

Mộ Dung Ôn Đường có chút kinh ngạc mở to mắt, trong lòng ta vẫn bình tĩnh, sau khi trải qua ít chuyện, ta mới hiểu được, những người từng trợ giúp mình, thật ra thì đâu có ai ép bọn họ phải trợ giúp ta, nhưng nếu bọn họ đã tự nguyện ra tay giúp đỡ, như vậy ta nhất định phải nói cảm ơn.

Nếu không, đến khi ta muốn nói cảm ơn, người đó, đã không thể nghe được nữa.

Cho nên, Transformers cáo biệt ân nhân, cứ như vậy biến đổi hình dạng bước lên xe ngựa đi Tô Châu.

Tiêu phủ, Tiêu Kiến Nhân, cứ chờ xem lão nương.

23. Chương 35 + 36

Chương 35

Cỗ xe ngựa này cũng giống như tất cả các cỗ xe ngựa khác, vấp phải một cục đá là lắc tới mức mông nảy lên cao hơn một thước. Chỉ có giả nửa đồng tiền quả nhiên không ra cái gì, nhưng mà bây giờ ta nghèo đến mức không còn đồng xu dính túi, đành phải chen chúc ở cái chỗ chật hẹp gần chết này cùng với một đám người mất to trừng mắt nhỏ.

Chỉ nghe một tiếng “bụp” rất nhỏ, một mùi hôi thối tràn ngập, mọi người bên trong xe ngựa toàn bộ bịt miệng bịt mũi, ta một mặt bịt mũi một mặt ngạc nhiên liếc về phía cô gái bên cạnh, như thể chỉ có ta là nghe thấy nài...

Cô gái kia cũng bịt mắt, làm bộ như cũng là người gặp nạn.

Ta dùng ngón tay chọt chọt nài, nhỏ giọng nói: “Cô nương, ăn nhiều khoai lang à?”.

...

Cô gái kia trong bụng quỳnh lên, tức giận nói với ta: “Người nói nhảm gì đó?”.

Mọi người trong xe ngựa toàn bộ nhìn sang, khuôn mặt cô gái kia lúc đỏ lúc trắng, tức giận nhìn ta chăm chăm. Ta đột nhiên cảm thấy khuôn mặt nài xinh đẹp vô cùng, nhìn hết sức quen thuộc.

“Cô nương đi Tô Châu tìm người thân sao?”. [@sieunhanu.wordpress]rt4h

Cô gái ngẩn ra, cũng không tức giận nữa, “Ta tới tìm biểu tỷ để nương tựa...”.

“Biểu tỷ của người... Tên là Oánh Oánh sao?”.

Cô gái kia ngạc nhiên nói: “Làm sao người biết?”.

Cái thể giới này thật là nhỏ a, một cái đánh rắm cũng có thể gặp được người quen.

Thì ra nàng là biểu muội của Oánh Oánh, tên là Xuân Thủy. Lần này đi đến Tiêu phủ để làm nha hoàn, ta liền nhào qua bầu lấy nàng: “Xuân Thủy, ta là Thúy Hoa, là bạn của tỷ tỷ ngươi, ta vốn cũng là nha hoàn của Tiêu phủ...”

Tìm được người quen, ngồi xe ngựa cũng bớt cảm giác xóc nảy. Xuân Thủy hoạt bát nói nhiều hơn so với Oánh Oánh, nàng và Oánh Oánh đều đến từ nông thôn, vì giúp cha Xuân Thủy chữa bệnh mà bán thân làm nha hoàn.

Ta thì bịa ra một câu chuyện về bản thân với nữ chính có tình cảnh cực kỳ bi thảm không thua gì phim Hàn, cảm động đến mức nước mắt Xuân Thủy như sông Hoàng Hà vỡ đê, không cách nào lau hết.

“Sau đó thế nào?”, nàng lau nước mắt, “Tuần Hi ca ca ra sao?”.

“Đã chết”, hai tay ta nắm lại, kể xong một câu chuyện tình yêu sống chết cực kỳ cảm động.

Phía sau truyền đến một tiếng nức nở, ta sợ hết hồn, thì ra là những bà tám bên trong xe ngựa đều đã nghe trộm chúng ta nói chuyện...

Phu xe đột nhiên thò đầu vào nói: “Cô nương thân thể đáng thương như vậy, nửa đồng bạc này ta không thu nữa”.

Ta đỡ dẫn nhận lấy đồng bạc, ý nghĩ điên cuồng xoay tròn trong đầu, lần sau phải thêm dặt một câu chuyện càng thảm hơn, nói không chừng còn được cho tiền.

Một buổi chiều hoàng hôn, cuối cùng đã tới bên ngoài cửa sau của Tiêu phủ, ta cùng với Xuân Thủy xuống xe ngựa, từ xa đã trông thấy Oánh Oánh đứng chờ.

“Xuân Thủy!”, nàng lo lắng gọi: “Muội cuối cùng cũng... Vị cô nương kia là... Thúy Hoa?”.

Ta mỉm cười với Oánh Oánh, đã qua nửa năm, cảnh cũ người cũ, tất cả đều không có gì thay đổi.

Nhưng ta, đã không còn là Tiểu Kỷ khi xưa.

Tổng quản kinh ngạc nhìn ta, ấn tượng trong mắt lão, ta chính là Tiểu Thúy Hoa Tử bị tiêu chảy rồi chơi trò mất tích trong Đại Hội Anh Hùng.

“Khấu trừ tiền lương nửa năm!”, tổng quản gầm thét.

Ta ngây người, tiền tháng của ta a... Tiền a tiền a tiền a...

Ôm lấy bắp đùi tổng quản, ta một phen nước mũi một phen nước mắt, khóc ròng nói: “Nô tỳ thuở nhỏ nhà nghèo...”.

Chỗ này lược bớt vài đoạn máu chốt như: phim Hàn, bi tình, bệnh nan y, sinh ly tử biệt, tai nạn, uẩn khúc.

Tổng quản hiển nhiên có chút động lòng, “Chuyện này... Ta sẽ không bắt bả Minh chủ, sau này ngươi phải làm việc đàng hoàng”.

Ta đứng ngẩn người, đây thật sự là quản gia máu lạnh ngày đó sao?

“Ta có năm mươi lượng ở đây, trước hết ngươi gửi về nhà cho bà ngoại chữa bệnh đi”.

...

Ta quyết định rồi, sau này phải dựng một gánh hát đặc biệt chuyên kể chuyện cổ tích, biết đâu chừng có thể chỉ một đêm đã phát tài.

Bà đầu bếp nói: “Ngươi con heo nhỏ này, chạy mất lâu như vậy, tổng quản không có đánh gãy chân ngươi hả?”.

Bà đang rửa rau, bàn tay to vỗ lên thớt một cái, hai con dao sáng loáng bỗng nhiên bay lên, ta sợ hãi lui về phía sau một bước, bà đầu bếp cũng không ngẩng lên nhìn, cứ vậy mà đưa tay đón dao, sau đó chuyên tâm băm thịt.

Ta trở mắt cục thịt trước mắt dần dần biến thành thịt nát, cẩn thận nuốt nước miếng, nín hót: “Ta chỉ nghĩ dài hạn... Mà, đã lâu không gặp, đạo pháp của lão nhân gia ngài vẫn xuất thần nhập hóa như vậy a”.

Bà đầu bếp đắc ý nói: “Muốn học sao?”.

Ta sợ cắt trúng ngón tay lắm! Trong lòng lăm bằm một câu, nhưng trên mặt cười nói: “Dĩ nhiên là muốn”.
“Vậy thì bớt nịnh hót đi, làm việc cho ta”.

Ta bĩu môi đến bên cạnh bếp lò ngồi xồm xuống, nhặt lên một củ khoai tây, dùng sức bào vỏ.

Tại sao ta lại bị phân đến nhà bếp làm việc a... Ta hung hăng đào một củ khoai tây lên hành hạ.

Đầu bếp nữ liếc ta một cái, giễu cợt nói: “Tổng quản nói, nhìn ngươi rất ham ăn”.

...

Trong mắt ta, thức ăn đều là rất khêu gợi. [@sieunhanu.wordpress]df4e84fef

Có lẽ, ta rốt cuộc đã tìm ra một mặt gợi cảm của mình???

* * *

Oánh Oánh và Xuân Thủy đã một năm không gặp nhau, hai người chui trong chăn lúu rú giống như hai con chim sẻ động dục (*phụt*...). Ta liếc cặp mắt gấu mèo buồn ngủ, hai vị đại tỷ a, ta phải chờ các người ngủ rồi mới đi ra ngoài thám thính được, có thể ngủ lẹ giùm ta không...

Ta ở trong chăn cởi lớp áo lót, đột nhiên đụng tới cái vòng xích trên tay phải, trong lòng thót lên một cái, món đồ chơi này nguy hiểm như vậy, không biết mình đụng trúng có sao không, cho nên ta cẩn thận sờ sờ thử, cảm giác trơn nhẵn, ngoại trừ một chút văn hoa cổ in chìm trên mặt trang sức, còn lại không có gì khác so với những cái vòng bình thường.

Nhưng mà, cởi ra nhìn thử, cái vòng xích này kích thước cũng không dày lắm, có thể đặt được bao nhiêu cơ quan âm khí bên trong chứ?

Ta âm thầm đánh giá, lúc nhìn lại thì thấy Oánh Oánh và Xuân Thủy đã ngủ mất, cho nên ta thay quần áo dạ hành, len lén ra khỏi phòng ngủ.

Lại quên không có mang giày, lần này không phải là không muốn mang giày, mà là ta quên mất...

May là ở thời cổ đại không có mảnh vỡ thủy tinh, ta bộ dạng xun xoe bắt đầu chạy chậm chậm, đi thẳng tới Yên Linh Cư của Tiêu Linh.

Có một câu nói: Đêm khuya người không yên lặng[1].

Nói thế không sai, trong phòng Tiêu Linh vẫn còn ánh nến, ta dựa người tới cửa, cái lỗ thủng hồi trước đã sớm không còn, nhưng lần này ta đã có kinh nghiệm, tìm đến cái vị trí mỏng nhất, đủ để dùng sức chọc thủng.

Lúc này chọc thủng thành công, nhưng mà nơi này ban đêm yên tĩnh, tiếng động phát ra cũng hết sức chói tai.

Ta lập tức cúi người xuống, cảm giác có một luồng chướng xẹt qua trên đỉnh đầu, sợ đến mức không dám hít thở.

“Không phải là chàng...”, Tiêu Linh lăm bằm, giọng nói ngọt ngào mà réo rất thảm thiết.

“Tiểu thư, đã trễ thế này, Dạ công tử ngài ấy...”, là giọng của Tam Bát Phượng.

“Ta biết... Nhưng mà, nhưng mà chàng đã nói muốn tới gặp ta...”.

Ta bĩu môi, hai người này quả nhiên có cấu kết, Tiểu Dạ Tử làm hại mỹ nhân si tình đến mức này, xem như không hề đơn giản. Lòng ta khó chịu, đã sớm quên mất mục đích tới đây, quyết định phải đợi Dạ Kiếm Ly xuất hiện.

“Oa, tiểu thư, có người nhìn lên!”, Tam Bát Phượng thét chói tai, đoán chừng đã phát hiện ra cái lỗ ta chọc thủng.

Ta liền lặn một vòng tròn vào trong bụi cây, Tiêu Linh phá cửa sổ ra, rút kiếm đâm. Ta vận vẹo thân thể thành đủ loại hình hài, khó khăn lắm mới tránh thoát mấy nhát kiếm.

“Là ai?”. [@sieunhanu.wordpress]edr8g7er

Ta ôm đầu, không biết mình có bị phát hiện chưa. Đột nhiên tay phải rờ trúng một vật trơn nhẵn bóng loáng, ta khẳng định mới vừa rồi vật này không có ở đây, chẳng lẽ là có người cố ý để đây cho ta phát hiện? Trong đầu ta lướt qua vô số ý nghĩ, đột nhiên cảm thấy... Vật này, giống như một cái mặt nạ.

Một cái mặt nạ bạch ngọc. [@sieunhanu.wordpress]mk5ui9k5

“Tiêu cô nương”, giữa bầu trời đêm đột nhiên vang lên giọng nói trầm thấp dễ nghe, “Dạ mỗ tới trễ, xin thứ lỗi”.

Trường kiếm của Tiêu Linh “keng” một tiếng rơi trên mặt đất.

Ta quay đầu lại.

Hồ nước trong bằng phẳng như tấm gương, bỗng có ánh đỏ, chậm rãi gợn sóng lăn tăn.

Ánh nền màu hoàng hôn hắt qua cửa sổ, yếu ớt nhuộm màu lên thiếu niên vừa đột ngột xuất hiện từ không trung.

Rất yếu ớt, thậm chí không thể nhìn rõ mái tóc hắc, không thể nhìn rõ ánh mắt hắc.

Nhưng mà, vậy là đủ rồi.

Dạ Kiếm Ly.

Huynh quả nhiên, di thể phong hoa, hoảng nhược thiên nhân[2].

[1] đêm khuya vắng lặng mới là lúc người ta làm việc quan trọng

[2] lộng lẫy hoa lệ tuyệt thế, tựa như tiên trên trời

Chương 36

Dạ Kiếm Ly.

Huynh quả nhiên, di thể phong hoa, hoảng nhược thiên nhân[2].

Ta ôm mặt nạ bạch ngọc.

Thiếu niên kia nhìn ta cười khê, không phải là nhìn Tiêu Linh, mà là nhìn ta.

“Dạ công tử, Dạ công tử... Chàng, chàng...”.

Tiêu Linh sao lại cà lăm thế, ta vừa nhìn vừa có chút hả hê, đã quên mất mới vừa rồi mình cũng trợn mắt há hốc mồm chẳng khác gì nàng ta.

“Ta làm sao?”, Dạ Kiếm Ly chậm rãi nói.

“Chàng... Chàng rất giống...”. [@sieunhanu.wordpress]etgn45t

“Rất giống Niệm Văn phải không?”.

Hắn vừa dứt lời, đột ngột bước qua chắn trước người ta, ánh nền bỗng sáng rực, chiếu lên khuôn mặt mỹ ngọc của hắn.

Ta quá sợ hãi. [@sieunhanu.wordpress]8rg4er84

Thiếu niên này tóc đen như mực, mắt phượng lạnh lùng, chòm mi tâm có một vết đỏ dường như ông trời ban tặng. Giống như một gương mặt ta đã từng quen biết nhưng bỏ đi vài phần mỹ hoặc, ngoài tuyệt sắc còn có

thêm tuần dật, thiếu niên này như một vị thần tiên không nhiễm bụi trần, nhưng bộ áo đồ lại giống như sứ giả Tu La đến từ Địa Ngục, đường vân trên áo như dòng máu tươi, hoa lệ cực kỳ.

Mới vừa rồi bị khí chất của hắn mê hoặc, nên ta không kịp bắt bẻ, nhưng sau khi thấy rõ ràng mặt mũi của hắn thì...

Hắn... Lại giống Niệm Văn như đúc!

Nhưng mà, bảo đảm sẽ không có ai nhận lầm hắn thành Niệm Văn.

Nói cách khác, nét phong tình và mị hoặc của Niệm Văn, không thể tìm được nửa phần trên người thiếu niên này.

Nếu có người có thể dung hòa giữa lãnh ngạo và nhiệt huyết, giữa thánh khiết và yêu dị, giữa tinh khiết và tà khí một cách hoàn mỹ.

Như vậy, người đó chỉ có thể là Dạ Kiếm Ly.

Vì để miêu tả lại cho các vị độc giả vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Tiểu Dạ Tử, ta đã vắt hết toàn bộ sức suy nghĩ rồi đó nha.

Dĩ nhiên, thời gian ta miêu tả lâu như vậy, Dạ Kiếm Ly và Tiêu Linh cũng không nhàn rồi. Chắc là bởi vì Dạ Kiếm Ly đứng chắn phía trước ta, che lại tầm mắt của Tiêu mỹ nhân, nên ta mới may mắn sống sót.

Dạ Kiếm Ly thân nhiên dịch một bước nhỏ sang phải, không để lại chút nghi ngờ, che chắn cho ta càng kín. Lòng ta mừng rỡ, Tiểu Dạ Tử vẫn biết phương hướng cách mạng, không uống công ta sùng bái hắn.

“Tiêu cô nương, tại sao cô không nói nữa?”. [@sieunhanu.wordpress] be847yth

Ta không nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Linh, chỉ nghe Tam Bát Phượng vội nhắc: “Tiểu thư!”.

“A, ta... Xin lỗi, thật là thất lễ, Dạ công tử, mời vào trong”.

“... Được”, Tiêu Linh vừa dứt lời, Dạ Kiếm Ly lập tức hờn hờ đồng ý. Ta khó chịu đưa tay lên lên kéo vạt áo của hắn, Dạ Kiếm Ly cứng người lại, đột nhiên tay áo phất một cái, ống tay áo màu đỏ tung bay, chà xát làm đau khoeo mắt ta.

Đang âm thầm ảo não, chợt thấy hắn đưa một bàn tay ra sau lưng, vừa bước vào cửa phòng, vừa vươn ra một ngón tay trắng nõn thon dài.

Chuyện không có gì đáng nói, rất đẹp lòng đẹp mắt. Nhưng máu chột là ở chỗ, ngón tay hắn vươn ra là ngón giữa...

Cùng lúc đó, một giọng nói cực kỳ ẩn nhẫn đột nhiên phát ra trong lỗ tai ta.

“Phát Du!”.

...

Dạ Kiếm Ly con mẹ huynh! Huynh mới f*ck! Cả nhà huynh đều f*ck!

(Tiu Ú: em chết với 2 anh chị mất... -_- | |)

Trong khoảnh khắc này ta đã hiểu ra cái gì gọi là “tự gây nghiệt thì không thể sống”, có phải ta đã dạy hư một đứa trẻ ngoan hay không...

Hôm nào đó phải trình trọng nói cho Dạ Kiếm Ly hiểu, cái động tác và từ ngữ thô lỗ này tuyệt đối không thể dùng tùy tiện với những cô gái trẻ tuổi có văn hóa có ăn học như ta.

(Tiu Ú: Tiểu Kỹ à... chị “có văn hóa có ăn học” bao giờ thể hả -_-)

Ta cúi người xuống lui về chỗ mới vừa rồi rình coi, Tiêu Linh đã chỉnh trang lại áo váy. Tam Bát Phượng gương đôi mắt hạnh gắt gao nhìn Dạ Kiếm Ly, chỉ thiếu không chảy nước miếng.

Ta đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp Niệm Văn, cũng là y ở chung với Tiêu Linh, nhưng không khí hôm đó không giống tới nay chút nào. Tiêu Linh đỏ hai gò má cúi đầu, giọng nói nhỏ nhẹ yếu ớt, hoàn toàn không giống phong thái mỹ nữ cao cao tại thượng như ngày thường.

Nhưng cái tên Dạ Kiếm Ly kia thật quá tự nhiên, hần tà tà ngồi dựa bên cạnh cái bàn gỗ lim, nói nói cười cười, cứ như người mà cô nương nhà người ta ngồi đợi trong khuê phòng đêm khuya không phải là hần vậy.

Ta đột nhiên cảm thấy rất khó chịu.

Chàng tuyệt lệ nho nhã, nàng quốc sắc thiên hương.

Như vậy quả là một bức tranh đẹp. [@sieunhanu.wordpress]rgt8j4yk4

Nhưng mà, còn ta thì là cái gì?

Hồ nước Bích Thủy yên lặng không gợn sóng, ta nghĩ ngợi, trong bụng cảm thấy thê lương. Trong tay nắm thật chặt mặt nạ bạch ngọc, băng lãnh thấu xương.

Đêm đó ta ôm cái mặt nạ này, ngơ ngẩn nhìn lên trần nhà, một đêm không chợp mắt.

* * *

“Người con heo nhỏ này, buổi tối không lo mà ngủ, lại làm cái trò gì vậy?”, bà đầu bếp thấy quàng thâm trên mắt ta, con dao thái thịt lập tức đập xuống, cái đầu cá “phập” một tiếng bay ra.

Ta sờ sờ lên cổ mình, rứt đầu lại, “... Gần đây... Hay bị mất ngủ”.

Bà đầu bếp ném cho ta một khối nhầy nhụa như đông phân, thấp giọng nói: “Đem cái này về nấu, một ngày uống ba lần”.

Ta sưng sốt một hồi lâu, đột nhiên nhận ra bà ấy là đang quan tâm ta. Bà đầu bếp mặc dù là người hơi ích kỷ, cộng với hơi dữ tợn một chút, nhưng thật ra thì đối xử với ta cũng không tệ.

Ta có chút cảm động, “Đầu bếp đại thẩm...”. [@sieunhanu.wordpress]3hmy84jrt

“Ta họ Hắc”, bà đầu bếp nheo mắt, con dao trật đi một chút.

Mặc dù gọi Hắc đại thẩm nghe rất thân thiết, nhưng ta vẫn thích gọi bà là bà đầu bếp, đơn giản rõ ràng dễ hiểu, còn nói lên nghề nghiệp và giới tính, quá dễ ọi người cùng hiểu.

Phía ngoài đột nhiên có một nhóm người kéo tới, ta không để ý đến, bà đầu bếp đi ra ngoài xem, mọi người bên trong nhà bếp vẫn bận rộn, ta vẫn ngồi ở đó dùng sức gọt đông khoai tây chất chồng như ngọn núi nhỏ dường như cả đời cũng không gọt hết.

Bà đầu bếp tay cầm một túi đồ về, bọn hạ nhân lập tức bu lại.

“Đây là cái gì vậy...”.

“Đại đệ tử của lão gia từ Tây Phiên mang về... Hình như tên là Lang Đào gì đó”.

“Đỏ đỏ, nhìn có vẻ rất ngon”. [@sieunhanu.wordpress]n15yj4y4j

“Nhưng mà chưa có ai ăn thử, lỡ đâu có độc thì sao”.

“Vậy cũng không thể đặt ở đây được ha?”.

“...”.

Ta đẩy đám người ra, ra sức chen vào, nóng lòng nhìn rau quả kỳ dị của Tây Phiên.

Trong nháy mắt, ta đỡ lấy.

Lang Đào kia quả màu đỏ đỏ rất đẹp, nếu như không biết thì nhìn thấy rất giống như có độc.

Nhưng mà ở hiện đại nó có một cái tên khoa học, tên là Phiên Gia, thường gọi là — cà chua.

A, đã hơn năm năm rồi không nhìn thấy cà chua!

Ta nhào tới, cầm một trái lên xoa xoa, luống cuống nhét vào trong miệng, vừa chua vừa ngọt, chắc hẳn là quả thiên nhiên không bị ô nhiễm, mùi vị ngon hơn nhiều so với cà chua hiện đại.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, ngay cả bà đầu bếp cũng quên mất phải mắng ta. Từ phía sau có một gã sai vặt điên cuồng lao đến, quát: “Cái quả Lang Đào kia đại sư huynh nói là chỉ dùng để trang trí, ăn vào sẽ bị điên! Không thể ăn a a a...”.

Ta đang muốn dạy dỗ bọn cổ nhân không có kiến thức này, chợt thấy trước mặt lóe lên ánh đao, sắc mặt bà đầu bếp trầm xuống, “Ngươi cái đồ con heo tham ăn! Bắt đến phòng chứa củi cho ta!”.

Bà đầu bếp chính là lão Đại trong nhà bếp này, ta bị hai gã sai vặt mập mạp cường tráng khiêng lên, trong bụng sợ hãi: Chẳng lẽ muốn đem ta đi làm thịt để chấm dứt hậu hoạn?

“Đại ca à, chúng ta thường ngày giao tình không tệ...”.

“Ai giao tình không tệ với ngươi?!”. [@sieunhanu.wordpress]w5rg484h

“Thật thật giao tình không tệ mà...”.

“Hừ, ai mà không biết Thúy Hoa cầm năm mươi lượng bạc của quản gia, rất ấn tượng”.

Thì ra những người này đều đang ghen tỵ với ta đây mà, ta chợt hiểu ra, vừa định nói ta sẽ chia cho hẳn một nửa, thì đã bị người ta ném xuống, nặng nề ngã trên mặt đất, đau đến mức mặt mày ta cau có dữ tợn.

Mùi gỗ nồng đậm, ta dán tai vào cửa phòng củi, từ rất xa vang đến tiếng của bà đầu bếp: “Bắt nó ở trong phòng chứa củi bỏ đói hai ngày, không phát điên thì thả ra”.

Ta bỗng có cảm giác mình biến thành kẻ bệnh nhiễm virus SARS.

Không giết ta thì tốt thôi, nhưng mà nhất định phải bỏ đói ta hai ngày sao... Nhân đạo a, nhân quyền a, lần đầu tiên nghe nói ăn cà chua sẽ bị điên a...

Một ngày, ta nhàn rỗi đến sắp chết, trên mặt đất đầy nét vẽ nguệch ngoạc của ta.

Vào đêm, bên trong phòng chứa củi tối đen, ta gõ cửa: “Cho ta một cây nến đi!”.

Không ai để ý đến ta.

Ta lại gõ gõ, lớn tiếng quát: “Cây nến cây nến cây nến a a...”.

Đột nhiên có một người nói: “Cô cần cây nến làm gì? Tính thiêu cháy phòng chứa củi sao?”.

Ta trả lời theo bản năng: “Đó chẳng phải là tự sát sao hả?!”.

“Cũng đúng, Tiểu Kỷ rất sợ chết, làm sao có thể làm chuyện như vậy?”.

“Cám ơn quá khen!”. [@sieunhanu.wordpress]erh4j7yj

Ta đột nhiên chợt nhận ra, giọng nói này...

“Huynh tới đây làm gì?”, ta tựa vào cạnh cửa.

Cửa gỗ nhẹ nhàng rung lên, hình như Dạ Kiếm Ly vừa ngồi xuống, cùng ta lưng tựa lưng cách một cánh cửa, “Đây là thái độ cô đối đãi với ân nhân cứu mạng sao?”.

Không đề cập tới chuyện này thì thôi, nhắc tới ta lại tức giận nghĩ đến Tiêu Linh.

“Ta cũng không có cầu xin huynh cứu...”.

“Vậy hẳn là Dạ mỗ xen vào việc của người khác rồi”, hẳn khẽ cười nói: “Khuôn mặt của ta vốn không thể để cho Tiêu cô nương nhìn thấy, vì cứu Kỷ Các chủ kinh tài tuyệt đỉnh, cô cũng biết ta phải lừa người ta mà...”.

Phòng chứa củi đột nhiên sáng lên một chút, ta có chút kích động quay người lại, “Đâu có ai nói huynh bắt buộc phải gõ mặt nạ xuống đâu”.

“Ta đã từng hứa với cô, lần sau, nhất định thẳng thắn gặp nhau”.

Aiz, bởi vậy những thứ như là “một câu nói bằng một gói vàng, không giữ lời sẽ phải chết” quả nhiên là ngu ngốc, thông minh như Dạ Kiếm Ly cũng sẽ chết kiểu ngu ngốc như vậy, ta không nhịn được có chút buồn cười, cũng có chút hạnh phúc.

Rốt cuộc hạnh phúc là cái gì, ta lại không rõ lắm.

“Ngày mai Tiêu cô nương sẽ mở tiệc, sẽ phải gặp cha nàng ấy”.

“Rồi sao?”.

“Ta tới lấy lại mặt nạ”. [@sieunhanu.wordpress]rt1tku4k8u

“Phòng chứa củi này khóa kỹ, làm sao huynh lấy?”.

“Cô đưa cho ta qua cửa sổ là được mà?”.

“Không được”.

“... ”.

“Ta mắc tiểu, làm sao bây giờ?”.

“... ”.

“Huynh tới được nơi này, không lẽ không thể cứu ta ra ngoài sao?!”.

“... Cô cũng đâu có mở miệng cầu xin ta cứu”.

Tên khốn này xỏ lại ta cái câu vừa nãy ta cãi hấn, hồ ly chết tiệt sao lại nhớ dai như vậy!

24. Chương 37 + 38

Chương 37

“... Cô cũng đâu có mở miệng cầu xin ta cứu”.

Tên khốn này xỏ lại ta cái câu vừa nãy ta cãi hấn, hồ ly chết tiệt sao lại nhớ dai như vậy!

Ta tức giận cắn phẫn, đột nhiên cửa sổ vang lên tiếng động, dường như bị nạy ra, ta lập tức tràn trề hy vọng, nói không chừng hắn đã bắt đầu nạy cửa sổ chuẩn bị cứu ta ra ngoài.

Đưa tay sờ sờ vào cái mặt nạ trước ngực, thật ra thì đây vốn là đồ của hắn, trả lại hắn cũng không sao, ta suy tư. Một lúc lâu sau phía ngoài cũng không còn tiếng động gì nữa, hắn lại giở trò quỷ gì đây...

Bỗng dưng có một mùi vị nhẹ nhẹ, từ bên cửa sổ bay đến, mùi thơm bị lỗ mũi ta níu lại, tham lam hít hít.

Đây là... Thịt kho tàu? Không không không, đây tuyệt đối là sườn xào chua ngọt!

Ta đi theo sợi dây mùi thơm vô hình trong không khí, bắt tri bắt giác đến trước cửa sổ, chăm chú nhìn ra ngoài, mặc dù ánh trăng không sáng lắm, nhưng ta liếc mắt một cái liền nhận ra đây là sườn xào chua ngọt mà ta mơ tưởng ngày đêm, khối thịt lắc lắc tạo hình khêu gợi nằm trong đĩa sứ trắng, tựa hồ đang đợi ta đến sàm sỡ.

Ta tự động vươn ngón tay với tới đĩa sứ trắng.

“Muốn ăn không?”. [@sieunhanu.wordpress]erh84rj

“Muốn”.

“Vậy thì đưa mặt nạ đây”.

“ ... ”.

Dạ Kiếm Ly người này thật gian độc! Hắn nhìn thấy ta đói bụng một ngày, nên mới chuẩn bị cái này làm đòn hấp dẫn trí mạng. Ta chớp mắt nhỏ đầy tội nghiệp, “Huynh cho ta ăn... A không, cho ta đi ra ngoài đi...”.

“Cô đi ra ngoài không phải là tiếp tục gây họa sao”. Đôi mắt đẹp của Dạ Kiếm Ly hơi hé mở, lười biếng nói: “Ta không nhất thiết phải cứu cô một lần nữa”.

“Ta bảo đảm lần sau sẽ cẩn thận mà”. [@sieunhanu.wordpress]dgnh5u87

“Cô bảo đảm với ta làm gì? Ta cứu cô chỉ là do bất chợt cao hứng thôi, không có ý khác”.

“Biết đâu do huynh nhìn thấy ta nên mới cao hứng thì sao?”.

“ ... ”.

“Huynh muốn mặt nạ không?”.

“Muốn”.

“Cho ta sườn xào đi”.

“ ... ”.

“Mau đi, còn nghĩ gì thế?”. [@sieunhanu.wordpress]tnm1fg5n4

“Cô không muốn đi ra ngoài nữa sao?”.

“Muốn”.

“Vậy đưa mặt nạ cho ta”.

“Huynh đưa sườn xào cho ta trước, ta liền đưa mặt nạ cho huynh”.

“ ... ”.

Cái đề tài như thế lòng vòng hết một nén nhang, Dạ Kiếm Ly không thể nhịn được nữa, rốt cuộc tức giận nói: “Có tin là ta giết cô luôn không?!”.

Ta lắc đầu, “Không tin”.

Hắn nhướn một bên lông mày mỹ lệ, dường như sắp vén tay áo lên xông tới làm thịt ta. Ta cười tà ác, như vậy mới đúng là hợp ý ta, huynh xông vào đi ta liền chạy ra.

Nhưng Dạ Kiếm Ly này là một con hồ ly.

Hắn vươn tay cầm lấy một song cửa sổ, nhẹ nhàng kéo một cái, khung cửa sổ rắc một tiếng gãy ra.

Lợi hại... Ta trợn mắt há hốc mồm, trong lòng dâng lên linh cảm xấu. Dây dưa lâu như vậy, Dạ Kiếm Ly lại đột nhiên vui vẻ, e là không phải chuyện tốt lành gì.

Hắn nhảy vào phòng, tà áo đỏ làm tung lên một lớp bụi. Ta lui về phía sau một bước, lại thấy trong tay hắn vẫn bưng đĩa sườn xào, trên khuôn mặt tựa thiên tiên nở nụ cười ngọt, “Ăn đi này”.

Ta không rét mà run, mới vừa nãy ở ngoài cửa sổ giăng co lâu như vậy cũng không cho ta ăn mà, bây giờ lại nhảy vào cho ta ăn, nghĩ thế nào cũng thấy có mùi âm mưu. Cho nên ta ngoan ngoãn lắc đầu, “Đa tạ... Hmm... Ta không đói bụng”.

“Thật sự không đói bụng sao?”. [@sieunhanu.wordpress]t1h5r4jy

“Không đói bụng”.

“Cũng tốt”, hắn cười càng thêm ưu nhã, “Nếu không một hồi sẽ không có mà ăn nữa”.

Ta còn chưa kịp nhận ra những lời này là có ý gì, ngón tay Dạ Kiếm Ly đã vươn tới bả vai của ta, ta theo bản năng lùi về phía sau một bước, bản tay theo thói quen nắm chặt thắt lưng của mình, không cẩn thận kéo phải...

“Viu viu...”

Bà nội nó, hộp âm khí trên đai lưng, Dạ Kiếm Ly sẽ trúng độc châm mắt!

Dạ Kiếm Ly xoay người, động tác nhanh như quỷ mị, nhưng với khoảng cách gần như vậy, dù có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng âm khí a.

Quả nhiên động tác của hắn hơi khựng lại, đột ngột té xuống đất, trong lòng ta run lên, hắn... Chẳng lẽ cứ như vậy mà bị độc châm của ta hại chết sao...

Ta xông tới giữ lấy vai hắn, lo lắng gọi: “Tiểu Dạ Tử!”.

Hắn bỗng dừng dựa tới, mái tóc đen nhánh xõa ra rũ xuống trên vai ta, ta ngó người, thăm nghĩ không hay rồi, nhưng mà đã quá trễ, bả vai đột nhiên tê cứng. Dạ Kiếm Ly ngẩng mặt lên cười đến gian trá, trong miệng ngậm một kim châm, dung nhan tỏa sáng gần sát trước mắt ta, tỏa sáng tới mức ta choáng đầu hoa mắt.

Hắn cười lạnh một tiếng, phun kim châm ra, trong tay cầm cái kim chân còn lại. Bà nội nó, lại bị lừa rồi, võ công của hắn rốt cuộc cao tới mức nào a!

“Tiểu Kỷ quả là không tầm thường”, Dạ Kiếm Ly cười khê, thật kỳ quái hắn lại không tức giận, ta dường như có thể thấy phía sau hông hắn đang len lén vươn ra ngón tay giữa, hưng phấn vung qua vung lại.

Ta bị điểm huyết rồi, âm thầm than thở tại sao ban đầu ta lại sĩ diện quá mức mà vứt bỏ luôn cái bảo giáp Càn Khôn Vô Cực Hộ Tâm cơ chứ. Bây giờ thì hay rồi, Dạ Kiếm Ly giương đôi mắt đẹp gắt gao nhìn ta, dường như đùa bỡn ta còn vui hơn nhiều so với miếng sườn xào chua ngọt kia.

Hắn vươn ngón tay ngọc, tìm ta điên cuồng nhảy dựng lên.

Dạ Kiếm Ly hài hước cười cười, sau đó nhẹ nhàng kéo thắt lưng của ta ra.

Ta nhất thời u mê, làm gì thế! Chẳng lẽ hắn thật sự muốn sàm sỡ ta!!!

Nhưng Dạ Kiếm Ly cũng không hề ngẩng đầu lên, hắn cẩn thận nghiên cứu cái đai lưng kia, sau đó mới nhìn ta một cái. Rồi chậm rãi đẩy cổ áo của ta ra, động tác này chậm đến mức làm ta liên tưởng tới một lão già, hơn nữa ta còn phải chịu đau khổ.

Ta rất đau khổ! Bởi vì ta rất muốn cười... [@sieunhanu.wordpress]jt4hr7th

A, ta làm sao có thể thô tục như thế... Nhưng mà ta không nhịn được a, bị mỹ nam sàm sỡ... Bị mỹ nam sàm sỡ... Đây là mơ ước của biết bao cô gái bình thường... Tiểu Dạ Tử huynh tiếp tục đi, sàm sỡ mãnh liệt hơn chút đi...

(Tiu Ú: -_-| |)

Nghĩ đi nghĩ lại, khóe miệng không nhịn được lại nhếch lên một cái.

Dạ Kiếm Ly đang nghiên cứu cái ổ khóa nhỏ đeo trên cổ ta, đột nhiên nghiêng mắt nhìn thấy ta đang cười, lập tức kinh ngạc, ngạc nhiên nói: “Cô cười cái gì?”.

“Ta không có cười”.

“Hay là đồ đĩa sườn xào này đi...”.

“Ta cười! Ta cười ta cười!!!”.

“...”.

“Tiểu Dạ Tử, huynh phải chịu trách nhiệm với ta”.

“Trách nhiệm cái gì?”.

Oa, không muốn thừa nhận sao, ta vội la lên: “Đồ cũng đã cởi rồi, huynh còn muốn chối bỏ sao!”.

“Không phải là còn có lớp áo lót sao?”. [@sieunhanu.wordpress]gn5th87ty

...

Thì ra triều đại này đã phóng khoáng tiến bộ đến như vậy sao...

Mà cũng không sao, đôi mắt ta đảo đảo, “Huynh đang tìm cái gì vậy?”.

“Mặt nạ”.

“Ta đặt ở trong áo lót...”.

Dạ Kiếm Ly nheo mắt, ta lưu manh nói tiếp: “Huynh có thể lựa chọn không tìm nữa”.

Hắn nhìn ta, hai gò má trắng nõn nổi lên vết đỏ ửng khả nghi, lệ sắc khuynh thành.

Dạ Kiếm Ly con hồ ly này cũng biết xấu hổ! Ta mở to mắt nhìn hắn, mặt trời mọc từ phía tây rồi... Nhưng mà, đây rốt cuộc là ai đang đùa bỡn sàm sỡ ai...

Hắn cúi đầu, đột nhiên cười nói: “Tiểu Kỷ quả thật không đơn giản, mỗi lần gặp đều có trò gian trá”.

Sao? Ta nhìn hắn chằm chằm.

“Chìa khóa Thiên Kỳ, hộp Cơ Biển, trâm Ngọc Phượng, Lăng Không Câu...”, hắn lần lượt kể tên các món ám khí cơ quan trên người ta, “Đáng sợ nhất chính là, còn có Đoạt Mệnh Hoàn... Những thứ ám khí này trên giang hồ cơ hồ đã mất tích từ lâu, cô lấy được từ đâu thế?”.

Ta há hốc mồm, những cái tên này là lần đầu tiên ta nghe thấy. Có vẻ như Mộ Dung Ôn Đường thật giàu có...

“Các chủ đại nhân, như vậy cô đã nghĩ kỹ phải đối phó Ứng Thiên Nguyệt như thế nào rồi phải không”.

Sắc mặt ta trầm xuống. [@sieunhanu.wordpress]fg21jy5j4

Dạ Kiếm Ly cười nói: “Sợ rằng nàng ta còn đang tìm cô đó, Tiểu Kỷ, cô tự giải quyết cho tốt”.

Ta vừa định hỏi tung tích Tiểu Hồng, đột nhiên Dạ Kiếm Ly tháo đồ lót của ta ra, trước ngực lập tức ủa tới một cơn lạnh, chỉ còn một cái yếm màu đỏ, ta kinh ngạc ngẩn đầu, Dạ Kiếm Ly cũng chớp thời cơ ngay khi cái yếm rơi lỏng, đầu ngón tay lập tức nắm lấy cái mặt nạ lòi ra, sau đó nhanh chóng xoay người lại bỏ chạy, sợi tóc xẹt qua hai má của ta, khấn trương đến mức hình như đụng phải cái gì đó, đến khi ta chợt hiểu ra thì hắn đã chuẩn mất không còn bóng dáng.

Ta hoài nghi làm sao hắn có thể ra tay chuẩn như vậy... Mới vừa rồi không cần thận đụng phải da thịt của ta, đầu ngón tay lạnh như băng của hắn còn run rẩy... Nói cho cùng vẫn còn đang xấu hổ sao, ta đột nhiên có cảm giác mình giống như con sói xám, còn Dạ Kiếm Ly chính là con thỏ trắng nhỏ.

Trò sàm sỡ khôi hài kết thúc, nhưng mà hình như ta đã quên mất một việc...

Dạ Kiếm Ly con mẹ huynh! Sao không giải huyệt cho ta a a a a a...

Ta buồn bực đứng trong phòng chứa củi hết nửa đêm, đứng đến mức toàn thân đau nhức, cho đến khi huyệt vị tự giải.

Món nợ này nhất định phải tìm Dạ Kiếm Ly tính sổ! Trong lòng ta tàn bạo mắng chửi, sau đó ta liền phát hiện ra một chuyện còn làm cho cõi lòng ta tan nát hơn: Cái thứ mà Dạ Kiếm Ly đụng phải lúc khấn trương bỏ chạy, chính là đĩa sườn xào chua ngọt của ta...

Khóc không ra nước mắt, tham ăn là vô tội mà. Nữ chính đã đói bụng đến mức thần kinh hoảng loạn...

Ta chôn cất miếng sườn xào đáng thương, sau đó tổn công tổn sức leo ra khỏi bệ cửa sổ, lúc rơi xuống đất không cần thận bị trật chân, mặt mày lại càng nhăn nhó dữ tợn.

Đột nhiên đụng phải cái gì đó mềm mại, ta liếc mắt sang, là một gói giấy, bên trong là mấy miếng điểm tâm tinh xảo.

A, ai lại tới đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thế này, quả thực là thiên sứ của ta!

Ta ngẫu nhiên như hổ đói giải quyết mấy miếng điểm tâm, ăn xong còn dùng cái khăn lụa thêu tên Độc Cô Bạch mà lau miệng.

Đêm nay, vẫn phải tiếp tục chuyện mà đêm qua chưa làm xong.

Chỉ khác cái là, mục tiêu sẽ đổi thành Tiêu Kiến Nhân, cùng với phòng ngủ của lão.

Chương 38

Đêm nay, vẫn phải tiếp tục chuyện mà đêm qua chưa làm xong.

Chỉ khác cái là, mục tiêu sẽ đổi thành Tiêu Kiến Nhân, cùng với phòng ngủ của lão.

Bóng đêm âm u, một cơn gió nhẹ cũng không có. Lòng ta như bị đè nén, tự mình làm cho bản thân cảm thấy đầy căng thẳng, cảm giác như sắp có chuyện xấu xảy ra.

Mà phòng ngủ của Tiêu Kiến Nhân ta chưa từng tới bao giờ, đành phải từ từ lần mò tìm lối đi. Mọi người đã ngủ, cả Tiêu phủ đều u ám, an tĩnh khác thường... Ách, nửa đêm an tĩnh, là chuyện rất bình thường mà.

Nhưng lập tức, chuyện không bình thường đã tới rồi...

Có bóng người từ khúc quẹo hành lang đang vội vã bước qua, nhìn thân hình, hình như là Tam Bát Phượng.

Ta lặng lẽ đi theo sau, đột nhiên dạ dày quặn một cái, một tiếng ợ liền văng ra ngoài.

Tam Bát Phượng quay đầu lại, ta lập tức rụt cổ, bà nội nó, lão nương chỉ ăn có mấy miếng điểm tâm, sao lại ợ thế này. Đang âm thầm tự trách, một tiếng ợ lại xông ra, ta vội vàng che miệng lại.

Nhưng mà Tam Bát Phượng hình như rất lo lắng, quay đầu lại nhìn nhưng cũng không có phát hiện ra ta, liền xoay người vội vã bước đi. Ta một mặt vừa ợ, một mặt không dám đi theo quá gần, thế cho nên khi Tiêu Linh xuất hiện, ta cũng không biết nàng ấy xuất hiện từ đâu.

“Tiểu thư, tiểu thư...”. [@sieunhanu.wordpress] f2s4g8rws

“Xuyt”, Tiêu Linh đặt một ngón tay lên ra hiệu, trong bóng đêm, bộ váy mỏng màu xanh thủy khiến cho nàng trông như một tiên nữ, “Tiểu Phượng, mang đến chưa?”.

“Mang đến rồi”, Tam Bát Phượng quay đầu nhìn, ta lại rụt đầu, nhưng không nhịn nổi tính tò mò nhiều chuyện. Rốt cuộc là tại sao bọn họ lại lén lút lút lút như vậy?

“Có bị cha ta nhìn thấy không?”.

“Lão gia ở Thư phòng, hẳn là không phát hiện”.

“Vậy thì tốt...”, Tiêu Linh thấp giọng nói: “Tiểu Phượng, em nói xem, ta làm như vậy có phải rất bất hiếu hay không?”.

“Tiểu thư...”. [@sieunhanu.wordpress] gj4k8u7y

“Con gái bảo bối của cha làm gì vậy? Lại đây, nói cho cha nghe xem”.

Tiêu Kiến Nhân chỉ mặc áo ngủ, xuất hiện ở khúc cong hành lang.

Tiêu Linh và Tam Bát Phượng cộng thêm ta cả ba người run lên, bị Tiêu Kiến Nhân bắt tận tay, thật là xui xẻo a. Ta dùng tay áo nhẹ nhàng che mũi, tận lực điều hòa hơi thở, để phòng ngừa Tiêu Kiến Nhân phát hiện ra.

Sắc mặt Tiêu Linh tái nhợt, Tam Bát Phượng cúi đầu, Tiêu Kiến Nhân đưa lưng về phía ta, không nhìn thấy vẻ mặt.

“Cha”, Tiêu Linh run giọng nói: “Con về phòng trước”.

“Linh nhi”, Tiêu Kiến Nhân đột nhiên nói: “Con luôn luôn là đứa con gái ngoan ngoãn có hiểu biết, giúp cha gánh bớt không ít trách nhiệm nặng nề. Con thích Dạ Kiếm Ly, cha cũng tùy con, có điều... Không nên để tình cảm mê hoặc đầu óc”.

“Con... Con không có thích chàng”, giọng Tiêu Mỹ Nhân rõ ràng đầy lo lắng.

“Cha tuy là già rồi, nhưng cũng từng trải qua cái tuổi của con. Dạ Kiếm Ly và cha có tình đồng môn, thân phận cậu ta tuy là sư thúc của con, nhưng vẫn ở cùng lứa thanh niên tài tử, cả nhân tài tướng mạo, đều được cho là nhân tài kiệt xuất, cũng rất xứng với con gái của cha, nếu con thích cậu ta, cha làm chủ cho con”.

... Con gái của ông làm bằng vàng ư, xùy, ta bấu môi.

Tiêu Linh lại đỏ mặt giải thích mấy câu. Có thể nhìn ra Tiêu Kiến Nhân thật sự thương yêu cô con gái này, lòng ta ghen tỵ, không với tới được tình cảm đó.

Bà nội nó, ông trời cũng ột người cha bay tới làm chủ cho ta đi.

Hai người dây dưa hồi lâu, phụ tử tình thâm đến mức ta và Tam Bát Phượng đều nổi da gà. Qua một hồi lâu, cuối cùng Tiêu Kiến Nhân bỏ đi, Tiêu Linh và Tam Bát Phượng từ hành lang gấp khúc quay trở về, ta đi theo.

“Tiểu thư, nô tỳ không rõ”, Tam Bát Phượng nghi ngờ nói: “Chỉ lấy cây trâm bạc trước linh vị của phu nhân thôi, nếu lão gia biết sẽ trách tội sao?”.

“... Ừm, có lẽ sẽ như vậy”, Tiêu Linh nói nhỏ dần rồi bồi thêm một câu: “Cha ta gần đây tâm tình không tốt”.

Ta vô cùng thất vọng, thì ra náo nhiệt nửa đêm chỉ là lấy một cây trâm của vợ Tiêu Kiến Nhân a, Tiêu Linh này cũng chuyện bé xé ra to quá đi... Khoan đã! Ta đột nhiên nhớ lại cảm giác kỳ quái mới vừa rồi, hình như có chỗ nào đó không đúng.

Nếu như Tiêu Linh gọi Tam Bát Phượng đi lấy cho nàng thứ gì, thì trực tiếp đưa đến phòng nàng là được, nếu đã sợ Tiêu Kiến Nhân phát hiện, vì sao lại phải đi qua hành lang để cho lão bắt gặp?

Mà Tiêu Linh thân là con gái của Tiêu Kiến Nhân, hẳn là biết rõ thói quen của lão lúc trở về phòng như thế nào...

Chẳng lẽ Tiêu Linh làm như vậy, là cố ý muốn để Tiêu Kiến Nhân bắt gặp?

... Thật là khủng khiếp, con gái lại dám gạt cha... Nhưng mà tại sao nàng phải làm như vậy? Nàng ở đó đợi Tiêu Kiến Nhân, thoát nhìn đơn giản giống như đang câu giờ, nhưng nàng câu giờ như vậy là muốn giúp ai?

Ta chợt nhớ ra, hồng nhan họa thủy, Dạ Kiếm Ly con hồ ly tinh dụ người kia.

Lẽ nào là Thư phòng sao? [@sieunhanu.wordpress] btr4h8t7h

Từ xa nhìn lại, bên trong Thư phòng một màu đen nhánh, tựa hồ không giống như có người ở trong.

Nhưng dựa theo suy luận kiểu Kỳ... Đúng vậy, các vị không đọc sai đâu, chính là suy luận kiểu Kỳ, quy tắc ngầm của suy luận kiểu Kỳ chính là: Tất cả những gì Tiểu Kỳ nói đều đúng.

...

Được rồi, ta không nói nhảm nữa, như vậy trước khi Tiêu Kiến Nhân gặp phải Tiêu Linh hẳn là mới rời khỏi Thư phòng, lúc này Thư phòng hẳn là an toàn nhất a.

Hơn nữa, theo các loại tiểu thuyết và phim ảnh, cơ quan bí mật gì cũng không tránh khỏi có liên quan tới Thư phòng.

Ta dựa tới gần sát cửa Thư phòng, lắng nghe hồi lâu, cũng không nghe được gì.

“Cúc...cúc...”, Ta chu miệng bắt chước tiếng chim hót, chỉ có tiếng vang rung động bầu trời đêm.

Tiếng chim quỉ dị như vậy mà cũng không có ai bị dọa sợ chạy ra ngoài, chắc là thật sự không có ai ở trong.

“Thật là một con chim đồ quỳên họ Kỷ mập mạp”.

(*phụt* ... *lau lau màn hình*)

Giọng của Dạ Kiếm Ly đột nhiên vang lên bên tai, ta giật mình té ngã đặt mông lên cửa, đụng mở cửa Thư phòng.

Nhưng không hề thấy bóng Dạ Kiếm Ly. [@sieunhanu.wordpress]3hj4l8i4

Đột nhiên một đôi tay từ phía sau ôm lấy ta, ta kinh hãi xoay người lại đá một cước, ám khí Lăng Không Câu bay ra, người nọ nghiêng người né tránh, suýt nữa bị móc trúng bụng.

“Triển Nhan”, giọng nói người này trầm thấp dễ nghe, “Cô làm cái gì vậy?”.

Hắn là Tư Mã Hiến Dương! [@sieunhanu.wordpress]h2nm1gh5j4

Ta há hốc mồm, “Cái này, tôi không biết là anh...”.

Còn chưa nói hết, ta lại bị anh ta ôm vào trong lồng ngực, “Hôm đó cô ra khỏi Đại Hội Anh Hùng, tôi không nghe thấy tin tức của cô nữa, Các chủ Thanh Phong Các cũng không tìm được cô, Triển Nhan, rốt cuộc cô đã đi đâu?”.

Trong lòng ta ảm áp, ở nơi dị giới này, cuối cùng chỉ có Tư Mã Hiến Dương mới thật lòng thành ý với ta. Nhưng ta lại vứt anh ta ra sau ót, khiến cho anh ta lo lắng. Nhưng ý nghĩ này chỉ vừa thoáng qua trong đầu, ta lại nghĩ tới Tiểu Hồng.

“Các chủ Thanh Phong Các... Đã tìm ta?”. [@sieunhanu.wordpress]t4jhy7j8y

“Cô ấy biết tôi và cô là người quen cũ, nên đã hỏi tôi nhiều lần”.

Quả nhiên là ta không chết nằng ta sẽ không yên lòng mà, ta cười lạnh, Tiểu Hồng à, người thật sự là đang sợ ta mà thôi.

“Anh ở Thư phòng làm cái gì?”, ta hỏi.

“Tiêu Kiến Nhân này rất giỏi hoạt, tôi ẩn núp trong phủ ông ta lâu như vậy, chỉ có được vài cơ hội... Ông ta là đại đệ tử của Tuyệt Địa tiên nhân, võ công e rằng tôi không so nổi... Tôi muốn dò xét cấu kết giữa ông ta và hoàng cung”.

Ta đây đã sớm biết, ta bĩu môi. Đột nhiên mượn ánh sáng yếu ớt nghiêng mắt nhìn khuôn mặt tuần dật của Tư Mã Hiến Dương, mình còn đang ở trong lồng ngực của anh ta, không khỏi đỏ mặt lên, “Anh, anh không cài trang Lương Phi Yến nữa à?”.

“Dĩ nhiên phải cài trang, nhưng giờ là ban đêm rồi, ngoại trừ Tiêu Kiến Nhân, cũng không ai có thể phát hiện ra tôi”.

Giọng điệu anh ta tràn đầy kiêu ngạo tự phụ, ta đột nhiên buồn cười, Tô Hà tới cổ đại không biết đã bao lâu, cách suy nghĩ làm việc và cách nói chuyện cũng giống như cổ nhân. Không giống ta cho đến giờ khi bước đi vẫn còn thích thọc hai tay vào túi, cái váy ta mặc ở Thanh Phong Các cũng may hai cái túi âm, thoát nhìn không giống cái gì.

“Triển Nhan?”, Tư Mã Hiến Dương nói nhỏ, ta lấy lại tinh thần, “Tôi gần như đã tìm được phương pháp trở về rồi”. [@sieunhanu.wordpress]b4dghr8th

“Thật sao?!”, trong đầu ta chỉ một thoáng trống rỗng, năm năm nay ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện trở về, có lẽ là không muốn đối mặt, có lẽ là cam chịu, nhưng mà... Thật sự có thể quay về thế giới kia lần nữa sao?

Đột nhiên có đồ vật gì đó phá không bay đến.

Tư Mã Hiến Dương chợt đẩy ta ra, ta lão đảo một chút, anh ta lui về phía sau.

Một hòn đá bay sượt qua vạt áo Tư Mã Hiến Dương, cuối cùng khảm sâu vào giá sách.

Cái giá sách này làm bằng gỗ, vậy mà vẫn khảm sâu như thế... Nếu Tư Mã Hiến Dương không đẩy ta ra thì... Ta nuốt nuốt nước miếng.

Tư Mã Hiển Dương phi thân lên, dường như ra tay với người nào đó. Ta lặng lẽ từ cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy hai cái bóng dây dưa trên nóc nhà, trong đêm tối mờ mịt nhìn không rõ lắm.

Nhưng mùi hương này thì cực kỳ quen thuộc, là Dạ Kiếm Ly. A, suýt nữa đã quên mất hắn còn ở bên ngoài.

Đánh nhau không lâu lắm, mấy chiêu của Dạ Kiếm Ly làm cho Tư Mã Hiển Dương lui nhanh, hắn cũng không đuổi theo, chỉ bỏ đi.

“Không ngờ...”, Tư Mã Hiển Dương thở dốc, “Trong phủ này lại còn có nhân vật lợi hại như thế”.

Ta không lên tiếng, chỉ kinh ngạc nhìn bầu trời đêm. Trước khi Dạ Kiếm Ly bỏ đi, ta thấy rõ ràng hắn đang cầm tức ta.

... Nhầm lẫn gì vậy a, ta đâu có chọc tới hắn.

Chẳng lẽ thấy ta được Tư Mã Hiển Dương ôm, hắn... Hắn ghen tị?!

25. Chương 39 + 40

Chương 39

Chẳng lẽ thấy ta được Tư Mã Hiển Dương ôm, hắn... Hắn ghen tị?!

Chẳng lẽ ta lẫn lộn ở cổ đại lâu như vậy, rốt cuộc đã nảy sinh ra một chút mị lực có thể làm ý nam động tâm rồi sao?

Ta kích động, thế nên lúc ta bò về cái phòng chứa củi kia thì chân đã mềm nhũn, leo mấy lần cũng không leo vào nổi.

Một đêm này coi như cũng đầy sóng gió bão bùng, ta mệt mỏi quá rồi, nằm chết dí trong đồng rơm rạ ngủ thật say, hơn nữa còn nằm mơ một giấc mơ cực kỳ hạnh phúc nhưng vô cùng tục tĩu: Tay trái ôm Niệm Văn, tay phải ôm Tư Mã Hiển Dương, Dạ Kiếm Ly như vợ bé quỳ ở dưới bóp chân cho ta.

Niệm Văn dứt ta ăn một trái nho, Tư Mã Hiển Dương đang tỉ mỉ gọt táo, ta sảng khoái nhìn Dạ Kiếm Ly rồi cười dâm dăng, “Mỹ nhân, bóp mạnh một chút”.

Dạ Kiếm Ly nhìn ta một cái, lông mi hạ thấp xuống, “Vâng, Thúc Hoa”.

... Thúc Hoa?! Ta là Tiểu Kỳ mà!! [@sieunhanu.wordpress]vs487r8th

“Thúc Hoa!”, Niệm Văn đột nhiên nói: “Dậy đi”.

Tư Mã Hiển Dương cũng nhú mày, “Sao cứ ngủ như heo chết thế kia”.

Dạ Kiếm Ly cười đến tà ác, sau đó một quyền tàn bạo đâm xuống, ta đau đến mức kêu to.

“A...”.

“Gào cái quỷ gì?! Người con heo này còn không mau dậy!”.

Ta mông lung mở hai mắt, bà đầu bếp đang dẫm chân trên đùi ta, hèn chi mà trong mộng đau như vậy.

“Không phải là ta đang bị cách ly sao...”. [@sieunhanu.wordpress]nfh547j8

“Hôm nay có khách quý, phòng bếp không đủ người, còn không mau đi theo ta!”.

Ta mơ màng đi theo phía sau bà đầu bếp, vô cùng tiếc nuối giấc mộng kia, thật đúng là diễm phúc thần tiên a.

Đến nhà bếp, mọi người nhìn thấy ta đều tản ra như chim vỡ tổ, ta không sao hiểu được nhưng vẫn cảm thấy bị cô lập một cách kỳ lạ. Cà chua à... Tao phải gây dựng thanh danh ày thôi!

Đột nhiên một gã sai vặt xông tới, trong tay giơ ột bức tranh, reo lên: “Đêm qua A Tam đi tuần tra ban đêm phát hiện có người lén lút lút lút ở khúc quẹo hành lang tiền viện! Hình như là nha hoàn trong phủ”.

Trong lòng ta thót lên, chột dạ đi theo mọi người vây lấy gã sai vặt, đương nhiên mọi người đều sợ đụng trúng ta, cho nên ta là người đầu tiên vọt tới bên cạnh gã sai vặt kia, thấy được bản vẽ.

Ta thoáng chốc tròn tròn hai con mắt nhỏ, bà nội nó, bức tranh này là do ai vẽ thế!

Bức tranh vẽ một nữ nha hoàn, nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, cổ vênh lên cao, hai tay cầm lá cây phe phẩy, một tư thế quý dị chân trái gác lên trên đùi phải.

Mọi người đều cười ồ lên, ta đỏ mặt, chẳng lẽ đêm qua lúc ta nhìn lén, tư thế của ta thô tục đến vậy sao? Nhưng mà bị muỗi cắn cũng không thể không phe phẩy quạt được mà?! Có cái gì đáng cười đâu...

“Nha hoàn trong bức họa có vẻ giống Thúy Hoa!”, ai đó nói một câu.

Ta giơ tay phải lên chột dạ nói: “Này này, ngày hôm qua ta bị giam ở trong phòng chứa củi mà”.

Bà đầu bếp nghe vậy bồi thêm một câu: “Không sai, đích thân ta khóa cửa”.

Mọi người không hoài nghi ta nữa, lại quay sang tám chuyện về cái đề tài nóng hổi kia. Lòng ta đắc ý, các người có khóa chặt cửa đi nữa, thì ta vẫn có thể leo cửa sổ chạy ra không phải sao?

Ta đi theo bà đầu bếp tới bên cạnh cái thớt, lần này không kêu ta gọt vỏ khoai tây nữa, rốt cuộc ta đã thoát khỏi biển khoai tây kia. Không biết lần này ta phải làm cái gì? Ta có chút hưng phấn nhìn bà đầu bếp.

“Thúy Hoa a... Tới cắt khoai tây đi”. [@sieunhanu.wordpress]dfb4er7g

...

Khoai tây khoai tây, ta hận khoai tây. [@sieunhanu.wordpress]d5s4e8fg

Nói đúng ra trước kia ta rất thích ăn khoai tây, nhưng mà bây giờ nhìn thấy là đã muốn ói. Ta phần hận hạ dao xuống, một loạt củ khoai tây vô tội bị chém méo xẹo, thì thể sắp hàng thật chỉnh tề, thoát nhìn rất là bi tráng.

Bà đầu bếp nhìn thấy ta không cam lòng, đột nhiên đoạt lấy con dao, tức giận nói: “Đăng cấp đao pháp mất mặt như vậy còn không biết xấu hổ mà oán trách cái gì!”.

Ta đã nói gì đâu...

Bà đầu bếp vung dao, phập một cái ghim vào mặt đất cách mũi chân ta đúng một li, con dao còn ong ong rung động.

Ta lập tức cũng rung động theo con dao.

Sau đó, vô số củ khoai tây bị chém đứng thành một hàng, dưới lưỡi dao dày đặc như mưa của bà đầu bếp, biến thành miếng khoai tây có vóc đáng hận nhất.

Ta nhìn đến mức mắt và miệng đều thành chữ O, lại có chút khó chịu, đang khinh bỉ ta sao? Hừ.

Ta nhặt con dao phía trước chân, bắt chước bà đầu bếp điên cuồng băm băm.

Sau đó, củ khoai tây chịu khổ bị ta băm thây. Khi còn đang dùng hành động thực tế để kháng nghị, thì một mẩu khoai tây không cẩn thận bay lên, trải qua một giây rơi tự do, cuối cùng đáp xuống mũi bà đầu bếp.

Còn vừa vắn bịt lên một lỗ mũi.

Bà đầu bếp vốn là rất đứng đắn, đột nhiên vẻ mặt có chút tức cười.

Bà ảm nẫn cúi đầu, đưa tay gạt mẩu khoai tây kia ra, “Người không phục sao? Hả?”.

Ta nhìn bà, trên mặt ta là biểu tình phản nghịch tiêu chuẩn của thiếu nữ thời kỳ trưởng thành.

“Vậy thì làm một món ăn cho ta xem xem”, bà đầu bếp hừ lạnh, “Nếu làm được thì ta vĩnh viễn không bắt người phải cắt khoai tây nữa”.

Ý chí chiến đấu của ta bùng lên. [@sieunhanu.wordpress]s4b4t7f2

“Được!”.

Manh động thiếu suy nghĩ là ma quỷ.

Ta quấy trứng gà, mọi người soi mói đứng nhìn hai bên tỷ thí, gần như muốn đổ xô lên phía trước.

Bà đầu bếp đã làm xong bánh bông lan hạt sen mùi thơm tỏa ngát bốn phía, tràn đầy tự tin và tự phụ nhìn ta.

Thơm quá... Ta không ngừng chớp mắt nhỏ liếc về phía đĩa bánh kia, nó cứ bày ở trước mắt ta, đĩa bánh này đối với một người cả ngày hôm qua chỉ ăn mấy miếng điểm tâm mà nói thì hấp dẫn đến mức nào...

Bà đầu bếp hừ lạnh một tiếng, đại khái là đã nhìn ra vẻ mặt tham ăn của ta. Ta bối rối xoay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy vài thứ chổng chất trong góc. Đó là... Cà chua đáng yêu của ta.

Cho nên trong đầu ta hiện ra một món ăn mà ta thích nhất khi còn bé, tin rằng cũng là món ăn mà mọi người thích ăn nhất.

Cái này gọi là trời không tuyệt đường người a! Những kẻ cổ nhân không có kiến thức kia, các người đã từng ăn trứng gà xào cà chua chưa?! Từng ăn chưa? Từng ăn chưa? Hả? Các người từng ăn chưa?!

Cuộc tỷ thí này ta thắng. [@sieunhanu.wordpress]5dg1n785f

Nhưng không phải là bởi vì ta làm được món ăn ngon, mà là bởi vì không ai dám ăn.

Cũng không phải là không có ai dị nghị, ngược lại có rất nhiều người lên tiếng, ta nhàn nhã nói: “Chưa từng nếm thử sao người dám nói là không dễ ăn?!”.

Cho nên, vẫn không ai dám ăn. Cho nên, ta thắng.

Sắc mặt bà đầu bếp không tốt, ta vui vẻ chạy về phía bà, “Ta rất cuộc không cần cắt khoai tây nữa rồi!”.

Một mũi dao nhọn lại phập xuống trước chân ta.

“Đúng vậy, đúng là người không thích hợp với việc cắt khoai tây”, bà đầu bếp cười âm hiểm, “Người vẫn nên đi gọt vỏ khoai tây đi”.

...

Ta hận thế giới này!!!

Buổi trưa, bọn tỷ nữ đỏ mặt, thẹn thẹn thùng thùng mang đồ ăn lên.

Nhìn món ăn ngon thì có cái gì mà thẹn thùng, tám phần là do Tiêu Kiến Nhân mở tiệc chiêu đãi con hồ ly họa thủy Dạ Kiếm Ly, làm cho trái tim của tất cả con gái trong phủ đại loạn. Hừ, làm cho các nàng ấy loạn hết đi, lão nương không lấy gì làm lạ.

Đã lâu không thấy trứng gà xào cà chua, ta kích động gọt vỏ một củ khoai tây cuối cùng, rửa tay một chút rồi sẽ được ăn no nê.

Nhưng mà vừa quay người lại, ta liền ngẩn ra.

... Tại sao trên thớt không còn gì cả.

Trứng gà xào cà chua vừa vàng vừa đỏ cực ngon mắt của ta đâu??? Vừa nãy nó còn nằm ngay đây mà.

Chẳng lẽ có người ăn trộm? Cực kỳ không có khả năng a...

Vậy thì chỉ còn một khả năng: Các nàng nha hoàn bưng nhầm đĩa rồi.

Ta sửng sốt một hồi lâu, đột nhiên gào thét chạy về tiền sảnh.

“Trứng gà xào cà chua của ta a a a a...”. [@sieunhanu.wordpress]5f1c51h

Oa, thật là đông người quá.

Ta ló cái đầu nhỏ, nhìn thấy Lương Phi Yến, hình như còn có dấu hiệu Chưởng môn môn phái. Dạ Kiếm Ly đeo mặt nạ bạch ngọc che mặt, ngồi bên cạnh Tiêu Kiến Nhân, Tiêu Linh nghiêng về một bên vừa rót trà, vừa phóng điện với hắn.

Dĩa trứng gà xào cà chua vô tội của ta đang bày ở trước mặt Dạ Kiếm Ly, rất ngon mắt.

Không được...

Ta đứng ngồi không yên nhìn đôi đũa của hắn, ngàn vạn lần không được...

Ngay khoảnh khắc hắn hạ đôi đũa xuống, ta đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Hắn đeo mặt nạ.

Hắn cũng không thể để Tiêu Kiến Nhân nhìn thấy.

Vậy làm sao hắn ăn cơm...

“Sư đệ, nào, không nên khách khí”, Tiêu Kiến Nhân cười nói.

“Sư huynh đã mời, tiểu đệ cung kính không bằng tuân mệnh”, Dạ Kiếm Ly thấp giọng nói, sau đó gấp một miếng trứng gà của ta. Ta thậm chí không còn suy nghĩ được gì nữa, chỉ nhìn chăm chú vào bàn tay hắn đang đưa về gần mặt.

Không có vấn đề gì sao? Hắn không thể bị nhìn thấy mà...

Ta có chút bận tâm, kinh ngạc nhìn hắn chậm rãi tháo mặt nạ của mình.

Trong nháy mắt, mọi ánh mắt đều bắn thẳng đến Dạ Kiếm Ly.

Ta đã nghĩ rằng ta sẽ được nhìn thấy dung nhan của thiên tiên.

Đáng tiếc không phải. [@sieunhanu.wordpress] b2d2g8n1h

Ta suýt chút nữa ngã xuống, dưới mặt nạ Dạ Kiếm Ly là một lớp da khô vàng, có vẻ bệnh hoạn như một đại thúc trung niên mắc bệnh lao.

Chết tiệt... Hóa ra là còn một lớp mặt nạ da người nữa...

Mọi người cười ngất, những tỷ nữ thất vọng đến mức muốn đâm đầu vào tường, nếu như các nàng có đeo mặt kiếng, sợ rằng đã có cảnh mặt kiếng rớt âm âm.

Chỉ có người trước bàn cơm là có thể nhìn ra, mặc dù lớp da này nhìn rất thật, nhưng ngón tay ngọc của Dạ Kiếm Ly trắng nõn thon dài như vậy, làm sao có thể có một khuôn mặt khô vàng như thế.

Dạ Kiếm Ly thản nhiên cười một tiếng, vẻ mặt của hắn giống như khuôn mặt của lão Trương khi nghĩ thấy mùi thối, không phải buồn cười bình thường đâu.

Ta nhin cười, thấy hắn ăn một miếng trứng gà.

Trứng gà? A a, ta nhớ ra rồi, trứng gà xào cà chua của ta.

Sau đó, Dạ Kiếm Ly ngây ngẩn cả người, ánh mắt hắn hắc bạch phân minh, đột nhiên đảo một vòng. Ta cảm thấy không tốt, vừa định chuẩn đi, liền cảm nhận được tầm mắt đùa cợt của hắn, trực tiếp mà lạnh thấu xương.

“Món ăn này... Tên là gì vậy?”.

Chương 40

“Món ăn này... Tên là gì vậy?”.

Tiêu Kiến Nhân cẩn thận nghiên cứu món ăn kia, đoán chừng cũng không nhìn ra đồng đồ đồ đồ đó là cái thứ gì.

Khuôn mặt xấu xí của Lương Phi Yến vẻ bưng tỉnh ngộ, Tư Mã Hiển Dương à, chắc cũng bao nhiêu năm rồi anh chưa từng nhìn thấy cà chua... Ta cảm thán, một chàng trai trẻ tuổi bên cạnh anh ta vẻ mặt hết sức chính nghĩa đột nhiên kinh hãi nói: “Đây... Đây không phải là Lang Đào ta mang về mấy ngày trước sao...”.

“Lang Đào? Là cái gì?”. [@sieunhanu.wordpress] dg54jt8hty

“Một loại quả lạ từ Tây Phiên, nghe nói kịch độc vô cùng, kẻ ăn nhầm nhẹ thì sẽ nổi điên, nặng thì bỏ mạng... Nghe nói đáng sợ nhất chính là, đàn ông ăn vào sẽ biến thành đàn bà...”.

Tiêu Kiến Nhân vừa mới ném thử một miếng, mặt thoáng chốc đanh lại.

Dạ Kiềm Ly ho nhẹ một tiếng, hình như có chút căng thẳng, tám phần là gương mặt xinh đẹp bên dưới mặt nạ da cũng trở nên khô vàng rồi. Ta dùng hết khí lực toàn thân mới nhịn cười nổi, ăn cà chua sẽ biến đổi giới tính... Thần thánh a...

“Người đâu!”, Tiêu Kiến Nhân tức giận nói: “Gọi đầu bếp tới cho ta!”.

Ta rụt cổ lại, hình như xảy ra chuyện lớn rồi... [@sieunhanu.wordpress] fgj58yt7

“Lão nô tham kiến lão gia”, bà đầu bếp cúi chào.

“Món ăn này”, Tiêu Kiến Nhân chỉ chỉ vào đĩa trứng gà xào cà chua của ta, “Là ai làm?”.

Bà đầu bếp nhàn nhạt liếc mắt một cái, lòng ta liền căng thẳng, nếu như Tiêu Kiến Nhân biết là ta làm, lão mà không nói ta hạ độc, thì ta múa một vòng cho các vị xem!

“Bẩm lão gia, món ăn này là lão nô làm”. [@sieunhanu.wordpress] sg54r8t

Ta lập tức nhìn về phía bà. Bà đầu bếp... Bà... Thật là quá vĩ đại!

Tiêu Kiến Nhân trầm ngâm một chút, nói nhỏ: “Người làm việc trong Tiêu gia ta, đã bao nhiêu năm rồi?”.

Quản gia đứng một bên đột nhiên xông về phía trước, “Bẩm lão gia, Hắc đại thẩm ở với chúng ta đã hơn hai mươi năm”.

Tiêu Kiến Nhân cười lạnh nói: “Hai mươi năm?! Tiêu gia ta đối đãi với người không tệ”.

Ta đảo cặp mắt trắng dã, nhìn bộ quần áo bà đầu bếp mặc trên người, lão đối đãi với người làm cũng có tốt lắm đâu...

Bà đầu bếp quỳ xuống, thấp giọng nói: “Lão nô không biết thứ đó có độc... Xin lão gia trách phạt”.

“Trách phạt?!”, Tiêu Kiến Nhân hừ lạnh, “Người muốn ta trách phạt thế nào... Lấy cái mạng chó của người sao?!”.

Ta kinh hãi, mọi người lại không kinh ngạc bao nhiêu. Đúng rồi, bọn họ đâu cần biết bà đầu bếp có cố ý hay không, hạ nhân ở chỗ này còn không bằng một con chó! Bà đầu bếp cũng biết điều này, nhưng, nhưng tại sao bà vẫn muốn giúp ta? Thậm chí hy sinh tính mạng của mình?! Tim đập bịch bịch, làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?

Bà đầu bếp quỳ trên mặt đất, đầu cúi thấp đụng chân trước, ta không nhìn thấy nét mặt của bà.

“Mang ra ngoài đi”, Tiêu Kiến Nhân cao giọng nói.

Mang ra ngoài, mang ra ngoài làm gì? Muốn giết người sao?!

Ta biết nếu lúc này ta đứng ra thì sẽ rất ngu ngốc, ta cũng biết làm như vậy rất giống những nữ chính lương thiện đến mức yếu ớt trên phim truyền hình, nhưng cho dù ta rất sợ chết thì cũng vậy thôi, ta không cách nào trơ mắt nhìn bà đầu bếp chết như vậy.

“Khoan đã!”.

Ta từ trong góc đi ra, thản nhiên cười với Tiêu Kiến Nhân, vẻ mặt không biết sợ.

Lương Phi Yến ngăn ra, Dạ Kiềm Ly lại nhếch đôi môi trên lớp da vàng vọt, vẻ mặt hết sức quý dị.

“Đĩa đồ ăn đó là ta làm”, ta lạnh nhạt nói: “Thả Hắc đại thẩm ra”.

Tiêu Kiến Nhân nheo mắt lại, bà đầu bếp lại tiến lên phía trước cướp lời: “Lão gia đừng nghe nó nói nhảm, đứa sai vật này còn nhỏ không hiểu chuyện...”.

“Lang Đào đó vốn không phải là quả độc, tại sao mới nghe lời đồn liền giết người?”, ta cất giọng nói, trở mắt nhìn sắc mặt Tiêu Kiến Nhân càng ngày càng đen.

“Dẫn đầu bếp nữ đi”, Tiêu Kiến Nhân vung tay lên, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía ta, ta cũng lạnh lùng nhìn lão, không khí cứng ngắc tới cực điểm.

“Lão gia...”, ta nhẹ nhàng mở miệng. [a254ds87e]

Tất cả mọi người nhìn ta chăm chú.

“Nô tỳ biết sai rồi, ngài tha cho nô tỳ đi, nô tỳ trên có mẹ già dưới có em nhỏ, trong nhà nuôi con chó Tiểu Hoàng cũng ăn không đủ no a...”, ta lập tức quỳ sụp xuống, từ trong lồng ngực rút ra cái khăn tơ lụa của Độc Cô Bạch, vô cùng nhập vai bắt đầu òa khóc một tràng, “Nô tỳ thật sự không biết quả đó có độc a, nếu không dù cho nô tỳ có một vạn lá gan cũng không dám... Lão gia... Ngài tạm thời tha cho nô tỳ đi... Ô oa...”, ta kêu khóc, dùng sức lau nước mũi, nhanh chóng bỏ qua ôm lấy bắp đùi Tiêu Kiến Nhân.

Manh động không suy nghĩ là ma quỷ a, một giây kia khi ta đứng ra ta liền hối hận. Mới vừa rồi bị Tiêu Kiến Nhân trừng mắt đến mức chân cũng mềm nhũn, lúc này không cầu xin còn đợi khi nào? Tiểu Dạ Tử, Tư Mã Hiến Dương các người không thể thấy chết mà không cứu a!

Mọi người đều giãn chân mày ra, Tiêu Kiến Nhân lại càng giận đến mức râu mép cũng run lên, ra sức đá chân, hai tay ta dù chết cũng ôm chặt, khóc đến độ ruột gan đứt từng khúc.

“Sư huynh”, Dạ Kiếm Ly đột nhiên nói nhỏ.

Tiểu Dạ Tử! Ta lóe ra ánh mắt sáng như sao cảm kích nhìn hấn, Đẳng và nhân dân đúng là không uống công nuôi huynh.

“Tiểu nha hoàn này khóc, tại sao không có nước mắt, hả?”.

...

Ta vừa mới quỳ xuống, đã bận rộn lo lời kịch, gấp như vậy làm sao có thể khóc ra nước mắt được! Dạ Kiếm Ly đồ tiểu nhân! Ta thăm hỏi cả gia phủ nhà huynh một vạn lần a a a a.

Quả nhiên tất cả mọi người đều nhìn lên mặt ta, không kịp bôi nước miếng lên nữa rồi...

Tiêu Kiến Nhân giận đến mức hai mắt đỏ ngầu, vừa định nói, Lương Phi Yến lại đứng lên. A, sao trước kia ta không nhận ra anh ta đẹp trai đến vậy? Đẹp trai vô hạn đến mức cái mũi to tướng nhìn có vẻ nhỏ lại, những cục mụn trên mặt chỉ là chút tỳ vết mỹ miều, thân hình có chút mập mạp giờ phút này quả là ngọc thụ lâm phong... Con hồ ly mặt vàng Dạ Kiếm Ly kia không sánh bằng ngón chân út của ngài!

Các vị độc giả đừng ói, ta thừa nhận những tính từ miêu tả đó là do ta nhỏ nhen nghĩ ra...

“Tiêu thúc thúc”, anh ta cất cao giọng nói: “Lang Đào này ta từng thấy ở Tây Vực, cũng không phải là thứ quả lạ có độc đâu...”.

Sau đó Tư Mã Hiến Dương lưu loát nói liền một mạch tất cả những hiểu biết của anh ta về cà chua ở kiếp trước, chỉnh sửa thêm một chút thì thật sự có thể làm thành một bài luận văn Chất dinh dưỡng của cà chua... Mỗi một câu nói của anh ta, ta đều gật đầu như bầm tỏi.

Tư Mã Hiến Dương vẫn là người tốt nhất, ta thậm chí nước mắt trong lòng.

Cuối cùng Tiêu Kiến Nhân gán cho ta cái tội tên là “Dùng quả lạ lung tung”, rồi đuổi một đứa nhỏ dễ thương như ta đến phòng chứa củi. Trước khi đi ta hung hăng trợn mắt nhìn Dạ Kiếm Ly một cái, hấn lại cười vô tội, dường như kẻ mới vừa rồi vạch trần ta không phải là hấn.

Thôi bỏ đi, coi như ta có duyên với cái phòng chứa củi này.

Thê thê thăm thẳm ngồi trên mặt đất, mông có chút đau, những gã sai vặt vừa rồi đưa ta tới nơi này thật là không biết thương hương tiếc ngọc, ta xoa nhẹ mông một lúc, đột nhiên cửa phòng vang lên tiếng động. Ta bò đến bên cửa sổ, một đĩa sườn xào chua ngọt bốc hơi nóng đập vào tầm mắt.

A, thật hấp dẫn, hai mắt ta nhảy ra hai trái tim lớn, từ lần đầu tiên nhìn thấy sườn xào, ta đã biết ta và chúng nó có duyên cả đời mà!

“Cửa sổ này không mở rộng được bao nhiêu, người chỉ có thể ăn như vậy thôi”.

Hắn là bà đầu bếp, bà cầm lấy một miếng thịt đưa về phía ta, ta nhìn miếng thịt kia, thật ra thì cái cửa sổ này có thể gỡ ra, ta có thể tận tay cầm nó ăn... Sườn xào chua ngọt của ta... Nhưng mà nếu bà biết cửa sổ có thể gỡ xuống thì lộ bí mật mất, trong lòng ta hận a...

“Thúy Hoa?”.

Ta đón lấy miếng thịt kia cắn một cái, thật hạnh phúc...

“Người... Tại sao lại giúp ta? Người chỉ là một đứa nhỏ, nếu mất mạng như vậy, thật là không đáng... Nói cho cùng cũng là do ta và người làm loạn nên mới gây ra tai họa...”.

“Nhưng... Bọn họ sẽ giết bà!”. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2012/08/14/"]@sieunhanu.wordpress]bfgj1y8j4

“Ta đã từng tuổi này rồi, cũng đã sống đủ...”, bà đầu bếp dăm chiêu nói: “Người đứa nhỏ này làm việc thật sự rất đáng ghét, nhưng ta làm sao cũng không chán ghét người được”.

Đây mà coi là khen ta sao? Ta đầu đầy hắc tuyến, nhưng đáy lòng cảm kích, nói: “Đa tạ bà, Hắc đại thẩm”.

“Ta cũng từng có một đứa con gái giống như người vậy...”, bà đầu bếp thở dài nói: “Đáng tiếc bị bệnh nan y, đã chết”.

Ta ngẩng ra, miếng thịt sườn trong tay liền mất hết mùi vị.

Nếu không có bức tường này, ta rất muốn rất muốn xoay người lại ôm lấy bà.

Bà đầu bếp rời đi, trong lòng ta cũng thanh thản, quả nhiên làm người tốt vẫn được báo đáp, bị nhốt trong phòng chứa củi cũng không thấm vào đâu, mấu chốt là có thịt sườn để ăn, khả khả khả khả.

Nhưng mà lần này bị nhốt ba ngày... Chịu đói ba ngày a, nữ chính cũng biến thành Ninja...

Mặt đất sao mà cứng quá, làm thế nào cũng không ngủ thoải mái được, ta nhìn mặt trời nhỏ vừa nhú lên bên ngoài, đã chịu đựng cả một đêm, ta sợ bị người ta nhìn thấy nên cũng không dám chạy loạn, nhưng sao những người kia cũng không thêm đến thăm ta? Ví dụ như Tư Mã Hiến Dương rồi cả người nào đó...

“Tiểu Kỷ biểu diễn thật là đặc sắc nha”, một giọng nói đột nhiên vang lên, “Vây cùng với Lương Phi Yến, là quan hệ như thế nào?”.

A! Quả thật có người đến, nhưng mà... [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2012/08/14/"]@sieunhanu.wordpress]gnf8h78t

Dạ Kiếm Ly tên chết tiệt này lại còn dám vác mặt đến đây, ta giận đến mức bỗng nhiên đứng lên, một cước đạp rớt cửa sổ, nhanh nhẹn chui ra khỏi phòng chứa củi.

Nhưng mà cái nhanh nhẹn của ta, là nhanh nhẩu đoảng đạp ra ngoài khoảng không.

Cho nên, có nghĩa là sẽ không có chỗ đáp xuống...

Bà nội nó, trên mặt đất có rất nhiều đá sỏi a...

Đột nhiên có người từ đỡ ta từ phía sau, hai cánh tay vòng lấy ôm ta vào trong lòng ngực.

Ta ngẩng đầu, hấn cúi đầu.

Dạ Kiếm Ly lại khôi phục bộ dạng trong trắng ngọc ngà phiêu dật anh tuấn, cười đến ngọt ngào, đẹp đến mức làm người ta hồ đồ.

26. Chương 41 + 42

Chương 41

Dạ Kiếm Ly lại khôi phục bộ dạng trong trắng ngọc ngà phiêu dật anh tuấn, cười đến ngọt ngào, đẹp đến mức làm người ta hồ đồ.

Tim ta đập mạnh, cứ như mới vừa chạy marathon năm nghìn thước vậy.

Mặc dù tim ta đã mọc ra hai cái cánh trắng nhỏ, hơn nữa còn rất muốn bay vòng quanh ôm lấy Dạ Kiếm Ly... Mặc dù dung mạo của ta rất sát phong cảnh... Mặc dù không khí lúc này rất tốt đẹp... Nhưng mà...

“Tiểu Kỷ, cô nhéo ta làm gì thế?”. [@sieunhanu.wordpress]gnf58y7u

“Huynh nói xem!”, ta nghiêng răng nghiêng lợi.

“Sao vậy? ... Ta còn chưa có tìm cô để tính sổ mà”.

“... Huynh tìm ta tính sổ gì?”. [@sieunhanu.wordpress]ns54ef8w7

“Chuyện đêm hôm trước giữa cô và anh chàng anh tuấn kia a... Chắc chắc, gặp gỡ lúc nửa đêm ở Thư phòng...”.

“Ta nguyện ý đó”, ta xoay người nhìn hấn, cười đến mập mờ, “Chẳng lẽ... Huynh ghen sao?”.

“Ghen?”, Dạ Kiếm Ly lặp lại, “Tiêu cô nương người ta vất vả lắm mới tranh thủ thời gian được cho ta, lại bị hai người bọn cô đứng đó cản trở”.

Ta biết mà! Tiêu Linh là muốn giúp hấn, mà hấn xuất hiện ở bên ngoài Thư phòng tuyệt đối không phải là chuyện trùng hợp.

“Vậy sao”, ta nghiêm mặt nói: “Huynh muốn điều tra cái gì của Tiêu Kiến Nhân? Còn nữa, làm sao huynh lừa được Tiêu Linh? Còn nữa, huynh và Niệm Văn có quan hệ như thế nào? Còn nữa...”.

“Còn cái gì nữa?”.

“Còn nữa, ngày hôm sao huynh dám gạt ta?!”, ta dùng sức ngắt một cái lên cánh tay hấn.

Chân mày Dạ Kiếm Ly cũng không chau lại, hấn chỉ chờ ta nhéo xong, vô cùng thông dong kéo cao ống tay áo. Trên cánh tay tuyết trắng, một mảng xanh tím xuất hiện rõ ràng...

Hình như ta nhéo hấn hơi tàn nhẫn quá. [@sieunhanu.wordpress]a2vb7t1d

Nhưng mà người này dưỡng da thật tốt a, làn da non mịn trắng trẻo cứ như con gái...

“Có phải là ta có quyền không cần trả lời cô, đúng không?”, đôi mắt phượng của hấn ngẩng lên.

“Không có quyền”, đôi mắt cá chết của ta cũng ngẩng lên.

(Tiu Ú: sao lại so sánh tự hạ nhục mình thế kia -___-| |)

Dạ Kiếm Ly không nói gì một lúc lâu, ta nóng nảy, “Từ lúc bắt đầu, huynh đã bịa chuyện gạt ta, còn trên cột ta!”.

Hấn đột nhiên cười một tiếng, “Kỷ Các chủ thật đúng là không biết xấu hổ, cô cũng đã lừa ta không biết bao nhiêu lần... Dạ mỗ không tính toán hiềm khích, trước đây đã cứu cô rất nhiều lần, nhưng còn cô thì sao?”.

Ta cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như là đúng như vậy... Ách, lòng ta đầy tội lỗi quay đầu lại, “Con gái vốn là nên có chút bí mật đó mà...”.

“Ta vẫn còn một nguyện vọng chưa dùng đến”.

Tại sao trí nhớ của hấn tốt như vậy hả! Ta oán hận nhìn hấn chăm chăm, “Huynh nói đi”.

“...”, Dạ Kiếm Ly đột nhiên dựa đến gần, mùi thơm nhàn nhạt quanh quẩn bên người ta, “Tiêu Kiến Nhân muốn làm gì, không phải là Kỷ Các chủ biết rõ nhất sao? Với trí thông minh của Tiêu cô nương, e rằng chuyện của ta, nàng ấy sớm muộn gì cũng biết... Về phần ta và Niệm Vân thì...”, hần ngừng lại một chút, đột nhiên không cười nữa, “Tiểu Kỷ à, cô thật sự không đoán ra sao?”.

Đại ca à, huynh nói dài nói dai như vậy, nhìn bề ngoài giống như là đang trả lời ta, nhưng trên thực tế đâu có trả lời gì đâu a...

Ta thành thực gật đầu, “Không đoán ra”. [a]sieunhanu.wordpress [s]1b4gt5vd

Nụ cười trên khóe miệng Dạ Kiếm Ly đột nhiên mở rộng, khoảng cách giữa hần với ta càng lúc càng gần. Trên người ta bỗng nhột, tựa hồ có cái gì đặt lên eo ta.

Máu nóng toàn thân lập tức chạy ngược lên, ta đỏ mặt, nhìn bờ môi Dạ Kiếm Ly như một đóa hoa mê người, đang ở rất sát miệng ta, từ từ nhích tới gần.

A a a, đây chính là nụ hôn đầu trong truyền thuyết sao, không ngờ Dạ Kiếm Ly lại chủ động như vậy, xem ra đồng vàng nhỏ như ta rốt cuộc cũng được tỏa sáng a, ta thẹn thùng vô hạn nhắm mắt lại.

Đột nhiên bên hông đau đớn kinh khủng, nhanh chóng lan đến tận đầu ngón tay ngón chân.

“A a a a a...”.

Dạ Kiếm Ly dùng sức bịt miệng ta.

“Được rồi được rồi, ta không nhéo cô nữa, đừng có la hét inh ỏi như vậy”.

Người này hóa ra là muốn trả thù nhéo lại ta, ta phần hận giấy dựa, đột nhiên phát hiện ra mình đang ở trong lòng ngực của hần.

Nói chuyện này giờ lâu như vậy, ta, vẫn đang ở trong lòng ngực của hần.

Bên gò má là ngón tay lạnh như băng của Dạ Kiếm Ly.

Trong mũi là hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái của Dạ Kiếm Ly.

Trần đầy trong mắt trong lòng ta, cũng là Dạ Kiếm Ly.

Nhận thức này ập vào đầu ta, ta lập tức ngây ngẩn.

Hần nhẹ nhàng buông tay ra, thấp giọng nói bên tai ta: “Cô... Cảm thấy ta là hạng người thế nào?”.

Thoáng chốc như quay lại khoảng thời gian ở trong rừng, ta bị mù đi chung với Dạ Kiếm Ly. Thiếu niên áo đỏ này, toàn thân, đều là mùi cô đơn.

“Huynh...”, ta đột nhiên lắp bắp, quá căng thẳng, “Huynh...”.

Nhưng lần này hần không cướp lời, lông mi run lên, chỉ chờ ta nói cho hết.

“Huynh... Đây là câu hỏi quái quỷ gì thế!”, ta cuối cùng thành công lảng sang chuyện khác, “Vậy huynh cảm thấy ta là hạng người gì?”.

“...”, lần này Dạ Kiếm Ly cũng không nói ra lời, ta có chút tức giận, người này có ý gì đây, cho dù khen ta hai ba câu cũng được mà, chẳng lẽ ta làm cho hần cảm nín nghẹn ngào đến vậy sao?

“...”, khuôn mặt Dạ Kiếm Ly đột nhiên ửng hồng lên, xuân sắc lan ra, cứ như là trong lòng hần vừa mới nghĩ đến chuyện gì xấu hổ ngại ngùng, cho nên hần liền quay mặt đi, “Cô là một người rất nhàm chán”.

Lại còn dám nói ta nhàm chán... Ta nhẩn nhẩn, nghiêm túc vỗ vỗ vai hần, “Anh bạn trẻ, có lời gì thì cứ nói thẳng, dễ dàng xấu hổ như vậy còn không bằng một bé gái”.

Lần này mặt Dạ Kiếm Ly lại càng đỏ đến mức có thể nhỏ ra máu, “Cô...”.

“Ta ta ta ta làm sao?”, lần nào cũng đều là hần làm cho ta lắp bắp, cuối cùng ta cũng được cường bạo một lần, thật sự sáng khoái a... Mà sao ta lại có cảm giác mình giống như một kẻ lưu manh thế này, thật bức bối.

(Tiu Ú: tỷ đích thực là lưu manh 200% chứ giống cái gì mà giống -___-|| |)

“Tiểu Kỳ”.

“Hử?”.

“Cô là con gái mà không biết xấu hổ, sẽ không có người đàn ông nào muốn cô”.

...

“Không ai muốn ta?”, ta buồn cười lặp lại: “Không ai muốn ta?”.

Sau đó suy nghĩ một chút, kể từ khi ta xuyên tới đây đã năm năm, bất kể là trai đẹp hay trai không đẹp, đích thực là không có một mảnh tình vắt vai nào a... Cho nên giọng nói của ta bắt đầu chột dạ, “Không ai muốn ta... Làm sao không ai muốn ta được! Lần trước rõ ràng huynh đã nhìn cái yếm của người ta...”.

“Ta không có nhìn!”.

“Có”.

“Không có nhìn!”.

“Có nhìn”.

...

Cứ cãi qua cãi lại mấy lần như thế, Dạ Kiếm Ly đột nhiên cười, “Ta nhìn thì sao, cô muốn thế nào?”.

Ách, Dạ công tử, hử, sao giọng nói lại giống như lưu manh đang đùa bỡn thế này...

“Nhìn thì phải chịu trách nhiệm”.

“Chịu trách nhiệm cái gì? Đốc thúc cô giảm cân sao?”. (*phụt*...)

Ta giận đến mức hai gò má đỏ bừng, “Ai cần huynh lo!”.

“Có người đến...”.

Ta hoảng sợ đến mức vội vàng đẩy Dạ Kiếm Ly ra, sau đó mãnh liệt nhảy lên cửa sổ chui vào phòng chứa củi, xoay người lại vội vàng hô lên: “Tiểu Dạ Tử giúp ta một việc trước, đừng cửa sổ lên cho ta”.

Dạ Kiếm Ly hiển nhiên bị sự nhanh nhẹn của ta dọa cho khiếp sợ đến mức trợn mắt há hốc mồm, sau đó mới hoàn hồn, nhìn ta một lát, rồi nhìn lên khung cửa sổ trên mặt đất một lát, chậm rãi đi tới, chậm rãi nhặt lên.

Ta gấp rút đến độ muốn xông ra đánh người, lại thấy hử vừa cầm cửa sổ, vừa cười xảo trá.

Chẳng lẽ lão nương lại bị hử chơi một vỏ nữa? Ta buồn bực nghĩ.

“Thật ra thì món ăn cô làm...” , hử nói nhỏ: “Cũng ngon”.

Ta vừa muốn mở miệng, chớp mắt một cái lại không thấy bóng dáng Dạ Kiếm Ly đâu.

Trong lòng đột nhiên có chút khổ sở. [a1v541n25]

Vốn đều như vậy, Dạ Kiếm Ly, huynh muốn đi, liền đi, chỉ để lại một mình ta.

“Triển Nhan!”.

Ta giật mình, lại nhìn thấy Tư Mã Hiến Dương đứng ngoài cửa sổ.

Thì ra là... Thật sự có người đến a. Ta đầu đầy hắc tuyến, Tiểu Dạ Tử chết tiệt có cái lỗ tai quỷ quái gì không biết.

Tư Mã Hiến Dương một chương phá nát cửa sổ nhỏ, ta bỗng nhiên nhận ra, hiện tại anh ta mặc một bộ áo xanh, trên tóc cài một khối ngọc mã não phát sáng huyền ảo, vô cùng anh tuấn.

“Ồ? Anh không cải trang thành Lương Phi Yến sao?”.

“Tiêu Kiến Nhân muốn giết cô!”.

Lòng ta run lên, chẳng lẽ... Ta để lộ chuyện gì sao?

“Tối nay, liền theo tôi rời đi!”, anh ta ôm eo ta, vận công nhảy lên, trong nháy mắt ta đã đáp xuống nóc nhà.

Chờ một chút a, ta kinh hoàng quay đầu lại, không thấy Dạ Kiếm Ly.

Còn người mà ta muốn đợi, vẫn chưa đợi được, cứ như vậy mà đi thì... Nhưng mà, nếu Tiêu Kiến Nhân muốn giết ta, Tiêu phủ này, quả thực là một giây cũng không ở thêm được nữa.

Nhưng Tư Mã Hiển Dương cũng không cho ta suy nghĩ nhiều, anh ta thi triển khinh công bay nhanh, ta lập tức bay lên giữa không trung, giật mình đến mức cào cấu vạt áo của anh ta.

“A a a a a...”.

...

“Triển Nhan, nếu cô cứ hét lớn như vậy, toàn bộ Tiêu phủ sẽ biết chúng ta muốn chạy trốn”.

“Nhưng mà... A a a a...”.

“...”.

Thì ra cảm giác bay tới bay lui của hiệp khách cổ đại chính là như vậy! Khuôn mặt ta xám đen gần như muốn ngất đi, chẳng lẽ người bay có cảm giác tốt hơn nhiều so với người bị ép bay sao? Đúng rồi, tuyệt đối là như vậy, cũng giống như nguyên lý ngồi xe buýt tuyệt đối không thoải mái như lái xe buýt. Nhưng nếu như ta học được khinh công thì... Tiết kiệm được biết bao nhiêu phí giao thông công cộng nha... Ta bắt đầu âm thầm tính toán nhỏ nhặt trong lòng.

Lên xuống mấy lần, Tư Mã Hiển Dương kẹp lấy ta bay ra ngoài rìa khu rừng bên cạnh Tiêu phủ mà không để lại chút dấu vết, chính là khu rừng mà Tiểu Hồng từng đâm ta một dao.

Sắc mặt ta không tốt, Tư Mã Hiển Dương ân cần hỏi: “Không thoải mái sao?”.

“À thì...”, ta cười lớn, nói: “Chúng ta sẽ ngồi nó hả?”, ta chỉ vào cổ xe ngựa dừng trong rừng cây.

Tư Mã Hiển Dương gật đầu, “Sao vậy?”.

“Phiền anh chuẩn bị cho tôi... Một cái bó”.

“...”.

“Môn chủ!”, một mỹ nhân từ trong xe ngựa nhảy xuống, “Xe ngựa đã... Ồ? Là người!”.

Ắc, chính là La Yến Thanh, La mỹ nhân, oan gia ngõ hẹp a oan gia ngõ hẹp.

Đôi mắt đẹp của ả trùng trùng ta, lỗ mũi ta héch lên trời.

Những tia lửa điện đủ màu sắc ùng ùng xẹt xẹt giữa tầm mắt của hai người bọn ta.

Chương 42

Những tia lửa điện đủ màu sắc ùng ùng xẹt xẹt giữa tầm mắt của hai người bọn ta.

“Khụ...”, Tư Mã Hiển Dương tiến lên một bước, “Làm phiền La tả sứ rồi”.

La Yến Thanh hành lễ chào anh ta, nhưng ánh mắt bén nhọn như dao vẫn đang lộ da ta, một lúc lâu sau mới chịu buông tha.

Ta lui về phía sau một bước, “Hôm nay thời tiết thật tốt a”.

Tư Mã Hiển Dương: “...”.

“Sao vậy? Các người không cảm thấy như vậy sao?”.

“Triển Nhan, cô muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi”.

“Oa ha ha, có cái gì đâu... Ách, được rồi, chúng ta có thể đi muộn một chút hay không...”.

“Không được, e rằng Tiêu Kiến Nhân sẽ nhanh chóng phát hiện ra cô mất tích, quá nguy hiểm”.

“Nhưng mà bây giờ mới buổi sáng a, anh nói tối nay mới đi mà”.

“Tôi nói hồi nào?”. [@sieunhanu.wordpress]bv2f5r1g

“Mới vừa nãy a!”.

“Tôi không có...”.

“Có! Không tin anh bảo mọi người xem lại chương trước đi? Giấy trắng mực đen làm sao mà viết nhầm được”.(ạch ạch...)

“ ... ”.

“Muộn một chút đi, tôi còn có người...”.

“Nếu như tối nay đi, cô biến mất, cũng không thấy tôi đâu thì sẽ khiến người ta hoài nghi, tôi còn muốn cải trang Lương Phi Yến vào Tiêu phủ thêm một ngày”.

“Được được, cực khổ cho anh rồi”. [@sieunhanu.wordpress]1vf1vf4f

“ ... ”. Tư Mã Hiển Dương nhú mày, “Vây... Thôi được rồi”.

“Đa tạ!”, ta cười đầy cảm kích, “Tư Mã...”.

“La tả sứ, bảo vệ Kỷ cô nương cho tốt”.

... Ta sao lại quên mất, anh ta vừa đi, ta sẽ phải ở chung với La Yến Thanh...

“Khoan đã! Chúng ta bây giờ đi liền đi...”, ta xoay người lại muốn túm lấy Tư Mã Hiển Dương, nhưng chỉ mò mẫm được một khoảng không khí.

Bà nội nó, sao anh ta chuồn nhanh vậy.

Sau lưng ập tới không khí lạnh cả người, miệng ta bẹt ra, xoay người lại mè nheo.

“La cô nương...”, ta cười nịnh hót, “Cô thật là càng ngày càng đẹp nha...”.

La Yến Thanh cười lạnh một tiếng, “Kỷ cô nương cũng càng ngày càng nở nang thì phải?”.

“Làm gì có”, ta cười híp mắt nói: “Tiểu Kỷ còn muốn thỉnh giáo La cô nương, làm sao giữ được dáng người hoàn mỹ như thế”.

“Bớt nói nhảm đi!”, La mỹ nhân bộc lộ bộ mặt hung ác, xoẹt một tiếng rút trường kiếm ra.

Ta lập tức nhảy tới sau xe ngựa, “Cái này, La cô nương, có gì thì cứ từ từ nói...”.

Bà nội nó, chết chắc rồi... Lốp áo sau lưng bị mồ hôi lạnh thấm ướt, không ngờ ta một đời lừng lẫy như thế lại chết ở đây, tuyệt đối không có chút lấy lòng a... Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, Kỷ Triển Nhan mày mau nghĩ biện pháp đi, vận dụng trí khôn đặc biệt của mày đi.

“Người giết sư huynh của ta”. [@sieunhanu.wordpress]1fgd184

“A? Không có a không có, không phải ta giết...”.

Là lão Trương giết, mặc dù là ta ra lệnh... Nhưng mà nếu sư huynh ngươi sống lâu thêm một ngày, không biết bao nhiêu người sẽ sống ít đi mấy mươi năm a...

“Không phải là ngươi?”, La Yến Thanh cười lạnh, đột nhiên hạ thấp giọng: “Ngươi đừng có nghĩ nếu Môn chủ không biết ngươi là ai, Triệu Thánh Môn cũng không có ai biết ngươi là ai, giọng nói ở trong thủy lao hôm đó, cả đời này ta cũng sẽ không quên”.

Lộ rồi! Phản ứng đầu tiên của ta là quay đầu muốn chạy trốn, phản ứng thứ hai vẫn là quay đầu muốn chạy trốn.

... Phản ứng thứ ba là... Aiz nha, trên người lão nương có nhiều ám khí truyền thuyết như vậy, có cái gì phải sợ ả.

...

Nhưng mà ta vẫn sợ a, nước mắt ràn rụa trong lòng.

“Thời gian đã lâu khó tránh khỏi nhớ lầm mà...”, ta ló đầu ra từ sau xe ngựa, “La cô nương sáng sớm không nên tức giận như vậy...”.

Ta đang chuẩn bị lợi dụng lúc ả tức giận thì bỏ chạy, lại phát hiện ra rừng cây trước mặt chợt yên tĩnh, ánh mặt trời loang lổ rơi xuống, thân ảnh mỹ lệ cầm kiếm trước xe ngựa cũng đã biến mất.

Nếu phía trước không có, không phải là sẽ ở phía sau sao...

Mới vừa nghĩ tới đây, liền có kiếm khí phá không lao đến, đâm thẳng về ta.

Trong khoảnh khắc ta xoay người lại, ta đột nhiên nhớ tới cuộc sống tràn đầy ánh mặt trời trước kia, cũng có một thiếu nữ cười đến dịu dàng, nhưng nàng ta không chút do dự, hung hăng cắm con dao vào ngực ta, lưỡi kiếm này, cũng lạnh lẽo y như vậy.

La Yến Thanh ngơ ngác nhìn ta dùng cổ tay đỡ lấy kiếm của ả, lưỡi kiếm tóe lửa, ánh lên hai mắt đỏ ngầu của ta, vẻ mặt ta dữ tợn giống như ác quỷ địa ngục, đột nhiên thân kiếm hiện ra vết nứt, ngay sau đó vết nứt lan rộng, trường kiếm đột nhiên vỡ vụn.

“Người...”, ả có chút sợ hãi, “Người bày tà pháp gì...”.

Không phải tà pháp, là vòng tay Đoạt Mệnh Hoàn thôi.

Ta cười âm trầm, “Nếu như người đụng đến ta, kết quả của người cũng như thanh kiếm này”.

Có lẽ là ánh mắt của ta mang theo sát khí quá nặng, hàn ý bức người lặng lẽ lan ra. La Yến Thanh bán tín bán nghi nhìn ta chằm chằm, lui về phía sau mấy bước, rõ ràng đã bị thanh kiếm kia dọa cho sợ. Một thanh kiếm, nhất là một thanh bảo kiếm, nếu không có nội công mấy mươi năm, quyết không thể nào bị phá vỡ vụn thành cái dạng đó.

Ta cảm tức nhìn ả, ánh mắt đã có chút chua xót, tư thế cũng đã chết lặng.

Bà nội nó, sao ả còn chưa xoay người đi, để ta còn đối lại một tư thế khác nữa a. Giả bộ lãnh khốc như vậy thật sự mệt mỏi quá... Xem kỹ năng diễn xuất của ta, Thanh Hà và Mạn Ngọc[1] cũng nên tới sùng bái ta đi, nếu như có thể quay trở về, ta nhất định phải tham gia cướp cái cúp Oscar nhỏ.

Thừa dịp ả không chú ý, ta liền từng chút từng chút nhích về phía sau xe ngựa. Lúc này đã qua giữa trưa, ta dây dưa với ả cũng đã tốn hết ba canh giờ, thật là vô cùng sùng bái chính mình, nước mắt lại ràn rụa trong lòng.

“Người làm cái gì đó?”, La Yến Thanh dường như đã nhìn ra, trong mắt ả tóe ra hoài nghi nồng đậm.

Ta căng thẳng đến mức sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, ánh mắt lạnh lùng bắn xuyên qua ả.

Nhưng mà, tại sao lúc ta căng thẳng đều sẽ dễ dàng đối bụng thế này?

Ừng ục... Ọc ọc ọc... [@sieunhanu.wordpress]fg4r1v5r

...

“Người đùa bỡn ta?!” , mày liễu của La Yến Thanh dựng lên.

Ta không đùa người a, đâu có ai quy định người đang lãnh khốc thì bụng không thể kêu đói đâu...

La mỹ nhân cũng không cho ta cơ hội giải thích, ả dừng lại một chút, một chương liền đánh tới, ta giống như con diều đứt dây bay ra phía sau, phun ra một ngụm máu tươi.

Bà nội nó, vùng vẫy giãy chết lâu như vậy, lão nương cuối cùng xong đời rồi. Trí khôn đặc biệt của tao, mày biến đâu mất rồi, mau cứu tao thêm một mạng nữa đi...

La Yến Thanh cười lạnh đi tới trước mặt ta, vận nội công, một chương sắp đánh tới.

Đại tỷ à, sao ngài dứt khoát lưu loát như vậy a, trong tiểu thuyết hay kể là những nhân vật nữ phản diện lòng dạ độc ác trước khi giết người thường dương dương tự đắc ba hoa một phen cơ mà? Sao ngài không cười nhạo ta một lúc đi? Thế nào cũng phải phát biểu cảm nghĩ vui sướng vì được báo thù cho sư huynh chứ...

“Chờ một chút!”.

La Yến Thanh dừng lại. [@sieunhanu.wordpress]g1dft55d5

“Sao người không nói một chút gì đi? Ví dụ như là: Ta rốt cục cũng đã báo thù được cho sư huynh, này nọ...”.

La Yến Thanh cười lạnh, “Hừ, người...”.

Đột nhiên một cái bóng màu vàng nhạt từ trên trời rơi xuống, đề thẳng lên người La Yến Thanh.

Có cơ hội rồi! Cả người ta gần như muốn suy sụp, hơn nữa còn sâu sắc lĩnh ngộ ra một bài học, nếu như sau này muốn tiêu diệt ai, trước khi ra tay tuyệt đối không thể dài dòng.

Hai người ôm nhau thành một đoàn ngã xuống đất, hai mắt ta tỏa sáng: Ở đâu ra một thiếu nữ thanh tú, mắt hạnh môi son, khí chất tinh khiết thế này?

La Yến Thanh thịnh nộ đứng dậy, năm ngón tay như dao, chớp tới thiếu nữ kia.

Thiếu nữ kia linh xảo tránh né, luống cuống đứng lên, ta mới phát hiện nàng ấy còn cao hơn ta nửa cái đầu, thân hình cũng rất rắn chắc.

Ta đột nhiên cảm thấy nàng ấy có chút quen quen.

“Tỷ tỷ đừng nóng giận”, thiếu nữ cười thân thiết, giọng nói hơi trầm thấp: “Ta là nha hoàn nhà mẹ đẻ của Kỷ cô nương, lần này theo cô ấy vùi thân vào hiểm cảnh, ta nhất định phải chăm sóc cho cô ấy”.

Thấy La Yến Thanh có vẻ không tin, thiếu nữ lại cười duyên, ánh mắt nhìn về phía ta, bồi thêm một câu: “Nô tỳ tên là Tiểu Liên”.

Tiểu Liên?

Tiểu Liên...

Trong khoảnh khắc, trời đất tối sầm, ta triệt triệt để để trợn tròn con mắt.

Ai tới bịt miệng không cho ta cười giùm đi? [@sieunhanu.wordpress]d14g4t1v

Ta biết ta không thể cười, nếu không nhất định sẽ lộ tẩy.

Nhưng mà, ta thật sự không nhịn được, Tiểu Liên a, thanh danh cả đời của người... Oa ha ha ha ha...

Thật muốn cười quá, nước mắt lần nữa ràn rụa trong lòng, nhưng mà nếu dễ dàng lộ tẩy như vậy, chẳng phải là có lỗi với cái cúp Oscar sắp tới tay ta sao?

Cho nên ta vung tay áo lên, điều chỉnh khuôn mặt thành vẻ khóc lóc sụt sùi, thê thê thảm thảm chạy tới, trong miệng gào thét: “Tiểu Liên...”.

Tiểu Liên cũng rất nhập vai lao về phía ta, “Tiểu thư...”.

Ôm nhau được một giây, cậu ta nhéo lên cánh tay ta.

Ta cũng tàn bạo nhéo lại.

“Tiểu thư a...”, cậu ta cao giọng khóc thét, đột nhiên từ khoe miệng thắm mấp máy mấy chữ: “Cô thật là có tình thân”.

“Tiểu Liên a...”, ta cũng cao giọng khóc thét, nhưng ngay sau đó cúi đầu nói: “Đó là đương nhiên”.

Hai người bốn tay nắm chặt, làm thành tư thế chủ bộc tình thâm.

“Tiểu thư cô gây quá – Nếu ta tới chậm thì cô chết chắc”.

“Tiểu Liên em cũng ốm đi rất nhiều a – Lão Đại ta tự có biện pháp”.

“Không, ta đâu có mệt nhọc bằng tiểu thư – Oa, phải không, vậy ta đi đây nha”.

“Không, Tiểu Liên em cũng rất cực khổ – Hừ, bộ dạng này cũng rất là thích hợp với người”.

Nha hoàn Tiểu Liên khước mắt nheo lại, nhưng ngay sau đó cười ngọt ôm lấy ta, “Không khổ, không hề khổ một chút nào”.

Bàn tay đặt ở ngang hông ta đột nhiên tăng lực nhéo, ta đau đến mức nhe răng nhếch miệng nhưng vẫn không thể la lên, nín nhịn một cục tức thật to trong bụng.

La Yến Thanh ở bên cạnh nhìn bọn ta, vẻ mặt bức bối, “Tối vừa đúng lúc, người cũng đi theo chôn cùng tiểu thư nhà các người đi!”.

Ta suýt chút nữa quên mất, ả còn đang muốn giết ta...

Nhưng mà, Liên Hoàn Chiêu của Liên gia danh chấn giang hồ, không biết ả có từng thử qua chưa.

Ta nhìn tiểu Liên, cậu ta cũng nhìn ta, thản nhiên cười.

27. Chương 43 + 44

Chương 43

Nhưng mà, Liên Hoàn Chiêu của Liên gia danh chấn giang hồ, không biết ả có từng thử qua chưa.

Ta nhìn tiểu Liên, cậu ta cũng nhìn ta, thản nhiên cười.

Có hộ vệ ở bên cạnh rồi, ta lại bắt đầu cười vô sỉ.

“La cô nương”, ta ngẩng đầu lên, “Cần gì phải tuyệt tình như vậy? Nếu người giết chúng ta, thì biết nắm bảo thể nào với Tư Mã Hiển Dương?”.

“Vì báo thù cho đại ca, mặc cho Môn chủ xử trí”, tư thế La Yến Thanh ngênh chiến, trận ác chiến này không thể tránh được rồi.

Ta nháy mắt với Tiểu Liên, cậu ta cười duyên một tiếng, nhẹ nhàng bước đến... Ta miêu tả đến sắp buồn nôn rồi, Tiểu Liên à người có thể không quá nhập vai như vậy hay không...

“Nếu đã như vậy, Tiểu Liên chỉ có thể đi tìm cái chết trước”, cậu ta khóc lóc sụt sùi, nói.

Một chàng trai mà giả bộ làm con gái còn giống hơn ta, thật đau lòng a...

La Yến Thanh không dài dòng nữa, đoán chừng ả cũng nhìn thấu Tiểu Liên không phải là kẻ đầu đường xó chợ, quan trọng nhất là không thể tái phạm sai lầm mới vừa rồi a... Dài dòng là ma quỷ.

Sau đó, ta chớp mắt một cái, đã không thấy bóng dáng ả đâu.

La mỹ nhân này sao cứ thích chơi trò đánh lén sau lưng thế, mà đó cũng khá phù hợp tác phong làm việc của Triều Thánh Môn.

Cái gì? Các vị độc giả hỏi về tác phong làm việc của Thanh Phong Các chúng ta sao? Oa ha ha ha ha, Thanh Phong Các chúng ta luôn luôn đánh lén quang minh chính đại.

(Tiu Ú: *đầu đầy hắc tuyến* cũng là đánh lén cả thôi -_- | |)

Ta nhìn sang Tiểu Liên, lại thấy sắc mặt cậu ta nặng nề, trong lòng mơ hồ cảm thấy có chút khác thường, chẳng lẽ võ công của La Yến Thanh cao hơn cậu ta sao? Ta nghĩ đi nghĩ lại, bỗng ngực cứng lại, cổ họng nhợn lên một mùi tanh ngai ngái, chỗ mới vừa rồi bị La Yến Thanh đả thương mơ hồ hơi đau.

Bà nội nó, ta muốn gọi Tư Mã Hiển Dương đến xử trí ả... A a, tên Tư Mã Hiển Dương này biết rõ La Yến Thanh có thể ra tay với ta, nhưng vẫn ném ta lại chỗ này... Mà nói đi cũng nói lại, thật ra yêu cầu của ta

cũng vô lý, vốn dĩ ta muốn ở lại Tiêu phủ đợi tin tức của lão Trương, bàn kế hoạch bước tiếp theo, Tiểu Liên tới vừa lúc, chỉ có điều, không biết cậu ta đào đâu ra thời gian để cải trang thành cái bộ dạng đờ hánh kia...

Đột nhiên có tiếng bước chân, ta kinh hoảng, hình như là một nhóm người, tới bắt ta sao?

“Lão Đại!”, Tiểu Liên thấp giọng kêu lên, lập tức vọt tới trước người ta, trong lòng ta khó hiểu nhìn cậu ta, “Chuyện gì xảy ra vậy?”.

Tiểu Liên không nói gì, đột nhiên ôm lấy eo ta, lui nhanh về phía sau, sau đó chọn một cây đại thụ cạnh lá sum xuê mà trèo lên. Nhìn thấy hai bên thái dương cậu ta không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng ta càng khó hiểu, ai có thể làm cho Tiểu Liên sợ đến như vậy.

“Tiểu Liên...”.

Tiểu Liên và ta ẩn núp trên cành cây cao nhất, mồ hôi của cậu ta không ngừng chảy xuống, lòng ta kinh ngạc, nói nhỏ: “Tiểu Liên... Có bao nhiêu người? Rất lợi hại sao? Sao mà người lại đổ nhiều mồ hôi như vậy?”.

Tiểu Liên liếc ta một cái, nhẹ giọng nói: “Người đến là ai ta không rõ lắm... Nhưng mà lão Đại à... Cô... Hình như càng ngày càng nặng đó... Ta sắp ôm không nổi rồi...”.

...

“Vậy người buông đi, không cần giữ ta”, ta đen mặt.

“Không được a, ta sợ buông cô ra thì cành cây này sẽ gãy mất”.

...

Nhấn nhin a, Tiểu Kỷ, bây giờ không phải là lúc nội bộ lục đục.

Chờ đến khi lão nương rảnh rỗi, nhất định phải giảm cân, cho bọn họ tức chết.

Tiểu Liên làm một động tác kéo khóa ngậm miệng với ta, sau đó không phản ứng gì nữa. Ta hừ lạnh một tiếng, tiếp tục không chút thương tiếc nhìn cậu ta đổ mồ hôi, người này, đáng đời đáng đời.

“Là đại đệ tử của Tiêu Kiến Nhân”. [@sieunhanu.wordpress]4r75f4f8t

Lòng ta run sợ, xem ra Tiêu phủ đã phát hiện ra ta chạy trốn.

Ta không có kỹ thuật như Tiểu Liên, không dám vạch lá cây ra nhìn, sợ khiến người ta chú ý. Tiểu Liên thấp giọng nói: “Nín thở”.

Cho nên bọn ta bắt đầu nín thở. [@sieunhanu.wordpress]4r4r1f7r1

Thật ra, nín thở quá mức thì ta sẽ muốn đánh rắm...

Ta mặt đỏ bừng nhìn Tiểu Liên, chú ý, là vì nín thở, chứ không phải là vì xấu hổ đâu...

Phía dưới có người hô: “Bên này không có!”.

Nhờ có giọng nói lớn tiếng của hắn, ta lập tức xì hơi ra.

Tiểu Liên nhìn về mặt ta lúc thì đau khổ, lúc thì sáng khoái, ánh mắt nghi hoặc.

Cuối cùng đến khi bọn họ bỏ đi, Tiểu Liên ý bảo ta có thể hô hấp, lắc đầu nói: “Đại đệ tử của Tiêu Kiến Nhân cũng không phải là hạng người hư danh, chúng ta nín thở lâu như vậy, hắn vẫn nhìn vào nơi này thật lâu”.

Không phải, là cái rắm của ta kéo hắn tới a... Lòng ta chợt dạ nghĩ.

A, đừng bảo là ta thô tục, làm gì có ai có thể nhìn được cái rắm a, giả bộ thật là khổ.

“Bọn họ vừa tới thì La Yến Thanh cũng trốn mất, ta không tìm được hơi thở của ả, còn tưởng rằng ả rất lợi hại, ai dè đâu ả vừa thấy đám người Tiêu phủ, liền đem theo xe ngựa bỏ chạy”, Tiểu Liên khinh bỉ nói: “Uổng công ta kinh ngạc”.

Ta đột nhiên nhớ ra, “Sao người lại cải trang thành như vậy?”.

Tiểu Liên vừa nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tút lập tức giận đến đỏ bừng, “Cô đừng hỏi!”.

“Nào, ngoan, nói nghe coi”, ta cười hết sức ranh mãnh.

“Chuyện của bọn ta đều làm xong thỏa đáng, chương quỹ của Kỷ gia bây giờ là một cô gái, tên là Kỷ Thủy Nhi. Cũng đã làm thêm mười cái Phá Thiên Ấn, thật giả khó phân biệt, trong chốn võ lâm cướp đoạt lật trời. Tiểu Hồng ở trong phủ của Nhị hoàng tử, người này từ nhỏ đã bị Tiêu Thái hậu ruồng bỏ, cho nên sống ngoài cung, ở cùng với Lộ Văn Phi...”.

Tiểu Liên lựa chọn từ ngữ rất cẩn thận, có thể thấy cậu ta sợ ta đau khổ trong lòng, ta lại không bận tâm cười cười, “Nói điểm chính đi, không thể nào người vừa tới đã muốn báo cáo với ta bằng cái bộ dạng này!”.

“Dĩ nhiên không phải!”, Tiểu Liên thoáng cái lại kích động, lá cây rung xào xạc, “Thật ra thì ngày hôm qua lão Trương đã tới rồi! Lão không tìm được cô, lại nghe nói cô bị giam trong phòng chứa củi, rồi lại nghe nói Tiêu Kiến Nhân muốn giết cô, sau đó thấy Tư Mã Hiển Dương an bài La Yến Thanh chuẩn bị ngựa xe muốn cứu cô, liền biết thời biết thế, muốn ta, muốn ta, ta...”.

Ta mừng rỡ, “Muốn người ra vẻ tiểu mỹ nhân nũng nịu này, đến đây đỡ cho chủ đúng không?”.

“Đều do Trương Sinh cho ta uống cái thuốc gì làm mềm giọng nói... Biến ta thành bất nam bất nữ, không cải trang cũng không được...”.

Tiểu Liên thường ngày không thích nghe lời ta, nhưng từ trước đến giờ luôn kính trọng lão Trương, lần này e rằng trong lòng rất mâu thuẫn khó chịu, ta khoái đến mức muốn ca ngợi quyết định anh minh của lão Trương, không hổ danh là Túc Sát. Nhưng tại sao lão lại muốn để ta đi cùng Tư Mã Hiển Dương, trải qua nhiều chuyện như vậy, lão hẳn là không nên để ta tới gần nguy hiểm mới phải.

Tiểu Liên nói: “Tiểu Hồng cầu kết với Triều Thánh Môn...”.

Ta bưng tỉnh ngộ, một mũi tên hạ hai chim sao?... Mối quan hệ giữa Triều Thánh Môn và Nhị hoàng tử không rõ ràng, Nhị hoàng tử và Tiểu Hồng cũng có quan hệ mật thiết, như vậy Triều Thánh Môn không tránh được có liên quan tới Tiểu Hồng, đúng lúc ta danh chính ngôn thuận đi theo Tư Mã Hiển Dương, Tiểu Liên cũng ít lộ diện trên giang hồ, nên không dễ dàng bị phát hiện, huống chi còn đóng giả nha hoàn? Có cậu ta ở đây, an toàn của ta không thành vấn đề.

Thì ra lão Trương cũng hận Tiểu Hồng thấu xương, đúng không?

“Mà trang phục này cũng rất thích hợp với người nha”, ta cười híp mắt, gọi: “Nha đầu Tiểu Liên”.

“Có tin ta bỏ cô lại không”, Tiểu Liên nghiêng răng nghiêng lợi.

Ta vừa định đáp lại một câu, lại cảm thấy có lực gió đập vào mặt, Tiểu Liên vội vàng kéo ta nằm thụp xuống, cho đến khi cách mặt đất vài thước, mới giả vờ chặt vật lặn ra.

Một giọng dễ nghe cất lên: “Lại không bị bắt đi, vận may của các người cũng không tệ”.

Là La Yến Thanh, ta cùng với tiểu Liên lồm cồm đứng dậy, may là vừa rồi không có đánh nhau với ả, nếu không Tiểu Liên sẽ không thể hoàn thành vai diễn một nha hoàn xinh đẹp dịu dàng yếu ớt.

“A, tiểu thư cô có sao không?”, Tiểu Liên mảnh mai nhào đầu về phía trước, không biết có phải là cố ý hay không, trên đầu còn lẩn đây đó, kêu một tiếng mà ta còn thấy thương xót. Lòng ta kinh hoàng, không khác nha hoàn lẩm thì phải a, cứ giả bộ như vậy lỡ như bị thanh niên tuấn tài nào đó để ý thì làm sao bây giờ, ta phải giả người ra ngoài sao?!

(Tiu Ú: *phụt* bạn nhỏ Liên mà nghe được lòng chị thì...)

“A, Tiểu Liên em có sao không?”, ta cũng đau khổ xông lên, thâm thẳm như thể La Yến Thanh vừa mới mưu sát cả nhà hai người chúng ta, mà có thể La mỹ nhân cũng rất muốn làm như vậy...

“Em không sao, tiểu thư”. [@sieunhanu.wordpress] 1r47t1t1g

“Ta cũng không có chuyện gì, Tiểu Liên”.

Hai người chúng ta lại bắt đầu giở trò, uy lực còn lớn hơn những bộ phim Hàn suốt mười. Rốt cuộc nhân vật nữ phản diện La Yến Thanh cũng bắt đầu đen mặt, ả không chịu được hết lớn một tiếng.

“Tất cả im miệng cho ta!”. [@sieunhanu.wordpress]1f4v1t47b

Hai người chúng ta rất nghe lời liền cầm miệng, bốn con mắt phát sáng như sao nhìn ả.

“Kỷ Triển Nhan, ta tạm thời tha cho ngươi một mạng, nhưng mà chuyện lúc trước, không được phép nói cho Môn chủ!”.

Ta và tiểu Liên cùng gật đầu như bằm tỏi, “Đa tạ La cô nương khai ân không giết”.

“Hình như ngươi có học võ công?”, La Yến Thanh có chút nghi ngờ.

Tới nước này, giả bộ biết cũng thành có chút giả. Tiểu Liên đứng lên nói: “Học qua một chút phòng thân thôi”.

Cậu ta nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hình như cảm thấy chưa đủ thật, liền bồi thêm một câu: “Nha hoàn Kỷ gia đều như thế”.

La Yến Thanh vừa nghe vậy nổi lên lòng háo thắng, “Vậy chúng ta thử đấu một trận đi”.

... Tiểu Liên à tự ngươi gây nghiệt a. [@sieunhanu.wordpress]2m5h1d5

Ta đành phải đi vượt sông ngựa, “La tử sĩ xinh đẹp nhất giang hồ, võ công cũng là số một, sao có thể hạ mình so đo với một tiểu nha hoàn chứ”.

“Ý ngươi là lúc này ta ra tay với các ngươi là mất thân phận ta sao?”.

“A, ta không có ý này...”.

Nhìn trong mắt ả toát ra sát khí, ta rần rụa nước mắt trong lòng: Hình như ta càng nói càng hư chuyện.

“Triển Nhan!”.

Trong giây phút mấu chốt cuối cùng, một người vô cùng đẹp trai từ trên trời bay xuống.

“Tư Mã Hiến Dương!”, ta lao về phía anh ta, nhận được ánh mắt khinh bỉ của Tiểu Liên.

Nhưng mà cũng không nói nhảm, anh ta cũng không hỏi Tiểu Liên từ chỗ nào chui ra, trực tiếp ném ta lên xe ngựa.

“Không còn thời gian, đi mau!”.

Ta cùng với tiểu Liên ngồi trong xe ngựa thở phào: Bà nội nó, rốt cuộc cũng được đi.

Chương 44

La Yến Thanh ngồi bên ngoài vội vàng đánh xe ngựa, Tiểu Liên hai gò má ửng đỏ, dường như không thích ứng với váy áo của con gái, tựa hồ cả nửa thân dưới đều mất cảm giác, ta đang định giữu cột cậu ta thì Tư Mã Hiến Dương chui lên xe, hai người chúng ta lập tức ngậm miệng, sáu con mắt bắt đầu thi nhau mắt to trừng mắt nhỏ, một hồi lâu không ai nói gì.

“Triển Nhan”, Tư Mã Hiến Dương bất ngờ nói: “Cô bị thương sao?”.

Ta lau khóe miệng, quả nhiên còn vết máu. Tư Mã Hiến Dương vươn tay, Tiểu Liên lại đột nhiên đưa tay ra ngăn anh ta, vẻ mặt như con chó nhỏ đỡ cho chủ.

Tư Mã Hiến Dương nhìn Tiểu Liên chằm chằm một hồi lâu, “Ta nghe La tử sĩ nói, nàng là tỷ nữ Tiểu Liên nhà mẹ cô?”.

“A, ừ”, ta không chút nghĩ ngợi liền nói: “Tiểu Liên, mau tới tham kiến Tư Mã Môn chủ”.

Liên gia trên dưới đều do hữu sứ La Huỳnh Thạch của Triều Thánh Môn giết chết, e rằng Môn chủ cũng không tránh khỏi liên quan. Tiểu Liên bộ dạng thanh tú động lòng người, che đi hận ý trong mắt, cứng ngắc khom người, “Tỳ nữ Tiểu Liên, tham kiến Môn chủ”.

Tư Mã Hiên Dương lại không trả lời, anh ta nhú mồm, “Triển Nhan, tôi nhớ rằng cô đã nói, năm năm trước cô tới đây... Có nhà mẹ đẻ còn có nha hoàn sao?”.

Máu trong người ta lập tức đông băng, bà nội nó, suýt chút nữa đã quên mất cái sự cố này.

“Ách”, ta khựng một chút, “Thật ra thì...”, ta lặng lẽ ghé vào lỗ tai anh ta, “Ta là linh hồn xuyên qua!”.

Thêu dệt đi, tận tình thêu dệt đi, làm cho chuyện xạo càng lúc càng xạo đi.

Khổ nỗi tầm hiểu biết của ta về địa lý phong tục nơi này có hạn, không thể làm gì khác hơn là ném hết cục diện rối rắm cho Tiểu Liên. Tiểu Liên thêu dệt không một chút sáng tạo, hiển nhiên chính là kể lại phiên bản Liên gia bọn họ bị diệt môn.

Tư Mã Hiên Dương liếc mắt nhìn ta, khuôn mặt tuấn dật dường như sáng lên. Ta đột nhiên phát hiện ra, anh ta hình như đã không còn giống Tô Hà, vẻ mặt Tô Hà rất dịu dàng, có lẽ, trải qua chuyện như vậy, còn ai có thể nữa dịu dàng nữa đâu?

“Tiêu phủ ra sao rồi?”. [@sieunhanu.wordpress]n2x41c5f

“Bọn họ không tìm được cô”, Tư Mã Hiên Dương thấp giọng nói: “Triển Nhan, khoảng thời gian cô mất tích, có phải đã tới hoàng cung hay không?”.

Ta kinh ngạc, “Làm sao anh biết?”. [@sieunhanu.wordpress]s1c1g74

“Tiêu Kiến Nhân hình như nhớ ra cô là ai, đột nhiên muốn giết cô”, Tư Mã Hiên Dương nói: “Tôi đồng ý thi hành nhiệm vụ giết cô, mới có thời gian dẫn cô đi, nếu không đêm qua cô đã mất mạng”.

Nhớ ra ta là ai?! Đúng rồi, Tiêu Kiến Nhân nhớ ra ta chính là tiểu nha hoàn mà Niệm Văn muốn dẫn đi, nếu như đã vào cung, lại xuất hiện bên trong phủ của lão tất nhiên là có ý đồ bất chính, không cần nghĩ cũng biết ta là gian tế, mà cho dù ta thật sự là gian tế đi nữa, thì lão vẫn tính sai một bước. Đoán chừng lần trước khi gặp Tiêu Kiến Nhân, phần trên mặt đã lau bớt, nên ngay lúc đó lão không nhận ra ta, nếu không lão nương sớm đã bị lão xử ngay tại chỗ rồi.

“Sao cô lại vào hoàng cung?”, anh ta nghi ngờ hỏi.

Ta lập tức nói hết chuyện Niệm Văn cho anh ta thông suốt, chỉ lược bớt chuyện Dạ Kiếm Ly, để tỏ lòng ta không hề giấu diếm với Tư Mã Hiên Dương, ta còn kể lại đơn giản chuyện Hoắc tiên sinh nói cho ta biết. Tư Mã Hiên Dương nhú lông mày, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, nhưng cũng không kinh ngạc lắm, trong lòng ta hiểu ra, đúng vậy, nếu anh ta và Nhị hoàng tử có quan hệ, tất nhiên cũng biết những chuyện này.

Rất nhanh đã ra khỏi rừng cây, Tư Mã Hiên Dương ngồi một bên nhắm mắt không biết đang suy nghĩ gì, La Yến Thanh vẫn lo đánh xe ngựa, ta và Tiểu Liên lần lượt ngủ, mà chỉ có ta là ngủ thật, còn Tiểu Liên là giả ngủ. Chờ đến khi ta tỉnh lại, bầu trời đã nổi lên màu đỏ, ta vén rèm cửa sổ, cái trần nhỏ này có chút tiêu điều, trên đường phố không có bao nhiêu người, ta thanh tỉnh được chút ít.

Xuống xe ngựa, ta mới phát hiện ra Tư Mã Hiên Dương lại chọn một cái quán trọ cách biệt bên ngoài trấn, cách trấn ít nhất cũng phải mấy trăm thước. Trong trấn rõ ràng có nhiều quán trọ như vậy anh ta không chọn, lại chọn cái quán trọ Long Môn[1] hư hư thực thực này, không định giở trò gì đó chứ. Ta hoài nghi liếc nhìn La Yến Thanh, ả lại ra vẻ hiểu rõ Tư Mã Hiên Dương, vuốt mông ngựa nói: “Môn chủ anh minh, nên bớt sinh chuyện rắc rối”.

Nhắm nhí, ta khinh thường nghĩ, trong mắt La mỹ nhân tràn đầy ái mộ trần tục a, đến chỗ vắng vẻ ít người là bớt sinh chuyện rắc rối sao? Ta có cảm giác chỗ này ngược lại còn nhiều chuyện rắc rối hơn thì có.

Ta cùng với Tiểu Liên liếc mắt nhìn nhau, chần chừ bước vào.

Quán trọ không lớn, cũng hai tầng như những quán trọ khác. Đại sảnh bày biện mấy cái bàn xiêu xiêu vẹo vẹo, phía trên phủ một lớp tro bụi dày, dường như đã lâu chưa có người quét dọn.

“Anh có thể tiết kiệm chút tiền ở trọ rồi nha”, ta một câu hai ý giễu cợt nói.

Đôi mắt đen của Tư Mã Hiến Dương ngẩng lên, vừa định nói chuyện, lại nghe một giọng nữ nũng nịu từ trên lầu hai: “Mấy vị khách quan, nghỉ ngơi hay là ở trọ?”.

Bà nội nó, chủ quán là nữ, không phải là quán trọ Long Môn thật đó chứ...

Vừa dứt lời, chủ quán xuất hiện, ta nghĩ rằng ta sẽ gặp một cô gái xinh đẹp giống như giọng nói của nàng, ai ngờ lại là một cô gái xấu xí.

Nàng cười khanh khách, vẻ ngoài cũng coi như đoan chánh, chỉ có điều làn da ngăm đen, làm cho người ta hoài nghi nàng là tổ tông hoặc là hậu duệ của Bao đại nhân.

Nếu như ta đứng bên cạnh nàng, lập tức da thịt ta sẽ trở nên trắng nõn khả ái. Nghĩ tới đây, ta sinh ra rất nhiều hảo cảm đối với nàng.

(Tiu Ú: trơ trẽn -___-| |)

“Ở trọ”, Tư Mã Hiến Dương thậm chí không liếc nhìn nàng lần thứ hai.

Nàng cười duyên một tiếng, “Mời đi theo Tương Ngọc”.

...

Ta chờ người, không phải đó chứ?[2] [@sieunhanu.wordpress]g1b4g4g

Phòng khách cũng đã sửa sang lại sạch sẽ, ta cùng với Tiểu Liên và La Yến Thanh một phòng, Tư Mã Hiến Dương một mình một phòng.

Ta kéo kéo cô chủ quán, “Cô... Họ Kim à?”. [@sieunhanu.wordpress]a25s5ef

Nàng ngừng lại, xoay người cười nói: “Chẳng lẽ cô nương quen biết Tương Ngọc sao?”.

“Không quen không quen”, ta sợ hãi đến mức nhảy về phía sau một bước, “Ta đoán đại thôi”.

Tư Mã Hiến Dương cũng ngạc nhiên nhìn sang, hẳn là anh ta cũng đang nhớ lại bà chủ của hắc điểm kia.

Sau khi Kim Tương Ngọc rời đi, Tư Mã Hiến Dương ra lệnh cho La Yến Thanh mấy câu, ta vĩnh viễn tai cũng không nghe được gì, định bụng không thèm quan tâm nữa. Bây giờ tới vấn đề chính, phòng khách tổng cộng có hai giường, La Yến Thanh một giường ta một giường, vậy thì Tiểu Liên ngủ ở đâu...

Nếu ta ngủ cùng giường với La Yến Thanh, thì Tiểu Liên quả quyết không yên lòng, nói tình nói lý cũng không được.

Nếu ta ngủ cùng giường với Tiểu Liên, tiểu tử sinh trưởng ở thời phong kiến này tất nhiên cũng không đồng ý.

Cho nên, ta phải tay với Tiểu Liên, “Mặt đất rất rộng rãi”.

Tiểu Liên nhận lệnh gật đầu, xem ra cậu ta vô cùng muốn bắt chước Tiểu Long Nữ ngủ trên sợi dây trong không trung.

La Yến Thanh bước vào, không khí trong phòng lập tức bị đè nén, ta không dám mở miệng nói gì, nói thật La mỹ nhân này tính tình cứ như giá cổ phiếu trên thị trường, nói thay đổi là thay đổi được ngay.

Cộc cộc, cộc cộc cộc.

Có người gõ cửa, Tiểu Liên đi tới mở cửa, là Kim Tương Ngọc. Trong tay nàng bưng một chậu nước, bốc hơi nóng ồ ồ.

“Ta tới đưa nước nóng...”, nàng nhìn chung quanh căn phòng, “Thật xin lỗi, tiểu điểm chỉ có hai phòng... Nếu như tỷ tỷ không chê, vậy tới ở cùng phòng với ta đi?”.

Ta tự ngẫm nghĩ một chút, không cần biết Kim Tương Ngọc có phải mở hắc điểm hay không, nhưng một thiếu nữ tuổi thanh xuân sống độc thân ở nơi hẻo lánh này kinh doanh quán trọ, ngay cả một gã sai vặt

cũng không có, đúng là khả nghi. Ta không đi với nàng được, nếu Tiểu Liên đi cùng nàng, để ta và La Yến Thanh ở chung một chỗ cũng nguy hiểm, như vậy... Kêu La Yến Thanh đi cùng nàng đi?

Ta và Tiểu Liên bốn mắt lấp lánh nhìn La Yến Thanh.

La mỹ nhân dường như phát giác ý đồ của chúng ta, lạnh lùng quay mặt, dường như đã quyết định không để ý đến chúng ta. Ta cười nói: “Cái này, Tương Ngọc cô nương, không cần khách khí, chúng ta chỉ chịu đựng một đêm là được rồi”.

“Người đi cùng cô ta đi”, La Yến Thanh đột nhiên nói.

Lòng ta đông lạnh, bà nội nó, ả này rõ ràng muốn mượn đao giết người, ả chỉ ước gì Kim Tương Ngọc là một kẻ giết người quen tay dọn xác ta quách cho xong.

Ta nhìn nhìn ả, trong mắt viết mấy chữ: Ta sẽ tố cáo với Tư Mã Hiến Dương.

La Yến Thanh “sượt” một tiếng rút trường kiếm ra, không nói lời nào, tỏ vẻ uy hiếp.

Từ khi nào ả lại có thêm một thanh trường kiếm thế? Trời muốn giết ta a...

Tiểu Liên vừa định nói chuyện, Kim Tương Ngọc lại kéo tay ta, “Cô nương đừng khách khí, Tương Ngọc cũng sẽ không ăn thịt cô mà”.

Ta run lên, sao cô lại không chứ, cái mà cô rành nhất chính là ăn thịt người mà...

Ta một bước đi ba bước lùi lùi thủi theo phía sau Kim Tương Ngọc, Tiểu Liên à, buổi tối người nhất định phải tới cứu ta a...

Kim Tương Ngọc đi phía trước không nói tiếng nào, trong tay cầm một cái chân nến. Nhìn từ phía sau, ánh lửa rọi lên mặt nàng, khuôn mặt vốn đã không đẹp để gì lại càng lộ ra vẻ âm trầm cực kỳ.

Ta nuốt nước miếng, không dám nói lời nào. Nhưng mà không lâu sau liền tò mò không nhịn được.

“Tương Ngọc cô nương...”, ta run giọng nói: “Sao chúng ta lại đi xuống dưới lòng đất vậy?”.

Kim Tương Ngọc không để ý tới ta, nàng đi về phía trước vài bước, âm hiểm quay đầu lại, “Cô có biết căn phòng này dùng để làm gì không?”.

Ta hoảng sợ mở to mắt, cái nàng chỉ chính là căn phòng thứ nhất dưới lòng đất. Ta dĩ nhiên biết, nàng xây phòng dưới lòng đất, không phải là để giết người thì còn làm gì nữa?! Ta lui về phía sau một bước, trong tay âm thầm siết chặt đai lưng, nếu có động tĩnh gì liền giết không tha.

“Cô không biết sao?”, nàng tựa như đang nói mớ: “Thật ra thì... Ta cũng không biết”. (*phụt* bạn Kỳ thật có số quen biết những người BT -_-)

...

Cô đây là đang chơi xỏ ta hả? [@sieunhanu.wordpress] f2s1c58t

Nàng đột nhiên cười đến mức nghiêng tới ngã lui, “Nét mặt của muội muội thật là hài quá a... Có phải đang nghĩ ta mở hắc điểm hay không?”.

Ta ngây ngốc, để mặc cho nàng kéo ta vào một gian phòng nhỏ, bên trong thật sự chỉ là phòng ngủ, có một cái giường, nhưng mà rộng hơn nhiều so với phòng khách trên lầu.

Nàng đột nhiên lấy ra cái gì đó từ trước ngực.

Là hung khí sao?! Ta “A” một tiếng, kéo lấy ám khí ở thắt lưng.

Ách, tại sao kéo mà không nhúc nhích được? Ta dùng hết sức kéo lần nữa, vẫn không mở được. Bà nội nó, bây giờ cũng không phải là lúc nói giỡn a, sao ta lại buộc dây thắt lưng chặt như vậy...

Kim Tương Ngọc bước tới, “Sao vậy?”.

“Không được tới đây”, ta lão đảo lui về phía sau mấy bước, vừa nói vừa chiến đấu hăng hái với thắt lưng.

Chú thích:

[1] ý nói là “hắc điểm”, quán trọ do kẻ xấu lập ra để cướp của, giết người v.v... Ai từng coi bộ phim Quán trọ Long Môn thì sẽ hiểu rõ

[2] Tiểu Kỹ chờ người là do bà chủ quán trọ Long Môn trong phim cũng tên là Kim Tương Ngọc

28. Chương 45

Chương 45

Kim Tương Ngọc bước tới, “Sao vậy?”.

“Không được tới đây”, ta lão đảo lui về phía sau mấy bước, vừa nói vừa chiến đấu hăng hái với thất lưng.

Kéo dây thất lưng không được, ta đổi cách rút cây trâm trên đầu xuống, hướng một đầu về phía nàng, thổi thật mạnh.

Tại sao cũng không thổi được thế này, ta tức giận vẩy vẩy cây trâm, hít sâu một hơi chuẩn bị tiếp tục thổi, đột nhiên ngửi thấy một mùi cổ quái bay vào miệng, vừa thăm nghĩ không hay rồi, vừa cầm cây trâm ra nhìn, quả nhiên là cầm ngược đầu...

Trước mắt ta bắt đầu mờ ảo. Thế này thì hay rồi, để cho người ta thoát lại còn tự làm mình ngất xỉu, có thể trực tiếp bị đem ra làm bánh bao nhân thịt người rồi... Bánh bao nhân thịt người! Nghĩ tới đây, ta đột nhiên có chút đổi bụng... A, không đúng, nghĩ tới đây, ta không muốn bị đem ra làm bánh bao nhân thịt người. Căng thẳng dâng đầy trong lòng, thể giới đột nhiên rõ ràng hơn chút ít.[1]

“Muội muội? Bị gì nữa thế?”, Kim Tương Ngọc tới đỡ lấy ta.

Trong lòng ta vô cùng sợ hãi, đầu óc vằng vặc không cảm cự được bao lâu nữa, nhưng chỉ cần ngất đi, nàng ấy sẽ làm thịt ta, một câu thương lượng cũng không có. Cho nên, phải thừa dịp hành động ngay bây giờ.

Ta tránh khỏi tay nàng, tư thế chống cự, bây giờ ta phải vận dụng hết trí khôn, cứu lấy tính mạng bằng mọi giá.

Kim Tương Ngọc cảm thấy kỳ lạ, nàng nghiêng đầu nhìn ta. Chính là lúc này!

Ta “phịch” một tiếng quỳ rạp xuống đất, xuất ra tuyệt chiêu ôm bắp đùi.

“Nữ anh hùng...”, ta khóc rống chảy nước mắt, “Nữ anh hùng... Tha mạng a... Ta trên có già dưới có trẻ, cả nhà hơn một trăm miệng ăn chờ ta nuôi sống...”.

“Hơn một trăm miệng?”. [a@sieunhanu.wordpress]f1gy1hy4

“A...”, thêu dệt khoa trương quá rồi, đầu ta rối loạn, “Có một số là Tiểu Cường do đích thân ta nuôi lớn, không có ta bọn chúng sống không nổi...”.

“Tiểu Cường?”.

“Chính là con gián a”.[2] [a@sieunhanu.wordpress]f1v1gt1e7

Chân mày Kim Tương Ngọc tựa hồ nhíu một cái, “Ta đâu có muốn...”.

“Không làm bánh bao sao? Nhưng nấu ăn cũng không được đâu a... Thịt của ta rất cứng, không có vị gì, hơn nữa đã lâu rồi chưa tắm rửa...”.

Nàng tựa hồ khựng lại một chút, đột nhiên cực kỳ tà ác nói: “Ta cảm thấy trên người cô có nhiều thịt mỡ”.

... Ta đã muốn giảm cân mà! Chẳng qua là chưa kịp thôi...

“Thịt mỡ không tốt đối với sức khỏe đâu!”, ta khóc ròng nói, đột nhiên có cảm giác có vật gì đó lạnh lẽo đặt lên cổ ta.

Là dao sao? Cái hồn phách nhỏ cực kỳ yếu ớt đáng thương của ta lập tức kinh hoảng bay ra ngoài chín tầng mây, hai mắt tối sầm, ngất đi.

* * *

Dường như là một giấc mộng, là một đoạn phim kinh dị, tim gan phèo phổi đều chạy đến nói cho ta biết, thật ra thì bọn chúng ăn rất ngon.

Ăn ngon cái rắm! Ta hung hăng rống lên với bọn chúng. Kim Tương Ngọc cười âm hiểm, cầm lấy một con dao, dùng sức đâm một cái.

A a! Bộ ngực đau quá... [a2vc1f8r1]

Nhiệt độ từ từ quay trở về cơ thể, tri giác quanh thân dần dần thức tỉnh.

Ta không dám đối mặt thực tế, đẩy con mắt trái hé ra một khe thật nhỏ, nếu như tim gan phèo phổi của ta thật sự không còn nữa, ta sẽ lập tức tiếp tục ngất đi, tuyệt đối không thể do dự.

Ánh nền toát ra màu vàng cam yếu ớt, một người ngồi trước bàn, trên bàn là một chén nước gì đó đen đặc nóng hổi bốc lên từng sợi tơ khói, chỉ nhìn màu sắc cũng biết là đáng đến cỡ nào.

Dáng người kia hư ảo huyền hoặc dường như rất quen thuộc, tim ta đột nhiên không biết tại sao lại đập nhanh như vậy... Nhưng mà là giống ai? Ta trợn to hai mắt, chợt nhận ra đó là Kim Tương Ngọc, bộ ngực lại đau xót. Một kẻ dọa người đáng sợ như vậy, trái tim nhỏ yếu ớt của ta bị hù dọa một lần, đương nhiên là sẽ đập nhanh.

“Muội muội, cô đã tỉnh rồi?”, có vẻ như nàng chỉ nghỉ ngơi một chút, vẻ mặt mệt mỏi, “Trên ngực cô có thương tích, ta giúp cô nấu một chén thuốc, vẫn còn nóng, uống nhanh đi”.

Ta cảnh giác nhìn nàng, trong lòng tính toán xem nên dùng ám khí gì, lại nghĩ đến vừa rồi dùng hai loại ám khí đều bất lợi, vẻ mặt có chút đưa đám.

“Cô lại nghĩ ta mở hắc điểm nữa hả?”, nàng cười hiền hòa, đột nhiên lại thở dài, “Cô hiểu lầm như thế, cũng khó trách, hôm qua ta mới trở về quán trọ...”.

Ta nói tiếp: “Hôm qua?”. [a2vc1f8r1]

Kim Tương Ngọc gật đầu, “Đây vốn là quán trọ của tổ tiên nhà ta, đã lâu chưa từng đón khách... Ta cùng với gia gia và tỷ tỷ ở trong núi, một mẫu ruộng nhỏ, tự cấp tự túc, cũng coi như vui vẻ, chỉ là, có ai mua được chữ ngờ... Gia gia đột nhiên bị bệnh, tỷ tỷ một mặt phải chiếu cố gia gia một mặt phải xuống núi làm việc lật vật cho người ta, ta đành tới cái quán trọ này, tận lực kiếm thêm chút bạc...”.

Ta bưng tỉnh ngộ, chẳng trách cái quán trọ này thoát nhìn vừa nát vừa cũ, còn phủ một lớp bụi dày như thế, rất nhiều chỗ ngay cả nàng cũng không quen thuộc, hóa ra là còn chưa khai trương. Ta liền bà tám hỏi: “Gia gia cô bị bệnh gì? Sao phải cần nhiều tiền như vậy?”.

“Đại phu bình thường cũng không chẩn ra, chúng ta lại không mời nổi đại phu có danh tiếng...”, Kim Tương Ngọc ảm đạm nói: “Chỉ sợ gia gia ông ấy... Bỏ đi, muội muội đừng nghe những chuyện đáng ghét này, nên nghỉ ngơi sớm đi”.

Sự thương cảm âm thầm lan ra trong lòng, mà ta vẫn không dám tin tưởng nàng. Nhưng cũng đã xác định mình sẽ không bị biến thành bánh bao nhân thịt người, cho nên trong bụng an tâm, cơn buồn ngủ ập tới. Cứ như vậy bỏ lại Kim Tương Ngọc đang đau lòng cũng không nói gì nữa, ta xoay người an ủi nàng: “Tương Ngọc tỷ tỷ đừng đau lòng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, rồi sẽ có biện pháp, đi ngủ trước đi...”.

Kim Tương Ngọc mơ màng ừ một tiếng, ta cũng không quan tâm tới nàng nữa, uống hết chén thuốc đắng, cảm thấy trong bụng ấm áp vô cùng thoải mái, nằm xuống xoay người kéo chăn. Một lúc lâu sau ta mới cảm thấy Kim Tương Ngọc bò lên giường, ta đã chừa một góc chăn cho nàng, nhưng hình như nàng cũng không đắp, ta cũng không chịu nổi nữa, một giây sau liền đi tìm Chu Công[3].

Ánh sáng rực rỡ nhu hòa xuyên qua làn sương sớm, rọi xuống mặt đất, tung lên những hạt bụi óng ánh. Trong không khí có một mùi thơm xẹt qua lỗ mũi ta, quen thuộc đến mức dường như là ảo giác. Ta lập tức mở mắt, mùi hương kia đã biến mất.

Dạ Kiếm Ly...

Ta kinh ngạc tròn tròn mắt, ngày đó vội vàng cáo biệt, không biết người này đã đi đâu. Có lẽ hẳn biết ta đi theo Tư Mã Hiến Dương? Nếu biết, có khi nào đến Triều Thánh Môn tìm ta hay không?

Cho dù là ảo giác cũng tốt, ta nghĩ, chỉ cần...có thể gặp hẳn.

Ta ngồi dậy duỗi cái lưng mỗi nhừ. Nhắc mắt liếc thấy Kim Tương Ngọc ngủ bên cạnh ta, thân thể co rúc ở bên giường, cũng không đắp chăn, dường như là sợ đụng phải ta, ta bỗng cảm thấy có chút kỳ quái, mặc dù lúc ta ngủ thì tưởng tá hơi tệ một chút, nhưng cũng không ép người ta thành cái dạng đó đâu a.

“Tương Ngọc cô nương...”, ta đang muốn lay tỉnh nàng, lại bị một tiếng kêu rên kinh thiên động địa quỷ thần khiếp hãi làm cho giật mình đến mức bàn tay run rẩy.

“Tiểu... Thư...”.

Ta đầu đầy hắc tuyến, trơ mắt nhìn Kim Tương Ngọc bị tạp âm này đánh thức.

Tiểu Liên tiếp tục quỷ khóc sói tru: “Cô ở đâu a... Tiểu Liên không tìm được cô... Ô ô...”.

Có vẻ như nếu ta không đi ra ngoài thì sẽ có án mạng chết người, nếu không phải là bị tiếng gào thầu não của Tiểu Liên hại chết, thì cũng sẽ là Tư Mã Hiến Dương và La Yến Thanh không chịu nổi tiếng gào đó mà giết người diệt khẩu.

Cái cửa này trông giống như cửa sập, ở dưới lòng đất nên ta cũng không biết đi ra như thế nào, đành phải chờ Kim Tương Ngọc dẫn đường, ta rửa mặt đơn giản xong, liền theo đuôi nàng vào đại sảnh.

Tiểu Liên đang ngồi nức nở trên một cái ghế, tóc gáy sau ót ta liền dựng lên.

“Tiểu thư!”, cậu ta khóc lóc sụt sùi nhào đầu về phía trước.

Tiểu Liên à, người có thể ngừng cái trò này lại không... Ta lấy tinh thần, dùng hết sức bình sinh lao về phía cậu ta. Hai người ôm nhau một chỗ.

“Tiểu thư, em tưởng rằng em sẽ không còn gặp lại cô nữa...”.

“Sẽ không, Tiểu Liên, ông trời làm sao nhẫn tâm tách chúng ta ra...”.

“Ô ô... Tiểu thư...”.

“Ô ô... Tiểu Liên...”.

Tư Mã Hiến Dương đứng một bên ngây người, hai con mắt kinh ngạc sắp rớt xuống.

Còn La Yến Thanh thì muốn trách không trách được, không nhịn được hắng giọng.

Về mặt Kim Tương Ngọc cũng có chút kỳ lạ, nàng ngó chừng Tiểu Liên, giống như tối hôm qua chưa từng nhìn thấy cậu ta.

“Đây là tiền trợ”, Tư Mã Hiến Dương vất vả mới chờ chúng ta khóc xong, từ trong ngực móc ra mười lượng bạc, “Đa tạ cô nương tiếp đãi, chúng ta xin từ biệt ở đây”.

Mười lượng a, cặp mắt ta thoáng cái mở trừng trừng to tròn, Tư Mã Hiến Dương anh là cái đồ phung phí...

Kim Tương Ngọc chậm rãi nhận bạc, nàng trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên xoay người về phía ta cầu khẩn, “Cô nương, cô dẫn ta đi đi”.

Ta sửng sốt, nghe nàng nói tiếp: “Ta không kinh doanh quán trọ nữa, cũng không kiếm tiền được nhiều như vậy... Cô nương là người hảo tâm, Tương Ngọc cam nguyện làm nha hoàn... Chỉ xin cô tìm một đại phu y học chữa bệnh cho gia gia”.

Ta còn chưa kịp đáp lời, Tư Mã Hiến Dương đã nói: “Chúng ta nhanh chóng lên đường, ít gây rắc rối”.

Câu nói sau là nói với ta, trong lòng ta lóe sáng, “Trường Sinh có phải còn đang ở Triều Thánh Môn hay không?”.

Tư Mã Hiển Dương do dự, “... Phải “. [@sieunhanu.wordpress | a1v4r7e1

“Vậy thì được rồi”, một mũi tên hạ hai con chim, “Tương Ngọc cô nương, cô không cần gấp gáp, ở lại đây kinh doanh quán trọ cho thật tốt, có cơ hội ta sẽ mời đại phu tìm inh tới chữa bệnh cho gia gia cô...”.

“Nhưng gia gia đợi không kịp a!”, Tương Ngọc vội la lên: “Hơn nữa Tương Ngọc cũng không phải là người vô dụng, há có thể nhận không ân huệ của cô nương? Cho Tương Ngọc đi theo cô đi...”.

Ta có chút khó xử, Tư Mã Hiển Dương nói: “Cô thiếu nha hoàn sao?”.

“... Ừ... Lúc nào chúng ta mới đến Triều Thánh Môn? Mau gọi Trường Sinh đi đi”.

“Trường Sinh là khách quý, cũng không phải là người của Triều Thánh Môn, há có thể sai khiến được lão?”

Chỉ cần thấy ta là có thể sai khiến được mà! Ta điên cuồng hét lên trong lòng, đáng tiếc không thể nói ra được. Đành phải chuyển hướng nói với Kim Tương Ngọc: “Cô có biết võ công không?”.

Có nhiều hộ vệ cũng tốt a.

“... Tương Ngọc vì chữa bệnh cho gia gia nên đọc sách nhiều, chỉ hơi hiểu được chút ít y thuật”.

Tiểu Liên thì rất ngu ngốc về y thuật, ta nhìn cậu ta, thấy cậu ta nhẹ nhàng trừng mắt nhìn lại. Coi như là đồng ý rồi sao?

Ta vẫn còn do dự. Kim Tương Ngọc hình như là quyết tâm muốn đi theo ta, vội la lên: “Tương Ngọc cái gì cũng chịu làm, chỉ cần có thể cứu gia gia, ta từ trên xuống dưới chỉ cần cô nhìn thuận mắt, cô cứ cầm đi!”.

Ánh mắt ta liếc vào mười lượng bạc trong ngực nàng, nàng nhận ra, kiên định gật đầu.

Ta lập tức vui vẻ, “Vậy cô đi cùng ta đi!”.

(Tiu Ú: *khinh bỉ ngàn lần vạn lần*)

Ta thề ta không phải là vì mười lượng bạc kia, ta cũng thề ta nhận nàng không phải bởi vì nàng đứng bên cạnh ta có thể làm cho ta trở nên trắng trẻo, là ta làm chuyện tốt thôi nha, dù sao người bị phiền toái cũng không phải là ta, oa ha ha ha ha.

Ngoại trừ Kim Tương Ngọc lộ vẻ cảm kích, Tư Mã Hiển Dương, La Yến Thanh và Tiểu Liên đều bình tĩnh nhìn ta, vẻ mặt khinh bỉ.

Chú thích:

[1] Bánh bao nhân thịt người là những vụ án có thật ở Trung Quốc vào thập niên 60 – thời hạn hán và nạn đói hoành hành

[2] người TQ gọi con gián là Tiểu Cường, nghĩa như là nhỏ mà sống dai, đánh hoài không chết

[3] đi tìm Chu Công, ước hẹn với Chu Công, đánh cờ với Chu Công, v.v... nghĩa là đi ngủ

Giải thích một chút về từ “Chu Công” mà mọi người hay gặp trong truyện TQ:

Chu Công, tên thật là Cơ Đán. Cơ Đán đã giúp vua Chu Thành Vương xây dựng và phát triển nhà Chu thành một đất nước mạnh mẽ và có công xây dựng nền văn hóa Trung Hoa rực rỡ, cho nên được gọi là Chu Công (Chu Công Đán).

Trong lịch sử có rất nhiều truyền thuyết về Chu Công, nổi tiếng nhất là việc giải thích chi tiết ý nghĩa của từng hào trong mỗi quẻ bát quái trong Kinh Dịch (một trong Ngũ Kinh), vì vậy Kinh Dịch thời Chu còn gọi là Chu Dịch.

Chu Công thường được nhắc tới trong Luận Ngữ (một trong Tứ Thư) của Khổng Tử, là một nhân vật thường xuyên xuất hiện trong mộng của Khổng Tử. Suốt đời Khổng Tử chỉ mong nối tiếp sự nghiệp của Chu Công, ước ao điều đó đến nỗi nó ám ảnh, khiến ông nằm mộng thấy Chu Công.

Với nền văn hóa Nho giáo là chính trong suốt một thời gian dài, “Chu Công” không tránh khỏi sự liên hệ trực tiếp với “mộng”. Cho nên khi nhắc tới mộng, người ta thường gọi là “mộng Chu Công” hay là “mơ thấy Chu Công”.

29. Chương 46

Chương 46

Gia gia Kim Tương Ngọc ở trên một ngọn núi nào đó, cái tên núi rất dài, ta chưa hề nghe qua, dù sao trên lá thư nhỏ mà Tư Mã Hiến Dương viết, ta đã len lén vẽ một cái mặt cười ở phía trên, đây là dấu hiệu mà người trong thôn đều biết, mặc dù Trường Sinh không hẳn là người của Thanh Phong Các, nhưng mà cũng không khác biệt lắm. Sau khi đưa lá thư này cho La Yến Thanh, không biết ả tìm đâu ra một con chim bồ câu, buộc thư lên trên chân chim bồ câu rồi cho nó cất cánh. Con chim bồ câu kia phạch phạch mấy cái, đáp xuống một gốc cây, sửa sang lông cánh rồi mới lười biếng bay đi.

Ta vẫn hết sức hoài nghi, phương thức gửi qua bưu điện bằng bồ câu này...

Ta chợt dạ nhìn thoáng qua Tương Ngọc, nếu như Trường Sinh không chạy tới kịp, cũng đừng trách ta a... Muốn trách thì trách con chim bồ câu kia kia, chừng nào hấp nường tùy cô, chỉ cần cô chia cho ta một bắp đùi là được.

Tương Ngọc thu dọn xong một túi hành lý, có chút buồn bã nhìn quán trọ, nói: “Nếu không phải là phải rời khỏi đây, ta cũng đã nghĩ ra một cái tên cho quán trọ này”.

“Là tên gì?”, Tiểu Liên tò mò hỏi. [@sieunhanu.wordpress] vlg7r1re

“Hmm... Kêu là quán trọ Long Môn đi”.

“A, cái tên này không tệ nha”, Tiểu Liên khen, không chú ý tới sau lưng cậu ta, ta và Tư Mã Hiến Dương lập tức biến sắc. Chẳng lẽ ta thật sự đã cứu cái ả Kim Tương Ngọc mở hắc điểm trong phim đó sao? Nên mau mau rời khỏi chỗ thị phi này thì tốt hơn.

Tư Mã Hiến Dương hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, cho nên, xe ngựa được chuẩn bị rất nhanh.

“Cô nương, còn chưa thỉnh giáo đại danh của cô”, Tương Ngọc nói.

“Tiểu thư nhà ta họ Kỷ”, Tiểu Liên đột nhiên cướp lời, “Cùng nhau gọi tiểu thư cho quen”.

Tương Ngọc gật đầu, ánh mắt lại không rời khỏi Tiểu Liên, ta cười nói: “Đây là Tiểu Liên, biết chút võ công. Tương Ngọc lại hiểu y thuật, chúng ta chẳng phải là vô địch sao?”.

Lòng đề phòng của Tiểu Liên đối với nàng vẫn không giảm, thật ra thì ta cũng vậy, nhưng mà tối hôm qua sao ngươi lại không tới hả? Lỡ đâu Kim Tương Ngọc này là một người xấu, lão Đại của ngươi giờ phút này không phải đã bay tới thiên đường rồi sao.

Tiểu Liên nhận thấy ánh mắt khó chịu của ta, trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên nói: “Đêm qua có con muỗi, đánh thế nào cũng không chết, làm cho em một đêm ngủ không ngon”.

Con muỗi? Ta suy nghĩ một chút, chẳng lẽ cậu ta đang nói La Yến Thanh? A, đích thị là La Yến Thanh không cho phép Tiểu Liên tới cứu ta, mà Tiểu Liên cũng không thể đành nhau với ả...

Người đẹp mà làm nhiều chuyện xấu quá sẽ bị trời phạt a, đáng giận.

A? Các vị hỏi còn người không đẹp sao? Người không đẹp là đã đủ thảm lắm rồi, còn không cho người ta làm chuyện xấu sao hả?

Cho nên, ta cứ làm chuyện xấu. [@sieunhanu.wordpress |v1g4r4e7

(Tiu Ú: nguy hiểm!!! toàn là nguy hiểm!!!)

Thật ra thì trước giờ ta đã theo dõi túi hành lý của Tư Mã Hiển Dương từ lâu, mặc dù không có gì hấp dẫn, nhưng người ta dù gì cũng là Môn chủ một Môn a, giàu hơn nhiều so với Các chủ nghèo túng như ta. Mặc dù ta rất muốn trộm, nhưng mà tà tâm cũng không có đủ can đảm để trộm. Cho nên đành phải ra vẻ đáng thương nhìn Tiểu Liên.

Tiểu Liên nghiêng mắt nhìn thấy ánh mắt thèm thuồng của ta, hiểu rõ ý đồ của ta, lập tức không thèm nhìn tới ta nữa.

Cho nên ta lại quay sang nhìn Tương Ngọc, Tương Ngọc chỉ mở to mắt, có chút u mê, hiển nhiên không hiểu ý ta.

Nói đến Tương Ngọc này, đen thì đen một chút, xấu cũng xấu xí một chút, nhưng ánh mắt lại rất xinh đẹp nha, hắc bạch phân minh, sâu thẳm trong trẻo, ta đột nhiên nhớ tới Niệm Văn, những lúc y đứng đắn, cũng có ánh mắt như vậy, trong sáng không có một chút tỳ vết nào. Ta có chút nhớ nhung y, cái tên Niệm Văn thích gây náo loạn giống như một đứa trẻ kia, không biết y ở trong cung ra sao rồi, ta vừa rời đi, nói không chừng Tiêu Kiến Nhân đã tìm đến y gây phiền phức, nhưng mà bây giờ ngay cả bản thân mình ta còn không bảo vệ nổi, thật sự là không có cách nào lo lắng cho y.

Ta nháy mắt với Tương Ngọc, Tư Mã Hiển Dương đang nhắm mắt nghỉ ngơi đột nhiên nói: “Triển Nhan, chỗ chúng ta phải đi, không cần dùng đến bạc”.

Trái tim bé bỏng của ta mạnh mẽ run lên, lúng túng nhìn anh ta, Tư Mã Hiển Dương ôn hòa nhìn ta, sao anh ta lại biết ta muốn làm gì... Tuy trong lời nói của anh ta không có chút nghiêm nghị, nhưng ta vẫn ngửi thấy mùi uy hiếp, có bạc, ta mới có thể làm nhiều việc. Cho nên lập tức lảng sang chuyện khác, “A ha hmm, ai nói muốn bạc đâu... Cái này, Tương Ngọc a, gọi em như vậy ta cảm thấy chưa thân thiết, chi bằng gọi em là Tiểu Tương Tử có được không?”.

“Cái rương nhỏ?”, Tiểu Liên lặp lại: “Ta thích gọi Tiểu Hạp Tử hơn”.[1]

“Người muốn gọi gì mặc kệ người”, ta nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt với cậu ta.

Tương Ngọc nhìn ta, dường như cảm thấy buồn cười, lại cố gắng nhịn xuống, chỉ khẽ gật đầu.

Nói thật, ta gọi Tương Ngọc thấy khó chịu a, không chỉ nói tới quán trọ Long Môn kia, mà nhớ tới quán trọ Đồng Phúc[2] là ta cũng cảm thấy kỳ quái rồi, sợ nàng nói một hồi lại lòi ra thêm chuyện gì kinh khủng nữa...

Một ngày đổi hết bốn con ngựa, xe ngựa đi như bay. Ta say xe ngất ngưỡng đến mức sắc mặt không tốt chút nào, Tiểu Tương Tử xuống xe tìm được mấy viên dược thảo cho ta uống vào, hiệu quả duy nhất chính là ta dựa vào người Tiểu Liên ngủ thật say.

Khi ta tỉnh lại thì bên ngoài có tiếng khuân chuyển đồ đạc ồn ào, phản ứng đầu tiên của ta chính là xe ngựa đã dừng lại rồi, Tư Mã Hiển Dương và Tiểu Liên cũng không ở trong xe ngựa, ta nằm trong lồng ngực Tiểu Tương Tử, nàng đang vén rèm cửa sổ xe ngựa nhìn ra phía ngoài.

Ta bò dậy, nàng mỉm cười nói với ta: “Tiểu thư cô đã tỉnh rồi?”.

Trong lòng ta dâng lên cảm giác quỷ dị, Tiểu Liên gọi thì không sao, thêm nhiều người gọi thì... Dường như đời này ta không có số làm tiểu thư.

Ta gật đầu với nàng, hỏi: “Tư Mã công tử và Tiểu Liên đi đâu rồi?”.

“Đang ở bên ngoài”. [@sieunhanu.wordpress |a1v4r7d1

Ta thò đầu ra, đúng lúc nhìn thấy Tư Mã Hiển Dương móc ra một tờ ngân phiếu, đưa ột người ra đáng lão bản.

Phía trên ngân phiếu rõ ràng in chữ năm trăm lượng.

Đầu ta nóng lên, gào thét xông ra ngoài: “Không —thể — đưa — được”.

Vốn trên ngân phiếu chỉ có hai bàn tay, bây giờ có ba bàn tay.

Tư Mã Hiên Dương kỳ quái nhìn ta, “Tại sao không thể đưa?”.

“Anh mua cái gì rồi?”. [@sieunhanu.wordpress] v1r5r1c7w

Tư Mã Hiên Dương xoay người lại chỉ ngón tay, ta nhìn thấy ba xe ngựa, đồ mờ hôi hột.

“Một xe thức ăn, một xe đồ dùng hàng ngày, một xe nước...”.

Ta quay sang phía lão bản hỏi hết nợ vốn, cẩn thận kiểm tra đối chiếu một lần, rõ ràng phát hiện ra không đáng giá nhiều bạc như vậy.

“Còn phải thối lại bảy mươi hai bạc đây!”.

Tư Mã Hiên Dương im lặng. Lão bản tức giận nhìn ta, ánh mắt lằng trề đủ cho ta giảm một lớp mỡ. Ta vui vẻ rạo rực nhận lấy bảy mươi hai lượng bạc kia, vô cùng tự nhiên nhét vào trong túi mình, Tư Mã Hiên Dương liếc ta một cái, coi như không nhìn thấy.

Ta đột nhiên kịp nhận ra, “Không phải chúng ta đi Triều Thánh Môn sao? Anh mua nhiều đồ như vậy làm gì?”.

Tư Mã Hiên Dương không nói tiếp. La Yến Thanh cười ngựa chạy như điên lao tới, mồ hôi ánh lên hai má ả đỏ au hết sức động lòng người, “Khởi bẩm Môn chủ, mọi chuyện đều đã làm thỏa đáng”.

Tư Mã Hiên Dương gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Ta vẫn đứng phía sau không đồng ý không buông tha, tiếp tục hỏi: “Làm chuyện gì cơ?”.

La Yến Thanh dùng ánh mắt giết người ép ta lên xe ngựa, ta nguyên rửa người sớm muộn gì cũng bị Tư Mã Hiên Dương bỏ rơi, đáng ghét. Sau khi Tư Mã Hiên Dương lên xe, Tiểu Liên cũng đi lên theo, trong tay ôm bộ quần áo mùa đông khá dày, đưa cho ta cùng với Tiểu Tương Tử hai bộ.

Khí trời mặc dù có chuyển lạnh, nhưng cũng không đến mức mặc quần áo mùa đông thế này chứ. Ta vượt giới hạn dựa sát vào Tư Mã Hiên Dương, “Anh mua nhiều đồ như vậy, bộ muốn ngủ đông hả?”.

...

Tư Mã Hiên Dương nhú đầu lông mày, vừa định nói chuyện, Tiểu Tương Tử vẫn luôn trầm mặc lại mở miệng: “Tư Mã công tử muốn đi thuyền sao?”.

Đi thuyền? Cô đừng nói đùa nha... Ta khinh thường, lại thấy Tư Mã Hiên Dương gật đầu. Ta lập tức rung động, đột nhiên có cảm giác bị lừa bán đi, Tư Mã Hiên Dương nói là cứu ta, nhưng chưa từng nói muốn cứu ta tới chỗ nào, anh ta cùng với Tiểu Hồng có lẽ là...thông đồng chăng?

Ta chấn động cả người, Tiểu Liên yên lặng khoác quần áo mùa đông lên trên người ta, cho ta một ánh mắt an tâm.

Tiểu Tương Tử ngồi đối diện lại không có phản ứng gì, nàng chỉ ngó chừng Tiểu Liên, ánh mắt kỳ dị.

Aiz nha, nha đầu này không phải là dùng trực giác đặc biệt của phái nữ đã phát hiện ra thân phận thực sự của Tiểu Liên đó chứ? Do đó trái tim nguyện trao đi, tình cảm như nước sông cuộn cuộn không thể thu lại?!

Ta nghĩ đi nghĩ lại, tự mình cảm thấy hoang đường, hung hăng lắc lắc đầu, ngăn bản thân tiếp tục nghĩ ra chuyện gì quỷ quái hơn nữa. Không khí bên trong xe ngựa bỗng dưng có chút sượng sùng, chắc là có liên quan tới địch ý của ta đối với Tư Mã Hiên Dương, theo lý mà nói, anh ta sẽ không hại ta, nhưng mà chuyện có lý chưa chắc đã là công lý. Anh ta cứu ta, quan hệ giữa hai người bọn ta lại giống như bọn cướp và con tin. Thôi thôi, nếu như anh ta thông đồng với Tiểu Hồng thật, cũng chỉ là điều mà ta đã đoán trước rồi.

Xe ngựa đi được hai canh giờ, rốt cuộc ngừng lại. Ta cơ hồ đã muốn nôn ra trên người Tiểu Liên, cho nên khẩn cấp xuống xe ngựa, sau đó lập tức hóa đá dưới ánh mắt của Tư Mã Hiên Dương.

Gió lạnh ướt mặt, âm thanh sục sôi mạnh mẽ. Đây... Đây là...

Biển!

Ta tưởng rằng chỉ ngồi thuyền bè qua một cái hồ nhỏ! Đây lại là biển, có quỷ mới biết phải trôi về nơi nào a!

Ta xoay người liếc nhìn Tiểu Liên: Chúng ta trốn đi đi.

Nhìn Tiểu Liên có vẻ cũng đã dự đoán trước, cậu ta thừa dịp Tư Mã Hiến Dương và La Yến Thanh đi nói chuyện với nhà dò, lặng lẽ đến bên cạnh rỉ tai ta: “Mới vừa rồi lúc cầm quần áo mùa đông, ta đã để lại ám hiệu cho lão Trương. Chúng ta trước tiên phải ổn định theo Tư Mã Hiến Dương, rồi tương kế tựu kế”.

Sắc mặt ta xanh lét, “Ta không lo lắng cái này, ta chỉ lo lắng... Tiểu Tương Tử đâu rồi?”.

“Tiểu thư, em ở đây”. [a5et78er]

“Cho ta xin thuốc chống say tàu xe”.

Tiểu Tương Tử nhận lệnh rồi đi, khi ta ngẩng đầu lên, Tư Mã Hiến Dương đang nhìn ta, có một chút đề phòng, vừa có một chút chờ đợi. Ta đột nhiên lại mềm lòng, Tư Mã Hiến Dương đối với ta, cuối cùng cũng không phải là xấu.

Thế giới này, người có thể hiểu anh, cũng chỉ có tôi mà thôi.

Thật sự phải lên thuyền sao? Nếu đi, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra, bao gồm cả chuyện xấu nhất nào đó. Có lẽ, ngay cả chạy trốn cũng không có chỗ trốn, ta còn có thể gọi là may mắn sao?

Ta đột nhiên nhớ tới lời nói của Tư Mã Hiến Dương, rốt cuộc đã hiểu anh ta nói “không cần dùng đến bạc” là có nghĩa gì.

Ta ngơ ngác nhìn La Yến Thanh chuyển đồ trong xe ngựa lên thuyền, trong đầu rối loạn, một lúc lâu, phía sau đột nhiên có người nói: “Tiểu thư”.

Ta xoay người nhìn Tiểu Tương Tử, tay nàng giơ lên một bọc cây cỏ vừa hái, ta thật sự không nhìn ra cái đóng cây cỏ đó có chỗ nào giống thuốc, nhưng ta vẫn vô cùng cảm kích, nàng nhìn ta, nụ cười rất dịu dàng.

Ta đột nhiên có dũng khí, nắm lấy tay nàng, ánh mắt liếc nhìn Tiểu Liên.

Chúng ta, lên thuyền thôi

Chú thích:

[1] tên Tương Ngọc là , cái rương là đồng âm Tương, Tiểu Hạp Tử là cái hộp nhỏ

[2] quán trọ Đồng Phúc chính là quán trọ của Đỗ Tương Ngọc – Đỗ Thập Nương trong phim Vô Lâm Ngoại Truyện đã nói tới lần trước

30. Chương 47

Chương 47

Ta dắt tay Tiểu Tương Tử, trèo thang dây lên thuyền. Một bước cuối cùng vẫn bước hụt, nếu không phải nhờ Tư Mã Hiến Dương nhanh tay lẹ mắt, Tiểu Liên phía sau ta có thể đã gặp nguy.

Quả nhiên lúc Tiểu Liên bước lên thuyền, khuôn mặt nhỏ trắng bệch ra, lòng ta hoảng hốt núp phía sau Tiểu Tương Tử, Tiểu Liên mà nhận ra nhất định sẽ khinh bỉ ta. Nhưng cậu ta chỉ đứng ở đó, sắc mặt vẫn không tốt, ta ngẩng đầu, lập tức cũng kinh ngạc không nói ra lời.

Nãy giờ cứ lo nghĩ về chuyện của mình, thế nên không có phát hiện ra... Thuyền thật to!

Có phải là ta đã xuyên không tới tàu Titanic hay không... Ách, cũng không khoa trương đến mức như thế đâu, nhưng mà chạy từ boong tàu bên này đến bên kia, cũng phải đổ mồ hôi trán a... Đoán chừng ở thời

đại này, đây cũng coi như là ngang ngửa thuyền chở dầu xa hoa. Nhưng trên thuyền ngoại trừ năm người bọn ta cùng mấy gã sai vặt, ngay cả bóng quý cũng không có, hình như là được bao trọn gói rồi. Muốn một chiếc thuyền như vậy, phải tốn bao nhiêu bạc a, ta len lén đánh giá Tư Mã Hiển Dương, cái đồ tiêu tiền phung phí.

Thuyền ra khơi, Tiểu Liên và Tiểu Tương Tử hai người này chưa từng nhìn thấy biển cho nên còn đang cảm thán biển rộng mênh mông vô bờ. Ta vẫn giữ vẻ mặt buồn bực vịn lan can, bỏ đi, dù sao cũng không phải là bạc của ta, ta hơi đau lòng nghĩ. Đột nhiên có người hô lên: “Chờ... Chờ đã!”.

Lúc này mặc dù cách bờ không quá xa, nhưng nước biển thét gào, tiếng ồn ầm ỹ, trong hoàn cảnh như vậy, giọng nói của người nọ vẫn vang được đến đây, có thể thấy được nội công thâm hậu. Ánh mắt Tư Mã Hiển Dương lạnh lẽo, La Yến Thanh tiến lên một bước, anh đứng sảng khoái, đứng ở mũi thuyền nói rõ ràng: “Xin hỏi vị bằng hữu trên bờ, có việc gì vậy?”.

“La tả sứ?”, người trên bờ hỏi lại.

La Yến Thanh nhíu mày, quan sát phía dưới hồi lâu, nói khẽ với Tư Mã Hiển Dương: “Hình như là Mộ Dung Kích”.

Người của Mộ Dung gia? Ta giật mình, lập tức gỡ cây trâm trên đầu xuống, mái tóc chỉ dài đến vai lập tức bung xỏa ra, Tiểu Liên ân cần hỏi: “Sao vậy?”.

Ta đặt tay lên miệng “xuyt” với cậu ta, căng thẳng nhìn phía dưới thuyền, không thể để cho hắn nhận ra ám khí trên người ta a... Đột nhiên cảm giác được một tầm mắt nóng rực phía sau, ta quay đầu lại, là Tiểu Tương Tử.

Nàng nhìn mái tóc ta, ách, nói thật thì quả là ngắn hơn những cô gái ở thời đại này một chút, hơn nữa cũng chưa bao giờ dài ra, ta đều tùy tiện búi thành một túm tóc nhỏ sau ót. Ta gãi đầu, cười cười cho có lệ với nàng, nàng đột nhiên quay mặt đi, không nhìn nữa.

Ta không rảnh bận tâm tới Tiểu Tương Tử, chỉ thấy một chàng trai anh tuấn đi theo phía sau Tư Mã Hiển Dương lên thuyền, còn mang theo một đám gia đình ít nhất cũng hai mươi người. Chẳng lẽ hắn chính là ca ca của Mộ Dung Ôn Đường, Đại đương gia của Mộ Dung gia?

“Triển Nhan”, Tư Mã Hiển Dương đi tới trước mặt ta nói: “Đây là Mộ Dung Kích Mộ Dung công tử tiếng tăm lừng lẫy giang hồ”.

“Tư Mã huynh quá khen rồi”, Mộ Dung Kích khách sáo nói.

Ta vuốt vuốt tóc lại, tiến lên hành lễ như một cô nương. Đường như ánh mắt của mọi người đều đang giằng co trên mái tóc của ta, ta cười mỉa nói: “Cái này, gió biển lớn quá... Bị thổi rối”.

Tư Mã Hiển Dương tự động làm ngơ câu nói của ta, “Vị này là Kỷ Triển Nhan Kỷ cô nương”.

Mộ Dung Kích khách sáo mấy câu với ta, có lẽ là bởi vì quan hệ giữa Diệp Vô Trần và Ôn Đường, ta không có cảm tình gì với người này, hoặc là do khuôn mặt hắn cứ âm trầm giống như một cái nắp quan tài vạn năm không mở.

Nhìn có vẻ như là hết thuyền, Mộ Dung Kích sẽ phải ngồi chung với Tư Mã Hiển Dương, hai nhân vật hết sức quan trọng trong võ lâm vào ngày hôm nay lên cùng một cái thuyền, ở chung với nhau thế mà lại hài hòa ngoài ý muốn.

Ta không cần biết hắn như thế nào, nhưng Tư Mã Hiển Dương à, anh thuê cả chiếc thuyền, không thể để người ta ngồi không như thế, có thể thương lượng với hắn chia đều tiền thuê thuyền hay không?

... Ta đâm hai tay vào nhau, có thời gian rảnh rồi phải thương lượng với Tư Mã Hiển Dương mới được, Tiểu Liên và Tiểu Tương Tử nhìn nét mặt ta thiên biến vạn hóa, đều không hiểu được ta bị cái gì.

Tư Mã Hiển Dương và Mộ Dung Kích, hai người cứ người khen ta ta khen người, buồn nôn đến mức ta nổi da gà chịu hết nổi phải bước ra ngoài. Ta tùy tiện tìm cớ tránh bọn họ, gã sai vặt trên thuyền mang ta xuống phòng ngủ dưới boong tàu. Ta yêu cầu phòng ngủ cách cửa khoang thuyền gần nhất, mục đích là gì

sao, đương nhiên là để dễ dàng chạy trốn, mặc dù trên thuyền cũng không có chỗ nào có thể chạy, nhưng ít ra vẫn tốt hơn so với mấy căn phòng tận cùng bên trong.

Điều kiện phòng ngủ xem như không tệ, cũng giống như gian phòng bình thường của các quán trọ. Gã sai vật giới thiệu xong thì định rời đi, ta đột nhiên nhớ ra, gọi gã lại: “Vậy có phòng đơn nào gần đây không?”.

Tiểu Liên xen vào nói như vệt: “Có không có không? Tốt nhất là cách phòng này không xa”.

Cái giường này cũng khá rộng rãi, ta và Tiểu Tương Tử một giường cho tiện, Tiểu Liên thì ở phòng đơn cách đây không xa, sắp xếp như vậy chắc là ổn rồi.

“Tiểu thư...”, Tiểu Tương Tử muốn nói nhưng lại thôi.

“Làm sao vậy?”, ta cười, nói: “Chẳng lẽ em sợ ta vô lễ với em hả?”.

Tiểu Tương Tử lắc đầu, trong ánh mắt lộ ra ý xấu hổ. Ta lớn tiếng trêu chọc nàng, trong bụng lại xem thường, thật ra thì ta cũng không muốn chen chúc một giường với nàng, nhưng mà hoàn cảnh lạ lẫm, vẫn còn đang trên thuyền, ai biết được nửa đêm có người tới ám sát ta hay không, hoặc là lỡ đâu gian phòng này có ma thì sao, nói tóm lại... Nói trắng ra chính là ta sợ, không cho phép các vị độc giả khinh bỉ ta.

(Tiu Ú: khinh bỉ một vạn lần =.=)

Tiểu Liên đi cùng gã sai vật, ta dặn cậu ta bưng chút nước nóng tới, Tiểu Tương Tử bắt đầu dọn dẹp lại phòng ngủ, ta đặt túi hành lý trong góc, mở ra chuẩn bị thay quần áo, trên thuyền này thật sự rất lạnh, chẳng trách Tư Mã Hiến Dương phải chuẩn bị quần áo mùa đông. Vừa lúc gã sai vật đã đem nước nóng tới, cho nên ta bắt đầu lau chùi thân thể, Tiểu Tương Tử đột nhiên quay đầu lại, ta còn chưa kịp phản ứng, nàng đã “A” một tiếng rồi vội vã quay đầu đi.

Ta cảm thấy có chút kỳ quái, “Tiểu Tương Tử, vừa lúc nước còn nóng, cùng ta lau mình đi”.

“Ừm, không cần, tiểu thư cô cứ lau đi...”.

“Ừ, mà, dây lưng yếm không cởi được, em cởi giúp ta đi...”.

Cái yếm này thật là đáng ghét a, ta bực bội, không hề tiện lợi như dây áo ngực thời hiện đại, điểm giống nhau duy nhất chính là nút áo cũng ở sau lưng, muốn cởi cũng không dễ dàng. Tiểu Tương Tử vẫn chưa đến giúp, nha đầu mè nheo này đi đâu rồi.

Ta vừa định quay đầu lại, đột nhiên cảm thấy có ngón tay đặt lên lưng ta, xúc cảm lạnh như băng, ta không khỏi rùng mình. Ngón tay đó có chút run rẩy, nhẹ nhàng cởi dây buộc trên yếm, ta xoay người lại định nói cảm ơn, lại nhìn thấy cửa phòng vừa khép lại, Tiểu Tương Tử đã chạy biến đi mất, đứa nhỏ này sao lại xấu hổ như vậy, lòng ta thấy kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ ra nguyên nhân gì, đành phải thôi không nghĩ nữa.

Ta thay xong quần áo mùa đông, Tiểu Tương Tử cũng trở lại, ta cười nói: “Mới vừa rồi sao lại chạy nhanh như vậy?”.

“... Mắc tiểu quá”.

Cái câu này sao mà giống lý do ta hay bịa thế, đổ mồ hôi hột. Thôi không nói nữa, ta ném quần áo mùa đông cho nàng, nói nhỏ: “Trên thuyền gió lớn, coi chừng bị rét, mau thay đi”.

Tiểu Tương Tử nhận lấy bộ quần áo, vươn tay cởi nút áo của mình, nhìn thấy ta hai mắt nhìn thẳng nàng, nàng đột nhiên quay mặt đi, “Tiểu thư... Cô có thể xoay qua chỗ khác không?”.

Giọng nói này, cứ như xem ta là ông chú già biến thái thô tục. Ta thất thểu xoay người, hai tay nắm vào nhau, nói: “Được rồi”.

Phía sau có tiếng quần áo ma sát vào nhau, ta len lén quay đầu lại, Tiểu Tương Tử đang cởi quần áo của mình, áo lót màu tuyết trắng, cũng không có gì không đúng, ta vô cùng buồn bực trong lòng.

Thay quần áo xong hết, có người gõ cửa, là Tiểu Liên cũng đã thay quần áo mùa đông xong. Hình như Tư Mã Hiến Dương mở tiệc trên thuyền, muốn mời ta đi lên, bụng ta đang đói đến mức réo âm ỹ, cho nên liền dắt Tiểu Tương Tử và Tiểu Liên lên boong tàu.

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, gió biển mặc dù rất mạnh, nhưng cũng khá trong lành. Trên boong tàu bày bốn bàn rượu và thức ăn, ta liếc mắt liền nhìn thấy hải sản bốc hơi nóng, quả nhiên biển rộng vẫn tốt!

Hình như Tiểu Liên và Tiểu Tương Tử chưa từng ăn hải sản bao giờ, hai người rất hứng thú nhìn con tôm càng. Cho nên lúc Tư Mã Hiển Dương và Mộ Dung Kích bọn họ vừa khen ngợi nhau vừa bước tới, ba người bọn ta đã ngồi sẵn trên ghế, nói chuyện cười đùa nhe răng đến mức không nhìn thấy mắt.

“Triển...”, Tư Mã Hiển Dương mở miệng gọi tên ta, đột nhiên phát hiện ra trên bàn có đồng vỏ tôm như ngọn núi nhỏ, hơn nữa còn là ba đồng, đột nhiên anh ta cứng họng. Ta nở nụ cười nhỉnh hót, rút tay dưới gầm bàn chùi chùi đầu mỡ, Tiểu Liên hừ nhẹ một tiếng, hình như ta đã chùi lên váy cậu ta...

Mộ Dung Kích làm như không nhìn thấy, bùi giọng nói với Tư Mã Hiển Dương: “Tư Mã huynh, mời ngồi”.

“Mộ Dung huynh, mời”.

“Tư Mã huynh quá khách khí rồi”.

“Mộ Dung huynh mới là phong cách quý phái”.

“Tư Mã huynh...”.

“Mộ Dung huynh...”.

... Bà nội nó, hai người này có định ngừng hay không a. Tất cả mọi người trên thuyền đầu đầy hắc tuyến, mọi người trước sau vào chỗ ngồi, ánh mắt những tên gia đình dán vào Tiểu Liên thanh tú động lòng người, ta cùng với Tiểu Tương Tử ở bên cạnh lập tức trở thành lá héo. Tiểu Tương Tử cũng không có phản ứng gì, nằng đột nhiên len lén hỏi: “Tại sao Tiểu Liên không ở cùng phòng với chúng ta?”.

Ta bỗng cứng họng, “A, giường không đủ lớn mà”.

Suy nghĩ thêm một chút cũng không nghĩ ra lý do gì, đành cố ý nói: “Chẳng lẽ em không muốn ngủ cùng một giường với ta, vậy thôi ta gọi Tiểu Liên đến...”.

“Không”, Tiểu Tương Tử đột nhiên rất kiên quyết, “Cứ như vậy đi, vẫn là không nên gây phiền toái”.

“Hai người đang nói cái gì thế?”, Tiểu Liên đột nhiên chen lời, gấp cho ta một miếng cá, “Tiểu thư cô ném thử cái này đi, rất ngon đó”.

Ta cười ôn hòa với cậu ta, mới vừa cầm đũa, đột nhiên một miếng cá khác cũng từ trên trời bay xuống, ta nhìn Tiểu Tương Tử, chỉ thấy vẻ mặt nàng có chút quái dị, cười với ta, nói: “Tiểu thư cô cũng ném thử cái này đi”.

Tiểu Liên ngửi thấy mùi thuốc súng, có chút kỳ lạ nhìn Tiểu Tương Tử.

Đáy lòng ta cũng không biết đây là ý gì, nha đầu này lại học cách tranh thủ tình cảm, ta dĩ nhiên sẽ không thiên vị Tiểu Liên bởi vì Tiểu Tương Tử là người đến sau, nhưng mà lần này phải làm sao bây giờ, mu bàn tay hay lòng bàn tay cũng đều là thịt mà.

Nhưng cũng có một câu nói: Làm người phải tế nhị, ai đến trước được trước.

Ta ăn hết miếng cá của Tiểu Liên trước, vẻ mặt Tiểu Tương Tử bỗng dưng xám xịt.

31. Chương 48

Chương 48

Ta ăn hết miếng cá của Tiểu Liên trước, vẻ mặt Tiểu Tương Tử bỗng dưng xám xịt.

Xem ra ta không đúng, lại vội vàng ăn hết miếng cá Tiểu Tương Tử gấp cho, đáng thương cho ta ghen một hòng đầy cá. Bây giờ làm tiểu thư cũng không xong a, ta đây nên theo người nào chộc người nào bây giờ...

Ở bàn bên cạnh, Tư Mã Hiến Dương và Mộ Dung Kích vẫn tiếp tục màn khen ngợi lẫn nhau. Dĩ nhiên bọn họ không nhìn thấy bọn ta ở bên này đang sóng ngầm mãnh liệt, bởi vì hai người bọn họ còn đang bận âm thầm so đấu nội lực, chén rượu sôi trào đến mức có thể nấu bánh chèo được rồi. Trong khoảnh khắc này, ta bắt đầu lo lắng có khi nào bọn họ sẽ giống như trong ti vi, đấu đến cuối cùng bất phân thắng bại, một bàn rượu tiệc thơm ngon biến thành một đồng nát bét. Cho nên ta quơ lấy đôi đũa liều mạng nhét vội nhét vàng tất cả thức ăn vào miệng, Tiểu Liên ngạc nhiên nói: “Tiểu thư sao cô lại ăn vội như vậy?”

“Ừc...”, trong miệng ta chất đầy thức ăn, nói năng đứt quãng, “Thức ăn... trên thuyền... ít... Không cho... không cho bọn họ... phá nát”.

Tiểu Liên bưng tỉnh ngộ, vẻ mặt muốn nói “lão Đại à cô thật sáng suốt”, cho nên cậu ta cũng bắt đầu tọng một đồng đồ ăn vào miệng.

Đứa nhỏ này hẳn là cũng dói, chẳng còn chút nữ tính nào, ta dùng cùi chỏ huých huých cậu ta, mấp máy khóe miệng nói thầm một câu: “Đàng hoàng một chút đi”.

Tiểu Liên không phục, chép miệng đáp trả một câu: “Cô cũng không biết xấu hổ, lại còn nói ta”.

Ta nhìn sang Tiểu Tương Tử, nàng đang hết sức chăm chú nhìn Tư Mã Hiến Dương và Mộ Dung Kích, chẳng lẽ trận chiến nội lực đến màn gay cấn rồi à? Khớp xương của Tư Mã Hiến Dương khẽ trắng bệch, Mộ Dung Kích cười càng âm trầm, Tiểu Liên thì lo ăn uống đến mức hình tượng thực nam cũng hoàn toàn biến mất.

Ta ngơ ngác nhìn bọn họ, đột nhiên Tiểu Tương Tử cười nói: “Aiz nha, chén rượu của Tư Mã công tử và Mộ Dung công tử bị gió biển thổi lạnh hết rồi, để Tương Ngọc đổi lại chén khác cho hai vị”.

Tiểu Tương Tử sao lại xen vào việc của người khác thế này, Tư Mã Hiến Dương thở phào nhẹ nhõm, Mộ Dung Kích nheo mắt lại, giống như tia X quang càn quét ta một phen. Tiểu Tương Tử là nha hoàn của ta, hẳn hiển nhiên cho rằng ta sai khiến nàng. Nhưng mà Thượng Đế làm chứng, ta ngoại trừ cảm thấy món ăn có chút mặn, cũng không nhìn ra cái gì khác a.

“Kỷ cô nương thông minh hiểu ý, mắt nhìn người của Tư Mã huynh thật tốt”. Mộ Dung Kích nói.

Lòng ta lạnh run, người này quả nhiên xem ta và Tư Mã Hiến Dương là một đôi. Tư Mã Hiến Dương cũng không cãi lại, chỉ khẽ mỉm cười, “Mộ Dung huynh quá khen rồi”.

Ta vừa định nói chuyện, đột nhiên cảm thấy ánh mắt quái dị của Tiểu Tương Tử, chẳng lẽ nàng cũng hoài nghi ta và Tư Mã Hiến Dương có gian tình? Ta thật oan uổng a...

Tư Mã Hiến Dương lại không nhìn tới ta, đứng dậy mời rượu đoàn người Mộ Dung gia, mọi người trước bàn đứng lên, Tiểu Liên cũng đã rót đầy rượu cho ta và Tiểu Tương Tử. Mộ Dung Kích khách khí nói mấy câu, mọi người uống một hơi cạn sạch. Rượu này hơi cay, Tiểu Liên ho khan mấy tiếng, đứa nhỏ này hình như chưa từng uống rượu, ta vừa lo lắng nhìn cậu ta, vừa ngồi xuống.

Trong tích tắc, cái mộng của ta dùng một tư thế nhiệt liệt mà quyết tuyệt, tiếp xúc thân mật với sàn boong tàu.

Tiếng “phịch” nặng nề lan rộng giữa bàn tiệc tĩnh lặng, mọi người kinh ngạc nhìn khuôn mặt ta nhần nhó dữ tợn bởi vì đau đớn.

Mẹ nó, có kẻ chơi khăm ta! [a href="http://@sieunhanu.wordpress.com/2012/02/25/2r4f">@sieunhanu.wordpress]v25d2r4f

Khoảng thời gian sau đó, ta cố hết sức cúi thấp đầu, cố gắng dìm mình chết đuối trong chén súp rong biển trước mặt.

Tiểu Liên hết sức thông cảm, gấp cho ta rất nhiều món ăn, trên khóe miệng Tiểu Tương Tử vẫn treo một nụ cười bí hiểm. Ta nhớ rất rõ vừa rồi cái chân thò ra dưới mặt bàn đẩy cái ghế của ta ra là chân của ai, nhưng mà tại sao Tiểu Tương Tử lại muốn chơi xấu ta? Hay là sau khi nghe nói ta và Tư Mã Hiến Dương có chuyện mờ ám... Aiz nha, chẳng lẽ...nàng thích Tư Mã Hiến Dương?!

Ta lập tức rung động nhìn Tư Mã Hiến Dương, gió biển thổi phát phơ vài sợi tóc trước trán anh ta, ánh nắng hoàng hôn rọi sáng từng đường nét tuấn mỹ, Môn chủ Triều Thánh Môn, bất luận là nhìn từ góc độ nào, cũng là tình nhân cực kỳ hoàn mỹ trong mộng của các thiếu nữ a... Sao ta không sớm nghĩ ra nhỉ, ta nắm hai tay vào nhau, Tiểu Tương Tử nhất định là cũng giống như La Yến Thanh, đã thắm trao trái tim cho Tư Mã Hiến Dương rồi.

Ta hiểu ra, vỗ vỗ tay Tiểu Tương Tử, vẻ mặt tươi cười muốn nói “Em phải cố gắng lên ta nhất định giúp em”. Tiểu Tương Tử liếc ta một cái, ta đột nhiên cảm thấy vẻ mặt này rất giống Dạ Kiếm Ly, lười biếng mà vô tâm.

Bởi vì ăn quá nhiều, ta vịn bụng giống như một bà bầu bước ra khỏi bàn cơm, nhìn thấy Mộ Dung Kích lại chúc mừng. Tiểu Tương Tử đang đỡ tay ta đột nhiên tăng lực, đau đến mức ta nhe răng nhếch miệng.

Về tới gian phòng, ta chạy mấy bước về phía giường gỗ khắc hoa, mãnh liệt bỏ nhào tới nằm lăn ra giường, ôm bụng thỏa mãn thở dài.

“Tiểu thư?”.

“Sao?”.

“Cô và Tư Mã công tử từ khi nào đã...qua lại với nhau?”.[[@sieunhanu.wordpress](http://sieunhanu.wordpress.com)]f1v4t7f

A, quả nhiên nàng còn đang lo lắng chuyện này, ta cười híp mắt vẫy vẫy tay với nàng, “Tới đây”.

Tiểu Tương Tử sắc mặt âm trầm đi tới.

Ta ôm lấy eo nàng, cười nói: “Em quá đa tâm rồi, ta cùng với Tư Mã Hiến Dương là trong sạch, còn trong trắng hơn đậu hũ non nữa”.

Tiểu Tương Tử bị ta kéo ngã xuống giường, ánh mắt như có chút xấu hổ, ta hiểu tâm tư của nàng, cho nên tiếp tục trêu đùa, “Em thích Tư Mã Hiến Dương, ta biết mà”.

Nàng sững sốt một chút, lúng túng lấp bắp, “Em, em không có thích hắn...”.

Á à, còn đang xấu hổ, thật là đáng yêu quá. Ngón tay tà ác của ta sờ sờ mặt nàng, “Yên tâm yên tâm, ta sẽ giúp em mà”.

Nàng không nói gì nữa, lông mi dày rũ xuống, để lại một bóng râm trên làn da, có vẻ như muốn nói nhưng còn quá xấu hổ. Ta phát hiện ra Tiểu Tương Tử mặc dù không xinh đẹp, nhưng giọng nói rất êm tai, khí chất quyến rũ vô tình lộ ra ngoài, nói không chừng nàng và Tư Mã Hiến Dương rất có cơ hội. Ta nằm trên giường suy nghĩ lung tung, căng da bụng chùng da mắt, mí mắt dần dần trĩu nặng.

Con thuyền dao động kịch liệt, dường như có tiếng người la lên hai chữ “có bão”, trên bong thuyền có tiếng cãi nhau cực kỳ rộn ràng. Đầu ta đau như muốn vỡ tung, trong dạ dày giống như có vật gì đó quay cuồng giãy dụa muốn thoát khỏi bao tử.

Đây chính là...kết quả của việc ăn quá nhiều...

Ta “ợ” một tiếng nôn hết sang bên cạnh, cùng lúc đó có tiếng thét chói tai bùng phát, không giống như giọng nữ, dường như còn có chút quyến rũ hấp dẫn, giọng nói này thật là dễ nghe.

“Kỷ...”, giọng nói đó ẩn nhẫn, “Cô đứng lên cho ta!”.

Ta chép chép miệng, trong đầu hỗn loạn không cách nào suy nghĩ, ối hết xong quả là dễ chịu, “Đã quá...”.

Trong ánh trăng mờ hồ, hình như có người bưng nước tới, không ngừng lau dọn tắm rửa bên cạnh giường. Con thuyền vẫn dao động lắc lư, ta thỏa mãn ợ lên vài cái, người nọ tựa hồ lập tức nhảy dựng lên, có vẻ vô cùng ghét bỏ ta. Ta kẹp chặt cái chân xoay người tiếp tục ngủ khò khò, mơ màng nhớ được có một bàn tay lạnh như băng tỉ mỉ chà lau khóe môi ta, động tác mềm nhẹ như thể không dám chạm tới.

Khi tỉnh lại, ta có chút mê man, cúi đầu nhìn khăn trải giường, đã được lau sạch đến khác thường. Cho nên ta yên tâm duỗi dài cái lưng mỏi, thấy Tiểu Tương Tử bưng chậu nước vào phòng, phía sau còn có Tiểu Liên đi theo.

“Chào buổi sáng a”, Tiểu Liên đáp một tiếng.

“Ngày hôm qua ta nằm mộng, quên mất gần hết, hình như là còn ới trên giường...”.

“Hmm, thật sự là rất đáng sợ”, Tiểu Liên cười nói.

Cây lược gỗ trong tay Tiểu Tương Tử đột nhiên gãy làm hai khúc.

“Sao vậy?”, ta tiếc nuối nhìn cây lược. [a href="http://@sieunhanu.wordpress.com/2012/05/22/d2b5t52/">@sieunhanu.wordpress]d2b5t52

“Không có chuyện gì”, Tiểu Tương Tử nhếch lên một nụ cười, “Em muốn buộc tóc cho tiểu thư”.

Kiểu tóc phức tạp của người cổ đại, đến bây giờ ta cũng chưa học xong, ngày thường đều là Tiểu Hồng buộc tóc giúp ta, ngay cả cách Tiểu Liên búi tóc tròn cũng đúng kiểu bài bản hơn ta nhiều.

Ta ngoan ngoãn ngồi trước gương đồng, Tiểu Tương Tử đứng sau lưng ta, một tay vén tóc của ta lại, dùng lược chậm rãi chải xuôi.

“Tiểu thư?”.

“Hửm?”.

“Tóc của cô sao lại ngắn như vậy?”. [a href="http://@sieunhanu.wordpress.com/2012/05/22/sv3sr45/">@sieunhanu.wordpress]sv3sr45

“Ách, sở thích cá nhân”, ta thuận miệng đáp. Nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Tương Tử trong gương có chút sượng sùng, cho nên cười nói: “Ta nói nhầm thôi... Cái đó, bởi vì ta không biết chải tóc... Cho nên...”.

Dường như ở thời đại này, con gái mà không buộc tóc thì cũng kỳ lạ giống như con gái không mang giày vậy. Ta giải thích cứng nhắc, đành nhìn sang Tiểu Liên cầu cứu.

Tiểu Liên không hổ là siêu cấp thêu dệt chuyện xưa không sai một chút, lại lôi câu chuyện “Liên gia nhà bọn họ” ra, “Tóc tiểu thư dài ra rất chậm... Những người bị như vậy không ít đâu, nhà ta cũng có một tiểu nha hoàn bị như vậy”.

Tiểu Tương Tử hiển nhiên không tin, nhưng mà nàng không hỏi nữa. Không biết tại sao, toàn thân Kim Tương Ngọc này đều lộ ra một vẻ thần bí, nhưng trực giác của ta lại vô cùng tin tưởng cái loại thần bí này, giống như là có một người, các vị không cách nào đoán được ý đồ của người đó, nhưng mà các vị cứ muốn làm ngơ cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên, sau đó vào lúc các vị không ngờ tới, người đó sẽ làm cho các vị vui mừng ngoài ý muốn.

Cuối cùng Tiểu Tương Tử chải cho ta một búi tóc tròn rất đúng chuẩn. Thật ra thì ta cực kỳ muốn đổi kiểu tóc khác, đáng tiếc Tiểu Tương Tử tỏ vẻ nàng chỉ biết búi tóc tròn, ta đành câm nín nghen ngào, thôi bỏ đi, tất cả mọi người búi tóc giống nhau cũng tốt, chứng minh ta làm tiểu thư hài hòa có sức ảnh hưởng tới nha hoàn đến cỡ nào.

(Tiu Ú: lại tự sướng -.-)

Đêm qua dường như đã trải qua một trận bão, bây giờ trên sàn boong tàu ngổn ngang rong rêu vỏ sò vỏ tôm, trên cột buồm còn treo một cọng rong biển khổng lồ tung bay đón gió.

Bụng ta lại kêu ừng ục, tối hôm qua còn no đến mức ới lên ới xuống, sao bây giờ đói như vậy...

Tiểu Liên chạy ra lan can, chỉ về một phương xa, hô lên: “Tiểu thư cô nhìn xem, cá!”.

Cái đuôi của một con cá lớn mà ta không biết tên, lóe sáng lướt qua mặt biển. Ta chợt nhớ lại hoạt động tiêu khiển giết thời gian duy nhất trong những ngày sống ở hoàng cung.

“Tiểu Tương Tử!”, ta hưng phấn kêu lên: “Chúng ta đi câu cá đi!”.

32. Chương 49 + 50

Chương 49

Ta hết sức bình tĩnh nhìn mặt nước, Tiểu Liên ở bên trái ta, Tiểu Tương Tử ở bên phải ta, ba người ngồi trên lan can như một hàng các lão tăng đang tụng kinh đến nhập thần.

Không ngờ trên con thuyền này quả thật có chuẩn bị sẵn cần câu, chỉ có điều không cao cấp như thời hiện đại, hơn nữa phía trước cũng không treo lưới câu, chỉ là một sợi dây buộc vào hai mảnh trúc, rồi cột hai mảnh trúc đó lại với nhau, đặt cố định mỗi câu vào giữa, một khi con cá tới cắn mồi, mảnh trúc bị đứt dây buộc sẽ văng ra, kẹt vào trong miệng con cá, vậy là có thể câu được cá rồi. Ta hết sức hoài nghi độ cứng cáp của cái cần câu này, hơn nữa ta vô cùng nhớ nhung cái vợt lưới nhỏ cùng ta lên trời xuống biển lúc ở hoàng cung, lúc lo chạy trốn lại quên mất nó, aiz.

Gã sai vật bên cạnh nói: “Cô nương...”. [@sieunhanu.wordpress]d2gh4rr

“Xuyt”, ba người bọn ta cùng lúc đưa ngón trở lên ra hiệu với gã.

Gã sai vật có chút bối rối, “Nhưng mà...”.

“Xuyt”, lúc này ngoại trừ ngón trở còn có thêm ánh mắt uy hiếp.

Gã sai vật rút cuộc cũng chịu im miệng, bọn ta hài lòng xoay người sang chỗ khác, thâm tình nhìn mảnh trúc nổi trên mặt nước, chỉ cần nó động đây, lập tức sẽ kéo lên.

Nửa canh giờ trôi qua. [@sieunhanu.wordpress]2fg4h8r4

Tiểu Tương Tử và Tiểu Liên có chút nhàm chán nhìn mặt biển, ta bắt đầu hoài nghi khả năng của cái cần câu này.

Một canh giờ trôi qua.

Mông ta có chút đau, hai mắt Tiểu Liên nhìn thẳng, không biết đang suy nghĩ gì, chỉ có Tiểu Tương Tử tiếp tục chiến đấu hăng hái ngồi ngắm mảnh trúc.

Hai canh giờ đã qua. [@sieunhanu.wordpress]af248ty7

Bọn ta đều đã buồn ngủ, ba cái đầu gật lên gật xuống. Đột nhiên có thứ gì đó ở trong nước kêu tạch tạch mấy tiếng, ta giật mình một cái nhận ra, cố gắng hết sức nắm cần câu kéo lên, “Câu lên mau!”.

“Chỗ nào chỗ nào?!” , Tiểu Liên và Tiểu Tương Tử lau nước miếng, lập tức lấy lại tinh thần.

Ta dùng sức giật một cái, một thứ màu trắng liền bay tới phía ta, ta hoảng sợ đến mức lập tức quăng mắt cần câu. Vật đó phạch một tiếng nặng nề rớt trên boong thuyền, giấy dựa mấy cái rồi nằm bất động.

Vật đó trắng nức ních, hình dáng kỳ lạ, Tiểu Liên sợ hãi núp sau lưng ta hỏi: “Tiểu thư... Đây là cái gì?”.

Ta lắc đầu, núp sau lưng Tiểu Tương Tử, đẩy nạng ra trước.

Tiểu Tương Tử nuốt nước miếng, cẩn thận đi tới, đứng từ xa dùng cần câu chọc chọc, vật đó giãy giụa thân mình, cả ba người bọn ta sợ hãi “A” một tiếng rồi lùi lại mấy bước. Ta đứng nhìn từ xa, chỉ thấy vật đó mở rộng thân ra hai bên, móng vuốt ở giữa cao cao, cổ ngẩng lên không nhìn rõ mặt.

Đó tuyệt đối không phải là một con cá.

Đó là một con chim. [@sieunhanu.wordpress]gb35rt48

Ta há hốc mồm, chỉ từng nghe nói câu được cái giầy thối bên trong có một thỏi vàng, chưa từng nghe nói còn có thể câu được chim...

Ta dùng ngón tay chọc chọc con chim biển kia, nó không nhúc nhích. Bên dưới cánh, chỗ mắc mảnh tre có thể gọi là lưới câu, rỉ ra vết máu loang lổ, ta đột nhiên nhớ tới trước kia có người từng nói, chim biển bay đến giữa biển rộng, bởi vì thân thể thiếu nước không bay được nữa sẽ rớt xuống giữa biển. Ta đoán chừng đây nhất định là một con chim bay mệt rồi nên rơi xuống, đúng lúc bị ta câu phải.

Kệ đi, coi như là bồi bổ thân thể.

Ta hỏi ý Tiểu Liên: “Một con chim biển mà thôi, bắt đến nhà bếp làm thịt đi”.

Tiểu Liên ừ một tiếng, đi tới vừa định túm chân con chim lên, đột nhiên con chim nhảy lên phạch phạch, ta sợ hãi hét lên một tiếng: “Xác chết sống dậy à!”

Con chim nhỏ nhảy dựng lên nằm trên mặt đất, hai mắt híp lại, bộ ngực phập phồng, cái cánh bị thương khê run. Bà nội nó, mới vừa rồi hóa ra là nó giả chết...

“Còn muốn làm thịt không?”, Tiểu Liên hỏi.

Ta ngẫm nghĩ hồi lâu, đột nhiên con chim kia mở đôi mắt to đen nhánh long lanh nước nhìn ta một cái.

Ta bỗng dưng không còn tham ăn nữa, dường như động vật nhỏ rất có lực sát thương đối với ta. Thôi bỏ đi, có thể bị lưỡi câu của ta móc trúng, cũng là một loại duyên phận, coi như cái mạng của nó còn chưa tới đường cùng. Ta ẵm con chim nhỏ lên, nó hoảng sợ giãy dụa không ngừng, cái mỏ sắc nhọn liên tục mổ tới, ta hung hăng nhấc tay lên mổ nó, uy hiếp: “Còn giương oai nữa tao sẽ lột sạch mày đem đi nấu canh Thập Toàn Đại Bổ!”.

Con chim nhỏ đột nhiên bất động, lòng ta mừng rỡ, “Vậy mới ngoan, Tiểu Âu Âu”.

Tiểu Tương Tử lấy làm lạ hỏi: “Tại sao gọi là Tiểu Âu Âu?”.

... Ta bỗng cứng họng. Chẳng lẽ ta thật sự phải nói rõ với nàng, từ trước đến giờ, con chim biển nào mà ta không nhận ra ta đều gọi là hải âu.

Băng bó cho Tiểu Âu Âu xong, ta đem nó vào trong phòng nghỉ ngơi. Sau đó vui vẻ cầm cần câu đi lên boong tàu.

Ta bỏ lưỡi câu xuống, lão nương cũng không tin còn có thể câu được cái gì nữa.

Gã sai vặt lại gọi ta: “Cô nương...”. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2014/05/25/"]adfb5rt8y

Ta không nhịn được quay đầu lại hét lên: “Cái gì?”.

“Nơi này không câu được cá đâu...”.

Tiểu Liên và Tiểu Tương Tử cũng cứng đờ lưng, “Sao người không nói sớm...”.

Sét đánh giữa trời xanh a, đáng thương cho bọn ta ngồi đợi ở chỗ này từ hồi sáng sớm.

Gã sai vặt bất đắc dĩ nói: “Ta muốn nói cho các vị cô nương rồi, nhưng các người không nghe ta nói mà... Chiều dài dây câu có hạn, đừng nói chi thuyền vẫn đang đi tới, cho dù thuyền neo lại một chỗ, trên mặt biển cũng không có cá gì có thể ăn được, nếu bọn ta muốn có cá đều phải vào trong khoang dưới mà câu”.

Ta không nói nhằm nửa lời, tốc độ nhanh như gió lốc ôm cần câu vọt xuống khoang dưới. Đúng lúc đụng phải Tư Mã Hiến Dương từ trong phòng đi ra ngoài, đi theo phía sau anh ta là La Yến Thanh. Ta lập tức kinh hãi, anh ta, ả, bọn họ hình như là từ trong một phòng đi ra... Vậy có phải là hơi hơi... A, trẻ em thuần khiết không nên tiếp tục suy nghĩ nữa. Ta nhìn sang Tiểu Tương Tử, lại thấy mặt nàng lạnh nhạt, không có biểu tình gì.

“Triển Nhan”, tâm tình của Tư Mã Hiến Dương tựa hồ rất vui: “Cô định làm gì thế?”.

“A...”, ta không hề nghĩ ngợi lập tức trả lời: “Câu cá”.

Ta rất hối hận mới vừa rồi lại nói thật, bởi vì Tư Mã Hiến Dương quyết định đi theo ta, về mặt hăng hái ngang nhiên. Tiểu Tương Tử mở cửa boong tàu dưới cùng, tiếng sóng biển tràn đầy cả khoang, phía dưới ướt nhẹp trơn trượt, ta hùng dũng ngồi xuống, đột nhiên nghĩ tới, không gian nhỏ như vậy, làm sao mà dùng cần câu.

A, phải tìm mấy mảnh vải mỏng làm thành lưới, thả vào phía dưới chờ cá chui vào trong lưới là được rồi, ta thật là thông minh, oa ha ha ha ha.

Ta nói ý nghĩ này cho Tiểu Liên và Tiểu Tương Tử, Tiểu Liên lập tức nói rằng cậu ta từng thấy một cái lưới đánh cá trên tầng một, không cần dùng đến vải, thế là Tiểu Tương Tử và Tiểu Liên đi lấy lưới, còn lại ta, Tư Mã Hiến Dương và La Yến Thanh ba người mắt to trừng mắt nhỏ, không khí hết sức gượng gạo khó xử.

“Khụ...”, ta tìm đề tài nói: “Mộ Dung công tử sao không thấy đi ra ngoài?”.

Tư Mã Hiển Dương trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên nói: “Triển Nhan, cô có nhìn ra được ý đồ lần này của Mộ Dung Kích không?”.

“Làm sao tôi biết”, ta không để tâm, chỉ cười cười, “Ngay cả chuyện bản thân mình đang đi đâu tôi còn không biết, ha?”.

Cái từ “ha” này rõ ràng có ý trách cứ Tư Mã Hiển Dương, đôi mày liễu của La Yến Thanh dựng lên, “Không được vô lễ với Môn chủ!”.

Tư Mã Hiển Dương nói nhỏ: “Chờ đến khi tự mình nhìn thấy sẽ biết. Nhưng còn Mộ Dung Kích lần này đi chung, rõ ràng là có âm mưu, chỉ sợ đây là quỷ kế của Tiêu Kiến Nhân...”.

Trong lòng ta run lên, cũng đã từng nghĩ tới, nếu như Mộ Dung Kích có mục đích, đó tất nhiên là tìm muối của hắn, Mộ Dung Ôn Đường, đoạt lại ám khí đệ nhất thiên hạ Tụ Lý Càn Khôn đã bị mất. Sau khi Diệp Vô Trần chết, nơi duy nhất Mộ Dung Ôn Đường có thể dựa dẫm chính là Thanh Phong Các, hiện nay mọi người đều nói Các chủ Thanh Phong Các là Ứng Thiên Nguyệt, đương nhiên hắn sẽ tìm ra biển, bởi vì Tiểu Hồng sẽ ở nơi mà Tư Mã Hiển Dương muốn dẫn ta đến. Nhưng mà cũng có thể đó là một âm mưu trong dã tâm của Tiêu Kiến Nhân.

Nhưng Mộ Dung Kích một đời kiêu ngạo anh hùng, sẽ cam tâm nghe lệnh của Tiêu Kiến Nhân sao? Cho nên, khả năng vì mưu đồ riêng vẫn lớn hơn một chút.

Trong đầu ta lập tức lóe lên những suy nghĩ này, Tư Mã Hiển Dương nhìn ta, mắt sáng như đuốc.

Thấy ta không nói lời nào, Tư Mã Hiển Dương lại nói: “Tiệc rượu hôm qua, La tử sử kiểm tra túi đồ của bọn họ, mặc dù không có gì đáng nghi, nhưng Mộ Dung thế gia am hiểu nhất là ám khí, hắn không đối phó được tôi thì chắc chắn sẽ lợi dụng cô, Triển Nhan, cô cũng nên cẩn thận”.

Thì ra ngày đó La Yến Thanh không có ở bữa tiệc, mà phải đi trinh sát tình hình quân địch. Ta bĩu môi, Tư Mã Hiển Dương anh không biết xấu hổ mà còn nói, hắn lợi dụng tôi là bởi vì ai vậy hả?!

Ta khó chịu trả lời: “Tôi thấy Mộ Dung công tử nếu có hiểu lầm, thì cũng...”, cặp mắt ti hí của ta mập mờ đảo một vòng trên mặt hai người bọn họ, “Cũng sẽ không hiểu lầm nhầm người đâu”.

Mặt La Yến Thanh đỏ lên, Tư Mã Hiển Dương vừa định nói, Tiểu Liên và Tiểu Tương Tử đột nhiên xuất hiện ở thang leo bên cửa.

Tiểu Liên có vẻ mặt khó hiểu, Tiểu Tương Tử có vẻ mặt quái dị. Nàng, nàng ấy sẽ không nghĩ sai đó chứ... A a, ta là đang khó chịu vì anh ta cố ý làm cho Mộ Dung Kích hiểu lầm ta, chứ không phải ta khó chịu vì ghen tuông bọn họ ở chung một chỗ... Ách, Tiểu Tương Tử đi tới phía ta, khẽ mỉm cười, cười đến mức ta nổi da gà.

Sau đó, nàng cầm lấy lưới đánh cá từ trong tay Tiểu Liên, trực tiếp ném vào trong tay ta... Ta khẳng định là nàng cố ý. Tiểu Liên dường như cũng hiểu không khí phức tạp trong khoang thuyền, thấy ta tội nghiệp nên tới giúp ta buộc lưới, trong lòng ta đầy cảm giác tội lỗi, thần trí bay đi đâu mất, cứ thế mà buộc nhầm váy Tiểu Liên vào lưới. Sau khi bị mọi người trong phòng nhìn khinh bỉ, qua bao nhiêu trắc trở rốt cục đã buộc lưới xong.

Ta không an tâm, ném lưới vào trong nước.

Đột nhiên một cái bóng màu đen từ dưới nước nhảy lên, dây giữ lưới trong tay ta lao vào nước bằng tốc độ ánh sáng. Ta theo bản năng đưa tay kéo lại, bị sức mạnh từ dưới nước kéo xuống, liền lao đầu vào trong nước!

Ở một giây trước khi bị nước biển nuốt trọn, trái tim nhỏ bé của ta đột nhiên run rẩy nghĩ tới, cái bóng màu đen kia... Không phải là cá mập đó chứ!

...

Cá mập!!!

Bà nội nó... Người phía trên! Cứu mạng a...

Chương 50

Nước biển mặn chát lạnh buốt lập tức tràn vào trong miệng, cả người ta giống như là bị đè nén đến mức hít thở không thông, ta không ngừng chìm xuống phía dưới, tiếng nước sùng sục từ thuyền phát ra cũng đã trôi xa, biển rộng mênh mông thế này, bọn họ làm sao cứu được ta?

Ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi trước nay chưa từng có.

Ta đã sắp hết hơi, đưa tay ra muốn bắt lấy cái gì đó, nhưng chỉ phí công trượt qua mặt nước lạnh thấu xương.

Đột nhiên có thứ gì đó chạm đến tay ta, phản ứng đầu tiên của ta là: Cá mập, mamma mia[1]!!!

Sau đó ta liều mạng rút tay về, quơ chân quơ tay bơi sang một bên, dường như còn đập phải cái gì đó, vật đó đột nhiên túm được chân ta, ta hoảng sợ đến mức hồn vía bay lên trời, chẳng lẽ lão nương nhất định phải táng thân trong bụng cá sao?

Ta một đời... Quả là trời cao đồ kỵ anh tài mà...

Đột nhiên có người ôm lấy eo ta, ra sức bơi lên trên, trong lòng ta nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có người tới cứu ta, là Tiểu Liên sao... Ta bắt đầu không nín thở được nữa, khoe miệng sùi ra vô số bọt khí, ánh mắt chưa xót dù có cố chớp thế nào cũng không nhìn rõ khuôn mặt người nọ.

Ta mất đi ý thức. [@sieunhanu.wordpress]sdve4rt41

Dường như có một đôi môi mềm mại, lạnh buốt như nước biển.

Thật sự đã có sao... Một nụ hôn... Dịu dàng...

Trong ánh trăng mờ nhạt có mùi vị tiên hương tràn ngập chung quanh, cả người ta hình như chìm vào trong một dòng nước nóng, hưởng thụ ấm áp thật thoải mái.

Đây là cảm giác gì vậy? Mùi thơm phát ra nồng đậm, bụng ta vang lên tiếng ục ục.

“Lão Đại”, giọng Tiểu Liên văng vẳng bên tai ta như nói mớ, “Cô còn giả bộ chết nữa, canh cá của cô ta sẽ ăn hết đó”.

Ta lập tức ngồi bật dậy, “rầm” một tiếng đụng phải thứ gì đó, đau đến mức ta gần như muốn ngất đi. Tiểu Liên ôm đầu ngồi xồm ở một bên, trên bàn có một chén chất lỏng màu trắng đang nhẹ nhàng bốc lên từng sợi khói, hiển nhiên đó chính là thủ phạm toát ra mùi thơm khi nãy.

Ta xông qua bưng chén canh lên, nuốt vào một ngụm, đầu lưỡi bỏng rát đến tê dại. Tiểu Liên nhảy dựng lên tức giận nói: “Cô là xác chết sống dậy à!”.

“Ai bảo ngươi uống trộm canh cá của ta... Ách, con cá này là thuyền đem theo sao?”.

“Là cô câu lên đó”. [@sieunhanu.wordpress]dfb21t441

“Ta có câu đâu”.

“Lúc vớt cô lên, trong ngực và ống quần cô toàn là cá với cá... Chắc chắn, không hổ là Lão Đại”.

Ách, thế giới thật kỳ diệu...

“Coi như là ngươi phản ứng mau lẹ”, ta cười nói: “Nhưng mà ngươi biết bơi à, ta vẫn tưởng rằng ngươi là con vịt cạn”.

Về mặt Tiểu Liên đột nhiên âm thầm.

“Không phải là ta...”. [@sieunhanu.wordpress]c2v1d6h4

“Hử?”

“Lão Đại... Ta không biết bơi... Người cứu cô không phải là ta”.

Đôi mắt của ta đảo vòng, chẳng lẽ là Tư Mã Hiển Dương? Không có khả năng...

“Là Tiểu Tương Tử sao?”.

Tiểu Liên không tiếng động gật đầu. Lòng ta càng kỳ quái, quen biết nhau cũng không bao lâu, nàng lại liều mạng cứu ta... Có lẽ là do kỹ thuật bơi lội của người ta rất tốt thôi, oa ha ha ha ha, không ngờ mang nàng đi chung là một quyết định chính xác, cái này gọi là làm người tốt thì được báo đáp đây mà.

“Nàng đâu rồi?”, ta bưng bưng hưng phấn hỏi: “Nhất định cũng bị cảm lạnh, ta đi thăm một chút...”.

“Lão Đại”, Tiểu Liên cúi đầu, ánh mắt núp trong bóng tối.

“Kim Tương Ngọc nàng ấy... Cũng không biết bơi”.

“Không... Biết bơi?”, ta nhìn Tiểu Liên, giống như là không hề nghe được cậu ta nói cái gì: “Nàng không biết bơi? Người nói đùa gì vậy... Nàng ấy đâu rồi?”.

“Lão Đại...”.

“Nàng ấy đâu?”. [@sieunhanu.wordpress]advf1er

Giọng nói của ta run run, trong lòng hỗn loạn, thậm chí còn sợ hãi hơn lúc sắp chết đuối dưới biển.

“Nàng ấy...”, giọng Tiểu Liên cũng phát run, “Nàng ấy... Đã chết”.

Đã chết.

Một chữ đầy tuyệt vọng, không cho ai có thêm bất kỳ cơ hội nào nữa.

Ta nhớ đến lần đầu tiên có người chết trước mặt ta, không chảy nhiều máu lắm, chỉ có điều. hình ảnh đôi mắt trong khoảnh khắc mất đi ánh sáng vẫn khắc sâu trong đầu ta, giống như là đang nguyên rửa tánh mạng yếu ớt. Ta khóc, ta gào, nhưng không người nào để ý, trong thời đại bạo loạn này, giữa người với người đã sớm lãnh đạm, hờ hững đến mức có thể bình tĩnh chứng kiến cái chết.

Người, tại sao muốn giết người?

Tại sao nhất định phải chết? [@sieunhanu.wordpress]asdv2r4r

Tại sao... Nhất định... Phải chết?

Em còn chưa chữa lành bệnh cho gia gia của em mà, làm sao có thể chết?

Tương Ngọc, em trả lời ta đi!

(Tiu Ú: *sụt sịt*)

Ta xông lên boong tàu, Tư Mã Hiển Dương và Mộ Dung Kích đang đứng ở đầu thuyền, ngày gần về đêm, mặt biển sôi sục ánh lại nắng chiều màu đỏ sậm như máu, gió biển kêu khóc, mơ hồ như sắp nổi bão.

“Triển Nhan, cô tỉnh rồi?”, Tư Mã Hiển Dương thấp giọng nói.

“Tại sao các người không cứu nàng?”, ta xông lên nắm lấy vạt áo Tư Mã Hiển Dương, “Tại sao không cứu nàng?”.

“Kỷ cô nương”, Mộ Dung Kích khuyên giải: “Lúc ấy sóng to gió lớn, biển cả rất nguy hiểm, Tư Mã công tử không ngại nguy hiểm nhảy xuống thuyền nhỏ mới cứu được cô, sau khi Tương Ngọc cô nương nhảy xuống từ đáy thuyền cũng không trôi lên nữa, không thể nào cứu được”.

Ta chán nản buông tay xuống, Tư Mã Hiển Dương muốn đỡ lấy bờ vai của ta, lại bị Tiểu Liên giành đỡ. Ta nhìn con sóng mãnh liệt trên mặt biển, cả người bị sự sợ hãi trói buộc.

Ta rất muốn nhảy xuống cứu em, Tương Ngọc, nhưng mà ta rất sợ hãi. Khi ta một mình ở dưới biển, cảm giác đó sống không bằng chết. Nhưng ta không có được dũng khí của em, có thể lập tức quên mình lao

xuống biển cứu ta. Ta quả nhiên là một kẻ tư lợi đáng bị vứt bỏ, ta như vậy, căn bản không đáng để em cứu mà!

Tiểu Liên lo lắng nói: “Đã lâu như vậy... Cho dù có xuống tìm... Tiểu thư...”.

Ta khoát tay áo, chỉ nhìn mặt biển, “Để ta một mình yên lặng một chút”.

Nếu nói là ta đang đau lòng về cái chết của em, Tương Ngọc, chi bằng nói là, ta càng thất vọng cực kỳ về chính bản thân mình.

Những ngày kế tiếp cực kỳ an tĩnh, trên thuyền đã có người chết, không khí cũng có thay đổi. Người nhà Mộ Dung nhìn thấy ta cũng khách khí, Tư Mã Hiên Dương nói chuyện với ta rất cẩn thận, ngay cả La Yến Thanh cũng không đến làm phiền ta. Ta mỗi ngày tỉ mỉ chăm sóc cho Tiểu Âu Âu để dời đi sự chú ý, rất ít ra khỏi phòng ngủ, cơm cũng không ăn nhiều lắm, nhanh chóng gầy đi một lớp mỡ. Tiểu Liên có chút tức giận, “Cho dù cô ngược đãi mình như vậy, Tiểu Tương Tử cũng không sống lại được”.

Ta không để ý tới cậu ta, Tiểu Âu Âu khỏe mạnh cực nhanh, sau đó lại không bay đi. Mỗi ngày ta đặt một chậu nước trong ở trên boong thuyền, rất nhiều con chim nhỏ khác con này nổi đuôi con kia ghé xuống uống nước nghỉ ngơi, mỗi lần Tiểu Âu Âu nhìn thấy đồng loại thì rất vui vẻ, chơi đùa một vòng trên boong thuyền rồi lại bay trở về bả vai ta. Con chim này càng lúc càng lười, càng ngày càng ăn nhiều, sắp béo phì rồi. Ta lấy lý do chính nghĩa giảm bớt thức ăn của nó, khiến nó mỗi ngày đều lẻo đẻo theo sau lưng ta bày ra vẻ xin ăn đáng thương.

Tiểu Liên tiếp tục mỗi ngày đến kích thích ta một lúc, ví dụ như “Cô rốt cục muốn giảm cân nữa sao?”, “Giảm cân cũng không phải là tuyệt thực như vậy...”, “Chuyện này thật ra thì không phải là lỗi của cô...”, “Cô còn như vậy nữa Tiểu Tương Tử thành quỷ cũng không yên lòng...”.

Trong đầu ta “đỉnh” một tiếng vang lên, quỷ... Con quỷ Tiểu Tương Tử? A, trong truyền thuyết cổ đại có rất nhiều quỷ, nếu tâm nguyện của Tiểu Tương Tử còn chưa làm xong, sẽ hóa thành quỷ hồn lang thang trên con thuyền này. Ta một phát tóm lấy Tiểu Liên, “Người có thể gọi hồn không?”.

Sắc mặt Tiểu Liên xanh mét, “Cái gì mà gọi hồn linh tinh, ta không biết”.

Cho nên ta đành phải tự lực cánh sinh, cả người lại lên tinh thần, chạy ra khỏi phòng ôm một đồng đạo cụ lớn lên trên boong tàu. Cụ thể gồm có các vật phẩm sau:

Một cái lư hương: nghe nói là trong phòng gã sai vặt có rất nhiều lư hương tro cốt lâu năm.

Một bó nhang chất lượng kém: dường như để ở trên thuyền đã lâu rồi, bị nước biển làm cho ẩm mốc đen sì.

Một chén máu tươi: thật ra thì ta nhớ là phải dùng máu chó, nhưng trên thuyền này ngoại trừ máu người thì cũng chỉ có máu cá... Gã sai vặt trực tiếp lựa chọn cái thứ hai, hiển nhiên là do gã sợ đau.

Một cái thẻ gỗ, chữ viết bằng máu phía trên là do ta cắn ngón tay viết lên... Được rồi, ta nói thật, là ngón tay của Tiểu Liên.

Dường như trên thuyền cũng không tìm được nhiều đồ hơn nữa, ta bắt đầu bày binh bố trận trên boong thuyền, Thiên Linh Linh Địa Linh Linh lăm lăm nhắm một hồi, Tiểu Liên dờ khóc dờ cười quỳ bên cạnh ta, nhưng Tiểu Tương Tử còn chưa hiện ra, thì đã xuất hiện một đám người xem náo nhiệt. Ta mạnh mẽ quay đầu lại, một đồng đầu nhỏ lơ lơ núp ở phía sau cửa lập tức rụt lại, chắc chắn là đám gia đình của Mộ Dung Kích, còn có hai gã sai vặt.

A, ta thật là ngu ngốc, mấy chuyện này dĩ nhiên phải làm lúc nửa đêm, ban ngày thì quỷ làm sao mà xuất hiện. Cho nên ta nhờ Tiểu Liên thu dọn đồ đạc, mơ hồ nghe thấy một câu nói “Kỷ cô nương thần trí thất thường” nhẹ nhàng vang lên bên kia, cho nên sau khi đi lướt ngang qua liền quay đầu lại hung hăng trợn mắt nhìn bọn họ một cái.

Lúc này Tư Mã Hiên Dương tìm đến ta, ta giống như là bị ép học phụ đạo trong truyền thuyết, anh ta muốn ta nhất định phải tin tưởng vào khoa học. Ta liệt kê cho anh ta nghe rất nhiều chuyện linh hồn ma quỷ, cho đến khi ta tuyên bố sau khi Tiểu Tương Tử xuất hiện ta sẽ đi tìm anh ta, rốt cuộc thành công đuổi anh ta đi.

Ta ở trong phòng chán đến chết chờ thời gian trôi qua, đột nhiên Tiểu Âu Âu bay đến bên góc giường, móng vuốt dường như bị thứ gì quăn phải, ta bước tới giúp nó gỡ ra, trong lòng đột nhiên thốt lên.

Đây là... Túi hành lý của Tiểu Tương Tử?

Túi hành lý này đặt ở phía sau góc giường, phủ một lớp bụi mỏng, giống như là cố ý không muốn để cho người ta phát hiện. Ta chậm rãi mở ra, bên trong là vài bộ quần áo mềm mại xếp chồng lên nhau, dường như đang đợi chủ nhân của nó tới mặc. Trong lòng ta lại đau khổ, lấy mấy bộ quần áo ra, đột nhiên phát hiện một bình thuốc ở bên dưới, thân bình màu vàng, nắp bình màu đỏ.

Ta lập tức hoảng hốt, này, đây không phải là bình thuốc của ta sao? Chính là bình thuốc mà lần đầu tiên ta gặp Dạ Kiếm Ly, đã bị hấn lấy mất!

Ta lại lục lọi tiếp, ở trong một hộp gỗ có rất nhiều tóc, còn có keo dán, trong một túi thêu màu đen còn có chút phấn bột màu đen, đây lại là cái gì nữa? Tim đập bịch bịch, đột nhiên nhìn thấy một thứ trong góc hộp.

Đó rõ ràng là cây bút máy hình con thỏ nhỏ mà ta làm mất!

Chuyện này... Tiểu Tương Tử rốt cuộc là ai?!

1] Mamma mia có nghĩa là trời ơi, mẹ ơi,...

33. Chương 51 + 52

Chương 51

Nửa đêm, ta ngồi dưới đất chóp chóp đôi mắt gấu mèo, trong đầu hồ hết loạn xạ, lúc nghi thức gọi quỷ còn chưa bắt đầu, Tiểu Liên không chịu nổi đã bỏ về phòng đi ngủ sau khi bị ta khinh bỉ mãnh liệt, ta nhìn đồng hồ đặc trên mặt đất của Tiểu Tương Tử, trong lòng sinh ra hoài nghi.

Tiểu Tương Tử, tám phần là có gian tình với Dạ Kiếm Ly!

(Tiu Ú: đại tỷ à ngốc quá đi -.-)

...

Cái gì? Các vị nói ta ngốc? Vậy còn có cách giải thích nào khác sao?!

Ngay cả bút máy của ta cũng đưa cho người ta, có thể thấy được tình cảm với người ta sâu sắc đến cỡ nào a! Ta oán hận suy nghĩ, Tiểu Tương Tử là một cô gái không tệ, nhưng nàng vì ta mà chết, không biết Dạ Kiếm Ly có tới tìm ta liều mạng hay không... Niệm Văn còn muốn ta trông chừng Tiêu Linh, nhưng không ngờ Dạ Kiếm Ly chắc là cho rằng mình đẹp là đủ lắm rồi, không cần mỹ nữ, len lén cấu kết với kiểu người như Tiểu Tương Tử. Sau này Dạ Kiếm Ly tới muốn ta đền Tiểu Tương Tử cho hấn, ta không có tiền đền kiểu gì cũng mất mạng, nhưng dù sao thì ta cũng phải xin lỗi Tiểu Tương Tử trước đã, hừ.

Ta thoáng cảm thấy mình rất bi tráng, trong đầu không biết là bị cảm giác gì quấy rối, vừa ê ẩm vừa có chút muốn khóc.

Đột nhiên cửa phòng vang lên một tiếng “cạch”. [@sieunhanu.wordpress] dg5h4t8y

Ta giật mình, vênh tai nghi ngờ là mình nghe lầm.

Trong bóng tối, trần ngập không khí quỷ dị, khóa cửa đột nhiên lại “cạch” một tiếng, thân thể ta run lên.

Cộc cộc, cộc cộc cộc cộc, khóa cửa vang lên mấy tiếng, sau đó dừng lại. Ta đang suy nghĩ có phải mấy con chuột tới làm loạn hay không, đột nhiên cánh cửa cọt kẹt một tiếng, mở ra một khe nhỏ.

Ta dựng tóc gáy, chẳng lẽ là hồn quỷ của Tiểu Tương Tử tới?

Nhưng mà quỷ biết mở cửa vào sao?

...

“Kỷ cô nương”, ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nam trầm thấp, “Tại hạ có thể vào không?”.

Hắn là Mộ Dung Kích. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com">@sieunhanu.wordpress]v4r58t7vd

Người cũng đã tự tiện mở cửa còn hỏi ta có thể vào hay không, ta nói không thể thì người có trực tiếp xông tới đập ta không hả? Chuyện này còn tệ hơn hồn quỷ của Tiểu Tương Tử, ta vội vàng ngã phịch một cái nằm lên giường, ôm chăn bao lấy thân thể, cuộn mình ở trong chăn lè nhèo nói: “Ta đã ngủ rồi... Mộ Dung công tử ngày mai lại đến đi”.

Không có tiếng trả lời, cánh cửa lại cọt kẹt một tiếng, hình như càng mở rộng hơn. Ta thầm mắng chửi trong lòng, bà nội nó, quả nhiên không thể nói không với hắn được, cái tên có bộ mặt như nắp quan tài đó cứ như thế mà xông vào.

Cần phải dùng cảm đối mặt với thực tế mới là đúng đắn, ta lộ ra cái đầu nhỏ từ trong chăn, hướng về phía bóng đen ngoài cửa, cười nói: “Cái này, đã trễ thế này... Mộ Dung công tử có gì cần nói sao?”.

Từ cửa đột nhiên ánh lên một tia lửa, tia lửa di chuyển đến bên cạnh bàn, đốt cháy cây nến trên bàn. Mộ Dung Kích thu hồi đồ nhóm lửa, về mặt u ám, dưới ánh nến lại càng lộ ra vẻ âm tà khiến người ta kinh tâm động phách.

“Đêm khuya quá rồi, tại hạ thật thất lễ, kính xin Kỷ cô nương bao dung”.

Người còn biết là thất lễ sao... Khóe mắt ta giật giật, đừng có nói chuyện trên biển với ta, ta bây giờ ghét nhất chính là biển cả.

Ta cười híp mắt nói: “Không thất lễ không thất lễ, Mộ Dung công tử có lời gì cứ nói mau đi”. Có muốn đánh rắm thì cũng nhanh giùm đi.

“Như vậy tại hạ không khách khí nữa”, hình như vẻ mặt hắn có chút biến hóa, bàn tay chấp sau lưng, xoay người nhìn ta, thấp giọng nói: “Ôn Đường nàng ta... Ở đâu?”.

Lòng ta chấn động, nhưng cũng không hề chớp mắt một cái, hỏi lại một cách rất tự nhiên: “Ôn Đường là ai?”.

Mộ Dung Kích dường như đã sớm đoán được ta sẽ trả lời như vậy, bản mặt quan tài lại lộ ra một nụ cười quỷ dị, sau đó... Ngón tay quắp lại như móng chim ưng, nhanh chóng chớp lấy cổ ta.

“Xin Kỷ cô nương thành thật trả lời, nếu không tại hạ sẽ không khách khí”.

Ta thở hổn hển, hai tay cấu lên móng vuốt hắn, “Vẫn nên khách khí một chút thì tốt hơn”.

...

Hình như ta rất dễ dàng chọc người khác tức giận thì phải, bây giờ mới phát hiện ra tính tình Dạ Kiếm Ly coi như là không tệ, còn cái tên bản mặt quan tài này, ta còn chưa kịp nói gì đã bắt đầu muốn bóp chết ta. Ta cố gắng tìm một ít không khí, “Đại... hiệp...”.

“Cái gì?”, hắn cúi người.

Ta dựa tới, người sao còn chưa chịu buông lỏng, hại ta tổn công bắt chước hơi thở mỏng manh như vậy.

“Đại... hiệp...”, hai ta mắt trắng dã.

Mộ Dung Kích vẫn không buông lỏng chút nào, “Kỷ cô nương nổi tiếng giỏi hoạt, không cần giả bộ, tại hạ chỉ dùng chút nội lực này cũng không bóp chết cô được đâu”.

Cái tên mặt quan tài này chẳng những đẹp trai, lại còn rất thông minh!

Kể thông minh thế này ta rất thích. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com">@sieunhanu.wordpress]c2v1fg78

Cho nên hai mắt ta càng trợn trắng, không tin không thể hù chết hần...

Quả nhiên tay hần run lên, dù chưa buông lỏng, nhưng cũng có nghĩa là hần không muốn ra tay giết người. Trong lòng ta nhẹ nhõm, liều mạng cướp đoạt chút không khí, trong đầu đã nghiêng trời lệch đất. Sao Mộ Dung Kích lại nhận ra ta? Sao hần lại biết ta có liên quan tới Mộ Dung Ôn Đường? Ở trên thuyền đợi hơn nửa tháng, nếu hần hoài nghi ta từ trước, tại sao đến bây giờ mới tới hỏi? Nếu như hần không biết Mộ Dung Ôn Đường ở đâu, vậy tại sao hần muốn theo bọn ta đi ra biển? Chẳng lẽ thật sự là do Tiêu Kiến Nhân sai khiến sao?

Sau lưng ta ướt đầm mồ hôi lạnh, Mộ Dung Kích cũng không chờ được nữa, dường như không ngờ ta sẽ cứng đầu như thế.

“Ta hỏi một lần cuối cùng, Kỷ cô nương”, hần cúi người ở bên cạnh tai ta, “Mộ Dung Ôn Đường ở đâu?”.

“Đại... hiệp...”.

“Đan Hà?”, hần lẩm bẩm nói: “Tại sao lại ở Đan Hà?”.

Ta đang định nói “đại hiệp” trong câu “Đại hiệp tha mạng”, ai mà biết người nói Đan Hà là cái nơi quý quái nào... Trong lòng ta gào lên, nhưng trên mặt lại làm ra một bộ dạng vô cùng đau đớn không nói năng nổi.

“Tiêu Minh Chủ quả nhiên không gạt ta...”, hần vui vẻ nói, ý cười nhuộm lên bản mặt quan tài thật sự quỷ dị, “À ta ở Đan Hà”.

Mộ Dung Kích buông lỏng tay, ta ngã ngồi ở trên giường hóp từng ngum khí lớn.

“Chuyện tối nay, tốt nhất là...không nên để cho người khác biết”, hần vẫn nho nhã lễ độ nói: “Nếu không đối với tại hạ hay đối với Kỷ cô nương đều không tốt”.

Ta điên cuồng gật đầu, Mộ Dung Kích nhìn ta một cái, chậm rãi lui ra khỏi phòng.

Tiêu Kiến Nhân nói với hần Ôn Đường ở Đan Hà? Là trùng hợp sao? Ta thật đúng là quá tốt số...

Chẳng trách Mộ Dung Ôn Đường nàng ấy sợ đại ca, người này quả thực là biến thái a a a a a.

Ta vuốt vuốt cái cổ vẫn còn đau, nhẹ giọng kêu: “Tiểu Liên...”.

Không có ai trả lời. [@sieunhanu.wordpress] c2vd5g48

“Tiểu Liên! Người lăn ra đây cho ta!”.

“...”, Tiểu Liên đẩy cửa vào.

“Nhìn lén lâu như vậy! Lỡ đâu ta bị bóp chết thì làm sao bây giờ hả?”.

“Hần từ đầu đến cuối đâu có dùng lực đâu... Cô giả bộ quá khoa trương rồi”.

“... Vậy cũng rất nguy hiểm a”.

“Yên tâm đi, từ lúc ta không thấy cô báo ám hiệu bình an thì ta đã tới rồi...”, Tiểu Liên ngáp dài nói: “Không có chuyện gì nữa, ta trở về ngủ đây”.

Ta gật đầu, đưa mắt nhìn cậu ta rời đi, trong lòng dường như lại mắc kẹt một tảng đá lớn.

Nếu nói là hần biết ta có quen Mộ Dung Ôn Đường, tất nhiên hần biết thân phận thật sự của ta. Cho dù Mộ Dung Kích là do Tiêu Kiến Nhân phái tới, hơn nữa lão còn lừa gạt hần chuyện chỗ ở của Ôn Đường, hần cũng không thể biết ta là ai. Mộ Dung Kích lên thuyền là một chuyện tình cờ, nhưng lại biết Mộ Dung Ôn Đường còn biết ta...

Như vậy, chỉ có một khả năng. [@sieunhanu.wordpress] adva2va

Có người bán đứng ta, là Tiểu Liên sao?

Ta cúi đầu, trong lòng lạnh lẽo.

* * *

Có lẽ là do ban đêm vô cùng mệt nhọc, ta ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, cho đến lúc La Yến Thanh đội một gáo nước biển lên mặt ta.

“Xuống thuyền đi! Đại tiểu thư!”.

Ta ai oán đứng lên giữ tóc, lúc đang vắt nước đột nhiên nhìn thấy Tiểu Liên, cậu ta từ trong phòng Mộ Dung Kích đi ra ngoài, sắc mặt rất mất tự nhiên. Ta theo bản năng gọi cậu ta lại. Mặt cậu ta có chút hồng, ánh mắt không dám nhìn thẳng ta, “Lão Đại”.

“Làm sao vậy?”, ta cười thân thiết.

“...”, cậu ta hình như muốn nói nhưng lại thôi, “Không có gì”.

“Vậy thì vào trong phòng dọn dẹp một chút đi, chúng ta phải xuống thuyền”.

“Được”.

Ta tùy tiện buộc một cái đuôi ngựa ỳnh, ôm Tiểu Âu Âu lên boong tàu. Rất nhiều người đang dỡ hàng xuống, người đến người đi trên bến tàu thật là náo nhiệt. Nhìn La Yến Thanh dường như rất cao hứng, nằng thào thào một loại ngôn ngữ kỳ lạ, riu rít nói không ngừng với một thiếu nữ.

Ta đột nhiên chợt nhận ra, ngồi thuyền lâu như vậy, đây là nơi nào?

Một nơi phồn vinh như thế này... [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2012/05/12/"]ac12vdf5

Ta cùng Tiểu Liên vịn thang dây bò xuống, Tư Mã Hiến Dương vươn tay với ta, ôn hòa cười nói: “Triển Nhan, hoan nghênh đã tới...”, hẳn dừng một chút, “Tây Trạch”.

Tây Trạch!!!

Chính là Tây Trạch cách biển với thành Đông Lăng của Độc Cô hoàng đế đó sao???

Không ngờ cuối cùng ta lại được ra nước ngoài một lần... Thật không dễ dàng a, ta nhìn sang Tư Mã Hiến Dương, đột nhiên nghĩ đến, những chuyện vô lâm loạn chiến phân tranh ngôi vị hoàng đế kia, sẽ không đáng đến hai quốc gia đó chứ.

Tiểu Liên đứng ở bên cạnh ta, phía trước có một đám người áo đen cưỡi ngựa đi đến gần, người cầm đầu nhanh chóng xuống ngựa, kính cẩn dập đầu về phía ta.

Ta còn chưa biết làm sao, Tư Mã Hiến Dương đứng phía sau đã nhẹ nhàng đẩy ta sang bên phải, được rồi được rồi, đó là hành lễ với anh được chưa, tôi muốn cáo mượn oai hùm một chút anh cũng không cho!

“Cung nghênh tướng quân!”, đám quân lính cưỡi ngựa khí thế oai hùng hô to.

Tướng quân...

Ta mở to hai mắt nhìn Tư Mã Hiến Dương: Bà nội nó, quả nhiên có liên quan tới quốc gia đại sự...

Chương 52

Ta mở to hai mắt nhìn Tư Mã Hiến Dương: Bà nội nó, quả nhiên có liên quan tới quốc gia đại sự...

Tư Mã Hiến Dương khẽ mỉm cười với ta, ta mở to mắt hình chữ O nhìn anh ta đi ra phía trước, đôi mắt hạnh của La Yến Thanh ở phía sau có thể gọi là tình nồng ý mật, Tiểu Liên chắn trước người ta, Tiểu Âu Âu ở trong lòng ta đột nhiên bất an giật giật.

“Tư Mã tướng quân tiếp chỉ”.

Mọi người đột ngột quỳ xuống, chỉ còn ta cùng với Tiểu Liên đứng chính giữa, tên dẫn đầu đoàn binh mã lạnh lùng nhìn ta, lộ rõ sát ý. Lập tức, ta không đợi hẳn mở miệng nói gì, vội kéo Tiểu Liên quỳ xuống, cái này người đời gọi là ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu... Cái này cũng được người đời gọi là tránh voi chẳng xấu mặt nào...

“... Nhanh chóng tiến cung kiến giá, khâm thủ”.

“Thần tạ chủ long ân”. [@sieunhanu.wordpress |vbn16y8f

Cái tên cười ngựa kia lại xí xô xí xào nói một câu thật dài, ta nghe chỉ hiểu một câu cuối cùng, cho nên... Phải ngồi ngựa.

Tư Mã Hiên Dương vươn hai tay, nói với vẻ rất nho nhã: “Triển Nhan, lên ngựa”.

... Hình như thế này còn tệ hơn ngồi xe ngựa. Đừng tin các vị đại hiệp cười ngựa trong phim ảnh trên tivi thoát nhìn đều thấy rất sảng khoái, thật ra thì cái mông của mình chỉ có mình đau, chứ còn về mặt vẫn phải duy trì thái độ phong lưu phóng khoáng, ăiz, làm đại hiệp cũng không dễ dàng. Ta mề neho bước đến bên cạnh một con ngựa đen, một người cười ngựa lạnh lùng nhìn ta, ta cũng lạnh lùng nhìn lại người đó, tia lửa điện đùng đùng xoẹt xoẹt giữa bốn con mắt. Rốt cuộc chân mày người cười ngựa kia giãn ra, khoe miệng mấp máy mấy chữ: “Mời... Thôn trưởng lên ngựa”.

Ta giật mình, cuối cùng nhận ra ánh mắt sắc bén này, là lão Trương!

Trong thoáng chốc, ta giống như từ địa ngục đặt chân lên thiên đường, khi các vị ở nơi đất khách tự mình khó bảo toàn, đột nhiên nhìn thấy nhân vật hộ vệ kiêm thần tượng thế này, sẽ có tâm tình kích động đến cỡ nào a. Có lão Trương ở đây, bao nhiêu Tây Trạch ta cũng không sợ. Cho nên ta nhin xuống về đặc ý muốn cười điên cuồng, ra sức... ách, là cực kỳ ra sức leo lên ngựa, Tiểu Liên ở phía sau nghi ngờ nhìn ta, tựa hồ không hiểu vì sao ta đột nhiên vui vẻ như thế.

Tư Mã Hiên Dương ở trên bến tàu nói lời từ biệt với Mộ Dung Kích, Mộ Dung Kích vẫn ảm đạm như cũ, đứng từ rất xa đột nhiên nhìn sang ta, ta nhớ lại cảnh đêm qua hắn bóp cổ ta, cơn giận bỗng bốc lên, hơn nữa còn có hộ vệ siêu cấp ở phía sau, thế nên ta cười cười cực kỳ lớn lối, tàn bạo dựng ngón tay giữa.

Mộ Dung Kích ngạc nhiên, Tư Mã Hiên Dương nhận thấy vẻ mặt hắn khác thường nên cũng nhìn theo ánh mắt hắn, ta lập tức thu hồi ngón tay, ngo sang bên cạnh làm bộ như đang ngắm phong cảnh.

Đoàn binh mã chạy nhanh như bay, gió thu lướt ào ào lạnh thấu xương, ta híp mắt, hai tay gắt gao giữ chặt yên ngựa, bất kể lão Trương giục ngựa như thế nào, từ đầu đến cuối ta vẫn ở giữa đoàn binh mã, trước sau trái phải đều có rất nhiều người, Tư Mã Hiên Dương quả đúng là sợ ta bỏ chạy. Ta bĩu môi, đột nhiên cảm giác bàn tay dắt ngựa của lão Trương từ phía sau lui đến dưới eo ta, ta theo bản năng vươn tay tới, lập tức cảm thấy một vật cứng thật nhỏ, hình như là cuộn giấy. Ta nhìn sang lão Trương, lão cũng không nhìn lại, ta lặng lẽ nhét cuộn giấy vào bên trong trong túi quần, chẳng biết tại sao nhưng lại có chút căng thẳng.

Đi từ sáng sớm cho đến ban đêm, cuối cùng đã tới hoàng cung, cái mông của ta đã tiến hóa thành bốn mảnh, lúc xuống ngựa, tư thế vận vẹo rất kinh khủng, khiến cho đám binh mã đều lom lom nhìn sang.

Phong tục Tây Trạch khác lạ, mặc dù hoàng cung không phồn hoa tào nhả bằng Đông Lăng, nhưng cũng khí thế huy hoàng. Ta bước đi với tư thế trở ngại do mông bị đau, Tiểu Liên nhận lấy túi đồ, vịn phía sau ta, Tiểu Âu Âu trong lòng ta không thoải mái, giấy dựa mấy cái bay lên bả vai ta, cẩn thận tĩa tốt bộ lông bị gió thổi loạn.

Hành lang này tại sao dài như vậy, ta bức bối, Tư Mã Hiên Dương lại đi rất nhanh, La Yến Thanh đi theo phía sau anh ta, hai người này đi đường bụi bặm mệt mỏi ngay cả quần áo còn chưa kịp thay đã phải vào cung, về mặt vừa căng thẳng vừa hưng phấn, chẳng lẽ hôm nay Hoàng thượng phát thưởng cho bọn họ sao? Tám phần không sai được.

Rốt cuộc đã đến đại điện, lại bị một tên bát nam bát nữ cản ngay trước cửa, léo nhéo nói: “Xin Tư Mã tướng quân chờ ở nơi này”.

Ta nổi da gà, Đông Lăng vốn là không có thái giám, chẳng lẽ Tây Trạch này lại có...

May mà phía trong rất nhanh đã cho chúng ta vào, dường như đã đợi rất lâu, trên đường cũng không còn nhìn thấy tên bát nam bát nữ. Tất cả mọi người đều cúi đầu, ta không khỏi cúi thấp đầu theo, làm người phải học cách giấu mình.

Trong lòng ta đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh ập tới mặt, ngay sau đó Tư Mã Hiên Dương đột nhiên khụy xuống, ta lập tức kéo Tiểu Liên quỳ xuống theo, tiếng phịch phịch không dứt bên tai, yên tĩnh như chết, đây chính là sức mạnh của quyền lực sao? Là thứ khiến cho bao nhiêu anh

hùng nhiệt huyết quỳ gối say mê, giết người uống máu giẫm lên hơn vạn xương khô cũng muốn có được a... Tim ta nhảy lên, trong lòng phát run.

“Vi thần Tư Mã Hiển Dương, tham kiến Hoàng thượng”.

Thật ra thì ta từng tưởng tượng rất nhiều lần về giọng nói của bậc hoàng đế, có lẽ là trẻ tuổi non nớt, có khi là thành thực hấp dẫn, ngay cả Tiêu Thái hậu kia giọng nói rất uy quyền cũng không làm ta kinh ngạc bao nhiêu, nhưng mà... Ta hoàn toàn không ngờ tới...

“Ái khanh bình thân”, một giọng nói cực kỳ dễ nghe, nho nhã, hào hoa phong tình, mang theo một chút...ngây thơ chậm rãi vang lên. Ta chợt ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy thân ảnh nho nhỏ vùi trong ngai vàng, nhìn dáng vẻ của nó, không hơn mười tuổi đâu.

Tiểu hoàng đế phát hiện ra ta đang nhìn nó, đột nhiên ánh mắt lóe ra hứng thú, nó có chút căng thẳng nhìn sang bên cạnh rèm, ngay sau đó làm bộ uy nghiêm hỏi dò: “Trên bả vai người... Là gà sao?”.

“Gà?”, ta thất thanh kêu lên, Tiểu Ân Ân sợ hãi bay lên: “Ngài nhìn xem nó đẹp trai sáng láng như vậy cơ mà... Còn nữa, gà mà có thể bay sao?!”.

Các vị đại thần bên cạnh cũng ra vẻ bừng tỉnh ngộ, chẳng lẽ bọn họ cũng cho rằng đây là gà...

Tiểu hoàng đế hết sức tò mò, “Đây là con gì?”. [@sieunhanu.wordpress |v2bf1g4t

“Một con chim rất mập”, ta bất đắc dĩ nhìn Tiểu Ân Ân một cái, quả nhiên, mày cứ ăn nữa đi, sắp vượt xa chủng loại của mày rồi...

Phía sau rèm đột nhiên có tiếng ho khan. [@sieunhanu.wordpress |vb21f5h

Không khí mới vừa có chút thả lỏng đột nhiên lại cứng ngắt, Tư Mã Hiển Dương cúi đầu, ta túm lấy Tiểu Ân Ân cũng vội vàng cúi đầu. Bà nội nó, lại bắt chước Từ Hi thái hậu buông rèm chấp chính.

“Ngẩng đầu lên”.

Giọng nữ này thanh thúy, lạnh lẽo tới mức khiến người ta không nói ra lời, ta không khỏi rung mình. Khóe miệng Tư Mã Hiển Dương mấp máy mấy chữ: “Triển Nhan”.

Lúc này ta mới nhận ra là bà ta đang nói chuyện với ta, cho nên ta ngoan ngoãn ngẩng đầu.

Một lúc lâu không ai nói gì, ta đột nhiên có cảm giác mình biến thành một miếng thịt mỡ đang bị xăm soi.

“Tư Mã tướng quân đi đường mệt nhọc, công lao lần này lại càng không thể bỏ qua, phải trọng thưởng”.

Quả nhiên là phát tiền lương a... Chỉ là tại sao bà ta nhìn ta một cái rồi không nói gì nữa, làm cho trong lòng ta vô cùng kinh hãi.

Câu chuyện về sau toàn là về chính trị, đối với ta, đây hoàn toàn chính là ngược đãi hành hạ đầu gối một phen, ta dùng ánh mắt không tiếng động trao đổi nỗi thống khổ với Tiểu Liên, thì ra là kẻ có võ công khi quỳ cũng không thoải mái hơn kẻ không có võ công bao nhiêu, trong lòng ta vừa sáng khoái được một chút, đầu gối lại lên cơn đau nhức.

Sau đó ta gần như là để mặc Tiểu Liên xách ta về phủ tướng quân của Tư Mã Hiển Dương, Tư Mã Hiển Dương sắp xếp cho bọn ta hai gian phòng, một đồng nha hoàn hộ vệ, nói trắng ra vẫn là sợ ta chạy mất. Ta vào trong phòng tránh né mọi người kể cả Tiểu Liên, vội vàng móc cuộn giấy kia, run rẩy mở ra.

Phía trên quả nhiên là nét chữ cong vẹo của lão Trương:

Kỷ gia đã đổi toàn bộ chương quỹ, Kỷ Thủy Nhi là người của Tiểu Hồng, các ả đang tìm Ngân Hàng của người. Phá Thiên Ân đặt ba cái ở Đông Lăng, cái chính để ở Tây Trạch. Hắc Đào đã đến đủ, cẩn thận Tư Mã Môn chủ, Tiểu Hồng ở Đông Lăng, Lộ Văn Phi không rõ tung tích.

Tiểu Hồng lại ở Đông Lăng, ta có chút thất vọng, không có cơ hội giao đấu chính diện rồi. Ta đặt cuộn giấy lên trên ngọn nến đốt trụi, tâm sự trong lòng cũng dần dần héo tàn như tro bụi dưới ngọn lửa đỏ, mùi vị âm mưu đã quá rõ ràng, ta lại giống như con cừu nhỏ không có chút phòng bị, bọn họ đang bày ra cái gì

đây? Bọn họ muốn cái gì trên người ta? Ta không ngốc, nhưng cũng không phải là thông minh tuyệt đỉnh, cứ như vậy, làm sao có thể thắng được Tiểu Hồng?

Ban đêm dài đằng đặc tạo nên quãng thâm khá đậm trên mắt. Thật vất vả mới ngủ thiếp đi, lại gặp một cơn ác mộng vô cùng kinh khủng, trong mộng, Dạ Kiếm Ly hung hăng giơ đao muốn ta đền bảo bối Tiểu Tương Tử cho hắn, ta đập đầu cầu xin tha thứ cũng không được, cuối cùng bị tráng để yên cho hắn chém, khi lưỡi đao cách cổ còn có một thước, ta sợ hãi tỉnh lại, bên tai vẫn còn nhận nhạo tiếng cười, giống như thật sự có người mới vừa cười khê bên tai ta.

Kinh dị quá, ta quyết định rồi, lần sau nhìn thấy Dạ Kiếm Ly, tuyệt đối không nói nhảm, lo mà chạy trốn chết.

Sáng sớm ngày hôm sau ta đánh thức Tiểu Liên đi dạo Tây Trạch, Tư Mã Hiến Dương đồng ý nhưng vô cùng miễn cưỡng, sau đó còn nói muốn La Yến Thanh đi theo. Như thế còn gọi là đi dạo yên bình dưới ánh mặt trời sao... Ta biết Tư Mã Hiến Dương phải cẩn thận, nhưng bất luận thế nào ta cũng không rõ đáy lòng anh ta rốt cuộc đang suy nghĩ gì, cho dù anh ta từng là Tô Hà.

Người như vậy, mới thật là đáng sợ. [@sieunhanu.wordpress]fv24g8r4

Ta cùng với Tiểu Liên giả nam ra cửa, lại quên đem theo tiền, dọc theo đường đi cướp đoạt được tổng cộng tám mươi hai lượng, dư dả cho ta cùng Tiểu Liên làm đại gia một lần. Cho nên bọn ta ở trên đường khoa trương như thể những kẻ vừa phát tài, thấy cái gì hay hay liền mua, thấy món ăn ngon liền ăn, La Mỹ Nhân ở rất xa phía sau bắn tới vô số ánh mắt cóc ghẻ, ta cùng với Tiểu Liên thì mừng rỡ, giống như con chuột chạy trái chạy phải, đột nhiên nhìn thấy phía trước có một nhóm người bu lại, cho nên liền nhiều chuyện chạy tới xem.

Nghe những người bên cạnh kể lại, hình như là một ngư dân đang ép buộc một cô gái mà hắn cứu được phải gả cho hắn, nàng ấy không chịu, hắn ta làm ầm ĩ lên. Ta đẩy đám người ra, thoáng cái liền đứng ngây ngẩn.

Tiểu Tương Tử.

Người mà ta cho là ta sẽ không còn gặp lại nữa, cứ như vậy mà sống sờ sờ đứng trước mắt ta, giống như ảo giác, mạnh mẽ hùng hổ tặng cho gã đàn ông kia một cái tát.

34. Chương 53 + 54

Chương 53

Người mà ta cho là ta sẽ không còn gặp lại nữa, cứ như vậy mà sống sờ sờ đứng trước mắt ta, giống như ảo giác, mạnh mẽ hùng hổ tặng cho gã đàn ông kia một cái tát.

“Ta cứu cô, cô lại còn đánh ta! Mọi người tới phân xử xem, con ả này quá vong ân phụ nghĩa...”, gã ngư dân kia gào thét.

Tiểu Tương Tử cau giận nói: “Ta đương nhiên cảm kích người, nhưng người ép ta lấy thân báo đáp...”.

“Ta chịu cưới cô đã là may cho cô lắm rồi”, gã ngư dân cười ác độc, nói: “Nếu không phải nhìn cô cũng không tệ quá như vậy...”.

Đám nói Tiểu Tương Tử của ta xấu xí, bà nội nó, quả là không muốn sống nữa, ta bày ra ánh mắt vui mừng như lần trước gặp lại Tiểu Liên, phốc một cái nhào tới, “Nương... tử...”.

Tiểu Tương Tử cùng gã ngư dân kia tròn mắt chữ O nhìn ta, Tiểu Liên ở phía sau “phụt” một tiếng suýt chút nữa phun ra cười.

Ta trừng mắt liếc cậu ta một cái, ngay sau đó lập tức vô cùng cảm động ôm lấy thắt lưng Tiểu Tương Tử, “Nương tử, nàng đừng rời xa vì phụ a...”.

Ta thật sự kích động, cái cảm giác bị tội lỗi áp bức đè nén trong lòng rốt cuộc bay mất, lần sau có gặp Dạ Kiếm Ly cũng không sợ bị hấn giết cho hả giận, cuộc đời quả là tốt đẹp đến cỡ nào a, Tiểu Tương Tử ta yêu em!

Khóe mắt Tiểu Tương Tử giật giật, vẻ mặt vừa không nói ra lời vừa kích động lại vừa buồn cười, nàng suy nghĩ một chút, sau đó vô cùng phối hợp ôm lấy ta, “Tướng công...”.

Sau khi tất cả mọi người đã ngạc nhiên xong, gã ngư dân kia tức giận nói: “Cô chưa hề nói cô đã lập gia đình!”.

Hai người bọn ta vợ chồng tình thâm bốn mắt nhìn nhau, không thèm nhìn đến gã ngư dân sắp phát hỏa kia.

“Nương tử, sao nàng lại chọc tới một kẻ như thế?”.

“Tướng công, hôm đó thiếp ngã xuống nước, may mắn được thuyền của hần đi ngang qua cứu, ai mà ngờ đâu sau khi thiếp khỏe lại, hần liền muốn động tay động tay với thiếp, mưu đồ bất chính...”.

(*ban đầu Ú định cho Tiểu Tương xưng “ta”, nhưng sau khi nghĩ đi nghĩ lại, Ú cảm thấy xưng “thiếp” nghe vừa sến vừa bệnh vừa vô sỉ vừa hài, đúng chất hồ ly giả vờ đáng thương nhé, mong mọi người đừng ói =]])

Ta nổi giận, túm lấy Tiểu Liên trong đám người vây quanh, đẩy cậu ta về phía trước, người này vừa được khôi phục hình tượng thiếu niên tuấn tú hào phóng, tâm tình chắc chắn rất vui vẻ, ta còn đang lo không có ai cho cậu ta phát tiết uất ức mấy ngày nay phải giả bộ làm nữ, kết quả là đã có gã ngư dân kia.

Gió lạnh thổi tới, ta đứng ở bên cạnh, nhẹ nhàng nói: “Dù gì cũng là ân nhân cứu mạng, ra tay nhẹ một chút”.

Tất cả quần chúng đều liếc mắt khinh bỉ nhìn bộ mặt giả nhân giả nghĩa của ta. Ta cũng không thèm để ý cứ trơ mặt ra, hưng phấn kéo Tiểu Tương Tử lại hỏi han, nàng quả nhiên là đã ngất đi rồi trôi trên mặt biển, sau đó được thuyền chài cứu, lại tới Tây Trạch trước chúng ta một bước, một mực ở nơi này tìm kiếm ta.

Tâm tình của ta vui vẻ như trong mơ, ba người vào tửu lâu ăn như sắp chết đói, La Yến Thanh thật vất vả mới tìm được bọn ta, giận đến nổi mày liễu dựng đứng, đúng lúc ả hung hăng định mắng ta thì nhìn thấy Tiểu Tương Tử, ả nghĩ là nhìn thấy quỷ, liền hét lên một tiếng rồi ngất xỉu, ta cười rất càn rỡ, dưới sự giúp đỡ Tiểu Liên, ta còn vẽ lên trên mặt ả một con dê nhỏ.

Sự thật chứng minh lúc ấy ta đã uống đến say mềm, sau đó lúc La Mỹ nhân tỉnh lại rút bội kiếm ra đi tìm ta khắp nơi muốn chém ta thành tám mảnh, tình cảnh đó cứ nghĩ tới là ta thấy kinh hãi, tự mình nổi da gà trước một cái.

Sắc trời sầm xuống, những tên thị vệ núp trong bóng tối vẫn lèo đèo theo phía sau bọn ta, trong lòng ta cười lạnh, bám theo cả một ngày, bọn họ cũng không dễ chịu gì. Cho nên ta cứ giả bộ như cái gì cũng không biết, trở về phủ tướng quân.

Tư Mã Hiến Dương quả nhiên có chút lo lắng, khi anh ta nhìn thấy Tiểu Tương Tử cũng chỉ hơi sửng sốt, nhưng không kinh ngạc lắm, hần là chẳng quan tâm đến sống chết của nàng, biểu hiện thế này cũng rất bình thường. Nhưng mà từ lúc Tiểu Tương Tử đi vào đã chẳng thèm nhìn tới Tư Mã Hiến Dương, chuyện này có chút kỳ lạ, chẳng lẽ nàng yêu người khác rồi sao?

Tư Mã Hiến Dương trực tiếp đi tới kéo tay ta, “Triển Nhan, sao cô đi lâu như vậy?”.

Ta cười vô sỉ, cũng không hề biết tự giác là gì, “Biết Tiểu Tương Tử còn chưa chết, đi uống vài chén mà thôi”.

Bên cạnh Tư Mã Hiến Dương có hai người tướng mạo kỳ lạ, bọn họ khoác một cái áo choàng trùm đầu thật dày, không nhìn thấy mặt mũi, hơi thở mùi hương tro tàn tràn ra từ trên người bọn họ. Ta cảm thấy kỳ lạ nhìn nhìn mấy lần, rồi lúi cúi kéo Tiểu Tương Tử trở về phòng.

Tiểu Liên cải trang trở lại thành nữ, cậu ta dù sao cũng là nam, nếu cải trang thành nam quá lâu sẽ làm người ta hoài nghi. Lúc đi ngang qua khúc quẹo hành lang, đột nhiên có tiếng động lạ phía đằng sau, Tiểu

Liên gật đầu với ta, rồi phi thân qua xem xét. Một lúc lâu không có động tĩnh gì, ta có chút bận tâm, không lâu sau Tiểu Liên đã trở lại, sắc mặt vô cùng khó chịu, khóe mắt cậu ta nheo lại, ta tò mò hỏi: “Sao vậy?”.

“Lão Trương lên qua mấy gã thủ vệ, đi chung với chúng ta cũng không ổn, lão chờ cô ở trong phòng”.

“Ừm”, ta tò mò nhìn cậu ta, Lão Trương xuất quỷ nhập thần kiểu đó cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày, sao cậu ta lại bày ra cái vẻ mặt này...

Tiểu Tương Tử nói: “Nếu như có chuyện, em không vào cũng được”.

Nàng đã từng cứu mạng ta, ta đã sớm xem nàng như người nhà mình, cho nên khoát khoát tay áo tỏ vẻ không sao, nhưng Tiểu Liên lại lui về phía sau một bước, ta chợt sinh nghi, chẳng lẽ là có bẫy?!

Nghĩ tới đây ta đột nhiên hối hận, nhưng mà Tiểu Tương Tử cũng đã đẩy cửa ra, ta sợ hãi kêu lên: “Đừng...”.

Lời nói còn chưa ra khỏi miệng, ta nhìn vào trong phòng, lập tức đứng hóa đá ở cửa.

Đây, đây là... [@sieunhanu.wordpress]cvd4rg74

Tiểu Liên đầu đầy hắc tuyến, nói: “Vốn muốn nói cho cô biết, dù có nhìn thấy cái gì, cũng không cần phải kinh ngạc...”.

Nhưng mà ta đã hoàn toàn kinh ngạc. [@sieunhanu.wordpress]1bdfg4r

Túc Sát hoa hoa lệ lệ danh chấn giang hồ của ta... Giờ phút này, đang mặc một bộ váy màu hồng phấn giả bộ làm nha hoàn, bàn chân to chen chúc trong đôi giày thêu hoa nho nhỏ, trên đầu còn có hai búi tóc tròn tròn, vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Thôn trưởng”.

“...”, ta ngăn người đến mức quên mất phải nói gì, các vị không cần hỏi về mặt của lão như thế nào đâu, ta đã tự động làm nhòe hình ảnh đó rồi.

Tiểu Liên vội vàng đóng kín cửa, về phần Tiểu Tương Tử thì sợ hãi đến mức một câu nói cũng nói không nổi, chỉ biết sững sờ nhìn lão Trương.

“Phủ tướng quân quả nhiên không đơn giản, không cải trang thì khó mà khiến người ta không nghi ngờ”, lão Trương nghiêm túc giải thích.

Nhưng mà lão Trương à... Cải trang như ông mới là càng đáng nghi đó, chẳng lẽ ông nhìn thấy Tiểu Liên cải trang nha hoàn không tệ, cho nên cũng muốn thử một lần sao hả? ...

Ta ho khan hai tiếng, kể lại đơn giản những ngày ở trên thuyền cùng Mộ Dung Kích, Lão Trương nhú mày, tay phải đặt lên cổ tay của ta, trầm ngâm một hồi, ngạc nhiên nói: “Biển sâu nước lạnh, trong huyết tâm khẩu của ngươi lại có một luồng chân khí chạy quanh... Có ai từng dùng miệng giúp ngươi hô hấp sao?”.

Ta lập tức nhớ tới nụ hôn lần đó... Ta vẫn luôn cho rằng đó là ảo giác, chẳng lẽ là thật sao? Nhưng người nhảy xuống nước cứu ta chỉ có Tiểu Tương Tử thôi mà... Nàng ấy thì chút võ công cũng không biết. Ta vừa nghĩ đến đây, lão Trương đột nhiên tung một chưởng về phía Tiểu Tương Tử đứng trước cửa, chiêu thức bén nhọn tựa hồ muốn cướp tánh mạng của nàng. Tiểu Tương Tử dường như là sợ hãi đến mức u mê, chẳng hề nhúc nhích.

Ta còn chưa kịp chạy tới ngăn lại, lão Trương đột nhiên dừng tay ở cách ót nàng một tấc, nói nhỏ: “Vị cô nương này quả nhiên không biết võ công”.

Ta thở phào nhẹ nhõm, rồi lại tiếp tục thương lượng mọi chuyện với lão Trương, lão Trương quả nhiên là không ngờ ta sẽ đi tới Tây Trạch, men theo ký hiệu theo dõi cho đến tận bến tàu, lúc này mới cùng Hắc Đào ra biển.

“Tiểu Hồng muốn tìm Ngân Hàng của ngươi”. [@sieunhanu.wordpress]xc1v5s4f

Ta cười lạnh, lần cuối cùng gặp mặt trước kia ta có nhắc tới tất cả tiền ta đều cất giấu trong Ngân Hàng, chỗ đó chỉ có một mình ta biết, giữ lại bí mật này quả là không sai, nếu không ta thật sự không thể đấu với Tiểu Hồng, nghe nói Kỷ Thủy Nhi mà Tiểu Hồng tìm đến cũng là một nhân vật lợi hại, kinh doanh Kỷ gia không thua kém gì ta. Đáy lòng ta khó chịu, gọi Tiểu Tương Tử đi lấy nước, Tiểu Liên trở về gian phòng của cậu ta.

Tiểu Tương Tử vừa ra khỏi cửa, lão Trương đột nhiên thấp giọng nói: “Cẩn thận cô ta”.

Ta ngạc nhiên, “Không phải là ông đã nói...”.

“Dù có võ công hay không, người bình thường nhìn thấy có người đánh mình thì vẫn phải né, cô ta lại không hề chớp mắt lấy một cái, cô gái đó hẳn là gan dạ sáng suốt hơn người”.

Trong lòng ta đột nhiên thót lên, thật ra thì ta cũng đã sớm đoán ra, Kim Tương Ngọc này, sao có thể là người bình thường được.

Sau khi lão Trương rời đi, Tiểu Tương Tử bưng nước tắm lên, ta chui vào thùng gỗ phía sau tấm màn lụa, nước ấm vừa phải, ta thoải mái thả dãi.

“Tiểu Tương Tử, tới chà lưng giúp ta đi”. [@sieunhanu.wordpress]v3df6r5g

“... Ừm”, Tiểu Tương Tử dường như là đang định chuồn khỏi đây, bị ta gọi lại, có vẻ vô cùng không tình nguyện quay trở vào. Ta cười, nói: “Nơi này cũng không có sắp xếp chỗ ở cho em, trước hết cứ ngủ ở đây một đêm đi”.

“...”, nàng vén tấm màn lụa, vẫn cúi đầu.

Ta đưa lưng về phía nàng, gục đầu xuống thành thùng gỗ, thắc mắc trong lòng đã muốn hỏi từ lâu cũng không giấu được nữa, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Tương Tử”.

“Sao?”.

“Em... Quen biết... Dạ Kiếm Ly?”. [@sieunhanu.wordpress]cvdr4gr

Ngón tay nàng vừa định chạm vào lưng ta khẽ run lên, ta sớm biết nàng sẽ có phản ứng như vậy, trong lòng ta dâng lên mùi vị không biết là gì.

“Ngay cả những vật đó huynh ấy cũng đưa cho em... Quan hệ của hai người nhất định không tệ...”, ta rầu rĩ nói, đột nhiên cảm thấy mình có chút quá đáng, “A, ta không phải là cố tình, những vật đó ta đã giúp em mang tới đây...”.

Ta cũng không nói những vật đó là của ta, cho dù chúng nó thực sự từng là bảo bối của ta, nhất là bút máy con thỏ nhỏ. Đây vốn là do hấn lực lợi trên người ta, cho dù hấn vứt bỏ thì cũng rất bình thường thôi. Nhưng Dạ Kiếm Ly lại đưa ột người con gái khác, có lẽ hấn... Chưa bao giờ đặt ta ở trong lòng.

Hơi nước dày đặc, trong ánh trăng mờ, ta cười cười, trên mặt lại ươn ướt.

“Cô...”, tay Tiểu Tương Tử chạm vào lưng ta, một gáo nước nóng dội xuống, “Đau khổ sao?”.

Ta ở trong bóng tối cười đến mức cứng cả người, ngoài miệng vẫn không phục, “Ai thêm, sao ta lại phải đau khổ”.

Nàng đột nhiên “xì” cười một tiếng, “Rõ ràng là đau khổ đến mức sắp khóc mà”.

Tại sao ta lại cảm thấy hình như nàng rất đặc ý, ta buồn bực quay đầu lại, Tiểu Tương Tử cuốn vải bông trên tay, nhẹ nhàng chà qua cổ ta, ta thoải mái nheo mắt lại, “Hai người quen biết nhau từ khi nào?”.

“...”, Tiểu Tương Tử hình như rất muốn né tránh vấn đề này, “Cúi đầu thấp một chút”.

Ta cúi đầu, nước nóng xối lên tóc ta, mùi thơm phát ra nhẹ nhẹ, Tiểu Tương Tử nhẹ nhàng xoa bóp, ta bĩu môi, nàng giống như đang cố ý giấu diếm, chẳng lẽ hai người bọn họ đã tiến hành đến giai đoạn xxoo kia rồi???

Ta rốt cuộc không kiềm chế được nữa, từ trong làn nước bất chợt đứng lên nắm lấy bả vai Tiểu Tương Tử, “Hai người rốt cuộc là có quan hệ như thế nào?”.

Không gian tựa hồ hoàn toàn tĩnh lặng vào giờ khắc này.

Tiểu Tương Tử há miệng thật to giống như muốn nói, tuy nhiên lại không phát ra được âm thanh nào. Mất nàng trừng trừng như mảnh chuông đồng, dường như muốn nhắm lại nhưng không kịp, ánh mắt còn chậm rãi quét một vòng trên người ta.

Ta có phải đã kích thích nàng quá mức hay không...

Nàng ngơ ngác, ta bị nhìn, cảm thấy có chút ngại ngùng, lại ngồi xuống thùng nước. Kéo tay nàng đến trước người, nhẹ nhàng dán mặt lên lòng bàn tay nàng.

“Tiểu Tương Tử, ta...”, ta nhắm mắt lại, những gì muốn nói thì quá nhiều, trong thời gian ngắn cũng không nói ra hết được. “Cảm ơn em”.

Không cần biết em là ai, ta cũng cảm ơn em.

Tiểu Tương Tử đột nhiên sờ lên đầu ta, “... Sao cô lại ngu ngốc thế này...”.

Giọng điệu này, đột nhiên rất rất không giống phong cách nói chuyện của nàng từ trước đến giờ.

Chương 54

Tiểu Tương Tử đột nhiên sờ lên đầu ta, “... Sao cô lại ngu ngốc thế này...”.

Giọng điệu này, đột nhiên rất rất không giống phong cách nói chuyện của nàng từ trước đến giờ.

Ta ngẩng đầu nhìn nàng, đột nhiên có một cảm giác: Ta cùng với Tiểu Tương Tử, dường như đã quen biết rất lâu rồi.

“Em...”, ta chần chừ mở miệng: “Có phải là...”.

“Kỷ cô nương, tướng quân ời”, một giọng nam có vẻ khắt khe bất ngờ vang lên ngoài cửa, ta giật mình vội vàng hụp xuống làn nước.

Lúc này đã hơn nửa đêm, Tư Mã Hiến Dương tìm đến ta là vì chuyện tốt lành gì đây? Ta nhớ đến hai kẻ ăn mặc quái dị lúc trước, trong lòng run lên, cho nên giả bộ khó chịu, nói: “Đã trễ thế này, có chuyện gì ngày mai rồi nói”.

“Kỷ cô nương, tướng quân ời”. [@sieunhanu.wordpress]v2n4t8yh

Ngay cả giọng điệu cũng không đổi, ta bỗng ngửi được mùi vị uy hiếp. Đành phải bảo Tiểu Tương Tử cầm quần áo đến cho ta, nàng vừa thấy ta bước ra từ trong thùng nước liền vội vàng quay đầu đi, thời điểm quan trọng như vậy mà nàng còn xấu hổ, ta thật không hiểu nổi...

“Cái này, ta không đi có được không?”, ta vừa mặc quần áo vừa ôm hi vọng hỏi.

“Kỷ cô nương, tướng quân ời, nếu như Kỷ cô nương không hợp tác, vậy tại hạ sẽ tự tiến vào”.

Cái này rõ ràng là uy hiếp vũ lực a, Tiểu Tương Tử chớp mắt mơ màng, nói: “Tiểu thư cô muốn đi à?”.

“Đây là địa bàn của người ta, hai ta đánh không lại bọn họ đâu”, ta mặc vớ vào, nghiêm túc nói: “Nếu như hai canh giờ sau ta vẫn chưa trở lại, thì kêu Tiểu Liên và lão Trương đi cứu ta, có biết không?”.

Tiểu Tương Tử nhìn ta với sắc mặt quái dị, “Cô thích gặp hấn đến vậy sao?”.

Có quỷ mới thích gặp. Ta đã không còn thời gian để trả lời Tiểu Tương Tử đang ăn dấm chua linh tinh, ngoài cửa lại có tiếng gõ lạnh cả người, nói vậy nghĩa là vị đại ca truyền lời đứng ở cửa nghe bọn ta huyền thuyên đã hết sức khó chịu.

Cái gã dẫn đường cho ta rất giống Mộ Dung Kích, cũng một bộ mặt lạnh băng như nắp quan tài, đi ở phía trước ta tựa như thần chết đang dẫn hồn. Nhưng mà đường đi này hình như không phải là đi đến đại sảnh của phủ tướng quân, đường đi này giống như là đi đến... Tầm cung của tướng quân?

Có chuyện gì mà nhất thiết phải đến chỗ ngủ của anh ta a...

Bước vào trong phòng, Tư Mã Hiến Dương liền vội vàng tiến lên đón, vẻ mặt anh ta kích động và mừng rỡ, khuôn mặt tuấn tú giãn ra, lọn tóc còn tản ra mùi thơm sau khi tắm rửa, toàn thân nồng đậm hormone giống đực. (*phụt*)

“Triển Nhan! Triển Nhan!”. [@sieunhanu.wordpress]b148j7yt

Ta lui về phía sau một bước, “Anh muốn làm gì?”.

“Tôi tìm được rồi! Tôi thật sự tìm được rồi!”, anh ta kích động nắm lấy tay ta, “Cô đi theo tôi!”.

Ta bị anh ta lôi kéo về phía trước, anh ta nắm rất chặt, cổ tay của ta cơ hồ đã sắp đứt ra.

“Anh muốn mang tôi đi đâu?”. [@sieunhanu.wordpress]vb1dfgrg

Anh ta chỉ lo bước nhanh về phía trước, trong lòng ta vừa sợ vừa run, nhìn thấy anh ta khởi động một cơ quan đằng sau giường, mở ra một đường hầm tối đen đưa tay không thấy được năm ngón, bên trong lại rất rộng, giống như là một phòng cúng tế. Tư Mã Hiển Dương mang ta đến chỗ bí mật như vậy, rốt cuộc anh ta muốn làm cái gì?! Sau lưng ta mồ hôi lạnh dính chặt vào áo, trái tim căng thẳng nhảy nhót không ngừng.

“Tướng quân”, đột nhiên có người nói chuyện, ta sợ hết hồn, người nọ đội mũ trùm, giống như hai người quái dị lần trước ta gặp ở đại sảnh, “Nghỉ thức còn thiếu một chút nữa”.

Nghỉ thức? Nghỉ thức gì cơ... Ta sợ hãi nhìn Tư Mã Hiển Dương đang mừng rỡ như điên trước mặt, anh ta luôn luôn không bộc lộ vui buồn ra ngoài, cái gì có thể làm anh ta vui vẻ như thế?

A, chẳng lẽ là...

“Triển Nhan, tôi rốt cuộc đã tìm được phương pháp trở về!”.

Có thể... Trở về? [@sieunhanu.wordpress]fv2r48gr

Nói giỡn a! Ta nắm lấy tay anh ta, kích động nói: “Anh đừng có gạt tôi!”.

Cách nhau cả một thế giới lận a... Ta đã từng nghĩ, ta còn sống ngày nào thì cũng phải ở đây ngày đó, cho tới bây giờ ta không hề nghĩ tới có thể trở về! Tư Mã Hiển Dương anh thật vĩ đại!

Ta vội vàng theo đuôi anh ta đi tới một trận pháp màu đen hắc ám, mấy người trùm áo choàng ngồi thành một vòng tròn miệng lẩm bẩm, bị vây ở giữa là một đồ vật bị sương mù lượn lờ bao phủ, ta nhìn kỹ lại, hóa ra là Phá Thiên Ấn!

Tư Mã Hiển Dương vui vẻ nói: “Nhờ có Các chủ Thanh Phong Các cho tôi Phá Thiên Ấn thật, bảo vật này chính là chìa khóa để trở về!”.

Tiểu Hồng quả nhiên là có liên quan tới anh ta, chỉ một thoáng ta liền tỉnh ra rất nhiều, trận pháp hình như đã sắp hoàn thành, ta đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, “Đây là đồ thật?”.

“Dĩ nhiên”.

“Tôi có thể xem một chút không?”. [@sieunhanu.wordpress]dvdf1rt8

Tư Mã Hiển Dương do dự một chút, những người trùm áo choàng càng niệm chú nhanh hơn, ta cẩn thận bước tới, đưa tay cầm lấy con ấn bằng vàng nặng nề, phát hiện một loạt dấu răng cùng một chữ “Kỷ” vắn vẹo ở bên góc phải, ngoại trừ bản thân ta thì cũng không ai nhận ra được.

Đây quả nhiên là đồ thật...

Nhớ lại ngày đó lần đầu ta cầm con ấn này, muốn kiểm nghiệm xem có phải vàng ròng không cho nên liền cắn một phát, suýt chút nữa thì vỡ vụn hàm răng, cuối cùng không cam lòng đành phải khắc một chữ “Kỷ” lên trên để chứng minh quyền sở hữu. Nghe nói năm đó Quý Phủ Thần Tượng chỉ nhìn thoáng qua con ấn này, liền bắt chước đủ kiểu để đánh tráo, ngay cả cái chữ “Kỷ” vắn vẹo này cũng làm giả không khác chút nào, chỉ có điều, ông ta không biết hàm răng của ta cái thứ ba bên phải bị mẻ, dấu răng cắn rất đặc biệt, nếu không thì ngay cả chính ta cũng không phân biệt ra được.

Ta gạt đầu với anh ta, đi ra khỏi trận pháp, vừa vui sướng suy nghĩ đến chuyện có thể trở về, nếu có cơ hội, ta nhất định phải... Ta nhất định phải...

“Nghỉ thức đã chuẩn bị xong”, một người trùm áo choàng hành lễ nói với Tư Mã Hiển Dương.

Ta và Tư Mã Hiển Dương vui mừng liếc nhau một cái, anh ta có ý bảo ta đi vào trong trận pháp kia.

“Xin cô nương hiến máu”.

Ta giật mình quay đầu lại, nhìn thấy người trùm áo choàng kia cầm một con dao nhỏ tới, ta nuốt một ngụm nước miếng lớn. Còn, còn phải cắt ngón tay sao a, ghê quá đi!

Ta đứng trước Phá Thiên Ấn, tàn nhẫn đặt dao vào ngón tay trái.

Một giây đó, đột nhiên có vô số đoạn ký ức ngắn hiện lên trong đầu.

Năm năm rồi, làm sao có thể chỉ là một đoạn ký ức.

Mày trở về để làm cái gì? Cái thế giới đó đã không còn đất ày dung thân... Không có ai nhớ tới mày, người đối xử với mày tốt nhất, cũng đã đi sang một thế giới khác rồi.

Chẳng lẽ là vì bạn bè... Nhưng ở cái thế giới này mày không có bạn sao? Bởi vì vào sanh ra tử, cho nên tình bạn này mới càng thêm khắc cốt ghi tâm a... Lão Trương, Diệp Vô Trần, Tiểu Liên, Niệm Văn... Mọi người trong thôn ... Thậm chí cả Tiểu Hồng... Còn có... Thiếu niên áo đỏ phong hoa tuyệt đại kia...

Tất cả những người này, làm sao có thể nói bỏ là bỏ được!

... Như vậy, còn trở về làm gì? [@sieunhanu.wordpress]fvfd48rg

Giống như là đã trải qua một giấc mộng dài.

Ta vẫn còn có chuyện chưa làm xong.

Con dao nhỏ đột nhiên dừng lại, chỉ thêm một li nữa là đã cứa vào da rồi.

“Triển Nhan?”, Tư Mã Hiển Dương vội la lên: “Cô làm sao vậy?”.

“... Thật xin lỗi, Tư Mã Hiển Dương”, ta xoay lưng về phía anh ta, “Tôi nghĩ... Tôi không thể trở về”.

“Cô đang nói cái gì vậy?”, Anh ta khiếp sợ chạy vọt vào trong trận pháp, “Thật vất vả mới có thể trở về... Sao cô lại...?”.

Anh ta nắm lấy tay ta, con dao suýt nữa đã cứa lên tay anh ta, người trùm áo choàng bên cạnh đột nhiên nói: “Nghĩ thức này nguy hiểm, kính xin tướng quân cẩn thận”.

Lần này gã vừa mới nói xong, trong đầu ta đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tư Mã Hiển Dương, cảm giác biết rõ chân tướng cũng không tốt chút nào, có lúc, ta rất muốn cứ tin tưởng người khác như vậy, vĩnh viễn chỉ nhớ rõ anh ta đối xử với ta thật là tốt.

“Tô Hà?”, tên ta gọi là tên thật của anh ta, Tư Mã Hiển Dương nhìn ta mà không trả lời.

“Anh muốn trở về như vậy... Tại sao... Không tự mình đến tế máu?”.

Hoàn toàn là âm mưu a. [@sieunhanu.wordpress]av1487rt

Sau khi Tư Mã Hiển Dương biết được thân phận của ta, anh ta rất vui mừng. Anh ta đã sớm nghiên cứu biện pháp trở về... Không nói về chuyện thật giả, mấu chốt chính là Phá Thiên Ấn của Thanh Phong Các, sau khi mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ cơ hội. Cho nên anh ta trăm phương ngàn kế gạt ta tới Tây Trạch, chỉ vì trận pháp này rất nguy hiểm, cho nên muốn ta tới... Làm thí nghiệm?

Ta cười lạnh nói: “Anh đều là lợi dụng tôi”.

Tư Mã Hiển Dương cúi đầu trầm mặc thật lâu, lúc anh ta ngửa đầu lên thì đã gần phát cuồng, “Tôi phải trở về... Tôi muốn báo thù! Lợi dụng cô cũng không tiếc... Triển Nhan! Cô nhất định phải giúp tôi! Tôi muốn báo thù!”.

Anh ta điên cuồng vịn chặt tay ta, ta sợ hãi đến mức hồn bay lên trời, đáng hận ở chỗ sau khi ta tắm rửa xong liền vội vàng mặc quần áo tới đây, tất cả ám khí đều không mang theo, mắt thấy con dao trong tay anh ta đã sắp rạch lên tay ta.

Đột nhiên một ngón tay thon dài giữ chặt lưỡi dao, ta và Tư Mã Hiển Dương đều giật mình, những người khác rối rít rút vũ khí, đây là căn phòng kín nhưng lại không ai phát hiện ra, từ khi nào trong phòng có thêm một người...

“Aiz nha...”, Tiểu Tương Tử cười thật ngọt ngào, “Tướng quân ngài thật hăng hái, nhưng mà cũng không thể bắt nạt tiểu thư nhà chúng ta như vậy a”.

Ta không rảnh bận tâm vì sao nàng lại ở chỗ này, chỉ lo lớn tiếng quát nàng: “Em tới đây muốn chết sao hả?”.

Tiểu Tương Tử mặt không đổi sắc, ngón tay như đao, nhanh chóng đánh văng con dao nhỏ kia, đẩy ta sang một bên, lập tức có rất nhiều người trùm áo choàng vây quanh ta, Tiểu Tương Tử vẫn quần lầy đánh nhau với Tư Mã Hiến Dương, bất luận nàng có võ công hay không cũng không phải là đối thủ của Tư Mã Hiến Dương, nếu như nàng có thể chạy đi thì mới có cơ hội.

Không thể chết được, em đã từng chết vì ta một lần, ta không muốn... Phải nhìn em chết một lần nữa...

“Chạy đi!”, ta ở giữa đám người kia, khóc nức nở, “Đi tìm lão Trương tới cứu ta!”.

Đột nhiên lúc này từ cửa đường hầm có tiếng động vang tới, cái gã nhìn như thần chết dẫn đường cho ta lúc nãy đột ngột xuất hiện, gã không thèm nhìn đến tình cảnh hỗn loạn trước mắt, chỉ quỳ xuống nói: “Khởi bẩm tướng quân, Trưởng công chúa có lệnh mật, mời Kỳ cô nương tiến cung”.

Hai người kia vẫn tiếp tục đánh nhau, Tiểu Tương Tử rõ ràng đang cố hết sức, lòng ta như lửa đốt.

“Mang nàng tiến cung!”, Tư Mã Hiến Dương cất giọng quát, “Ta sẽ đi ra sau!”.

Trong khoảnh khắc ta bị lôi đi, ta quay đầu lại nhìn Tiểu Tương Tử, nàng đang thu hồi một chưởng mới vừa phát ra, phía dưới ống tay áo rút ra một thứ gì đó, ánh bạc chói mắt lập tức tràn ngập khắp phòng, ẩn giấu dưới ánh sáng chói mắt là sát khí mãnh liệt.

Cho dù ta chỉ nhìn thấy một lần dưới ánh trăng mờ, nhưng ta tuyệt đối sẽ không quên được.

Đó là... Lệ Dao... Cửa Dạ Kiếm Ly. [a href="http://@sieunhanu.wordpress.com/dv2r4t8r7">@sieunhanu.wordpress]dv2r4t8r7

Ta bị mấy tên thị vệ kẹp ở giữa, chỉ biết vội vã đi theo bọn họ vào cung.

Có lẽ trong đầu vẫn còn đang ngáy ngốc, nàng, là huynh ấy?

Không phải là ta không có nghĩ tới hắn, nhưng mà Dạ Kiếm Ly người này lại làm trò nhảm chán như vậy sao? Cũng bắt chước Tiểu Liên ở bên cạnh ta rồi giả bộ làm một tiểu nha hoàn? Cái đám đàn ông này đều bị nghiện giả bộ làm nữ à? Huống chi Dạ Kiếm Ly cao hơn Tiểu Tương Tử rất nhiều, giọng nói màu da cũng khác, ngay cả mùi trên người cũng khác xa... Sao ta có thể không hề phát giác ra một chút gì hết? Mấy ngày nay ta bị cái gì vậy...

Đột nhiên cái cảnh tượng tắm rửa làm tắc nghẽn tất cả suy nghĩ của ta, ta bắt chợt mặt đỏ tới mang tai, sao có thể để cho hắn nhìn sạch thể này... A a a cái tên chết bầm này!

Gã thị vệ đi phía sau thấy ta có vẻ khác thường, xông lại muốn bịt miệng ta, nhưng mà trên đường phố yên tĩnh thế này, vẫn không cần thận vang ra mấy chữ có vẻ hết sức quỷ dị.

“Dạ Kiếm Ly... Con mẹ huynh!”.

35. Chương 55

Chương 55

Tất cả thị vệ lui ra ngoài, một mình ta đứng trước tấm màn lụa màu xanh nhạt, mùi thơm lưu luyến, gió đêm thanh tĩnh. Chỗ yên ắng không có một bóng người như thế này mà là tấm cung của Trưởng công chúa Tây Trạch sao? Sao cứ âm u như một nơi ma quái vậy nè...

Ta đứng một lát thì khắp người đều không thoải mái, lại nhớ tới Dạ Kiếm Ly vừa nãy ở trong căn mật thất với Tư Mã Hiển Dương, không biết có sao không... Thôi bỏ đi, ai mà thèm nghĩ tới cái tên khốn đó, da mặt ta nóng lên, nhưng trong lòng lại dấy lên nghi ngờ, Dạ Kiếm Ly hẳn ta không ngại giả trang thành một cô gái xấu xí đi theo ta tới đây, mục đích của hắn rốt cuộc là gì?

Lúc này vừa đứng nửa đêm, không khí nơi này lại yên tĩnh như vậy, ta thuận thế ngồi xuống mặt đất, mí mắt trên và mí mắt dưới xảy ra một cuộc đánh nhau kịch liệt tranh giành lãnh thổ, cuối cùng mí mắt trên thắng lớn, thành công chiếm đoạt hết tất cả diện tích bao phủ tầm mắt ta, làm cho ta ngủ đến mức giống như con heo chết.

Thời gian dường như chỉ là thoáng qua, lại dường như đã trôi qua thật lâu.

“Kỷ cô nương”.

Hơ, có người gọi ta? Ta mơ mơ màng màng đáp một tiếng, xoay người đột nhiên chạm phải một mảnh vải mềm mịn, liền kéo tới lau nước miếng trên khóe miệng.

“... Kỷ cô nương”.

Giọng nói hình như đã bắt đầu khó chịu, ta lại đáp một tiếng: “Dậy rồi mà...”, sau đó túm lấy mảnh vải mềm đó rồi ngồi dậy, trước mắt mông lung mờ mịt, chỉ cảm thấy cả người bị mặt đất cắn đến mức phát đau, liền tiện tay tìm một chỗ dựa lưng vào, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hình như có cái gì đó không đúng lắm. [@sieunhanu.wordpress]vd54g8e

Ta ngẩng đầu, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy dáng người một phụ nữ.

Nơi này sao lại có phụ nữ a... Ta chép chép miệng bước tới gần, đột nhiên lại cảm thấy có cái gì đó càng không đúng.

Phụ nữ bên trong tấm cung của Trưởng công chúa... Hẳn chỉ có thể là Trưởng công chúa chứ còn ai vào đây...

Ta lập tức nhảy dựng lên lau nước miếng dụi dụi mắt, cười đến híp mắt thấy cả hàm răng, vội vàng nín hót: “Công chúa cát tường”.

Người trước mắt ta mặt mũi thanh tú, khoác một bộ váy màu xanh lục nhạt, hoàn toàn không có khí chất tao nhã sang trọng như Trưởng công chúa, hóa ra là nha hoàn, xì, ta bĩu môi.

“Kỷ cô nương, đêm khuya còn ời, thật sự thất lễ, xin bỏ qua cho”.

Giọng nói này cùng với giọng nói trên đại điện ngày trước giống nhau như đúc! Lời nói rất văn hoa nho nhã, nhưng giọng điệu thì lạnh băng đến kinh người.

Nha hoàn cái búa á, nếu như ta đoán không sai, mọi quyền lực ở Tây Trạch đều tập trung trong tay Trưởng công chúa này! Nếu như nịnh nọt đúng chỗ, có cho tiền thì Tư Mã Hiển Dương cũng không dám đụng đến ta. Được! Cho dù Trưởng công chúa này có là băng đá vạn năm, ta cũng quyết tâm hòa tan bằng tinh thần cách mạng nhiệt tình nhất!

“Đâu có đâu có, không có thất lễ một chút nào, Công chúa nương nương triệu kiến, tại hạ đương nhiên nghe lệnh”.

“Kỷ cô nương, mời ngồi”. [@sieunhanu.wordpress]dvc2r4t8r

“Công chúa nương nương xinh đẹp như hoa, lại tao nhã như thế, tại hạ cảm thấy thật là bá phúc, cảm giác thân thiết tự nhiên, không khỏi sinh ra sùng bái mãnh liệt với nương nương, tình cảm này có thể sánh với nhật nguyệt, giống như nước sông cuộn cuộn không dứt, càng giống như Hoàng Hà vỡ đê không thể thu về...”.

“...”, vẻ mặt Trưởng công chúa không hề thay đổi, chỉ lạnh lùng nhìn ta.

“Ta đột nhiên cảm thấy Công chúa rất là quen mặt nha, có lẽ chúng ta có duyên a... Chi bằng chúng ta kết bái làm tỷ muội đi, thế nào? Oa ha ha ha ha...”, lúc này phải phát huy tối đa tinh thần mặt dày không biết nhục của Vi Tiểu Bảo a.

“Nói đến quen mặt...”, cô ta đột nhiên lạnh lùng, “Cô cũng rất giống một người quen cũ của ta”.

Lời này hình như đã từng nghe ai nói rồi, ta lục lọi trong đầu, vắt hết cả óc tìm kiếm trong trí nhớ, a, phải rồi, ta nắm hai tay vào nhau, “Hoắc tiên sinh cũng đã từng nói vậy”.

Ta vừa dứt lời, cô ta lập tức đứng phắt dậy, hoàn toàn trái ngược với vẻ băng lãnh vừa rồi, một thoáng kích động, thân thể khẽ run, trong khoảnh khắc đó ta còn cho rằng cô ta muốn nhào đầu về phía trước cắn ta, sợ đến mức vội vàng co chân lên trên ghế.

“Hoắc tiên sinh?!", cô ta vội vàng hỏi: "Hoắc tiên sinh nào?!".

“Ách, chính là... Hoắc Thanh Phong a”. [@sieunhanu.wordpress |v15sr78ge

“Hoắc Thanh Phong...”, cô ta cúi đầu tự lẩm bẩm: “Chàng... Chàng vẫn khỏe chứ?”.

“... Ừm, đại khái là vẫn khỏe”.

“... Chàng vẫn khỏe, chàng vẫn khỏe...”, cô ta đau lòng quay mặt đi, “Nhưng ta thì không khỏe được...”.

Trong nháy mắt, ta bừng tỉnh ngộ, vị Công chúa này và Hoắc tiên sinh, e là cũng có mối gian tình nha, tính tình nhiều chuyện bị khơi dậy, ta nín hót cười nói: “Công chúa và Hoắc tiên sinh là người quen cũ sao?”.

Một lúc lâu cô ta không nói gì, đến khi quay mặt lại thì đã khôi phục về bình tĩnh, vừa rồi còn kích động đến vậy mà, ta bĩu môi, đột nhiên nghĩ ra... Nếu cô ta quen biết Hoắc tiên sinh, mà bọn họ đều nói ta giống một người... Chẳng lẽ vị Công chúa này cũng quen biết Dạ Hường Vân?

Hai mươi năm trước cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Hoắc tiên sinh và Trưởng công chúa Tây Trạch cả hai đều tìm tới ta để kể về chuyện đời thế này, ta mơ hồ có cảm giác không đúng, ta không dám chăm chọc cười nói nữa, cẩn thận hỏi: “Cái này... Công chúa nương nương, đêm khuya triệu kiến, là để làm gì vậy?”.

Công chúa khẽ mỉm cười với ta, tóc gáy sau lưng ta lập tức dựng đứng. Rốt cuộc đã được nhìn thấy thế nào là cười lạnh trong truyền thuyết a, lại còn là cười lạnh một cách đứng đắn, thật đáng sợ.

“Kỷ cô nương”, cô ta đột nhiên nghiêm giọng nói: “Ta có một chuyện muốn nhờ cô”.

“Chuyện, chuyện gì?”, ta cà lăm, có cảm giác sắp có chuyện không hay.

“Hai mươi năm trước, ta ở Đông Lăng, lên vào hoàng cung, một lòng muốn vì Phụ hoàng đoạt lấy giang sơn Trung Nguyên, không ngờ Độc Cô hoàng triều trị quốc rất anh minh, không thể nào chỉ cần mấy ngày là có thể ra tay. Nhưng khi đó, lại xuất hiện một cô gái, cô ta rất tinh quái, Đông Lăng hoàng đế xem cô ta như là thiên nữ chuyển thế, đưa lên làm sủng phi, nên ta bèn thừa dịp này trà trộn vào hoàng cung”.

Ta thoáng chốc như bị gõ tỉnh, “Cô, cô là... Chẳng lẽ cô là...”.

“Phải”, về mặt cô ta lãnh đạm tiếp tục nói: “Ta là Tư Mã Đồng Lạc, Trưởng công chúa của Tư Mã hoàng triều Tây Trạch, cũng chính là tỷ nữ duy nhất bên cạnh sủng phi năm đó của Độc Cô Văn Thượng, Hoàng đế Đông Lăng đời thứ ba mươi bốn, Lạc Đồng”.

Cô ta chính là Lạc Đồng?! Đường đường là Trưởng công chúa một nước, lại chính là nha hoàn hai mươi năm trước?! Ta kinh ngạc đến mức quên mất phải nói gì, mơ hồ cảm thấy như kiểu “mọi tội ác sắp sửa phơi bày trước ánh mặt trời”, mọi chuyện dường như càng ngày càng không cách nào không chế được, bọn họ ai cũng chạy tới kể về cho ta nghe những chuyện này, những bí mật bị cất giấu từ hai mươi năm trước, tại sao phải nói cho ta biết?! Ta không muốn biết, một chút cũng không muốn!

“Đem đó sủng phi trở dạ...”. [@sieunhanu.wordpress |cv4r684g

“Cô đừng nói nữa!”, ta đột nhiên đứng lên, “Ta không muốn biết! Cô đừng nói nữa!”.

Chuyện xảy ra ngay trong khoảnh khắc, chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang ầm ầm, có thứ gì đó đột nhiên từ trên trời rơi xuống, một cái lồng sắt lớn chụp lấy cả ta và cái ghế, ta lập tức bị biến thành con rùa kẹt trong mai.

“Cô muốn làm gì?!", ta hai tay nắm lấy song sắt, giống như con tinh tinh trong sở thú liều mạng giãy dụa. Trong lòng lại thật sự sợ hãi, Tư Mã Đồng Lạc này đã có chuẩn bị trước, cô ta đã sớm biết ta sẽ có phản ứng như vậy, cho nên mới bày ra sẵn cái bẫy này!

“Kỷ cô nương, những chuyện ta muốn cô làm thật ra thì cũng tốt đối với cô mà thôi, xin im lặng nghe ta nói”, cô ta dường như không nhìn thấy bộ dạng ta ở trong lồng nhe răng nhếch miệng, vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm, nói: “Đêm đó sủng phi trở dạ, Tiêu hoàng hậu ghen ghét cô ta đã cướp đi Độc Cô Vân Thượng, nên bỏ tiền mua chuộc ta trao đổi con của hai người. Ta vốn chuẩn bị lợi dụng chuyện này, làm dậy lên loạn chính nội bộ Đông Lăng. May mà trời cũng giúp ta, kế hoạch này ít nhất đã thành công một nửa”.

Cô ta nói rất mơ hồ, nhưng ta nghe thấy rất rõ ràng, người này muốn mượn sự đối địch giữa Tiêu Thái hậu và Hoắc tiên sinh, rồi nuốt trọn cả Đông Lăng a.

“Tiêu Thái hậu chán ghét con trai ruột của mình, đến lúc này ta chỉ cần ra tay giúp đỡ Độc Cô Bạch, ngôi vị Thái tử liền dễ như trở bàn tay. Về phần Tiêu Thái hậu, chỉ cần cho bà ta biết, Độc Cô Niệm Vân mà bà ta thương yêu hai mươi năm chính là con trai của sủng phi kia, còn bà ta thì lại đích thân hạ cổ làm hại Độc Cô Bạch con ruột của mình, cho dù bà ta không phát điên, thì cũng không thể tạo uy hiếp gì đối với con trai mình...”.

Quá... Quá là lợi hại, ta nghe xong liền trợn mắt há hốc mồm, kế hoạch này nghe thì đơn giản, nhưng muốn làm thì phải nhẫn nại suốt hai mươi năm. Quá độc... Chỉ vì quyền lực, chỉ vì dã tâm của cô ta, liền giẫm đạp lên tất cả những người vô tội kia sao?

Ta đột nhiên nghĩ đến bạch y công tử ngày đó, thân thể gầy yếu, ôn văn nho nhã, hẳn từng nói rằng, “nhưng nếu ngay cả người thân cận nhất để phản bội cũng không có, thì đó mới là bi thảm”. Ta lại nghĩ tới Niệm Vân, khuôn mặt xinh đẹp cười đến bi thương mơ hồ lộ ra chút đau khổ, hoàng cung đối với y, cũng chỉ là một cái lồng giam hào nhoáng.

“Cô...”, ta đã bắt đầu khó chịu, “Muốn đoạt thiên hạ đến mức như vậy sao?”.

“Thiên hạ?”, cô ta đột nhiên có chút thất sắc, “Ta muốn thiên hạ này ư? Nếu nói là lúc bắt đầu, chính xác là ta muốn chứng minh với Phụ hoàng, ngài chỉ biết yêu thương đệ đệ của ta, nhưng ta mới là người có thể vì ngài mà đoạt được thiên hạ... Nhưng mà sau đó, đơn giản là vì người đó... Chẳng không hề nhìn đến ta, trong mắt chàng vĩnh viễn chỉ có cô ta! Cho dù cô ta ta đã gả cho người khác... Hai mươi năm nay, chẳng chưa từng quên cô ta một ngày nào, không hề đặt ta ở trong lòng dù chỉ một chút... Ta hận! Ta rất hận!”.

Thì ra là cô ta yêu Hoắc tiên sinh, đáng tiếc người Hoắc Thanh Phong yêu chính là Dạ Hương Vân. Ta cười có chút hả hê, ngoài miệng lại nói: “Bỏ qua đi mà, dù gì chuyện cũng đã trôi qua nhiều năm như vậy...”.

“Chính là bây giờ, trò hay mới bắt đầu”, cô ta đột nhiên lại cười, đây là cái loại nụ cười đắc ý trong lòng.

Dự cảm xấu trong lòng ta bỗng nhiên bùng lên, “Cô, cô muốn giúp Độc Cô Bạch như thế nào?”.

Tư Mã Đồng Lạc cười càng thêm âm lãnh, nhẹ nhàng nói: “Hòa thân”.

Hòa thân!

Khóe mắt ta giật giật, “Đừng nói với ta là...”.

“Đúng, chính là muốn Kỷ cô nương đi hòa thân”.

A a a a a a a a a a... [@sieunhanu.wordpress]bt48rtht

Bố Thượng Đế Jesus Diêm Vương Satan Phật Như Lai Thánh Allah, từ khi lão nương đến cái nơi quái quỷ này, đây là chuyện buồn cười nhất mà ta nghe thấy đó! Ta xin hứa sau này ta sẽ ngoan ngoãn không đi loạn khắp nơi làm hại dân chúng, ta thề ta sẽ chuyên tâm gọt khoai tây cắt khoai tây, dù cho bị đặt cho cái tên khó nghe đến thế nào ta cũng nhận, van xin các vị mau đánh thức ta đi.

Tư Mã Đồng Lạc nhìn ta đứng trong lồng sắt làm động tác cầu nguyện, ánh mắt có chút ngạc nhiên. Ta biết mê tín cũng vô dụng, không thể làm gì khác hơn là cam chịu quay đầu lại quát lên: “Nếu ta không đi thì sao?”.

Bản chất lưu manh của ta nổi lên, hai chân nhấc khỏi ghế ngồi phịch xuống mặt đất, trong mắt ánh nói “Lão nương không đi thì cô làm gì được ta”, tư thế lưu manh một trăm phần trăm.

Về mặt Tư Mã Đồng Lạc vẫn không thay đổi, bốn phía đột nhiên có tiếng động rất nhỏ, ta vội vàng nhìn lại, sau đó lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười, “Cái này... Công chúa nương nương, có gì thì cứ từ từ thương lượng, cần gì phải động dao động kiếm...”.

Bà nội nó, từ khi nào bốn phía đã có rất nhiều cung thủ mai phục, bất kể là trên trời hay dưới đất, toàn bộ đầu mũi tên đều hướng vào ta, lạy trời cho bọn họ cầm thật chắc a, đừng có trượt tay một phát là ta đi đời nhà ma.

“Kỷ cô nương, cô vốn là Các chủ Thanh Phong Các, mặc dù thất thế, lần này gả cho Độc Cô Bạch không tốt sao? Đường đường là Thái tử phi một nước, vinh hoa phú quý, danh vọng quyền lực, cái gì muốn có đều có...”.

Nói thật hay, quả thật nghe rất mê người, hừ, ta bĩu môi, chuyện Tiểu Hồng ám sát ta, quả nhiên là cô ta cũng biết. Cặp mắt ta đảo tròn, lập tức có sáng kiến, “Vâng, Công chúa nương nương nói thật đúng, Tiểu Kỷ hẳn là phải giúp một tay, chắc chắn, vinh hoa phú quý thì ai mà không thích”.

Tư Mã Đồng Lạc nghe thấy ta đồng ý, lại không hề cao hứng, cô ta chỉ nhẹ nhàng nói: “Như thế cũng không được, Kỷ cô nương thông minh giỏi hoạt, chỉ e đến giữa đường lại quên mất đã đồng ý với ta”.

...

Ách, bị nói trúng tim đen rồi. Ta vốn định chỉ đồng ý lúc này, dù sao cô ta cũng không thể theo ta cả đời, trước hết chỉ cần làm cho cái đồng mũi tên tua tua kia không chĩa vào người ta nữa, thì làm cái gì ta cũng chịu.

Nhưng mà vì sao cô ta lại biết ta đã nghĩ tới chuyện giữa đường chạy trốn, chẳng lẽ gần đây ta quá thành thật, ngay cả kỹ năng nói láo để sinh tồn cũng hết mới lạ rồi sao??? A, Tiểu Kỷ không biết nói láo có còn là Tiểu Kỷ nữa không? Thật kinh khủng quá!

Ta làm bộ ai oán nói: “Nếu Công chúa nương nương không tin, vậy Tiểu Kỷ cũng không có cách nào khác...”.

“Có cách”.

“Ách?”.

“Có cách”, cô ta đột nhiên nói: “Muốn Kỷ cô nương nói được làm được, cũng không phải chuyện gì khó”.

Bên ngoài màn lụa màu xanh biếc, đột nhiên xuất hiện vài bóng người.

Những người đó chậm rãi bước vào, cảm giác quen thuộc phát ra mãnh liệt, nụ cười châm biếm trên khóe miệng ta lập tức bay mất.

Mấy tên thị vệ đi tới, quỳ xuống nói: “Khởi bẩm Công chúa, đã dẫn tới”.

Ta vừa nhìn thấy rõ mấy người bị trói gô phía sau, trái tim lập tức căng chặt, tím lầy song sắt, điên cuồng rống lên.

“Lão Trương!”.

36. Chương 56

Chương 56

Phía sau lão Trương chắc hẳn là bốn người Hắc Đào, cũng bị trói gô giống vậy, ta ngây dại, cảm giác bị sập bẫy giống như đang ở trong địa ngục. Tất cả những chuyện này, đều là có người bày ra!

Tư Mã Đồng Lạc nói nhỏ: “Ban ghé ngồi”.

Một tên thị vệ đứng giữa chuyển một cái ghế ra đặt ở phía sau lão Trương, nhưng lão cũng không để ý tới, ánh mắt chậm rãi quét qua những tên cung thủ, trong mắt tỏa ra tia sát ý.

Với võ công của lão Trương, ngoại trừ Tuyệt Địa tiên nhân, trong thiên hạ khó có ai có thể đấu lại, ta vẫn luôn yên tâm về phần lão nhất, nhưng sao lão lại bị bắt thế này! Đây tuyệt đối là chuyện không thể! Trong lòng ta cố gắng phỏng đoán toàn bộ âm mưu, sợ hãi đến mức cả người lạnh run, nhìn lão Trương và Hắc Đào đứng ở đó, nhưng ta chỉ biết há miệng chứ cũng không biết phải nói gì.

“Kỷ cô nương, mấy người này, không cần ta phải giới thiệu chứ?”

Ánh mắt của ta giống như là muốn ăn tươi nuốt sống cô ta, nhưng miệng lại nhẹ nhàng nói: “Cô uy hiếp lão Trương cái gì?”

Tư Mã Đồng Lạc có chút kinh ngạc, nói: “Uy hiếp? Kỷ cô nương sao lại đoán rằng ta sẽ uy hiếp bọn họ?”

“Bớt nói nhảm đi”, ta đã không còn tính nhẫn nại, đáy lòng bùng phát nỗi bất an sâu đậm, “Thả bọn họ, cô muốn như thế nào ta cũng làm theo cô”.

“Chà?”, Tư Mã Đồng Lạc đột nhiên lại cười, “Kỷ cô nương cần gì gấp gáp như thế, chẳng lẽ cô không thắc mắc... Ta làm như thế nào mà bắt được bọn họ sao?”

Làm sao bắt được bọn họ? [a href="http://@sieunhanu.wordpress.com/fg4er86t"]@sieunhanu.wordpress]fg4er86t

Dường như đoạn ký ức mà ta vẫn luôn cẩn thận né tránh, lại bị khơi lên không chút thương xót.

Ta dĩ nhiên nhận ra, trong mấy người bị bắt này, duy nhất chỉ không có Tiểu Liên.

Khi đó ở trên thuyền, ta cũng đã nhận ra Tiểu Liên có vẻ khác thường, nhưng mà...

“Cô hẳn là biết...”, Tư Mã Đồng Lạc chậm rãi nói: “Người Liên Chi Hoài yêu mến là ai”.

Lão Trương đột nhiên ngẩng đầu, tay ta nắm chặt song sắt, rung bần bật.

Đó giống như là một quả bom nặng tấn, đánh trúng lòng tin tưởng của ta.

Tiểu Liên yêu ai, ta dĩ nhiên biết rõ. [a href="http://@sieunhanu.wordpress.com/gbt8rggrr"]@sieunhanu.wordpress]gbt8rggrr

Nhưng mà, ta vẫn không muốn tin tưởng rằng, cậu ta sẽ vì vậy mà phản bội ta.

Trong đầu ta vẫn nhớ rõ mùa hè đó, bộ dạng Tiểu Liên xuất hiện ở ngoài cửa, tức giận, quát cường, tuổi trẻ khí thịnh, cũng chính là đôi mắt trong trẻo như vậy, khiến cho ta không nhận được muốn bảo vệ cậu ta.

Có lẽ, ta vẫn luôn xem cậu ta như em trai mình.

Bởi vì tất cả những gì Tiểu Hồng đã làm với ta, ta đã nghĩ sẽ không bao giờ tin tưởng bất kỳ kẻ nào nữa. Ta cho rằng như vậy sẽ không phải chịu thêm đau khổ, chẳng qua, không có đau khổ, nhưng cũng chẳng có sung sướng gì.

Ta vẫn muốn tin tưởng. [a href="http://@sieunhanu.wordpress.com/fl54rg8e"]@sieunhanu.wordpress]fl54rg8e

Cho nên.

Ta khẽ cười, nói: “Cậu ta yêu Ưng Thiên Nguyệt, vậy thì sao?”.

Tư Mã Đồng Lạc đột nhiên không cười nữa, “Chẳng lẽ cô không nghi ngờ sao?”.

“Nghi ngờ cái gì?”, ta lại cười, “Ta không cho rằng có ai đáng để ta nghi ngờ”.

Tư Mã Đồng Lạc ngẩn người, đột nhiên lại khôi phục vẻ mặt lãnh đạm, vung tay áo lên, cất giọng nói: “Thanh Phong Các Chủ... Quả nhiên là không tầm thường, cô và bọn họ đều có phản ứng giống nhau, thú vị, thú vị”.

Phía sau màn lụa xanh biếc, đột nhiên lại có thêm một bóng người, Tiểu Liên vẫn còn mặc trang phục nha hoàn như cũ, cả người cũng bị trói gô giống như lão Trương và bọn Hắc Đào, cậu ta đến gần lồng sắt, mặc dù cúi đầu, nhưng cũng đã lộ rơi đầy mặt.

“Hừ, lớn như vậy còn khóc nhè, thật là mất mặt”, ta lớn tiếng cười nhạo, bắt nạt cậu ta giống như thường ngày.

“Ta đã sớm muốn nói cho cô biết...”, Tiểu Liên nức nở, “Lão Đại, ta vẫn giấu ở trong lòng, lâu lắm rồi... Ta thích nàng ấy, cho dù nàng ấy làm chuyện như vậy đối với cô, ta vẫn còn thích nàng ấy... Nhưng mà...”, Tiểu Liên đột nhiên ngắt đầu, ánh mắt tinh khiết như lần đầu ta gặp cậu ta, “Ta tuyệt đối không có phản...”.

“Ta biết”, ta ngắt lời cậu ta, cười dịu dàng, “Ta vẫn tin tưởng người, chưa từng hoài nghi bao giờ”.

Tiểu Liên gật đầu quay đầu đi, ta nghĩ là cậu ta lại khóc nữa. Nhìn thế nào cũng chỉ thấy giống một tên tiểu quỷ mới trưởng thành... Ta muốn cười, nhưng nước mắt vẫn chảy ra, giờ phút này vẫn còn cười nhạo người khác... Ta thật là...

Thật xin lỗi, Tiểu Liên, thật ra thì ta từng nghi ngờ người. Nhưng mà, thật may mắn là cuối cùng ta lựa chọn tin tưởng, cảm giác này chưa từng mãnh liệt như thế bao giờ, cho dù bây giờ tính mạng ta khó bảo toàn, hơn nữa ta còn sợ tới phát run, nhưng mà... Ta vẫn... Cảm thấy thật ảm áp.

Đây là sức mạnh mà các người cho ta, trên thế giới này, là độc nhất vô nhị.

Tư Mã Đồng Lạc nhìn ta, “Thật đúng là cảm động nha... Kỷ cô nương lúc nào cũng tin tưởng thuộc hạ của mình như vậy sao?”.

“Thuộc hạ?”, ta lau nước mắt, “Cô nhìn xem kẻ vô dụng nào hết lần này tới lần khác đều phải dựa dẫm chờ bọn họ tới cứu a... Ta mới là thuộc hạ của bọn họ thì có”.

Khóe miệng Tiểu Liên co giật, bốn người Hắc Đào cũng có chút ngỡ ngàng.

“Nếu nói là tin tưởng thì...”, ta tròng bọn họ một cái, “Vậy cũng được, ta cũng không tin là nếu không dùng bất kỳ thủ đoạn nào, mấy người ngu ngốc các cô sao có thể bắt được Túc Sát...”.

“Thôi vậy”, Tư Mã Đồng Lạc không giận, ngược lại còn cười, “Dù sao cũng nên nói cho Kỷ cô nương, bọn họ là tự nguyện bị bắt... Bởi vì...”.

“Bởi vì nếu bọn họ không đến, cô liền giết ta có đúng không?”, ta cười, “Mưu kế hay”.

Bà nội nó, ta hận đến mức sắp cắn nát hàm răng rồi, Tư Mã Đồng Lạc này lại chơi trò uy hiếp cả hai bên. Nhưng mà cô ta vẫn đánh giá thấp lão Trương, nếu ta đã đáp ứng hòa thân, Tây Trạch cũng không thể giữ bọn họ cả đời được, đến lúc đó chỉ cần vừa thả người ra, ta muốn tìm đường chạy không phải là rất đơn giản sao.

“Kỷ cô nương quả nhiên thông minh”, Tư Mã Đồng Lạc có vẻ bất ngờ, nói tiếp: “Cho nên, dĩ nhiên không thể nào không dùng đến một chút thủ đoạn...”.

Lòng ta đột nhiên run rẩy, mới vừa rồi sắc mặt Tiểu Liên không tốt, đám người lão Trương đứng xa nên ta không nhìn rõ lắm. Nhưng cảm giác xấu này... Ta tuyệt đối sẽ không đoán sai.

“Cô hạ độc?”, ta cắn răng nặn ra thêm mấy chữ.

“Là cổ”, cô ta nói nhỏ: “Cổ rất bình thường, mẫu cổ ở trong tay ta, chỉ cần ta muốn, bọn họ sẽ lập tức ngã xuống bỏ mình”.

“Chết thì chết”, Tiểu Liên bất ngờ nói: “Cô nghĩ rằng bọn ta sợ sao?”.

“Các người dĩ nhiên không sợ rồi”, vẻ mặt Tư Mã Đồng Lạc vẫn ung dung, “Người sợ chính là cô ta kìa”.

“Ta sợ?”, ta lại giả vờ cười châm biếm, nói: “Công chúa nương nương, chẳng lẽ cô xem trọng ta vậy sao... Diễn trò còn chưa tính, cô cho rằng ta thật sự quan tâm sống chết của bọn họ sao? Mạng của người khác có đáng giá bằng mạng của mình sao?”.

“Nếu không sợ, Kỷ cô nương có thể thử xem”, Tư Mã Đồng Lạc nói không chút do dự.

...

Dường như không có tác dụng rồi, cái ả Tư Mã Đồng Lạc này sao cứ cho rằng ta là loại người có tình có nghĩa như vậy a, chẳng lẽ thường ngày biểu hiện nhân phẩm của ta rất tốt sao? Aiz, thật là hết cách mà.

“Được rồi được rồi ta sợ, ta sợ rồi được chưa?”, ta dựa người vào song sắt một hồi, đột nhiên cười phá lên, “Bọn họ sống chết theo ta, ta không thể hy sinh vì bọn họ sao? Nhưng mà, Công chúa nương nương, cô...”.

“Ta làm sao?”, Tư Mã Đồng Lạc nhìn ta.

“Mới vừa nãy cô chỉ dám gọi sủng phi này sủng phi nọ...”, ta nói nhỏ, thành công làm cho vẻ mặt Tư Mã Đồng Lạc lập tức trở nên trắng bệch, “Cô tựa hồ rất sợ cái tên này nha... Cô gái đó tên là Dạ Hương Vân, nhỉ?”.

“Người câm miệng!”, thân mình cô ta bắt đầu khẽ phát run, “Không cho phép người...gọi tên!”.

“Gọi thì thế nào?”, ta khiêu khích nhìn cô ta, “Ta cứ muốn gọi đó! Dạ Hương Vân!”.

Cô ta đột nhiên ôm đầu kêu thảm một tiếng, tên thị vệ đứng cạnh liền rút kiếm lao lên. Ta lập tức nhảy sang một góc khác trong lồng sắt, miệng vẫn còn lải nhải kích động cô ta, “Cô gái ấy đối đãi với cô như chị em ruột... Cô lại phản bội người ta... Không phải sao?”.

“Ta không có!”, cô ta điên cuồng thét lên: “Cô ta biến mất không phải là do ta làm hại!”.

Lại thêm một Tiểu Hồng thứ hai, ta nửa bịa chuyện nửa suy đoán, thấy cô ta từ vẻ đoan trang trầm tĩnh biến thành điên cuồng, hai mươi năm nay, cô ta cũng bị lương tâm hành hạ không ít đâu.

Tư Mã Đồng Lạc thở hổn hển, dần dần trấn tĩnh lại, cô ta trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: “Kỷ cô nương, cô quả nhiên lợi hại, xem ra chúng ta phải nhanh chóng thương lượng thôi”.

Bà nội nó, người đây là đang ép bức a, thương lượng cái chỗ nào thế?

“Nếu cô đồng ý, ta liền phong cô làm Tây Trạch Hòa Nhan Quận chúa, có ý nghĩa là nụ cười hòa bình, gả cho Đông Lăng, danh chính ngôn thuận lên làm Thái tử phi, chờ ta đoạt được Đông Lăng rồi, cô vẫn là Hòa Nhan Quận chúa tôn quý, đến lúc đó vinh hoa phú quý...”.

Ta cắt đứt lời cô ta, “Nếu ta không đồng ý thì sao?”.

“Không đồng ý?”, cô ta ngăn người, dường như là cảm thấy ta không có lý do gì để không đồng ý, “Ta sẽ không giết cô, nhưng thuộc hạ của cô dĩ nhiên cũng không sống được, sau đó...”, cô ta đột nhiên cười tàn khốc, “Nếu như không chiếm được, Tây Trạch sẽ xuất binh, san bằng Đông Lăng”.

Bao tử ta quặn lên, nhìn cô ta chằm chằm. [@sieunhanu.wordpress] bdfg4er8

“Đến lúc đó chiến tranh khói lửa thuốc súng, sinh linh đồ thán, bao nhiêu người tan nhà nát cửa, bao nhiêu sinh mạng phải xuống dưới hoàng tuyền... Kỷ cô nương, đây đều là do một tay cô tạo ra, cô chính là kẻ có tội với cả thiên hạ này, là hung thủ giết hại mấy trăm vạn người...”.

“Câm mồm!”, bên cạnh đột nhiên có người quát lên.

Là lão Trương, lão nhìn Tư Mã Đồng Lạc, ánh mắt hoang vu khô khốc.

“Người... Không được ép cô ấy nữa...”, giọng nói của lão có chút ứ đọng, “Kẻ xuất binh chính là người, kẻ đánh giết chính là người, không thể đổ hết mọi tội lỗi của người lên đầu cô ấy... Các người những kẻ có dã tâm đều là như thế... Thôn trưởng... Chỉ là một cô gái rất bình thường... Tiểu Hồng ép cô ấy, người cũng ép cô ấy...”, lão dừng lại một chút, “Túc Sát cũng chỉ là một cái mạng hèn, có mất cũng không sao”.

Nói xong, Túc Sát trước giờ tâm cao khí ngạo, đột nhiên quỳ sụp xuống.

Trong tích tắc, Tiểu Liên và bốn người Hắc Đào phía sau cũng quỳ xuống theo, “Chúng ta thề chết theo Các chủ!”.

Trong khoảnh khắc đó không ai nói gì nữa, tất cả mọi người đều bị khí thế kia mê hoặc, ngay cả Tư Mã Đồng Lạc cũng không nói được nửa lời.

“Làm cái gì vậy?”, ta ở trong lồng sắt vội la lên: “Rốt cuộc ai là Các chủ hử? Các người dù là người hay là quỷ cũng phải nghe lời ta! Ai dám chết ta liền làm thịt người đó!”.

...

Lời nói này hình như không ổn cho lắm, Tiểu Liên không nhịn được giật giật khóe miệng mấy cái. Aizz, không khí đang cảm động muốn sống muốn chết như thế, lại bị ta phá hỏng rồi.

“Tư Mã Đồng Lạc”, ta đứng dậy gọi thẳng tục danh của Công chúa, cười bình tĩnh: “Ta chỉ muốn hỏi một câu, tại sao... Là ta?”.

Tư Mã Đồng Lạc nhìn ta, khôi phục vẻ mặt lãnh đạm, “Bởi vì Độc Cô Bạch chỉ muốn Các chủ Thanh Phong Các, đây là điều kiện duy nhất của hắn”.

“Được”, ta gật đầu, “Ta đồng ý”. [@sieunhanu.wordpress] f2vbrg8r

“...”, Tư Mã Đồng Lạc dường như không dám tin tưởng.

“Có điều, ta cũng có điều kiện”, ta giơ lên ba ngón tay, “Thứ nhất, có thể hòa thân, nhưng nửa năm sau mới được cưới. Thứ hai, ta muốn Tiểu Hồng cũng có ở trong cung. Thứ ba, nửa năm sau cưới xong, cổ độc của bọn họ phải được giải, còn nữa...”, ánh mắt của ta đột nhiên âm lãnh, giống hệt như ác quỷ, gầm lên: “Không — Được — Đụng — Đến — Huỳnh — Đệ — Của — Ta!”.

Tư Mã Đồng Lạc nhìn ta một hồi lâu, đột nhiên vỗ tay, lồng sắt lập tức được kéo lên, ta bước ra ngoài, lão Trương vẫn đang quỳ.

“Đứng lên đi, như thế này không giống ông”, ta cười, nắm tay lão.

“Người... Sao lại đồng ý?”, lão gắng gượng nói, Hắc Đào và Tiểu Liên phía sau cũng đồng loạt nhìn ta.

“Cưới gả thôi mà, có cái gì mà không được, huống chi người ta còn có tiền có thế, mặt mũi cũng đẹp trai...”, ta cười vui vẻ, đột nhiên giọng nói trầm xuống: “Ta là lão Đại vô dụng, đã bắt mọi người che chở, còn gây họa khắp nơi...”.

Một trong bốn người Hắc Đào kêu nhỏ: “Thôn trưởng...”.

“Lần này...”, ta lại cười, “Hãy để ta bảo vệ các người... Có được không?”.

37. Chương 57 + 58

Chương 57

Màn đêm như nước, làm nổi bật ánh trăng khuynh thành.

Phủ tướng quân giống như một con ác quỷ mở rộng cái miệng đầy máu, chờ đợi ta ngoan ngoãn tự chui đầu vào.

Ta bước xuống kiệu, hơi khựng lại ở trước cửa, hít sâu một hơi, nói nhỏ với tên thị vệ phía sau: “Đi thôi”.

Tư Mã Hiển Dương đọc xong mật chỉ, khiếp sợ một hồi lâu rồi mới nói: “Cô...”.

“Tôi lừa anh”, ta mỉm cười nói: “Tư Mã tướng quân, anh lợi dụng tôi, thật ra thì tôi cũng lợi dụng anh, hai bên không thiếu nợ nhau, coi như là huê”.

Anh ta không nói gì, ánh mắt dần dần sâu lắng.

“Các chủ Thanh Phong Các là Ứng Thiên Nguyệt, cô chỉ là kẻ thế thân...”.

“Tư Mã tướng quân, anh đến đây được làm Tướng quân, tại sao tôi không thể trở thành Các chủ được chứ...”, ta nhẹ nhàng nói tiếp: “Còn nữa... Anh có thể trả lại Tiểu Tương Tử cho tôi không?”.

Anh ta nhìn ta hồi lâu, đột nhiên nói: “Cô đi thì cô ấy cũng đi, tôi không biết cô ấy ở đâu”.

Trong lòng ta nhẹ nhõm, hóa ra Dạ Kiếm Ly đã sớm thoát thân, tên hồ ly này căn bản không cần ta phải lo lắng.

“Triển Nhan...”, anh ta đột nhiên nói: “Tôi sẽ không ép cô nữa, ở lại đi... Cô định gả đi Đông Lăng thật sao?”.

“Cái này anh phải đi hỏi Trưởng công chúa đại nhân đại lượng yêu mến của anh á!”, ta cười, “Anh không ép tôi? Tô Hà a... Đây là lần cuối cùng tôi gọi anh như vậy”.

Ta đi tới trước mặt anh ta, nghiêm mặt nói: “Anh đã bị thù hận che mờ hai mắt, không còn là Tô Hà mà tôi yêu thích nữa...”.

“Tôi... Triển Nhan, chẳng lẽ cô đã quên... Thế giới này, người có thể hiểu cô, chỉ có tôi!”.

“Chỉ có anh sao? Tư Mã tướng quân, những lời này tôi nói với anh mới đúng, ở thế giới này, người có thể hiểu anh, cũng chỉ có tôi... Anh chỉ biết một mình anh, anh thậm chí còn chưa từng hỏi tên tôi là gì... Không phải sao?”.

Tư Mã Hiến Dương chán nản tựa vào ghế, ta xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại nữa.

“Nhớ kỹ... Tôi tên là Quý Hiểu Hàm”. [@sieunhanu.wordpress] afdgartg

Đêm nay, có vẻ đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Ta mỗi một thở dài, đẩy cánh cửa sương phòng, Tiểu Âu Âu ở trong phòng đang bắt an, nhìn thấy ta liền mừng rỡ chào đón đòi ăn, ta lấy chút thức ăn cho nó. Đột nhiên một người đẩy cửa vào, vội la lên: “Tiểu thư, cô đi đâu vậy... Tương Ngọc thật lo lắng cho cô”.

Ta đầu đầy hắc tuyến nhìn nàng... Không, phải gọi là hấn, người này ráng gắng gượng đến lúc ta đi rồi mới lấy Lệ Dao ra, tưởng là ta không nhìn thấy sao hả, bây giờ lại còn ở chỗ này chơi tiếp trò nam giả nữ... Ta rất muốn nhéo thất lưng Dạ Kiếm Ly, chỉ vào lỗ mũi hấn rồi cười phá lên chê bai hấn, chẳng qua... Đột nhiên ta không có hứng thú nữa.

Vì những giây phút chúng ta có thể bình tĩnh ở cạnh nhau như thế này, chỉ sợ không còn nhiều.

Ta rất phối hợp, ra vẻ giật mình: “Tiểu Tương Tử! Em không sao chứ? Sao em trốn ra được...”.

“Trốn?”, Tiểu Tương Tử đắc ý nói: “Em chỉ là không muốn dây dưa với hấn nữa thôi... Ách, tiểu thư, thật ra thì em biết võ công...”.

“Xuyt...”, ta đưa một ngón tay lên miệng, “Ta mệt mỏi quá, có thể cho ta mượn em dựa một chút không?”.

Tiểu Tương Tử nằm nghiêng ở trước giường, ta miễn cưỡng tựa vào bụng hấn, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Tiểu thư?”, hấn có chút căng thẳng, ta cảm thấy buồn cười.

“Nói đi, Tiểu Tương Tử”, ta nhắm mắt lại, “Khi đó, tại sao lại cứu ta?”.

Hấn chợt cứng họng, “Em...”. [@sieunhanu.wordpress] fdbr48y7r

Huỳnh từng bỏ cả tính mạng mình để cứu ta.

Ta ở trong lòng huỳnh, hình như cũng không tệ lắm.

Như vậy, có lẽ là đã đủ rồi. [@sieunhanu.wordpress] fbd5r4t8

Ta tiếp tục nói: “Thật ra thì huỳnh rất nhàm chán”.

Tiểu Tương Tử còn chưa phát hiện ra giọng điệu ta đã thay đổi, “Tiểu thư cô...”.

“Giọng huỳnh giả làm nữ nghe rất buồn ối”, ta không nhịn được khinh bỉ hấn, cầm bàn tay của hấn lên, “Sao lại đi bôi đen đến như vậy... Nếu không thì ta đã sớm phát hiện ra rồi... A, ta cũng không có để ý chân huỳnh lớn như vậy, căn bản là không giống con gái...”.

Ta lảm nhảm xong, Tiểu Tương Tử lại đột nhiên im lặng.

“Cô...”, hấn không động đậy, “Từ khi nào thì phát hiện ra?”.

“Phát hiện?”, ta cũng không động dậy nữa, “Không nói cho huynh biết... Miễn sao đã phát hiện ra là được rồi”.

Hắn trầm mặc một hồi, đột nhiên nhẹ cười, giọng cười trầm ấm rất êm tai này, ta đã rất nhiều đêm len lén nhớ đến.

“Ta mỗi ngày đều chỉnh gân cốt, sửa tiếng nói, dịch dung, bôi đen thân thể, che giấu mùi... Ngay cả như vậy cũng vẫn bị cô phát hiện, Tiểu Kỷ quả thật là không đơn giản”.

“Cho nên ta mới nói huynh rất nhàm chán”, ta vẫn dựa vào bụng hắn, lẳng lặng nằm yên.

“Chẳng lẽ cô đã phát hiện ra từ sớm?”, Dạ Kiếm Ly đột nhiên nghi ngờ hỏi: “Nói như vậy, lúc cô tắm rửa là cố ý lộ cho ta xem hả?”.

Ta chán nản, trên mặt nóng lên, tức giận nói: “Khi đó ta không biết!”.

“Chắc chắn, cũng đúng, ta tin rằng cô cũng không có can đảm khoe cái vóc dáng này”.

“Vóc dáng thể này thì sao hả, dù sao huynh đã nhìn rồi thì phải chịu trách nhiệm!”.

“Không được”.

“Không được? Ta nói nhất định phải...”. [[@sieunhanu.wordpress](#)]dv15r4tr

“Cô không biết xấu hổ a, là cô cố ý khoe cho ta xem”.

“Vậy thì sao hả?”, ta cao hứng đến mức ngồi dậy nói: “Vậy mà cũng có người không biết tại sao lại ăn dấm chua của ta nha”.

“Ai, ai ăn dấm chua của cô...”, Dạ Kiếm Ly quay mặt đi, bên tai ửng đỏ.

“Này”, ta chột chột hắn, “Nói thật đi, tại sao huynh lại cứu ta?”.

“Ta...”, lông mi Dạ Kiếm Ly rung động, dường như có chút căng thẳng, nhưng ngay sau đó khoát tay nói: “Cái gì mà nhiều tại sao vậy, cô á, cô còn thiếu ta một nguyện vọng mà...”.

Ta đen mặt, huynh không thể quên được chuyện này hả, đáng ghét.

Nhưng mà nếu không phải vì như vậy, thì mày muốn nghe được cái gì từ miệng huynh ấy chứ?

Tiểu Kỷ, mày muốn nghe cái gì? Có lý do gì, có thể làm ột người không biết bơi liều mạng cứu mình.

Cho dù là... Lý do rất nhạt nhẽo cũng được.

Ta rất muốn biết. [[@sieunhanu.wordpress](#)]fb47748yj

Dạ Kiếm Ly đứng dậy đi tới chậu nước bên cửa sổ, dừng lại rửa tay, hắn đứng đó, dường như thân thể tự động cao lên.

Ta lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị như thế, quên luôn cái đôi giày thêu to chình ình cực kỳ lố bịch bên dưới.

Đến lúc Dạ Kiếm Ly ngẩng đầu lên, trên trán đã xuất hiện lại dấu chấm đỏ, mắt phượng lạnh lùng, làn da tuyết trắng, nổi bật đôi môi đỏ tươi như máu.

Mỹ nhân quả là mỹ nhân a... Ta lại một lần nữa thổ dài, trong lòng mơ hồ khó chịu.

Dạ Kiếm Ly thấy ta nhìn hắn đến ngẩn người, đột nhiên sắc mặt đỏ lên, nói nhỏ: “Dù sao cô cũng biết rồi, không có gì vui nữa, ta đi đây”, hắn vừa dứt lời, người đã phóng tới bên cửa sổ.

Trong lòng ta không kịp suy nghĩ, lão đảo chạy qua túm lấy ống tay áo của hắn, “Không được đi!”.

Dạ Kiếm Ly cảm thấy kỳ lạ, “Sao vậy...”.

Thật ra thì ta biết, từ lúc bắt đầu ta đã biết.

Ta yêu Dạ Kiếm Ly.

Cho dù từng thề thốt rằng sẽ không dễ dàng yêu những tên đẹp trai nữa. Cho dù có lẽ hắn chưa bao giờ đặt ta ở trong lòng. Cho dù ta đã luôn tự cảnh báo mình, không được yêu những tưởng tượng và ảo giác của bản thân. Cho dù ta biết rõ, người hoàn mỹ như hắn, không phải là người ta có thể chạm đến.

Nhưng mà, từ lần đầu gặp gỡ, thiếu niên áo đỏ này đã là người đặc biệt. Từ đó ta luôn sợ hãi, sợ hắn biết, sau đó chê cười ta là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga.

Nhưng hết tối nay, có lẽ con cóc này dù có muốn cũng không ăn được nữa.

Ta phải kết hôn, đúng là một chuyện buồn cười, lại còn bị đối phương chỉ đích danh muốn kết hôn. Nhưng thứ người ta muốn cưới cũng chỉ là thân phận Các chủ Thanh Phong Các, không phải là ta – Kỷ Triển Nhan.

Cho đến bây giờ ta không hề nghĩ tới sẽ có ngày này, ta lại bị buộc phải từ bỏ hắn.

Thật ra thì ta từng len lén nghĩ, nếu như ta cứ cố gắng, không biết Dạ Kiếm Ly có thể nào...nhìn đến ta một cái hay không.

Chẳng qua, đã quá muộn. [@sieunhanu.wordpress]fb2t48t4

Ta muốn huynh đệ của ta, ta muốn thiên hạ trăm họ.

Thế này thật không giống ta a... Tiểu Kỷ luôn ích kỷ, Tiểu Kỷ luôn tham tiền sợ chết... Nhưng mà, cảnh tượng thái bình an lạc ngày đó sau khi mới bước ra khỏi hoàng cung vẫn khắc sâu trong đầu ta. Nếu như người bán hàng rong ven đường không thể nào vất vả cần cù rao hàng nữa... Lão đánh xe lau mồ hôi mắt đi nụ cười thuần phác đó... Cô bé kia cũng không được gia gia đút cơm, cũng không còn nhìn thấy nụ cười đầy nếp nhăn của ông lão...

Ta không phải là cao thượng đâu, nhưng lưng ta không gánh nổi tội ác này.

Đây là con đường ta tự mình lựa chọn.

Thiếu niên ở trước mắt ta mặc một bộ váy lụa của con gái, đôi mắt đen bóng sáng như ánh trăng bạc, bất kỳ điều mỹ lệ nào trên cõi đời này, cũng không sánh bằng đôi mắt đó.

Dạ Kiếm Ly a...

Ta nhẹ nhàng cười, đưa tay nắm lấy cổ áo Dạ Kiếm Ly, kéo hắn xuống. Dung nhan mỹ miều của hắn lập tức phóng lớn trước mắt ta.

Ta ôm lấy mặt hắn, hung hăng hôn lên.

Thân thể Dạ Kiếm Ly đột nhiên cứng ngắc, môi hắn lạnh như băng, mơ hồ có mùi thơm hoa đào, lông mi khẽ rung rung cùng ánh mắt ngây người, phản chiếu lại đôi mắt sâu thẳm của ta.

Dường như kéo dài cả một thế kỷ.

Ta ngẩng đầu, hắn vẫn trưng ra cái vẻ mặt thuần khiết vô tội, hắn là khiếp sợ quá mức nên quên mất phải giãy dụa.

Cái loại người thông minh tuyệt đỉnh như hắn rất ít khi lộ ra vẻ mặt ngờ nghệch như vậy, ta không nhịn được cười phá lên, nhưng thật ra trong lòng đã quay cuồng rối bời. Thôi bỏ đi, ít nhất lão nương cũng đã được ăn đậu hủ của hắn, cũng không lỗ lắm, oa ha ha ha ha.

“Dạ Kiếm Ly, ta yêu huynh”.

Ta cười đến mức giọng nói cũng run lên, “Nhưng mà, huynh quá tốt, ta không thể yêu được nữa”.

Chương 58

“Dạ Kiếm Ly, ta yêu huynh”.

Ta cười đến mức giọng nói cũng run lên, “Nhưng mà, huynh quá tốt, ta không thể yêu được nữa”.

Dứt lời, ta xoay người lao ra khỏi phòng, chạy thẳng một mạch về phía cổng phủ tướng quân.

Kiệu đã chuẩn bị xong, thị vệ trước cửa tiến lên một bước, “Tham kiến Quận chúa”.

Ta rút cuộc không nhịn được nữa òa ra khóc, tên thị vệ kia giật bắn mình khẽ run lấy bối, vội la lên: “Thuộc hạ đáng chết”.

Ta nước mắt lưng tròng, nói: “Ta... Ta để quên Tiểu Âu Âu... Để quên ở trong phòng”.

Tên thị vệ trong lòng nhẹ nhõm, “Thuộc hạ đi lấy cho Quận chúa”.

Ta chui vào trong kiệu, tim đập bịch bịch, nước mắt còn dính ở khóe miệng, bộ dạng thế này nhất định là nhìn rất ngu.

Ta lại còn đi...tỏ tình với Dạ Kiếm Ly. [@sieunhanu.wordpress]3v6r4hew

Đầu óc ta bị nước vào rồi hả trời? Không, không phải, phải gọi là bị teo não rồi mới đúng.

Chẳng lẽ lần trước bị người ta từ chối còn chưa đủ thảm hại sao? Còn chưa đủ đau khổ sao?

May mà Dạ Kiếm Ly lúc này cũng ngây dại ra, chắc là ngay cả chuyện cười nhạo ta cũng không thèm nghĩ tới, trực tiếp không thèm để ta vào trong mắt rồi.

“Quận chúa...”.

Ta vén rèm lên, tên thị vệ ôm cái bọc chứa Tiểu Âu Âu trong tay, đang không biết làm như thế nào cho phải.

“Trong phòng... Có ai không?”, ta hỏi nhỏ.

“Bẩm Quận chúa, không có”. [@sieunhanu.wordpress]dfb21t8y4

“Ừmm”, ta như có điều phải suy nghĩ.

“Quận chúa... Gà của người...”. [@sieunhanu.wordpress]v5r4g8r7

...

“Nó là chim!”, ta khó chịu ôm lấy Tiểu Âu Âu, “Người mới là gà, cả nhà người đều là gà!”.

Tên thị vệ không hiểu nổi phụ nữ nhà mình sao lại là “gà” được, đành ngậm miệng một cách đáng thương. (*phụt*)

Bốn cung nữ độ tuổi trung niên vừa thấy ta bước xuống kiệu, lập tức di chuyển đến trước mặt của ta, ta sợ hãi lui về phía sau một bước.

“Nô tỳ hầu hạ Quận chúa nương nương thay quần áo”.

“Thay quần áo?”, ta đầu đầy hắc tuyến, nói: “Cần phải thay à?”.

Chân ta vừa mới bước vào, cánh cửa phía sau đã bị đóng kín, ngay sau đó một cung nữ cúi thắt lưng của ta ra, rồi lớp áo ngoài rơi xuống, một cung nữ khác cởi giày, cung nữ thứ ba lột luôn đồ lót của ta, ta nhanh chóng trần như nhộng, sau đó bị cung nữ thứ tư ném vào một cái thùng nước nóng lớn một cách cực kỳ không nhẹ nhàng.

Mùi thơm hoa đào chợt ập tới, bốn người tám cái móng vuốt không ngừng giở trò trên người ta, tám bông hoa kiêu này cũng chẳng có chút gì hay ho, ta thảm bại. Bỗng một trong số bốn cung nữ đột nhiên nói nhỏ: “Dáng người của Quận chúa nương nương thật đẹp”.

Cơn giận của ta lập tức bay mất, “A, ừ, cảm ơn”.

“Đúng vậy a”, cung nữ đó nói: “Từng hầu hạ nhiều nương nương xuất giá, ai cũng gây đến mức không chịu được, nhưng mà dáng người của Quận chúa nương nương, vừa nhìn là đã thấy rất dễ sinh con”.

...

Ta nghệt mặt ra, đành đáp: “Làm gì có”.

Sau đó ta bị lôi ra ngoài trong tình trạng ướt nhẹp, lau khô thân thể, rồi bắt đầu bôi một loại phấn có mùi thơm ngào ngạt, làm hại ta hắt xì hết mấy cái, áo váy từ trong ra ngoài đều đổi thành màu đỏ hoa lệ lệ hoành tráng, còn đầu tóc thì do không đủ dài để búi nên đành phải gắn hoa lên cho có lệ, chính giữa cài thêm một cây trâm phượng nặng nề, lòng ta thoáng vui mừng, đó nhất định là vàng ròng, có phải đều là của ta không hả?

Việc cuối cùng chính là trang điểm, ta không được lộn xộn nhưng mà ta rất ngứa, thế cho nên ba cung nữ phải cùng nhau đè ta lại, cung nữ còn lại tô son điểm phấn trên mặt ta một cách bắt mắt, thuận tiện còn cắt luôn móng tay móng chân. Kết cục là ta khiếp sợ nhìn cô gái trang điểm xinh đẹp trong gương đồng, thêm bộ váy đỏ hoa lệ lộng lẫy lại càng có vẻ đầy đủ quyền rũ, quả thật là khác xa một trời một vực so với khi ta tự trang điểm.

Bốn cung nữ đang thưởng thức kiệt tác của mình, bụng ta vang lên tiếng ọc ọc ọc, khiến cho bọn họ đen mặt. Một người có phản ứng trở lại, “Nô tỳ chuẩn bị bữa tối cho Quận chúa”.

“Không cần”, một giọng nữ nói. [@sieunhanu.wordpress] 5e4fw87ge

Ta vừa định hỏi ai, không ngờ Tư Mã Đồng Lạc liền xuất hiện. Thì ra vị đại tỷ này cô ăn no rồi, lão nương đói bụng thì cô mặc kệ a!

“Tham kiến Công chúa”, bốn cung nữ quỳ xuống.

Thấy Tư Mã Đồng Lạc không thèm quan tâm đến lý lẽ, ta khó chịu nói: “Ta đói bụng”.

“Ngày mai sau khi lên thuyền rồi dùng bữa cũng không muộn”, cô ta chậm rãi nói: “Còn có hai canh giờ nữa là trời sáng rồi, đừng làm phai màu son phấn trên miệng”.

Tây Trạch lớn như vậy, lại còn keo kiệt chút son phấn. Ta bĩu môi không muốn nhìn tới cô ta, khoe mắt liếc đến cái túi nhỏ của mình, ám khí đều để trong đó, nếu bây giờ đi qua đó, rồi len lén cầm tới đây, không biết có thể giải quyết luôn cái ả Tư Mã Đồng Lạc này hay không. Trong khoảnh khắc ta nổi lên ý muốn giết người, đột nhiên nghĩ đến mẫu cổ vẫn còn đang ở trong cơ thể cô ta, thật đúng là không thể đụng tới cô ta được. Sáu cái mạng của huynh đệ ta, vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.

Cho nên khoảng thời gian sau đó quả là hành hạ bản thân, ta dưới tình trạng đói bụng đến cực điểm, lại bị lôi lên một cỗ kiệu hoành tráng trước giờ chưa từng thấy, bên trong rộng như vậy êm như vậy, nhưng lại bị váy áo gò bó chỉ có thể ngồi yên một tư thế khó chịu. Miệng ta ngoan ngoãn ai nói gì cũng đồng ý, chờ đến khi cung nữ vừa buông rèm xuống, ta liền ngã vật ra nệm, mí mắt trên và mí mắt dưới lại bắt đầu điên cuồng chém giết nhau, chỉ khổ một cái là, mặc dù buồn ngủ muốn chết, nhưng ta lại không ngủ được chút nào.

Ta lo lắng về tất cả mọi chuyện, nhưng ta lại mắc kẹt ở cái chỗ này.

Tư Mã Đồng Lạc ra lệnh cấm, ngoại trừ thuyền của chúng ta, trong vòng nửa năm sau không cho bất kỳ thuyền nào ra biển, ai vi phạm thì trực tiếp chém chết. Chiêu này cũng rất độc a, cho dù lão Trương bọn họ có giải quyết được cổ độc hay không, thì ở nơi biển rộng mênh mông này, cho dù võ công có tuyệt đỉnh đi nữa, mà không có thuyền thì cũng không làm gì được. Mà thuyền bè thì rất lớn, có cố gắng giấu đến mức nào, ra tới biển cũng sẽ bị phát hiện thôi, lúc đó sẽ trở thành mục tiêu bị xử chết.

Bụng ta lại kêu ục ục một tiếng. Tiểu Áu Áu miễn cưỡng cuộn mình vào trong góc, ta ngậy mắt tưởng tượng cảnh lông vũ của nó dần dần rơi sạch, vóc dáng khêu gợi từ từ lộ ra, lớp da nung màu đồng có sức hấp dẫn không chịu nổi... Tiểu Áu Áu bị nhìn đến mức nổi da gà, lông cánh gì dựng hết lên, cúi đầu rên rỉ một tiếng.

Ta rút cuộc ngủ thiếp đi.

Trong ánh trăng mờ ảo có người gọi bốn chữ “Hòa Nhan Quận chúa”, ta suy nghĩ thật lâu mới phát hiện ra hình như là đang gọi ta. Đột nhiên một luồng gió lạnh lướt qua người, ta lập tức có chút tỉnh táo, bò dậy nhìn, Tư Mã Đồng Lạc mở rèm, khoe mắt neho lại nhìn ta. Hóa ra ta đã lên trên boong thuyền, phía dưới bên tàu đầy người, ai cũng rướn cổ lên xem ta trông như thế nào.

Ta liền lặn một vòng ngồi dậy, nhìn sắc mặt Tư Mã Đồng Lạc, hẳn là hình tượng bây giờ của ta không tốt cho lắm a. Tư Mã Đồng Lạc đen mặt, nhỏ giọng nói: “Không phải đã nói cho người biết là chỉ có thể ngồi sao?”.

“Cô nói thì ta phải nghe theo à?”, ta vén sợi tóc rút trên trán, cười khiêu khích: “Rồi giờ thế nào? Muốn ta nói gì sao?”.

Không đợi Tư Mã Đồng Lạc trả lời, ta cười híp mắt mở miệng quát: “Chào các đồng chí! Các đồng chí đã cực khổ rồi!”.

...

Phía dưới ồ lên một tràng. [@sieunhanu.wordpress]svb54rh8

Tư Mã Đồng Lạc cố gắng dùng ánh mắt lườm chết ta, nhưng mà có cái gì sai sao hả, vị lãnh đạo nào lên nói chuyện cũng nói hai câu này trước mà?

Bên cạnh có tiếng bật cười, ta nhìn lại, hóa ra là tiểu hoàng đế lặn trước. Nó chớp chớp mắt nhìn ta, vẻ mặt cực kỳ tò mò, hẳn là cũng không biết Trương công chúa nhà nó đang giở thủ đoạn với ta.

Đột nhiên một đội thị vệ bước ra từ giữa đám đông, ta lập tức nhận ra mấy người bị vây ở giữa chính là đám lão Trương, ta bỗng dưng mất bình tĩnh, ngón tay siết chặt ống tay áo, phải làm thế nào bây giờ.

“Cung tiền Quận chúa”, bọn họ quỳ xuống nói. Ta mở lớn mắt nhìn, lão Trương đột nhiên ngẩng đầu, trong nháy mắt không còn thấy bóng dáng lão đâu. Đội thị vệ lập tức náo loạn, dân chúng nhìn thấy cũng không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Tư Mã Đồng Lạc đột nhiên kêu lên: “Hoàng thượng!”.

Tiểu hoàng đế ngạc nhiên nhìn Tư Mã Đồng Lạc, “Cô cô, sao vậy?”.

Lão Trương bỗng xuất hiện ở phía sau tiểu hoàng đế, ngón tay làm ra tư thế muốn đánh chết, ta biết lão muốn làm gì rồi, lập tức cướp ngay một thanh kiếm từ gã thị vệ bên cạnh, đặt lên sau eo Tư Mã Đồng Lạc. Tình thế nghịch chuyển trong khoảnh khắc, ta cười lạnh, “Cô... Đánh giá Túc Sát quá thấp rồi”.

Ta hiểu ra Tư Mã Đồng Lạc đoán rằng mấy người bọn họ sẽ không dám ra tay, nhưng vẫn cẩn thận bố trí thị vệ vây bọn họ vào chính giữa, cổ độc này dường như có ảnh hưởng đến nội lực, nhưng mà dù có giảm nội lực đi nữa thì lão Trương vẫn dư sức đối phó mấy người này.

Tất cả những hành động này, chỉ có người trên thuyền biết được, dân chúng phía dưới không hề phát hiện ra. Lão Trương đứng phía sau tiểu hoàng đế, nhưng tiểu hoàng đế vẫn không hay biết gì, vẻ mặt nghi ngờ nhìn Tư Mã Đồng Lạc.

“Bỏ qua cho bọn họ, nếu không long mạng của Hoàng thượng... Chắc chắn, khó mà giữ được a”, ta uy hiếp.

Tư Mã Đồng Lạc lom lom nhìn lại, “Vậy thì ra tay ngay đi, những kẻ có thể làm hoàng đế bù nhìn còn rất nhiều”.

Ta sững sốt, thật ra thì vốn cũng không muốn giết tiểu hoàng đế vô tội kia, chỉ không ngờ cô ta quá mức tàn bạo, dù gì đó cũng là con ruột của em trai mình... Cho nên ta liền kẻ thanh kiếm lại gần, “Vậy thì ta giết cô!”.

“Mẫu cô ở trong cơ thể ta”, Tư Mã Đồng Lạc khê mỉm cười, “Kỷ cô nương nếu như không để ý đến sống chết của bọn họ, vậy thì cứ giết ta đi”.

Thượng Đế làm chứng, ta thật sự rất muốn chém một nhát aaaaaa.

Nhưng mà, vẫn không thể ra tay, trong lòng ta ràn rụa nước mắt, đành ngoan ngoãn thu thanh kiếm về, xoay người sang nháy mắt với lão Trương, lão nhìn ta, ánh mắt khó hiểu, nhưng vẫn thu tay, lui trở về chính giữa đám thị vệ.

“Vậy nếu cô không may bỏ mạng, thì mạng của bọn họ cũng mất theo sao?”.

“Vậy cho nên nửa năm này, bọn họ tốt nhất là đi theo bảo vệ ta”.

Tư Mã Đồng Lạc lại nhếch lên một nụ cười đáng hận, ta tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, con mắt đảo đảo rồi liền cười nói: “Vậy Công chúa nương nương cũng phải chiều cố bọn họ cho tốt a, tiền tháng ít nhất một ngàn lượng”.

Tư Mã Đồng Lạc có chút nghi ngờ không cười nữa, ta ác độc nói tiếp: “Ta là người rất nhiều chuyện, thích nhất là kể chuyện tầm xàm, trở về gặp Nhị hoàng tử, đi thêm vài bước nữa nhất định sẽ gặp được một người khác nha, ta và Hoắc đại thúc xưa nay quan hệ rất tốt, kể chuyện gần đây của bạn bè cũ của hần cho hần nghe chắc cũng không tệ đâu, ví dụ như nàng ấy vừa gả ấy phu quân thì đã hại chết hết mấy người, cưới đi cưới lại mấy lần mà chuyện tình cảm cũng chẳng khá khẩm hơn a...”.

“Người nói nhầm!”, sắc mặt cô ta trắng xanh, “Ta gả cho người khác hồi nào?”.

“Ồ? Ta có nói là cô sao?”, ta cố ý nói: “Ta đang nói Hoắc đại thúc trước kia rất có cảm tình với một cô quả phụ hàng xóm mà, cô gấp gấp cái gì?”.

Ta quanh co lòng vòng một hồi lại mắng cô ta là quả phụ, Tư Mã Đồng Lạc giận đến mức xoay người vội la lên: “Ta sẽ tiếp đãi bọn họ như thượng khách! Người đừng có... Đừng có nói nhầm trước mặt chàng!”.

Trong lòng ta thoải mái cực kỳ, theo lý mà nói, với cái kiểu nhân vật như Hoắc tiên sinh, ta đây chỉ cần bịa chuyện bởi móc đâm chọc một chút thôi, khỏi phải nói cũng biết Tư Mã Đồng Lạc sẽ phát cuồng lên thế nào, thật là đã ghiền a.

Thuyền đã sắp rời bến, ta xoay người lại, nhìn những người xa xa trên bờ, muốn ghi nhớ thật kỹ hình ảnh của bọn họ trong lòng.

Đột nhiên một bóng người màu đỏ lóe lên, ta chạy tới nắm lấy tay vịn lan can, Dạ Kiếm Ly đang đứng trên cây cổ thụ cao nhất, phía dưới là một biển người, phía trên chỉ có một mình hần. Thuyền đi càng lúc càng xa, ta không nhìn rõ được nữa, đành phải quyết tâm quay đầu đi.

Có lẽ sẽ không thể nói lời chào tạm biệt được nữa.

Dạ Kiếm Ly.

38. Chương 59 + 60

Chương 59

Quãng đường đi này gian khổ không thể nào nói hết được, đi được một nửa lộ trình thì Tiểu Âu Âu bắt ngờ bay được trở lại như một kỳ tích, nhưng hóa ra là bị một con chim biển khác dụ dỗ, hừ cái con chim mê gái này, cũng may là từ ngày nó đi theo ta nó cứ mập lên không ngừng, mang theo nó cũng không tiện, nên như thế cũng là kết cục tốt nhất cho nó. Tiểu Âu Âu lưu luyến lượn vài vòng quay đầu nhìn ta, sau đó cùng bạn gái của nó nghênh ngang rời đi, trong lòng ta hiểu, nhưng vẫn có cảm giác mất mát.

Không có thuốc chống say của Tiểu Tương Tử, ta ói đến mức quỷ thần thiên địa cũng phải khiếp sợ, thường xuyên đang nói chuyện liền phun ào ào lên đầu lên mặt người bên cạnh, mấy lần sau lúc ta nói chuyện chẳng còn ai dám ở cạnh ta, tất cả đều chạy vào góc phòng sợ hãi nhìn ta, sợ bữa cơm trưa trong bụng ta sẽ giáng xuống đầu bọn họ.

Cuối cùng hơn nửa tháng sau cũng đã tới bến tàu Đông Lăng, cả bọn thị vệ và ta đều thở phào nhẹ nhõm.

Lần này tới đây bên cạnh ta chẳng có một nha hoàn nào, đành tự mình ngồi trước gương rồi bôi son trát phấn dựa theo trí nhớ, cuối cùng trở nên thô thảm đến nỗi không dám nhìn, hìc, thôi cứ như vậy đi. Nhưng mà nếu một Quận chúa lại phải tự mình vén rèm lên nói chuyện thì rất là mất thân phận, ta hắng giọng, chờ thị vệ Đông Lăng tới.

“Tại hạ Văn Viễn, Hải Quan Tướng quân, cung nghênh Hòa Nhan Quận chúa”.

Lòng ta chấn động! Đây là giọng nói của Lộ Văn Phi, không phải là hắc đang ở Tây Trạch sao? Sao lại trở về Đông Lăng trước ta một bước?

“Nhị diện hạ thân thể bệnh nhẹ, không thể tự mình nghênh đón, kính xin Quận chúa bao dung”.

Lòng ta nghi ngờ, nhưng ngoài miệng vẫn giả vờ “Ừm” một tiếng, giọng điệu mềm nhũn nhào nhệch.

Chắc là cũng đã nổi da gà, thị vệ Tây Trạch nói: “Thuộc hạ hộ tống Quận chúa tiến cung”.

Từ trên thuyền vang ra tiếng vận chuyển đồ đạc, ta vén một góc rèm, hai con mắt lập tức tỏa sáng lấp lánh như đèn pha: Bà nội nó, đây chính là đồ cưới của lão nương, Tư Mã Đồng Lạc quả thật là hào phóng... Nhưng hòa thân là để tương trợ cho Độc Cô Bạch, những thứ này cuối cùng cũng thuộc về hắc, nghĩ tới đây, ta bày ra vẻ mặt như đưa đám.

Lộ Văn Phi người này cũng được lên làm Tướng quân, thăng quan tiến chức nhanh ghê nhỉ, nhưng nghe người ta nói là Nhị hoàng tử kia không có quyền lực gì, có thể thấy được bản thân hắc cũng tốn không ít thời gian. Ta ngồi đằng sau cửa sổ khinh bỉ liếc hắc một cái, nhớ lại Lộ Văn Phi hồi trước, lúc đó ta không hề phát hiện ra hắc lòng lang dạ thú như thế, nói cho cùng thì... Đều là vì Tiểu Hồng sao?

Lần này ta đặt điều kiện, cũng không biết Tư Mã Đồng Lạc có làm được hay không, nếu như Tiểu Hồng theo vào cung thật, thì bọn ta không cần chơi trò tìm tìm trốn trốn khắp nơi nữa, mà ưu thế dường như lại còn thuộc về ta, nàng ta một lòng thâm thương Độc Cô Bạch, ta lại trở thành vợ của Độc Cô Bạch, lão nương hết lần này tới lần khác không để cho nàng đạt được ý nguyện, hình như ta hơi thủ đoạn... Nhưng mà không muốn cũng phải làm thôi.

Trong lòng ta cười lạnh, Ứng Thiên Nguyệt, người tự cầu phúc ỉn đi. Nhưng đến cả ông trời cũng chẳng thương xót người đâu!

Ta mãi mê suy nghĩ, cỗ kiệu đi rất nhanh, nhưng ta cũng không bị say xe nữa. Đã đi hơn nửa ngày, cỗ kiệu này hắc là không nhanh bằng xe ngựa. Nghĩ đến xe ngựa, ta đột nhiên lại nhớ tới Tư Mã Hiến Dương, trong lòng tự dưng cũng không cảm thấy buồn cho lắm, dường như ta đã có linh tính trước là anh ta có âm mưu, dù sao đi nữa ta cũng chưa bao giờ đặt anh ta trong lòng, nên cũng không cảm thấy đau khổ.

Trời dần tối, một mảng ráng đỏ như thiêu đốt ở phía chân trời, ta chỉ cảm thấy nó giống như một viên kẹo đường thật to, lúc này mới sực nhớ ra là cả ngày rồi chưa được ăn gì. Sao kết cục của ta lần nào cũng là đói bụng thế này... Đến rồi đến rồi! May mà ta đã nhìn thấy một góc cung điện rực rỡ, cỗ kiệu dần dần chậm lại, đi thêm một lát, cuối cùng cũng dừng lại.

Dường như đang diễn ra nghi thức long trọng nào đó, ta không dám vén rèm lên nhìn, chỉ nghe giọng nói lạnh lẽo của bà Tiêu Thái hậu đang nói cái gì mà “Hai nước giao hảo...”, “Sau khi hòa thân thì càng thêm thân...”, ta cũng không quan tâm tới cho lắm, chẳng qua, sau khi trở về từ Tây Trạch, ta thấy giọng nói của bà ta có vẻ thân thiết hơn nhiều, chắc là do quan hệ với Tư Mã Đồng Lạc. Sau đó có rất nhiều người, hắc là đám văn võ bá quan, đột nhiên cao giọng hô: “Cung nghênh Hòa Nhan Quận chúa”.

Ta thoáng chốc sợ đến lú lút tay chân, giờ ta phải làm sao cho đúng?

Rèm cửa được một bàn tay tái nhợt vén lên. [@sieunhanu.wordpress]erh6ey4g

Ta ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt âm áp đến cực đỉnh, cùng một khuôn mặt nhả nhặn như ngọc.

Hắc khoác trên người bộ quần áo tuyết trắng, một hạt bụi nhỏ cũng không dính, cực kỳ không phù hợp với khung cảnh xa hoa nơi này.

Vô cùng không phù hợp, có lẽ là bởi vì giọng nói của hắc quá nhỏ nhẹ, bởi vì ánh mắt của hắc quá dịu dàng.

Bởi vì khóe miệng hắc cong lên nụ cười mỉm, âm áp đến mức dường như không thứ bóng tối nào có thể chạm tới.

Độc Cô Bạch nhẹ nhàng gọi: “Hòa Nhan”. [@sieunhanu.wordpress]dv5r4g8r4

Ta không tự chủ được nữa, vươn tay ra đặt vào lòng bàn tay hắn, đứng dậy khom lưng chui ra khỏi kiệu, ráng đỏ đang từ từ tản đi, mặt trời sắp lặn, trời đất lâm vào một màu mờ ảo.

Độc Cô Bạch nhìn lên phía trước, hai bên đều là quan viên đang hành lễ. Sắc mặt ta nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, ráng bước từng bước nhỏ, bắt chước hắn đi thẳng về phía trước, trong lòng căng thẳng không chịu nổi, đầu óc kêu ong ong.

Độc Cô Bạch đột nhiên ho sù sụ mấy cái, sắc mặt tái nhợt, ngón tay lạnh như đá, cũng không biết giữa bọn ta ai là người đang dìu ai đi nữa, ta không dám ghé mắt nhìn, chỉ dám từ từ đi thẳng về phía trước.

Hắn... Tại sao chỉ muốn một mình ta?

Dọc theo đường đi, đã vô số lần ta nghĩ đến vấn đề này, ta từng vô tình gặp hắn trong hoàng cung hai lần, bây giờ xem ra, có lẽ hắn đã biết rõ thân phận của ta. Hắn còn quen biết Tiểu Hồng, biết hiện nay nàng là Các chủ Thanh Phong Các, hắn là cũng biết ta mới thật sự là Các chủ. Nhưng bây giờ quyền lực gì đều nằm trong tay Tiểu Hồng, hắn muốn ta thì được lợi ích gì?

Trong lòng ta xuất hiện một chút oán hận, nếu không phải do hắn, ta đâu có bị ép tới tình cảnh như thế này.

Cuối cùng đã đi tới trước điện, ta quỳ xuống tham kiến Tiêu Thái hậu, bà ấy lại không nhận ra ta, mặc dù đây là việc đã định trước trong kế hoạch, nhưng mà dù gì thì ta cũng từng làm cho người ta ấn tượng khó phai đến thế cơ mà...

Tiêu Thái hậu trò chuyện mấy câu, tiếp đãi ta không chút chậm trễ, nhưng lại vô cùng xa cách với Độc Cô Bạch, cực kỳ không muốn nhìn thấy bộ dạng của hắn. Ta liếc nhìn hắn, lại thấy hắn ho khan vài tiếng, vẫn là nụ cười nhàn nhạt như cũ, không hề nói gì.

“Hôm nay trong cung thiết đãi yến tiệc, tẩy trần cho Quận chúa”.

Ta mừng rỡ ngẩng đầu, các cung nữ hai bên nối đuôi nhau bưng mâm thức ăn vào, mùi thơm xông lên mũi. Ta lập tức có cảm giác như mình vừa đặt chân lên thiên đường, nhớ lại lúc trước phải đứng sau lưng Hoắc tiên sinh ăn lên ăn lút, bà nội nó, rốt cuộc ta đã có thể quang minh chính đại ngồi ở chỗ này ăn uống rồi, đời người thật là sung sướng, thật là thoải mái a.

Ta vui vẻ ngồi xuống bên cạnh Độc Cô Bạch, văn võ bá quan tất cả cũng ngồi vào bàn tiệc, Tiêu Thái hậu ngồi ở phía trên không ngừng lăm bằm lầu bầu, lời nói lạnh nhạt tỏ vẻ cao thượng nghe chẳng khác gì mấy bà già nội trợ, nhưng thật xui xẻo là ta không thể không chú ý lắng nghe, đành phải liếc một con mắt lên theo dõi, một con mắt còn lại nhìn bàn đồ ăn trước mặt mà chảy nước miếng.

Không khí như bị đè nén, tay ta căng thẳng cẩn thận cầm chặt đôi đũa, cố gắng không tạo ra tiếng đũa va vào chén.

Thế này quả thực là rất biến thái a a a, Tiêu Thái hậu dài dòng một hồi thì nói xong, ngoại trừ tiếng rót rượu lúc bắt đầu bữa tiệc ra, sau đó chẳng còn một chút tiếng động nào nữa, hầu hết mọi người chỉ hớp vài ngụm rượu chứ không ăn, hơn nữa còn lén lén lút lút nhìn về mặt Tiêu Thái hậu và Độc Cô Bạch như mấy tên trộm, Tiêu Thái hậu chỉ nhấp vài hớp rượu, Độc Cô Bạch từ đầu đến cuối chỉ khụ khụ không ngừng. Nếu không phải ta đã đói đến mức bụng đánh vào lưng, thì trong cái bầu không khí như thế này, ta cam đoan rằng một chút khẩu vị cũng không còn.

“Ôi chào nha nha...”, từ ngoài điện đột nhiên có tiếng nói quen thuộc, “Ta lại đến chậm rồi”.

Thừa dịp tất cả mọi người đều ngoái nhìn ra cửa điện, ta chớp ngay cái đuôi gà trước mặt, phập một phát gặm một miếng thật lớn. Sau đó mới bắt đầu nhận ra, giọng nói đó thật sự là rất quen tai a...

“Tham kiến mẫu hậu”, một thiếu niên trang phục lộng lẫy bước vào điện, nụ cười đọng trên khóe môi của y, cặp lông mày phong tình kiều diễm.

Niệm Văn!

“Đã lớn như vậy rồi mà cứ hay đến trễ!”, Tiêu Thái hậu giả vờ tức giận nói: “Niệm nhi, mau tới tham kiến hoàng tẩu tương lai của con đi, là Hòa Nhan Quận chúa”.

Trong miệng ta ngậm đầy thịt, tay đầy dầu mỡ, sững sờ ngay tại chỗ. Bà nội nó, Tiêu Thái hậu và đám quan lại bọn họ không nhận ra ta, nhưng Niệm Văn nhất định sẽ nhận ra!

“A...”, Niệm Văn cười khanh khách xoay người nhìn ta, “Vị này chính là... Ồ?”

Ta lập tức cao giọng nói: “Tham kiến Tam hoàng tử”, vừa nói xong liền len lén nháy mắt với Niệm Văn.

Niệm Văn tròn mắt há hốc mồm nhìn ta, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, “Cô...”

“Ta là Hòa Nhan”, ta nhét tay xuống dưới váy chùi chùi dầu mỡ, cười đầy uy hiếp.

“Niệm nhi, sao lại nhìn chằm chằm hoàng tử như vậy, thật không có quy củ”, Tiêu Thái hậu quát lên.

Niệm Văn lại không thèm để tâm tới.

“Tam đệ”, Độc Cô Bạch đột nhiên khẽ nói: “Mẫu hậu đang nói chuyện với đệ đó”.

Ta nhìn sang bên cạnh, hẩn lại ho mấy cái, ánh mắt trong sáng vô cùng. Niệm Văn ngẩn ra, đột nhiên lại cười rộ lên, không nói thêm gì nữa, đi tới ngồi xuống bên cạnh Tiêu Thái hậu.

Yến tiệc đêm nay sóng ngầm mãnh liệt, ta đói bụng đến mức không thể để ý nổi hình tượng của mình nữa, ăn uống ngồm ngoàm như kẻ sắp chết đói, thật lâu sau này sử sách Đông Lăng ghi lại, Quận chúa Tây Trạch xuất thân từ dân tộc man di, lỗ mãng vô lễ, lại còn tham lam thức ăn ngon của Đông Lăng.

Rất nhiều năm sau, khi ta đọc được đoạn sử sách đó, ban đầu có chút tự đắc gật gật đầu. Sau đó thì...

“Kẻ nào viết sách! Chém chém!!!”.

...

Thế cho nên, Quận chúa Tây Trạch, đang tiếng vang xa.

Chương 60

Bữa yến tiệc kết thúc rất trễ, ta và Độc Cô Bạch cùng ngồi trên một cái kiệu, dường như sau này ta sẽ phải ở lại phủ của hẩn bên ngoài cung. Đi chưa tới một canh giờ, kiệu dừng lại, một tỳ nữ tiến lên đỡ ta xuống xe ngựa, trong bụng ta khó chịu, tối nay chắc lại không ngủ ngon được rồi, aiz.

Hmm, phủ đệ bên ngoài cung của Nhị hoàng tử cũng khá lớn, nhưng mà quá mộc mạc, hoàn toàn không giống như chỗ ở dành cho bậc vương tôn. Độc Cô Bạch ho khan vài tiếng, dịu dàng nói: “Nơi này so với hoàng cung, đơn sơ hơn một chút, nàng chịu khổ rồi”.

Ta không tự chủ cũng buột miệng khách khí theo: “Không sao không sao, vậy là tốt rồi, năm đó ta còn...”.

Ách, suýt nữa thì lộ, ta lúng túng ngậm miệng đứng yên.

Độc Cô Bạch cười cười, không nói gì, chỉ căn dặn tỳ nữ bên cạnh: “Đưa Quận chúa về phòng nghỉ ngơi”.

Tỳ nữ kia đáp một tiếng, ta vừa định xoay người đi, thì nghe thấy một giọng nói ngọt ngào từ xa đang vội vàng chạy đến gần.

“Điện hạ, ngài trở lại rồi...”. [@sieunhanu.wordpress] fber4ge4g

Trái tim ta căng thẳng như bị bóp chặt.

Quay đầu lại, bóng người đang chạy về phía Độc Cô Bạch đột nhiên cũng dừng lại tại chỗ. Nàng ấy nhìn ta, khuôn mặt mỹ lệ bởi vì khiếp sợ mà trở nên nhẩn nhúm.

Tiểu Hồng.

Ngón tay của ta khẽ run, chỉ có cắn chặt hàm răng mới có thể kiềm chế mình không hận đến hết lên.

Độc Cô Bạch dường như không phát hiện ra ta và Tiểu Hồng có gì khác thường, ho mấy cái, nhẹ nói: “Hòa Nhan, đây là ta tỳ nữ thân cận của ta, Nguyệt Nhi”.

Nguyệt Nhi? Độc Cô Bạch rõ ràng là biết quan hệ giữa ta và Tiểu Hồng, nếu không hẳn đã không biết ta là Các chủ Thanh Phong Các, nhưng mà tại sao bây giờ... Trong lòng ta nghi ngờ không thôi.

Tiểu Hồng sững sốt một hồi lâu, rốt cuộc cúi đầu, nói: “Người... Người chính là Hòa Nhan Quận chúa”.

Dường như là hỏi nhưng cũng là khẳng định, tuy nàng nhìn Độc Cô Bạch, nhưng những lời này đều là đang nói với ta. Hóa ra nàng cũng không biết chuyện ta là Quận chúa Tây Trạch, trong đầu ta lướt qua vài ý nghĩ, thật ra thì ta vẫn tưởng rằng sau khi nàng ngồi lên cái ghế Các chủ sẽ khoa trương thanh thế khắp nơi, vậy mà đến bây giờ trên giang hồ không hề có một chút tiếng tăm gì, Thanh Phong Các quả thực đã hoàn toàn mai danh ẩn tích, chỉ có ta là vẫn đuổi giết nàng không ngừng, nhưng ta không cách nào tìm được Tiểu Hồng, hóa ra là vẫn núp ở chỗ của Độc Cô Bạch, nàng ta tham vinh hoa phú quý công danh lợi lộc, nhưng đã nóng lòng đến như thế sao.

Ta cười lạnh một tiếng, “Ta chính là Hòa Nhan, thế nào, Nguyệt Nhi cô nương có gì chỉ giáo?”.

Nàng ta cắn môi, trong lòng hiểu rõ, địa vị của chúng ta chênh lệch quá nhiều, “Nguyệt Nhi không dám”.

“Không dám?”, người có cái gì mà không dám? Ta nhìn nàng chằm chằm, nếu như có thể nhìn chết được nàng thì thật là tốt quá.

Độc Cô Bạch lại ho khụ, Tiểu Hồng bước lên phía trước đỡ lấy hắt, đôi mắt ứa lệ nhìn người trước mặt đầy thương tiếc, “Điện hạ, ban đêm gió rét, Nguyệt Nhi đỡ ngài trở về phòng”.

Ta đột nhiên hiểu ra, Tiểu Kỷ a Tiểu Kỷ, sao lần này mày lại chậm hiểu tâm tư con gái nhà người ta thế này? Nếu một cô gái có thể liễu lĩnh mọi thứ chỉ để ở lại bên cạnh một chàng trai, như vậy, chỉ có một nguyên nhân mà thôi.

Ta xông qua đỡ lấy Độc Cô Bạch, cười rục rịch với hắt, “Để ta đỡ chàng đi”.

Cánh tay Tiểu Hồng cứng ngắc rũ xuống, ánh mắt di chuyển từ gương mặt ta xuống cánh tay Độc Cô Bạch bị ta nắm chặt, dường như có chút buồn bã.

Ta thâm đắc ý trong lòng, vịn Độc Cô Bạch bước vào trong.

Phòng ngủ của hắt giống hệt như phong cách cổ xưa trong tưởng tượng của ta, ngoại trừ những thứ cần thiết thì chẳng dư ra món đồ trang trí nào, trên bàn đặt một cái lư hương với những nét điêu khắc cổ, đang tỏa ra làn khói đàn hương nghi ngút.

Đột nhiên ta liếc tới cái giường nhỏ trong góc phòng, kiểu xếp chần bông này ta vừa nhìn là đã thấy quen, nhưng mà...

“Các người ngủ chung một phòng sao?”, ta kinh ngạc kêu lên.

Khóe miệng Độc Cô Bạch cong lên, ho khan vài tiếng, nói: “Thân thể của ta không khỏe... Có khi nửa đêm, khụ khụ, Nguyệt Nhi phải chăm sóc ta...”.

Tiểu Hồng lắc lắc vạt áo, vẻ mặt căng thẳng nhìn hắt, ta lập tức đoán ra được suy nghĩ trong lòng nàng.

“Một cô nương chưa lấy chồng, làm như vậy sẽ tổn hại danh dự của nàng ấy, chi bằng cứ để ta ở đây chăm sóc điện hạ đi”, ta thản nhiên, nhưng lời nói thì như sét đánh ngang tai ai đó.

“Không!”, Tiểu Hồng kêu lên, đột nhiên nhận ra mình thất thố, cúi đầu nói: “Ta luôn chăm sóc điện hạ, biết rõ thói quen của ngài... Sợ rằng Quận chúa...”.

“Thói quen?”, ta cười ác độc, “Loại thói quen này, dần rồi ta cũng sẽ quen”.

Sắc mặt Tiểu Hồng cứng đờ, nhìn Độc Cô Bạch mong giúp đỡ, trong mắt lộ ra nét đau khổ.

Độc Cô Bạch ôn hòa nói: “Giường này quá nhỏ... Hòa Nhan, nàng thật sự không ngại sao?”.

Ta chỉ nghĩ đến chuyện có thể làm cho Tiểu Hồng đau khổ, cái gì cũng không thêm để ý, gật đầu như bằm tỏi.

Sau đó, bọn hạ nhân, bao gồm cả Tiểu Hồng, đều đi ra ngoài.

Sau đó, chỉ còn lại ta cùng Độc Cô Bạch đứng trong phòng.

Sau đó, ta chợt nhận ra mới vừa rồi ta nhất định là bị teo não, nếu không sao lại muốn ở chung phòng ngủ với ông xã tương lai, hơn nữa còn phải ở đến nửa năm.

Ai tới giết ta đi. [@sieunhanu.wordpress]dfb1er84g

Ta nhìn theo gương mặt xinh đẹp hơn cả con gái của hắn, không tự chủ được, lui về phía sau một bước.

“Mọi người ai ngủ giường nấy, không liên quan gì nhau, cứ như vậy đi, ngày mai gặp”, ta dùng tốc độ ánh sáng tốt vào cái giường nhỏ trong góc.

Độc Cô Bạch cười ôn hòa, tay phải nắm lại thành hình quả đấm, đặt lên khoe miệng, nhẹ nhàng ho khụ.

Ta vẫn len lén liếc hắn, đột nhiên phát hiện ra, cho dù là lúc ho khan, bờ môi của hắn cong lên vẫn rất đẹp.

Cứ như vậy mà cười sao? [@sieunhanu.wordpress]dv1r54rg

“Đã không muốn, vì sao phải ép buộc mình?”.

Hắn nhẹ nhàng nói, tim ta giật thót lên.

Một cơn lửa giận đột ngột bùng lên trong lòng, ta đứng lên bên cạnh giường, lạnh lùng nói: “Tại sao ta phải làm như vậy, không phải ngươi là người biết rõ nhất sao?”.

Độc Cô Bạch nhìn ta, vẫn mỉm cười như cũ: “Bởi vì nàng ấy cướp đi tất cả của nàng”.

Chuyện đau xót như vậy hắn lại nói một cách nhẹ nhàng băng quơ, đột nhiên ta cảm thấy không thể tha thứ được.

“Không phải là của ta, là của bọn ta”, ta ngẩng đầu, nhìn thẳng hắn, vẻ mặt dữ tợn nói: “Tìm được cơ hội, ta sẽ giết cô ta”.

Độc Cô Bạch không cười, nhưng sắc mặt vẫn thoải mái, “Hòa Nhan...”.

“Đừng gọi ta là Hòa Nhan”, ta cứng đầu cứng cổ lạnh giọng bắt bẻ hắn, “Ngươi biết rõ ta là ai”.

Độc Cô Bạch lại càng ho nặng, ta không chút thương hại, nói tiếp: “Tại sao ngươi khẳng khái đòi cưới ta?”.

Hắn lại ho khan vài tiếng, không nhìn tới ta, trên gò má tái nhợt nổi lên vệt đỏ ửng nhàn nhạt.

Chẳng lẽ là vì ho nhiều quá sao? Ta lập tức chẳng còn chút khí thế mắng chửi nào nữa, đột nhiên có cảm giác mình đang bắt nạt người ta... Nhưng nhìn sắc mặt hắn, hình như cũng không đau khổ lắm.

Chẳng lẽ là đang xấu hổ? Ta suy nghĩ, đầu đầy hắc tuyến.

Nhưng mà, lúc này Độc Cô Bạch chỉ đứng đó, hai mắt khép hờ, lông mi tạo thành một lớp bóng râm. Vẻ mặt giống như con vật nhỏ đang sợ hãi, làm cho người ta kì lòng không được, muốn bước tới trấn an hắn.

Ta cố nhịn xuống mong muốn bước tới sờ mặt hắn, ra vẻ nghiêm túc hắng giọng mấy cái, rồi vội vàng chui lên giường nhỏ.

Một lúc lâu sau, ánh nến phụt tắt, bên kia có tiếng quần áo xột xoạt, ta vẫn mở mắt trừng trừng nằm trên giường suy nghĩ lung tung. Độc Cô Bạch này...

Không phải là hắn muốn câu dẫn ta đó chứ...

Chắc chắn lại là một đêm không ngủ. [@sieunhanu.wordpress]vr54g8r7g

Do những chuyện vừa xảy ra, nhưng quan trọng hơn nữa, là do ta đã ăn quá nhiều.

Aiz, mỗi lần như thế này đều tự hứa với lòng, lần sau không được như vậy nữa, nhưng mỗi khi nhìn thấy thức ăn ngon là lại kì lòng không được mà ăn sống ăn chết, có lẽ kiếp này của ta đã định trước là phải chịu nỗi đau khổ ngọt ngào như vậy.

Cái giường này thật sự là quá chật a, dáng người của ta tất nhiên cũng không nhỏ nhắn xinh xắn như Tiểu Hồng. Nhìn bộ dạng nàng, dường như cũng rất hòa đồng với người trong phủ. Trong lòng ta lóe lên vài ý nghĩ hành hạ nàng, sau đó lại lắc đầu vì cảm thấy vẫn chưa đủ ác độc, nhưng vấn đề là làm sao để không bị nàng ta thủ tiêu trước, đây mới là mấu chốt.

Ta nhớ tới những món ám khí, hẳn là vẫn còn để trong xe chở đồ cưới, hình như đặt ở trước phủ, tối nay tốt nhất là nên đoạt về, nhưng mà nơi này ta không quen, ta không dám hành động tùy tiện.

Đột nhiên ta nhớ Tiểu Âu Âu, suy nghĩ một hồi mới nhận ra, cho dù con chim mập kia suốt ngày lẻo đẹo theo căn tóc ta liềm mạng đòi ăn, nhưng chỉ số thông minh của nó không có cao đến mức có thể giúp chủ nhân cướp đồ.

Nghĩ đến động vật biết cướp đồ sẽ nghĩ đến Đại Hoàng, nghĩ đến Đại Hoàng thì lại nhớ tới lão Trương, Tiểu Liên, sau đó là mọi người trong thôn, trong lòng lại ứa đau, vốn là như vậy, càng không muốn nghĩ tới, thì càng khó không chế được mình, vì vậy càng phải nhắc nhở bản thân, Tiểu Kỳ, thứ mà mày gánh vác trên lưng, không chỉ là tính mạng của một mình mày đâu.

Không cần phải nhìn thấy, chỉ cần suy nghĩ đến bọn họ, đã đủ để lòng ta có thêm dũng khí.

Còn có huynh ấy...

Cái bộ dạng ngây thơ ngẩn người ngày đó, mỗi đêm đều hành hạ tâm trí ta.

Hắn bị kẹt ở Tây Trạch, thật ra thì chỉ cần hắn muốn, chuyện trốn lên thuyền hòa thân của ta hoàn toàn không thể làm khó được hắn.

Nhưng mà hắn không làm, như vậy, ta không thể không nghĩ là hắn tránh mặt ta.

Bởi vì không thích, bởi vì không biết phải dùng cái vẻ mặt gì để tiếp tục đối mặt nhau.

Cứ như vậy mà trôi qua, có lẽ, không bao giờ còn gặp nhau nữa.

Nhưng mà...

Tại sao, ta vẫn nhớ đến phát khóc thể này.

39. Chương 61 + 62

Chương 61

Đêm qua nằm trên giường nhỏ chật chội cứ suy nghĩ lung tung, mãi đến khuya mới ngủ được. Cho nên sáng hôm sau khi ta tỉnh lại, hình như mặt trời đã lên rất cao, ta giơ tay lên che bớt ánh sáng chói mắt, đột nhiên phát hiện ra trước mặt có hai con mắt sáng rỡ, đang dán chặt lên mặt ta cẩn thận quan sát.

Ta giống như thiếu nữ bị xâm phạm thét lên một tiếng chói tai khiến người ta hoảng hồn.

Hai con mắt kia giật mình sợ hãi lui về phía sau mấy bước, ta ngồi dậy, mới nhận ra đó là một nô tỳ đang kinh hoảng lắp bắp: “Nô tỳ làm cho Quận chúa sợ hãi”.

“Người là...?”.

“Bẩm Quận chúa, Nhị điện hạ nói Quận chúa không có tỳ nữ, đặc biệt phái Đào Nhi tới hầu hạ Quận chúa”.

Ta “Ừmm” một tiếng, đây chính là loại tỳ nữ thân cận mà người ta hay nói đó sao, ta vẫy vẫy tay với nàng, nhếch lên một nụ cười, “Tới đây”.

Đào Nhi nhìn ta với ánh mắt sợ hãi, giống như ta là một con sói vậy. Ờ thì cũng khó trách được nàng, vì nụ cười của ta tuyệt đối không hề bình dị gần gũi.

“Thay quần áo”. [@sieunhanu.wordpress]3gf54t8

Đào Nhi tiến lên giúp ta thay quần áo, ta nhìn xuống cảm giác ngưỡng ngưỡng, găng gượng bày ra vẻ mặt đã quen có người thay quần áo giúp. Thật ra thì đã lâu như vậy rồi, cho dù từng có rất nhiều cơ hội, nhưng ta vẫn không quen để cho người khác giúp ta tắm rửa mặc quần áo, nhưng bây giờ cũng không thể để cho tỷ nữ này nhìn ra. Ta chưa quen với cuộc sống trong phủ, hơn nữa còn có Tiểu Hồng, không cần nghĩ cũng biết nhất định sẽ có một cuộc chiến tâm lý dữ dội. Ta cũng sẽ không giả dạng thành cái vẻ thánh nữ tốt bụng để lấy lòng mọi người, tại vì chắc chắn Tiểu Hồng đã sớm áp dụng chiêu này rồi, ta chỉ có thể dùng thủ đoạn của chính mình.

Rửa mặt xong, ta mới vừa đẩy cửa gỗ, Tiểu Hồng đã đứng ở ngoài cửa.

Ta bình tĩnh nhìn nàng ta, trong đầu xẹt qua cảnh tượng mười loại cực hình thời Mãn Thanh.

“Điện hạ đang đợi người đến dùng bữa sáng”, nàng ta rất ngoan ngoãn nói: “Quận chúa...”.

Bốp!

Một cái tát của ta, khiến cho Tiểu Hồng lão đảo, lần này không hề được báo trước, mọi người xung quanh đều ngẩn ngơ, Đào Nhi sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

“Người còn chưa có thỉnh an ta”, ta nói với vẻ mặt khinh thường.

Tiểu Hồng ôm mặt, trong mắt hiện rõ sát ý, bao nhiêu căm hận đè nén từ hôm qua lúc gặp nhau tất cả bùng lên trong nháy mắt, nàng ta ngẩng đầu, vẻ mặt oan ức, nức nở nói: “Thỉnh an Quận chúa”.

Bọn kẻ hầu xung quanh ai cũng cúi thấp đầu, nhưng rõ ràng ta nhận ra mùi vị bất mãn. Giỏi lắm Tiểu Hồng, lần này, nàng ta là Nguyệt cô nương dịu dàng yếu ớt có tình có nghĩa với điện hạ, còn ta chính là Quận chúa ác nhân sau khi cướp đoạt đi vị trí của nàng còn ức hiếp hành hạ nàng.

Ta đây sẽ làm kẻ ác cho các người xem. [@sieunhanu.wordpress]f41vr84g

“Bây giờ mới biết chào sao?”, ta cười tàn nhẫn, nói: “Sau này cũng phải thỉnh an như vậy, nếu không thì không chỉ đơn giản là một cái tát nữa, có hiểu không?”.

Tiểu Hồng gật đầu, Đào Nhi vẫn đứng cách ta rất xa, rõ ràng là đang sợ. Ta hừ lạnh một tiếng, theo bọn họ vào hậu viện.

Cả vườn đầy ý thơ. [@sieunhanu.wordpress]fb5r87gh

Nước ao lăn tăn, chim chóc khe khẽ, khí lạnh mùa thu thổi qua, ánh mặt trời vẫn ấm áp như mùa xuân, nhưng người mặc áo trắng đang ngồi bên cạnh ao mới là điều đẹp đẽ nhất, như thể ảo giác. Độc Cô Bạch cầm trên tay một quyển sách, khuôn mặt thanh tú nhả nhảnh, ánh mắt dịu dàng như nước, dường như cả trời đất này ngoại trừ quyển sách kia ra, không còn gì khác có thể làm cho hấn chuyện chứ như vậy.

Gen di truyền của cái nhà Độc Cô này sao mà đẹp thế, ta thở dài, một lần nữa phá hỏng khung cảnh bức tranh hoàn mỹ.

“Điện hạ”, ta nhẹ nhàng kêu, sợ nói lớn tiếng quá sẽ làm hấn ngất đi mất.

Độc Cô Bạch ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười ấm áp, “Nàng dậy rồi, Hòa Nhan”.

Tỷ nữ bên cạnh tự động lui xuống, không lâu sau liền bùng lên bữa sáng tinh xảo, lúc này đã gần giữa trưa, nhưng hấn lại một mực chờ ta dùng chung bữa sáng sao? Trong lòng ta ấm áp, cười nói: “Cũng không còn sớm, chúng ta dùng luôn cơm trưa đi”.

Độc Cô Bạch ngăn ra, Tiểu Hồng lại có chút nóng lòng muốn há miệng nói, nhưng sau khi nhìn ta một cái lại không nói gì. Buổi trưa thì ăn trưa thôi mà, có cái gì kỳ lạ đâu, sao mấy tên nô tài này ai ai cũng có bộ dạng không cam lòng vậy hả???

“Vây cũng được”, hần ho khan vài tiếng, cong khóe miệng, ta đột nhiên nhớ tới chuyện tối hôm qua, cảm thấy có chút tức giận, dù hần có đáng thương đến thế nào, thì hần cũng là nguyên nhân gián tiếp khiến cho huynh đệ của ta gặp cảnh nguy hiểm.

Tiểu Hồng đi tới lấy khăn tay ra, lau trán cho Độc Cô Bạch, trời mùa thu mát mẻ này mà cũng đổ mồ hôi được sao, ta bĩu môi, tuy bọn họ có những cử chỉ thân mật vượt phép tắc như vậy, nhưng mọi người lại rất tự nhiên, dường như đây đã là việc quen thuộc bao nhiêu năm nay.

Ta đứng dậy, vươn tay ra với Tiểu Hồng, “Đưa đây”.

Tiểu Hồng cúi đầu, đặt khăn lụa vào trong tay ta, ta vút luôn xuống đất, sau đó còn “vô ý” giẫm giẫm lên mấy cái.

Nàng ta nhìn cái khăn tay, trong mắt dường như đã ngấn lệ.

Ta thầm đắc ý, từ trong ngực móc ra cái khăn lụa có thêu “Bạch”, phất phất lên khoe khoang trước mặt Tiểu Hồng, thật ra là do khăn lụa này vải rất mịn, xài rất đã, cho nên ta vẫn mang theo bên người, cũng không biết cho tới bây giờ, nó đã thấm hết bao nhiêu nước miếng của ta, lúc này ta mặc kệ hết, thản nhiên cười với Độc Cô Bạch, “Sau này đích thân ta sẽ lau mồ hôi cho chàng, có được không?”.

Độc Cô Bạch ho khan vài tiếng, ánh mắt lảng lạng xẹt qua mặt ta, ôn hòa gật đầu.

Món ăn đã dâng lên đủ, ta còn tự tay xới đầy cơm cho Độc Cô Bạch, còn gấp thêm một cái đùi gà, ráng nhin thêm mà gấp hết những món ăn mình thích vào trong chén hần. Tiểu Hồng lại muốn tiến lên nói gì đó, nhưng còn chưa kịp lên tiếng, Độc Cô Bạch đã nói khẽ: “Người lui ra đi, Nguyệt Nhi”.

Ta liếc nhìn nàng với vẻ đắc ý thắng trận, cảm giác làm người ác quả nhiên là rất thoải mái a a a, không trách được vì sao tất cả mọi người đều thích đóng vai kẻ ác. Trong ánh mắt Tiểu Hồng đầy hận ý, thậm chí còn mãnh liệt hơn so với lúc này khi ta đánh nàng, quả nhiên Độc Cô Bạch chính là điểm yếu chết người của nàng, trong lòng ta có chút sung sướng, mới sáng sớm ra đã gặp chuyện vui, cho nên khẩu vị rất tốt, gà vịt thịt cá toàn bộ đều bị ta tiêu diệt sạch sẽ.

Độc Cô Bạch ưu nhã cắn một cái đùi gà, hần ăn rất chậm rãi rất đẹp mắt, nhưng như vậy thì làm sao mà ngon, ta cười nói: “Cái này phải cắn một miếng lớn mới đã ghiền a, ăn gà như người thì làm sao mà có cảm giác sung sướng được”.

Độc Cô Bạch ngậy ra một lúc, đột nhiên cúi đầu nở nụ cười.

Đây là lần đầu ta nghe hần cười ra tiếng, ta nhìn hần, khóe miệng không nhịn được cũng cong lên theo.

Bữa tiệc này ta ăn cực kỳ no nê, Độc Cô Bạch chẳng những ăn đùi gà, còn ăn hết hai chén cơm, một bệnh nhân cũng khó mà có tinh thần như vậy, ta có cảm giác mình rất thành công. Ta chạy đến tiền viện, Độc Cô Bạch hần là đang ngủ trưa, thân thể của hần thật sự không khỏe, có khi ta còn chưa kịp gả cho hần thì hần đã ngủ mất cũng nên, đang suy nghĩ lung tung, nhìn thấy phía trước có một nhóm người đang khuôn vác đồ đạc, chính là đồ cưới của ta.

Oaa, tất cả đây đều là của ta mà? Từng rương vàng bạc châu báu, gấm vóc tơ lụa, cứ như vậy đem tặng người khác a a a...

Ta sắc mặt hung dữ bước tới bên cạnh người đang ghi chép sổ sách, “Tổng cộng bao nhiêu?”.

“Tổng cộng hai nghìn ba trăm vạn hai...”, Người nọ trả lời theo phản xạ, đột nhiên cảnh giác ngậm miệng, hoài nghi nhìn ta đang thở hốc vì kinh ngạc, bà nội nó sao nhiều tiền quá vậy!

“Quận chúa!”, hần nhận ra ta, vội vàng quỳ xuống, mọi người phía sau cũng lập tức rầm rập quỳ theo. Ta vén váy túm lại thành một bó, leo lên xe ngựa điên cuồng lục tung đồ đạc, mọi người ở bên ngoài bốn mắt nhìn nhau.

Tìm được rồi, cái túi đồ còn dính phân và nước tiểu của Tiểu Áu Áu ở phía trên, ta đen mặt, phui phui cái đồng đó đi.

“Được rồi, mọi người cứ tiếp tục đi”, ta âm thầm chảy nước mắt trong lòng, “Những thứ này định đem đi đâu?”.

“Bẩm Quận chúa, quản gia ra lệnh, phải đem vào kho bạc”.

“Kho bạc ở đâu?”, ta hỏi đầy hi vọng. [a@sieunhanu.wordpress]f8er7g4

“Ồ...”.

“Khoan đã!”, ta quát lên, người nọ sợ hết hồn, “Người đừng nói cho ta biết! Cứ như vậy đi, ta đi đây, hẹn gặp lại”.

Ta vội vã chạy như bay, để lại đám người khuôn vác vẻ mặt mờ mịt.

Nếu như ta biết kho bạc ở đâu, ta không chắc có thể kiếm chế được bản thân mình nửa đêm không mộng du đi đến đó khoảng sạch...

Ta trở về phòng ngủ, trong mơ lại thấy cảnh bắt được Tiểu Hồng về lăng trì hành hạ, vô cùng dã tay, không ngờ sau khi tỉnh dậy đã gần tối, ta cất hết toàn bộ áo quần mỗi thứ một chỗ riêng, không biết Độc Cô Bạch đang ở đâu, có khi vẫn còn đang “ngủ trưa” ở Thư phòng.

Ta hình như cũng không thấy ghét hẳn cho lắm, một người lúc nào cũng mỉm cười với mình, cho dù thế nào cũng không thể ghét được. Ta đi tới Thư phòng, nhìn thấy rất nhiều kẻ hầu vội vã chạy tới chạy lui, gặp ta liền nhanh chóng thỉnh an, sắc mặt kinh hoàng, trong lòng ta nghi ngờ, chấy nhà sao?

Ta dựa sát người vào bên ngoài cửa sổ Thư phòng, mọi người hình như là đều chạy ra từ nơi này, sau đó đâm một lỗ trên giấy dán cửa sổ, lần này ta tương đối đã có kinh nghiệm. Chỉ có điều, ta nghĩ rằng sẽ nhìn thấy Độc Cô Bạch, không ngờ lại nhìn thấy bóng lưng xinh đẹp của Tiểu Hồng.

“Điện hạ...”, nàng ta ngồi ở bên giường, khổ sở nói: “Sao ngài lại...”.

Ta không nhìn thấy khuôn mặt Độc Cô Bạch, chỉ nghe tiếng hắt ho khan điên cuồng, đau đến nhói lòng.

“Ngài rõ ràng không thể ăn chua ăn mặn cũng không thể ăn nhiều cơm như vậy! Chẳng khác nào muốn lấy mạng ngài!”.

Tim ta chấn động mạnh. [a@sieunhanu.wordpress]afvr4ghr

“Không sao...”, Độc Cô Bạch yếu ớt nói, ngay sau đó lại là tiếng nôn mửa.

“Điện hạ...”, giọng nàng ta bắt đầu âm ức, “Sáng nay, cô ta đánh ta...”.

Quả nhiên là đi tố cáo a, ta cười lạnh trong lòng.

Độc Cô Bạch không nói gì, chỉ không ngừng khụ khụ.

Tiểu Hồng thấy hẳn không nói lời nào, lại càng bức tức nói: “Cô ta làm ngài bị thương, không thể tha thứ được”.

“Không...”, Độc Cô Bạch ho khụ khụ, nói: “Đây là do ta...”.

“Điện hạ vì sao phải lấy lòng cô ta?”, Tiểu Hồng lạnh giọng nói: “Nếu như bởi vì cô ta là Quận chúa nên có điều cấm kỵ, ta sẽ giúp điện hạ giải quyết cô...”.

“Nguyệt Nhi”, giọng nói của hẳn đột nhiên trong trẻo rõ ràng, ngay trong khoảnh khắc ta tức giận đẩy cửa bước vào vì lời nói của Tiểu Hồng, Độc Cô Bạch thản nhiên nói: “Không cho phép người đụng đến nàng”.

Chương 62

Nguyệt Nhi”, giọng nói của hẳn đột nhiên trong trẻo rõ ràng, ngay trong khoảnh khắc ta tức giận đẩy cửa bước vào vì lời nói của Tiểu Hồng, Độc Cô Bạch thản nhiên nói: “Không cho phép người đụng đến nàng”.

Ta đứng ở cửa, vốn là đang lửa giận bừng bừng, nhưng vì mấy chữ nhẹ nhàng của Độc Cô Bạch mà giật mình đứng yên tại chỗ.

Tiểu Hồng xoay người, hơi thở lạnh lẽo trên mặt không hề giảm bớt chút nào, nàng ta oán hận nhìn ta, nhưng nhìn vào thì ai cũng thấy là thật oan ức. Nàng ta liếc mắt nhìn Độc Cô Bạch đang nằm ở trên giường một cái, thoáng chốc vành mắt đỏ hoe.

Đây nhất định là một âm mưu.

Ta nghĩ, tuyệt sắc như Tiểu Hồng, không có người đàn ông nào là không động lòng a. Thật ra thì đúng như lời Tiểu Hồng vừa nói, lúc bắt đầu ta cũng cho là, sở dĩ Độc Cô Bạch đối xử tốt với ta như vậy là bởi vì thân phận của ta. Hắn làm sao có thể có tình cảm thật lòng với ta được? Ta và hắn cùng lắm là chỉ gặp nhau vài lần, nói với nhau le que mấy lời, tiết mục tình thâm nghĩa nặng này đích thị là hắn và Tiểu Hồng muốn diễn cho ta xem.

Ta hừ lạnh một tiếng, cười nói: “Nguyệt cô nương tâm địa thật ác độc”.

Tiểu Hồng cắn cắn môi, “Nô tỳ cáo lui”. [@sieunhanu.wordpress]adfg5r4g

Không ngờ nàng lại cứ như vậy mà đi ra ngoài, không có bất kỳ phản pháo nào. Ngược lại ta cảm thấy có chút không quen, Độc Cô Bạch chậm rãi ngồi dậy, đi tới ngồi sang cái ghế bên cạnh, ta cứ đứng như vậy nhìn hắn nhắm mắt dưỡng thần, sắc mặt hắn vẫn tẻ vô cùng, chắc là cũng giống như cảm giác lúc ta ngồi trên xe ngựa, khó chịu cực kỳ.

Trong phòng không có ai nói gì, hắn đưa lưng về phía ta, ta đi vòng ra phía trước, cười nói: “Không thể ăn được thì cứ việc nói thẳng, cần gì phải biến mình thành như vậy?”.

Độc Cô Bạch không mở mắt, hai vai gầy yếu khẽ run, giống như là vừa đau khổ vừa nhẫn nhịn cái gì đó.

“Không cần diễn nữa, không có tác dụng đâu”, ta cười lạnh nói: “Một người như ngươi mà thích ta? Quý cũng không tin”.

Độc Cô Bạch vẫn không nói gì, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, ta lập tức sợ đến choáng váng, diễn kiểu này hình như là hơi thật quá. Hắn ho sặc sụa, nhưng khóe miệng vẫn cong lên.

“Nàng ăn trông rất hạnh phúc, ta nghĩ là ta cũng có thể...”.

Ta ngẩn ra, hắn... [@sieunhanu.wordpress]adv15rg4

Máu tươi đọng trên khóe miệng Độc Cô Bạch nhìn mà giật mình, ta vội vàng móc cái khăn lụa ra, định lau cho hắn, rồi lại cảm thấy không ổn, cho nên chỉ đành chìa ra.

Độc Cô Bạch nhận lấy khăn lụa, lại ho khan kịch liệt, máu tươi tràn ra, hóa ra là hắn ngồi ở đây này giờ là đang nhịn xuống dữ lắm. Ta vốn có rất nhiều điều muốn hỏi, lúc này lại không thể nghĩ ra nữa, vội la lên: “Ngươi như vậy muốn chết sao, lên giường nằm một lát đi”.

Hắn cũng không trả lời, mở khăn lụa, phía trên có đủ loại vết bẩn rực rỡ muôn màu, ta lập tức cảm thấy ngượng quá, “Cái đó...”.

“Nàng vẫn luôn mang theo nó trên người, phải không?”.

Độc Cô Bạch không nhìn lên, nhưng nụ cười tràn ra từ mắt hắn đến tận đuôi lông mày. Ta trả lời theo bản năng: “Ừ”.

Hắn quay đầu lại, ánh nhìn trong mắt cùng màu máu đỏ tươi trên khóe miệng, kết hợp với nhau trở thành mỹ lệ không chịu nổi.

“Vậy thì tốt rồi”, hắn ôn hòa nói. [@sieunhanu.wordpress]sdv58rg7

Tim ta đột nhiên nhảy thót, đây là cái tình huống gì thế này, chẳng lẽ Độc Cô Bạch thật lòng yêu thích ta? Chuyện này căn bản không thể, đàn ông có đầu óc bình thường thì phải yêu thích mỹ nhân Tiểu Hồng mới đúng chứ?

Chẳng lẽ hắn bị Tiêu Thái hậu đầu độc đến mức u mê rồi, nói không chừng đầu óc cũng có vấn đề.

Cả người ta chấn động, đột nhiên nghĩ tới, sở dĩ Độc Cô Bạch bệnh nặng như vậy, là do mấu thân ruột thịt của hắn làm hại.

Nhưng Độc Cô Bạch, hắn có biết hay không?

Cảm xúc trong lòng ta rất phức tạp, cho nên vội vàng trở về phòng, một đêm này Độc Cô Bạch ngủ ở Thư phòng, ta chán cái giường quá nhỏ của Tiểu Hồng, vui vẻ chiếm đoạt giường lớn của Độc Cô Bạch, ngủ đến mức tay chân chèo queo.

Qua nửa tháng, Độc Cô Bạch cuối cùng cũng hết nôn ra máu, ta dần dần quen với tiếng ho khan và sự dịu dàng của hắn. Chỉ muốn tự nói với mình, hắn là cố ý, hắn là cố ý, hắn và Tiểu Hồng cùng nhau gạt ta, giữa chúng ta chẳng hề có gì cả.

Nhưng mỗi ngày ta ở trước mặt Độc Cô Bạch chọc tức Tiểu Hồng, phản ứng của Tiểu Hồng cũng không giống như là đang làm bộ, mà đây cũng là thú vui lớn nhất của ta từ khi tới nơi này, nhưng mà vẫn phải đề phòng Tiểu Hồng lên cơn giận dữ mà ra tay sát hại ta, võ công của nàng cao hơn ta nhiều mà. Nhưng mà khi ở trước mặt Độc Cô Bạch, nàng vẫn ra vẻ hết lòng tuân thủ lời hứa không dám đụng đến ta, màn trình diễn này của bọn họ thật đúng là quá nhàm chán. Ta dựa vào cây cột ở hành lang, lòng mày nhíu lại sắp đánh cả vào nhau, mà cũng nói, lâu rồi không có tán dóc với các vị độc giả, hmm, mọi người gần đây thế nào...

“Tiểu... Kỳ...”.

Một cái bóng nhìn như một con chim công sắc sỡ bay tới, hắn là Niệm Văn. Lòng ta vui mừng, đột nhiên nhớ ra thân phận bây giờ của mình là Hoàng tử phi, cũng không thể làm trò với y được, nếu không bọn hạ nhân nhìn thấy lại có chuyện để rêu rao. Cho nên ta hơi nghiêng người một cái, Niệm Văn lập tức lao thẳng đến ôm cột, tạo dáng rất là kỳ lạ.

Niệm Văn bịt miệng, vuốt vuốt quai hàm bị đụng đau, oán giận nói: “Cô không biết người ta chờ đợi tới mức nào, quay về rồi cũng không đi tìm ta...”.

Ta nhìn y “Xuyt” một tiếng, lén lén lút lút đảo mắt nhìn chung quanh, sau đó nhanh chóng lúi y vào một bụi cỏ.

Phía sau hòn giả sơn có một cái hang động nhỏ, nhưng cũng đủ chứa được năm sáu người, ngày hôm qua ta vừa phát hiện ra chỗ này. Ta bắt đầu khoa tay múa chân kể lại chuyện ta trở thành Quận chúa như thế nào cho y nghe, chỉ không nhắc tới Dạ Kiếm Ly, Niệm Văn lúc đầu kinh ngạc, sau đó ngậm miệng không nói gì. Ta cảm thấy y trầm mặc một cách kỳ lạ, cho nên đẩy đẩy y, “Làm sao vậy?”.

Niệm Văn mấp máy môi, lúc ngẩng đầu lên đã lệ rơi đầy mặt, ta đột nhiên chợt nhận ra, y tuyệt đối không thêm quan tâm ta làm sao biến thành Quận chúa Tây Trạch, y không muốn nghe những thứ này.

“Cái người cứu cô từ trong phủ Tướng quân...”, y nhẹ nhàng hỏi: “Dùng binh khí gì?”.

Ta biết tránh không nổi, đành trực tiếp thừa nhận, “Là Dạ Kiếm Ly”.

Niệm Văn lại không hề kinh ngạc, chỉ cười, “Thì ra huynh ấy lại theo cô đi Tây Trạch”.

“Có lẽ huynh ấy có chuyện gì cần phải đi thôi...”, ta nói: “Niệm Văn...”.

“Như vậy cũng tốt”, y cắt ngang lời ta, “Dù sao cũng không có ở chung với cái ả Tiêu Linh kia...”.

Trong lòng ta đột nhiên có chút áy náy, mấy ngày nay, ta sớm đã quên bég mất Niệm Văn, nếu như Niệm Văn biết ta đã hôn Dạ Kiếm Ly, không biết y có làm thật ta hay không...

Lòng ta chờ đợi, nói sang chuyện khác: “Nhược Cửu đâu?”.

Niệm Văn bất an nhìn ta nói: “Thành phu nhân thứ hai mươi một rồi”.

Lòng ta vui mừng, “Phu nhân thứ hai mươi một? Vậy hai mươi đâu?”.

“Hai mươi?”, Niệm Văn lặp lại, đột nhiên vẻ mặt mất mát hứng, “Cô rốt cuộc có mở cái túi gấm của ta ra xem hay không vậy?”.

Túi gấm nào cơ... Suy nghĩ của ta bay trở về chương thứ ba mươi hai: Niệm Văn đưa cho ta một cái túi gấm, dặn ta đến lúc bị đẩy vào đường cùng thì mở ra. Cái túi gấm đó, lúc ta rớt xuống biển, không biết đã biến đi đâu mất rồi.

Ta khờ người, “Chẳng, chẳng lẽ...”. [@sieunhanu.wordpress] dfg4r8g

“Ừ”, Niệm Văn cười thần bí, “Là chiếu thư sắc phong cô làm Nhị Thập phu nhân”.

...

Người... Cái này mà cũng coi là cảm nang diệu kế gì a.

Nhưng mà, nếu lúc Tư Mã Đồng Lạc bức bách ta, ta lấy cái này ra nói cho nàng ta biết ta đã gả cho Tam hoàng tử, nói không chừng chuyện có thể thay đổi theo hướng khác.

A a a a a a, ta là một kẻ ngu ngốc!

Niệm Văn nhìn mặt ta như đưa đám, vuốt vuốt tóc trán an ta, “Tiểu Kỷ cũng không cần khổ sở như vậy, dù sao hiện nay cô đã gả cho nhị ca...”.

Ta ai oán nhìn y, thật ra thì có thể không cần phải gả mà. Đột nhiên lại cảm thấy ý tứ trong lời nói của Niệm Văn là “Cũng may là cô đã gả cho nhị ca, không cách nào thông đồng với Dạ Kiếm Ly nữa!”, ta thấy buồn cười, dù cho ta không lấy chồng, cũng không có cơ hội với hắn mà.

Niệm Văn cười nói: “Qua nhiều chuyện như vậy, Hoắc tiên sinh muốn gặp cô, bây giờ có đi được không?”.

Ta gật đầu, theo sau y chui ra khỏi hòn giả sơn. Sau đó...

Từ khi nào mà có rất nhiều người vây quanh nơi này vậy???

Rất nhiều kẻ hạ nhân núp ở góc, Tiểu Hồng đứng bên cạnh vườn hoa cười lạnh, “Đường đường là Hoàng tử phi tương lai, thế mà lại cùng Tam hoàng tử...”.

Niệm Văn hai mắt sáng rỡ chẳng có tiền đồ, nhìn Tiểu Hồng cười nói: “Nàng là mỹ nhân ở bữa đại tiệc mừng sinh thần của mẫu hậu?”.

Ta đi ra phía trước, Tiểu Hồng theo bản năng lui về phía sau một bước, ta cười lạnh nói: “Ta muốn đi với ai thì đi với người đó, người chỉ là một con nô tỳ, ngay cả con chó cũng không bằng, ai cho phép người lăm mồm ở đây?!”.

Tiểu Hồng cứng họng, giận dữ không ít. Ta ép thêm một bước, “Đào Nhi!”.

Đào Nhi đi ra từ trong góc, cúi đầu thấp hết mức có thể, “Quận chúa”.

“Vả miệng cho ta”, ta nói nhỏ. [@sieunhanu.wordpress] af1br87j

Đào Nhi kinh hoàng ngẩng đầu, “Cái này...”.

“Người có nghe không?”.

Đôi môi Đào Nhi run run, đột nhiên quỳ rạp xuống, liên tục dập đầu, “Xin Quận chúa tha cho Nguyệt cô nương, người phạt Đào Nhi đánh Đào Nhi thế nào cũng được, Nguyệt cô nương có ơn với nô tỳ, nô tỳ thật sự...”.

Niệm Văn nhú mày, “Tiểu... Quận chúa, thôi bỏ qua đi”.

Ta đột nhiên cảm thấy rất buồn cười.

Nhìn tình hình này, ta hẳn là đã biến thành nữ phụ tội ác tày trời trong tiểu thuyết.

Bọn hạ nhân xung quanh vẫn không nhúc nhích, đều dùng ánh mắt khinh thường nhìn ta. Đột nhiên một lão già quỳ xuống, ta nhận ra lão, là quản gia nơi này.

“Quận chúa”, lão lạy một cái, nói: “Nguyệt cô nương chỉ là tính tình ngay thẳng một chút, nhưng nàng không cố ý mạo phạm, xin Quận chúa tha tội”.

Quả nhiên là đóng vai thánh nữ thu mua lòng người, coi như ta cũng hiểu rõ nàng ta, thật ra thì khi mới vừa tới đây ta đã cảm giác được, bọn hạ nhân nơi này đơn giản trung hậu, không xảo trá giống như trong cung, suốt ngày tranh đấu giẫm đạp lên nhau, nhưng mà ngay cả khi bọn họ chất phác như vậy, thì bọn họ vẫn cho là Tiểu Hồng là người tốt, ta mới là kẻ ác.

“Ông cũng muốn làm phản sao, ai cho phép ông nói chuyện?”, ta hừ lạnh, ác thì phải ác tới cùng, “Được, không ai đánh, tự ta ra tay”.

Ta bước lên hai bước, Tiểu Hồng nhìn ta khiêu khích, bọn hạ nhân đang núp chung quanh đột nhiên cũng tiến lên, quỳ xuống theo Đào Nhi và lão quản gia, cùng kêu lên: “Xin Quận chúa tha tội”.

Niệm Văn đi ra phía trước, nhẹ nhàng phất tay qua gò má Tiểu Hồng, quay đầu lại cười giả lả, “Aiz nha, ta giúp cô đánh rồi đó, như vậy được chưa?”.

Trong lòng ta đau xót, Niệm Văn à, nếu ta nói cho người biết, nàng chính là kẻ hại ta nằm hai tháng ở Tỉnh Tâm Điện, không biết người có còn làm như thế hay không. Ta cười lên ha hả, cười đến mức khóe mắt cũng ướt nhòa.

“Bỏ đi”, ta phất tay áo rời đi.

Độc Cô Bạch lúc này hẳn là đang ở Thư phòng, hừ, người biết tổ cáo, bộ ta thì không hả?

40. Chương 63 + 64

Chương 63

Độc Cô Bạch lúc này hẳn là đang ở Thư phòng, hừ, người biết tổ cáo, bộ ta thì không hả?

Ta nổi giận đùng đùng, một đạp đá văng cửa Thư phòng, Độc Cô Bạch đang luyện viết chữ, tay hẳn khẽ run lên, một chữ “Hòa” tuyệt đẹp lập tức nguệch ngoạc một đường.

Ta một phát cướp lấy bút lông của hắn, quát lên: “Người quản giáo hạ nhân trong phủ như thế nào, tội phạm thượng thì xử ra sao?!”.

Độc Cô Bạch không kịp hiểu chuyện gì, “Tội phạm thượng?”.

“Đúng vậy, chính là Nguyệt Nhi”, ta ngẩng đầu lên, “Ta muốn vả miệng cô ta”.

“Quận chúa và Tam hoàng tử lên lút núp trong hòn giả sơn...”, lão quản gia đột nhiên xuất hiện ở trước cửa hành lễ nói, “Lão nô cho rằng, Nguyệt cô nương không có nói sai”.

A a, quản gia ông là lão hồ đồ, tuy chẳng phải là kẻ ác nhưng chính là người thích xen vào phá rối chuyện nhà người ta.

Bổng giọng nói của Niệm Văn truyền tới từ phía ngoài: “Aiz nha, nhị ca đừng có hiểu lầm, sự thanh bạch giữa ta và nhị tẩu, trong sáng đến mức không thể trong sáng hơn được nữa”.

Y cười hi hi dựa vào cánh cửa, ánh sáng hoa lệ bắn ra bốn phía, cùng với Độc Cô Bạch thanh tú tao nhã quả là một bức tranh đẹp.

Độc Cô Bạch cong khóe miệng, nói nhỏ: “Ta tự nhiên sẽ hiểu”.

Hắn không tức giận, nhưng nụ cười kia cũng không hề hiền hòa, hiển nhiên là có chút mất hứng. Trong lòng ta quỳnh lên, bật thốt: “Người không tin ta?!”.

Độc Cô Bạch còn chưa kịp nói gì, Tiểu Hồng đã bước vào cửa, thái độ lớn lối như thể nàng ta mới chính là Quận chúa.

“Tham kiến điện hạ”, nàng ta hành lễ với Độc Cô Bạch và Niệm Văn, sau đó quét mắt nhìn ta một cái, “Cho dù là Quận chúa, hành vi thông gian như vậy cũng là tội không thể tha thứ...”.

Ta đã không thể nhịn được nữa, giơ bàn tay lên hướng về phía nàng ta.

“Hòa Nhan!”.

Tay ta dừng giữa không trung, Độc Cô Bạch không cho phép ta đánh, như vậy thì ta thật sự không thể đánh. Nơi này là phủ của hần, hần mới là lớn nhất.

Độc Cô Bạch đứng lên cười ôn hòa, “Nguyệt Nhi chỉ là quá khát khe, nhưng nàng ấy tốt xấu gì cũng đi theo ta lâu như vậy, xử phạt có thể nương tay một chút, có thể...không đánh hay không?”.

Á à, đánh thì người đau lòng chứ gì, ta khó chịu lắm rồi, đột nhiên liếc thấy cây bút lông trên tay, tức giận nhưng lại cười, “Không đánh? Chỉ cần không đánh thì thế nào cũng được sao?”.

Độc Cô Bạch gật đầu, ta lập tức nở nụ cười quỷ dị, Tiểu Hồng đương nhiên là quá quen thuộc với cái kiểu cười này của ta, vội vàng lui về phía sau hai bước.

“Tam điện hạ, xin ngài giúp ta giữ tay nàng”.

“A, được thôi”, Niệm Văn cười khoái chí như một đứa trẻ, miễn là có náo nhiệt là chơi vui rồi.

Tiểu Hồng nhìn ta chăm chăm, ta cũng nhìn nàng ta chăm chăm, sau đó, một cách chậm rãi, nhẹ nhàng, hết sức tỉ mỉ...vẽ trên mặt nàng ta một con rùa nhỏ.

Con rùa nhỏ này có đầy đủ mắt mũi miệng, vừa có thần thái lại rất sống động, rất có phong cách giống như Vi Tiểu Bảo vẽ rùa đen.

Tiểu Hồng hét lên một tiếng thê lương, lòng ta vui vẻ rạo rực cười nói: “Còn nữa... Ba ngày, không cho phép rửa”.

Mọi người trong phòng toàn bộ ngây ngốc, Niệm Văn đột nhiên phá ra cười như điên, Độc Cô Bạch cũng nhịn không được cười, chỉ có Tiểu Hồng tàn bạo nhìn ta chăm chăm, hai hàng nước mắt rơi xuống, làm cho con rùa nhỏ lại có thêm hai đường râu thật cá tính. Mỹ nữ thì dĩ nhiên cũng như nhau cả thôi, hướng chỉ là đang ở trước mặt người mình yêu mến, cái này khẳng định còn ác hơn nhiều so với một cái tát, ta sẵn sàng khoái đến mức không thèm để ý đến ánh mắt căm giận bất bình của bọn hạ nhân, gọi Đào Nhi rồi ung dung rời đi.

Dọc theo đường đi không có ai dám nói chuyện, ta liếc nhìn qua khoeo mắt, khuôn mặt nhỏ của Đào Nhi đỏ bừng, hiển nhiên là nên giận trong lòng, ta lười giải thích với nàng, nhưng vẫn không nhịn được lên tiếng trấn an, “Dù sao ta cũng không có đánh cô ta, người tức cái gì”.

Đào Nhi nao núng một chút, rồi nhỏ giọng nói: “Nô tỳ không dám”.

Ta buồn bực, “Nguyệt cô nương tốt như vậy sao hả?”.

“Tốt, ngoại trừ Nhị điện hạ ra, Nguyệt cô nương là người xinh đẹp nhất trong mắt Đào Nhi...”, nói đến Tiểu Hồng, Đào Nhi bắt đầu thao thao bất tuyệt, “Nàng chẳng những xinh đẹp mà còn thiện lương, đưa ngân lượng ẹ Đào Nhi chữa bệnh... Điện hạ cũng rất thích nàng, ở trong Bạch phủ này, ai cũng nghĩ nàng sẽ là Hoàng... Ách...”.

Đào Nhi đột nhiên không nói nữa, ta khẽ mỉm cười, “Nghĩ nàng là cái gì? Hoàng tử phi?”.

Thấy Đào Nhi há mồm muốn giải thích, ta khoát tay áo, “Không sao cả, ta biết các người đều chán ghét ta căm hận ta, chán ghét ta đoạt đi vị trí của Nguyệt cô nương của các người, căm hận ta hại điện hạ của các người nôn ra máu...”.

Đào Nhi xoắn ống tay áo, “Nô tỳ...”. [@sieunhanu.wordpress]dfbs58t4

“Đừng nói nữa, ta muốn hỏi người vài vấn đề, người nhất định phải trả lời thành thật”.

“Dạ”.

“Nguyệt cô nương tới đây từ lúc nào?”. [@sieunhanu.wordpress]fb15th8r

“Dạ, là đầu năm”.

Lòng ta chấn động, đó là trước lúc ám sát ta, nói cách khác, nàng ta và Độc Cô Bạch đã sớm quen biết.

“Cô ta sao lại thích điện hạ các người?”.

“Cái này Đào Nhi không biết, Nguyệt cô nương từ trước đến nay đều đối xử với điện hạ rất tốt... Đối xử với bọn hạ nhân cũng...”.

“Vậy điện hạ các người đối với cô ta thì sao?”, ta bật thốt, đột nhiên lại cảm thấy cái câu hỏi này hơi là lạ, ta điên rồi sao, sao tự dừng lại hỏi điều này.

Đào Nhi chần chờ một chút, nhỏ giọng nói: “Điện hạ... Ở cùng với Nguyệt cô nương rất tốt, nhưng... Nhưng điện hạ ở chung với ai cũng đều như vậy, trên mặt luôn tươi cười, hạ nhân trong phủ thường nói, không biết tu luyện phúc khí mấy đời mới gặp được chủ nhân tốt như vậy...”.

“À”, ta như có điều ngầm nghĩ. [@sieunhanu.wordpress]fv5r48rh

“Nhưng mà...”.

“Nhưng mà cái gì?”.

“Đây là lần đầu tiên Đào Nhi thấy điện hạ tức giận...”.

“Dĩ nhiên a, ta muốn đánh Nguyệt Nhi thân ái của hần, hần dĩ nhiên tức giận...”.

“Không phải, là lúc nghe thấy Quận chúa và Tam điện hạ ở cùng nhau trong hòn giả sơn...”.

Ách, có lẽ là, dù ột người đàn ông có tính tình tốt đến mức nào, thì vẫn phải có tôn nghiêm a, cho dù không thích, cũng không cho phép vị hôn thê của mình mập mờ lén lút với người đàn ông khác.

Ta bĩu môi, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, lúc nghe thấy Niệm Văn đang tìm ta, thật ra thì ta không muốn gặp y cho lắm, bởi vì nhìn mặt y, rất giống một người.

Người đó, không phải là không gặp thì sẽ không nhớ, nhưng mà nhìn thấy thì sẽ suy nghĩ, rồi lại sinh ra đau lòng.

* * *

Ta cùng với Độc Cô Bạch dùng bữa tối trong phòng, từ sau ngày đó, ta cũng không dám gấp đồ ăn cho hần nữa, mà người trong nhà bếp hiển nhiên cực kỳ phần hân đối với ta, nửa tháng nay tất cả các món ăn đều lạt lẽo như là nước luộc cua, rõ ràng là muốn dùng thức ăn để đánh bại ta, nhưng mà công cuộc cách mạng há có thể để cho cái miệng tham ăn phá hủy chỉ trong chốc lát, ta nghĩ đến chuyện tố cáo với Độc Cô Bạch, đáng tiếc hần cực kỳ thích thức ăn chay, tám phần là do từ nhỏ đến lớn không được ăn bao nhiêu miếng thịt.

Ánh mắt của ta lập tức trở nên thông cảm với hần, không cần biết hần có biết ai là người hãm hại hần hay không, nhưng nếu không được ăn thịt, đó đúng là... Bị thảm.

Nhận thấy ánh mắt của ta, khóe miệng Độc Cô Bạch khê cong, thản nhiên nói: “Món ăn này không hợp khẩu vị sao?”.

Ta lo nhìn hần đến mức quên trả lời, thật ra thì hần rất hay cười, bất kể chuyện tốt chuyện xấu gì, trước hết đều là một nụ cười hiện lên trên mặt, nhàn nhạt, nhẹ nhàng tươi mát, như ngọn gió xuân.

Chỉ là, chẳng biết tại sao, ta càng ngày càng cảm thấy, nụ cười của hần giống như là một loại thói quen phản xạ.

Chứ hần, không thật lòng muốn cười. [@sieunhanu.wordpress]f1vb5r4r

“Hòa Nhan?”, hần nhẹ nhàng gọi.

“A? Ách, không có gì, rất ngon miệng, người ăn đi, ta còn có việc phải đi trước...”, ta vừa đặt một chân ra ngoài cửa, đột nhiên chợt nhận ra, món ăn đó tuyệt đối không ngon miệng a a a.

Địch ý của ta đối với Độc Cô Bạch, dường như càng ngày càng ít.

Khi hần chớp mắt nhẹ nhàng nhìn ta, ta liền tự động quên mất, hần và Tiểu Hồng là đồng bọn.

Đây thật sự không phải là điềm tốt.

Đêm nay làm cái quái gì mà không thể ngủ ngon được.

Tám phần là do đói, hoặc là do toàn phải ăn đồ ăn chay rau rác cây cỏ. Ta trần trọc trở mình trên giường, nhưng trong lòng cũng biết rất rõ, ta đang kiềm nén sự sợ hãi của mình.

Ta rõ ràng không phải là kẻ ác. [@sieunhanu.wordpress]dvr54h8r

Kể mới thật sự là kẻ ác thì lại được mọi người xem là người tốt.

Vừa nghĩ như vậy lại càng thêm tức giận, cho nên lúc rạng sáng, ngày còn mới vừa tờ mờ, ta đã ngồi dậy.

Hạ nhân trong phòng chứa củi nhìn thấy ta, sợ đến mức quần áo còn chưa kịp mặc vội vàng quỳ rạp xuống, “Quận chúa tha mạng, Quận chúa tha mạng”.

Ta dở khóc dở cười, chẳng lẽ ở trong lòng bọn họ ta kinh khủng đến như vậy sao. Đành đùa dai hù dọa một tên, “Muốn được tha mạng? Được, người có thang không?”.

“Có... Nhưng mà...”.

“Lấy ra đây”, vẻ mặt ta xấu xa, nói: “Mang đến nhà bếp cho ta”.

Ta trộm từ trong nhà bếp... Ách, lấy từ trong nhà bếp một cái nồi lớn, một cái muống sắt, một cái phễu lọc dầu cũng thuộc cỡ lớn. Sau đó dặn người ở dưới đỡ lấy cái thang, ta cẩn thận bò lên trên nóc nhà bếp, gạch ngói có chút lỏng lẻo. Người ở bên dưới tò mò nhìn ta, không rõ ta muốn làm cái gì.

A, có chút choáng váng, ta nhắm mắt lại không nhìn xuống dưới, nhấc cái nồi lên, hướng về phía cái phễu, dùng cái muống lớn mãnh liệt gõ một cái, lập tức tiếng ong ong vang vọng bao phủ cả khuôn viên Bạch phủ, thậm chí ta còn nghe được tiếng bọn hạ nhân hít vào một hơi.

Đây chính điều ta muốn, ta hăng say gõ mấy cái, lúc này đã nghe được tiếng người ta chửi rửa, cũng có người chụp quần áo vào rồi nhô đầu ra xem chuyện gì.

Ta một bên vừa gõ, một bên vừa gào lên hát: “A... Hò... Mặt trời vừa lên ta liền ca hát... Hò... Đây là la này... Hát xong một bài ta còn hát tiếp... Hò... Đây là la này... Ai tới khuyên ta ta hát cho đến chết lỗ tai người... Hò...”.

...

Cảnh tượng cụ thể thế nào xin quý vị tham khảo cảnh tượng Lý Liên Kiệt và Lôi Lão Hồ sáng sớm có cảm hứng ca hát trong bộ phim Phương Thế Ngọc[1].

Cho nên, hiệu quả cực kỳ kinh người, bọn hạ nhân quần áo xốc xếch bu lại càng nhiều, ánh mắt nhìn ta đều có vẻ hoảng sợ, ngay cả lão quản gia cũng bị ép đến phải chui ra ngoài.

“Quận chúa... Sao người lại hát lúc này a...”, lão bịt lỗ tai rên rỉ.

Ta cũng chẳng coi ai ra gì, ngồi hát hồi lâu, mãi cho đến khi có người sắc mặt tái nhợt, gần như muốn té xỉu. Độc Cô Bạch cũng bị đánh thức, mặc dù vẫn mỉm cười, nhưng sắc mặt rõ ràng có chút xanh xao, người vịn hần đi chính là Tiểu Hồng trên mặt có con rùa nhỏ. Lòng ta khó chịu, rốt cục im không hát nữa.

“Các người không phải là không phục ta sao?”, ta giơ cái phễu lên, quát: “Bắt đầu từ hôm nay, người nào còn dám không phục, lão nương ta leo lên nóc nhà hần hát, một ngày hát ba lần, hát đến khi các người phục mới thôi!”.

Chú thích:

[1] cảnh Lý Liên Kiệt và Lôi Lão Hồ sáng sớm ca hát trong bộ phim Phương Thế Ngọc:

Chương 64

“Các người không phải là không phục ta sao?”, ta giơ cái phễu lên, quát: “Bắt đầu từ hôm nay, người nào còn dám không phục, lão nương ta leo lên nóc nhà hần hát, một ngày hát ba lần, hát đến khi các người phục mới thôi!”.

Bọn hạ nhân đều dần mặt, ta hết sức hài lòng với kết quả này, đôi khi, làm người phải có tinh thần vô liêm sỉ không biết nhục, thì mới có thể bước tới thành công.

(Tiu Ú: à à vâng... *dần mặt – ing*)

Về mặt Độc Cô Bạch rất khiếp sợ, hẳn là không ngờ Quận chúa như ta đây cũng biết nhảy lên nóc nhà. Tiểu Hồng vẫn nhìn hẳn, trong mắt tràn đầy vẻ ân cần, hiển nhiên là rất quý trọng cơ hội duy nhất có thể đụng chạm Độc Cô Bạch. Hmm, đừng có cao hứng vội, lão nương mà bước xuống tới nơi là người đừng hòng còn cơ hội nữa.

Ta cất cái phếu, xoay người lại muốn bò xuống, ai mà ngờ bước hụt một cái, cả người mất thăng bằng lao thẳng xuống đất. Làm người quả nhiên là không thể đắc ý quá mức a a a a...

Cao như thế này, sợ rằng không chết thì cũng thành tàn phế...

Trong khoảnh khắc long trời lở đất đó, ta nhìn thấy Độc Cô Bạch căng thẳng xông lại muốn đỡ lấy ta, sau đó ta thấy Tiểu Hồng với vẻ mặt bi thảm đẩy hẳn ra, không cần biết mình sẽ phải chịu hậu quả to lớn thế nào.

A... Bạch!

Bạch... A!

Hai tiếng kêu thảm thiết thay nhau phun ra từ trong miệng ta và Tiểu Hồng, cái mông của ta đau nhói, phũ phàng xoa xoa mông bò dậy, ngoại trừ chuyện tư thể không lịch sự cho lắm, còn lại cơ thể không bị hề hấn gì. Độc Cô Bạch bay mất vẻ bình tĩnh thường ngày, xông tới nắm lấy tay ta, “Hòa Nhan, Hòa Nhan, nàng... Té có bị thương ở đâu không?”.

“A?”, lúc này ta vẫn không rõ lắm tình trạng của bản thân, “Hình như không có”.

Sau khi Độc Cô Bạch xác định ta không sao, lại kinh ngạc nhìn ta một hồi lâu, đột nhiên không nhịn được cười ra tiếng. Tiếng cười thật trầm, thật dễ nghe. Trên mặt ta nóng nóng, quả nhiên là... Mất mặt quá a.

Tiểu Hồng nằm bẹp dưới thân ta phun ra một ngụm máu tươi, thân hình mảnh khảnh gục trên mặt đất khiến người ta vô cùng thương tiếc, nhưng tất cả bọn hạ nhân vẫn còn đang ngơ ngác nhìn ta, không ai chú ý đến Tiểu Hồng. Mãi cho đến khi cái nồi sắt lớn trên nóc nhà bởi vì tác động của trọng lực tạo ra chuyển động rơi tự do xuống mặt đất, khiến cho Tiểu Hồng một lần nữa kêu lên thảm thiết, rốt cuộc mới làm mọi người tỉnh ra.

“A, mau mời đại phu!”, vẫn là lão quản gia phản ứng đầu tiên, “Nguyệt cô nương bị thương không nhẹ đâu”.

Thế cho nên khi đại phu tới, bởi vì hết sức mất mặt, ta len lén chuồn mất. Sau đó nghe nói rằng cái nồi sắt kia chỉ đập lên mắt cá chân của Tiểu Hồng gây ra vết bầm nhẹ, còn vết nứt ở ba cái xương sườn trên ngực thì chính xác là do ta ngồi lên gây ra... Trong khi ta thầm thoải mái, bọn hạ nhân rốt cuộc bắt đầu một mực cung kính đối với ta, ánh mắt cũng không dám dò xét khinh thường nữa, có lẽ là bọn họ sợ cái điều mà ta đã uy hiếp: Đến nóc nhà bọn họ gõ nồi ca hát cả ngày... Nhưng mà, nhìn bọn họ, hình như là sợ ta sẽ té trên nóc nhà xuống một lần nữa hơn.

Nghe nói trong khoảng thời gian ngắn Tiểu Hồng không xuống giường được, quả là cơ hội tốt, ta có vô số phương án có thể giải quyết gọn gàng ta, đáng tiếc là xử nàng nhanh chóng như vậy thì không có dã tay. Thật ra thì từ khi bước vào nơi này, ta vẫn luôn có cơ hội giết chết nàng ta, nhưng cứ như vậy một kiếm kết liễu, có phải quá nhẹ tay đối với nàng ta hay không?

Cứ suy nghĩ như vậy cho đến khi Hoắc Thanh Phong xuất hiện, ta vẫn còn ở trong trạng thái ngây ngẩn.

Hắn khựng người, vẫn duy trì nụ cười mỉm, “Tham kiến Quận chúa”.

Về mặt ta chợt thay đổi, sau đó cũng mỉm cười nói: “Hoắc tiên sinh”.

Lần này bọn ta cũng không thể chui vào trong hòn giả sơn nữa, Hoắc Thanh Phong là người thông minh, đương nhiên đã chuẩn bị từ trước, hắn làm rất nhiều trò trước mặt bọn hạ nhân, rồi cất giọng nói: “Từ khi chia tay ở buổi yến tiệc, Thái hậu nương nương vẫn rất nhớ Quận chúa, mời người tiến cung một lần”.

Trong đầu ta bắt đầu quay ngược một bộ phim, thật ra thì đối với ta mà nói, Đông Lăng và Tây Trạch, ai là kẻ thống trị cũng chẳng liên quan gì cả, chỉ là Đông Lăng đang thái bình thịnh vượng, dân chúng an khang no đủ, nếu như nếu bị Tây Trạch xâm chiếm, không biết sẽ nổ ra bao nhiêu cuộc khởi nghĩa chiến tranh. Chỉ vì ham muốn của bản thân, bọn họ liền gây ra cảnh máu chảy thành sông, chỉ cần ta có thể làm được, ta tuyệt đối không thể ngồi yên nhìn mọi chuyện như thế.

Ta cũng không bao giờ muốn nhìn thấy cảnh sinh ly tử biệt nữa.

Hoắc Thanh Phong chính là một người trí thức, nhìn thấu ân oán cừu hận hai đời Hoàng thất, nếu nói chuyện này cho hắn biết, hắn là sẽ có cách giải quyết. Huống chi, một tiểu cung nữ nhanh chóng biến thành Quận chúa nước láng giềng, ta cũng không có cách nào lừa gạt được cặp mắt người khác, nhất là Hoắc Thanh Phong.

Cho nên ta gạt đầu nói nhỏ: “Được”. [@sieunhanu.wordpress]f5var4g

“Không cho phép”.

Giọng nói đó nhàn nhạt, cũng chân thành đáng tin. Ta kinh ngạc quay đầu lại, Độc Cô Bạch nho nhả từ tốn xuất hiện phía sau, hắn ôn hòa nhìn Hoắc Thanh Phong, lễ phép chào: “Hoắc tiên sinh”.

Hoắc Thanh Phong cũng đáp lễ: “Tham kiến Nhị điện hạ”.

Ta vừa định mở miệng nói, Độc Cô Bạch liền nhẹ nhàng cướp lời: “Ta có việc muốn tìm Quận chúa, Hoắc tiên sinh, thứ lỗi không tiếp ngài được”.

Ta trợn mắt há hốc mồm, trơ mắt nhìn Độc Cô Bạch đứng đắn trang nghiêm lại nói dối thông thả như thế, sau đó không giải thích nhiều liền lui ta đi, mặc dù hắn không dùng sức, nhưng ta cũng không dám giầy dụa, chỉ cảm thấy ánh mắt Hoắc Thanh Phong như mũi nhọn đâm sau lưng, hắn dõi mắt nhìn bọn ta rời đi.

Độc Cô Bạch đi quá vội vàng, thế cho nên sau khi bước vào phòng ngủ, vừa mới đóng cửa lại liền che ngực không ngừng ho khò khè. Ta rất muốn bước tới vỗ vỗ lưng hắn, nhưng lại ép mình cứng rắn nhin xuống.

“Tại sao không cho phép ta gặp hắn?”, ta hỏi thẳng.

Độc Cô Bạch ho thật lâu, sắc mặt có chút đỏ, hắn không nói gì, bàn tay lạnh như băng kéo tay ta, vẫn không hề buông ra.

Ta bỗng dưng không được tự nhiên, “Này... Này!”.

Ta chưa từng gọi hắn là điện hạ, gọi thẳng tên hắn thì cũng không tốt cho lắm, Độc Cô Bạch lắc đầu, cúi đầu nói: “Sau này không được vào cung...”, giọng nói nhỏ dần lại bồi thêm một câu: “Cũng không được gặp Tam đệ”.

Hắn sợ ta thông đồng cùng Hoắc tiên sinh sao? Ta bật thốt lên: “Tại sao vậy?”.

Độc Cô Bạch vỗ vỗ ngực. [@sieunhanu.wordpress]dfb4d6r8

“Bởi vì nàng sẽ rời khỏi ta”, hắn nhắm mắt lại, giống như là đang nói mơ.

Ta đỡ người, theo bản năng rút tay ra khỏi lòng bàn tay hắn.

Hắn rốt cuộc xem ta là cái gì? [@sieunhanu.wordpress]df4e5r78

Ta đột nhiên có chút kích động, vừa có chút tức giận, “Người cho rằng người nói như vậy, ta sẽ tin sao? Người và Tiểu Hồng hình như xem ta là con cóc à?”.

Thấy Độc Cô Bạch không nói lời nào, ta trực tiếp nói thẳng một mạch: “Người biết rõ Tây Trạch muốn như thế nào, tại sao còn hợp tác cùng bọn họ? Tại sao chỉ muốn một mình ta? Người không ăn được thì cứ nói thẳng ra, im im rồi lại tự làm cho bản thân học máu, nghĩ rằng như vậy ta sẽ thấy người đáng thương sao? Còn cùng Tiểu Hồng diễn cái vở kịch buồn cười đó, nghĩ rằng đối xử tốt với ta một chút thì ta sẽ bị

người lừa sao?”, ta càng nói càng lớn tiếng, “Độc Cô Bạch, ta dám nói cũng chẳng sợ người chê cười, Kỷ Triễn Nhan ta đời này còn chưa gặp được người nào nào tốt với ta mà không có mục đích!”.

Hắn chăm chú nhìn ta, nụ cười trên khóe miệng biến mất, ánh mắt vô cùng thâm sâu.

“Không nói được gì sao?”, ta dường như bị quỷ nhập, “Người và Ứng Thiên Nguyệt có quan hệ gì, ta không biết cũng không muốn biết, nhưng mà ta nói cho người, Ứng Thiên Nguyệt ta nhất định phải giết, nếu như các huynh đệ của ta chẳng may mất mạng, ta cũng sẽ khiến người phải chôn cùng bọn họ!”.

“Được”.

Ta lạnh lùng nhìn hắn chăm chăm, một chữ “Được” nhẹ như ảo giác, ta làm bộ như không nghe thấy.

Vẻ mặt Độc Cô Bạch phủ một bóng đen, khóe miệng không còn cong lên, giọng nói lạnh nhạt nhưng rất rõ ràng.

” Được. Nếu như bọn họ chết, nàng cứ việc... Chôn ta cùng đi”.

“Người lại muốn giở trò quỷ gì?”, ta hoài nghi.

Hắn nắm chặt năm ngón tay, móng tay tái nhợt, hung hăng cắm vào trong da thịt.

“Hai mươi năm nay, ta vốn là kẻ dư thừa”, Độc Cô Bạch lẳng lặng nói, ánh mắt trầm tĩnh sâu thẳm, đáy mắt không phản chiếu gì, trong suốt như lần đầu tiên ta gặp hắn, “Nếu nàng thích, chết thì có làm sao?”.

Hắn đang diễn trò... Hắn là đang diễn trò! [@sieunhanu.wordpress]fb1t4h8t

Nhất định là vậy, nếu không, làm sao có thể xảy ra chuyện buồn cười như thế.

Ta không dám nhìn vẻ mặt không có nụ cười của hắn nữa, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, đẩy cửa bỏ trốn ra ngoài.

Một cái bóng vội vã lao đến trước mặt ta, là một nha hoàn ta chỉ gặp qua mấy lần, hình như là ở chung với Đào Nhi.

“Thỉnh an Quận chúa”, nàng hiển nhiên không quên lý do ta từng dạy dỗ Tiểu Hồng, kinh hoảng nói.

Ta khoát tay áo, “Chuyện gì mà vội vã như vậy?”.

“Bẩm Quận chúa, Đào Nhi... Mẹ của Đào Nhi bệnh cũ tái phát, chỉ e... Chỉ e là không qua được”.

Là người mà Tiểu Hồng từng cứu giúp? Trong lòng ta khẽ rung động, “Dẫn ta đi xem”.

Ta đi theo đuôi nha hoàn kia rẽ qua bao nhiêu góc hành lang quanh co, qua khỏi rừng trúc nhỏ là đến cửa sau.

Ở trong rừng trúc, ta đột nhiên không đi nữa, nha hoàn kia quay đầu lại nghi ngờ hỏi: “Quận chúa... A!”.

“Người là ai?”, ta lấy con dao nhỏ chặn trên cổ họng nàng.

“Nô tỳ... Nô tỳ chỉ là bạn của Đào Nhi a...” [@sieunhanu.wordpress]vb5t4h

“Thật sao?”.

Ta chậm rãi bước tới gần, “Ta còn mặc cung trang, làm sao mà được phép ra khỏi phủ? Người từ đầu đến cuối cũng không định dẫn ta đi thay quần áo... Có lẽ là...”, ta cười lạnh, “Người hoàn toàn không muốn dẫn ta ra khỏi phủ chẳng?”.

41. Chương 65 + 66

Chương 65

Ta chậm rãi bước tới gần, “Ta còn mặc cung trang, làm sao mà được phép ra khỏi phủ? Người từ đầu đến cuối cũng không định dẫn ta đi thay quần áo... Có lẽ là...”, ta cười lạnh, “Người hoàn toàn không muốn dẫn ta ra khỏi phủ chẳng?”.

Đôi môi tỳ nữ run run, hiển nhiên hết sức sợ hãi. Ta đã không còn cái vẻ cà lơ phất phơ nữa, lộ rõ sát ý trong mắt.

“Nô tỳ... Nô tỳ...”, nước mắt nàng trào ra nhanh như vỡ đê, đột nhiên quỳ sụp xuống la lên: “Quận chúa tha mạng! Quận chúa tha mạng!”.

“Ai sai người tới?”, giọng ta lạnh lẽo, không một chút thương hại.

“Nô tỳ... Nô tỳ không biết...”, nàng khóc rùng, “Người nọ chỉ nói muốn nô tỳ dẫn Quận chúa tới cửa sau... Nếu không, nếu không Đào Nhi và mẹ nàng sẽ...”.

“Người đừng có hòng gạt ta”, ta đặt con dao gần sát cổ nàng, lưỡi dao sắc bén cứa lên da thịt thiếu nữ non mịn, nàng khóc đến mức co quắp người, thật sự không giống như là đang nói dối, ta lại hỏi: “Vậy người đó vóc dáng ra sao?”.

“Nô tỳ cũng không biết... Chỉ nhớ rõ hấn che mặt, rất cao rất gầy... A, trên tay hấn có một vết sẹo rất dài!”.

Lộ Văn Phi!

Quả nhiên là Tiểu Hồng không kèm nén được a, nhưng bây giờ nàng ta thích Độc Cô Bạch, Lộ Văn Phi cái hạt giống si tình đó có lẽ còn chưa biết chuyện này, ta đây nhất định phải nói cho hấn biết, oa ha ha.

Nhưng mà tình huống bây giờ, lão Trương Tiểu Liên bọn họ đều không ở bên cạnh ta, lại đang có người trăm phương ngàn kế muốn đưa ta vào chỗ chết, tuyệt đối không thể không chút chuẩn bị mà đi đến cái bữa tiệc Hồng Môn đó.

Cho nên, chỉ có người đó là giúp được ta.

Mặc dù ta không dám chắc, nhưng nhất định phải thử một lần.

Vừa nghĩ tới chuyện phải đối đầu với Lộ Văn Phi, sắc mặt của ta rất là dọa người. Vì muốn làm ình cười tự nhiên một chút, khóe miệng của ta căng hết gân ra.

Tỳ nữ nọ dẫn ta đi tới cửa sau, khoảng cách chỉ còn có mấy bước, tim ta đập bình bình.

Thường ngày, cửa sau là nơi canh gác lơ lửng, bây giờ lại không có một ai. Mặc dù đã có chuẩn bị tinh thần, nhưng mà cảm giác biết rõ núi có hổ vẫn đi vào núi quả là rất kinh hãi.

Quả nhiên, mới vừa đặt chân ra cửa sau một bước, một tia chớp trắng lập tức đánh xuống, ta nghiêng người nhưng cũng không kịp né tránh, ai ngờ đầu đường kiếm kia không phải là hướng về phía ta! Tỳ nữ dẫn đường hét nhỏ một tiếng, lập tức ngã gục. Vết thương trên cổ ồ ồ chảy ra máu tươi, nhìn cũng biết là không sống nổi.

Ta kinh hãi, xông lên đỡ lấy thân thể của nàng, “Này! Này!”.

Một người đang sống sờ sờ! Một người mới nãy còn quỳ gối trước mặt ta khóc lóc, bây giờ đã chết.

Đã chết, một từ tuyệt vọng. [@sieunhanu.wordpress] dfber8ghr

Ta run rẩy đứng lên, sớm biết như thế... Sớm biết như thế... Đã không bảo nàng dẫn đường!

Một thanh kiếm lạnh lẽo từ phía sau vụt tới đặt lên vai ta, giọng nói trong trẻo lạnh lùng, “Các chủ, đã lâu không gặp”.

Ta chậm rãi xoay người, Lộ Văn Phi mặc một bộ áo đen, mặt mũi lạnh lùng, càng tàn bạo hơn so với người trong trí nhớ của ta. Ta lấy lại bình tĩnh, đến khi ngẩng đầu đã có vẻ mặt trấn tĩnh, nở một nụ cười, “Tiểu Lộ Tử a, đã lâu không gặp”.

Hấn kéo ta lại gần, cảnh giác nhìn bốn phía. Đây là lần đầu tiên ta ở trong lồng ngực mỹ nam mà lại cảm thấy sống một ngày bằng cả một năm, lo lắng không biết người đó có ở gần đây hay không, nếu như nhìn thấy cảnh này thì ta chết chắc rồi.

“Nơi này gió lớn, mời Các chủ đến hàn xá một phen”.

(hàn xá: ngôi nhà nhỏ xoàng xĩnh – Hmm cái này bạn Ú vẫn thường nghe trong phim kiếm hiệp, người ta vẫn nói là hàn xá, tề xá, v.v... có ý khiêm tốn về ngôi nhà của mình, mà nếu dịch luôn thành ngôi nhà nhỏ thì nghe nó mất phong cách kiếm hiệp quá ạ... Ai có góp ý gì thì cứ nói nha!)

Đoạn đường này lại là bay tới bay lui trên nóc nhà, nếu không phải một tay Lộ Văn Phi còn đang đặt trên tử mạch của ta, có thể cho ta đi gặp Diêm vương bất cứ lúc nào, thì ta đã sớm ỏi khắp người hần.

Trời ạ, đã thế lại còn bay đến hai canh giờ! Tiếp tục như thế này, không biết người đó có tới kịp không ạ, trán ta rỉ ra mồ hôi lạnh, lựa lúc đang bay ngang một rừng cây, ta nhỏ giọng đề nghị: “Ta, ta muốn đi tiểu”.

Lộ Văn Phi phát ra một tiếng thở kỳ quái phía sau tai ta, hư hư thực thực giống như đang cười, nhưng chuyện này không có khả năng.

Thấy hần không ngừng lại, giọng nói của ta hơi cao lên chút xíu, “Ta còn muốn đại tiện! Này... Ta muốn lắm rồi không nhịn được?! Đã sắp... A...”.

Lộ Văn Phi quả nhiên vội vàng đáp xuống, sau đó nhanh chóng đẩy ta ra, vẻ mặt hần chán ghét ghê tởm. Ta cười, “Đại tiện đó nha... Người đi xa một chút có được không?”.

Hần không động đậy, chỉ đứng nhìn ta. Cho nên ta cũng bất động.

Qua một lúc thật lâu, hần rút cuộc xoay người sang chỗ khác, như vậy là được rồi sao? Phải câu giờ cho người đó tới a...

Lại qua một lúc thật lâu thật lâu, hần khẽ nghiêng đầu, thấy ta vẫn ngây ngốc đứng đó, trên trán lập tức giật giật mấy sợi gân xanh, xông lại nắm lấy cổ áo của ta, tức giận quát: “Cô rút cuộc có đi...”.

“Không có”, ta cười híp mắt, nói: “Vừa bị táo bón”.

...

Hần định vươn tay cho ta một cái tát, rồi lại ép mình thu tay trở về, vẻ mặt cực kỳ cổ quái. Nhưng mà ta cũng không rảnh chú ý tới những thứ này, giằng co này giờ cũng cả nửa canh giờ, như thế chắc cũng đủ rồi.

Cho nên, ta lại tiếp tục hành trình bay tới bay lui trên nóc nhà, điều duy nhất khác với lúc này chính là: Ngón tay bấm trên mạch của ta, hình như dùng lực mạnh hơn một chút.

Đến nơi, Lộ Văn Phi chậm rãi thay quần áo, ta thoải mái ngồi một bên, châm chọc hỏi: “Tiểu Lộ tử a, hôm nay người đã là Hải Quan Tướng quân, tại sao trở về phòng ngủ của mình mà cũng phải nhảy trên nóc nhà xuống vậy, hử?”.

Hần thay một bộ triều phục của Tướng quân, ánh mắt cũng không dao động, “Các chủ không phải cũng trở thành Quận chúa Tây Trạch rồi sao? Làm việc nói chuyện, vẫn không có khuôn phép không có quy tắc như vậy, mồm mép không nhịn được”.

“Ta vẫn luôn hòa ái dễ gần như thế mà”, ta cười, có cảm giác dường như chúng ta vẫn còn ở trong thôn, hần đang cùng Diệp Vô Trần lao tâm lao lực suy nghĩ kế đối địch, còn ta thì cực kỳ ăn không ngồi rồi ở bên cạnh ăn nhỏ, sung sướng không còn gì để nói.

Nhưng mà, thời gian đã thay đổi, cảnh vật cũng thay đổi, người vẫn còn là người, nhưng chúng ta, không quay lại như lúc đó được nữa.

Trong mắt ta dâng lên sát khí, chỉ cảm thấy khi hần quay lưng về phía ta, có trăm phương nghìn cách có thể xử lý gọn hần. Không biết kiểu chết nào là chậm rãi nhất khổ sở nhất đây ta?

“Nếu không phải là Tiểu Hồng nói, ta thật sự không thể tin được cô lại chạy đến Tây Trạch, còn lên làm Quận chúa”.

Ta quay đầu đi, trong bụng nhanh chóng suy nghĩ, hần vẫn gọi là Tiểu Hồng, không phải là Nguyệt Nhi sao?

“Ta thấy rất kỳ lạ nha, tại sao người lại thả rông cho cô gái mà mình ái mộ hết lòng, để nàng cả ngày ở bên cạnh một người đàn ông khác”, ta cố ý nói.

“Bởi vì nàng ấy muốn như vậy”. [@sieunhanu.wordpress]dfb5e8y78

Giọng nói rất bình tĩnh, không có bất kỳ băn khoăn nào.

“Tình cảm không tốt cũng không nên cưỡng cầu... Cho nên...”, ta treo đầu dê bán thịt chó, nhanh chóng đổi đề tài, “Không nên lợi dụng Đào Nhi, chuyện này không có liên quan đến nàng...”.

“Lợi dụng?”, một bên lông mày anh tuấn của hắc nhướn lên, “Nàng ta cam tâm tình nguyện làm con tin, bởi vì Tiểu Hồng đã cứu mạng mẹ nàng ta”.

Ta ngẩn ra, trong lòng trống trải, không nói được đó là cảm giác gì.

Hắn là đã quen bị phản bội chẳng. [@sieunhanu.wordpress]fvd2487tj

“Thật là ngu ngốc, nàng ta không biết suy nghĩ, vì sao mẹ nàng ta vẫn đang khỏe mạnh, Tiểu Hồng vừa tới liền bị bệnh, lại nhân lúc đó tốt bụng cứu mạng mẹ con nàng ta?”, hắc giễu cợt, “Bởi vì trước đó Tiểu Hồng đã hạ độc thôi”.

Lý trí của ta bị nhấn chìm trong nháy mắt.

“Các người không nên ác độc quá mức, xem tất cả mọi người là kẻ ngốc sao?!”, ta xông tới túm lấy cổ áo của hắn, nước bọt phun như mưa đầy đầu hắn, “Trả Đào Nhi lại cho ta!”.

Nụ cười ngụy trang đã sớm mất tăm mất tích, toàn thân ta phùng phùng ngọn lửa tức giận và căm hận.

“Trả lại cho cô? Nàng ta hình như cũng không phải là của cô”, hắc hài hước cười lên, lại đột nhiên kinh ngạc trừng to mắt. Đó là bởi vì ta len lén khởi động cơ quan ám khí, bao nhiêu ngân châm toàn bộ đều bay đến ghim vào người hắn.

“Cảm thấy trên ta rất vui sao?”, ta từ trên cao nhìn hắc quỳ rạp trên mặt đất, “Cảm thấy ta giống như con chuột nhắt không biết gì sao, rất dễ giết chết sao? Lộ Văn Phi a, người có biết sai lầm lớn nhất của Tiểu Hồng là gì không? Chính là hôm đó ở trong rừng không một đao giết chết ta, còn sai lầm lớn nhất của người, chính là hôm nay lúc bắt được ta cũng không một kiếm làm thịt ta!”.

Môi hắc lộ ra màu độc xanh tím, “Cô... Quả nhiên...”.

“Ta là con chuột nhắt, ta nhát gan mà vô dụng”, ta nhìn hắc, giống như là đang nhìn một con kiến hôi, “Nhưng người đừng quên, con chuột nhắt này từng giây từng phút đều muốn bò lên thân thể của người, cắn đứt cổ họng của người!”.

Ta tức giận nói, trong lòng điên cuồng xao động, đại thù đã báo được một nửa, chẳng lẽ dễ dàng như vậy sao? Nhưng rõ ràng là hắn đã trúng mấy cây độc châm, hắn là không sai.

Phía sau đột nhiên có cơn gió thổi qua, ta mạnh mẽ quay đầu lại, xuất hiện hai gã dẫn theo một thiếu nữ, chính là Đào Nhi. Ánh mắt nàng trống rỗng nhìn thẳng ta. Gã đang lôi kéo nàng nhìn thấy Lộ Văn Phi té trên mặt đất, liền một kiếm đập vào khúc xương trên lưng ta, lập tức đau nhức truyền khắp toàn thân, trong đầu một mảnh đen tối, ta cố gắng chống đỡ, đá chân lên, ám khí Lăng Không Cầu trên chân trong nháy mắt đá nát lồng ngực gã, máu tươi phun ra, Đào Nhi sợ đến mức thét chói tai.

Thật ra thì ta đây chỉ biết đánh đấm mấy chiêu khó coi, chẳng qua là do ám khí lợi hại, lại thêm sau lưng bị đánh trúng chỗ đau nên phát khùng. Ánh mắt ta buông lỏng, nhưng dường như xuất hiện ảo giác: Hắc khí trên mặt Lộ Văn Phi, đang chậm rãi tan mất? Hắn đứng lên!

“Cô vẫn giống như trước kia”, hắc nhẹ nhàng bước đến gần, “Tất cả vì những chuyện liều mạng nhằm chán... Một Đào Nhi mà thôi, mạng của nàng ta có quý bằng mạng của cô sao? Lừa gạt bọn tỷ nữ của cô, ta sớm đã đặt gian tế nằm vùng trong Bạch phủ, ai vô dụng thì giết, cô đã đoán ra nàng ta, cần gì phải bao che cho nàng ta nữa”.

“Các chủ”, gã còn lại đang giữ Đào Nhi kính cẩn nói: “Nha đầu này ở bên ngoài nghe lén, xử trí như thế nào?”.

Các chủ? Trong khoảnh khắc đó, ta còn tưởng rằng gã đang gọi ta.

“Nếu Quận chúa đã muốn...”, Lộ Văn Phi giễu cợt, “Vậy thì trả nàng ta lại cho Quận chúa thôi. Các người lui ra đi”.

Gã đẩy cửa đi ra. Ta nhìn chằm chằm Lộ Văn Phi, rốt cuộc không chịu nổi đau đớn, vịn vách tường chậm rãi ngồi bệt xuống.

“Sao vậy? Nghe thấy hai chữ Các chủ, kinh ngạc à?”, hắn châm chọc, “Thật thú vị, không phải sao? Các chủ thật đang ở chỗ này, nhưng bọn họ lại không biết. Không cần nhìn ta như vậy, người muốn giết cô chính là Tiểu Hồng, không phải là ta, cô đối với ta vẫn còn giá trị lợi dụng, ta sẽ không giết cô, nói cho cô biết cũng không sao”.

Ta đau đến mức cả người run rẩy.

“Cô muốn biết làm sao ta trúng độc mà không chết? Rất đơn giản, bởi vì ta giải được Phá Thiên Ấn, luyện được võ công đệ nhất thiên hạ, sau đó chuyển giao nó cho Tư Mã Tướng quân. Bây giờ ta bách độc bất xâm, cũng không ai có thể làm gì được ta nữa. Các chủ Thanh Phong Các chính là ta, Tiểu Hồng nhượng lại, Kỷ gia của cô cũng thuộc về ta, nàng ấy chỉ muốn tìm Ngân Hàng của cô, tìm được tiền rồi thì mỗi người một nửa. Các chủ a, lúc mới bắt đầu ta cũng rất sợ, nằm mơ cũng thấy Túc Sát một kiếm đến giết ta, nhưng mà hôm nay, ta không còn phải sợ nữa... Nói đến đây rồi...”, hắn dương dương đắc ý nói: “Ngân Hàng rốt cuộc ở đâu?”.

Bà nội nó, tình huống thế này quả thực hồng bét so với tưởng tượng của ta. Lộ Văn Phi có phải là kẻ si tình gì đâu, nhìn dáng vẻ của hắn, cùng với bộ dạng ngày hôm đó giải vây cho Tiểu Hồng ở Tỉnh Tâm Điện, quả thực như là hai người khác nhau. Nếu sớm biết hắn không cần Tiểu Hồng chết sống thế nào, khi đó ta đã một đao kết liễu Tiểu Hồng cho xong, hại ta còn tưởng rằng hắn ở gần đó nên không cách nào dám ra tay.

“Ta không nói cho người, không nói cho người, không — nói — cho — người!!!”, ta nhin cơn đau tối sầm mặt mũi, rống lên hét như Tiểu Long Nhân.

Mắt hắn lạnh lẽo, “Ta không giết cô, cô không sợ ta sẽ hành hạ cô sao?”.

“Hành hạ?”, ta cười lạnh, “Một người hai bàn tay trắng, có cái gì để hành hạ? Hơn nữa... Người cho rằng ta ngốc đến mức một người một ngựa đi tìm cái chết sao?”.

Hắn đứng phắt dậy, một giọng nói vang lên ngoài cửa: “Tướng quân, Nhị hoàng tử ở phòng khách chờ ngài”.

Lộ Văn Phi trừng mắt, ta cười đến gian trá. Độc Cô Bạch a a a a, người rốt cuộc đã tới, không uống công lão nương khổ sở chống đỡ lâu như vậy. Trong lòng nhẹ nhõm, cũng biết là không chịu đựng được nữa, ý thức của ta từ từ mơ hồ, chậm rãi lạc vào trong bóng đêm.

Chương 66

Lộ Văn Phi trừng mắt, ta cười đến gian trá. Độc Cô Bạch a a a a, người rốt cuộc đã tới, không uống công lão nương khổ sở chống đỡ lâu như vậy. Trong lòng nhẹ nhõm, cũng biết là không chịu đựng được nữa, ý thức của ta từ từ mơ hồ, chậm rãi lạc vào trong bóng đêm.

Kinh nghiệm trước giờ cho ta biết, ta nhất định là đang ở bên trong xe ngựa, nếu không thì đâu có buồn nôn chết đi được như thế này.

Mùi thơm gỗ đàn hương bay quanh quẩn trước mũi, ta tham lam hít một hơi, toàn thân vẫn đau nhức, hình như là đã đấu đá với Lộ Văn Phi, lần này không thể làm thịt hắn, thật bực bội a...

“Hòa Nhan”.

Ta kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn thấy một đôi mắt thanh tú, đột nhiên phát hiện ra mình đang nằm trên đùi Độc Cô Bạch, ngủ say đến mức mắt hết hình tượng, nước miếng chảy theo vạt áo của hắn, vẽ thành một cái bản đồ địa hình đảo Hải Nam.

Ta lúng túng ngồi dậy, “Cái này... Xin lỗi...”.

Độc Cô Bạch dịu dàng cong khóe miệng, “Chắc nàng mệt lắm rồi, nghỉ ngơi nhiều một chút đi”.

Ta gật đầu cho có lệ, đầu óc vẫn mơ màng không hiểu gì. Sau khi ta nói những lời cay độc quá đáng với Độc Cô Bạch, ta lại chạy về bảo hấn giúp ta, hấn không cần suy nghĩ lập tức đồng ý, phải theo rất nhiều người bảo vệ ta từ phía sau, lại còn tự mình đến phủ Hải Quan Tướng quân đi tìm Lộ Văn Phi, trong lòng ta thấy thật ấm áp, đột nhiên nhớ ra, “Đào Nhi đâu?”.

“Ở phía sau, bên trong kiệu”, hấn nói nhỏ: “Yên tâm đi”.

Ta lại nằm xuống trên đùi hấn, trong đầu không biết là đang suy nghĩ mông lung gì, nằm xuống rồi mới cảm thấy hình như là không ổn, lại có chút ngại ngùng, đành phải ráng dùng sức giữ cái đầu không dè nặng hấn, cảm giác nghe tiếng tim đập của hấn gần trong gang tấc, khiến cho tim ta cũng không yên.

Hấn vuốt nhẹ mái tóc của ta, nhẹ đến mức cảm thấy ngứa ngứa, cũng không ai nói gì. Lúc này ban đêm gió thu lạnh xào xạc, nhưng lại có vẻ ấm áp dễ chịu như ánh nắng mặt trời. Thật là kỳ lạ, buổi sáng ta còn ở trong phòng cãi lộn với hấn đến khàn cả giọng. Chỉ sau một khắc, bọn ta lại có thể quên mất lập trường đối nghịch nhau, cứ như vậy chung sống yên tĩnh.

Một lúc lâu.

“Hòa Nhan”.

“Sao?”.

“Khóc sao?”.

“Không có”.

“Tại sao không khóc?”. [@sieunhanu.wordpress | sdv168rg

“Tại sao phải khóc?”.

“... Nét mặt của nàng bây giờ, cũng giống như hôm đó, yên lặng quá mức thì không giống như nàng”.

“Hôm đó?”.

Ta nhẹ nhàng hỏi, sau đó giương mắt nhìn hấn, trong lòng lại bình tĩnh cực kỳ.

“Hôm đó”, hấn nhàn nhạt lặp lại, sau đó dường như chỉ là lơ đãng nhắc tới, “Nguyệt Nhi giết nàng, ta ở trong rừng phong nhìn thấy nàng... Là hôm đó”.

Ta lập tức ngồi phắt dậy, kinh ngạc nhìn hấn.

Về mặt Độc Cô Bạch như thể hấn chỉ thuận miệng kể lại một chuyện con con chẳng quan hệ gì với hấn.

“Không sai”, hấn nhìn ta, “Người mang nàng từ trong rừng phong về, không phải là Tam đệ, là ta”.

Mang về? Đem ta nhét vào kiệu của Niệm Văn trên đường hồi cung, là hấn làm?

Thật là quá đáng... [@sieunhanu.wordpress | fv5r7g8rg

“Trên đường cái! Lỡ như ta bị xe cán chết thì làm sao hả?!” , ta tức giận nhìn hấn chằm chằm.

“Khi đó đã quá nửa đêm, huống chi lúc đó nàng cũng chẳng khác gì người chết”, hấn nhẹ nhàng nói, định nói tiếp cái gì đó, nhưng ta cắt ngang mở miệng muốn hỏi, không ngờ cổ xe chợt nảy lên một cái, hấn đột nhiên té vào lòng ngực ta, trong khoảnh khắc, mỹ nam ưu nhã tuần tú bị ta ôm trọn. Ta còn chưa kịp đẩy ra, một thanh kiếm xuyên vào chỗ hấn vừa mới ngồi, đâm xẹt qua lỗ tai ta chỉ chênh đi một chút xíu.

Chẳng lẽ là Lộ Văn Phi phái truy binh tới? Đầu óc mình mẩn của ta lập tức bay trở về, ta kéo Độc Cô Bạch nấp xuống, tránh né đường công kích thứ hai, lúc này mà vén rèm lên thì không khác gì tự tìm đường chết, hai bên tai đều là tiếng vũ khí va chạm leng xoeng, xem ra hai phe đã ra tay rồi. Xuống tay quyết liệt như thế, hấn là nhắm về phía ta. Ta xoay người lại kinh hoàng nhìn Độc Cô Bạch, nhưng hấn không hề bối rối, trong lúc thế này mà về mặt hấn dường như có ý muốn trấn an ta, ngón tay lạnh như băng vững vàng nắm lấy tay ta.

“Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ nàng”. [@sieunhanu.wordpress | fv65re4g

Giờ này phút này, bốn mắt nhìn nhau, cảnh tượng động lòng người như thế, ta cũng rất muốn phối hợp đáp lại lời Độc Cô Bạch rằng ta tin tưởng hắn. Nhưng mà... Thật sự là lá gan của ta nhỏ quá nên ta không dám tin đâu a, đại ca à người nghĩ đây là sân khấu diễn kịch sao hả? Nói chơi với lão nương còn chưa đủ vui sao, người còn muốn diễn trò cho ai nhìn a.

Ta thống lĩnh Thanh Phong Các bốn năm, biết rõ quy củ ám sát của đám sát thủ. Nghe thấy tiếng binh khí xa dần, chắc chắn là dẫn tới không ít người, một số dụ đám cao thủ hộ vệ tới chỗ xa, một số lợi hại nhất ở lại giải quyết đối phương. Ta đã chảy mồ hôi lạnh đầy lưng, bàn tay vẫn còn đang nằm trong tay Độc Cô Bạch, muốn rút ra, nhưng làm thế nào cũng không có sức rút ra.

Chuyện xảy ra chỉ trong tích tắc. [@sieunhanu.wordpress] dv5e4geg

Một giây khi ta còn đang suy nghĩ lung tung, một mũi phi tiêu bay xẹt qua đỉnh đầu, ta cùng với Độc Cô Bạch lập tức cúi đầu xuống, sau đó, sát thủ liền dễ dàng tìm ra vị trí bọn ta đang núp, từ phía ngoài rèm, một đao chém xuống.

Đến lúc ta ngửi thấy mùi máu tanh, thì đã không còn kịp nữa.

Khi ngọn đao kia chém xuống, nhìn thấy ta sắp mất mạng dưới lưỡi đao, Độc Cô Bạch lại cong khoe miệng.

Thật ra thì cũng rất kỳ lạ, trong tình huống nguy cấp như vậy, ta lại có thể nhìn thấy nụ cười không màng danh lợi của hắn giống như mọi ngày.

Hắn cứ cười, cho dù có lẽ hắn cũng không thích cười đâu.

Thậm chí ngay cả khi hắn chắn trước thân thể ta, trên lưng hắn phụt ra một vòi máu tươi. Hắn vẫn đang cười.

Nếu nàng thích, chết thì có làm sao?

Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ nàng.

Ta vẫn cho là người đang diễn trò, nhưng người lại dùng mạng của mình để diễn tròn cái vai này.

“Độc Cô Bạch!”, ta sợ hãi hét lên, dù biết đám sát thủ có lẽ vẫn chưa rời đi, “Độc Cô Bạch! Độc Cô Bạch! Có ai không...”.

Lần đầu tiên ta gọi tên hắn, không ngờ lại là lúc như thế này.

“Đừng khóc”, hắn cười yếu ớt. [@sieunhanu.wordpress] dfbv15r4

Ta bây giờ mới phát hiện ra trên mặt mình ướt ướt, hắn là bất tri bất giác chảy nước mắt. Ta quệt tay lau lung tung, rồi nắm chặt tay hắn, “Người muốn giả bộ làm người tốt! Có cơ hội để xài khổ nhục kế là xài liền sao?! Cứu ta thì thế nào, ta sẽ không báo đáp người! Người đừng có mong a... Cho nên người...”.

“Ta... Không phải là... Cứu nàng...”, vẻ mặt hắn không có chút đau khổ, như thể hắn chẳng hề bị thương, “Bọn họ... Là muốn giết ta”.

“Kẻ nào ăn no rồi việc muốn giết người?”.

“Thái hậu”.

“Thái hậu? Bà ta ăn no sao...”, ta đang muốn nói nhằm để phân tán sự chú ý của hắn, nhưng không ngờ chính mình lại quên mất chuyện chính trước.

Thái hậu! Tiêu Thái hậu! [@sieunhanu.wordpress] cv2d9h7ht

“Người nói là...”.

“Đúng vậy”, hắn vốn là đang bình tĩnh nằm trong lòng ta, không ngờ lại nhếch khóe môi, lạnh nhạt, an tĩnh, vừa giống như thường ngày, nhưng lại vừa không giống.

Nụ cười này, quá bi thương.

“Thái hậu”, hắn chậm rãi nói: “Mẫu thân ruột của ta, muốn đẩy ta vào chỗ chết”.

Đám sát thủ kia chắc là nghĩ rằng đã ra tay thành công nên không đuổi theo, nói thật ta cũng không dám chắc bọn họ có thành công hay không, bởi vì tay Độc Cô Bạch càng ngày càng lạnh. Bọn họ về đã trở về, ta biết bọn họ hết sức trung thành đối với Độc Cô Bạch, hận không thể tự đâm mình mấy đao lấy cái chết tạ tội, ta mắng muốn chết bọn họ, đem hắc trở về phủ trước rồi muốn đâm chết gì thì cứ việc đâm. Sau đó một đồng hộ vệ to con đều không lên tiếng nữa, công Độc Cô Bạch khinh công trên nóc nhà, ta cũng được công trên một tấm lưng rộng, nhìn thấy rõ ràng vành mắt đỏ hoe của bọn họ.

Đêm đó Bạch phủ như muốn nổ tung, ta vẫn nắm tay Độc Cô Bạch, bởi vì hắc cứ nắm tay ta thật chặt không chịu buông ra. Ta không ngừng nói chuyện với hắc, sợ hắc mất đi ý thức thì sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Đã gọi thái y rất nhiều lần, nhưng vẫn không có ai tới, mục nội nó đám thái y không phải là phục vụ suốt hai mươi bốn giờ gọi tới là tới liền sao?!

Nhưng ngay sau đó ta gõ đầu mình một cái, ta bị nhũn não rồi, là Tiêu Thái hậu phái sát thủ, giết không chết thì làm sao có thể truyền thái y tới chữa trị cho hắc. Mà bây giờ tìm đâu ra đại phu cao tay đây? Ta căng thẳng đến độ ứa ra đầy mồ hôi.

“Có một người”, lão quản gia đột nhiên lên tiếng, “Lão nô không có quyền thả người đó ra, nhưng chỉ cần Quận chúa nói một câu...”.

“Thả! Thả ngay!”, ta quát: “Là người hay là chó cũng phải thả, mau dẫn người đó tới đây!”.

Lão quản gia về đen mặt nhận lệnh rời đi.

Nhưng mà, nếu người đó thật sự là chó, ta cũng không kinh ngạc đến thế này.

“Trường Sinh!”, ta lao tới, không còn rảnh để hỏi lão vì sao lại ở chỗ này, “Trường Sinh! Mau mau cứu hắc!”.

Trường Sinh nhìn ta một cái thấu hiểu, cũng giống như trước kia, không hề hỏi ta vì sao lại ở đây, lập tức tiến lên bắt mạch, cứu người cũng có nghĩa là chạy đua với tử thần, chậm trễ nửa giây cũng không được.

Ta vẫn ngồi bên cạnh Độc Cô Bạch, theo dõi hơi thở của hắc yếu ớt đến mức dường như không còn thở nữa. Hai bên thái dương của Trường Sinh rỉ ra mồ hôi hột. Một lúc sau, lão nói ra một cái tên được liệu quý dị, bọn hạ nhân trong phủ tựa như phát điên, lập tức lục soát từng nhà trong thành để tìm mua, cảm giác này rất giống với lúc còn ở trong thôn, trong lòng ta đau xót. Năm đó ta ăn nhiều đến độ bị đau dạ dày, vừa nôn vừa sốt rần lên, Trường Sinh lại không có ở đó, trong thôn hỗn loạn cả lên, Tiểu Hồng và Tiểu Liên trông chừng ta hai ngày một đêm mới hạ sốt, cả thôn cũng nhin đói theo hai ngày một đêm, chuyện tình như thế quả thật khó tưởng tượng.

Ta nghĩ đến quá khứ, vừa ấm áp vừa đau khổ, cặp mắt nhòe nhòe mơ hồ.

Trường Sinh bắt đầu thu dọn hòm thuốc.

Ta nhỏ giọng hỏi: “Thế nào rồi?”. [@sieunhanu.wordpress] fb15t87

“Vết đao rất nặng, nếu không phải có ta ở đây, chậm trễ nửa canh giờ thôi là hết cách. Chỉ có điều, cổ độc trong cơ thể của Nhị hoàng tử đã thấm vào tâm mạch, sức khỏe lại càng kém, một trận gió rét cũng đủ để lấy đi tánh mạng của hắc”.

“Cổ độc đó không thể giải được sao?”.

“Cổ này là một loại cổ lỵ của Miêu Cương, khi trúng cổ thì chỉ cảm thấy cả người không còn sức lực, tuy không phát bệnh, nhưng nhiều năm tích lũy lại, bệnh càng nặng thêm, phương pháp giải cổ lỵ rất khó. Triều Thánh Môn từng lấy chuyện chữa trị mắt của người để trao đổi, muốn ta trị liệu ột người, người đó chính là Nhị hoàng tử. Thật ra thì hắc chỉ cần không đụng đến cổ độc nữa, điều trị theo cách của ta, thân thể khôi phục thành người bình thường thì chắc chắn không thành vấn đề... Nhưng mỗi tháng Thái hậu ban thưởng hắc một chén thuốc, mang danh là ban tặng để điều trị thân thể...”.

“Không phải là mỗi tháng hắc đều uống đó chứ...”, ta mở mắt trừng trừng.

“Nhị hoàng tử biết rõ hơn bất cứ ai, đó là một chén thuốc độc”, Trường Sinh chậm rãi nói: “Nhưng hắc vẫn uống, mỗi lần đều uống không chừa một giọt”.

“...”, trong lòng ta đau nhói.

Hắn nói, hắn sống hai mươi năm nay, vốn là dư thừa.

Độc Cô Bạch a, hai mươi năm, mỗi ngày người phải sống trong sự căm hận của mẹ ruột, hai mươi năm phải sống như thế nào?

Làm sao người còn có thể cười như không màng chuyện đời như vậy?

“Nhị hoàng tử đối nhân xử thế rất tốt, đối với ta rất lễ phép kính trọng, nên ta cũng ở lại đây tập trung tìm phương pháp giải cổ. Cho đến khi Tiểu Hồng tới đây, ta gắng hỏi nàng tung tích của người, biết người bị Lộ Văn Phi ám toán, nhưng thân thể của Nhị hoàng tử còn cần ta giải cổ, cho nên Tiểu Hồng buộc phải giam lỏng ta. Nhị hoàng tử hình như cũng không muốn như vậy... Đây là một viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, có thể làm cho hắn tỉnh lại chốc lát, khả năng sống sót của Nhị hoàng tử... Sợ rằng không lớn”.

42. Chương 67 + 68

Chương 67

Trường Sinh đẩy cửa bước ra. Ta dựa vào thành giường, không biết trong đầu đang suy nghĩ gì nữa, dường như đã nghĩ đến rất nhiều việc, lại vừa giống như chẳng suy nghĩ được gì.

Chết thì cứ chết, ta không cần phải cưới gả gì nữa, âm mưu của bên Tây Trạch cũng sẽ không thành công. Bảo cứu ta hẳn liền cứu, đó là điều ngu xuẩn của hắn, hướng chỉ mục tiêu ám sát vốn không phải là ta. Ta chung sống với hắn cùng lắm chỉ được một tháng, vậy mà bây giờ lo lắng căng thẳng đến thế này, thật là nực cười.

“... Hòa Nhan”.

Giọng nói theo hơi thở mong manh. Ta vội vàng xoay người sang chỗ khác, quỳ gối trước giường gặt gao nhìn hắn, những ý nghĩ ác độc lạnh lùng vừa rồi lập tức bay mất.

Khuôn mặt của hắn vẫn như ngọc, chỉ có chút tái nhợt mỏng manh như thể có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào. Đôi mắt mỹ lệ tuyệt trần nhẹ nhàng mở ra, thật lâu sau mới khẽ chớp.

“Có Trường Sinh ở đây, người sẽ không chết đâu”, ta nói nhỏ.

“Trường... Sinh?”.

“Đúng vậy a, Trường Sinh, người không biết sao... Ông ấy bị giam lỏng ở...”.

“... Ta biết”.

“Ách?”.

“Ta... biết, khụ khụ, ông ta bị... giam lỏng ở... trong phủ”.

“Vậy vì sao người không thả ông ta?”. [@sieunhanu.wordpress]vb1rt84

“Bởi vì ta...”, đôi môi lạnh tái nhợt khẽ nói: “Không quan tâm”.

Độc Cô Bạch mấp máy đôi môi khô khốc, tuy tổn sức nhưng vẫn kiên trì nói cho bằng được, giọng đứt quãng nhưng ta vẫn hiểu, trong lòng bàn tay ta là bàn tay lạnh lẽo của hắn.

Bàn tay đó, tựa hồ làm thế nào cũng không nắm áp lại được.

Không quan tâm.

Khi còn bé nằm trong tay Thái Hậu. [@sieunhanu.wordpress]dfb1t5ht

Khi được ban cho những chén cổ độc.

Khi khiếp sợ nhận ra Thái Hậu là mẫu thân ruột của hắn.

Khi cố gắng nhìn nhin tất cả, đơn giản là vì không muốn Niệm Văn gặp cảnh thảm hại đáng thương như mình.

Khi đau đớn vì bị mọi người xung quanh lợi dụng, bị mẫu thân ruột cảm hận thống thiết.

Một mình hần, rất yên tĩnh, ngay cả ho khan cũng chỉ lẳng lặng. Giống như trong nháy mắt đã già nua, đã mất đi trái tim, mất đi mọi biểu cảm, từ đó chỉ biết mỉm cười.

Chỉ có thể mỉm cười, nếu không thì sẽ không nhìn được, sẽ khóc thành tiếng.

Nhưng nếu ngay cả người thân cận nhất để phản bội cũng không có, đó mới thật sự là bi thảm.

Ta rốt cuộc đã hiểu ý nghĩa của những lời này.

Thật ra thì người cũng không thích yên tĩnh, thật ra thì người cũng không phải là người ôn hòa như vậy, chỉ bởi vì người không quan tâm. Ân ân oán oán một đời trước lại bắt người phải gánh vác, nhưng người lại không hề phản bác gì cả.

Bởi vì Độc Cô Bạch người, lương thiện hơn bất kỳ ai khác.

Nhưng mà, lương thiện như người, sao lại phải khổ sở đến thế này?

“Nàng... Vì sao không chịu nhìn ta...”, Độc Cô Bạch nhẹ nhàng nói, ánh mắt trống rỗng như mất đi tiêu cự, “Thật ra thì... chỉ cần nàng... nhìn thật kỹ một lần... Là có thể phát hiện... Ánh mắt của chúng ta... dường như... giống nhau như đúc...”.

“Rất đau sao?”, ta nói nhỏ: “Một đời thì đừng nói nữa”.

“Không”, hần cong khóe miệng, “Nếu như... lúc này không nói với nàng... Sợ rằng sau này... không có cơ hội nữa...”.

Ta vừa định cất ngang, nhưng hần ương ngạnh nói tiếp: “Lần đầu tiên gặp nhau... là ở... rừng trúc bên ngoài Tiêu phủ, nàng... bị Tiểu Hồng ám sát... Năm ba ngày, không ngờ nàng lại không chết. Ta tới nhìn nàng... Giống như là đang nằm mơ, không còn biết gì nữa... Khi đó, vẻ mặt nàng khổ sở, quật cường, nhưng bất khuất... Ta len lén cứu nàng... Sau đó canh chừng nàng ở Tĩnh Tâm Điện... Đều là người bị kẻ thân cận nhất tổn thương... Tại sao nàng... còn có thể tươi cười như vậy? Tại sao còn có thể tiếp tục... tin tưởng người khác? Ta không hiểu... Nhưng ta thật sự hâm mộ nàng... Giá như ta cũng có thể... Giá như ta cũng có thể... Khụ khụ... Nàng tham tiền, sợ chết, có chút thông minh... Nhưng nàng sống rất chân thật... Có khi ta rất... muốn được giống như nàng... Không phải làm Nhị hoàng tử, không bị người ta lợi dụng... Cùng nhau quy ẩn dân gian, sống như vậy cả đời”.

Ta muốn mắng hần không cần phải diễn kịch nữa, nhưng bất luận thế nào, rốt cuộc cũng không nói được nửa lời.

“Ta không có tốt như người nói”. [@sieunhanu.wordpress] fg2r4g8

“Có lẽ...”, hần nhắm mắt lại, nắm chặt tay ta, “Nàng nói... trên thế gian này... không có ai đối xử tốt với nàng mà không có mục đích yêu cầu gì khác...”.

Hần cười, “Nhưng mà, Hòa Nhan, ta muốn đối xử tốt với nàng, không cần đền đáp gì cả”.

Ta ngồi dưới đất, mây đen giăng đầy trời, nhưng không có mưa, giống như là cơn ghen ngào ở trong cổ họng không phát tiết ra được.

Trường Sinh đứng ở đằng xa nhìn ta thật lâu, ta biết lão có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng ta lại giả vờ không phát hiện ra, buổi tối hôm nay, mọi chuyện rồi ren phức tạp quá rồi, ta mệt chết đi được.

Trường Sinh cuối cùng cũng trở về phòng, lão đã sống quá lâu, nhất định là hiểu chuyện hơn ta nhiều.

Ta thừa nhận ta động lòng, Độc Cô Bạch chưa bao giờ có được hạnh phúc, tay hần vươn ra, giống như là muốn với lấy tương lai, nắm lấy cảnh hai người cứ như vậy sống nương tựa lẫn nhau đến hết đời. Đã trải qua hai kiếp, cảnh tương lai như vậy hấp dẫn đến cỡ nào, ta đã phiêu bạt quá lâu, lâu đến mức cảm thấy hèn nhát, thế rồi chàng trai mặt mũi ôn hòa thanh tú cả ngày chỉ biết mỉm cười này, lại nói muốn đối xử tốt với ta.

Đã rất lâu rồi không ai tốt với ta.

Có lẽ cũng không quá lâu, chẳng qua là do mọi người đều đã đi sang thế giới khác, cuộc sống không có lão Trương và bọn họ, sống một ngày bằng cả một năm.

Có lúc, những chuyện tàn khốc có thể làm người ta quên hết tất cả tình cảm yêu đương. Ta ngồi một chỗ lặng nhìn bầu trời, không biết bây giờ huynh ấy đang ở đâu, có phải cũng đang ngồi giống ta, nhìn bầu trời u ám này hay không? Mặc dù ta nắm tay Độc Cô Bạch, nghe thấy nhịp tim đập thành thịch như một loại ngôn ngữ, nhưng vẫn chỉ nhớ tới bóng dáng áo đỏ vụt đến vụt đi kia. Thậm chí chỉ cần nghĩ đến tên của huynh ấy, trong lòng liền dâng lên hạnh phúc không ngăn được.

Mặc dù huynh ấy không thương ta. [@sieunhanu.wordpress] s6597wgg

Nhưng chuyện này vĩnh viễn không ngăn cản được ta yêu Dạ Kiếm Ly, những lúc huynh ấy ra vẻ hung ác, khi huynh ấy nghiêng rằng nghiêng lợi, lúc huynh ấy cười đến mức gian trá, khi huynh ấy xấu hổ quay mặt đi, khi huynh ấy ngây ngốc vì bị ta hôn...

Không ngờ lại có nhiều kỷ niệm như vậy, cho dù bây giờ nhớ lại, vẫn có thể nhẹ nhàng mỉm cười.

Cả một trái tim, chỉ một mình huynh ấy ở trong nơi rộng lớn đó.

Ta nghĩ trái tim ta cũng không chứa thêm được bất cứ kẻ nào khác nữa, bởi vì ta nổi tiếng nhỏ mọn mà, hmm.

Có lẽ cho tới nhiều năm sau, ta vẫn là một người, luôn len lén yêu Dạ Kiếm Ly.

Cho nên, lòng ta đau vì Độc Cô Bạch, nhưng ta không thể thương hấn.

Phía sau có tiếng bước chân truyền đến, rồi dừng lại sau lưng ta, ta cũng không quay đầu nhìn, “Đào Nhi?”.

Không ai trả lời, một lúc lâu sau, nàng ta nhẹ giọng nói: “Nô tỳ... Tạ ơn Quận chúa cứu mạng”.

Giống như là có chút cố ý, ta khẽ cười một tiếng, “Ta không đi ngươi cũng không chết được đâu”.

“Vâng, nhưng cả đời nô tỳ sẽ không biết được chân tướng”, Đào Nhi vẫn đứng phía sau lưng ta, chần chừ hồi lâu, giọng nói đột nhiên trong trẻo rõ ràng, “Ta nghĩ rằng cô sẽ không tới”.

Nàng dùng chữ “ta”, là cách xưng hô tối kỵ giữa nô tỳ và chủ nhân. Ta không nói gì nữa, đột nhiên cảm thấy mình hơi bị ngu ngốc, Lộ Văn Phi nói có vẻ đúng, ta cuối cùng cũng chỉ liều mạng vì chút chuyện nhảm nhí.

“Ta hầu hạ cô cùng lắm mới chỉ hai tháng, cô cũng chẳng bao giờ để mắt tới...”, nàng vội vàng nói tiếp: “Ta tưởng là... Cô không sẽ vì ta... mà đáp ứng Nguyệt cô nương...”.

“Ta cũng tưởng là ta sẽ không đi”, ta cười cười nói: “Nhưng mà tính tình trước giờ rảnh rồi cứ thích xen vào chuyện người khác, sau đó rước một đống tai họa trở về cho huynh đệ giải quyết... Ăn quýt bao nhiêu lần cũng không có cách trả...”.

Ta chỉ là, không muốn bên cạnh mình có thêm người chết.

Đào Nhi xoắn xoắn vạt áo. [@sieunhanu.wordpress] vb21t87t8

Qua một lúc lâu, phía sau mới có vài tiếng nhẹ nhàng: “Cô là người tốt”.

Bờ vai ta run lên, cảm thấy những lời này có chút buồn cười, nhưng thế nào cũng không cười nổi.

“Ngươi lặp lại lần nữa được không?”, ta vẫn đưa lưng về phía nàng, cúi mặt nói.

“Cô... Là người tốt”.

Một câu nói rất đơn giản, chỉ có bốn chữ.

Nhưng ta nhớ rất rõ ràng, có người cũng đã từng nói với ta những lời này, ta vẫn cho rằng, ta không còn xứng đáng để nghe lại nữa.

Hóa ra ánh mắt của quần chúng vẫn còn sáng như sao a. Ta nhìn lên trời, cười đến kinh thiên động địa, Đào Nhi tưởng rằng ta giận đến mức thần trí thất thường, giật mình đến độ nhảy dựng lên như thỏ, ta cười cười hắng giọng, nhưng giọng nói cũng chẳng còn dễ nghe được nữa, đành phải im lặng, cúi đầu che đi dòng lệ trong mắt.

Đột nhiên có suy nghĩ lướt qua, ta ngẩng đầu nhìn Đào Nhi, “Đi theo ta”.

Ta kéo nàng đi, tìm đến gian phòng nghỉ của Trường Sinh, nhẹ nhàng gõ cửa.

Củ lạc này quả thật vẫn còn thức, lão rót một chén trà thơm, gương mặt tuần tú ở tuổi trung niên chậm rãi giãn ra, nhưng trong đôi mắt trầm tĩnh lại tối tăm đầy tang thương. Ta và Đào Nhi ngồi xuống, Trường Sinh mỉm cười nói: “Người nhận ra sao?”.

“Nhận ra chứ”, ta cũng mỉm cười, “Nói đi, muốn biết cái gì thì cứ hỏi đi”.

Ta bắt đầu thao thao bất tuyệt với Trường Sinh về tất cả những gì đã xảy ra, ánh mắt Đào Nhi mở to đến hết cỡ, cho dù nàng không hiểu rõ ràng mọi chuyện, cũng vẫn kinh ngạc đến ngây người.

Sau khi ta nói xong, Trường Sinh im lặng thật lâu không nói gì. Thật ra mà nói, lão là thần y danh chấn giang hồ, cũng không thể xem là người của Thanh Phong Các, nhưng ta đã sớm xem lão như gia gia của mình, ách, mặc dù ta thường không tỏ ra như vậy.

Lão đột nhiên đứng lên, từ trong hòm thuốc lấy ra một cái túi nhỏ, sau đó cẩn thận rút ra một lọ thuốc trước ngực, mở cái túi nhỏ ra, bên trong là chút phấn vụn màu xám tro. Rồi Trường Sinh rút mở nút bịt lọ thuốc, nhỏ một giọt chất lỏng lên trên đồng phấn vụn, phấn quay đều hòa tan vào giọt chất lỏng, dần dần dung hợp lại thành một viên tròn nhỏ.

Trường Sinh cầm viên thuốc lên nướng trên ngọn nến, mùi hương lạnh thấu xương lập tức đầy tràn khắp phòng, ta ngây ngốc nhìn Đào Nhi một cái, thấy Đào Nhi còn mờ mịt hơn ta.

Lão bỏ viên thuốc vào trong một cái bình nhỏ, đưa cho ta.

“Thất Phong Huyết Quyết, mạn tính[1], cực kỳ đau đớn”, Trường Sinh nhìn thẳng vào mắt ta, “Một tháng phát tác một lần, đa số người trúng phải không chịu nổi đau đớn đều cắn lưỡi tự vẫn”.

Ta nhận lấy, trong lòng có chút khoái trá tàn nhẫn.

“Nhiều năm như vậy, ta vẫn lang thang trong giang hồ, cố gắng quên đi rất nhiều chuyện, nha đầu à, người có biết vì sao không?”.

Ta giật mình, thấy Trường Sinh vẫn nhìn chằm chằm vào mắt ta, “Thê tử của Tiêu Kiến Nhân từng chung tình với ta, nhiều lần cầu xin ta mang nàng bỏ trốn, nhưng vợ của bằng hữu không thể cướp, ta vẫn giữ phép tắc đối với nàng. Càng về sau Tiêu Kiến Nhân càng không thể nhận được nữa, tự tay giết chết thê tử mà ông ta yêu nhất. Từ đó ông ta hận ta, cho dù ông ta quên hết bốn mươi năm chúng ta kết giao bằng hữu, cho dù ông ta để lại vết sẹo đáng sợ này trên ngực ta, ta vẫn không dám mà cũng không muốn tìm ông ta báo thù”.

Tim ta đập thật nhanh, không ngờ năm đó giữa Trường Sinh và Tiêu Kiến Nhân còn có ẩn tình khác.

“Người đời đều nói Tiêu Kiến Nhân âm thầm hạ sát sau lưng bằng hữu tốt nhất, nhưng nhân tình thế thái, nào có thể nói được ai đúng ai sai, ta phiêu bạc giang hồ ba mươi năm, vẫn chưa thể suy nghĩ hết được. Nha đầu à, thuốc này khó giải, chỉ hy vọng rằng người sẽ không hối hận”.

Ta có chút khó hiểu, nhưng tim cứ đập bình bình, trong lòng chỉ muốn nghĩ xem làm thế nào dùng được thuốc này lên người Tiểu Hồng, Đào Nhi bị ánh mắt đáng sợ của ta dọa đến mức thối lui về phía sau một bước, nhưng ta kịp giữ lấy tay nàng, “Người cũng hận nàng ta phải không?”.

Chương 68

Độc Cô Bạch hôn mê trên giường hai ngày, tuy là hơi thở mong manh, nhưng cái mạng thì vẫn còn giữ được.

Một mình ta ở trong phòng buồn bực chán chết đi được, lại ngại không dám chạy ra ngoài vì sợ bị người ta nói mình bạc tình bạc nghĩa, cuối cùng chịu không nổi sự ngược đãi của đồ ăn chay, ta đập cửa xông ra: Bà nội nó chứ, Độc Cô Bạch đã bắt tỉnh chỉ có thể uống thuốc, các người muốn dùng cái đồ ăn chay nhạt nhẽo này thuốc chết ta luôn sao?

Những người làm trong nhà bếp đều nhất gan, ta vừa hù dọa một chút, tất cả đều ngoan ngoãn đi giết gà đi làm thịt heo, có điều trên khóe mắt vẫn len lén toát ra tiếng lòng bất mãn. Ta nhìn mà thấy buồn cười, bộ dạng mọi người tâm không cam lòng không nguyện thế này, thật là quá đáng lắm, tốt xấu gì ta cũng lẫn lộn một thời gian ngắn ở bên cạnh bà đầu bếp, có nhiều thứ vẫn còn rất quen tay nha.

Ta tỏ vẻ khinh thường hừ lạnh, thuận tay đoạt lấy một củ khoai tây trong tay tiểu nha đầu bên cạnh, hét lớn một tiếng, sau đó xoàn xoạt gọt vỏ khoai tây.

Mọi người trong nhà bếp, tất cả đều bị chấn động, mắt chữ O miệng chữ A nhìn chằm chằm khoai tây vàng tươi ngày càng chất nhiều trên cái thớt trước mặt ta. Tiểu nha đầu kia tỉnh lại trước, quệt mồm rồi bắt đầu cắt khoai tây, ta càng gọt càng quen tay, cứ như là vừa mới luyện được một tầng công lực.

Những người khác liếc ta qua khóe mắt, rồi lại bận rộn với công việc của mình. Dường như tất cả đều dứt khoát nhiệt tình hẳn lên, giống như là có một vị tướng chỉ huy, không khí trong nhà bếp lập tức trở nên sinh động tích cực, tất cả mọi người không nói lời nào, đều vui vẻ làm việc.

Rốt cuộc ta gọt xong núi khoai tây, hai tay tê rần, một mùi thơm uyển chuyển lượn lơ xông vào mũi. Ta cười gian trá dùng hai ngón tay nhón một miếng thịt bò, đưa vào trong miệng, vẻ mặt hạnh phúc. Đại thúc đang làm món thịt bò đột nhiên mở to mắt rồi chột nhận ra ta đang ăn vụng.

Những người còn lại cũng có chút lúng túng, vừa tử tử nấu ăn, vừa ngại ngừng len lén nhìn ta, một lát cũng nấu xong. Ta nhìn trong phòng bếp, có chừng hơn ba mươi đĩa món ngon nóng hổi đang bốc hơi, nước miếng lập tức chảy ra ba nghìn thước. Yến tiệc của lão hoàng đế chắc cũng chẳng ngon hơn cái này đâu, ta thêm mà không ăn được, cuối cùng chịu không nổi giắt lấy một đĩa rồi nhét lấy nhét để đồ ăn vào miệng, bọn hạ nhân đứng đó nhìn ta khoái chí ăn vụng, chỉ đành phải bốn mắt nhìn nhau.

Lau vệt nước miếng trên khóe miệng, đột nhiên cảm thấy hình như hơi bị mất hình tượng, cho nên ra vẻ khách khí, “À này, mọi người cũng ăn đi, một mình ta ăn cũng không hết”.

Tiểu nha đầu cắt khoai tây đồng tình nhìn ta, đột nhiên hỏi: “Quận chúa nương nương, người cũng biết gọt khoai tây?”.

Ta ghen. Một đại nương bên cạnh từ ái nói: “Đúng vậy a, mấy vị tiểu thư nhà quan gia ít khi động tay động chân, nhiều khi ngay cả khoai tây nhìn thế nào cũng không biết!”.

“Quận chúa là người Tây Trạch mà”. [@sieunhanu.wordpress] gfb1t68h

“Món ăn ở Tây Trạch chắc là không dễ ăn rồi?”, đại thúc làm thịt bò thương cảm nói: “Nhìn xem Quận chúa đói đến mức nào kìa”.

Ta dở khóc dở cười, vừa nuốt đồ ăn trong miệng để nói chuyện, nhưng đại nương kia lại bới thêm một chén cơm trắng thật lớn, hai tay dâng cho ta, “Quận chúa tới Đông Lăng, một thân một mình như vậy... Cũng không dễ dàng gì”.

Lời nói này làm trong lòng ta ấm lên, mặc dù nghe là lạ, hơn nữa những người thuần phác này nói chuyện với ta không kiêng dè lễ phép, nếu là nói với những tiểu thư dòng họ hoàng thất khác thì đã sớm bị hạ lệnh ném ra ngoài chém bỏ rồi. Ách, nói chứ tiểu thư nhà người ta thì đâu có vào bếp ăn vụng đâu...

“Cám ơn”, ta nhận lấy chén cơm, chân thành nói.

Chuyện càng xảy ra thì càng quái dị đến mức buồn cười, bởi vì bọn họ không dám ngồi cùng bàn ăn cơm với ta, cho nên mỗi người cầm một chén cơm trắng, tùy tiện gấp chút thức ăn rồi ngồi chồm hổm trên mặt đất mà ăn, ta thấy như vậy cũng thú vị, thế là cũng bắt chước gấp mấy món ăn vào chén, cùng bọn họ ngồi xồm xoàng thành một vòng tròn, bắt đầu ba hoa tán phét chuyện trời nam đất bắc. Người làm trong nhà bếp bình thường cũng không có chuyện gì vui, khó có khi được tụ lại náo nhiệt một chỗ như vậy, bọn họ

hỏi rất nhiều chuyện phong tục tập quán cuộc sống cư dân Tây Trạch, thật ra ta cũng chẳng biết gì nhiều, chỉ toàn là bịa chuyện, cũng may là trong số bọn họ chưa có ai đi Tây Trạch bao giờ, thế cho nên mọi người nghe ta ba hoa đến sững sốt, tất cả đều tin sái cổ.

Khi Đào Nhi đỡ Tiểu Hồng xuất hiện ở cửa phòng bếp, nhìn vào thấy ngay đại thúc thịt bò đang ôm chén cơm, dương dương đắc ý truyền cho ta bí quyết làm thịt bò. Hai mắt ta sáng lên, vẻ mặt vô cùng chăm chú lắng nghe, thỏa mãn lòng hư vinh của đại thúc.

Không khí trong phòng vốn đang hài hòa, Tiểu Hồng vừa xuất hiện, mọi người bỗng dưng cảm thấy họ đối xử thân thiết với ta, giống như là phản bội sau lưng Tiểu Hồng, cho nên tất cả đều lộ vẻ lúng túng. Ta đứng lên ra vẻ không sao cả, bộ mặt rất yêu nghiệt, “Ồ, đây không phải là Nguyệt cô nương sao? Sao vậy, hai mông đã lành lặn như cũ rồi sao?”.

Tiểu nha đầu kia lập tức xì cười, sau đó bị đại nương trừng mắt liếc, nàng vội vàng che miệng lại.

Ánh mắt Tiểu Hồng trống rỗng, vẻ mặt tái nhợt, dù bệnh yếu vẫn mỹ lệ như Tây Thi, con rùa nhỏ trên mặt đã không còn nữa. Nàng rất vâng lời cúi người, “Thỉnh an Quận chúa”.

Lúc nàng khụy gối đứng cũng không vững, Đào Nhi đỡ lấy nàng ta, xem ra vết thương vẫn chưa lành hẳn. Ta không cho nàng đứng dậy, hừ lạnh một tiếng, “Người tới đây làm gì?”.

Hai bên thái dương Tiểu Hồng rỉ ra mồ hôi lạnh, nhìn là thấy được nàng ta đang rất đau nhưng vẫn cố gắng nhẫn nại: “Điện hạ... Điện hạ đã tỉnh, ta... Nô tỳ muốn nấu chút cháo thuốc”.

Chuyện Độc Cô Bạch bị đâm, đêm đó Tiểu Hồng cũng biết, nhưng mà ta đã hạ lệnh trước khi hấn tỉnh lại bất kỳ ai cũng không được bước vào. Tiểu Hồng tuy đang bị thương vẫn cố gắng chờ hai ngày ngoài cửa, mãi mới được vào gặp, khóc lóc đến tan nát cõi lòng a, may là Độc Cô Bạch chỉ bất tỉnh, nếu không chắc cũng chết đuối.

“Được”, ta cười nói: “Ta cũng nấu”. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2014/04/24/4fdg4e8r"]4fdg4e8r

Nhà bếp lại náo nhiệt. Ta có thể nấu cơm, nhưng từ trước tới giờ chưa hề nấu cháo thuốc, mà chắc cũng không khác gì cháo bình thường. Ta một mặt căng thẳng liếc mắt nhìn Tiểu Hồng, một mặt đổ đủ thứ loại được bồi bổ vào nồi cháo, nào là nhân sâm, lộc nhung, cầu kỷ, tuyết liên, nhưng nghe sao cứ giống như thuốc tráng dương...

Tiểu Hồng mảnh mai bần rợn nấu nướng, quả là mỹ nhân làm cái gì cũng đều đẹp, ta lại đang nói nhảm.

Cuối cùng cũng xong, chén cháo thuốc Tiểu Hồng nấu trắng tinh ngon mắt, các loại rau cỏ thuốc xen lẫn kết hợp nhìn như ngọc phỉ thúy, mùi thơm nức mũi. Còn chén ta làm thì hết sức là... Ách, mọi người phải hiểu rằng, vẻ bề ngoài là không có giá trị, vào bụng thì cũng đều giống nhau thôi, chỉ có mùi vị mới là quan trọng.

Mà ta cũng không dám nếm thử, cầm lấy khay đặt hai chén cháo vào cùng một chỗ, cười nói: “Ta sẽ đích thân đút cho điện hạ, không biết... Ngài sẽ thích ăn chén nào ha?”.

Mọi người trong nhà bếp bày ra vẻ mặt khinh thường, ai có mắt đều sẽ chọn chén của Tiểu Hồng a.

Nhưng nụ cười của ta rõ ràng muốn nói “Ta nhất định sẽ đè bẹp ngươi”, Đào Nhi nhìn ta, ánh mắt nửa cười nửa không, ta cũng không thèm nhìn tới nàng, chỉ chăm chú vào ánh mắt đầy hận ý của Tiểu Hồng.

Đôi mắt nàng ta rất đẹp.

Tiểu Hồng luôn muốn đè nén tình cảm của chính mình, nhưng cái bản lĩnh chộc giận người khác của ta quá tốt, luôn có thể kích thích hận ý sâu sắc trong lòng nàng ta. Ta cười lạnh một tiếng, bưng khay rời đi không thèm quay đầu lại.

Độc Cô Bạch lẳng lẳng nằm trên giường, phòng ngủ yên lặng đến đáng sợ. Chỉ có làn khói đàn hương tỏa ra từ lư hương, tựa hồ ngay cả sương khói mờ ảo cũng gây ra tiếng động.

Ta chỉ mới rời đi có ba canh giờ, không ngờ hấn lại tỉnh lại vào lúc này. Mở mắt ra không thấy ta trông chừng bên cạnh hấn, có khi nào hấn sẽ thất vọng không? Trong lòng ta có chút áy náy, ngồi bên thành

giường, nhìn gương mặt thanh tú bây giờ tái nhợt, đôi môi không chút hồng hào, quầng thâm dưới mắt như một bóng ma, dường như vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.

Chắc là lại vừa ngủ thiếp đi rồi, ta thăm nghĩ, xoay người định đứng lên.

“Hòa Nhan”.

Thanh âm khàn khàn, thì ra là hần vẫn tỉnh, nhưng không mở mắt. Ta có chút lúng túng cười cười, lại không muốn để cho hần nói nhiều, tay chân vụng về đỡ hần dậy, nhưng mà vừa ngồi dậy một chút, trán hần đã toát mồ hôi, ta căng thẳng cực kỳ, xoay người lại bưng cháo thuốc đến.

Bộ dạng Độc Cô Bạch thể này, ta làm sao mà dám cho hần ăn cái chén cháo ta nấu, nhờ đâu tai nạn chết người thì sao, ta cũng chỉ muốn chọc tức Tiểu Hồng mà thôi. Bưng chén cháo nàng ta nấu lên, nóng đến mức làm ta giật mình.

Độc Cô Bạch cong khóe miệng, tựa hồ bất kỳ lúc nào, dù sắc mặt tái nhợt cỡ nào, chỉ cần hần mỉm cười, cả người dường như tỏa ra tia sáng ấm áp, trong trẻo như ngọc.

“Nàng nấu sao?”, hần nói nhỏ đến mức khó nghe.

“Ách... À? Ừ...”, lúc này mà nói là người khác nấu thì có vẻ vô lương tâm quá, ta đành ậm ừ cho có lệ, đưa muống lên bên miệng hần.

Độc Cô Bạch yếu ớt ăn một ngụm, chân mày giãn ra, nhưng cái gì cũng không nói.

Ăn được vài muống, hần đột nhiên nhìn thấy trên bàn còn có một chén khác, thế là ánh mắt chăm chú nhìn thẳng ta như muốn hỏi.

“Ách...”, ta đành cười nói: “Đó là phần của ta”.

“Nàng... Cũng ăn đi”. [@sieunhanu.wordpress] fve1r6g4

Nhất định phải ăn cái này sao? Nước mắt ràn rụa trong lòng, quả là tự gây nghiệt thì không thể sống mà, ta cũng không dám cự tuyệt ánh mắt của Độc Cô Bạch, đành phải đáng thương bưng cái chén cháo ta nấu có đủ thứ hổ lốn nâu nâu vàng vàng kia lên, xoay lưng về phía Độc Cô Bạch, ráng húp một ngụm nho nhỏ.

Chà, mùi vị cũng không dở như ta tưởng tượng. Ta lại húp vài ngụm, không tệ thật mà, oa ha ha ha ha.

“Chén đó... Mới là nàng nấu sao”. [@sieunhanu.wordpress] ver5g8r7h

Ta cứng đờ, lúng túng xoay người lại.

Độc Cô Bạch khẽ mỉm cười, “Ta muốn ném thử”.

“... Sẽ chết người đó”, ta kiên quyết lắc đầu.

...

“Hòa Nhan”.

“Sao?”.

“Nàng chảy máu mũi...”. [@sieunhanu.wordpress] dv2rg4r84

Dưới hai lỗ mũi của ta, dòng máu tươi đỏ thẫm chói mắt chảy ra.

Bà nội nó, quả nhiên là chết người mà...

43. Chương 69 + 70

Chương 69

Thuốc bổ a, máu mũi chảy ào ào...

Bên trong phòng có sẵn chậu nước lạnh, ta trực tiếp nhúng mặt vào trong nước, lúc ngẩng đầu lên có vài sợi tóc ướt nhẹ dính vào trán, định lấy khăn tay lụa của Độc Cô Bạch ra lau. Mảnh khăn lụa này đã bẩn đến mức chẳng nhận ra nổi, ta len lén quay đầu lại, Độc Cô Bạch đang mở to mắt, mặc dù không có sức lực, nhưng vẫn nhìn ta không chớp mắt. Ta bỗng có chút ngượng ngùng, theo phản xạ ném khăn lụa bẩn vào trong chậu nước, ném rồi mới nhớ ra bên trong chậu cũng toàn là máu mũi của ta, thế là lại vội vàng nhặt ra.

Cho nên, khăn lụa hình như lại càng bẩn hơn...

Ta lúng túng giấu khăn lụa vào ống tay áo, xoay người lại cười cười nhìn Độc Cô Bạch, hấn chống người dậy muốn xuống giường, ta vội vàng bước lên đỡ lấy hấn, thân thể cao gầy dựa hấn lên người ta, làn khói đàn hương lượn lờ cuốn tới, ta len lén giương mắt lên, lại phát hiện ra hấn đang nhìn mình, trên mặt nóng rần lên.

Thật vất vả mới an toàn đưa được hấn đến ghế nằm bên cạnh bàn, Độc Cô Bạch chậm rãi vươn tay, cầm lấy chén cháo ta nấu, nhìn nhìn một lát, sau đó chậm rãi ném một miếng.

Ta không ngăn lại, dù sao mùi vị cũng không tệ mà, hương chi còn rất bổ, chắc là không có vấn đề gì đâu.

Độc Cô Bạch ăn vài miếng, đột nhiên nâng tầm mắt nhìn ta, đôi mắt tú nhả lóe ra ánh sáng khác lạ.

Về mặt ta quần bách, khăn lụa bẩn từ trong tay áo rút ra ngoài, ta vội vàng nhặt lên giấu sau lưng, nhưng tất cả đều bị Độc Cô Bạch nhìn thấy hết.

Hấn đột nhiên cười ra tiếng. [@sieunhanu.wordpress] ar7g4rhy

Ta đen mặt, có cái gì buồn cười hả. Độc Cô Bạch cười một hồi, bắt đầu ho khan kịch liệt, ta bước lên vỗ lưng giúp hấn thuận khí, người này thật là, biết rõ mình không thể vận động mạnh mà còn cười như vậy.

Hấn đột nhiên không cười nữa.

Ta cứ như vậy vỗ lưng hấn, không khí tĩnh lặng, tư thế thân mật. Hình ảnh trong phòng thoáng chốc trở nên mập mờ.

Độc Cô Bạch nhắm mắt lại, hỏi nhỏ: “Nàng muốn nói cái gì?”.

Ta vẫn không đành lòng, nhưng mà lại càng không nỡ, sợ rằng sẽ tổn thương hấn nhiều hơn. Mặc dù đây là lần đầu tiên có người thâm tình với ta như thế, mặc dù ta rất muốn ích kỷ tiếp tục hưởng thụ cái tình cảm này. Nhưng mà, ta cũng giống Độc Cô Bạch thôi, đều là những kẻ đau khổ bởi tình yêu đơn phương.

Nếu như ta là hấn, ta cũng sẽ hy vọng mình được thanh tĩnh.

“Ta yêu một người”, ta dứt khoát nói gọn gàng.

Độc Cô Bạch cong khóe miệng, “Hấn họ Dạ?”. [@sieunhanu.wordpress] v15r4ggr

Ta suýt chút nữa cắn trúng lưỡi mình, “Người, người biết?”.

“Ban đêm, nàng luôn ở trong mộng gọi Tiểu Dạ Tử”.

Ta thoáng chốc đỏ mặt, tầm mắt rũ xuống không dám nhìn Độc Cô Bạch, thì ra hấn đã sớm biết.

“Độc Cô Bạch, ta...”.

“Ta vẫn luôn nghĩ xem...”, Độc Cô Bạch đột nhiên ngắt lời ta, không mở mắt, nhưng vẫn mỉm cười, “Người đó là người như thế nào”.

Ta không biết nói gì cho phải, ngược lại lâm vào trầm mặc.

“Người đó nhất định là...”, Độc Cô Bạch tiếp tục, nhưng lại chậm chạp như không muốn nói nữa, tựa hồ sau khi hạ quyết tâm mới chậm rãi mở miệng, “Nhất định là rất tốt”.

“Phải”, ta nhẹ nhàng phụ họa, “Mà thật ra thì cũng không tốt lắm, tên đó vừa tự yêu bản thân vừa xấu xí, đối với ta lại hung dữ...”.

Còn chưa nói xong, Độc Cô Bạch đã thôi mỉm cười, mím môi thật chặt.

Lúc hắn không cười, sẽ làm người khác run sợ trong lòng.

Ta giật mình, không chịu nổi cái bầu không khí hít thở không thông trong phòng, liền thu hồi khay cháo đi ra ngoài.

“Nhưng nàng phải gả cho ta”. [@sieunhanu.wordpress]bf4e8rgh

Giọng nói nhàn nhạt, có chút bá đạo, lại có chút đáng thương. Giống như là một đứa trẻ bị cướp mất kẹo, tuyệt đối không giống như cách nói chuyện của Độc Cô Bạch.

Tâm trạng ta căng lên, không quay đầu lại, quyết tâm đáp: “Người biết là ta bị ép buộc”.

Độc Cô Bạch không nói nữa, ta không yên lòng quay lại nhìn. Thấy hắn nghiêng đầu lệch qua một bên, hôn mê bất tỉnh.

“Độc Cô Bạch!”.

Ta vội vàng chạy tới, vỗ vỗ mặt hắn, thấy không có phản ứng, đành lao ra cửa hét toáng lên: “Người đâu...”.

Sắc mặt Độc Cô Bạch ửng đỏ, ta không biết nên làm gì bây giờ, cầm tay hắn, bàn tay hắn tiều tụy nắm lại thật chặt, móng tay bấm vào da thịt tạo thành vết đỏ sẫm như máu, hắn là vừa rồi hắn liều mạng nhẫn nhịn.

Chỉ là, không rõ là nhẫn nhịn chịu đựng nỗi đau thể xác, hay là nỗi đau trong lòng?

Trường Sinh nhìn ta bất đắc dĩ, “Người bỏ cái gì vào cháo?”.

Ta tỏ vẻ đáng thương đứng một bên, giống như là bị la mắng, ngập ngừng nói: “Bỏ... Cái này, còn có cái này, a, còn có cái kia...”.

Ta chỉ vào đồng phục liệu đem đến từ nhà bếp, sắc mặt Trường Sinh càng lúc càng xanh mét, ta căng thẳng nắm chặt tay áo.

“Người, nha đầu này...”, lão thở dài, “Toàn là gây chuyện!”.

“Nhưng... Chính hắn cố ý muốn ăn...”. [@sieunhanu.wordpress]fv1er4gr

Trường Sinh trợn mắt nhìn ta một cái, ta lập tức ngậm miệng. Hai gò má Độc Cô Bạch đỏ hồng, giống như là say rượu.

“Tuy đều là được liệu bỏ, nhưng mà... Thân thể hắn gầy yếu, đâu có tiếp nhận nổi?”, Trường Sinh nói: “Nhưng trong những được liệu này, chắc một số có kháng tính với cổ độc, nếu không hắn sẽ không nóng rần lên như vậy...”.

Ta mừng rỡ, đột nhiên ngoài cửa có tiếng la lối: “Nguyệt cô nương... Quận chúa có lệnh... Thân thể cô như vậy, hay là, không nên vào trong đâu...”.

“Không! Cho ta vào! Để cho ta vào!”.

“Nguyệt cô nương...”.

Chắc là lão quản gia ngoài cửa cũng không ngăn cản được Tiểu Hồng, ta vừa định đi ra ngoài, Tiểu Hồng đã xông tới cửa. Nàng ta không thèm liếc mắt, xông thẳng vào trong phòng nặng nề quỳ xuống trước Trường Sinh.

“Gia gia!”, nàng ta nức nở khóc, “Ta không nên đối xử với ông như vậy, muốn chém giết muốn róc thịt muốn làm gì cũng được, chỉ cầu xin ông cứu chàng!”.

Tiểu Hồng vẫn gọi Trường Sinh là gia gia, không giống như ta chẳng lẽ phép kêu tên lão loạn cả lên. Trường Sinh thở dài không trả lời, ta nhớ lại chuyện trong thôn, trong lòng vừa đau vừa tức, đá một cước vào thắt lưng Tiểu Hồng.

“Ai cho người vào!”, ta trừng muốn rút con mắt ra ngoài, “Cút ngay!”.

Tiểu Hồng ôm eo, ngẩng đầu, hận ý mãnh liệt tràn ra từ ánh mắt, cổ tay trắng nhấc lên muốn bóp cổ ta, thị vệ canh ngoài cửa liền giữ nàng ta lại, ta bước tới một bước túm lấy tóc nàng ta, hoàn toàn không còn để ý tới hình tượng Quận chúa nữa.

Ta và Tiểu Hồng nhìn chằm chằm vào nhau, nàng ta cắn hận nói: “Ta biết người hận ta, nhưng nếu người hại chàng, ta có thành quỷ cũng không tha cho người!”.

“Ta nói vậy thôi”, ta giận quá lại cười, “Hắn đối xử với ta rất tốt, vì sao ta phải hại hắn?”.

Thần sắc Tiểu Hồng buồn bã, hiển nhiên là bị ta đâm trúng nỗi đau trong lòng.

“Muốn thành quỷ sao?”, ta dùng sức kéo thật mạnh, một nhúm tóc đen rơi xuống, Tiểu Hồng cắn chặt răng không kêu ra tiếng.

“Vậy cũng phải xem bà nội ta đây có cho người chết hay không đã!”.

* * *

Từ hôm đó bắt đầu nhàn rỗi, ta cuối cùng cũng hiểu tại sao các vị thiên kim tiểu thư khi không có gì làm là muốn chạy ra đường, mỗi ngày ngoại trừ việc đối mặt với một cái tủ lớn đầy sách, một cái gương đồng to cỡ bàn tay, mấy cái kim may lờ lờ lóe sáng, còn lại chẳng có gì chơi. Ta từng đi tìm đại nương ở nhà bếp dạy ta thêu uyên ương, kết quả là... Chắc cũng không cần kể nhiều, năng lực thêu hình trư tượng của ta rất tốt, đại nương chỉ đành cười trừ cho đỡ tức, sau đó nói rằng cái ta vừa thêu là một đôi gà bị vật lông.

Đào Nhi vốn là tỷ nữ của ta, bây giờ biến thành tỷ nữ của Tiểu Hồng, rất nhiều người bao gồm cả Tiểu Hồng đều cho là nàng tới làm gian tế, chỉ tiếc là không phải, ta còn lo rằng nàng không có đủ sức để mà nửa đêm bóp chết Tiểu Hồng.

Mẹ ruột của Đào Nhi sau khi bị bệnh phát tác, đã qua đời. Thù này không đội trời chung. Giờ ta chỉ chờ Tiểu Hồng trúng độc, đau đến tận xương tủy! Nhưng mà gần đây Tiểu Hồng cũng không xuất hiện nữa, chỉ e là lại có âm mưu, ta đi tới đi lui trong phủ chẳng khác gì kẻ trộm, phải đề phòng nàng ta và Lộ Văn Phi.

Thân thể Độc Cô Bạch ngày càng chuyển biến tốt đẹp, mỗi ngày ta theo hần phơi nắng ở vườn hoa, giống như là đã hẹn trước, không ai nhắc đến chuyện hôm đó nữa. Hắn đối với ta thật tốt, bệnh yếu như vậy, vẫn nhận ra là ta đang chán chết, nên dù cho ta dùng bút lông sói mà hần quý nhất để vẽ mấy con rùa nhỏ, hoặc là để lại vài vệt mực trên quyển sách mà hần thích nhất, hần cũng chỉ mỉm cười không nói gì. Ta cũng thấy xấu hổ, thế là học mấy món ăn đơn giản nấu cho hần, hần ăn thì bảo là được mở rộng khẩu vị, ta ăn thì thấy là sống không bằng chết, có khi nửa đêm chạy tới nhà bếp kiểm cơm, mọi người nhìn mãi cũng quen.

Gần đây thời gian ngủ trưa của Độc Cô Bạch càng ngày càng dài, có khi ngủ một mạch đến lúc mặt trời xuống núi, ta thừa dịp này hẹn gặp Hoắc Thanh Phong, kể ra toàn bộ những chuyện cần thiết, ngay cả chuyện ta là Các chủ Thanh Phong Các cũng không giấu diếm. Hần nhíu mày, đến lúc nghe thấy cái tên Tư Mã Lạc Đồng, mặt liền biến sắc, người thông minh như hần còn phải đồng ý là cái kế sách này của Tư Mã Lạc Đồng thật sự cao thâm, khó mà giải quyết. Ta do dự một lát rồi trực tiếp hỏi: “Hoắc tiên sinh, ta có một vấn đề, xin được thỉnh giáo”.

Hoắc Thanh Phong khẽ sờ cằm. [a href="https://www.sieunhanu.wordpress.com/31f68erg">@sieunhanu.wordpress |31f68erg

“Hai mươi năm trước vào cái đêm đánh tráo hài tử... Thật ra thì có ba hài tử có đúng không?”.

Hần không hề kinh ngạc, chỉ liếc mắt mỉm cười, “Ta biết Kỷ cô nương chắc chắn sẽ đoán ra”.

“Người không nói cho ta biết, là cố ý sao?”, ta có chút khó chịu.

Hoắc Thanh Phong thở dài, nói nhỏ: “Ta cũng không phải là muốn lừa gạt cô nương. Nếu cô vì vinh hoa phú quý mà phản quốc bội dân, lúc đó ta không giết cô chính là có tội. Nhưng dù sao cũng không nhìn nhầm cô, aizz... Đêm đó, đúng là có ba hài tử”.

“Vết đỏ trên trán Dạ Kiếm Ly... Chính là vết dao của bà ta?”.

Lúc này Hoắc Thanh Phong mới tỏ vẻ kinh ngạc, giống như thể hắn không còn nhận ra ta, “Kỷ cô nương... Cô...”.

“Ta biết Dạ Kiếm Ly”, ta bình tĩnh nói: “Huynh ấy cùng ta đi Tây Trạch”.

Hoắc tiên sinh bỗng tỏ ra lo lắng, trong lòng ta đột nhiên có dự cảm xấu, nhưng cụ thể là cái gì thì ta lại không nói ra được. Hắn đứng lên: “Ta phải lập tức đi Tây Trạch”.

Ta nhất thời có cảm giác, hình như là có gút mắc gian tình gì đây.

“Hoắc tiên sinh!”, ta la lên sau lưng hắn, “Nếu như có thể... Hãy mang huynh đệ của ta trở về”.

Hắn đi rồi.

Nhưng ta vẫn còn ngây người khiếp sợ, mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng Dạ Kiếm Ly... Người này quả thật là ca ca của Niệm Văn. Nhưng cái đêm hai mươi năm trước, Hoắc tiên sinh và Tư Mã Lạc Đồng cuối cùng là làm trò gì, sao Dạ Kiếm Ly lại trở thành đệ tử của Tuyệt Địa tiên nhân?

Ta đang nghĩ đến mức muốn nổ tung đầu, đột nhiên có người gõ cửa nói: “Quận chúa, Tiêu quốc cữu cầu kiến”.

Tiêu quốc cữu? Tiêu quốc cữu là ai a... Quốc cữu là huynh đệ của hoàng hậu sao...

Chẳng lẽ, là Tiêu Kiến Nhân? [@sieunhanu.wordpress]84g6e5rg

Ta giật mình hoảng sợ nhảy lên trên giường, nhất quyết không mở cửa, quát to: “Không gặp! Nói là ta chết rồi!”.

Ngoài cửa: ...

Nhưng suy nghĩ lại, võ công của Tiêu Kiến Nhân biến thái như vậy, không có gì sao lại đến tìm ta, chắc chắn là thấy Độc Cô Bạch chưa chết, muốn tới bồi thêm một đao, chuyện này cũng không hay. Ta gấp gáp ngồi dậy, “Đợi một lát đợi một lát! Ta vừa sống lại rồi!”.

Ngoài cửa: ...

Giằng co trang điểm một phen, sau khi xác định không còn chút sơ hở, mới đi tới mở cửa, cười nói: “Đi tới tiền viện thôi”.

Tỳ nữ ngoài cửa đã đợi từ lâu, quay đầu lại vừa nhìn thấy ta đã há hốc miệng cảm rơi xuống đất, “Quận quận quận Quận chúa... Người... Đây là làm sao?”.

Ta xấu hổ gãi gãi đầu, “Rất đáng sợ sao?”.

Có vẻ tỳ nữ kia rất muốn nói “Đáng sợ”, nhưng lại sợ ta nổi giận, đành phải cười khan nói: “Quận chúa như thế nào cũng đẹp”.

Ta tới ngồi trong Quan Ngự đình[1] ở tiền viện, rất khinh bỉ tên cái đình này, bởi vì ta ngắm tới trưa cũng không thấy con cá nào dưới nước.

Mới vừa tạo dáng ngồi xong, khuôn mặt trung can nghĩa đảm của Tiêu Kiến Nhân đập vào tầm mắt, tim ta nhảy thót lên, lão khom lưng hành lễ, kính cẩn nói: “Tham kiến Quận chúa”.

Ta háng giọng cất tiếng eo éo, “Không cần đa lễ”.

Tiêu Kiến Nhân vừa ngẩng đầu, bị cây quạt lông to tướng xanh xanh đỏ đỏ hoa hoa lệ lệ của ta dọa cho hoảng sợ đến mức thối lui về sau một bước.

Ta dùng cây quạt che nửa mặt, nghiêng đầu lộ ra nửa mặt còn lại đắp đầy ba lớp cao da chó[2], phóng cho lão một ánh mắt tà mị rất sống động, cười thần nhiên.

Chú thích:

[1] quan ngự = ngắm cá

[2] một loại cao dán lên chỗ đau nhức

Chương 70

Ta dùng cây quạt che nửa mặt, nghiêng đầu lộ ra nửa mặt còn lại đắp đầy ba lớp cao da chó, phóng cho lão một ánh mắt tà mị rất sống động, cười thản nhiên.

Tiêu Kiến Nhân không hổ là người từng trải, chỉ kinh ngạc một chút rồi nhanh chóng hoàn hồn.

“Quốc cữu gia ghé thăm, không tiếp đón từ xa”, giọng ta ngọt ngào, cứ như vừa rẽ vào mê cung quanh co.

“Quận chúa khách khí rồi, lão hủ có chuẩn bị chút lễ mọn, mong Quận chúa vui lòng nhận cho”.

Có quà? Phía trên cây quạt lộ ra một con mắt to được trang điểm màu xanh dày cộm, liếc thật nhanh vào cái hộp quà trong tay lão, đúng là rất nhỏ... Tầm nhìn vô tình lướt qua ánh mắt của Tiêu Kiến Nhân, tìm ta nhảy bộp lên một phát, lạnh lẽo đến mức máu như đóng băng lại.

Trong khoảnh khắc đó trăm nghìn ý nghĩ hiện lên trong đầu, không cần biết Tiêu Kiến Nhân có nhận ra ta hay không, lão đến Bạch phủ, còn chuẩn bị quà cho ta, xem ra lão tới đây không phải chỉ nhắm vào một mình Độc Cô Bạch. Đang tự định giá bản thân, ta lại cười duyên eo éo nói: “Quốc cữu gia quá khách khí rồi, vậy Hòa Nhan cung kính không bằng tuân mệnh”, thuận tiện bắn tới một ánh mắt tà mị nữa, thành công làm cho Tiêu Kiến Nhân run rẩy.

Ta tiếp tục che mặt, truyền lệnh cho tỳ nữ, nàng hiểu ý bước ra khỏi Quan Ngự đình, nhận lấy hộp quà nhỏ trong tay Tiêu Kiến Nhân. Ta mở ra xem thử, là một chuỗi ngọc minh châu, tuy nói ta hoàn toàn không nhận biết được cái nào là đồ tốt cái nào không tốt, nhưng mà dùng để hối lộ, chắc hẳn là chất lượng không tệ. Cho nên, lại tiếp tục nhìn về phía Tiêu Kiến Nhân cười thô tục, ánh mắt hám tiền có sẵn không cần làm bộ, cực kỳ chân thật.

Tiêu Kiến Nhân vui mừng, tia nghi ngờ trong mắt lão cuối cùng cũng biến mất. Ta không dám nói nhiều, chỉ yên lặng tùy cơ ứng biến.

“Không biết Quận chúa có thể tới gần một chút để nói chuyện không?”.

Tới gần? Nhìn bộ dạng Tiêu Kiến Nhân, nhất định là có bí mật muốn nói. Nhưng mà thứ lão nường sợ nhất bây giờ chính là đứng gần lão a.

“Hòa Nhan thất lễ, gần đây nhiễm bệnh sởi, trên mặt có chút...”.

“Quận chúa quốc sắc thiên hương, bệnh sởi làm sao ảnh hưởng được?”, công phu nịnh hót của Tiêu Kiến Nhân coi bộ cũng cao, dù vậy ta lại cảm thấy trong bụng co rút, cũng không phải là ta không thích nghe, nhưng có câu vật cực tất phản[1], không phải sao?

Tiêu gia trước đây không có gốc nhà quan, vậy mà Tiêu Thái hậu lại ngồi lên được cái ghế đứng đầu hậu cung, e rằng trong đó còn có nguyên nhân khác. Ta cố trấn tĩnh quả tim đang nhảy bình bịch, cứ như vậy đi. Cho dù là Tiêu Kiến Nhân, cũng chưa chắc có thể nhận ra tiểu nha hoàn rất lâu trước kia nay lại là Quận chúa Tây Trạch.

Nhưng hiển nhiên là ta đã đánh giá thấp ấn tượng của mình đối với lão...

Ta vịn tay tỳ nữ bước xuống bậc thềm đá, Tiêu Kiến Nhân đột nhiên hỏi: “Quận chúa... Hình như nhìn rất quen mặt?”.

Ta suýt chút nữa té lăn xuống đình, vội vàng gơ cây quạt lên tạo hình, ngọt ngào cười nói: “Nào có, người ta lần đầu tiên tới Đông Lăng mà”, dứt lời, lại ném thêm một ánh mắt câu hồn sang.

Thế nhưng Tiêu Kiến Nhân lại nghiêm túc nghiêng người sang một bên, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó. Bà nội nó, hai con mắt lão nường phóng điện đến mức sắp bị căng gân, cao da chó bôi trên mặt cũng sắp không dính được nữa, trong lòng căng thẳng muốn chết.

Tiêu Kiến Nhân lại đột ngột hỏi: “Lão hủ mạo muội, xin Quận chúa nói thử vài câu Tây Trạch?”.

Một luồng sét bổ trúng đỉnh đầu của ta, Tây... Tây Trạch? Chính là cái thứ tiếng mà La Yến Thanh từng nói lúc ở bến tàu đó sao? Ấn tượng rất xa vời a a a a.

“Ha ha”, ta cười.

Về mặt Tiêu Kiến Nhân trong nháy mắt trở nên mặt mờ, chắc là không hiểu ta đang cười cái gì.

“Ha hã ha hã, ha hã ha hã ha hã”. [@sieunhanu.wordpress] asde7448

Thật ra thì ta cũng không hiểu, kệ mẹ lão, cười trước đã rồi hãy nói, chiến lược này gọi là phân tán sự chú ý của kẻ địch. Đầu tiên là cười yếu ớt, sau đó ôm bụng cười, sau đó cười ngửa tới ngửa lui kinh thiên động địa.

Tiêu Kiến Nhân rốt cuộc không chịu nổi, tiến lên một bước, “Quận chúa...”.

Ta theo bản năng lui về phía sau, đột nhiên đụng vào lồng ngực một người.

Hơi thở mùi gỗ đàn hương phả tới, Độc Cô Bạch nắm tay ta, thân thể yếu ớt cố gắng chống đỡ, ta dường như có thể cảm giác được tay hắc khê run.

Nhưng giọng nói của hắc vẫn vững vàng, lạnh nhạt.

“Tiêu Minh Chủ”, Độc Cô Bạch khế mỉm cười, “Đã lâu không gặp”.

Tay hắc đặt lên chỗ nhiều mỡ béo nhất trên eo ta, làm hại ta lập tức cứng ngắc cả người.

Nhưng nghe lời nói của Độc Cô Bạch, sao hắc lại ra đây gặp Tiêu Kiến Nhân? Lúc này lỡ như Tiêu Kiến Nhân ra tay, thì bọn ta phải làm sao bây giờ? Đầu óc ta điên cuồng xoay tròn, quên mất không để ý bọn họ nói gì. Đến lúc ta lấy lại tinh thần, Tiêu Kiến Nhân đã nở nụ cười hiền lành, “Như vậy, đã quấy rầy Nhị điện hạ rồi”.

Độc Cô Bạch gật đầu, ta giơ cây quạt, hé ra ánh mắt yêu quái eo éo nói: “Không tiễn”.

Ta muốn bắn thêm một ánh mắt tà mị, bỗng nhớ ra Độc Cô Bạch vẫn còn ở đây, cho nên ánh mắt ta vắn vẹo kỳ quái nhìn về phía lão. Đột nhiên cảm thấy sau lưng mình lạnh như băng.

Độc Cô Bạch nhìn bóng lưng Tiêu Kiến Nhân, nụ cười trên khóe miệng vẫn chưa biến mất, nhưng vẻ mặt thật lạnh lẽo.

Ta chưa từng nhìn thấy vẻ mặt hắc lạnh như thế bao giờ.

Nhưng một giây sau, hắc đã buông bàn tay đặt trên eo ta, dịu dàng cúi đầu nhìn xuống.

Hiển nhiên là hắc lập tức ngớ người, toàn bộ dịu dàng trong mắt biến thành kinh ngạc.

“Hòa Nhan...”, một lúc sau hắc mới kinh ngạc nói: “Mặt của nàng...”.

Ta lười giải thích, lại thấy Độc Cô Bạch không nhận được quay đầu đi, cố nén giọng cười nhỏ một tiếng, ngay sau đó lại kịch liệt ho khan. Ta không nói gì đỡ lấy hắc, đại khái là trong lòng mỗi người đều có mục đích riêng.

Từ đằng xa có một tỷ nữ đi qua, nhìn thấy bộ dạng của ta, hoảng sợ đến rút cả khay trà, che mặt chạy nhanh...

* * *

Trong phòng có tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế, ta lẳng lặng đứng ngoài cửa, trên mặt vừa có vẻ khoái trá vừa có phần hưởng thụ.

Người trong phủ nhìn riết cũng quen, bọn họ chỉ không biết vì sao Nguyệt cô nương đang khỏe mạnh, đột nhiên lại sinh bệnh như vậy. Cả người vô lực, thân thể tiêu tụy, dường như có một phần thân thể đau đớn không chịu nổi, như ngàn vạn con kiến đang cắn khắp nơi nhưng không thể gãi, nếu không da liền sưng đỏ thối rữa từng mảng lớn.

Ta còn đang đứng xuất thần, Đào Nhi đã đẩy cửa ra.

“Nàng ta muốn cắn lưỡi... Bọn em phải dè xuống”.

Ta gật đầu, trong lòng dâng lên khoái cảm trả thù. Hai tháng trước, Đào Nhi rút cuộc đã ra tay như thế nào thì ta không rõ, đã mời không biết bao nhiêu là đại phu, Độc Cô Bạch cũng từng xin Trường Sinh xem thử, nhưng mà không cần lão phải giả bộ, lão nhân gia ông ta từ lâu đã nói với ta thuốc này khó giải. Cho nên người trong phủ đều than thở, cho là Tiểu Hồng thấy cái ghế Hoàng tử phi bị ta cướp đi nên trở thành điên loạn mất lý trí.

“Ngày hôm nay đã là lần thứ ba nàng ta cắn lưỡi”.

Đào Nhi còn đang làm nhiệm vụ hoạt động gián điệp, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh khiết của nàng đã sớm biến mất, trước sau chỉ còn vẻ mặt lạnh lùng. Ta thật sự muốn xé thử lớp da trên khuôn mặt Đào Nhi xem có phải thật sự là nàng hay không, là ai đã biến nàng thành như vậy? Nhưng mà, ta thật sự không còn lựa chọn nào khác.

Theo Đào Nhi nói, có một người từng đến gặp Tiểu Hồng, lén lén lút lút, theo miêu tả của nàng, người này chắc hẳn là Lộ Văn Phi.

Có mùi vị âm mưu rồi, mỗi ngày ta đi tới đi lui trong phòng, thân thể Độc Cô Bạch vẫn gầy yếu, nhưng gần đây hẳn giống như bề bộn nhiều việc, thường xuyên không thấy mặt hẳn cả ngày.

Sắp tới mười lăm tháng tám, ta nổi lên cơn thèm bánh trung thu, vọt tới nhà bếp yêu cầu đại thúc làm cho ta ăn. Nhưng mà cái nơi quý quái này có cả đồng quy củ, chưa tới đêm trăng tròn trung thu, ai cũng không được ăn bánh. Vậy chẳng phải là vừa thèm mà chỉ được nhìn không được ăn sao? Đang buồn bực, đột nhiên nghe phía ngoài ồn ào, ta chạy đến tiền viện nhìn từ xa, toàn là người trong cung.

Độc Cô Bạch đang cùng người nọ nói chuyện gì đó, ta nghe không rõ lắm, nhưng nhìn bộ dạng thì cũng hiểu, yến tiệc mừng trung thu tới mai, nếu Độc Cô Bạch không muốn thì không cần phải đi.

Hắn dâng lễ vật lên, ánh mắt trước sau như một vẫn nhẹ như nước.

Những năm nay, chỉ sợ rằng hắn đều như vậy, cho dù bị người ta xem thường, hắn cũng không làm gì hơn.

Đoàn người trong cung vừa rời khỏi, ta lập tức chạy tới trước mặt Độc Cô Bạch.

“Thân thể người như vậy có ra ngoài được không?”.

Độc Cô Bạch không trả lời, trong mắt có ý muốn hỏi.

“Ngày mai chính là Trung thu”, ta ngẩng mặt lên nhanh chóng nói: “Chi bằng chúng ta đi ngắm trăng đi”.

“Ngắm trăng?”, đôi mắt thanh tú của Độc Cô Bạch đột nhiên tròn tròn, “Hòa Nhan, nàng...”.

“Mặc quần áo dân thường, cũng không ai biết chúng ta là ai”, ta cười nói: “Đi thưởng thức một đêm trung thu bình dân, thấy thế nào?”.

Hắn sững sốt một chút, ngón tay xoa xoa mặt ta, ánh mắt đen nhánh như mực.

Độc Cô Bạch nghiêng người, có sợi tóc xẹt qua vành tai của ta, rất ngứa.

Khoảnh khắc đó, một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước.

Khuôn mặt tái nhợt nhưng vẫn trang nhã tuyệt trần của Độc Cô Bạch nổi lên vết đỏ ửng nhàn nhạt, còn ta thì lập tức u mê.

Chú thích:

[1] sự vật đạt đến cực điểm sẽ chuyển hoá thành cái ngược lại, tức nước vỡ bờ, ý Tiểu Kỳ là xấu mà được khen dữ quá nên thấy chột dạ

44. Chương 71 + 72

Chương 71

Đêm Trung thu.

Ta vọt vào phòng lão quản gia, không thềm để ý lão đang mãnh liệt phản đối, lôi ra bộ quần áo may bằng vải dệt thủ công mà lão đã cất giấu mấy chục năm, sắc đỏ tím có vẻ cũ kỹ. Ta vui vẻ ra mặt, đưa cho Độc Cô Bạch, kết quả là, bởi vì hần cao hơn lão quản gia một cái đầu, cho nên ông quần ngắn lộ ra cả cổ chân, đành phải đưa cho ta mặc. Ta méo mặt một lát, vì ta ghét nhất là màu đỏ.

Đại nương ở nhà bếp tự tay búi cho ta một búi tóc kiểu nam, khoác vào bộ quần áo màu đỏ tím đầy mùi nấm mốc, hiển nhiên nhìn rất giống một thằng nhóc nhà quê mới lớn lần đầu tiên vào thành thị. Để ăn theo điệu bộ giả dạng dân thường của ta, Độc Cô Bạch mặc một bộ trường sam[1] màu xám tro, bên trong lót một lớp bông dày mặc dù thời tiết không lạnh lắm, vì thân thể Độc Cô Bạch không chắc là có thể chịu nổi gió đêm.

Ta rất buồn bực, khi Độc Cô Bạch mặc đồ trắng, mặt mũi trang nhã, lộ ra vẻ thanh tao tự nhiên không cần bàn cãi. Nhưng gần đây khi hần mặc trường sam bình dị màu xám tro, vẫn ôn văn nhõ nhõ hơn người, vẫn làm cho người ta chú ý không dời tầm mắt đi được.

Ta bực dọc nhìn hần thu xếp, chỉ đi ra ngoài một đêm mà huy động toàn bộ thị vệ, cải trang thành kiểu gì đều có đủ, từ tên ăn mày đến vị công tử nhà giàu, rồi cả mấy người bán hàng rong... Mọi người làm quá lên nhìn thật là tức cười. Một đại quân như thế này cũng không thể đi ra ngoài cùng một lúc được, cho nên, vị công tử nhà giàu mở đường, tên ăn mày đi sau chót, ta và Độc Cô Bạch ở giữa đám người bán hàng rong lén lút lên ra từ cửa sau.

Gió đêm thoáng lạnh, nhưng không thể át đi âm thanh rầm rĩ náo nhiệt.

Mảnh trăng tròn yên lặng treo trên đường chân trời, tiếng người ồn ào từ khu chợ ven sông, ngựa xe như nước. Nghe nói ven sông mở cuộc thi thuyền rồng rất lớn, tất cả mọi người đều đi xem náo nhiệt, mấy gánh hàng bán đồ ăn vặt gần đó được dịp buôn bán tấp nập. Ta vốn định lôi kéo Độc Cô Bạch đi xem thuyền rồng, cuối cùng lại bị mùi đồ ăn bốn phía hấp mất hồn, lập tức bỏ rơi thuyền rồng đi theo tiếng gọi của đồ ăn vặt.

Độc Cô Bạch hiển nhiên cảm thấy đồ ăn vặt rất là mới mẻ, hần căng thẳng ngồi xuống, ho khan mấy tiếng, ta nhìn chủ quầy đòi chén trà nóng, Độc Cô Bạch bận rộn sờ tay vào ngực, móc ra một tờ giấy.

Bà nội nó, ngân phiếu năm trăm lượng! [@sieunhanu.wordpress]df6g5ht

Ta lập tức nhào tới đoạt lấy ngân phiếu trong tay hần, vẻ mặt hung ác, nói: “Lấy tiền ra làm cái gì, không sợ bị cướp sao?!”

(Ú: chị cướp chứ ai cướp = !!!)

“Nhưng mà trà nóng với lại hoành thánh...”, Độc Cô Bạch ngây ngốc hỏi: “Không tốn tiền sao?”.

“Trà nóng là được miễn phí, hoành thánh mới tốn tiền, nhưng cùng lắm cũng chỉ vài đồng thôi, mà tờ ngân phiếu này của ngươi có thể mua nổi mười cái cửa hàng...”, ta lăm bầm lẫu bầu gấp ngân phiếu lại, cực kỳ tự nhiên nhét vào trong ống tay áo của mình, vẻ mặt hào phóng nói to: “Ngươi đã không có tiền lẻ, chỉ bằng châu này ta mời a”.

Độc Cô Bạch sửng sốt, nhưng sau đó lại nở một nụ cười ầm ập.

Hoành thánh được dọn lên, hơi nước nóng hổi bốc lên từ miệng chén. Ta nhanh nhẩu húp một muỗng, nóng muốn phỏng lưỡi, vội há miệng lấy tay quạt quạt, Độc Cô Bạch cũng ném một miếng, mỉm cười nói: “... Ta không ngờ, ngự thiện[2] cũng không ngon gì hơn cái này”.

Ta dương dương đắc ý cười, “Đội lát nữa còn có nhiều món ngon hơn”.

Thật ra thì, ta đã sớm để ý đến quán thịt nướng xiên que bên cạnh, nhưng mà... Độc Cô Bạch không ăn được a, chỉ có thể cho hần ăn mấy món nhẹ như hoành thánh. Thịt nướng xiên que a thịt nướng xiên que, tao với mày hôm nay vô duyên, ngày sau nhất định gặp lại.

Cuộc thi thuyền rồng dường như đã bắt đầu, trên bờ đầy người đứng xem, rất nhiều du thuyền đậu ở bờ sông kiếm khách, chắc là lên thuyền ngồi thì nhìn rõ hơn.

Ta dắt Độc Cô Bạch đến hỏi giá tiền. Du thuyền này chia làm vài loại, một loại là thuyền khách hào hoa bậc nhất, phần lớn các công tử tiểu thư nhà giàu đã bao hết thuyền, một đêm năm mươi lượng bạc; loại thứ hai là thuyền gỗ nhỏ, đậu bên cạnh các thuyền hoa, ách, gọi văn vẻ là thuyền hoa, nói toạc ra là kỹ viện di động, các cô nương ở đây thật cực khổ a, ngày hội Trung thu mà cũng phải làm việc; loại cuối cùng là thuyền bình thường dành cho dân chúng, phải ngồi chen chúc, nhưng rất náo nhiệt.

Độc Cô Bạch nói nhỏ: “Chúng ta có tiền”. [@sieunhanu.wordpress] dv5e4ggas

“Ngồi thuyền lớn rất nhàm chán”, ta cười, “Đi theo ta”.

Độc Cô Bạch được ta dắt cho thứ gì lạ lạ, là ta đang cầm một túi hạt dưa, ngon ngất ngây. Bọn ta ngồi ở đầu mũi thuyền hạng ba, ăn uống cười đùa, không khác gì dân chúng trên thuyền. Độc Cô Bạch chưa bao giờ cười thoải mái như thế, chẳng hề giống một kẻ đang bị bệnh tật quẩn thân. Hắn ngồi ở đây, không ai biết hắn là ai, giữa người với người không có hoài nghi cũng không có phân biệt, không cần nịnh nọt và đề phòng, đây là hạnh phúc đơn giản biết bao.

Thuyền rồng bên kia tiếng chiêng trống vang trời, ta cao hứng, gác một chân lên mạn thuyền, vừa định la cổ lên cổ lên, đột nhiên một tiểu tử đứng lên dũng cảm nói: “Chi bằng chúng ta cũng đua đi! Mọi người cùng nhau chèo đi!”.

Ai cũng hơn hớn đồng ý, thân thuyền vốn nhỏ hẹp, mọi người chạy hết sang hai bên thuyền, từ già đến trẻ, trong tay cầm đủ loại đồ dùng làm mái chèo, tiểu tử phía trước ra lệnh một tiếng, mọi người ra sức chèo, dần dần bắt được tiết tấu và cường độ, thuyền chạy nhanh hẳn lên. Độc Cô Bạch cũng ở bên thuyền, hắn dùng một tấm ván gỗ, nước bắn lên ướt vạt áo của hắn, gió đêm lạnh lẽo thổi không ngừng, ta vốn định ngăn hắn lại không nên chèo nữa, nhưng khi ánh mắt hắn nhìn thẳng về phía ta, ôn hòa, yên lặng, mang theo nụ cười ta chưa bao giờ nhìn thấy, nụ cười hạnh phúc như đứa trẻ có được xúc kẹo hồ lô, như được nhuộm bởi sự hạnh phúc của hắn, ta mỉm cười theo.

Thôi, có lẽ cứ như vậy một lần đi. [@sieunhanu.wordpress] 9wef64we

Ta đứng ở đầu thuyền, lớn lối hô to khẩu hiệu. Cảnh tượng này hấp dẫn không ít du thuyền và mọi người trên bờ, các du thuyền khác xôn xao, nhìn như cũng muốn tranh tài cùng bọn ta, cuộc thi thuyền rồng này chẳng mấy chốc biến thành cuộc thi du thuyền tập thể.

Kết quả khá là kỳ cục, đúng lúc thuyền của bọn ta sắp đến đích ở bờ bên kia, không biết từ đâu xuất hiện một chiếc thuyền khách xa hoa, trực tiếp chặn đường đi của bọn ta, ta tức giận nhìn sang, là tên thị vệ trong phủ cải trang thành công tử nhà giàu.

“Úy Phong?”, Độc Cô Bạch ngạc nhiên gọi.

Cái tên thị vệ mặt mũi không tệ đó, hóa ra tên là Úy Phong, ta nhớ kỹ, khi nào về phủ nhất định sẽ chiêu giòn hắn! (= =!!!)

Sau đó bọn họ thắng, bọn ta thua, nhưng mọi người vẫn rất vui vẻ. Một đại nương nhiệt tình lấy bánh trung thu nhà mình làm ra, hiền lành nói: “Tiểu ca từ nơi khác tới sao? Nhìn ca ca của cậu thân thể không khỏe lắm, đừng để gió rét cảm lạnh”.

Ta nhận bánh trung thu, nhìn bề ngoài cũng không tinh xảo cầu kỳ cho lắm, nhưng mà rất ngon. Ta đang ăn vui vẻ, Độc Cô Bạch đột nhiên cầm tay ta, đưa lên miệng hắn, nhẹ nhàng cắn một miếng.

Hắn nhắm mắt lại nhai một lúc, một lúc thật lâu.

“Ngon”.

Ta lập tức thấy mắt mình chua xót, nhưng nói không ra lời.

Bọn ta lên bờ. Nghe nói ven sông sẽ có ca múa, cho nên tiếp tục lôi kéo Độc Cô Bạch đi xem. Nhưng trời càng lúc càng lạnh, ta sợ thân thể hắn không chịu nổi, bảo hắn chờ ở một góc, ta đi mua áo khoác.

Tờ ngân phiếu năm trăm lượng đổi thành bốn tờ ngân phiếu một trăm lượng cùng rất nhiều bạc vụn, trước ngực đeo túi tiền nặng trĩu, cảm giác thật thỏa mãn. Độc Cô Bạch tốt với ta như vậy, khoản bạc này nhất định là thuộc về ta rồi. Ta vui vẻ giúp Độc Cô Bạch mặc thêm áo khoác, một bóng đen đột nhiên xẹt qua, túi tiền trước ngực biến mất, ta phản xạ có điều kiện lập tức đuổi theo.

Bạc của ta a a a a! [@sieunhanu.wordpress]2d1v58rg

Rẽ vào không biết bao nhiêu con hẻm, càng chạy càng xa, ta có chút không yên tâm về Độc Cô Bạch, nhưng mà ta không yên tâm về bạc của ta hơn a! Bóng đen kia vẫn chạy trước mặt ta, không nhanh không chậm, không xa không gần, giống như là muốn dẫn ta đến một nơi nào đó, tới lúc ta cảnh giác phát hiện ra thì đã quá trễ, đám đông náo nhiệt trên bờ sông giờ chẳng còn ai, hẻm nhỏ tối đen như mực, không biết chứa đựng âm mưu gì.

Không cần hỏi, ta đoán được, là Tiểu Hồng bày trò.

“Các chủ, chúng ta lại gặp nhau rồi”.

Ta quay đầu lại, Lộ Văn Phi dựa vào tường, nở nụ cười châm chọc.

“Người tới bắt ta sao?”, ta bình tĩnh hỏi.

“Không, Các chủ bây giờ là Quận chúa cao quý, hạ quan nào dám? Mà là...”, hắn đột nhiên nhích tới gần, “Tới truyền lời thay người nào đó”.

“Có rắc mau thả”. [@sieunhanu.wordpress]d21f5e4f

Ta đứng đối diện hắn, bàn tay âm thầm sờ vào ám khí bên hông. Mặc dù độc đối với hắn không có tác dụng, nhưng khoảnh khắc trúng độc, chắc chắn sẽ có sơ hở, ta sẽ có thể...

“Tiểu Hồng muốn ta nói cho cô”, Lộ Văn Phi đột nhiên dè bàn tay của ta lại, “Các chủ, cô có biết kẻ thù thật sự của cô là ai không?”.

Thân thể ta trong nháy mắt lạnh như băng.

“Kể hạ lệnh đầu độc giết toàn bộ người trong thôn, không phải là ai xa lạ, chính là phu quân tương lai của cô, Nhị hoàng tử của Độc Cô Hoàng triều Đông Lăng, Độc Cô Bạch”.

* * *

Đêm nay, trăng rất tròn, tim cũng rất lạnh.

Ta ngơ ngác, giữ nguyên một vẻ mặt một tư thế, cứ như vậy đi thật lâu. Không còn nghe thấy tiếng rầm rĩ náo nhiệt xung quanh, đất trời quanh ta yên tĩnh đến đáng sợ.

Thật ra thì, ta mệt chết đi được.

Từ lúc bắt đầu con đường báo thù, ta đã mệt mỏi.

Nhưng ta không có đường lui, ta không buông được thù hận trong lòng, thế nên mới có ngày hôm nay.

Chân ta mềm nhũn, lão đảo suýt té. Phát hiện mình bắt tri bắt giác đi tới một chỗ xa lạ, mọi người chung quanh ăn mặc khác nhau, nhưng ai cũng đeo mặt nạ, đẹp đẽ đến đáng sợ, chắc là lễ hội đeo mặt nạ giống như lễ hội đua thuyền ở bờ sông.

Ngay cả những người bán hàng rong ven đường cũng đeo mặt nạ, lúc này bọn họ đang tò mò nhìn ta, không đeo mặt nạ đứng ở đây nhìn thật khác người. Ta cảm thấy mờ mịt, đi được vài bước, không còn sức lực bước tiếp nữa.

Dòng người đeo mặt nạ cười đùa, lướt qua lướt lại trước mắt ta, ta ngơ ngác đứng nguyên một chỗ, giống như là đang đứng ở một thế giới khác.

Sau đó, trên mặt đất trước mắt ta, bỗng hiện ra một khối màu đỏ.

Màu đỏ đến bóng mắt, giống như một bông hồng liên[3] yêu mị hoang dã lần đầu tiên nở rộ, lưu luyến quán lấy mặt đất.

Trong nháy mắt, chuyện mà ta vẫn luôn trốn tránh từ sau cái đêm đó, đột nhiên hiện lên rõ ràng trong đầu, cái gì báo thù, cái gì phản bội, tất cả đều văng ra ngoài chín tầng mây.

Ta yêu huynh ấy, nhưng mà, huynh ấy có yêu ta sao? Yêu đủ nhiều để cùng ta lên trời xuống biển sao? Cố gắng mỉm cười lâu như vậy, nhưng cuối cùng cũng không thể ra vẻ thản nhiên. Người mà ta một lòng nhớ thương, giờ đang đứng ngay chỗ này, ép buộc ta phải đối mặt.

Dạ Kiếm Ly đứng cách ta mấy bước, mặt nạ bạch ngọc xanh thắm xuất trần, hơi thở tuyệt lệ dung hòa vào đêm tối, tỏa ra hương thơm ta mong nhớ đã lâu.

Ta nhớ lại nụ hôn đó, trái tim như nổi điên không khống chế được nhịp đập, bao nhiêu vấn đề vừa suy tư bấy giờ toàn bộ hóa thành mây khói.

Chỉ còn ta đang đứng ở nơi này, trong lòng trống rỗng, si ngốc nhìn hắn.

Hắn đi về phía trước hai bước, năm ngón tay thon dài đặt lên mặt nạ, tựa như muốn tháo xuống, nhưng cuối cùng chỉ dừng trên mặt nạ.

Dạ Kiếm Ly nghiêng người, mái tóc đen theo gió lướt qua khóe mắt ta.

Gió đêm nổi lên, áo đỏ bay phấp phật, hần nhẹ giọng cười thì thầm bên tai ta.

“... Tương nhu dĩ mặt, bất như tương vong nhu giang hồ”.

Chương 72

Gió đêm nổi lên, áo đỏ bay phấp phật, hần nhẹ giọng cười thì thầm bên tai ta.

“... Tương nhu dĩ mặt, bất như tương vong nhu giang hồ”.

Trăng rất tròn, người rất đẹp, lời nói rất hay.

Ta ngẩn ngơ, cảm thấy buồn cười. Không phải là đã sớm biết hắn sẽ quên ta sao? Vậy còn mong đợi cái gì?

Nhưng mà, cảm giác bốc đồng che mờ lý trí, không thể cứ chầm hết như vậy, tuyệt đối không thể!

“Dạ Kiếm Ly...”.

Hắn không lên tiếng, chỉ chờ ta nói tiếp.

“Con mẹ huynh!”, ta níu lấy vạt áo Dạ Kiếm Ly, lớn lối quát: “Ai tương nhu dĩ mặt với huynh hử?”.

Hắn trợn to đôi mắt đen, kinh ngạc. [@sieunhanu.wordpress] dv5e4f

“Nếu đã không có...”, ta nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, “Thì không cho phép huynh tương vong nhu giang hồ!”.

Dạ Kiếm Ly đột nhiên bật cười, giờ tay gỡ mặt nạ xuống. Ta thần thờ buông bàn tay đang níu vạt áo hắn, ngược mắt nhìn khuôn mặt ngọc, ánh trăng mộng lung phía sau, vết đỏ trước trán vừa thánh khiết vừa yêu dị, đôi mắt đen trong trẻo mà lạnh lùng.

“Câu này là ban đầu cô gạt ta, giờ ta lừa lại cô”, mắt phượng cong cong khê chớp, đầy vẻ giảo hoạt.

Ta bỗng nhớ lại ngày xưa, muốn đấu võ mồm, “Trước hai câu đó là câu gì, huynh có biết không?”.

“Còn có trước đó sao? Là câu gì?”.

“Mắc mớ gì ta phải nói cho huynh biết?”, ta giả vờ khoa trương, nói: “Huynh là kẻ không có lương tâm!”.

“Vậy mà cô còn thích ta”, Dạ Kiếm Ly tiếp lời.

Trong nháy mắt, không khí mập mờ, ta đỏ mặt, nhưng không muốn để cho hắn nhận ra ta đang xấu hổ. Bà nội nó, lão nương muốn yêu là yêu, từ chối ta thì đã sao, ta không ngại quần chặt lấy huynh!

Ta vẫn luôn trốn tránh như con rùa rút đầu, cảm giác này giống hệt như lần trước khi ta đứng tỏ tình với Dạ Kiếm Ly, đột nhiên ta thu hết dũng khí.

“Ta thích huynh đó! Là mắt ta có vấn đề! Ta bị bệnh đục thủy tinh thể cộng thêm cận thị nặng!”

Dạ Kiếm Ly nheo nheo mắt, chắc là nghe cũng không biết ta nói cái gì, nhưng hiển nhiên là hiểu rõ ý tứ của ta, bĩu môi một cái, “Con gái như cô, toàn thân cao thấp không có gì tốt đẹp, chỉ có cặp mắt là còn xài được!”.

Aizz, đúng là tự yêu bản thân. [@sieunhanu.wordpress]dv2a6r4g

“Mắt còn xài được thì sao, đâu có chắc là không có lúc nhìn lầm người”.

“Cô nhìn lầm bao nhiêu người rồi, nhưng lần này không lầm đâu”.

“Phải rồi, lần này không phải là nhìn lầm, mà là mắt ta bị mù!”.

“Ừ dù sao cô cũng từng bị mù thật còn gì”.

“Mắt ta mù mới đi coi trọng huynh!”.

“Mắt ta cũng mù nên mới đi tìm cô!”.

“Huynh... Ách, huynh tìm ta làm gì?”

Dạ Kiếm Ly nhận ra mình lỡ lời, sắc mặt đỏ hồng, liền chớp mắt xoay đầu đi, bắt đầu chơi trò chiến thuật trầm mặc.

Ai sợ ai hử, ở cùng với Độc Cô Bạch nửa năm, ta đã luyện xong trò mở mắt tròng tròng, không cần nhắm mắt mà vẫn có thể mơ về bộ dạng mê người của món chân giò nấu đông[1].

Cũng thật kỳ lạ, sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta và Dạ Kiếm Ly vẫn có thể ở chung với nhau chẳng khác gì trước kia. Vậy thì nửa năm nay, ta tốn công đau khổ làm cái quái gì?

Dạ Kiếm Ly len lén liếc ta một cái, thấy ta đang ngơ ngác nhìn hẩn, lập tức dời tầm mắt.

“Cô đang suy nghĩ gì vậy?”. [@sieunhanu.wordpress]sdv1we54f

“Chân giò nấu đông”.

...

“Kỷ Triển Nhan!”, Dạ Kiếm Ly nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vừa rồi huynh lừa gạt ta, hại ta đau khổ”, ta cực kỳ thù dai.

“Ai bảo cô...”, hẩn bật thốt lên, rồi lại ần ần cúi đầu, ánh mắt không dám nhìn thẳng, “Ai bảo cô, nói... nói như vậy xong, còn chạy đi gả cho người khác”.

“Cái gì cơ?”, ta nghe không rõ lắm.

Dạ Kiếm Ly nhìn ta với vẻ mặt đầy tâm sự sâu kín, đột nhiên thở dài, “Không có gì, ta tới tìm cô, có chuyện quan trọng cần thương lượng”.

Ta lập tức nhớ lại tình cảnh của mình, mặt mũi cứng đờ.

Hóa ra là Hoắc Thanh Phong đến Tây Trạch, tìm được Dạ Kiếm Ly, bèn cải trang thành người hầu, cùng hẩn tiến cung gặp Tư Mã Đồng Lạc. Gặp lại người mình từng khuyh tâm khổ luyện, Tư Mã Đồng Lạc có chút bối rối, nhưng vẫn nhớ rõ cừu hận sâu sắc năm nào, Hoắc Thanh Phong bày kế dụ dỗ bà ta, miễn cưỡng lắm bà ta mới đồng ý phái người đưa tin về Đông Lăng. Và đương nhiên, cái người đưa tin đó, chính là Dạ Kiếm Ly.

“Bà ta không sợ huynh về đây mật báo sao?”, ta ngạc nhiên hỏi.

“Cái bà Trưởng công chúa đó, vừa gặp lại Hoắc thúc thúc liền ngậm miệng không dám nói nhiều”, Dạ Kiếm Ly giễu cợt, “Vậy mà vẫn còn nhớ được chuyện cừu hận quốc gia, đầu óc cũng không tệ”.

“Vậy còn huynh đệ của ta đâu?!”, ta vội la lên.

Đôi mắt phượng của Dạ Kiếm Ly nheo lại, liếc ta một cái, “Huynh đệ của cô, huynh đệ của cô, cô lúc nào cũng chỉ nhớ rõ huynh đệ của cô”. (Ú: chua quá *hắc hắc*)

Ta sững sốt, lo lắng cho huynh đệ thì có gì sai?

“... Hoắc thúc thúc đã nghĩ ra biện pháp diệt cổ”, Dạ Kiếm Ly bất mãn nói: “Hôm qua ta đã gửi mật hàm, muốn nhờ Niệm Văn giúp ta, nhưng mà y... Tính tình trẻ con, không chịu trả lời, Hoắc thúc thúc sớm biết y sẽ cư xử như thế, cho nên kêu ta đi nhờ cô lựa lời khuyên Niệm Văn”.

Hóa ra hần tìm ta cũng chỉ vì như vậy, lòng ta trầm xuống, lại nhớ tới quan hệ phức tạp giữa hai huynh đệ bọn họ, liền tức giận hỏi: “Huynh muốn Niệm Văn giúp huynh cái gì?”.

“Ta... Phải đổi thành y”.

* * *

Đêm đã khuya, đám đông náo nhiệt bên bờ sông đã giải tán từ lâu, ánh trăng càng lúc càng sáng, hoàng cung yên tĩnh, cổng lớn đóng chặt.

Ta lén lút như tên trộm, hỏi: “Có phải gõ cửa không?”.

Dạ Kiếm Ly liếc ta một cái, “Cô thật đúng là không biết chột dạ a, mau leo tường cho ta!”.

“Leo tường?! Tường này cao tới ba trượng lận!”.

“Hừ”, Dạ Kiếm Ly hừ lạnh một tiếng, ta còn chưa kịp hỏi hừ cái gì, cả người đột nhiên bay lên, vẽ ra một đường cong parabol hoàn hảo trên không trung, kèm theo tiếng thét kinh khủng chói tai, bay qua bờ tường rơi thẳng xuống đất.

“A a a a a...”.

Tên khốn kia dám ném ta sang đây!

Ở một giây cuối cùng, một bàn tay lạnh lẽo bịt miệng ta, rồi đỡ lấy thân thể ta, Dạ Kiếm Ly chậm rãi nói: “La hét cái quỷ gì, bộ cô sợ không ai phát hiện ra cô hả?!”.

“Huynh còn... Như vậy chết người a!”.

“Yên tâm, mặt cô mà còn bị gì nữa thì không ai dám nhìn”, Dạ Kiếm Ly không thèm để ý ánh mắt giết người của ta, “Bây giờ, đến Tĩnh Tâm Điện đi. Chắc sẽ phải đối phó với rất nhiều thủ vệ”.

“Ai cũng nói khinh công của Dạ công tử rất cao, sao không trực tiếp bay tới a?”, ta chê cười, “Huynh cũng đâu phải là không biết bay”.

“Đa tạ cô đã nhắc nhở”, Dạ Kiếm Ly thản nhiên, “Nhưng mà Tiểu Kỷ cô cũng nên đoán thử mình nặng bao nhiêu, Dạ mỗ mà ôm cô thì bay không nổi”.

...

“Ta không tin!”, ta lập tức bò lên lưng hắn, “Mau bay cho ta!”.

Về mặt Dạ Kiếm Ly lúng túng, bên tai ửng đỏ, “Cô... Con nhà gia giáo, thật không biết xấu hổ! Mau leo xuống!”.

“Không!”, ta mặt dày la toáng lên: “Không xuống!”.

Thế cho nên, cảnh tượng và âm thanh quỷ dị này thành công làm cho đám thị vệ chú ý.

“Bên kia! Ai đó?”. [@sieunhanu.wordpress] dva516g5

Cái tên Dạ Kiếm Ly không có chí khí đột ngột phóng đi mất, làm ta nặng nề ngã xuống đất. Sau đó phải mông đống lên, khuôn mặt đau khổ lập tức biến thành thản nhiên lạnh nhạt, đối diện là một đám thị vệ vẻ mặt đầy hoài nghi.

“To gan! Nửa đêm dám xông vào hoàng cung!”, thị vệ cầm đầu rút kiếm ra.

Khóe mắt ta giật giật, ráng kèm đôi chân đang muốn bỏ chạy, nặn ra một nụ cười, “Bổn Quận chúa ở đây ngấm trắng, người dám tới quấy rầy, không muốn giữ cái đầu mình sao?”.

“Quận chúa?”, từ vẻ mặt ngờ vực của tên thị vệ, có thể hiểu được bộ quần áo đỏ tím rách rưới của ta nhìn không hề giống trang phục của Quận chúa, nhưng mà lời nói mang đầy kiêu cách quan lại của ta vẫn thành công làm hấn lưỡng lự, cũng là do thiên kim tiểu thư thời nay, mười người thì hết chín người thích cải trang ra ngoài tham gia lễ hội.

Thấy hấn không tin chắc, ta tiếp tục khoa trương: “Bổn Quận chúa là hôn thê của Nhị hoàng tử, Hòa Nhan”.

Không ngờ tên thị vệ kia thật sự thay đổi sắc mặt, đột nhiên quỳ xuống vui vẻ nói: “Tham kiến Quận chúa, cuối cùng cũng tìm được người rồi”.

“Tìm ta? Làm gì?”. [@sieunhanu.wordpress] dfv4rg84

“Người ở bờ sông ngấm trắng rồi mất tích, sau giờ Dần, thị vệ toàn thành đều đang đi tìm người, Nhị điện hạ đã sắp nổi điên”.

Độc Cô Bạch. Trong lòng ta đau nhói, cũng không rõ là cảm giác gì. Sống chung lâu như vậy, ta vốn có thể bỏ ngoài tai lời nói của Lộ Văn Phi, nhưng mà, ta không thể hoàn toàn không tin.

Thù hận quá sâu, tội danh quá nặng, ta có cảm giác lý trí của ta đang dần bị che mờ... Quả thật là vì báo thù, chuyện gì cũng làm ra được. Trước kia nếu có được Thất Phong Huyết Quyết, ta chắc hẳn sẽ run tay, sau đó vội vàng đem giấu để tránh tai họa cho người khác. Vậy mà hôm nay, ta không cần suy nghĩ, lập tức hạ độc Tiểu Hồng, tuy là Đào Nhi ra tay.

Đáng sợ nhất chính là, ta tuyệt đối không thấy hối hận.

Ta đang ngẩn người, đột nhiên mấy tên thị vệ nhắm nghiền mắt lại rồi đồng loạt té xuống. Dạ Kiếm Ly xuất hiện sau lưng tên thị vệ cuối cùng, vẻ mặt gian xảo.

“Vừa nghe thấy Nhị hoàng tử đang tìm mình, cô lập tức ngây ngốc ra”, hấn nói với giọng lạ lùng, “Mau đi thôi”. (Ừ: lại có mùi dấm chua =]])

Ta còn chưa kịp phản ứng, đã thấy mình đang bay giữa không trung.

Ta ngẩng đầu, Dạ Kiếm Ly mím chặt môi, vẻ mặt viết mấy chữ “Đại gia ta đang không vui”. Gió thu xào xạc, lồng ngực hấn rất ấm áp, hoàn toàn khác hấn bàn tay lạnh lẽo như băng.

“Huynh lại bày ra cái bộ mặt gì đây, xấu chết đi được”.

Ta từ ai oán biến thành tức giận, móng vuốt sò lên eo hấn, dùng sức nhéo một cái.

Dạ Kiếm Ly cũng không chịu thua, hấn ôm ta, tay phải đúng lúc đang đỡ lấy đùi ta, thế là hung hăng bấm một cái.

Ta hét lên thảm thiết, bức tranh mỹ nhân anh hùng đẹp đẽ lập tức vỡ vụn. Ta liền buồn bực, tại sao anh hùng ta đây cùng với mỹ nhân là hấn, ở giữa không trung vẫn còn lo đánh nhau, thậm chí đánh không biết mệt. Đánh nhau hồi lâu ta mới đột nhiên nhớ ra, Dạ Kiếm Ly tên hồ ly này, vừa nãy nói ôm ta bay không nổi, quả nhiên là gậy người.

Chú thích:

[1] nguyên văn: Thủy Tinh Trửu Tử – chân giò “thủy tinh”: chân giò nấu xong bỏ vào tủ lạnh cho đến khi đông lại mới ăn, cho nên mỡ vốn thành cục trong suốt trơn nhẵn, được gọi là “thủy tinh”, Việt Nam mình gọi là món chân giò nấu đông

45. Chương 73 + 74

Chương 73

Dạ Kiếm Ly tên hồ ly này, vừa nãy nói ôm ta bay không nổi, quả nhiên là gạt người

Ta ngược mắt lên, vừa vận nhìn thấy khoe môi cong duyên dáng, cùng với mái tóc đen tung bay trong gió đêm của Dạ Kiếm Ly.

Xa nhau gần nửa năm, vậy mà vừa thấy mặt liền cãi nhau, có vẻ như cả hai chúng ta chẳng thay đổi gì nhiều.

Ta khẽ cười, trong lòng đột nhiên có mùi vị thỏa mãn trước giờ chưa từng được nếm. Dạ Kiếm Ly liếc ta một cái, “Cô cười cái quỷ gì?”.

Ta lập tức thu lại nụ cười, “Huynh mới là quỷ, cả nhà huynh đều là quỷ”.

Tại sao bầu không khí tốt đẹp dễ dàng bị phá hỏng như vậy a... Ta kêu rên trong lòng, cái tên hồ ly này chẳng bao giờ nói được lời nào dễ nghe một chút, aiz, dù chỉ là một chút chút chút chút.

* * *

Tĩnh Tâm Điện.

Ta thò đầu ra như tên trộm, không thấy Niệm Văn trong tấm cung, Tĩnh Tâm Điện vẫn như lúc xưa, bao phủ một lớp sương mù thật mỏng.

Lúc này đêm đã khuya, nếu y không ở trong phòng mình, nhất định là đang qua đêm với vị phu nhân nào rồi. Ta và Dạ Kiếm Ly lúng túng liếc mắt nhìn nhau, Niệm Văn y có tới hai mươi bà vợ lận, chẳng lẽ phải đi tìm từng phòng một sao?

“Cũng không còn cách nào khác”, Dạ Kiếm Ly thản nhiên, “Cô quen thuộc chỗ này hơn ta, dẫn đường đi”.

Ta nhận lệnh hăm hở đi trước, nhưng mà quý vị độc giả cũng biết rồi đó, Tiểu Kỷ ta mù đường bẩm sinh.

Thế là cứ đi theo cảm giác, ta quẹo trái quẹo phải, thẳng một mạch dẫn Dạ Kiếm Ly tới chỗ ở trước kia của ta và Nhược Cửu. Bên trong phòng le lói ánh sáng yếu ớt, truyền ra giọng nói đứt quãng, rất là kỳ dị. Dạ Kiếm Ly đột nhiên đỏ mặt, “Cô... Cô dẫn ta tới chỗ này làm gì?”.

“Vớ vẩn, không phải là huynh kêu ta dẫn huynh đi sao?”, ta liếc hẩn một cái, thật kỳ quái, “Đã trễ thế này vẫn còn đốt đèn, Nhược Cửu đang làm gì vậy ta?”.

Ta vừa nói vừa bước lại gần cửa phòng, Dạ Kiếm Ly vẫn đỏ mặt không nhúc nhích.

“Đừng đi tới đó”. [@sieunhanu.wordpress] asdfa584g

Ta không thèm để ý tới hẩn, lại nhích tới gần thêm một chút, cuối cùng cũng nghe rõ ràng. Nhưng mà cái tiếng này nghe giống như là... Tiếng rên rỉ?

Ta đột nhiên nhớ ra, Nhược Cửu giờ đã là Nhị Thập Nhất phu nhân, lúc này người đang ở trong phòng nàng chắc chắn là Niệm Văn, nửa đêm thì có thể làm gì đây...

Trời ạ, đánh chết ta đi. [@sieunhanu.wordpress] adf48ag48

Nhưng mà, sao ta cũng cảm thấy kích động theo vậy nè?

Xuân cung sống đó nha, không phải là lúc nào cũng được coi đầu nha...

Ta quay đầu lại, thấy Dạ Kiếm Ly nhìn ta không chớp mắt, hẩn thấy ta liếc nhìn về phía mình, bỗng dưng trở nên căng thẳng không biết nhìn đi đâu. Ta đột nhiên nghĩ ra một chuyện, liền mở miệng: “Dạ Kiếm Ly...”.

“Sao?”, hẩn thuận miệng trả lời, ánh mắt lạnh lùng nhìn ta.

“Huynh đã từng đi kỹ viện chưa?”, ta tò mò hỏi.

“...”, Dạ Kiếm Ly đỏ mặt đến tận mang tai, nhìn cực kỳ ngây thơ dễ thương, nhưng vẫn còn cố giả vờ giả vịt, “Đương... Đương nhiên là đã từng đi”.

Nhìn cái bộ dạng căng thẳng của hấn, “đã từng đi” mới là lạ. Đàn ông không đi kỹ viện thì có gì là không tốt, việc gì phải giả bộ không đứng đắn. Ta bĩu môi khinh thường, đột nhiên nhớ ra, Dạ Kiếm Ly ra khỏi cốc cùng lắm mới một năm rưỡi, từ nhỏ đến lớn chỉ sống bên cạnh một lão già, chẳng trách tính tình đơn thuần như thế, nếu không chắc hấn đã sớm bị các vị phu nhân tiểu thư khác cướp đi mất rồi, làm gì đến phiên ta a.

Ta thô tục vươn năm cái móng heo tới mặt hấn, giọng điệu bồn chồn, “Lại đây cho tỷ tỷ sờ một chút, thật mịn a...”.

Dạ Kiếm Ly lại không hề né tránh, mặt ta gần sát mặt hấn, bên tai không ngừng vang tới tiếng rên rỉ làm người khác đỏ mặt. Không khí mập mờ kiều diễm, hấn khẽ nhích tới gần, đôi mắt đen nhìn ta chằm chằm, sâu thẳm.

Bàn tay ta còn đặt trên mặt hấn, hấn nhẹ nhàng gỡ xuống, nắm chặt trong lòng bàn tay lạnh như băng của mình.

Qua 0 phút lẻ một giây, ta còn tưởng rằng hấn muốn hôn ta, đầy hạnh phúc chuẩn bị nhắm mắt lại, qua thêm một giây nữa, ánh mắt hấn khôi phục vẻ nghiêm nghị, bầu không khí ngọt ngào tan nát. Thêm một giây nữa, tay ta bị hấn hất ra, đôi mắt phượng trong veo như ngọc nhìn ta lạnh lùng.

Một giây sau, Dạ Kiếm Ly hừ một tiếng, “Vây Tiểu Kỷ cô từng tới kỹ viện rồi sao?”.

Ta tránh không trả lời, “Mắc mớ gì tới huynh”.

Dạ Kiếm Ly tức giận, ta cười ha ha một tiếng chạy tới trước phòng, đúng lúc này xuất hiện vài tên thị vệ tuần tra, ta sợ quýnh lên, nếu bỏ chạy chắc chắn sẽ bị phát hiện, cho nên ta túng quá hóa liều làm ra một hành động hết sức bại não mà cũng rất đáng khinh bỉ: Ta trực tiếp đẩy cửa bước vào...

Sau đó, ta ngó người, Niệm Văn và Nhược Cửu ở trên giường cũng ngây ngốc, Dạ Kiếm Ly ở bên ngoài chắc cũng chờ đấy.

Nhược Cửu đỏ mặt, “Tiểu Kỷ, người lẳng lẳng rời đi... Bỏ lại một mình Nhược Cửu...”.

Ta nhào tới ôm lấy nàng, “Ta đây không phải là đã trở về sao?”.

Niệm Văn nửa thân trần, lộ ra lồng ngực cường tráng trắng nõn, lười biếng nằm dài ra giường. Ta liếc nhìn y ra dấu hiệu, Niệm Văn lập tức hiểu ý, bảo Nhược Cửu ra ngoài, rồi cười hì hì kéo tay ta, “Tiểu Kỷ thật là lợi hại a, mỗi lần xuất hiện đều khác người, có khi cô làm cho ta bất lực đến hết đời...”.

Bóng áo đỏ xẹt qua, ta vốn đang ở trong móng vuốt của Niệm Văn, đột nhiên bị kéo sang ghế ngồi. Dạ Kiếm Ly cũng ngồi xuống ghế bên cạnh, không hề nở nụ cười, “Niệm Văn”.

Sắc mặt hoàn toàn thay đổi, Niệm Văn mới vừa rồi còn đang hi hi ha ha đùa giỡn với ta, đột nhiên ngưng.

“Huynh... Trở lại rồi”. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2014/04/24/dg48er74g/"]@sieunhanu.wordpress]dg48er74g

“Không phải là người đã nhận được tin sao?”, Dạ Kiếm Ly chậm rãi hỏi: “Đêm trước ta chờ người ở Ngọ môn, vì sao người không đến?”.

Sắc mặt Niệm Văn tái nhợt, đôi mắt trống rỗng như mất đi tiêu cự, mơ hồ nhìn Dạ Kiếm Ly, “Ta...”.

Ta ngơ ngác ngồi bên cạnh, hình ảnh này quả thật là vừa đẹp mà vừa quỷ dị.

Hai người giống nhau như đúc, y quần áo xốc xếch, hấn áo đỏ như sen.

Ta rút cuộc cũng hơi hơi hiểu tại sao Niệm Văn lại thích Dạ Kiếm Ly, y vốn đã đẹp đến mức trời đất khó dung, loại người xứng đáng để y đặt vào trong mắt, có lẽ chỉ có người đẹp hơn y, mà người đó, chính là Dạ Kiếm Ly.

“Người không còn là đứa trẻ nữa”, Dạ Kiếm Ly ung dung nói.

Niệm Văn nhìn hẩn một lúc lâu, không trả lời, “Huynh theo cô ấy đi Tây Trạch, quay về cũng vì đi tìm cô ấy”.

Ta nghe mà bực bội, “cô ấy” này là ai vậy?

“Ta có chuyện quan trọng cần làm”, Dạ Kiếm Ly cũng không để tâm.

“Huynh lúc nào cũng có chuyện quan trọng cần làm”, Niệm Văn khẽ cười, nhưng cặp lông mày đượm nét buồn, “Huynh... Thật sự không muốn làm hoàng đế sao?”.

Ta bị chấn động, Dạ Kiếm Ly liếc ta một cái ra hiệu.

Ta liền hiểu, giễu cợt nhìn Niệm Văn, “Người nghe lời hẩn đi, thân gánh trọng trách thiên hạ, không nên đem ra làm trò đùa”.

Tiểu Kỷ ta mà cũng có lúc nói được lời đàng hoàng như thế, thật là sùng bái bản thân quá đi. Niệm Văn dời tầm mắt sang nhìn thẳng ta, nhưng vẻ mặt y có nét giống hệt Tiểu Hồng, tràn đầy ghen ghét.

Ta ngẩn người, vươn tay kéo Niệm Văn, muốn trấn an y, “Ta...”.

“Thôi”, Niệm Văn hất tay ta, đột nhiên cười rộ lên, “Ta trốn đi là được. Huynh phải đổi thành ta, vậy thì cứ tùy huynh”, y nhìn ta, cười đến điên cuồng, nhưng lời nói là nói cho Dạ Kiếm Ly nghe.

“Huynh và Hoắc thúc thúc đã lên kế hoạch xong, cần gì ta phải xen vào nữa?”, y thở gấp, lần này là nói với ta: “Tiểu Kỷ, cô... Cô được lắm, được lắm!”.

Hình như y hiểu lầm cái gì rồi thì phải? Ta vội la lên: “Niệm Văn, ta không có...”.

“Tiểu Kỷ có ơn đối với chúng ta”, Dạ Kiếm Ly đột nhiên lạnh giọng, “Người tốt cuộc muốn ương ngạnh đến bao giờ?”.

Cái này hẩn là không giống cuộc nói chuyện giữa hai huynh đệ a, trong lòng ta lo lắng, bỗng nhận ra mình giống như một ngòi lửa, từ từ ly gián tình cảm giữa hai huynh đệ bọn họ.

“Có ơn?”, Niệm Văn cười lạnh, “Một cái ơn khiến huynh không màng đến ta và Hoắc thúc thúc, một mình chạy đến Tây Trạch sao? Huynh đợi cô ta như thế cũng chỉ vì báo ơn? Khi biết cô ta phải gả cho Độc Cô Bạch, huynh giận đến thất thố cũng là vì báo ơn?”.

Ta sửng sốt, Dạ Kiếm Ly đỏ mặt, “Người...”.

“Đêm trước ta có đến Ngộ môn”, Niệm Văn trầm giọng, “Huynh nhận được thư bồ câu của bọn họ, biết Tiểu Kỷ đang ở trong Bạch phủ, nổi cơn giận đánh nát sứ tử đá ở cổng, tất cả ta đều nhìn thấy”.

“Cái đó, là ta biết tin Tiêu Kiến Nhân nắm được binh bài, cảm thấy chán nản”.

“Vậy sao?”, Niệm Văn xoay người, từ trong ống tay áo lấy ra một cái bình sứ thanh hoa, “Vậy còn cái này?”.

Ta và Dạ Kiếm Ly cùng chấn động, Dạ Kiếm Ly đứng phắt lên, “Sao lại ở chỗ người?”.

Tim ta đột nhiên đập kịch liệt, ta kinh ngạc nhìn cái bình sứ, loáng thoáng nghe Niệm Văn nói: “Cái bình này vốn đã vỡ nát, nhưng huynh lại cất giữ như bảo bối, dán lại từng mảnh rồi đem giấu... Cái này là của Tiểu Kỷ, huynh tưởng rằng ta không biết sao?”.

Đó là bình sứ thanh hoa nhỏ chứa kem rửa mặt dưa chuột của ta, bị Dạ Kiếm Ly bóp nát.

Dạ Kiếm Ly giật lại cái bình cất vào trong áo, thấp giọng nói: “Thành Nam, biệt viện Kinh Thủy”.

Niệm Văn thâm thúy liếc hẩn một cái, tựa như một đứa trẻ đang tức giận, túm lấy một cái túi lớn trên giường, vứt ra đất, rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Dạ Kiếm Ly đột nhiên ra lệnh: “Đeo!”, sau đó nhặt cái túi dưa cho ta.

Ta còn đang ngơ ngác, nghe thấy hắn nói như vậy, liền không chút suy nghĩ “ừ” một tiếng, ngoan ngoãn đeo cái túi lớn lên vai, cũng nhẹ, chắc chỉ là vài bộ quần áo, rồi lén lén lút lút như một tên trộm, đi theo phía sau Dạ Kiếm Ly.

Đi được một lúc, ta đột nhiên nhận ra có cái gì đó không đúng, ta thể này có khác gì osin đi theo bưng bê cho hắn hả.

Nhưng Dạ Kiếm Ly đi rất nhanh, ta sắp không đuổi kịp hắn.

“Huỳnh... Chậm một chút...”. [@sieunhanu.wordpress]erg484re

Thân người cao ráo phía trước dừng lại, “Đi mau, dài dòng cái gì”.

Ta vừa định mĩa mai một câu, nhưng thấy Dạ Kiếm Ly xoay người lại, trong tay nắm cái bình sứ, vẻ mặt ửng đỏ như cánh hoa đào, ta không dám nhìn thẳng hắn nữa.

Ta bỗng nhớ ra nguyên nhân khiến mình mới vừa rồi ngơ ngác, thoáng chốc trên mặt nóng như lửa, cái bình, cái bình đó...

“Huỳnh vẫn giữ lại”, cổ họng ta khô khốc.

“Phải”, Dạ Kiếm Ly nói nhỏ, liếc nhìn ta một cái, một giây sau liền ra vẻ hung dữ, “Ta chỉ... Cảm thấy cái bình này còn xài được, cô đừng có suy nghĩ nhiều”.

Cái tên khẩu thị tâm phi này a. Tâm trạng ta vui mừng, lập tức hào phóng quyết định giúp hắn xách túi miễn phí, cho dù hình tượng của mình trở nên thô tục cũng không sao.

Chương 74

“Quận chúa trở về rồi! Điện hạ, Quận chúa trở về rồi!”, giọng nói của lão quản gia đầy lo lắng, từ trong phủ vang ra tiếng tách trà rơi xuống đất loảng xoảng. Tách trà đáng thương, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Độc Cô Bạch đẩy cửa ra, hắn vẫn mặc bộ trường sam màu xám, phía ngoài khoác cái áo ta mua cho hắn, khom người xuống ho khan không ngừng, khoe miệng đã sớm mất đi nụ cười nhạt bình tĩnh, hắn vội vã bước về phía ta, “Hòa Nhan, nàng... Có bị thương không?”.

Ta nhìn đôi mắt thâm tình của hắn, không muốn trả lời, cảm giác này rất kỳ lạ, giống như là trước lửa sau băng, thân thể của ta thì nóng, trong lòng thì lại lạnh lẽo, lúc ta nhìn hắn, không biết nên nóng hay nên lạnh, cả người khó chịu.

“Nhị ca”, từ sau lưng ta vọng ra một giọng nói. [@sieunhanu.wordpress]fdv48r4f

Độc Cô Bạch cả người chấn động, “Niệm Văn” cười hì hì, “Đêm khuya, đã làm phiền”.

Bà nội nó, Dạ Kiếm Ly không đi cướp giải Oscar quả thực là nhân tài không có đất dùng mà, hắn diễn ai cũng giống, hướng chỉ là giả dạng Niệm Văn, chỉ cần che vết đỏ trên trán, khoác vào bộ quần áo hoa hoa lệ lệ, gặp ai cũng cười đến dâm dăng là được rồi.

“Tam đệ”, Độc Cô Bạch có chút kinh ngạc, rồi tự ý đặt tay lên vai ta, hỏi nhỏ: “Đã trễ thế này... Sao đệ lại ở đây?”.

Giọng điệu không gọi là lạnh lùng, nhưng chắc chắn không phải là nhiệt tình. Dạ Kiếm Ly liếc xéo bàn tay của Độc Cô Bạch đang đặt trên vai ta, nhẹ nhàng phát tay áo, như thể phát ra dải ánh sáng bạc hoa mỹ, hơi thở quyến rũ phả vào mặt. Ta lúc này tự dưng cảm thấy buồn cười, nếu không phải ta đã biết trước hắn là Dạ Kiếm Ly, ta chắc cũng sẽ tưởng rằng hắn là Niệm Văn?

“Nhị ca nói đùa, đệ đương nhiên là hộ tống Quận chúa trở về. Cô ấy lạc đường ở ngoài thành a”.

“Ách, ta rượt theo tên móc túi kia, sau đó thì...”, nhắc tới chuyện này, trong lòng ta lại ào ào rỉ máu, lần này coi như là mất tiền vào tay Lộ Văn Phi, lần sau có cơ hội ta nhất định phải cướp lại... À không, nhất định phải làm thịt hắn.

“... Tiền tài là vật ngoài thân, nàng không có chuyện gì là tốt rồi”, Độc Cô Bạch dịu dàng nói, mỉm cười nhìn Dạ Kiếm Ly, “Đa tạ Tam đệ”.

“Người một nhà không cần khách khí như thế”, Dạ Kiếm Ly cũng cười đầy ý vị thâm sâu.

“Người đâu, đưa Tam đệ hạ về nghỉ ngơi”, Độc Cô Bạch ôn hòa nói: “Hòa Nhan, chúng ta trở về phòng đi”.

Không khí trong nháy mắt rơi xuống 0 độ C, Dạ Kiếm Ly nheo mắt lại đầy nguy hiểm, “Hai người... Ở chung một phòng?”.

“Ách, phải”, cổ họng ta khô khốc, lúc này mà giải thích thì hình như hơi kỳ quái. A... Thế nào gọi là có trăm miệng cũng không thể bào chữa, thế nào gọi là tự làm tự chịu, bây giờ thì ta đã hiểu.

“Tam đệ có vấn đề gì sao?”, Độc Cô Bạch cong khóe môi.

Dạ Kiếm Ly nhìn chằm chằm hắn thật lâu, giống như có hai dòng điện đùng đùng xẹt xẹt kịch liệt giao chiến giữa không trung.

“Không có”.

Dạ Kiếm Ly xoay người rời đi bằng tư thế lỗ mãng ngông cuồng của Niệm Văn. Một giây cuối cùng trước khi hắn rời đi, ta rõ ràng nhìn thấy hắn trộn mắt với ta một cái, sắc mặt ảm đạm.

Chết chắc rồi, ta đen mặt. [@sieunhanu.wordpress]d54e9rh4

Độc Cô Bạch cười trường sam màu xám, lộ ra lớp áo lót màu trắng bên trong, thân hình càng lúc càng gầy. Nói cho cùng, hắn sa sút như thế này cũng bởi vì ta, hắn đối xử với ta rất tốt, lòng ta đầy nghi vấn nhưng lại không đành lòng mở miệng, chỉ kinh ngạc nhìn hắn đến xuất thần.

Độc Cô Bạch nhận ra ánh mắt của ta, cũng không xoay lại, chỉ gọi nhỏ: “Hòa Nhan?”.

“A”, ta hoàn hồn.

“Hôm nay nàng lạc đường... Có gặp ai không?”.

Trúng tim đen rồi! Ta lập tức lắc đầu nguầy nguậy, “Không có không có không có, không có gặp ai”.

Độc Cô Bạch xoay người, ho khan mấy tiếng, chậm rãi bước tới bên cạnh ta, đôi mắt đen nhìn ta thâm thúy, một lúc lâu sau, thanh nhẹ một tiếng: “Nàng muốn hỏi ta cái gì?”.

“Ai nói là ta muốn hỏi người?”, ta bị ánh mắt hắn vây chặt, chột dạ đảo mắt sang chỗ khác.

Độc Cô Bạch không nói gì, cũng không có vẻ cười, sắc mặt lạnh lùng tái nhợt. Ta đột nhiên nhớ tới vẻ mặt âm lãnh của hắn ngày hôm đó lúc hắn đứng sau lưng ta nhìn Tiêu Kiến Nhân.

... Lúc hắn hạ lệnh tiêu diệt Thanh Phong Các, vẻ mặt hắn cũng như vậy sao?

Sắc mặt ta khẽ biến đổi, sóng ngầm mãnh liệt nơi đáy mắt, tâm tình cay đắng vốn bị đè nén đột ngột bùng phát. Nếu thật sự là hắn... Nếu thật sự là hắn, ta sẽ ra tay được sao?

“Là... Nguyệt Nhi sao?” [@sieunhanu.wordpress]r5grg444

Ta giật mình, ta không gặp nàng ta, chẳng biết tại sao lại bật thốt lên: “Cô ta một lòng say mê người”.

“Phải”, Độc Cô Bạch cong khóe môi, cười khổ, “Nàng ấy... Đối với ta rất tốt”.

“Người quen biết cô ta như thế nào?”, tim ta bắt đầu đập nhanh hơn.

Độc Cô Bạch rút cuộc hiểu ra ý ta, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, “Hai năm trước, nàng ấy ám sát con trai của mình chủ vô lâm, bị đuổi giết chạy tới núp trong phủ ta”.

Ta kinh ngạc trợn to hai mắt. Hai năm trước... Cuộc ám sát hai năm trước, chẳng phải là còn có lão Trương sao? Tiểu Hồng mất tích một thời gian, nhưng sau đó nguyên vẹn trở về.

“Ta giúp nàng ấy tránh khỏi Tiêu phủ đuổi giết, lúc ấy bị... bị đánh trọng thương rất nặng, ta chăm sóc nàng ấy rất lâu”.

Ta đột nhiên nhớ ra, từ sau ngày hôm đó, Tiểu Hồng suốt ngày ngơ ngẩn xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Sau đó thế nào?”, trong lòng ta đã đoán được một phần, không ngăn được giọng nói run rẩy.

“Nàng ấy... Kể cho ta nghe về Thanh Phong Các, nói rằng mình rất đau khổ, còn nói... Rất ghen ghét nàng”, giọng nói của Độc Cô Bạch dần dần vững vàng, không còn căng thẳng như lúc đầu.

“Sau đó...”, ta không nhìn hắn, khẽ hỏi: “Người bảo cô ta diệt trừ Thanh Phong Các sao?”.

Độc Cô Bạch giật mình, hắn mở miệng nhìn ta, nhưng cuối cùng lại không nói gì cả.

Phản ứng như thế này, xem ra những gì Lộ Văn Phi nói không phải là giả. Ta lui về phía sau một bước, vừa phần nộ vừa bi thương, “Kế hoạch rất hay, các người đều giống nhau, cả đời này ta đều bị các người sắp đặt, kế hoạch rất hay!”.

Ta quát âm lên, không để ý tới Độc Cô Bạch đang ho đến kinh tâm động phách, xoay người đẩy cửa chạy ra ngoài.

Hắn kéo tay ta, “Khụ... Hòa Nhan! Khụ khụ...”.

Đáy mắt hắn tràn đầy đau thương vô tận. [@sieunhanu.wordpress] df48r4

Nhưng ta bây giờ chẳng còn nhìn thấy gì nữa, hung hăng hất tay Độc Cô Bạch, bỏ chạy ra ngoài.

Cuối cùng thì ta cũng phải đối mặt với thực tế mà ta muốn né tránh nhất.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, gió rét cứ gào thét bên tai, cứ bỏ chạy như vậy, cho đến khi không chạy được nữa, thì có làm được gì không? Mà quên được nụ cười dịu dàng của hắn sao? Mà giết được hắn sao, ra tay được sao?

Nhưng mà có dũng khí để không giết hắn sao?

Mày sợ phải đối mặt với bao nhiêu bài vị trong thôn, sợ bản thân mày bắt tài mà phải gánh bao nhiêu trọng trách, sợ cái gì cũng chưa kịp làm thì đã mất mạng. Mày muốn báo thù, cho dù phải trả bằng tính mạng cũng không hối tiếc, nhưng mà trong lòng mày tham lam thứ tình cảm đó, cũng không còn chịu nổi chuyện phải sống một thân một mình nữa. Mày chỉ biết đến bản thân mày thôi.

Kỷ Triển Nhan, mày thật là ích kỷ vô cùng.

Ta rút cuộc khóc rống lên, có cố gắng kiên cường cũng không ngăn được nước mắt.

Ngày đã sắp sáng, ta cứ chạy điên cuồng, nước mắt dần dần bị gió gạt đi, mọi thứ trước mắt nhạt nhòa mờ hồ, mãi cho đến khi đột nhiên xuất hiện một cái bóng, ta đâm đầu thẳng vào lồng ngực một người.

Là mùi vị của hắn, hơi thở của hắn. Ta vòng tay ôm hắn thật chặt, sợ rằng một khi buông lỏng tay, hắn liền biến mất như ảo giác.

Dạ Kiếm Ly vuốt mái tóc ta, thở dài, “Đã sớm bảo cô phải cách xa hắn ra một chút, cô không chịu nghe”.

Ta càng khóc thảm hại, nhưng vẫn theo thói quen nức nở cãi lại hắn, “Ai bảo huynh không chịu nói rõ ràng!”.

Dạ Kiếm Ly trợn to đôi mắt, “Ta hiếm khi an ủi cô một lần, cô nhất định phải sát phong cảnh như vậy sao?”.

“Ai sát phong cảnh hử? Sát phong cảnh chính là huynh á, ta đang lo chạy cơ mà”.

“Cô đang lo chạy? Không biết là ai vừa nhìn thấy ta liền nhào lên ôm chặt như vậy?”.

“Ta không nhìn rõ phía trước, huynh tưởng rằng ta muốn nhào đầu về phía trước sao?!”.

“Không muốn sao, vậy thì buông tay ra đi”.

Ta ngẩng đầu căm tức nhìn lên, hắn cúi đầu đôi mắt lạnh lẽo.

Tia lửa điện bùng bùng đánh nhau giữa không trung. Ta buông lỏng tay, hừ lạnh một tiếng.

Dạ Kiếm Ly đứng một bên, vẫn đang giả dạng Niệm Văn, quyến rũ cực kỳ.

Gặp được huynh, ta dường như quên mất tại sao ta lại chạy đến đây, bao nhiêu đau thương vừa rồi cũng bay mất, ta lau lau nước mắt, chỉ có thể là huynh, luôn luôn là huynh, Dạ Kiếm Ly...

Ta níu lấy ống tay áo Dạ Kiếm Ly, “Ta...”. [@sieunhanu.wordpress] 1v5s4gr

“Nếu như cô nghĩ là đúng, thì cứ làm vậy đi”, Dạ Kiếm Ly đột nhiên ngắt lời ta, nhẹ nhàng nói: “Từ trước đến giờ, cô luôn là một Tiểu Kỹ thích gì làm nấy, không phải sao?”.

46. Chương 75 + 76

Chương 75

“Về phía Tây Trạch, mọi người chuẩn bị đối phó như thế nào?”, ta trầm ngâm hỏi.

Dạ Kiếm Ly quay đầu đi, cười một tiếng phong tình vạn chủng, “Không phải là ta đã bắt đầu đối phó rồi đó sao?”.

“Cải trang thành Niệm Văn?”, ta kinh ngạc, nói như vậy, ngôi vị Thái tử Đông Lăng chắc hẳn là rơi vào tay Dạ Kiếm Ly rồi. Hắn và Niệm Văn một người ở ngoài sáng, một kẻ ở trong tối, cơ hội đoạt quyền rất cao, Hoắc tiên sinh lần này quả thật khôn khéo. Nhưng mà Tư Mã Đồng Lạc tận mắt nhìn thấy Dạ Hương Văn sinh con, chắc chắn là biết rõ năm đó có tới hai đứa bé, bà ta lại có âm mưu gì nữa đây? Hiện nay, những phe muốn đoạt ngôi vị hoàng đế gồm có Tư Mã Đồng Lạc bên Tây Trạch, còn ba người Hoắc tiên sinh, Dạ Kiếm Ly và Niệm Văn cùng một phe, Tiêu Thái hậu một lòng muốn Niệm Văn kế vị, nhưng nếu như bà ta biết được con ruột của mình là Độc Cô Bạch, thì sẽ tính toán thế nào? Phía Tiêu Thái hậu chắc chắn là cần đề phòng, nhưng đệ đệ của bà ta là Tiêu Kiến Nhân còn nguy hiểm hơn, từ chuyện lần trước lão tới đây hối lộ ta, ta cũng nhìn ra được lão đối với ngôi vị hoàng đế này như hổ rình mồi.

A a a, thật phức tạp, ta nhíu mày, bước kế tiếp phải làm thế nào đây?

“Cô đứng đây suy nghĩ đắn đo làm gì?”, Dạ Kiếm Ly đột nhiên cười cười, “Không cần đâu, ta đã nắm trong tay mọi việc rồi, cô chỉ cần thuận lợi gả cho Độc Cô Bạch là được”.

“Thuận lợi... Gả cho hắn?”, ta lặp lại. [@sieunhanu.wordpress] fyuk4y8

Dạ Kiếm Ly ngẩn mặt ra, bỗng dưng cảm thấy mất tự nhiên, “Dĩ nhiên là... Không phải là gả thật! Ý ta là giả bộ!”.

“À”, ta nhướn một bên lông mày liếc nhìn hắn, “Kế hoạch của ngài thế nào, có thể tiết lộ cho tiểu nhân nghe một chút không?”.

“Không”.

“Tại sao?!”.

“Nếu như cô biết, sẽ diễn không giống thật”, Dạ Kiếm Ly cười giảo hoạt, ta đột nhiên nhớ tới câu hỏi của Niệm Văn “Huynh thật sự không muốn làm hoàng đế sao”, trong lòng trầm xuống.

Không biết chừng, Dạ Kiếm Ly, cũng là loại lòng lang dạ sói.

“Tam điện hạ”.

Ta giật mình, vội xoay người lại, Tiểu Hồng đang cúi người hành lễ với Dạ Kiếm Ly. Tiểu Hồng không nhìn thấy ta, ánh mắt tiêu tụy, toàn thân nồng đậm mùi thuốc.

Ta nắm chặt quả đấm, trong lòng dâng lên ý muốn báo thù.

“Đợi đã”, Dạ Kiếm Ly bất ngờ nói, Tiểu Hồng khựng người.

Hắn tính làm gì? Ta đứng nép ở phía sau một cái cột đình, cẩn thận ló đầu ra xem.

“Mặt của người...”, Dạ Kiếm Ly nhìn kỹ Tiểu Hồng thật lâu, nàng ta vẫn cúi đầu im lặng không lên tiếng. Một lúc sau hắn lại tiếp tục bày ra nụ cười quyến rũ của Niệm Văn, “... Không có gì, người đi đi”.

Tiểu Hồng vâng dạ rồi lập tức rời đi. Ta ngóng nhìn theo, mặt nàng ta đâu có gì khác thường. Chẳng lẽ Dạ Kiềm Ly tên vô lại này có ý muốn khen nàng ta xinh đẹp? Aiz, đàn ông a...

Ta mất hứng bước ra, Dạ Kiềm Ly còn đang mãi nhìn theo hướng Tiểu Hồng rời đi.

“Huynh cứ lo ngắm mỹ nữ đi”, ta bĩu môi, “Quận chúa ta đây muốn trở về phòng ngủ một giấc, nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt, tiếp tục suy nghĩ vấn đề”.

“Về phòng?”, Dạ Kiềm Ly đột nhiên chặn phía trước ta, “Cô muốn về phòng ngủ cùng Độc Cô Bạch sao?”.

Ta lập tức giống như bị người tóm lấy bím tóc, đầu đầu quá đi, ta cười ngu ngơ.

Dạ Kiềm Ly liếc ta một cái, “Cô cười cái gì?”.

“Ta cười người nào đó làm đổ nằm vạc dấm, chua quá a...”.

“Ai, người nào ghen, cô đừng có đề cao bản thân quá!”.

“Ta đâu có nói huynh, sao huynh tự nhận người đó là huynh vậy a?”.

Hai gò má Dạ Kiềm Ly ửng hồng, người này mỗi lần bị nói trúng tim đen đều bắt đầu luyến quỳnh giải thích, giấu đầu hở đuôi, lần nào cũng lập tức đổ mặt ngây thơ như vậy, thật sự không hợp với hình tượng cơ trí hơn người lúc bình thường. Ta cười gian trá, Dạ Kiềm Ly dứt khoát không thèm để ý đến ta nữa, sắc mặt nghiêm nghị, ngượng ngùng nhìn sang chỗ khác.

Ta thu lại nụ cười, lẳng lặng nhìn bóng lưng tựa như thiên tiên của hắn, ánh mặt trời dần sáng lên từ phía đông tạo thành đường viền bao lấy mái tóc đen bay trong gió, toàn thân như tỏa ra vàng hào quang lóa mắt.

Tâm ý của huynh, thật ra thì ta cũng biết.

Nhưng mà ta rất nhát gan, chỉ sợ lỡ như ta hiểu nhầm, huynh liền cười cợt ta ăn dưa bở. Như vậy, không bằng cứ như thế này cùng nhau cười đùa đánh máng, ngọt ngào hay đau thương một mình ta biết là được rồi.

“Tử sinh khế khoát, dữ tử thành thuyết“.[1]

Dạ Kiềm Ly ngẩn ngơ, “Cô nói cái gì?”. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2014/04/21/"]df1r4gr

Ta cười cười, “Không có gì, sắp sáng rồi, huynh không trở về cung sao?”.

Hắn thông thả bước tới, “Ta muốn ở lại đây vài ngày”.

“Nhưng Niệm Văn trước giờ luôn luôn ở bên cạnh Tiêu Thái hậu”, ta nhắc nhở.

“Ta đương nhiên hiểu rõ”, Dạ Kiềm Ly thản nhiên, “Cô bây giờ...”.

Ọc ọc ọc...

Ách, bụng lại kêu rồi, giờ ta mới nhớ ra, từ đêm qua đến giờ còn chưa ăn gì, đói bụng quá a.

Ta lúng túng gãi đầu, Dạ Kiềm Ly khinh bỉ nhìn ta, rồi không nhịn được xì một tiếng che miệng cười trộm.

Ta đỏ mặt, “Cười cái gì mà cười, bộ huynh chưa từng biết đói sao, hừ”.

Ta xoay người đi vài bước, đột nhiên một mùi thơm hấp dẫn vô hình uyển chuyển lướt qua lướt lại trước mũi ta. Ta nhăn lỗ mũi hít hít mấy cái, hai mắt lập tức phát sáng như sao. Mùi vị vừa ngọt vừa cay, còn có cả mùi béo béo của thịt, chẳng lẽ... Là thịt viên Dương Châu trong truyền thuyết!!!

Nhất định là nó! Ta từng bước lần theo mùi thơm kia, quẹo trái quẹo phải, không lâu lắm liền tới phòng ăn. Ta len lén vòng ra phía sau nhà bếp, dòm vào cửa sổ. Chỉ thấy đại thúc đang loay hoay xắt cái gì đó trên thớt, phía trên bếp lò có một cái nồi nhỏ, bên trong là những viên thịt chưng với nước tương đen, bốc hơi nghi ngút.

Quả nhiên là thịt viên Dương Châu!

“Đó là cái gì vậy?”. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2014/04/21/"]21df6e4g

“Thịt viên a”.

“Ồ, có ngon không?”.

“Nói nhảm, bộ người không ngửi thấy mùi thơm chết người đó sao?”.

“... Ừ, rất thơm”.

“Hừ”.

“Tiểu Kỳ”.

“Cái gì?”.

“Nước miếng của cô chảy ra kia”.

“Ách, thật xin lỗi”.

Ta gơ ống tay áo lên lau lau, đột nhiên giặt mình.

“Huynh huynh huynh, sao huynh vẫn còn ở đây?”.

Dạ Kiếm Ly buồn cười nhìn ta, “Ta cũng đói bụng, không thể tới đây sao?”.

“Xuyt...”, ta gơ một ngón tay lên miệng.

“Sao cô cứ như ăn trộm vậy?”.

“Hừ, ta đây đường đường là Quận chúa, lại ở đây lén lút, bị người ta nhìn thấy thì còn ra thể thống gì?”.

“Vậy sao? Nhưng bọn họ đã phát hiện ra lâu rồi mà”.

Ta lập tức quay đầu lại, Dạ Kiếm Ly cười cợt chỉ sang đại nương và tiểu nha đầu đứng bên cạnh. Hai người bọn họ đang ngơ ngác nhìn ta cong mông nghếch cổ nãy giờ, ta nóng mặt, gãi đầu cười gượng.

Bọn họ cung kính hành lễ với ta và Dạ Kiếm Ly, “Tam điện hạ, Quận chúa”.

Dạ Kiếm Ly cười, “Cái món thịt viên kia, có thể ném thử không?”.

Hai người vội vã gật đầu, nhìn bộ dạng cười híp mắt của “Niệm Văn”, có vẻ rất được lòng mọi người. Ta thì càng không cần phải nói, đã sớm trở thành khách quen lúc nửa đêm của nhà bếp.

Đại thúc dọn ra bàn cơm nhỏ bằng gỗ của hạ nhân, Dạ Kiếm Ly ngồi bên cạnh, ngạc nhiên nhìn ta nói chuyện tào lao với bọn họ.

“Cô rất thân với bọn họ?”, hẳn có vẻ không dám tin.

“Ta và bọn họ thường ăn chung”, ta thuận miệng nói.

Đại thúc và đại nương cũng cười ra tiếng, mỗi lần nhắc tới chiến tích ăn vụng của ta, bọn họ đều phải gơ ngón cái tán thưởng.

“Quận chúa lợi hại a...”. [@sieunhanu.wordpress] asdf158g4

“Đồ ăn giấu chỗ nào...”.

“Nàng đều tìm ra được...”.

“Hơn nữa còn ăn sạch bách...”.

“Ngay cả món gà nấu lá sen ta chôn dưới đất...”.

“Còn có hũ rượu hai mươi năm của ta...”.

“Aiz nha nha, bớt nói nhảm đi, mau dọn thức ăn lên!”, ta ngại ngần ngăn bọn họ tiếp tục vạch trần thói xấu của ta trước mặt mỹ nam, “Nói nhiều quá, cẩn thận ta chém đầu các người!”.

Đại thúc và đại nương lại càng cười to, chẳng thèm để ý tới lời uy hiếp của ta, bày ra một bộ bát đĩa trước mặt ta và Dạ Kiếm Ly. Dạ Kiếm Ly nhìn ta nửa cười nửa không, làm cho trong lòng ta có chút lo lắng.

Nhưng mà khi thịt viên Dương Châu yêu quý của ta vừa được dọn lên, ta lập tức chẳng còn chú ý đến hân. Ta quên mất đồ ăn còn đang nóng hổi, hấp tấp cầm đũa lên gấp một miếng cho vào miệng, nóng đến mức chảy nước mắt. Dạ Kiếm Ly liếc ta một cái, “Cô kiếp trước chắc chắn là quỷ chết đói”.

Ta không thèm để ý đến hân, lại gấp thêm một miếng, hạnh phúc nheo hai mắt lại.

Dạ Kiếm Ly nhìn thấy ta ăn vui vẻ như vậy, cũng ưu nhã gấp một miếng, thổi cho nguội rồi mới đưa lên miệng, ngay sau đó đôi mắt phượng mở to kinh ngạc.

Ta bỗng có cảm giác xấu như kiểu “hân muốn cướp của ta”, cảnh giác nắm chặt đôi đũa.

Một nén nhang sau.

Ta vịn bụng tựa vào cạnh bàn giống phụ nữ có thai, Dạ Kiếm Ly cũng no đến mức không muốn nói chuyện, hai người không hện mà cùng ợ lên một cái.

“Vẫn còn một viên”.

“Đâu đâu?”, ta nhảy dựng lên. [@sieunhanu.wordpress]sd1fe4f8e

Dạ Kiếm Ly cười đến độ thở không ra hơi, “Cô vừa mới ăn hết nửa đĩa, vẫn còn chưa đủ sao?”.

Ta giận cong môi, “Thịt viên này vốn là của ta, ai cho huynh ăn hết một nửa!”.

Dạ Kiếm Ly ngẩn ra, bỗng rũ tầm mắt xuống, tựa hồ nhớ ra chuyện gì, đột nhiên nói: “Vị cô nương vừa này... Cũng là người trong Các sao?”.

Ta biết hân đang hỏi tới Tiểu Hồng, trong lòng trầm xuống.

“Phải, ta đang lên kế hoạch giết nàng ta”, ta nhìn hân một lúc rồi ngập ngừng nói.

Thế nhưng Dạ Kiếm Ly không hề kinh ngạc, chỉ nhìn thẳng vào mắt ta.

“Báo thù xong, cô có tính toán gì không?”.

Ta ngẩn người, trước giờ ta chưa hề nghĩ tới chuyện này. Báo thù xong, còn chuyện sau này, tựa như mây trôi trên trời, xa xôi không nắm lấy được.

Ánh mắt Dạ Kiếm Ly trong trẻo, giống như có thể nhìn thấu lòng ta. Một lúc lâu sau, hân chỉ thản nhiên hỏi tiếp: “Cô sống, chỉ để báo thù thôi sao?”.

Chú thích:

[1] Kịch cổ – Bội Phong – Kinh Thi

Tử sinh khê khoáng, dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Sống chết hay cách biệt, đã từng hứa với nhau.

Nắm tay nhau, đến khi bạc đầu giai lão.

Chương 76

Ánh mắt Dạ Kiếm Ly trong trẻo, giống như có thể nhìn thấu lòng ta. Một lúc lâu sau, hân chỉ thản nhiên hỏi tiếp: “Cô sống, chỉ để báo thù thôi sao?”

Ta nằm trên giường, buồn ngủ nhưng sao cũng không ngủ được. Ngoài cửa sổ trời đã gần tối, gió rét xào xạc, nồng đậm mùi không khí vào đông. Ta mở gối giấy dầu đặt lên trên gối, bên trong chứa đầy bánh ngọt ta trộm được từ nhà bếp, lúc rời khỏi còn bị Dạ Kiếm Ly cướp mất hai cái, đây là bánh hạt dẻ ta thích ăn nhất, thật đáng ghét.

Ta tiện tay bóc một cái bánh ném vào miệng, quanh quẩn trong đầu là câu nói của Dạ Kiếm Ly “Cô sống, chỉ để báo thù thôi sao”, ta suy nghĩ mãi, đến mức cảm thấy choáng váng.

Bởi vì báo thù, ta không giống như trước kia, hay là, căn bản đã không còn là chính ta nữa.

Lúc đầu, ta cố gắng sinh tồn, đến lúc tìm được bạn bè, chỉ muốn sống mãi như vậy, vui vui vẻ vẻ, đến hết đời. Nhưng mà từ bao giờ, chuyện đã biến thành như thế này? Ta muốn đích thân báo thù, bị buộc đi đến bước đường ngày hôm nay, nhưng mà thiên hạ này thì có liên quan gì đến ta? Chiến tranh khói súng, âm mưu chốn thâm cung, ta thật sự có thể ngăn cản được sao?

Từ lúc nào ta đã bị cuốn vào cái vòng xoáy này?

Thật đau đầu, lại ăn thêm một cái bánh, mềm xốp thơm ngọt, sưng cả miệng. Nhai nhai một lúc, đột nhiên cảm thấy bình thường trở lại, thôi, lão nương đây làm được gì thì cũng đã làm rồi, ta cũng không phải là có thể thay đổi thiên hạ, thích ra sao thì ra, suy nghĩ nhiều như vậy chỉ tổ lãng phí tế bào não vốn đã không nhiều!

Dạ Kiếm Ly nói rất hay, nếu đã nghĩ là đúng thì cứ làm thôi, ta bây giờ muốn báo thù, vậy thì cứ làm một trận oanh liệt cho xong, sau đó thì chẳng cần quan tâm ai làm hoàng đế, chỉ cần lấy lại Ngân Hàng và tiền bạc trong đó, rồi cùng lão Trương, Tiểu Liên lên núi làm thổ phỉ, đến lúc đó tiêu dao tự do tự tại, muốn sống sung sướng kiểu gì cũng được.

Bóng áo đỏ lướt qua trong đầu. [@sieunhanu.wordpress]davg24egr

Tim ta đập mạnh, đột nhiên nghĩ đến cảnh Dạ Kiếm Ly làm thổ phỉ, buồn cười quá đi mất.

Một làn gió mát nhẹ nhàng thổi qua hai gò má, ta biết ai vừa bước vào. Có thể vào phòng ngủ của Độc Cô Bạch mà không cần thông báo, ngoại trừ ta thì cũng chỉ có chính hắn.

Ta trấn tĩnh, chắc là do cuộc sống thổ phỉ tương lai mang lại cho ta hy vọng. Ta quay đầu lại nhìn hắn mỉm cười, “Người đã về rồi”.

Độc Cô Bạch ngẩn ra, sau màn kịch động đêm qua, hắn đương nhiên không ngờ ta sẽ có thái độ như vậy. Nhưng hắn cũng không mỉm cười, chỉ nhẹ gạt đầu, ánh mắt ôn hòa làm người ta cảm thấy mong lung khó đoán.

“Người muốn lừa gạt ta sao?”.

Đôi mắt hắn khẽ giật, rồi nhanh chóng hiểu ra dụng ý của ta, “Không có”.

“Nếu vậy...” , ta cố gắng kiềm chế sóng to gió lớn trong lòng, “Ta muốn biết tất cả mọi chuyện, người nói cho ta biết có được không?”.

Hắn nhìn ta thật lâu, dường như đã trôi qua vài thế kỷ.

“Được”.

Độc Cô Bạch rút cuộc nở nụ cười, không nhìn đến ta nữa, hắn bước tới gần cửa sổ, bên ngoài giăng đầy sương đêm, lấp phát trên những ngọn cỏ xanh vương mùi thơm mát mẽ.

Một giây đó, ta bỗng cảm thấy trong mắt hắn không phải là cảnh trí ngoài cửa sổ, mà là cả thiên hạ Đông Lăng.

Hắn mỉm cười, vẻ mặt đau thương sâu sắc.

“... Ta chỉ không nở”.

Ta không nói gì, sự đau khổ ức chế càn quét trong lòng.

“Ta... Khụ khụ... Không có, khụ khụ...” . [@sieunhanu.wordpress]sdv18er4

Ta đứng dậy rót một chén trà đưa cho hắn, hắn không nhận lấy, cũng không quay đầu lại. Ho một hồi lâu, cuối cùng dần xuống.

“Cả đời này, ta đều sống trong đau khổ, chưa từng được tận hưởng cuộc sống mình mong muốn, cũng chưa bao giờ để cho người khác nhìn thấy con người thật của ta. Thật lòng, ta hận thiên hạ này, hận tất cả những người hạnh phúc hơn ta, thậm chí ta cũng thấy sợ con người thật này của mình. Tất cả mọi người

đều nghĩ rằng ta đã bị bỏ rơi, nhưng bọn họ đâu có biết, ta mới là vị thần đứng trên đầu bọn họ, đùa bỡn bọn họ trong lòng bàn tay”.

Ta kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn, thanh dật xuất trần, vì sao trước giờ ta không phát hiện ra, hơi thở ôn hòa dịu dàng của hắn, thật ra khô khốc tiêu điều, hắn chỉ nguy trang không để cho bất cứ kẻ nào tới gần.

“Ta đương nhiên biết rõ trong lòng Thái hậu đang suy nghĩ cái gì, ta cũng biết rõ mưu kế và lòng tham của Tiêu Kiến Nhân, trò vật vãnh của Tư Mã Đồng Lạc đương nhiên cũng không thoát khỏi mắt ta, ta thậm chí còn biết, Niệm Văn cùng nàng trở lại đây, là một người khác”.

Tay ta run lên, tách trà loãng xoảng rơi xuống đất, vỡ thành năm sáu mảnh, nước trà bắn ra bốn phía, bốc lên từng sợi khí nóng.

Hắn giả bộ làm một kẻ không biết gì, lẳng lặng đứng đây mỉm cười một mình, bày mưu tính kế nắm gọn trăm họ trong tay, gởi một tên Độc Cô Bạch!

Ta ngồi xổm xuống nhặt lên từng mảnh vỡ, hai tay run rẩy không kiềm chế được.

“Có lẽ nếu có được thiên hạ này, ta sẽ thấy vui vẻ. Nhưng mà...”.

Một bàn tay lạnh lẽo xanh xao đặt lên tay ta, ngăn ta nhặt những mảnh sứ bén nhọn.

“Không cần nhặt, cẩn thận bị thương”, hắn khẽ mỉm cười, đột nhiên nói ra một câu chẳng liên quan gì đến vấn đề chính.

“Người... Người làm sao mà biết nhiều như vậy?”, giọng nói của ta cũng run rẩy không kém.

Hắn không trả lời, chỉ nắm lấy bàn tay ta.

“Thanh Phong Các thật sự rất đáng sợ, nếu bị Tiêu Kiến Nhân thu tóm, vấn đề sẽ khó giải quyết vô cùng. Ta gặp được Ứng Thiên Nguyệt đúng là tình cờ, ta thường nghĩ rằng ông trời cũng muốn giúp ta, ta nhờ nàng ấy khuyên Các chủ Thanh Phong Các làm việc cho ta, nàng ấy lại nói rằng Các chủ rất ghét việc có liên quan tới triều đình, nhất quyết sẽ không đồng ý. Lúc đó ta còn đang suy nghĩ xem làm sao để thuyết phục Các chủ, nhưng không ngờ... Nàng ấy nhận lời rằng, trong vòng hai năm, sẽ hai tay dâng Thanh Phong Các lên cho ta. Ta... đồng ý”.

Ta bỗng dưng hiểu ra, Tiểu Hồng muốn soạn ngôi đổi chủ Thanh Phong Các, cho nên phải giết ta, nhưng nàng ta cũng biết rõ người trong thôn đều là tâm phúc của ta, cho nên tiên hạ thủ vi cường[1], giết sạch mọi người trong thôn...

Hai mắt ta đỏ ngầu, trở tay nắm lấy tay Độc Cô Bạch, trong lòng bàn tay còn vướng một mảnh sứ vỡ, khiến cho cả hai đều bị quẹt đứt tay, máu đỏ lập tức tuôn ra.

Thế nhưng hắn vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm, dịu dàng ưu nhã như lúc mới quen, “Hòa Nhan, chuyện may mắn nhất kiếp này của ta là đi Tô Châu một chuyến, cứu được nàng...”.

Ta ráng nuốt nước mắt, “Nếu không phải tại ngươi, ta cần gì ai cứu?”.

Tay hắn run lên, chậm rãi nhắm mắt lại, “Sai lầm lớn cũng đã gây ra rồi, ta... không muốn nhiều lời”.

Độc Cô Bạch không muốn hại ta, nhưng tất cả mọi chuyện đều do hắn mà nên.

Nói cho cùng, hay là do sự ích kỷ của Tiểu Hồng?

Máu của ta và hắn hòa chung lại một dòng, tí tách rơi xuống mặt đất rồi chậm rãi khô lại, màu đỏ tươi đến mức khiến người ta giật mình.

“Người từ đầu đã biết tất cả, vì sao không ra tay?”.

“Vì sao phải ra tay?”. [@sieunhanu.wordpress]dfb1d5r4

“Người... Không sợ huynh ấy sẽ...”.

“Ai sẽ lên làm hoàng đế, vốn đã không còn liên quan đến ta”.

Trong lòng ta kích động, ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt dịu dàng của hắn.

“Huống chi... Hắn họ Dạ, có đúng không?”.

Ta vươn tay, xoa xoa giữa trán Độc Cô Bạch, nơi hai đầu lông mày nhăn lại bởi nụ cười, cất giấu nét đau khổ.

Ta muốn xoa dịu nét đau khổ này, cũng có thể là muốn xoa dịu nỗi đau khổ trong lòng hắn.

Nói xin lỗi sao? Quá đơn giản, quá nhẹ nhàng, nhưng thật ra thì ta có cái gì phải xin lỗi hắn đâu? Hắn mới là người phải xin lỗi ta thật nhiều, nhưng mà, nhìn hắn, chỉ cảm thấy khổ sở.

Món nợ giữa ta và hắn, không phải một hai lời là có thể nói rõ.

Thiên hạ a...

* * *

Ta chụm tay lại, bỗng cảm thấy tạo hình này hơi bị nam tính quá, nên đành đổi thành động tác chống cằm giả vờ suy tư.

Nơi này, chắc Dạ Kiếm Ly sẽ không mò đến đâu...

“Ồ, cô đang làm cái gì vậy? Luyện nội công sao?”.

Cái tên này đúng là âm hồn không tan a a a a a.

“Phủ này cũng rất lớn mà”, ta nhìn hắn đầy khó chịu, “Tại sao ta đi đâu cũng đụng phải huynh a?”.

“Rảnh rồi đi dạo lòng vòng thôi”, Dạ Kiếm Ly thong thả bước tới gần, “Có ai quy định ta không được tới đây sao?”.

Nói nhảm, huynh đi dạo đến nhà vệ sinh nữ mà coi là bình thường sao?!

“Tam điện hạ, thật ngại quá, nhà xí nam ở bên kia cơ”.

Dạ Kiếm Ly lại đỏ mặt, người này thật là, muốn gặp ta thì cứ việc nói thẳng, làm gì mà phải quanh co lòng vòng.

“Ta không có định đi nhà xí,” hắn tức giận, đột nhiên lại hỏi bằng giọng kỳ lạ: “Nhìn cô khỏe mạnh đi nhà xí như vậy, coi bộ tâm trạng không tệ nha, chẳng lẽ đã giải quyết xong chuyện rồi sao?”.

“Ừm... Cứ xem như là xong rồi đi”, ta cười cười, “Rốt cuộc ta đã tìm được mục tiêu cuối cùng”.

“Là cái gì?”.

“Giết hai người, một là tỳ nữ, một là tướng quân, sau đó bị triều đình truy kích, ép lên Lương Sơn làm thổ phỉ”.

“Thổ phỉ?”, Dạ Kiếm Ly cười lớn, “Cô đó, không bao giờ nghĩ đến chuyện mà con gái bình thường nên nghĩ đến sao hả?”.

“Con gái bình thường nên nghĩ cái gì?”, ta đảo mắt, “A, cũng đúng, hắn là phải tìm một phu quân rồi cùng nhau làm thổ phỉ”.

Dạ Kiếm Ly hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt lại nhìn về nơi khác.

“Vậy thì...”, ta cười mờ ám, “Tiểu Dạ Tử, huynh có nguyện ý cùng ta lên núi làm thổ phỉ không?”.

Chú thích:

[1] kẻ ra tay trước là kẻ chiếm ưu thế

Bánh hạt dẻ:

47. Chương 77 + 78

Chương 77

“Vây thì...”, ta cười mờ ám, “Tiểu Dạ Tử, huynh có nguyện ý cùng ta lên núi làm thổ phỉ không?”.

“Thổ phỉ?”, Dạ Kiếm Ly ngẩn người, “Ai làm thủ lĩnh?”.

Ta đang lo lắng không biết hắn có đồng ý hay không, hoàn toàn không ngờ hắn sẽ hỏi một câu như vậy, cho nên cũng đần mặt, “Àch, đương nhiên là ta”.

“Ta biết mà, cô là thủ lĩnh, bọn ta bán mạng cho cô, vậy chia phần ta thế nào?”, Dạ Kiếm Ly hừ lạnh một tiếng.

“Cái này... Ta tám huynh hai!”. [[@sieunhanu.wordpress \]df54t87ht](https://www.sieunhanu.wordpress.com/df54t87ht)

“Ta bảy cô ba!”, Dạ Kiếm Ly nhướn mày.

“A? Ta mới là thủ lĩnh mà”, ta vùng vẫy, “Hay là, ta sáu huynh bốn?”.

Dạ Kiếm Ly hé miệng nhưng không thềm nói gì, ta có linh tính xấu, thôi bỏ đi, không thả con cá nhỏ thì không bắt được con cá to.

“Năm năm mỗi người một nửa!”, ta vươn ra năm đầu ngón tay, vẽ mặt thống khổ, “Không thể nhiều hơn nữa!”.

Khóe miệng hắn giật giật, suýt nữa phì cười ra tiếng. Có cái gì đó không đúng a, bây giờ là lúc lo lắng về chuyện chia cho hắn bao nhiêu tiền sao? Cái cần lo lắng là...

“Ta nghĩ là...”.

...

“... Được”.

“Huynh nói cái gì?”, ta mở to hai mắt nhìn hắn.

“Được”, Dạ Kiếm Ly cười ngượng ngùng, đôi mắt phượng trong treo cong lại như vàng trắng non, cánh môi đỏ tươi khê mở, vẽ mặt ám áp.

Ta vốn tưởng rằng hắn sẽ không đồng ý, định đùa giỡn hắn một chút rồi thôi, ai mà ngờ hắn lại gật đầu dễ dàng như vậy, cho nên bối rối tới mức cảm thấy tay chân dư thừa không biết làm gì, trái tim cũng nhảy bình bình trong ngực.

“Chờ đến sau khi những chuyện này kết thúc...”.

Dạ Kiếm Ly đột nhiên im bặt, ta thấy lạ ngẩng đầu lên, chẳng biết từ lúc nào bên cạnh xuất hiện một thiếu niên áo đen, hắn là Úy Phong, thị vệ thân cận của Độc Cô Bạch. Hắn kính cẩn thấp giọng hành lễ, “Tam điện hạ, Quận chúa”.

Không khí tốt như vậy bị hắn cắt ngang, Dạ Kiếm Ly hiềm lắm mới hào phóng với ta một lần, lỡ sau này không ai thềm lấy ta thì làm sao bây giờ hả? Ta giận đến nghiến răng nghiến lợi, câu gắt: “Chuyện gì?”.

“Điện hạ căn dặn, sương sớm rất lạnh, xin Quận chúa giữ sức khỏe”.

Ta ngẩn người, Dạ Kiếm Ly bĩu môi một câu chua lèm: “Hai người đúng là ân ái quá nha”.

A a a, ta biết mà, người ta nói đời người khó khăn là chuyện đương nhiên, nhưng vì sao đời sống tình yêu cũng phải ảm đạm như vậy hả? Ta đau lòng nhìn Dạ Kiếm Ly phẩy tay áo bỏ đi, tức giận quay lại trừng mắt, mới phát hiện ra tên thị vệ kia đang nhìn ta chằm chằm, giống như cũng đang tức giận ta.

Hiện tại không có ai bảo kê, cái tên Ủy Phong này võ công hình như không tệ, vẫn nên khách khí một chút thì tốt hơn. Cho nên, ta chần chừ, “Người...”.

“Đây là Kim Thiên Bảo Giáp điện hạ đưa cho Quận chúa”, cảm hận trong mắt Ủy Phong chợt lóe lên.

Ta nhìn xuống bộ áo màu vàng trong tay hắn, tò mò chọc chọc ngón tay, “Cho ta hả? Làm chi vậy?”.

Cầm phần trong mắt Ủy Phong bùng phát, “... Đây vốn là bảo vật huynh đệ chúng ta liều mạng đoạt lấy cho điện hạ, vậy mà điện hạ chỉ nghĩ đến an nguy của Quận chúa, mong Quận chúa vào ngày đại hôn nhất định phải mặc”.

Kỳ hạn nửa năm đã sắp đến, nửa tháng sau là tới ngày đại hôn, hiểm nguy rình rập chắc chắn không cần phải nói. Trong lòng ta chấn động, nhận lấy bộ Kim Thiên Bảo Giáp, Độc Cô Bạch cuối cùng vẫn đối xử thật tốt với ta.

Không phải từ lúc bắt đầu đã tốt sao? Hơn nữa lại còn là quá tốt, ta làm sao mà không nhận ra cơ chứ. Chẳng qua, từ trước đến giờ, ta chỉ muốn làm bộ như không biết.

Ta hiểu vì sao Ủy Phong ghét ta, cho nên nhét trả lại hắn, khẽ mỉm cười, “Vật bảo vệ tính mạng này, để cho hắn dùng vẫn tốt hơn”.

Lần này đến lượt Ủy Phong kinh ngạc, hắn không nói gì nữa, ta gạt đầu, xoay người đi tỏ vẻ không có gì bận tâm, “Ta cũng từng có huynh đệ, bọn họ cũng giống các người, vì trung nghĩa dù nước sôi lửa bỏng cũng không tiếc, nhưng mà...”, ta nhin nhắn một lúc mới tiếp tục nói: “Nếu Độc Cô Bạch gặp chuyện không may, các người không nguyên rửa ta mới lạ. Nhưng nếu ta chết... Những người đau lòng cho ta, đã không còn trên cõi đời này nữa”.

Ủy Phong ngây ngốc, muốn cầm lấy Kim Thiên Bảo Giáp cũng không được, mà không cầm cũng không xong.

Ta cười cười, “Thiên hạ này, bớt đi vài người đau lòng cũng tốt”.

Ta đóng cửa phòng, đầu óc vẫn còn đắm chìm trong không khí khoa trương vừa rồi, lời nói đầy tính nhân văn như vậy, hình như là... giả tạo quá mức rồi hả?

A a, muốn Tiểu Kỷ ta không sợ chết, trừ phi gà trống biết đẻ trứng a.

Ta mắc mớ gì mà lại giả vờ cao thượng đem trả lại bộ Kim Thiên Bảo Giáp thế này? Hối hận quá a... Cao thượng đúng là ma quỷ.

Mà cũng nhờ Ủy Phong nói ta mới tỉnh ra, gần đây ta đắm chìm trong nhi nữ tình trường, đầu óc lơ là, quên mất mình đang ở trong tình thế nguy hiểm đến mức nào, bao nhiêu kẻ đang nhìn ta như hổ rình mồi. Ta nghĩ đến đây, cảm thấy nóng máu, đến ngày đại hôn, không cần biết kế hoạch của Dạ Kiếm Ly là thế nào, chắc chắn phải tìm một con đường lui trước đã.

Từ sau hôm trung thu, ta cũng chưa gặp lại Tiểu Hồng, nghe nói là về nhà với lão gia gì đó, lí do thật hay, nàng ta làm gì còn lão gia nào, chắc là đến trú ẩn trong hang ổ của Lộ Văn Phi. Độc Cô Bạch hình như đã vào cung rồi, nghĩ đến bộ dạng của Tiêu Thái hậu, ta chợt cảm thấy lo lắng, có khi nào hắn sẽ gặp chuyện không may? Ta ra khỏi phòng tìm hỏi nha hoàn, mới biết Dạ Kiếm Ly cũng vừa hồi cung, nói không chừng là hai mỹ nam đi cùng nhau.

Bọn họ đều đi rồi. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2014/08/25/"]f4g8th8th

Trong lòng ta đột nhiên có cảm giác vừa khủng hoảng như mưa gió nổi lên mà vừa trống rỗng.

Dạ Kiếm Ly và Độc Cô Bạch, cũng không phải là đèn dầu đã cạn, thật ra thì hai người bọn họ ta không cần phải lo lắng cho ai, người mà ta nên lo lắng nhất chính là bản thân ta cùng các huynh đệ. Cái thế giới này quá điên cuồng, có khi giết người đoạt mệnh, thì thể chôn cất xong rồi, cũng có người tới đào lên đòi lấy lại công bằng, bất cứ chuyện gì cũng có thể phát sinh.

Ta lấy lại bình tĩnh, ôm một đĩa đầy điểm tâm, trở về phòng tiếp tục buồn bực suy nghĩ kẻ sách.

Đã năm ngày, không hề có tin tức của Độc Cô Bạch và Dạ Kiếm Ly, bên trong Bạch phủ hết sức yên tĩnh, không khí có hơi quỷ dị.

Thế nhưng bên ngoài đô thành lại là bầu không khí hân hoan khác hẳn, còn có mười ngày là đến lễ đại hôn của hoàng tử, nhà nhà giăng đèn kết hoa, hai bên đường dán giấy đỏ, không khí rất vui vẻ náo nhiệt.

Hai không khí trái ngược nhau khiến cho người ta có cảm giác xấu, ta trốn ở trong phòng không dám ra khỏi cửa, thường xuyên nghe lén bọn hạ nhân tám sau lưng ta, tin đồn mới nhất ta mới nghe được là “Điện hạ chắc chắn là đã chán Quận chúa, bỏ trốn cùng Nguyệt cô nương”.

Ta còn mong cho bọn họ bỏ trốn thật, như vậy còn bớt được một gánh nặng. Ta không nhìn được lắm lắm, thành công hù dọa hai nha hoàn đang nói nhảm bỏ chạy, lùm lên một cái giỏ xách chứa đầy táo, cắn rộp một cái, ăn ngon lành.

Một quả táo còn chưa ăn hết, Đào Nhi đã lén lén lút lút đẩy cửa vào, vẻ mặt đắc ý không cần nói cũng biết.

Ta nhìn thấy nàng như vậy, vui vẻ nghênh đón, “Được rồi sao?”.

Đào Nhi gật đầu, ta mừng rỡ nhảy dựng lên, “Năm mươi lượng bạc mà mua được một chiếc thuyền đi biển, Đào Nhi em đúng là thiên tài!”.

“Em chỉ làm theo lời Quận chúa căn dặn”, Đào Nhi cười híp mắt, “Đồ dùng đủ cho hai mươi ngày, cũng đã chuẩn bị xong. Nhưng mà...”.

“Nhưng mà cái gì?”. [@sieunhanu.wordpress]f3b5f4t68

“Đại nương bán áo tôi[1] ở chợ, nhất quyết không chịu giảm giá, cuối cùng vẫn phải trả hai mươi tiền một cái”.

Ta nhú mày, “Có mũ trùm không?”.

“Ách... Không có”.

“Hai mươi tiền mà còn không có mũ trùm!”, ta rống lên: “Bà ta sao không đi làm ăn cướp luôn đi!”.

“Xuyt...”, Đào Nhi giơ ngón tay, “Quận chúa, bình tĩnh, cẩn thận tai vách mạch rừng”.

Ta khụ một tiếng, lập tức ngậm miệng, trong lòng vẫn không thoải mái. Đào Nhi cười hì hì, “Quận chúa, người có tới năm trăm lượng bạc, vài ba cái áo tôi cũng chỉ mất có vài lượng bạc, sao mà...”.

“Đây là bạc của điện hạ các người mà”, ta thở dài, “Ngày sau nếu có cơ hội nhất định sẽ...”.

“Chà, Quận chúa từ lúc nào đã trở nên hào phóng như vậy...”.

“Vớ vẩn, ta nói là nếu thôi, em nghĩ rằng có thể có cơ hội thật sao?”.

Đào Nhi nở nụ cười khanh khách, cười một lúc, dần dần đổi thành vẻ mặt trầm ngâm.

“Quận chúa, người... Thật sự không muốn mang Đào Nhi theo sao?”, nàng cúi đầu, kéo kéo tay ta.

Trong lòng ta cảm động, nếu nói ta muốn đi Tây Trạch một mình, chắc chắn là đang nói xạo, nhưng mà chuyến đi này nguy hiểm vạn phần, Đào Nhi cũng chưa chắc giúp được gì, có khi còn liên lụy đến nàng. Nàng cứ ở lại chỗ này, dù cho thiên hạ đổi chủ, cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến một nha hoàn nhỏ nhỏ.

Ta lắc đầu. [@sieunhanu.wordpress]df5e7gr

“Người vẫn chưa tin tưởng Đào Nhi sao?”, nàng ầm ừ dẩu môi, “Mẫu thân đã mất, Quận chúa cũng bỏ đi, còn lại có một mình Đào Nhi...”.

Lòng ta đau xót, ôm chặt lấy nàng, nói nhỏ: “Nói nhảm gì đó, bây giờ em giúp ta làm mấy chuyện này, tiết lộ ra ngoài là chuyện lớn mất mạng như chơi. Nếu không tin tưởng em, ta làm sao dám nói cho em biết?”.

Đào Nhi lẩm bẩm: “Quận chúa cứu mạng Đào Nhi... Chỉ mong sau khi Quận chúa cứu được huynh đệ, đừng quên nơi này còn có Đào Nhi nguyện ý vì người vào sanh ra tử, vậy là được rồi”.

Trong lòng ta lại chấn động, không thể tin được Đào Nhi ngây thơ tinh khiết ngày nào, ánh mắt từ trong trẻo đã trở nên thâm sâu, trải qua bao nhiêu biến cố, nàng đã lột xác hết bao nhiêu lần? Nhưng người gây ra nỗi đau đến tận xương tủy này, cuối cùng là ai?

“Từ sau chuyện của Tiểu Hồng, ta không còn tin tưởng ai nữa”, ta thấp giọng, “Nhưng ta hứa với em, nếu như ta có thể sống sót trở về từ Tây Trạch, ta sẽ dẫn em đi... Tuyệt đối không bỏ em ở lại đây một mình!”.

Đào Nhi lập tức nở nụ cười vui mừng, “Thật không?! Quận chúa, người không có lừa gạt Đào Nhi phải không?”.

“Dĩ nhiên rồi, ta chưa bao giờ lừa gạt...”, ta khẽ mỉm cười, “Huynh đệ của ta”.

Chú thích:

[1] áo mưa thời xưa không làm bằng nylon, mà đan bằng sậy hoặc lá cọ, vừa che mưa vừa che nắng

Chương 78

Một ngày trước hôn lễ, ta một mực bị ép phải rời khỏi Đào Nhi, bị một bà thím trung niên phe phẩy khăn tay đỏ tự xưng là Hạnh Bà đến đón đi, ngồi cỗ kiệu đến một gian lầu các nong nặc mùi son phấn chết người, mấy nha hoàn hành lễ với ta xong, lập tức khiêng ta lên tầng lầu cao nhất, thật là sức lực mạnh mẽ a.

Tiêu Thái hậu muốn diệt khẩu sao hả? Ta kinh hoàng chớp hai con mắt nhỏ, Hạnh Bà đứng phía sau cười duyên, tiếp tục vẩy vẩy khăn tay đỏ.

“Quận chúa a, người đừng có thẹn thùng nữa, mấy nha hoàn trong lầu này đều là người từng trải!”.

Ta còn chưa kịp nói gì, liền bị người ta lột sạch sẽ, ném thẳng vào trong thùng gỗ, hầu hạ người khác cười hỏi sao mà phải thô tục như vậy? Ta nhìn những cánh hoa trôi bồng bềnh trên mặt nước, ngồi yên cho các nàng chà tới chà lui.

“Lão thân đây có số tốt, không uống cái tên này, bao nhiêu công chúa và tiểu thư mà lão thân từng hầu hạ, đâu có ai là không hồng hào xinh đẹp đâu?”, Hạnh Bà hất cái khăn tay sang một bên, tư thế rất giống tú bà ở kỹ viện.

Ta miễn cưỡng nhếch khóe miệng, còn Hạnh Bà thì cười tươi đến mức lộ cả hàm răng, “Nhìn dáng người của Quận chúa nương nương, hắc hắc, vừa nhìn là đã thấy rất có hậu. Gả cho Nhị điện hạ rồi, nói không chừng, sang năm là có thêm một tiểu điện hạ”.

Bà ta đang chê bai ta thì có, ta bực bội quay mặt đi, lại bị Hạnh Bà hiểu lầm rằng ta xấu hổ.

“Aiz ui, tính tình của Quận chúa, thật là khác so với bên ngoài đồn đại nha”.

Ta lập tức hăng hái trở lại, “Bên ngoài đồn đại ta thế nào?”.

“Bên ngoài... Ừm, nói rằng Quận chúa tự nhiên, hào phóng, không câu nệ tiểu tiết, hoạt bát... Đặc biệt hoạt bát”.

Mấy chữ cuối cùng nghe cũng còn lọt tai, trong lòng ta cười trộm, Hạnh Bà này rõ ràng là sợ đắc tội với ta, chứ ta biết rõ bên ngoài đồn đại rất khó nghe. Nói chuyện một lúc thì được lòi ra khỏi thùng gỗ, giờ lên cánh tay bị các nha hoàn chà xát này giờ, quả thực là sắp phát sáng luôn rồi.

“Da Quận chúa thật đẹp a”, Hạnh Bà vẫn lải nhải nịnh nọt, “Để lão thân truyền cho Quận chúa vài bí mật khuê phòng, Quận chúa chắc cũng biết da đẹp rất là có lợi...”.

“Bí mật khuê phòng hả?”, ta đen mặt, “Thôi không cần đâu”.

Ta đây là người hiện đại, lẽ nào lại không hiểu biết nhiều bằng bà, ách, chỉ là chưa từng “thực hành” thôi...

“Quận chúa người không cần phải xấu hổ nữa”, Hạnh Bà trưng ra vẻ mặt ta hiểu ta hiểu, tiếp tục bá láp: “Các vị công chúa tiểu thư trước, người nào cũng ngại ngùng không nghe, cuối cùng ai cũng phải chạy theo lão thân hỏi xin bí quyết nắm giữ trái tim của vị hôn phu...”.

Ta nhướn mày, suýt chút nữa là quên mất, hôn lễ xong là phải động phòng! Trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh ta và Độc Cô Bạch ở trên giường, vội vã dùng sức lắc đầu.

Cứ cho là ta có thể đánh lại hắn đi, nhưng dù gì hắn cũng là đàn ông mà, lỡ đâu hắn cậy mạnh thì biết làm sao bây giờ? Mà thật ra thì mỹ nam như hắn, ta cũng đâu có bị lỗ... Ách, không được, sao ta có thể nghĩ như vậy... Ta còn có Tiểu Dạ Tử của ta, nhất quyết không thể động phòng với Độc Cô Bạch!

Trong lúc ta suy nghĩ lan man, Hạnh Bà cũng đã truyền đến bí quyết thứ n, ta cuối cùng chỉ nghe thấy cái gì mà máu đỏ, liền gạt đầu, “Hiểu rồi”.

Hạnh Bà lộ ra nụ cười “trẻ nhỏ dễ dạy”, tự mình ra tay thoa phấn lên mặt ta, ta nhìn vào gương đồng, giật mình sợ hãi đến mức nhảy về phía sau một bước, “Quý a!”.

Hạnh Bà vô cùng không hài lòng khi nghe ta lên tiếng chửi rửa kiệt tác của bà ta, vừa đi vừa cần nhần liên tục, khoe mặt ta giật giật, nhìn bản thân mình cả người khoác tơ lụa đỏ thắm, cảm nín nghẹn ngào.

Mặt thắm mỹ của người Đông Lăng thật là khác xa Tây Trạch, này thì má đỏ hồng, này thì môi đỏ tươi, này thì bộ váy cưới đỏ chói, ngoại trừ gương mặt đánh phấn trắng bệch, còn lại cái gì cũng toàn màu đỏ a...

Nhìn bộ dạng ta thế này, cho dù vào động phòng, chắc Độc Cô Bạch cũng mất cả hứng.

Nói cho cùng thì ăn mặc dọa người thế này cũng giống như một loại cải trang, ta nghĩ như vậy liền thấy thoải mái đôi chút, nhưng trong lòng dần dần căng thẳng, ngồi bên trong kiệu chỉ có thể nhìn thấy tấm màn kiệu đỏ sẫm, ta phải ngồi đây suốt một ngày đêm đợi đến sáng mai tiến cung, thế cứ ngồi như vậy đợi địch tới đánh mình hả?

Mà quá đáng nhất chính là, tại sao lại không được ăn cơm a a a, Quận chúa xuất giá thì cũng là người mà!

Ta nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ một lúc đã lăn ra ngủ, mơ thấy một giấc mộng quý dị, trong mộng, Dạ Kiếm Ly đưa cho ta một đóa hoa vô cùng xinh đẹp, ta đặt đóa hoa đó trong lòng bàn tay, tự dưng nó lại biến thành một con vịt béo nường giòn chảy mỡ, ta đói quá đưa lên miệng cắn một phát, hóa ra lại cắn trúng ngón tay của mình, đau đến mức gào lên một tiếng giật mình tỉnh lại.

Cổ kiệu lắc lư! Ta len lén vén rèm lên, ánh mặt trời sáng rõ, dân chúng đổ ra hai bên đường phố xem náo nhiệt. Khó trách ta thấy đói như vậy, đã nhịn ăn tới sáng rồi còn gì!

Chuyện đã tới nước này, chỉ còn cách giữ mình tỉnh táo, bình tới tướng đỡ, nước dâng đất chặn, ta ngồi đây suy nghĩ lung tung thì cũng không làm được gì, việc có thể làm bây giờ là đi một bước hay một bước.

Bên ngoài có tiếng kim loại va chạm rồn rỗng, ta lại len lén vén rèm lần hai, lúc này mới phát hiện ra, hai hàng thị vệ đi mở đường hai bên, tất cả đều trang bị vũ khí đầy đủ, ngày đại hôn của hoàng tử, theo lý mà nói thì không được đem vũ khí theo a, vì sao bọn họ... Tâm trạng ta nặng nề, tuy rằng ta biết hôn lễ này chắc chắn sẽ không suôn sẻ, nhưng mà đến mức phải đánh giáp lá cà sao?

Sau đó mới cảm thấy, mình thật là ngây thơ chậm tiêu đến cực điểm.

Khăn voan đỏ trùm kín mít, ta bị một người nắm tay dẫn đi từ từ về phía đại điện. Bàn tay này ấm áp, có hơi thô ráp, ta cũng không đoán ra người này là ai, chỉ đành từ từ bước theo hắn về phía trước.

Đi một lúc lâu thì dừng lại, trên trán đã toát ra mồ hôi, từ khe hở bên dưới khăn voan đỏ, nhìn thấy đối diện là một đôi giày màu đen dưới ống quần màu đỏ thêu chỉ mạ vàng, người đó nhận lấy bàn tay ta, cảm giác mềm mịn lạnh như băng, tim ta nhảy thót lên.

Là Độc Cô Bạch.

Hắn kéo tay ta, dường như có chút khó chịu, ta len lén vùng vẫy một cái, hắn lại càng nắm thật chặt, thậm chí ta cảm thấy có chút đau đớn. Ta không nhìn được xung quanh, không biết đã đi đến đâu rồi, không thể làm gì khác hơn là phải tiếp tục đi theo hắn.

Nhưng từ hai bên có tiếng người chúc mừng chúc phúc không ngớt, hình như là đã đến chỗ có bá quan văn võ, nơi này nhất định là rất đông người, chỉ tiếc là ta bị che mặt không thấy được gì, cũng nhờ vậy mà bớt áp lực.

Ta vừa đứng lại, trên đỉnh đầu liền bay xuống một câu: “Nhất bá thiên địa”.

Hôn lễ của hoàng tử cũng y xì một khuôn như vậy thôi sao? Ta từng sốt, theo hướng Độc Cô Bạch lay một lay. Trong lòng không ngừng lẩm nhẩm: Quan Âm Bồ Tát, Nguyệt Lão, Phật Như Lai, đệ tử Triển Nhan chỉ là bị người ta ép lay, các người đều là thần tiên nhất định phải thấy cho rõ ràng a...

Lay ba lay xong, lại không nghe thấy câu tiếp theo “Động phòng hoa chúc”, ta bắt đầu nghi ngờ, chắc là quy củ hoàng gia không có đơn giản như vậy, dù sao cũng phải rảnh nhìn quanh một chút.

“Hôm nay là ngày song hỉ lâm môn”, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Tiêu Thái hậu đột nhiên vang lên, “Cái hỉ thứ nhất là đám cưới của Nhị hoàng tử, cuối cùng ai gia cũng nhẹ được một nỗi lo, không phụ lòng Tiên Đế uỷ thác lúc lâm chung...”.

Nghe thật là thú vị, ta không kiềm được nổi giận, bà cho dù có tận tay giết chết hần cũng không hề khách khí thì có!

“Cái hỉ thứ hai chính là, hôm nay ta muốn đem ngôi vị Thái tử, sắc phong cho Tam hoàng tử...”.

Bà ta lại còn muốn sắc phong Niệm Văn! [@sieunhanu.wordpress]d5g54g

Độc Cô Bạch đột nhiên ho khan vài tiếng, hần không nói gì, nhưng vẫn đủ để ngắt lời Tiêu Thái hậu. Tiếng ho rất nhẹ, thậm chí là yếu ớt, nhưng thành công làm cho cả đại điện rơi vào yên tĩnh.

“Mẫu hậu, Đông Lăng bao đời nay, chỉ có huynh trưởng đã thành thân mới được phong làm Thái tử...”.

Tiêu Thái hậu lại không hề tức giận, chỉ cười lạnh một tiếng, nói: “Ta đương nhiên hiểu rõ, Niệm Nhi mặc dù là hoàng đệ của người, nhưng cả hai cũng sinh cùng năm, hôn phối cũng đã tổ chức sớm hơn người...”.

“Tam đệ chỉ cưới thiếp, không được tính là chính thức thành thân, huống chi...”, Độc Cô Bạch thản nhiên, “Cũng chưa có con nối dõi”.

“Người...”, Tiêu Thái hậu lúc này mới tức giận, “Muốn đem luật pháp ra dọa ta sao?”.

“Nhi thần không dám”. [@sieunhanu.wordpress]sd3fe84f

Trước giờ Độc Cô Bạch một thân ốm yếu bệnh tật, chưa từng chống đối lại Tiêu Thái hậu như vậy, khiến cho hôm nay bà ta cũng không biết đối phó thế nào. Ta đang mải suy nghĩ, các vị đại thần bên dưới cũng xì xào bàn luận, đột nhiên vang lên một giọng nói ngọt ngào.

“Mẫu hậu, người đang làm gì vậy?”. [@sieunhanu.wordpress]sdfge5r4

Niệm Văn! Là Dạ Kiếm Ly? Hay là chính y?

Tay ta giật giật, lại bị Độc Cô Bạch nắm thật chặt, dường như là sợ rằng một khi buông lỏng tay, ta sẽ lập tức biến mất.

“Niệm Nhi, mau lại đây”, Tiêu Thái hậu nói nhỏ.

Niệm Văn cũng không trả lời bà ta, giọng nói vẫn ngọt ngào, “Nhị ca, huynh muốn làm Thái tử sao?”.

Những lời này nghe có vẻ ngây thơ, nhưng trong thời khắc giương cung giở kiếm này, nghe vừa kỳ lạ mà vừa đáng sợ.

Độc Cô Bạch khựng lại một chút, ta thậm chí có thể tưởng tượng ra nụ cười bình tĩnh trên khóe môi hần.

“Ta... Không muốn”.

Lần này quả thực ngoài dự đoán của mọi người, ta há hốc miệng, tiếng xì xào bàn tán lặn mất tăm, Tiêu Thái hậu cầm quyền đã lâu, các quan viên trong triều đương nhiên sẽ không đứng về phía hần, nhưng hần cũng đã tính toán rõ ràng, nói không chừng hần thật sự có thể đoạt được ngôi vị Thái tử. Tiêu Thái hậu là người phản ứng đầu tiên, bà ta cất cao giọng: “Như vậy là tốt, vậy chiếu thư phong Thái tử liền...”.

“Mẫu hậu”, Độc Cô Bạch lại lên tiếng, đây đã là lần thứ hai hấn ngắt lời Thái hậu, ngay cả ta cũng cảm thấy sát khí tỏa ra, lạnh sống lưng.

“Nói”, giọng điệu của bà ta, rõ ràng là đang cố gắng nhẫn nại.

“Lê ra Nhi thần lên làm Thái tử mới đúng quy củ, nhưng Nhi thần cam lòng nhường lại cho hiền đệ. Chỉ xin mẫu hậu đồng ý với Nhi thần một thỉnh cầu”.

Ta bỗng dưng cảm giác được hấn định xin cái gì, trong đầu ong ong muốn nổ tung.

“Xin mẫu hậu cách chức Nhi thần và Quận chúa thành dân thường, cấp ột căn nhà nhỏ ở vùng sơn dã, thiên hạ này không còn liên quan đến chúng ta, từ nay về sau đời đời kiếp kiếp không bao giờ làm phiền mẫu hậu nữa, xin mẫu hậu thành toàn”.

Trong đại điện không còn bất kỳ tiếng động nào.

Ngón tay ta run rẩy, Độc Cô Bạch nhẹ nhàng nhắc khăn voan lên, ta chậm rãi nhìn thấy nụ cười bên khóe môi hấn, sau đó là ánh mắt dịu dàng như nước.

Chính là đôi mắt này, đen như mực, từ lần đầu gặp gỡ, ta không cách nào quên được.

Người đứng trước mặt ta, vô cùng tuần tú, hấn nhẹ nhàng kéo bàn tay ta, nụ cười vẫn ấm áp như mùa xuân.

“Hòa Nhan”.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên người ta.

“Ta không cần thiên hạ này”, hấn nói nhỏ: “Ta chỉ cần nàng, có được không?”.

48. Chương 79 + 80

Chương 79

“Ta không cần thiên hạ này”, hấn nói nhỏ: “Ta chỉ cần nàng, có được không?”.

Một giây này, ta đứng ở đại điện hoàng cung, dưới một người trên vạn người, kinh ngạc nhìn Độc Cô Bạch. Thì ra còn có một loại tình yêu, tuy người chưa từng có được, nhưng trái tim người đã bị đốt cháy trong đau đớn từ lâu.

Ta còn chưa trả lời, Niệm Văn đã nở nụ cười tươi rói, ngả gối dựa người vào vào cây cột trước bậc thang lên điện ngọc, không hề có chút phong thái uy nghi của một hoàng tử, cất cao giọng, “Thật là nực cười, thiên hạ này, khi nào thì đến lượt huynh lựa chọn?”.

“Vậy Tam đệ muốn thế nào?”, Độc Cô Bạch không nhìn đến Niệm Văn, khóe miệng vẫn mỉm cười.

Ta liếc nhìn sang, thật sự không nhận ra tí gì giống Dạ Kiếm Ly, chẳng lẽ... Chẳng lẽ đó thật sự là Niệm Văn?

“Cô nhìn ta làm gì?”, Niệm Văn đột nhiên có chút sượng sùng, “Quận chúa nương nương, chẳng lẽ cô đã thay lòng đổi dạ yêu Nhị ca? Quả là kẻ thức thời mới là tuần kiệt nha...”.

Ta vốn đã khó chịu trong lòng, nghe thấy Niệm Văn nói mấy câu như vậy lại càng mơ hồ tức giận. Còn Tiêu Thái hậu có vẻ lo lắng, “Niệm Nhi, nói nhăng nói cuội gì đó? Mau sang đây với Mẫu hậu”.

Niệm Văn vẫn không thèm quan tâm đến lời Tiêu Thái hậu, lúc này, văn võ bá quan đã lấy lại nhịp thở bình thường, ta liếc mắt xuống phía dưới một cái, không hề thấy quân binh gì ở bên ngoài điện, trong triều cũng không có gì kỳ lạ, nhưng mà bình thường quá mức sẽ trở thành cực kỳ không bình thường.

Đại hôn của Hoàng tử, muốn vào được trong này, Tiêu Kiến Nhân chắc chắn sẽ không dám cứ thế mà đi vào, nhất định là phải cải trang a, như vậy, chỉ có thể cải trang làm quan viên trong triều.

Quan viên... Quan viên... Tại sao bỗng dưng ta lại mơ hồ có cảm giác hoảng hốt thế này, không rảnh để ý tới Niệm Văn và Thái hậu nữa, ta nhìn một lượt quan viên văn võ trong triều, trong đầu đột nhiên lóe lên một cái bóng đèn, ta chợt hiểu ra tại sao ta cảm thấy hoảng hốt rồi, sợ hãi đến mức không đứng vững.

Độc Cô Bạch vẫn nắm tay ta, phát hiện ra ta có vẻ khác thường, nhẹ giọng hỏi: “Hòa Nhan?”.

“...”, ta siết chặt Độc Cô Bạch tay, run giọng hỏi: “Hải quan... Tướng quân... Ừm, có phải vào triều không?”.

Độc Cô Bạch ngạc nhiên trả lời: “Có vào triều...”.

Hắn còn chưa nói hết câu, ta đột nhiên lui về phía sau một bước, mắt đã nhìn thấy gương mặt tà mị của người nọ, ẩn trong hàng võ quan, người nọ hiển nhiên nhìn thấy ta đã nhận ra hắn, không hề tránh né, ngược lại còn nở nụ cười, vẻ mặt đắc ý.

Lộ Văn Phi! Lộ Văn Phi! Sao ta lại đánh giá thấp hắn cơ chứ? Hắn ta... Không ngờ dã tâm lớn như vậy... Chiếm được Thanh Phong Các chưa đủ, hắn còn muốn tranh đoạt thiên hạ sao?

Ngay lúc này, đằng sau lưng bỗng nhiên có tiếng vọng tới: “Cô không ngờ sao?”.

Giọng nói u ám chứa đầy sự ghen ghét, ta không cần suy nghĩ cũng biết là ai, tiếc là đã quá muộn.

Bàn tay Độc Cô Bạch đang nắm chặt tay ta lập tức bị đẩy ra, hắn sợ hãi mở to mắt muốn kéo ta lại, nhưng ta bị trượt bậc thang ngã ra phía trước, hai tay bị giật ngược lại về phía sau, đau đến mức muốn té xỉu.

Ta chưa từng nhìn thấy vẻ mặt Độc Cô Bạch hoảng sợ đến như vậy, hắn kích động đến mức đôi mắt đỏ ngầu, “Nguyệt Nhi! Không được!”.

Ánh bạc lóe lên, ta nhìn thấy một cái cổ tay trắng trẻo mảnh khảnh, cầm một thanh đoản đao sáng loáng, lao thẳng về phía cổ ta.

Bà nội nó, sử cũ lặp lại! [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2014/05/24/"]@sieunhanu.wordpress]adge5r4g

Ta ra sức ngã mạnh về phía sau, không đụng phải ai, thuận thế thoát ra khỏi nhát đâm của nàng ta. Sau đó nhát đao chệch hướng đâm xuống bả vai ta, máu tươi lập tức ào ra, ướt đầm váy cưới đỏ nên cũng không chói mắt, chỉ có ta tự biết mình đang rất đau, đến mức lời hết ông nội ông ngoại Thượng Đế Như Lai ra mắng một lượt.

Ta vừa chạm đất liền vội vàng lăn một vòng, né được nhát đao thứ hai của Tiểu Hồng, chỉ còn cách mấy li. Lúc này mới chính thức nhìn thấy rõ mặt nàng ta, trắng bệch tiều tụy, nhìn như người chết, hơn nữa, ánh mắt nhìn ta trừng trừng, oán độc vô cùng, y hệt như một con ác quỷ bò ra từ trong mộ, rắp tâm muốn lấy mạng ta cho bằng được.

Chuyện lớn như vậy, mà sao bên dưới không hề có một tiếng động nào? Ta liếc mắt nhìn xuống dưới triều, giật mình sợ hãi, văn võ bá quan đều ngã bệt dưới đất, sắc mặt đỏ bừng, không thể mở miệng, ngay cả Tiêu Thái hậu, Niệm Văn và Độc Cô Bạch đứng phía trên cũng không thể động đậy, nhưng mà đầu óc bọn họ thì vẫn tỉnh táo, ai ai cũng hoảng sợ nhìn ta và Tiểu Hồng.

Tất cả mọi chuyện vừa rồi xảy ra trong nháy mắt, không thấy bóng dáng Lộ Văn Phi đâu, không biết hắn và Tiểu Hồng đã hạ thứ độc được không màu không mùi gì lên mọi người, tại sao lại không có tác dụng với ta? Tiểu Hồng đánh lén không được, liền giơ đao lao tới, hai lần đầu tránh được là nhờ may mắn, lần này không được tốt số như vậy, chẳng lẽ... Đây chính là kết thúc sao?

Ta ngẩn người, vốn định né tránh, rồi đột nhiên đứng sững lại, Tiểu Hồng nhìn thấy ta như vậy, sợ ta lại giả trò ma quái, cho nên cũng chậm tay không dám tới nữa. Nàng chỉ nhìn ta, uất ức nói: “Ta thật hận có!”.

Chết đến nơi, ta bỗng nhiên có dũng khí, lưu manh đáp lại như ngày xưa: “Ta cũng vậy!”.

Tiểu Hồng nghe vậy, không chịu nổi nữa, ném thanh đoản đao ra đất, lấy ra một cái phi tiêu từ trước ngực áo.

Lần này thì có né cũng không được rồi, cũng không ai cứu được ta, thật không ngờ, cuối cùng ta lại phải chết ở nơi này.

Ta không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt Tiểu Hồng, ra sức nhìn nàng ta trừng trừng, như thể muốn dùng ánh mắt đó lột da nàng ta xuống.

Phi tiêu phóng ra trong chớp mắt. [@sieunhanu.wordpress]f2v15r4r

Ta cảm giác được nó xé gió phóng tới, giống như là muốn xé nát linh hồn của nạn nhân.

Đột nhiên một bóng người nhào đầu về phía trước, ôm trọn ta trong lồng ngực, trên mặt ta bỗng nóng lên, lúc này mới biết, thế nào gọi là trời đất đầy mùi máu tanh. Trong đầu ta vẫn còn mơ hồ chưa kịp nhận ra, cái thứ đỏ tươi này, là của ai?

“Niệm...” , ta nghe thấy một tiếng rên yếu ớt thảm thiết, Tiêu Thái hậu nhìn người vừa lao về phía ta, khuôn mặt méo mó vì đau thương, khóe môi bị cắn đến bật máu.

Tiểu Hồng vội chạy tới nhặt đao lên, xông lại muốn đâm ta, ta cũng không hề ngẩng đầu lên, chỉ chờ nàng ta đâm chết mình cho xong. Nhưng một lúc lâu, không thấy có gì xảy ra.

Ta nâng tầm mắt, Tiểu Hồng đau đớn hai tay ôm cổ, tựa hồ đang chống lại cái gì bóp cổ mình, nước mắt tràn ra, hẳn là đau tới cực điểm.

“A ——”, nàng ta thét chói tai, xem ra là bị Thất Phong Huyết Quyết phát độc. Ta lại mất điếc tai ngơ, cũng không thèm để ý Lộ Văn Phi có thể sẽ đánh lên.

Là máu sao? Nhưng máu sao lại đỏ tươi đến như vậy?

Ta ngây ngốc nhìn máu tươi phun ra theo nụ cười khuynh thành quen thuộc của Niệm Văn. Lốp tóc đen nhánh rơi xuống, lộ ra một đầu tóc bạc.

Hóa ra, bởi vì có mái tóc trắng làm nền, nên máu mới càng đỏ tươi như thế.

Ta ngơ ngác vuốt lọn tóc của y, mơ hồ không rõ đã có chuyện gì xảy ra, “Niệm Văn?”.

Niệm Văn cười híp mắt, “Tiểu Kỷ”. [@sieunhanu.wordpress]8w7g4r8g

“Tóc của người...”.

“Trắng rồi”.

“Tại sao lại như vậy?”.

“Ta không biết”, Niệm Văn phun ra một ngụm máu tươi, “Một đêm sau khi cô và huynh ấy đến tìm ta... Toàn bộ biến trắng”.

Là một đêm bạc đầu.

Một đêm... Bạc đầu.

Tình cảm sâu đậm đến nhường nào, mới có thể bạc trắng một đầu tóc đen?

Ta nắm lấy tay Niệm Văn, nhìn thấy phi tiêu sau lưng y đâm vào rất sâu, không còn cách nào cứu vãn.

“Niệm Văn...”, ta run rẩy sờ lên lưng y, “Có đau không?”.

Lời nói trẻ con nghe thật buồn cười, nhưng Niệm Văn chỉ khẽ lắc đầu, dường như đang cố gắng nhặt nhanh một chút sức lực cuối cùng, đầu óc ta trở nên mụ mị, không biết phải làm gì, toàn thân run rẩy sợ hãi, mấy chai lọ chứa được liệu cũng không đem theo người, mà dù có đem theo thì cũng chẳng thay đổi được gì.

“Ta, ta... Ta có thể cứu người, người ráng lên, nhất định phải ráng lên!”, ta gào lên, nhưng không biết là đang gào cho Niệm Văn nghe hay là cho bản thân mình nghe, y bị thương nặng như vậy, nói y sống được

chỉ là gạt người! Bên tai ầm ỹ tiếng Tiểu Hồng kêu gào thảm thiết trên điện, ta buột miệng hỏi: “Không phải là người hận ta sao... Người hận là phải hận ta...”.

Cố gắng lập đi lập lại những lời này, dường như nói như vậy có thể khiến mình cảm thấy dễ chịu được một chút.

“Ta... chưa bao giờ... hận... cô”, Niệm Văn gắng gượng nói, hơi thở mong manh, “Nếu... cô chết, huynh ấy... chắc chắn... sẽ đau lòng...”.

Ta ngơ ngẩn, Niệm Văn... [@sieunhanu.wordpress] 876dg4dr

“Huynh... Huynh ấy nghĩ rằng ta ở trong cung là... được bảo hộ... Thật ra thì cả đời này... ta đều bị giam cầm, đều vì... huynh ấy mà chuẩn bị... làm vật hy sinh. Từ trước đến nay... Huynh ấy mới là... mới là người được chọn”.

“Vậy thì sao? Người chỉ cần sống mạnh khỏe là được...”, ta run giọng nói.

“Huynh ấy... không chịu... nhìn... Bây giờ, ta chết...”, gương mặt tuyệt mỹ của y, nở một nụ cười thê lương, “Hmm, huynh ấy dù... dù có... muốn nhìn một cái, cũng không nhìn được nữa”.

Dạ Kiếm Ly... Dạ Kiếm Ly!!!

Y yêu huynh a, huynh có biết không?

Tình yêu tuyệt vọng, bị giam cầm trong một cái lồng hoa lệ, cho dù chịu ủy khuất, cũng cứ cố chấp một mình.

Nước mắt ta dâng lên, nhưng ta lại không dám để cho nó rơi xuống, Niệm Văn đã sắp đứt hơi thở, y cầm lấy tay ta, “Tiểu... Tiểu...”, y nói không ra hơi, bỗng dưng không nói nữa.

Niệm Văn đau đớn nhíu chặt đôi lông mày, đôi mắt toát ra ánh sáng mờ ảo, vươn tay ra nhìn thẳng về phía trước.

“Ca...”.

Cánh tay thon dài vô lực rơi xuống, lòng ta đông lại.

Y đã chết.

Bên cạnh ngai vàng có tiếng rên rỉ kỳ quái, Tiêu Thái hậu ngã ra đất, cổ sức bò về bên này, về mặt đại ra.

Một mùi thơm tỏa ra, lướt qua mái tóc bạc của Niệm Văn, giống như là y còn đang sống sờ sờ ở đây, cười đến quỵên rũ.

Ta chậm rãi quay đầu lại, nước mắt đọng đầy, ngơ ngác nói: “Dạ Kiếm Ly, Niệm Văn... đã chết”.

Chương 80

Ta chậm rãi quay đầu lại, nước mắt đọng đầy, ngơ ngác nói: “Dạ Kiếm Ly, Niệm Văn... đã chết”.

Dạ Kiếm Ly đứng ở cửa đại điện, mái tóc đen phong hoa bay múa theo gió.

Sắc mặt của hắn bị khuôn mặt nạ bạch ngọc che khuất, chỉ để lộ ra đôi mắt phượng sáng ngời nhưng không hề tiết lộ chút tâm tình.

Ta ngơ ngác nhìn hắn, đột nhiên có cảm giác cơ thể Niệm Văn giật giật, ta vui mừng quay đầu lại, hóa ra là Tiêu Thái hậu bò tới phía trước ta, bà xoa xoa mặt Niệm Văn, nước mắt nước mũi lăn chã rơi xuống, khóc đến mức mất hết hình tượng.

Đột nhiên trước ngực ta nhẹ hẫng, bóng áo đỏ từ xa lướt tới, Dạ Kiếm Ly dịu dàng ôm Niệm Văn tựa vào người mình, khoe môi cong cong nụ cười của y biến mất trong mái tóc trắng, dường như y chỉ yên tĩnh ngủ thiếp đi.

Dạ Kiếm Ly lạnh lùng nhìn Tiêu Thái hậu, “Bà đừng đụng vào y”.

Tiêu Thái hậu vốn đã muốn phát điên, bà gắt gao nhìn Dạ Kiếm Ly một hồi, khó khăn cất lời: “Người... Là ai?”.

Dạ Kiếm Ly không nói gì, hần chỉ nhìn Niệm Văn, cảm giác này có chút kỳ lạ, không có đau thương, không có tức giận, hần chỉ nhìn, trong mắt không có chút gợn sóng.

Ánh mắt Tiêu Thái hậu trở nên mờ mịt, khuôn mặt trang điểm tinh xảo ngỡ ngàng lộ ra, “Vân... Thượng?”.

Bà ta gọi tên Tiên hoàng. Ta bỗng cảm thấy thương hại bà ta, nửa đời phụ nữ chịu đắng cay, trượng phu của mình không thương mình, toàn bộ hy vọng gửi gắm vào Niệm Văn giờ cũng mất hết, còn lại cái gì cho bà ta?

Dạ Kiếm Ly làm như không nghe thấy, thấp giọng nói: “Sư huynh, nếu đã tới từ sớm, vì sao không ra mặt?”.

Tiêu Kiến Nhân hắng giọng cười to, từ ngoài cửa đại điện bước vào.

Trong lòng ta trầm xuống, đi theo sau lưng lão là không dưới trăm tên lính, không biết bên ngoài điện còn có bao nhiêu quân nữa.

“Hóa ra sư đệ đã phát hiện ra lão phu”, trong mắt lão lóe ra tia đề phòng, “Vì sao... Ách, là người?!”.

Ta giật mình, câu sau là nói với ta, chuyện tới nước này cũng không còn gì để giấu nữa, ta đứng lên, định bụng nói cho Dạ Kiếm Ly biết Lộ Văn Phi còn ở gần đây, vừa không muốn để cho Tiêu Kiến Nhân biết được.

“Là ta”, ta nở nụ cười, “Chỉ e là Tiêu quốc cữu không ngờ được”.

Ánh mắt Tiêu Kiến Nhân lộ ra vẻ sát khí, âm thầm nắm tay lại thành nắm, ta lui lại một bước, dẫm phải tay Tiểu Hồng, nàng ta đang lảo nhão co quắp trên mặt đất, không phát ra được âm thanh nào nữa.

“Liên Thanh”, giọng nói Tiêu Kiến Nhân xa xăm, “Niệm Nhi đã đi rồi, người cũng nên đau thương”.

Liên Thanh? Ta ngây ngốc một lúc mới hiểu ra lão đang gọi tên khuê phòng của Tiêu Thái hậu, chuyện này vốn là tối kỵ. Nhờ vậy cũng có thể thấy được, Tiêu Kiến Nhân đã tính toán cướp ngôi từ trước, lễ giáo quân thần cũng không thềm để tâm.

Khóe miệng Tiêu Thái hậu chảy ra máu tươi, ta sợ hãi nhảy về phía sau một bước, hóa ra là bà ta tự cắn nát đầu lưỡi, tính dùng sự đau đớn để kích thích thần kinh bị tê dại sao? Quả thật cũng không uống một đời làm Hậu, bà ta ráng ngồi ngay ngắn lại, vẫn không cách nào đứng lên được, nhưng vẻ mặt đã tỉnh táo, năng lực nói chuyện đã khôi phục, “Kiến Nhân, từ nhỏ ta đối đãi người như thế nào?”.

“Mẫu thân mất sớm, người chăm sóc ta như mẹ ruột”, Tiêu Kiến Nhân lắc đầu, “Nhưng mà, thiên hạ này, có nhiều thứ người không cho ta được”.

“Niệm Nhi đã mất, ta cũng sẽ truyền ngôi cho người, người gấp gấp cái gì?”, Tiêu Thái hậu lại cười ra tiếng.

Tiêu Kiến Nhân cười lạnh, “Liên Thanh, ta và người cùng chung cốt nhục, trong lòng người nghĩ cái gì, chẳng lẽ ta không biết sao? Năm đó người khóc lóc năn nỉ cha gả người vào hoàng cung, chỉ vì người đã yêu Độc Cô Vân Thượng... Nhưng tới bây giờ, người chiếm được cái gì?”.

Tiêu Thái hậu đột nhiên im bặt, dung nhan xinh đẹp nhưng khô héo thất thần, “Cùng chung cốt nhục, người nghĩ cái gì, cũng chưa chắc ta không biết. Ta biết rõ, huyết thống tình thân không có ý nghĩa gì với người...”.

“Ta nhớ tới huyết thống tình thân, mới để cho người và Niệm Nhi sống đến ngày hôm nay”, Tiêu Kiến Nhân đột nhiên ngắt lời, “Bây giờ Niệm Nhi đã chết, người cũng không cần đau thương, cứ để ta giúp người thu dọn cái cục diện rối rắm này”.

Lão cứ mở miệng là một tiếng Niệm Nhi hai tiếng Niệm Nhi, khiến cho Tiêu Thái hậu một lần nữa chảy nước mắt. Tình huống hiện tại rất kỳ cục, Dạ Kiếm Ly ôm Niệm Văn đứng một bên, Tiểu Hồng ngắt đi trên mặt đất, ta đứng bên cạnh nàng ta, không biết có nên làm gì hay không. Lộ Văn Phi mất tích, Độc Cô Bạch trúng thuốc mê oạt trên mặt đất không thể động đậy, vậy mà hai thế lực Tiêu gia vẫn nhàn nhả

đứng bàn chuyện nhà, các quan viên trong đại điện cũng đổ mồ hôi, sau lưng mỗi người đều có thị vệ đứng gác, tất cả đều là lính của Tiêu Kiến Nhân.

Tình huống rất bất lợi a. [a@sieunhanu.wordpress]adr5ge44

Tiêu Thái hậu nhắm mắt thở dài một hồi, chán nản nói: “Thôi, thiên hạ này nhường cho người, cũng đều là họ Tiêu cả, không phải sao? Đệ đệ tốt... Ta chỉ có một chuyện muốn nhờ”.

Tiêu Kiến Nhân lộ vẻ vui mừng, “Như thế là được, người nói đi”.

“Người biết ta bình sinh hận nhất... chính là con tiện nhân kia, mà nay... Ta tuyệt đối không cho phép hài tử của con tiện nhân kia còn sống trên đời!”, bà ta há mồm cười, nhìn sang Độc Cô Bạch, “Thay ta giết nó đi!”.

Độc Cô Bạch không hề sợ hãi, dường như đã sớm biết sẽ có ngày này, đôi mắt thanh tú của hắn chỉ chăm chú nhìn ta, không có chút phản ứng.

Trong lòng ta hoảng hốt. Nếu Tiêu Kiến Nhân muốn giết hắn, ta cũng không làm gì được. Ta quay đầu hung hăng nhìn Dạ Kiếm Ly, mau mau cứu hắn, mau cứu hắn!

Dạ Kiếm Ly không thèm liếc đến ta, nhưng trong tay cầm một đồng tiền làm ám khí, xem ra hắn cũng đã chuẩn bị.

“Ta... không thể”.

Chuyện này thật ngoài dự liệu, Tiêu Thái hậu vội la lên: “Nó chính là chướng ngại vật trên ngôi vị hoàng đế của người, người không giết nó thì còn giết ai!”.

“Lời này sai rồi”, Tiêu Kiến Nhân cất cao giọng, “Liên Thanh, người không nên đánh giá thấp hắn, chống sau lưng hắn là cả thế lực Tây Trạch, nếu hành động thiếu suy nghĩ, e rằng sẽ dẫn tới hai nước giao chiến”.

Tiêu Thái hậu ngăn người, đột nhiên giật lấy thanh đoản đao Tiểu Hồng đánh rơi trên mặt đất, nhào tới muốn đâm chết Độc Cô Bạch.

Biến cố phát sinh quá nhanh, không ai nghĩ tới chuyện Tiêu Thái hậu đột nhiên ra tay độc ác như vậy, hai người bọn họ lại ngồi quá gần nhau, Dạ Kiếm Ly và Tiêu Kiến Nhân cũng không kịp ra tay ngăn cản.

Độc Cô Bạch cũng không hề chớp mắt, trong khoảnh khắc thanh đao đâm xuống, hắn đột nhiên nhìn ta cười.

Nhàn nhạt, là kiểu cười duy nhất của hắn, mơ hồ cất giấu nỗi đau khổ, chẳng lẽ hắn chờ đợi một cái kết thúc như vậy sao?

Ta không nhận được nữa, trước mắt rất nhiều người, ta rống to.

“Hắn là con của bà!” [a@sieunhanu.wordpress]adv15rg4

Thanh đoản đao trong tay Tiêu Thái hậu đao keng một tiếng rơi xuống đất.

Đầu lông mày của Độc Cô Bạch khẽ run lên, hắn dời tầm mắt này giờ vẫn chăm chăm nhìn ta, liếc về phía Tiêu Thái hậu.

“Người nói nhầm!”, bà ta thở hổn hển, nhặt đao lên lại muốn đâm xuống, “Nó là con của con tiện nhân kia...”.

“Nàng ấy không có nói nhầm”, Dạ Kiếm Ly thản nhiên nói, đưa tay gỡ mặt nạ bạch ngọc xuống, “Năm đó mẹ ta sinh hạ ta và Niệm Văn, còn bà chỉ có một hài tử, không phải sao?”.

Trong giây phút mặt nạ được tháo xuống, Tiêu Thái hậu và Tiêu Kiến Nhân đều mở to mắt, há mồm cứng lưỡi.

“Người...”, Tiêu Thái hậu nhìn Dạ Kiếm Ly, lại nhìn xuống Niệm Văn trong lòng hắn, “Trên cổ Niệm Nhi có ngọc bội! Đó là con của ta!”.

Dạ Kiếm Ly cười lạnh, “Ngọc bội? Đó là vật chết, người mới là vật sống”.

“Người... Ý người là có người tráo đổi?”, tia huyết sắc trên mặt Tiêu Thái hậu biến mất, bà ta nhìn về phía Độc Cô Bạch, thấy Độc Cô Bạch cũng đang nhìn mình, đôi mắt hai người, dường như giống nhau như đúc.

“Ta không tin!”, Tiêu Thái hậu điên cuồng nắm tóc, ánh mắt gắt gao dán vào Độc Cô Bạch, “Ta không tin!”.

Độc Cô Bạch không cười, hần và Tiêu Thái hậu ngồi gần như vậy, có lẽ đây là lần đầu tiên mẹ con bọn họ được nhìn nhau thật kỹ. Hần tựa hồ tham lam nhìn Tiêu Thái hậu, đôi môi run rẩy, nhưng không nói ra lời.

Dạ Kiếm Ly nhẹ giọng, “Không tin thì sao? Sự thật vẫn là sự thật thôi. Vì sao bà không chịu hiểu, sau lưng hần có thể lực lớn như vậy, đủ để lật đổ chính quyền của bà. Nhưng hần cứ lần nữa không ra tay, còn bà thì năm lần bảy lượt... Không đúng, phải nói là từng giây từng phút đều cố gắng hại hần, vì sao hần không hề trả thù? Bởi vì hần biết, bà chính là...”.

“A ——”, Tiêu Thái hậu khóc thét một tiếng, run rẩy vươn tay, dường như muốn sờ khuôn mặt Độc Cô Bạch.

Độc Cô Bạch nhắm mắt lại, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Nhưng hần không đợi được bàn tay ấy. [@sieunhanu.wordpress]54ef8q4

Tiêu Thái hậu không có dũng khí chạm vào Độc Cô Bạch, nắm lấy thanh đao, trong tích tắc, cắm mạnh vào bụng mình!

“...!”, Độc Cô Bạch đỏ hai mắt, nhưng chỉ phát ra tiếng thở dốc kỳ quái.

Bụng Tiêu Thái hậu không ngừng phun ra máu tươi, ánh mắt thương tiếc hối hận.

“Con à... Mẫu thân xin lỗi con...”. [@sieunhanu.wordpress]asd7w4fg

Độc Cô Bạch ôm lấy Tiêu Thái hậu, gục sâu vào trong lòng bà khóc thảm thiết, nhưng không hề phát ra bất cứ âm thanh nào.

Tiêu Thái hậu đã chết, ta còn chưa kịp định thần, Dạ Kiếm Ly bên kia vội vàng phi thân thối lui, Tiêu Kiến Nhân nhào tới sát bên, hóa ra lão lợi dụng cơ hội đánh lén Dạ Kiếm Ly.

“Sư đệ! Đệ diễn rất hay!”, lão nổi giận gầm lên một tiếng, nắm ngón tay như cái móc.

Dạ Kiếm Ly ôm Niệm Văn, nhưng chỉ lo né tránh, không hề ra tay đánh trả. Ta lo lắng nhìn bọn họ, muốn tiến lên một bước, đột nhiên cả người bị kéo lại, té ngã ra đất, vết thương trên bắp vai rách ra, đau đến mức trời đất quay cuồng.

Tiểu Hồng nắm lấy mắt cá chân của ta, thở hổn hển, trong mắt tràn đầy hận thù.

Ta đá vào thắt lưng nàng ta một cái, khiến nàng ta văng ra xa hơn hai thước, rồi chạy tới thuận tay quơ lấy phi tiêu còn dính đầy máu của Niệm Văn, tung người đâm xuống.

“Hôm nay ta sẽ báo thù cho các huynh đệ và Niệm Văn!”, ta quát: “Chết đi!”.

“Tiểu Kỷ!”, Dạ Kiếm Ly đột nhiên nói vọng sang: “Trên mặt nàng ta có cổ! Cẩn thận!”.

Lòng ta chấn động, liền đâm trật sang một bên. Tiểu Hồng co quắp trên mặt đất, hiển nhiên không chịu nổi đau đớn thấu xương của Thất Phong Huyết Quyết, ánh mắt dán chặt trên người ta. Đây là khuôn mặt Tiểu Hồng, đâu có gì lạ... Ta kinh hãi nhìn nàng ta, đột nhiên nhìn thấy một vết tróc da nhỏ trên rìa tóc mai bên nửa mặt trái của nàng ta.

Đây là cái gì? Ta tâm hoảng ý loạn, vội vàng quỳ xuống, run rẩy lột lớp da lên.

Tiểu Hồng vẫn là Tiểu Hồng, khuôn mặt mỹ lệ tiều tụy.

Nhưng má trái bên dưới lớp da giả, chằng chịt những vết sẹo dữ tợn, giống như là từng bị ma quỷ cào qua.

49. Chương 81 + 82

Chương 81

Tiểu Hồng vẫn là Tiểu Hồng, khuôn mặt mỹ lệ tiều tụy.

Nhưng má trái bên dưới lớp da giả, chẳng chịt những vết sẹo dữ tợn, giống như là từng bị ma quỷ cào qua.

Vết sẹo này có từ bao giờ?

“A ——”, Tiểu Hồng hét lên một tiếng, muốn cắn lưỡi tự vẫn.

Ta dùng sức bóp mạnh cằm nàng ta, không cho nàng ta tự kết liễu, hủy dung thì đã sao, có khi là do nàng ta tự làm tự chịu, ta muốn báo thù, chính là lúc này...

“Lão... Đại”.

Ta chấn động, suýt nữa đánh rơi phi tiêu trong tay, đâm nhẹ vào bả vai nàng ta. Ánh mắt Tiểu Hồng vốn sắp mất đi ý thức, lại bị cảm giác đau đớn kích thích, hai mắt lập tức mở to đến đáng sợ.

Ta nắm chặt phi tiêu, dường như sợ rằng nếu buông lỏng tay thì sẽ mất đi quyết tâm.

“Để cho ta chết đi...”, Tiểu Hồng run rẩy, ta rút cuộc hiểu ra thứ thuốc độc này đáng sợ đến mức nào, thật sự có thể làm cho người ta sống không bằng chết.

Tiểu Hồng nói như vậy rồi, ta lại không muốn đâm chết nàng ta nữa, cứ để cho nàng ta đau đến chết thì càng hay. Ta nhe răng cười một tiếng, ngồi xuống một bên lạnh lùng nhìn nàng ta.

“Cô...”, Tiểu Hồng ho ra một ngụm máu tươi, “Hận ta đến như thế”.

“Dĩ nhiên. Ta hận người tận xương tủy, giết người chưa chắc có thể giải được mối hận trong lòng ta”, ta nắm chặt phi tiêu, không ngờ việc nhẫn nhịn hận ý trong lòng không giết một người cũng là một việc cực kỳ thống khổ.

“Hmm...”, thân thể nàng ta lại co quắp, đã sắp không còn ra hình người, “Ha ha ha ha ha...”.

“Người cười cái gì?”, ta tức giận hỏi. [@sieunhanu.wordpress | df5r4g

“Không có gì...”, Tiểu Hồng thở hổn hển, “Cô vẫn... Hóa ra vẫn ngu xuẩn như vậy, sợ rằng, cô vẫn không ra tay giết được ta, phải không?”.

Bụng ta quặn thắt lại, đâm một nhát vào bắp đùi Tiểu Hồng. Nàng ta khóc thét một tiếng, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn ta.

“Đúng rồi, đã là như vậy...”, khước miệng nàng ta sùi ra bọt máu, “Cứ đâm nữa đi...”.

Ta kinh ngạc nhìn vẻ mặt khốn khổ của Tiểu Hồng, tại sao trong lòng không có khoái trá vì được báo thù, mà cứ khó chịu như bị ai vặn xoắn?

“Mặt của người... Sao lại bị thương?”, ta buột miệng hỏi, lời vừa ra khỏi miệng, ta hối hận muốn tự cắn đầu lưỡi của mình.

Tiểu Hồng lại không hề giấu cợt, nàng ta khó khăn giơ tay lên xoa xoa gương mặt của mình, giống như là đang hồi tưởng lại, rồi đột nhiên bùng phát, ánh mắt mãnh liệt trừng ta, “Cô... đã chủ mưu hại ta, cần gì phải giả mèu khóc chuột?”.

Ta ngẩn người, trong lòng rối loạn, mặc dù nếu có cơ hội hủy dung nàng ta, ta nhất định sẽ ra tay, nhưng tiếc là tới bây giờ cũng không còn cơ hội này.

Tiểu Hồng yếu ớt thở gấp, ánh mắt đau đớn, “Không cần giả bộ! Hai năm trước... Cô tặng ta một cặp kẹp tóc gỗ... Nói là cô muốn ta... đem theo phòng thân. Lúc bị truy binh Tiêu gia đuổi kịp... Ta tháo xuống muốn làm nổ chết bọn họ... Vậy mà lúc vừa ném đi thì lập tức phát nổ, mặt của ta... Mặt của ta...”, Tiểu Hồng thống khổ nhắm mắt lại, “Bộ dạng ta như thế này... Không phải là thứ cô muốn nhìn thấy nhất sao?!”.

Toàn thân ta lạnh như bị đóng băng. Cặp kẹp tóc kia là ám khí Mộ Dung gia tặng cho Diệp Vô Trần, huynh ấy tặng lại ta, ta lại chuyển cho Tiểu Hồng, nhưng mà... Chẳng lẽ Mộ Dung gia từ đầu đã không có ý tốt, muốn làm nổ chết Diệp Vô Trần?

“May là ta chưa chết, được Độc Cô Bạch cứu...”, nàng nhìn về phía Độc Cô Bạch, trong mắt tràn đầy nhu tình, “Chàng chiếu cố ta... Nhưng... Lại càng làm cho ta tiếc nuối... Ta, ta... Chàng làm sao có thể yêu thích bộ dạng này của ta?! Mặt của ta...”.

“Kẹp tóc đó...”, ta vội la lên: “Không phải là...”.

“Cô không cần giải thích!”, nàng oán hận nói: “Từ ngày đó ta bắt đầu hận cô... Mọi thứ cô đều không bằng ta, tất cả mọi người lại thích cô... Tại sao? Ngay cả chàng cũng yêu cô... Ta thật hận! Thật hận!”.

“Vậy người ra tay với ta là được!”, ta tức giận, “Thôn...”.

“Đó là vì ta muốn cô đau khổ”, nàng thở hổn hển, nửa mặt bên phải xinh đẹp tuyệt trần, nửa bên trái lại dữ tợn ác tâm, thoát nhìn thật sự dọa người, tất cả những vết sẹo này, là do ta làm hại sao?

Một giây đó, đối mặt với ánh mắt oán độc của Tiểu Hồng, ta á khẩu không trả lời được.

Không cách nào nói thẳng với nàng ta rằng, ta cũng rất hận người...

Tiểu Hồng nhìn ta thật lâu, đột nhiên nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống, “Trên đời này... Ai cũng có thể xin lỗi ta... Chỉ có cô là không thể...”.

Tay ta run lên, phi tiêu liền rơi trên mặt đất.

Thân thể Tiểu Hồng lại co quắp, hẳn là không chịu nổi sự đau đớn nữa, “Ta trước kia phục cô quý cô bao nhiêu, bây giờ hận cô bấy nhiêu...”.

“Em...”, ta run rẩy, khóc nức lên, “Em...”. [@sieunhanu.wordpress] asf54f7

Tiểu Hồng rút cuộc đau đến không nói nổi ra lời, thân thể co rút, trong đầu ta trống rỗng, nhặt phi tiêu lên, ta biết mình nên làm gì.

“Tiểu Hồng”, ta nuốt nước mắt nói: “Ta thề, lúc đó ta chưa từng muốn hại em”.

Dứt lời, liền cắn phi tiêu thẳng vào trái tim nàng.

Lần đầu tiên ta giết người, lại là người từng là bạn bè tốt nhất của ta.

Đôi mắt nàng mạnh mẽ mở to, vẻ mặt đau đớn toàn bộ biến mất, chỉ còn lại vẻ trống rỗng vô tận.

“... Em biết”.

Ta ngẩn ra.

“Thật ra thì em biết rõ... Rõ ràng là... Cô sẽ không hại em. Nhưng đối với cô... Đối với cô, em không thể không chế được mình...”.

Nàng nắm lấy tay ta, gắng sức nắm thật chặt, gân xanh trên tay toàn bộ nổi rõ. Mà ta lại không cảm thấy đau đớn chút nào.

“... Em chưa bao giờ hối hận... những chuyện em đã làm...”, nàng dùng hết chút sức lực cuối cùng, nhếch nhếch khóe miệng, “Nhưng... nếu có kiếp sau, tiếp tục làm... Tỷ muội...”.

Ta nhắm mắt lại, nước mắt trượt xuống dọc khuôn mặt, “Được”.

Tiểu Hồng quay đầu nhìn Độc Cô Bạch, thân thể giãy giụa mấy cái rồi bất động.

Độc Cô Bạch vẫn ôm Tiêu Thái hậu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ta xoay người nhìn Dạ Kiếm Ly, thấy Dạ Kiếm Ly tránh qua một bên, né được một đòn của Tiêu Kiến Nhân, ánh mắt hắn liếc nhìn ta, bỗng dừng về mặt biến sắc, tung một chưởng đánh về phía ta.

Ta thầm nghĩ không hay rồi, tự dưng cổ bị bóp chặt, có người nào đó phía sau ta bóp cổ lôi ta về phía sau, khó khăn né được một chưởng sắc bén của Dạ Kiếm Ly. Tiêu Kiến Nhân nhân cơ hội này tung thêm một đòn tấn công Dạ Kiếm Ly, người đứng phía sau cười một tiếng đắc ý.

Là Lộ Văn Phi! Ta nắm lấy đầu ngón tay hắn đặt trên cổ ta, há mồm cắn mạnh một phát, lập tức nếm được một mùi tanh mặn mặn. Lộ Văn Phi giận dữ, tay còn lại nắm vào vết thương trên bả vai của ta, đau đến mức ta nhe răng nhếch miệng.

Lúc này ta mới phát hiện ra ta vừa bị Lộ Văn Phi lôi lên đứng trên đầu một bức tượng phật ngọc, cao chừng bốn năm thước, mà đầu tượng ngọc lớn và trơn nhẵn, không tìm được chỗ nào leo xuống, chỉ có thể ôm chặt Lộ Văn Phi để khỏi té. Lộ Văn Phi nhìn Dạ Kiếm Ly cười khiêu khích, rồi đột nhiên quay sang ôm hôn ta.

Ta tuyệt đối tuyệt đối không ngờ, hắn sẽ làm như vậy!

Ta giãy dụa kịch liệt, đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó chui vào miệng mình, vừa chua vừa đắng, nghĩ đến chuyện thứ đó từ trong miệng Lộ Văn Phi đưa sang, ta lại càng cảm thấy ghê tởm, liều mạng muốn phun ra, nhưng lại không cẩn thận cắn vỡ, vị ngọt lập tức tràn ra trong miệng, Lộ Văn Phi vội vàng nhả ra, phun mấy bãi nước bọt ra ngoài, la lên: “Cô... Cô dám!”.

Ta buồn bực, đột nhiên nhận ra, nếu cái này là thuốc độc, vậy Lộ Văn Phi tất nhiên cũng bị dính, hắn không vội mới là lạ. Cho nên ta cười lưu manh, “Người ăn đủ chưa? Nếu chưa đủ thì trong miệng ta vẫn còn...”.

Một vệt sáng bạc từ bên dưới bay lên, Lộ Văn Phi vội phi thân tránh né, ta rút đầu lại, cây đao kia cắm vào tượng cách đầu ta chỉ mấy li, còn đang ong ong rung động.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Lệ Dao. [@sieunhanu.wordpress] 41bd4r

Lúc này ta đang ôm lấy tượng phật ngọc bằng một tư thế uốn éo rất tức cười, chân tay bầu vịu, rất giống một con khỉ. Dạ Kiếm Ly cảm tức Lộ Văn Phi, hiển nhiên muốn ra tay hạ sát, ngay cả Lệ Dao cũng đã rút ra. Chẳng qua, hắn còn đang ôm Niệm Văn, tay chân vướng víu, không phát huy được một nửa thực lực. Lộ Văn Phi cùng Tiêu Kiến Nhân xúm vào tấn công một mình Dạ Kiếm Ly, vô số thị vệ đứng ở phía dưới đại diện dõi theo cuộc chiến, bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên.

Cực kỳ không ổn, phải làm sao cho bọn họ tách nhau ra đây? Ta đảo đảo mắt, cất giọng khích bác ly gián: “Tiêu quốc cữu, Thái hậu đã đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ông, sao còn không lo kế vị?”.

Lộ Văn Phi cứng người, liếc mắt về phía Tiêu Kiến Nhân.

“Lộ tướng quân, đừng có nghe này con tiểu tiện nhân này nói nhảm”, Tiêu Kiến Nhân không hề lo lắng chút nào.

Dám mắng ta là tiểu tiện nhân? Không biết cái biệt danh mỹ miều hào nhoáng “tiểu tiện nhân” này vốn là của ai nha, ta buồn cười, tiếp tục rống lên: “Lộ tướng quân? Chẳng lẽ ta nhớ nhầm rồi sao... Chẳng phải ngài là Các chủ sao, Thanh Phong Các giết Tiêu Thiếu Nguyên đã là chuyện của tận hai năm trước... Có lẽ ta nhớ nhầm rồi? Ồ? Không lẽ ta nhớ nhầm thật sao? Mà hình như là ta nhớ nhầm...”.

Hai ánh mắt giết người cùng lúc bắn tới, ta sợ đến mức rụt cổ lại, không dám lên tiếng.

Nhưng những câu nói khích bác lần này quả thực đã khiến cho Lộ Văn Phi và Tiêu Kiến Nhân hiểu rõ ai mới là tai họa cần diệt trừ trước nhất. Dạ Kiếm Ly quay lưng về phía ta, âm thầm giơ ngón cái lên, ta đắc ý cười. Bỗng ngón cái chuyển thành ngón giữa, ta lập tức đen mặt. Ngón tay giữa lại còn ngoắc ngoắc, muốn ta đi qua đó sao? Đại gia à, ngài cũng biết cách chọn ngón tay để ngoắc quá đi...

Ta nhìn xung quanh một vòng, đột nhiên hiểu ra cái hắn muốn không phải là ta, mà là Lệ Dao trên đầu ta.

Nhìn ba người bọn họ lâm vào cục diện bế tắc, ta run rẩy đứng lên, sờ lên chuôi đao, lập tức nước miếng giàn giụa.

Bà nội nó, trên chuôi đao có bao nhiêu là châu báu a... Dạ Kiếm Ly đúng là một tên xa xỉ, ta nhìn thêm một chút, càng kích động tới mức suýt chút nữa té nhào.

Bạc Giác của ta! Đồng tiền xu một yuan của ta!

Nhưng mà nó được dán vào chuôi đao rất chặt, ta ráng cạy ra, không được liền đưa miệng tới cắn, cũng chẳng có tác dụng gì.

“Bắt con ả kia lại”, Tiêu Kiến Nhân hét một tiếng ra lệnh, ta sững sờ.

Dạ Kiếm Ly không biết ta còn dây dưa cái gì, bèn quay đầu lại, nhìn thấy ta đang mở miệng gặm thanh đao yêu dấu của hắn, tức giận đến độ suýt chút nữa xì khói.

Chương 82

“Bắt con ả kia lại”, Tiêu Kiến Nhân hét một tiếng ra lệnh, ta sững sờ.

Cả trăm tên lính trong điện ào tới chỗ ta như cơn thủy triều, ta sợ đến nỗi chân mềm nhũn ra, vội dùng sức rút Lệnh Đao, sau đó dùng hết sức lực cha sinh mẹ đẻ ném thẳng về chỗ Dạ Kiếm Ly.

Dạ Kiếm Ly nhẹ nhàng nhảy lên, bay ra một đoạn rất xa mới vất vả đón được Lệnh Đao, sau khi đáp xuống thở dốc một hơi rồi lườm ta.

Ách, hình như ta ném quá xa...

Nhưng mà như vậy cũng không sao, Tiêu Kiến Nhân và Lộ Văn Phi đứng gần cũng không làm khó Dạ Kiếm Ly đón đao được, huống chi hai người bọn họ vẫn mãi lo cảm tức nhìn đối phương.

Dạ Kiếm Ly cười một tiếng, đá tới một cái ghế làm ngã đám binh lính chạy đầu tiên. Ta đứng trên tượng phật ngọc gấp gáp dậm chân, đứng ở chỗ này có muốn trốn cũng không trốn đi đâu được, leo xuống cũng không xong, ách, dù sao bọn lính kia cũng không có cách nào leo lên.

Đám lính đứng bên dưới cũng nhanh chóng phát hiện ra vấn đề này, một tên thủ lĩnh hô lên: “Xin Quận chúa mau bó tay chịu trói, nếu không tại hạ...”.

Một cây giáo sáng loáng đâm về phía ta, thế này thì cho dù không chết cũng bị lủng mấy lỗ trên người. Ta lập tức giơ cao hai tay, “Ta đầu hàng! Ta leo xuống đây! Các người phải đón được ta a...”.

Tên thủ lĩnh gật gù đầu ra hiệu với hai thủ hạ phía sau, dang rộng hai cánh tay tạo ra vẻ nghênh đón.

Ta nuốt nước miếng, nhắm mắt lại, nhảy một cái lấy đà hoa lệ, nhảy lên cao hơn một thước, sau đó mới từ đỉnh tượng phật ngọc cao bốn năm thước rơi xuống, mấy tên lính bên dưới vừa xông tới sợ hãi đến mức mặt mũi xám xịt, toàn bộ đều tản ra như chim vỡ tổ. Cuối cùng ta vui vẻ đáp xuống, cái tên thủ lĩnh vừa nãy cùng mấy tên thủ hạ của hắn tất cả đều lừng lẩy hy sinh, bị ta ngồi lên bẹp dí đầu óc quay cuồng.

Dạ Kiếm Ly mấp máy miệng tựa hồ muốn phá ra cười, nhưng vẫn còn hai đại cao thủ phía trước, hắn không thể sơ suất. Hắn dừng lại một chút, rồi chậm rãi mở miệng: “Sư huynh, năm đó sư phụ nói thế nào, sư huynh không nhớ rõ sao?”.

Tiêu Kiến Nhân hừ lạnh một tiếng, “Lúc ta rời cốc, sợ rằng sư đệ ngươi còn chưa ra đời”.

“Không sai”, Dạ Kiếm Ly cũng không tức giận, “Nhưng lúc sư huynh rời cốc, sư phụ đã nói ‘Tham vọng, chính thì thành đại sự, không thì đều vô ích’. Sư huynh, xem ra nỗi khổ tâm của sư phụ, sư huynh đều không biết”.

Tiêu Kiến Nhân đứng chấp tay đằng sau, thoát nhìn không hề sợ hãi, lão thật sự đã lấy được binh bài rồi sao? Hiện nay Tiêu Thái hậu đã chết, Độc Cô Bạch lại không muốn tranh đoạt ngôi vị, muốn chiếm ngôi dễ như trở bàn tay.

“Sư phụ ông ta quá lo lắng rồi, chỉ cần người ngoan ngoãn trở về, sư huynh đương nhiên sẽ không làm khó người”.

Dạ Kiếm Ly nắm chặt chuôi đao, chìa Lệnh Đao thẳng vào Tiêu Kiến Nhân, “Sư huynh, thiên hạ này, vẫn là mang họ Độc Cô, sư huynh không cần phải toan tính”.

Tiêu Kiến Nhân cười ha ha, “Cho dù ngươi là con của Độc Cô Vân Thương, với sức của một mình ngươi, mà đòi tranh giành sao? Hừ, một thằng nhóc vất mũi chưa sạch không biết trời cao đất rộng, đừng nói là chỉ ở bên ngoài điện, trong phạm vi vài dặm xung quanh cũng đã bố trí binh mã của ta, các người muốn đi cũng không dễ đâu!”.

Trong lòng ta loạn cào cào, biết đối phó thế nào bây giờ, ta căng thẳng mồ hôi đổ đầy trán. Đột nhiên rầm một tiếng, cửa điện mở tung ra, binh lính tràn vào như núi lở, đông đến như vậy sao?! Thế này thì ngay cả Dạ Kiếm Ly cũng không chắc là có thể rút lui an toàn a.

Nhưng sắc mặt Tiêu Kiến Nhân lại thay đổi. [@sieunhanu.wordpress]1548

Lộ Văn Phi cởi bỏ áo quan, lộ ra bộ áo đen bên trong, “Tiêu Minh chủ, núi không dời thì nước chuyển, thiên hạ này, chưa chắc đã là vật ở trong túi ông”.

Hắn ra lệnh một tiếng, đám binh lính vừa tràn vào lập tức bắt toàn bộ đám binh lính cũ trong điện, ta cũng không hiểu ra sao, nhưng chắc chắn tình hình cũng chẳng khá khẩm hơn.

Tiêu Kiến Nhân chậm rãi hạ khóe miệng không còn cười nữa.

“Người...”, lão nắm tay âm thầm vận khí, “Muốn thế nào?”.

Lộ Văn Phi cười, “Ông biết rõ còn hỏi, ông muốn cái gì, ta cũng muốn cái...”.

Hắn còn chưa nói hết câu, Tiêu Kiến Nhân đã quát lớn một tiếng lao tới tấn công, Lộ Văn Phi vội vàng lui về phía sau né đòn. Ta vui vẻ đứng xem, thế này thì hay rồi, bọn họ đen ăn đen chó cắn chó, chết một người thì đỡ một phần. Thừa dịp Lộ Văn Phi chưa ra lệnh bắt ta, ta phải lo tìm cơ hội chuồn trước cái đã.

Độc Cô Bạch ôm Tiêu Thái hậu, mắt diếc tai ngơ với tất cả mọi thứ xung quanh.

Ta len lén chạy tới phía trước, nhẹ nhàng lắc lắc bờ vai hắn.

Độc Cô Bạch ngẩng đầu, vẫn không thể nói chuyện. Ta không dám nhìn vào ánh mắt của hắn, chỉ sợ không chịu nổi sự đau đớn chua xót mà hắn tích lũy cả đời.

Đột nhiên màn lụa bên cạnh ngai vàng giật giật, ta ngẩng đầu nhìn lên, dáng người có vẻ quen thuộc, nhìn giống như Ủy Phong thị vệ thân cận của Độc Cô Bạch. Hóa ra... Ta biết mà, làm sao hắn có thể không hề chuẩn bị gì chứ, chẳng qua hắn chưa nhận được lệnh của Độc Cô Bạch cho nên không dám hành động thôi.

“Người... Bảo trọng”, ta nói nhỏ. [@sieunhanu.wordpress]vdk0w9r3

Độc Cô Bạch lắc đầu, hắn cố gắng giơ tay lên, run rẩy muốn vươn qua.

Ta lại không đành lòng, liền nắm lấy tay hắn. [@sieunhanu.wordpress]asf47ra

Đằng sau đột nhiên có tiếng lưỡi kiếm xé gió lao đến, ta theo bản năng đẩy ngã Độc Cô Bạch ra sau, là binh khí của Lộ Văn Phi bị Tiêu Kiến Nhân đánh văng rơi xuống bên cạnh ta. Ta còn giật mình chưa kịp hoàn hồn, đột nhiên cổ bị kéo lại, cả người bị túm lên nhét vào ngai vàng hoàng đế.

Cái này mới mẻ nha, hmm, lão nương cuối cùng cũng được ngồi vào cái ghế này, nhưng cũng bức bối, ngồi đây cao quá, không hề thoải mái.

Ta đang nhăn nhó, bỗng chạm phải ánh mắt khó chịu của Dạ Kiếm Ly. Hắn ở giữa Lộ Văn Phi và Tiêu Kiến Nhân, bên trái một quyền, bên phải một đao, hoàn toàn rối loạn. Cũng có thể là do hắn còn phải ôm Niệm Văn, không thể nào thi triển toàn lực. Từ vị trí đứng của bọn họ, có thể nói rằng người ném ta lên đây chắc chắn là Dạ Kiếm Ly.

Hắn thi triển khinh công đáp xuống bên cạnh ta, tư thế cực kỳ hoa mỹ. Ta nhìn đến ngây người, hắn hừ nhẹ một tiếng.

“Giờ phút này, cô còn có tâm trạng nói chuyện khanh khanh ta ta với Nhị điện hạ?”.

Trong bụng ta vui mừng, không nhịn được, chế nhạo hắn: “Tiểu Dạ Tử cũng rất có tâm trạng ghen a”.

Dạ Kiếm Ly khẽ rướn người, cau gợn nói: “Lại còn... Lại còn tên Lộ tướng quân kia, cô... Cô rút cuộc...”.

Ta còn chưa kịp nghe rõ nửa câu cuối, đã thấy Tiêu Kiến Nhân bị Lộ Văn Phi đánh một chưởng, phun ra ngụm máu tươi.

Tiêu Kiến Nhân ôm ngực, “Quân của ta... Còn canh giữ ở ngoài điện, các người... Đừng mơ rút lui an toàn!”. Dứt lời, phần hân liếc Lộ Văn Phi, nắm quyền đánh tới Dạ Kiếm Ly.

Ta kinh hoàng la lên một tiếng, chuyện phát sinh quá nhanh, Dạ Kiếm Ly còn đang đưa lưng về phía lão, hai bên đều là cao thủ, chỉ cần sai lầm một chút là mất mạng như chơi. Mắt thấy Dạ Kiếm Ly ôm Niệm Văn khó né được, đầu ta nóng lên, xông tới quát: “Mau tránh ra!”.

Hắn lập tức nghe lời phi thân né sang, nhưng tầm mắt Tiêu Kiến Nhân không hề thay đổi, vẫn lao nhanh về phía này, trong lòng ta chấn động, chẳng lẽ... Mục tiêu của lão, là ta?

Đừng nói là ta cái gì cũng không biết, cho dù có biết cũng đã quá muộn...

Về mặt Lộ Văn Phi hoảng sợ, hắn quơ lấy một thanh kiếm, đâm thẳng về phía Tiêu Kiến Nhân.

Ta mơ hồ nhìn thấy trên thanh kiếm kia nhẹ nhẹ toát ra nội lực, sợ hãi đến mức ngồi dờ ra tại chỗ.

Dạ Kiếm Ly vừa phi thân đi vội lao ngược trở lại, bóng áo đỏ lướt nhanh như tia sét, cũng không kịp vận công, đỡ hết một chiêu toàn lực của Tiêu Kiến Nhân.

Tốc trắng bay lộn xộn, Niệm Văn sắp té xuống, ta từ sau lưng Dạ Kiếm Ly vươn tay ra, khó khăn đón lấy Niệm Văn. Vừa ngẩng đầu lên, đối diện ánh mắt đỏ như máu của Tiêu Kiến Nhân, một thanh trường kiếm đâm xuyên ngực lão.

Lão trợn tròn hai mắt, vươn tay về phía ta, không cần suy nghĩ, ta nghiêng người, phía sau là ngôi vị hoàng đế cao cao tại thượng.

Tiêu Kiến Nhân tham lam nhìn lên ngai vàng, mắt vẫn mở to, rồi nhanh chóng sụp xuống.

Một đời kiêu hùng, kết quả cũng chỉ có vậy.

Tham vọng, chính thì thành đại sự, không thì đều vô ích.

Ta lui về phía sau một bước, giúp Dạ Kiếm Ly nâng Niệm Văn, dần dần cảm thấy đuối sức. Vừa định nói chuyện, Dạ Kiếm Ly tự dừng ngã xuống, ta ôm thêm Dạ Kiếm Ly, đỡ không nổi bị kéo ngã thành một đoàn.

Niệm Văn đã bắt đầu cứng lại, trong lòng ta lo lắng, đẩy đẩy Dạ Kiếm Ly, “Tiểu Dạ Tử, mau tìm cách rời khỏi đây, Tiểu Dạ Tử? Tiểu...”.

Ta không nói được nữa câu sau, bởi vì bàn tay cảm thấy ấm nóng, máu đỏ tươi tràn ra từ khoe môi Dạ Kiếm Ly, ta lập tức không còn suy nghĩ được gì nữa.

Hắn bị thương.

Hắn... Làm sao lại bị thương? [@sieunhanu.wordpress] dg5r4g74r8

Dạ Kiếm Ly lắc đầu, đưa tay cầm Lệnh Dao lên, lớp mạ vàng dọc theo lưỡi đao bị đánh nát, lộ ra kim loại màu xám tro cổ xưa bên trong. Ta ngẩn ngơ, một chiêu của Tiêu Kiến Nhân rốt cuộc là uy lực tới mức nào, mà có thể đánh Lệnh Dao rách tả tơi?

Ta ngẩng đầu, Lộ Văn Phi nhìn ta nửa cười nửa không.

“Không ngờ nhà Độc Cô toàn là những kẻ si tình, vì cô, hắn chẳng tiếc liều mạng”.

50. Chương 83 + 84

Chương 83

Ta ngẩng đầu, Lộ Văn Phi nhìn ta nửa cười nửa không.

“Không ngờ nhà Độc Cô toàn là những kẻ si tình, vì cô, hắn chẳng tiếc liều mạng”.

Ta khẽ cắn răng, chuyện đã tới nước này, chỉ còn cách đánh cược một phen.

“Huynh ấy cứu ta là do tình thế bắt buộc, ta sẽ cảm kích huynh ấy, nhưng còn người... Ta không hiểu”.

Trong mắt Lộ Văn Phi hiện lên vẻ đặc ý khó thấy, nhưng ngay sau đó hắn giẫm lên lưng Tiêu Kiến Nhân, cười lạnh một tiếng, rút ra thanh kiếm chảy đầy máu tươi, “Lão già này vừa nãy đã mở cửa động phía sau, cơ hội tốt như vậy e rằng không có lần thứ hai đâu, kính mong Quận chúa đừng tính toán sai”.

Sự hoảng sợ trong ánh mắt Lộ Văn Phi vừa nãy đúng là hàng thật giá thật, tuyệt đối không phải là nguy trang. Ta chăm chú nhìn hắn chậm rãi chà lau lưỡi kiếm, vừa định nói chuyện, lại nghe có tiếng động bên cạnh, Dạ Kiếm Ly dùng Lệ Dao chống đỡ thân thể, miễn cưỡng đứng dậy.

“Chiếu cố cho Niệm Văn”, hắn nhàn nhạt bỏ lại một câu.

Trong lòng ta căng thẳng, vội vàng túm lấy góc áo hắn, “Huynh đã như vậy rồi, không cần liều mạng”. [@sieunhanu.wordpress] 9q389ruhd

Lộ Văn Phi hiển nhiên cũng không thèm đặt Dạ Kiếm Ly vào mắt, “Dạ công tử, ngươi là người thông minh”.

Dạ Kiếm Ly giờ thảng Lệ Dao hướng vào mặt Lộ Văn Phi, “Ta đã nói rồi, thiên hạ này, vẫn sẽ mang họ Độc Cô”.

Lộ Văn Phi chậm rãi xoay lại, ta ngồi dưới đất ôm Niệm Văn, kinh ngạc nhìn hắn nghiêng người, ngăn hết chút ánh sáng cuối cùng ngoài cửa.

Sau đó, ánh sáng duy nhất trong điện, chính là kiếm quang trong tay Lộ Văn Phi.

Trong chớp mắt, tiếng kim loại va chạm càng lúc càng vang xa, đỏ và đen quần lấy nhau giao đấu, cả hai đều ra những chiêu thức tàn nhẫn, nhưng tư thế vẫn nhẹ nhàng phiêu dật như tiên, tựa hồ không phải đánh nhau mà là đang khiêu vũ.

Ta nhìn một lúc lâu, chậm rãi nhíu mày, Dạ Kiếm Ly có sẵn nội thương đương nhiên là thiệt thòi, động tác chậm hơn một chút. Tiếng vỡ nát trên thân Lệ Dao ngày càng nhiều, thỉnh thoảng còn rơi xuống vài mảnh kim loại, đến đao mà còn bị như vậy, nói chi là đồng tiền xu của ta, ta không nhìn được cảm thấy thất vọng.

Cũng không dễ dàng gì cho Lộ Văn Phi, thanh kiếm của hắn... Từ lúc thành lập Thanh Phong Các hắn đã có, là một thanh danh kiếm, dùng hàn thiết ngàn năm rèn nên, sắc bén vô cùng. Lệ Dao chỉ có vẻ đẹp tinh mỹ hoa lệ chốn giang hồ, hoa văn nay đã bị đánh nát, lại thêm nội lực của Dạ Kiếm Ly bị hao tổn, theo lý mà nói, không thể nào chỉ bị Lộ Văn Phi đánh rơi một chút mạ vàng bên ngoài a...

Quả nhiên Lộ Văn Phi cũng phát hiện ra vấn đề, hắn nhanh chóng thu kiếm, nghi ngờ nói: “Thanh đao kia...”.

Dạ Kiếm Ly thở dốc một hơi, đưa tay lau máu tươi trên khoeo miệng, cong cong môi nở nụ cười.

“Ngươi cũng thấy rồi đấy”, hắn đổi hướng cầm chuôi đao, dùng lực nện một nhát thật mạnh xuống mặt đất.

Hoa văn mạ vàng bên ngoài lưỡi đao toàn bộ vỡ vụn, giống như người ta đập bể một hòm châu báu, bao nhiêu thứ trang sức hoa mỹ toàn bộ tan biến, lộ ra màu xám tro mang phong cách cổ xưa bên trong. Trên lưỡi đao không biết từ đâu hiện ra những đường văn tự ngoằn ngoèo, giống như một loại phù chú nguyên rủa.

“Gọi Lệ Dao cũng chưa hẳn là đúng...”, Dạ Kiếm Ly vươn tay vuốt ve lưỡi đao, cười tao nhã, “Tên chân chính của nó, là Ly Dao”.[1]

Ly Dao! [@sieunhanu.wordpress] caksj9q83jd

Cả ta và Lộ Văn Phi đều sợ hãi kêu lên thất thanh, thanh đao chém giết vô số nên bị nguyên rủa trong truyền thuyết, không ngờ lại có thật.

Dạ Kiếm Ly nhẹ nhàng nhảy lên, Lộ Văn Phi nhìn vết rỉ sét loang lổ trên mũi đao, đương nhiên cảm thấy Dạ Kiếm Ly chỉ phô trương thanh thế, hét lớn một tiếng, nghênh đón chính diện.

Đấu được mấy hiệp, thanh kiếm trong tay Lộ Văn Phi không có chút tổn hại gì, hắn cười lạnh một tiếng, âm thầm vận nội lực, ta càng nhìn càng lo lắng, lại không có cách nào giúp được.

Thế nhưng Dạ Kiếm Ly vẫn ung dung tựa lên cánh cửa xa hoa, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Ta trở mắt nhìn Lộ Văn Phi cầm kiếm đâm tới Dạ Kiếm Ly, mơ hồ có ánh sáng kiếm khí bốc ra bốn phía, ta hiểu đây chính là một kiếm cuối cùng, lo lắng la to: “Dạ Kiếm Ly!”.

Mà Dạ Kiếm Ly dường như hồn đã bay đến thế giới khác, vẫn nhắm mắt làm ngơ.

Mắt thấy kiếm sắp đâm vào người Dạ Kiếm Ly, kiếm khí mãnh liệt ập tới hồng y của hắn, nồng nhiệt khiêu vũ xoay tròn quanh cánh cửa điện.

Thế nhưng Lộ Văn Phi lại đứng bất động.

Lúc mũi kiếm chỉ còn cách Dạ Kiếm Ly chừng một tấc, bỗng dừng gãy lìa. Sau đó vang lên tiếng loảng xoảng của kim loại bị gãy ra thành từng mảnh, rơi xuống mặt đất, tiếng vọng rầu rĩ xót xa.

Tay Lộ Văn Phi có chút run rẩy, “Người...”.

Dạ Kiếm Ly không trả lời, lật tay nhắc Ly Dao lên, vẽ ra một đường vòng cung duyên dáng trong không trung.

Lộ Văn Phi vẫn không nhúc nhích, có lẽ hắn cũng biết mình có chạy cũng không thoát được một đao này, tay trái hắn vất chéo ra sau, gân xanh thỉnh thoảng nổi rõ, tâm hoảng ý loạn tới cực điểm.

Dạ Kiếm Ly đột nhiên giật giật, Ly Dao tuột khỏi tay, chịu không nổi nữa quỳ rạp xuống đất, phun ra một ngụm máu đỏ.

Ta sợ hãi đến mức mặc kệ cả Niệm Văn, năm ba bước vội vàng chạy tới bên cạnh hắn, “Dạ Kiếm Ly, huynh... Bị thương rất nặng sao?”.

Dạ Kiếm Ly ôm ngực, gương mặt bạch ngọc bị phủ lên màu than chì yếu ớt, “Tỏa Tâm Chưởng”.

Lộ Văn Phi đang ngây người, đột nhiên ngửa đầu cười lớn.

Ta oán hận, “Người cười cái gì!”. [@sieunhanu.wordpress] wsc9wq83e

“Các chủ đại nhân, Quận chúa nương nương, chẳng lẽ cô còn chưa hiểu?”, Lộ Văn Phi đắc ý nhướn đầu lông mày, “Người trong lòng cô đỡ cho cô một Tỏa Tâm Chưởng dồn hết toàn lực của Tiêu Kiến Nhân, vỡ tim rách phổi, chỉ sợ không sống được mấy canh giờ!”.

Sau đó Lộ Văn Phi còn nói thêm cái gì, ta hoàn toàn không nghe rõ nữa.

Ta chỉ nhìn Dạ Kiếm Ly, môi hắn trắng bệch không còn chút máu, cặp lông mày thanh lệ nhíu chặt.

“Cô muốn làm gì?”, Lộ Văn Phi tiến lên một bước.

“Đường Các chủ, Lộ tướng quân, chẳng lẽ người không nhận ra?”, ta cầm Ly Dao đặt lên cổ mình, chỉ cảm thấy như một tảng băng lạnh lẽo thấu xương, không khỏi rùng mình.

Hắn hừ lạnh một tiếng, “Cô muốn tự vẫn thì có liên quan gì tới ta?”.

Ta nhìn hắn chằm chằm không nói hai lời, gỡ Ly Dao lên chém một đường trên cánh tay trái của chính mình, máu tươi chảy ròng ròng.

Cánh tay trái của hắn cũng run lên, không tránh được mắt ta.

“Thế này thì...”, ta ngạo nghễ nói: “Ta và người, có liên quan rồi chứ?”.

Ta vẫn luôn đánh cược, được ăn cả, ngã về không.

“Người sợ chết như cô mà dám tự vẫn?”, Lộ Văn Phi giễu cợt: “Ta không tin”.

“Không tin sao?”, ta lại đưa lưỡi đao lên cổ mình, cứng rắn vẽ ra một đường máu nữa. Lộ Văn Phi đưa tay tới muốn đoạt lại thanh đao, ta lui về phía sau mấy bước, vết cắt càng sâu.

“Không!”, Lộ Văn Phi ôm cổ, “Cô cũng không muốn chết, ta biết! Chờ ta có được thiên hạ này rồi, chắc chắn sẽ phong cô làm Hoàng Hậu, vinh hoa phú quý, đến lúc đó...”.

“Tiểu Lộ Tử”, ta đột nhiên cười rộ, giọng nói có chút quỷ dị.

Lộ Văn Phi cũng không nói gì nữa, căng thẳng nhìn ta.

“Người có biết làm sao ta phát hiện ra sống chết của ta và người có liên quan không? Bởi vì ta hiểu người rất rõ, năm đó có lẽ không hiểu, nhưng bây giờ tuyệt đối hiểu rõ. Người cứu ta, cũng chỉ vì bản thân người. Tiếc là người hiểu ta còn chưa đủ, người nên biết, tuy ta ích kỷ, ta sợ chết, nhưng ta càng hận người tận xương”. Giọng ta đột nhiên thô lương: “Nếu không phải là vì Dạ Kiếm Ly, bây giờ ta sẽ lập tức kéo người cùng xuống địa ngục!”.

Lộ Văn Phi nhìn chằm chằm ta kiên quyết giờ Ly Dao, trầm mặc một hồi lâu, bất ngờ nói: “Cô muốn ta làm thế nào?”.

“Giao quân bài Hải quan ra đây, sau đó lập tức rút ngay cho ta!”.

Lộ Văn Phi ngẩn ra, nhưng ngay sau đó lại cười nhẹ, dần dần càng cười to.

“Còn không mau giao ra đây!”, ta nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không ngờ...”, hần chậm rãi lấy ra quân bài trong ngực, đặt xuống mặt đất, “Ta không ngờ lại thua trong tay cô. Cổ độc kia vốn là dùng để uy hiếp thương lượng với Độc Cô Bạch, ai ngờ... Hmm, thôi, Kỳ Triển Nhan, cô nói ta hiểu cô không đủ, cũng không sao, nhưng cô phải biết rằng, ta và cô mới là cùng một loại người, cô có thể sống đến hôm nay, hoàn toàn là nhờ lúc còn ở Thanh Phong Các ta cảm thấy cô rất thú vị, nếu sớm biết cô chặn đường đoạt thiên hạ của ta, ta đã một kiếm làm thịt cô!”.

Ta không nói gì, hung hăng nhìn hần. [a@sieunhanu.wordpress]alskxj92e

“Nhưng mà bây giờ... Không ngờ lại biến thành cảnh tượng thế này, ta và cô... Sinh tử tương liên[2]? Ha ha ha ha ha... Thú vị, thú vị thật”.

Hần dứt lời, cười điên cuồng, đẩy mở cửa điện, nghênh ngang rời đi.

Ly Dao trong tay ta ầm một tiếng rơi xuống đất.

Cả người ta mất đi sức lực, vẫn máy móc nhặt quân bài kia lên, lại bò đến chỗ Tiêu Kiến Nhân, lấy ra binh bài từ trước ngực lão, rồi lão đảo đi tới trước mặt Độc Cô Bạch.

Lúc này toàn bộ hộ vệ trung thành đều vây bên cạnh hần, chỉ sợ Độc Cô Bạch có gì sơ xuất.

Ta cười cười, nhét cả binh bài lẫn quân bài vào tay Độc Cô Bạch.

Độc Cô Bạch kinh ngạc nhìn ta, vươn tay, khó khăn nói: “Hòa... Hòa...”.

Ta từ trước ngực lấy ra một tấm khăn lụa chẳng còn sạch sẽ, nhẹ nhàng đặt vào tay hần. Trên khăn lụa trắng bên cạnh chữ “Bạch” còn có thêm hai con vệt hơi lộn màu sắc, là đại nương dạy ở phòng bếp dạy ta thêm để giết thời gian, tuy là không đẹp, ta cũng xấu hổ nói cho hần biết đó là thêm uyên ương.

Ta hít sâu một hơi, nhìn thẳng ánh mắt thanh tú của hần, nhẹ nhàng che đôi môi hần đang mấp máy.

“Thật xin lỗi, Độc Cô Bạch, làm một hoàng đế thật tốt.”

Chú thích:

[1] Lệ trong Ly Dao nghĩa là hoa lệ, rất đẹp. Ly trong Ly Dao nghĩa là ly khai, rời khỏi. Hai chữ này là đồng âm /lì/ và /lí/ cho nên Dạ Kiếm Ly mới nói là “chưa hần là đúng”

[2] ở chương 81 Lộ Văn Phi đã hạ cổ độc lên Tiểu Kỳ, nếu Lộ Văn Phi bị thương gì thì Tiểu Kỳ cũng bị như thế và ngược lại, sống chết có liên quan đến nhau

Chương 84

Trên núi Phù Vân, dưới tàng cây đào, gió lạnh thổi qua chạc cây khô héo, cánh hoa xào xạc bay đầy trời, đậm ý thu.

Rất xa bên kia, một người vận áo đỏ đứng trước một phần mộ, yên lặng một lúc lâu. Tóc đen theo gió xốc xéch bay đến đuôi lông mày và khoe mắt hấn, bao phủ một gương mặt tuyệt thế, cùng đôi môi không còn màu máu.

Ta ôm đầu gối ngồi thật xa, trong lòng trong đầu tràn đầy giọng nói và dáng điệu nụ cười của Niệm Văn.

Sau khi Lộ Văn Phi bỏ đi, Dạ Kiếm Ly nhìn Độc Cô Bạch thật lâu, nhẹ nhàng cười một tiếng, ôm lấy Niệm Văn rồi rời đi. Ta theo sát hấn, nhưng cả quãng đường này, hấn không hề nhìn ta một cái.

Mắt thấy sắc trời đã sắp tối, hấn vẫn cứ yên lặng như vậy nhìn phần mộ của Niệm Văn. Trong lòng ta khó chịu, chậm rãi đi tới nhẹ giọng gọi: “Dạ...”.

“Ta từng hứa với y, cùng nhau đến núi Phù Vân xem hoa đào”, Dạ Kiếm Ly đột nhiên nói.

Ta miễn cưỡng mỉm cười, “Vậy sao?”. [@sieunhanu.wordpress]erg14e68

“Nhưng cuối cùng ta không hề đi với y một lần nào”, hấn yếu ớt nhắm mắt lại, “Niệm Văn, người nhất định là đang oán trách ta”.

“Y làm sao lại oán trách huynh, y chỉ muốn huynh... Nhìn y thật kỹ một lần”, ta nhẹ giọng nói, ngoan ngoãn quỳ gối trước mộ Niệm Văn, không có hương khói, xung quanh cũng không có ai bầu bạn, chỉ có một tấm mộ bài thô sơ cùng một nắm mồ cô độc.

Dạ Kiếm Ly không trả lời, lại một hồi lâu, hấn đột nhiên ho khan kịch liệt, trong lòng ta lo lắng đến thương tích của hấn, bất chấp tất cả, xông tới cầm lấy tay Dạ Kiếm Ly, vội la lên: “Huynh... Trong người sao rồi?”.

Hấn nhẹ nhàng phẩy tay, trượt ra khỏi lòng bàn tay của ta, ta sững sờ đứng tại chỗ.

“Thân thể ta vẫn ổn. Tiểu Kỳ, ngày sắp tối rồi, cô mau quay về cung đi”.

Dạ Kiếm Ly đứng lên, ta vẫn còn lo lắng, không nghe rõ ràng, ngẩng đầu lên cũng không nhìn thấy khuôn mặt hấn, trong lòng đột nhiên nổi lên cảm giác lạnh lẽo thấu xương.

“Hôm nay là ngày đại hỉ của cô và Độc Cô Bạch, chúc mừng”, hấn quay lưng về phía ta, “Hấn phải gọi là... Đại tẩu”.

Cảm giác lạnh lẽo kết thành băng, rồi bị một câu nói đập vỡ nát. Ta run rẩy hỏi: “Huynh nói cái gì?”.

“Ta còn có việc phải quay về Tuyệt Địa cốc”, hấn từ đầu đến cuối không chịu quay đầu lại nhìn ta, “Cô... Mau về đi”.

“Dạ Kiếm Ly!”, ta hét to. [@sieunhanu.wordpress]erf45er

Bả vai hấn run lên, dường như đứng không vững.

“Huynh muốn đuổi ta đi?”, ta ngơ ngác, nhưng lại không khóc, “Tại sao?”.

Hoàng hôn, dường như những phút cuối cùng của đất trời càng làm nổi bật vẻ hoa lệ tuyệt thế của Dạ Kiếm Ly. Hấn không hề động đậy, chỉ thản nhiên nói: “Bảo cô đi thì cô đi đi, ta... Không muốn gặp lại cô”.

Dạ Kiếm Ly, con mẹ huynh!

Một giây đó, tức giận áp đảo lý trí, ta bỏ chạy như điên, hoàn toàn không biết nên chạy đi đâu, hai chân mềm nhũn liền té xuống, hấn nghĩ ta là cái loại con gái bảo đi tiếp xúc với ai thì liền đeo bám lấy người đó sao?

Ta vẫn còn nhớ rõ, dưới ánh mặt trời ngày đó, Dạ Kiếm Ly cong khoe môi, nụ cười ngượng ngùng cùng một chữ “Được” nhẹ nhàng, đó vẫn luôn là động lực giúp ta cố gắng bao nhiêu ngày qua, nhưng hấn... Chẳng lẽ ngay từ đầu hấn chỉ muốn trêu chọc ta?

Ta hung hăng dẫm lên mặt đất, nước mắt nghẹt trong mũi, không thể thở ra được, sắc đến mức đầu óc mờ mịt. Dạ Kiếm Ly... Dạ Kiếm Ly! Ta trúng cổ độc của Lộ Văn Phi, tên khốn đó... Không biết chừng một giây sau ta sẽ chết theo hấn a!

Đã chết, có muốn nhìn huynh cũng không nhìn được nữa.

Cảnh tượng nơi này có chút quen thuộc, năm ấy ta gặp phải bọn cướp, cũng ở trong rừng cây gào khóc, Dạ Kiếm Ly từ trên trời giáng xuống, thanh lệ tuyệt trần như một vị thần tiên.

Ta nghĩ nghĩ, trong lòng đột nhiên giật thót, Dạ Kiếm Ly bị thương... Chẳng lẽ?!

Gió đêm kêu khóc, trong núi vang lên tiếng dã thú gầm gừ. Ta chạy tới trước mộ Niệm Văn, không thấy Dạ Kiếm Ly.

Hắn đi rồi.

Trong lòng ta trống rỗng. [@sieunhanu.wordpress]er4ererg

Đột nhiên cách đó không xa có tiếng nhánh cây gãy rắc rắc, ta vội vàng chạy qua, nhìn thấy Dạ Kiếm Ly tựa vào một gốc cây, thân thể đau đớn co quắp lại.

Hắn xiêu xiêu vẹo vẹo đi thêm vài bước, dựa hẳn vào mấy gốc cây khô chống đỡ, hoàn toàn không phải “vẫn ổn” như hắn nói với ta. Đột nhiên hắn dừng lại, đứng không vững liền té ngã ra đất, ho khan vài tiếng rồi nằm bất động.

Ta hoảng sợ đến mức hồn vía bay hết, xông tới đỡ bờ vai hắn, hiểu được vì sao hắn phải đuổi ta đi, nước mắt lập tức tràn ra.

Ta cởi áo ngoài xuống đắp lên trên người hắn, “Dạ Kiếm Ly”.

Hắn yếu ớt mở đôi mắt đen như ngọc, trong mắt đã không còn ánh sáng.

“Huynh là tên khốn kiếp”, ta nói nhỏ: “Huynh biết rõ ta sẽ đau khổ”.

“Đau khổ một lần...”, hắn ho khụ, cười nói: “Tốt hơn nhiều so với đau khổ cả đời”.

Trong lòng ta căng thẳng, “Huynh... Còn có thể chịu được bao lâu?”.

“Nếu là người khác thì đã sớm chết”, hắn lắc đầu, “Tổn thương đến tim phổi, ta đã phong bế bát mạch, cũng chỉ được hai ba ngày mà thôi”.

“Không...”, ta rốt cục không nhịn được, khóc to thành tiếng, “Huynh nhất định phải cố gắng, ta dẫn huynh đi tìm Trường Sinh, ông ta là thần y...”.

“Chính ta đã là một nửa thần y rồi...”, hắn vẫn còn có tâm trạng nói đùa, “Thân thể của ta, ta biết rõ nhất, sợ là... Không được”.

Ta vừa định nói chuyện, Dạ Kiếm Ly lại vươn tay lau đi nước mắt của ta, động tác mềm nhẹ như sợ ta sẽ vỡ tan, cười nói: “Kêu nàng đi nàng lại không nghe, bây giờ không phải là nàng càng khó coi hơn sao?”.

Ta lắc đầu nức nở, “Ta chỉ tức giận thôi, huynh muốn đuổi ta đi, lại còn gọi ta là đại tẩu, nếu như không phải là huynh bị ra thế này, ta nhất định sẽ đánh huynh bầm dập...”.

Dạ Kiếm Ly không nói gì. [@sieunhanu.wordpress]dr548ge

Ta ôm lấy hắn, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Huynh sống một ngày chúng ta liền ở chung một ngày, huynh sống hai ngày chúng ta liền ở chung hai ngày, nếu có thể sống ba ngày thì càng tốt hơn, chúng ta lên núi làm thổ phỉ, ta là thủ lĩnh thổ phỉ, huynh là áp trại phụ quân...”.

Dạ Kiếm Ly cười rộ lên, hơi thở rối loạn, thở hổn hển một lúc mới khôi phục lại bình tĩnh.

“Nàng là đứa ngốc”, hắn đột nhiên chảy nước mắt.

“Phải”.

Ta cười kỳ quái, chôn mặt vào giữa cổ hắn, thấp giọng nói: “Huynh nghĩ rằng huynh thông minh chỗ nào hả?”.

“Ta tất nhiên là thông minh hơn nàng”.

“Hừ, không biết mới vừa rồi là ai chặt vật đáng thương”.

“Ta muốn làm cho nàng bỏ đi, là tự nàng muốn quay lại”.

“... Có chết cũng không cho huynh an tĩnh”.

“Kỷ Triển Nhan!”.

“Dạ Kiếm Ly!”.

...

Xế chiều ngày hôm sau, sườn núi Thiển Thảo.

Trường Sinh nhăn mày, thu bàn tay bắt mạch cho Dạ Kiếm Ly, khẽ lắc đầu.

Lúc lão rời khỏi Bạch phủ có nói cho ta biết lão quay về Thiển Thảo, ta lấy đồ trang sức đổi thành ít bạc, mua chiếc xe ngựa rồi lập tức ngày đêm lên đường, rốt cuộc tìm được lão.

“Có cách nào không?”, ta căng thẳng nhìn Trường Sinh.

Trường Sinh trầm ngâm một lúc, vẫn lắc đầu, trong lòng ta chấn động đến tận cùng.

Dạ Kiếm Ly cười cười, vịn vách tường chậm rãi đi ra ngoài.

Ta vừa định đuổi theo, Trường Sinh lại đột nhiên mở miệng, chỉ nói một câu, sau đó để lại ta trợn to hai mắt yên tĩnh như đã chết.

Dạ Kiếm Ly ngồi ở đó, áo đỏ phủ lên mặt đất thật tao nhã, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bay mất.

Ta đi tới ngồi bên cạnh hắn, không ai nói chuyện. Cứ như vậy ngồi cạnh nhau, giống như muốn chia sẻ hơi thở của nhau. Trải qua thêm một giây, thì càng mất đi một giây.

Có thứ màu trắng trong suốt từng hạt từng hạt bay xuống, dính vào vạt áo liền tan ra, biến mất thật nhanh, giống như ta cùng với Dạ Kiếm Ly.

Chắc hẳn là tuyết, cũng đã đến lúc tuyết rơi rồi. Ta thấp giọng kêu: “Dạ Kiếm Ly”.

“Ừ”, hắn đáp một tiếng. [@sieunhanu.wordpress | erf484f

“Tuyết rơi”.

“... ”.

“Thật đẹp”, ta cười cười, “Huynh có thích tuyết không?”.

“Ừ”, Dạ Kiếm Ly không mở mắt, thấp giọng nói: “Ta sợ đây là lần cuối cùng ta nhìn thấy tuyết”.

Chua xót trên khóe mắt, ta mạnh mẽ nhịn xuống, cười nói: “Làm sao biết được, không được nói lung tung...”.

Thân thể hắn thoáng nghiêng một cái, nhẹ nhàng ngã vào trong lòng ta.

Ta ôm lấy hắn, ôm bằng sức lực toàn thân.

“Triển Nhan”.

Đây là lần đầu tiên hắn gọi tên ta.

“Ừ”.

“Ta không muốn chết”.

“... Ta... biết”, ta cắn môi nhịn xuống cơn đau lòng.

“Chúng ta không chữa trị nữa, đi đến chỗ nàng nói, cùng nhau làm thổ phỉ. Ta muốn cùng nàng ngắm tuyết... Chúng ta có thật nhiều đứa trẻ, về ngoài phải giống ta, không được giống nàng...”, Dạ Kiếm Ly nhắm mắt lại lẩm bẩm, “Ta không muốn chết... Ta muốn sống cạnh nàng... Cho đến thật lâu thật lâu... Sau này...”.

Hắn nhẹ nhàng hôn ta, đôi môi đỏ mọng lạnh như băng, mang theo mảnh tình nồng đậm tuyệt vọng.

Lòng ta, hồn ta, đều say.

Tại sao hết lần này tới lần khác đều như vậy, chúng ta thật vất vả mới được ở chung với nhau, tại sao phải như vậy!

Sinh ly tử biệt, không ngờ bốn chữ này khiến người ta tê tâm liệt phế đến như vậy. Mãi cho tới hôm nay, ta mới biết được cảm giác chân chính yêu một người là thế nào, nhìn thấy người ấy nhíu lông mày, lập tức muốn vuốt thẳng, nhìn thấy thương tích của người ấy, đau đớn tới mức không cần tính mạng của mình, hận không thể thay người ấy chịu khổ.

Nếu như người chết là ta, hẳn là tốt hơn nhiều.

Ta vốn không tồn tại trong thế giới này, nhưng Dạ Kiếm Ly...

Ta khê cần răng, rốt cuộc ra quyết định, run rẩy cầm tay Dạ Kiếm Ly.

“Huynh sẽ không chết...”, ta cười khê, những ngày qua ta chưa hề có được nụ cười nhẹ nhàng như vậy, “Huynh phải hứa với ta, sẽ sống thật tốt...”.

“Nàng...”, Dạ Kiếm Ly trợn to hai mắt, hiển nhiên không hiểu ta đang nói cái gì.

“Tử sinh khê khoát, dữ tử thành thuyết“, ta không đáp lại hẳn, lấy ra một mảnh vải trắng nhẹ nhàng che môi hẳn lại, “Huynh có biết câu tiếp theo là gì không?”.

Dạ Kiếm Ly đột nhiên giãy dụa, hẳn không cam lòng nhìn ta, trong mắt đều là khó hiểu không giải thích được. Nhưng hẳn không chống đỡ được lâu, cuối cùng chỉ có thể chậm rãi nhắm mắt lại.

“Câu tiếp theo...”, nước mắt ta nhỏ lên môi hẳn, nức nở nói: “Câu tiếp theo chính là... Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão...”.[1]

Nhưng mà, tha thứ cho ta, Dạ Kiếm Ly, ta không có cách nào nắm tay huynh, cùng huynh bạc đầu giai lão.

Bởi vì ta yêu huynh.

Cho nên, lúc này, nơi này, ta nhất quyết không để cho huynh chết đi.

Chú thích:

[1] Kịch cổ – Bội Phong – Kinh Thi

Tử sinh khê khoát, dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Sống chết hay cách biệt, đã từng hứa với nhau.

Nắm tay nhau, đến khi bạc đầu giai lão.

51. Chương 85 + 86

Chương 85

Sáng sớm ở thành Tô Châu, hơi lạnh nhàn nhạt đầu xuân quét qua, liễu nhú chồi non, Hàn Lộ ẩn sương[1], yên tĩnh lạ thường.

Trên đường có vài người bán hàng rong rới rít bày hàng quán và gánh sạp, chuẩn bị một ngày làm lụng nuôi thân. Ánh mặt trời dần sáng rõ, rọi lên làn khói trắng tỏa ra từ miệng người khiến nó nhanh chóng tan mất, toát ra vẻ ấm áp.

Nhưng cũng chính lúc này, lại là lúc nhàn nhã nhất của Vong Ưu lâu.

Cánh tay ngọc nhẹ giơ lên, khoác một lớp áo mỏng. Cô gái trong gương vẽ mặt mệt mỏi, nhưng không che được nét khuynh thành lệ sắc. Nàng khẽ quay đầu đi, liếc nhìn giường đệm xốc xếch, những người đàn ông đó, lúc còn bên gối thì nói lời ngọt ngào dễ nghe, đến khi trời sáng đều len lén trở về nhà, một khắc trước còn thề non hẹn biển, một khắc sau đã vờn dặm phong khinh.

Dung nhan như hoa như ngọc trong gương, có thể giữ được đến bao giờ?

Nàng sờ lên khuôn mặt của mình, ngơ ngác lâm vào trầm tư.

Tiếng gõ cửa vang lên, không đợi nàng lên tiếng, cửa đã cọt kẹt mở ra, lộ đầu vào là một khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Yên Chi cô nương, Đào Nhi tới giúp cô dọn phòng đây”.

Cô gái tuyệt sắc gật đầu, chợt nghĩ ra điều gì đó, hỏi: “Tại sao lại là người tới quét dọn, Tiểu Kỷ đâu?”.

“... Tiểu Kỷ cô ấy...”, Đào Nhi nhếch môi, cười lúng túng, “Còn đang ngủ”.

“À”, Yên Chi ngậy người một lúc lâu, đột nhiên nhận ra, đứng phắt dậy, “Nha đầu đó không biết quy củ hay sao, người là nha hoàn của Đông Tuyết tỷ tỷ, lại bảo người tới dọn phòng cho ta, thật là không ra gì!”.

“Cô nương đừng giận, là Đào Nhi tự nguyện tới, huống chi Đông Tuyết cô nương nhà ta cũng không biết”.

“Ta phải đi tìm nha đầu chết tiệt kia!”. [@sieunhanu.wordpress]g12g4r1f

Mỹ nhân chỉ khoác lên một cái áo mỏng, hấp tấp bước ra cửa. Để lại một mình Đào Nhi trong phòng, cầm chổi quét mấy cái, đột nhiên cười cười.

Tiểu Kỷ a... Cô lại có chuyện phiền phức rồi. [@sieunhanu.wordpress]v1g4f1v

Vong Ưu lâu, vong ưu quên sầu, sao lại gọi là quên sầu?

Nơi này gọi là nơi đàn ông quên sầu, thật ra chính là một cái lồng nước sôi lửa bỏng đối với các cô gái.

Tú bà đóng cửa tiền viện, ngáp ngáp ngáp dài, cả đêm chìm trong lụa là son phấn, bây giờ buồn ngủ sắp mở mắt không lên, va phải bóng dáng xinh đẹp đang bước xuống lầu.

“Aiz, ui da”, tú bà lập tức tỉnh ra vài phần, “Yên Chi nha, muốn đụng chết má má sao...”.

“Má má, má có sao không?”, Yên Chi vội vã dùng sức đỡ tú bà mập mạp đứng dậy.

“Con gái trước giờ đi đứng luôn nhã nhặn lịch sự, sao hôm nay lại vội vàng nóng nảy thế này?”, tú bà lấy làm lạ.

“Má má, má xem giờ đã là lúc nào rồi? Mà Tiểu Kỷ vẫn còn chưa rời giường... Còn đâu là quy củ của Vong Ưu lâu chúng ta! Ư...”, Yên Chi còn chưa nói hết câu, ngón tay mập mạp của tú bà đã đặt lên miệng nàng. Bà len lén nhìn quanh như tên trộm, hạ thấp giọng rỉ tai Yên Chi: “Bà nội nhỏ của ta ơi, con có còn nhớ Lục công tử tới đây tháng trước không?”.

Trong lòng Yên Chi rung động, Lục công tử phong thần tuấn lãng, khí độ hào hoa, mỗi động tác giơ tay nhắc chân đều bồng bồng khí phách, các cô nương trong lầu đều tranh nhau muốn theo hầu chàng. Nhưng công tử lần nào đến cũng chỉ gọi một mình nàng, làm cho nàng cảm thấy thật hạnh diện, thật đặc ý.

“Con nhớ, ý của má má là?”. [@sieunhanu.wordpress]hg41r4g1g

Tú bà chép miệng, “Công tử đó vừa nhìn là biết có quyền có thế, tới lầu chúng ta liền gọi mỗi mình con, cũng là chuyện đương nhiên vì tên con đứng đầu bảng mà, nhưng công tử đó ngoại trừ việc uống rượu, cũng chỉ ngắm nhìn Kỷ nha đầu, có phải vậy không?”.

Trên mặt Yên Chi lập tức có chút bất mãn, “Công tử đó chắc là còn ngượng ngùng”.

Tú bà sững sốt, cảm thấy lời Yên Chi nói cũng không sai. Quả thật ở đây không thiếu những văn nhân công tử tự xem mình cao thượng, tìm đến giai nhân cũng không trụy lạc, chẳng qua là muốn cùng giai nhân ngâm thơ đối chữ, ra vẻ thanh cao. Hoặc cũng không ít người đến đây chỉ muốn nhìn ngắm mỹ nhân đầu bảng một cái, nhưng loại người đến gặp giai nhân nhưng lại ngắm nha hoàn thì không nhiều, huống chi nha

hoàn họ Kỷ kia vẻ ngoài rất tầm thường, nhìn thoáng qua một lần tuyệt đối không có hứng ngắm thêm lần thứ hai.

Nhưng tú bà kinh qua sóng gió bao nhiêu năm, hiểu rõ không có việc gì là không có cái lý của nó, cho nên chỉ cười cười phong tình vụn vặt, “Vậy má má đi theo con xem thế nào”.

Yên Chi chỉ khoác cái áo mỏng, lạnh đến nổi sắp phát run, vừa nhìn thấy căn phòng gỗ dành cho đám nha hoàn ở, lập tức bước vào tránh lạnh không hề do dự.

Ngay lúc này, nàng và tú bà đều tưởng rằng trong phòng không có ai.

Song, lẫn trong hơi ẩm trong phòng là một tiếng ngáy rất nhỏ. Tú bà bước tới vài bước, bên dưới lớp chăn giường chột thò ra một cái chân. Đường như cảm giác được hơi lạnh ủa đến từ ngoài cửa, ngón chân cái giật giật, rồi ngay lập tức rút vào trong chăn, động tác cực nhanh như ma quỷ.

Tú bà ngớ ra, Yên Chi yêu kiều hừ một tiếng, bước tới xốc chăn lên.

Dưới chăn là một cô gái mặc chiếc áo đơn, mông vênh lên, đầu rúc vào góc giường. Có lẽ do bị xốc chăn lên nên cảm thấy lạnh, cô gái trực tiếp kéo rách tấm màn bên cạnh đắp lên trên người, lại còn chép chép miệng, nước miếng chảy ra, làm ướt một góc màn.

“Tiểu Kỷ!”, Yên Chi giật tấm màn trên người cô gái, “Tiểu Kỷ!”.

“Hả?”, cô gái trên giường dụi dụi hai con mắt đầy ghèn, “Ăn cơm hả? Ta tới ngay”.

Tú bà lập tức nổi nóng, những lời vừa rồi bà giải thích cho Yên Chi đều bay ra ngoài chín tầng mây. Từ trước đến nay các cô nương trong kỹ viện chưa có ai được hưởng phúc bao giờ, nhưng mà cái cô Tiểu Kỷ này, nếu không ngủ thì cũng ăn, quả thực sống còn thoải mái hơn mấy lão Hoàng Đế...

Lại nghĩ đến chuyện rượu và đồ ăn ngon thường xuyên mất tích lúc nửa đêm, tú bà đột nhiên cảm thấy cái cô Tiểu Kỷ này cực kỳ khả nghi.

Trong lòng Yên Chi bực bội, vươn cổ tay trắng ngần nhéo lên trên đùi Tiểu Kỷ một cái, rồi lại hung hăng cẩu thêm một cái.

Sau khi tiếng kêu thảm thiết như giết heo vang lên, cửa phòng gỗ mở ra. Tú bà lắc lư cái mông trở về phòng ngủ, Yên Chi vênh vác tự đắc bước ra cửa, đi theo phía sau nàng là một cô gái mặt mũi xám xịt, mặc áo vải thô, đầu tóc cẩu thả búi thành một búi bù xù. Yên Chi vừa quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy cô gái đang ngoáy ngoáy mũi, sợ hãi vội vàng đứng cách xa cô gái ra một chút.

“Đi đi, mua cho ta chút đồ ăn sáng”, nàng trở về phòng, rồi lại không yên tâm dặn thêm một câu: “Nếu như người còn dám lừa dối, đừng trách ta bảo má má đánh gãy cái chân chó của người!”.

Tiểu Kỷ ngơ ngác, dáng vẻ chưa tỉnh ngủ hoàn toàn, nhưng rõ ràng nghe thấy ba chữ “đồ ăn sáng”, ánh mắt lập tức sáng lên. Yên Chi trở về phòng, bỗng dưng nhớ tới kinh nghiệm xương máu mấy tháng nay để cho Tiểu Kỷ hầu hạ mình ăn cơm, nàng nuốt nuốt nước miếng.

Kỷ nha đầu đó, chắc chắn là kiếp trước chết vì đói!

Đầu tiên, cô ta có một loại trực giác nhạy cảm với mùi thịt cứ như là chó đánh hơi.

Không thể so sánh kỹ viện với gia đình, đều là phụ nữ mệnh khổ giống nhau, Yên Chi nàng cũng không phải là cái loại tiểu thư danh giá, trước kia cũng hay dùng bữa chung với nha hoàn, hơn nữa nàng cũng tự giác biết mình không nên ăn nhiều. Đằng này Tiểu Kỷ hoàn toàn trái ngược, đôi đũa còn nhanh hơn con mắt, bỏ qua hết mấy món rau xanh trên mâm, chỉ chăm chăm gắp hết mấy miếng thịt ít ỏi của nàng.

Lại thêm, tài ăn nói của nha đầu này quá lợi hại.

Nha hoàn phải có bộ dạng của nha hoàn, chỉ nên đứng ở một góc chờ rót rượu phục vụ tiểu thư. Cứ lấy cái hôm tiếp đãi Vương công tử mà nói, đây là một gã công tử ăn chơi bạc nhất. Tiểu Kỷ vốn đang ôm bầu rượu buồn ngủ đến nỗi gọi cách nào cũng không tỉnh, vừa nhìn thấy Vương công tử khen thưởng mình hai lượng bạc, đột nhiên cứ như xác chết sống dậy, miệng mồm nhanh nhẩu tung hô Vương công tử lên tận mây xanh, thế mà cuối cùng lại được thưởng thêm mười lượng bạc! Vong Ưu lâu có một quy tắc, bạc thưởng

đều phải nộp lên, thế mà cô ta nhất quyết không nộp, đánh chết cũng không nhả ra một đồng, quả là tham tiền vô cùng.

Cuối cùng, lười biếng chính là vấn đề lớn nhất.

Dù biết Tiểu Kỳ thường xuyên đến phòng ăn của khách ăn vụng mấy món điểm tâm, nàng cũng không tính, lại còn hay náo loạn nói thần nói phật với tú bà, được rồi, nàng cũng nhin. Nhưng vì sao Yên Chi nàng đường đường là mỹ nhân đầu bảng Vong Ưu lâu vậy mà ngày ngày đều phải đứng ở ban công bán rẻ nụ cười, trong khi Tiểu Kỳ kia nhàn nhã bắc ghế ngồi bên cạnh, lại còn nói hươu nói vượn phá đám người ta làm ăn? Bản thân lười thôi chưa tính, chỉ tội cho cái khăn tay tơ lụa Tô Châu của nàng, lúc Tiểu Kỳ mắc bệnh phong hàn nàng đem ươn, tới lúc được trả lại chẳng còn nhận ra đó là cái khăn tay của mình... Vậy mà lần nào tú bà cũng dung túng cô ta, bản thân nàng từng gặp vô số loại người, không thể nói Tiểu Kỳ này là người thường, mà phải nói, Tiểu Kỳ này chính là một nha đầu vừa nghèo vừa xấu vừa lười vừa tham!

...

Cộc cộc, nha đầu lười gõ gõ cửa, đã quay về rồi.

“Choa, là bánh xèo Kỳ gia sao”, Yên Chi nở nụ cười, trong lòng đột nhiên có linh cảm xấu.

Ngón tay thon dài trắng trẻo mở túi giấy, mùi thơm xông lên mũi, bánh xèo thơm mùi bột ngô béo ngậy bày ra trước mặt. Thế nhưng sắc mặt Yên Chi lập tức hóa xanh, ngồi ngậy ra như hóa đá.

“Tiểu Kỳ...”.

“Tiểu thư, ta còn có việc phải đi trước”.

Nha đầu lười lập tức chạy biến ra khỏi phòng.

“Người có việc cái rắm á! Nhân thịt trong bánh xèo đâu? Thịt đâu thịt đâu thịt đâu???”.

Yên Chi bước ra cửa phòng rống giận, đúng lúc nhìn thấy các cô nương khác trong Vong Ưu lầu đều ngó sang, vẻ mặt sùng bái tiếng rống kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ của mình.

Từ đó, Yên Chi cô nương nổi danh yêu thích bánh xèo nhân thịt, các thư sinh công tử mền mộ muốn tới gặp nàng không còn đem theo bạc nữa, mà thường đem theo bánh xèo nhân thịt thơm ngào ngạt nóng hôi hổi.

Chương 86

Hoàng hôn, Yên Chi không được ăn nhân thịt trong bánh xèo buổi sáng, nhưng vẫn giận đến no tới giờ.

Nàng ngủ một giấc dài, đẩy cửa phòng ra, nhìn xuống phía dưới, lại thấy mấy nha hoàn trong lầu trang điểm xinh đẹp tụ lại một chỗ, người đứng giữa đám đông khoa tay múa chân nước miếng tung bay nhìn rất quen.

“Cuối cùng bọn họ...” , người này bày ra vẻ mặt thương cảm, “Đều chết hết”.

Mấy cô gái đang vây xung quanh lập tức òa ra khóc lóc, bao nhiêu son phấn đều trôi hết. Tú bà ngồi đằng sau nghiêng cái đầu cắm đầy hoa, giơ khăn tay lụa lau nước mắt nước mũi, ghen ngào nói: “Tiểu, Tiểu Kỳ... Sách đó con mua ở đâu vậy?”.

Hai con mắt Tiểu Kỳ đảo lòng vòng, cười nói: “Ách, thật ra thì... Đây là chuyện tình của cha mẹ ta”.

Tất cả các cô gái trong sảnh đều ngẩn người, ánh mắt thương hại sóng sánh nước nhìn sang Tiểu Kỳ. Còn cô nàng Tiểu Kỳ vừa ba hoa kể chuyện kia thì làm bộ ôm cột ra vẻ buồn bã, hai vai run run như đang nức nở.

Cha mẹ cô là ai cô còn không biết, đành đạo một bộ phim Hàn chế lại thành chuyện tình của bọn họ, cũng coi như là có hiểu rồi. Cô ngẩng đầu lên, trong mắt đã mờ lung lay nước.

Cũng may, không có ai phát hiện ra, cô nói cha mẹ cô đều chết như thế, vậy thì cô chui ra từ đâu? ...

Hiệu ứng của chuyện tình bi kịch lần này kéo dài mãi đến khi mặt trời lặn, Vong Ưu lâu mới mở cửa.

Yên Chi ngồi trước gương đồng, cẩn thận vẽ đôi mày liễu, Tiểu Kỷ đứng dựa bên cạnh, móc ra một túi hạt dưa trong áo, chán nản đập bôm bốp vào trán.

Mỹ nhân Yên Chi đầu đầy hắc tuyết, mặc kệ cô ta, thích đập đầu thì cứ đập đi. Lần trước nàng lỡ dại để cô ta trang điểm cho nàng, cuối cùng bị cô ta vẽ hoa vẽ lá nhìn không giống người, từ đó về sau nàng không dám cho cô ta lại gần gương đồng nữa bước.

“Tiểu Kỷ”.

“Cô nương”.

“Ta trang điểm xong rồi, theo ta đi tiếp khách, ngày hôm nay ta phải đón tiếp công tử nhà nào vậy?”.

“Ừm... Để ta coi”. Tiểu Kỷ cất túi hạt dưa, móc ra một tờ giấy, ăn được cất được, đây mới là cảnh giới tối cao của công phu ăn vặt.

“Lưu công tử ở thành Tây”, cô nhú nhú mày, lại hươ tay vẽ ra hình một quả dưa hấu, “Mập cỡ này”.

“Ừ”, Yên Chi nuốt nước miếng, nhắm mắt nhắm nhin, đến lúc mở mắt ra lại cười ngọt ngào, “Chúng ta đi xuống thôi”.

Tiểu Kỷ tròn tròn hai mắt, nhìn Lưu công tử phe phẩy quạt, bên ngoài vàng ngọc bên trong mực nát, nhìn gã thật là kinh khủng.

Ai nói mập như quả dưa hấu thì không thể làm ra vẻ tao nhã?

Gã này không chỉ tao nhã, mà là quá tao nhã, tao nhã đến mức biến thái. Tiểu Kỷ vừa ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt của Lưu công tử, cô còn tưởng rằng gã đang liếc mắt đưa tình với cô.

... Sau đó mới hiểu ra, gã ta có ý bảo cô mau biến ra ngoài.

Được rồi, đàn ông mà, dù cho có thuộc dạng mặt người dạ thú thì nói tóm lại cũng đều là lang sói. Tiểu Kỷ nhớ ra túi hạt dưa trong ngực còn chưa ăn hết, lập tức hành lễ như một nha hoàn, lười biếng nói: “Tiểu Kỷ cáo lui”.

Vừa quay người đi ra, cánh cửa phòng đột nhiên bị một công tử ở bên ngoài đẩy vào, suýt chút nữa đã đập vào mũi cô. Song, ngay khoảnh khắc cô nhìn thấy khuôn mặt vị công tử nọ, cô lập tức biến sắc.

Tú bà nhô đầu ra từ đằng sau người đó, xấu hổ nói: “Aiz ui... Lưu công tử, ngài xem trí nhớ ta kém ghê không, Yên Chi cô nương đã có hẹn trước với Lục công tử này, đây, đây là Thu Cúc cô nương, từ lần trước nàng vừa nhìn thấy Lưu công tử ngài, nàng đã luôn mong nhớ...”.

“Cái gì mà Xuân Cúc với chả Thu Cúc, hôm nay ta đã có hẹn với Yên Chi cô nương, kẻ nào dám cản trở, cút ngay!” , Lưu công tử ưỡn vóc dáng dưa hấu, phô trương thanh thế.

Vị công tử nọ đứng ở cửa, vóc dáng cao lớn, khuôn mặt tuy đẹp nhưng có nét âm tà. Hắn nhẹ nhàng bước tới một bước, mang theo khí phách cuồng vọng và sát ý, những người trong phòng theo bản năng lùi về phía sau.

Ngoại trừ Tiểu Kỷ.

Mũi cô gần như chạm tới vạt áo trước bóng bẩy đắt tiền của hắn, nhưng cô vẫn đứng thẳng không chùn bước.

Vị công tử nọ đột nhiên cười rộ lên, tuần mỹ cực kỳ. Tiểu Kỷ cũng đột ngột cười theo.

“Cô nương nhà ta quả thật đã có hẹn với Lưu công tử”, cô không thèm nhìn tới cái gã họ Lưu đã trốn vào trong góc, cười híp mắt nói: “Mời Lục công tử ngày mai hằng đến”.

“Vậy sao?”, hắn thần nhiên nói: “Ta rõ ràng đã hẹn Yên Chi cô nương”.

“Công tử hẳn là nhớ lắm”, Tiểu Kỷ lại moi ra tờ giấy trước ngực, cũng không hề ngại ngần lôi ra cả túi hạt dưa, “Đây là bằng chứng”.

Vị công tử nọ cầm lấy tờ danh sách, cũng không thêm liếc qua, chỉ nhẹ tay vo lại, đến lúc mở lòng bàn tay ra, tờ giấy đã biến thành nhúm bột rơi xuống đất. Tú bà sợ hãi tới mức thét chói tai, Lưu công tử nghe thấy tiếng thét cũng tỉnh người, nhanh chóng muốn bỏ chạy ra cửa, chỉ tiếc là vị công tử nọ đã đứng chắn hết đường, gã cũng không muốn mất thể diện trước mặt mỹ nhân, cho nên run rẩy nói: “Người, người là người phương nào?”.

“Tại hạ họ Lộ”, người nọ nhẹ nhàng nói. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2012/05/28/"]sdv5r4g

“Hôm nay đại gia ta không thêm so đo tính toán với người, nhưng lần... Nhưng lần sau đừng để ta nhìn thấy mặt người!”, dứt lời, lại liềm mạng ưỡn vóc đáng dưng hấu, lên người chuồn ra từ khe hở giữa vị công tử nọ và cánh cửa. Tiểu Kỷ lập tức bái phục, khe hở nhỏ như vậy mà gã mập kia cũng chui lọt, gã này thật là có năng lực.

Ngay sau đó, tú bà lấy hết dũng khí cầm lấy tay vị công tử nọ, dâm dăng cười, “Ngài và Yên Chi cô nương từ từ hàn duyên”, rồi nhanh chóng chuồn theo.

Tiểu Kỷ cũng cười dâm dăng, “Ta cũng...”.

“Cô ở lại đây”. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2012/05/28/"]dv4rgt78

“Tại sao?!” , Tiểu Kỷ và Yên Chi thốt lên cùng một lúc. Rõ ràng Yên Chi đã phải lòng vị công tử này rồi.

Hắn trầm ngâm không nói gì một lúc lâu, Tiểu Kỷ đang lo lắng, lại nghe Yên Chi nhỏ nhẹ nói: “Công tử họ Lục sao? Là người của Lục gia trang ở thành Nam?”.

Hắn khẽ mỉm cười, ngón tay nhúng vào rượu, viết một chữ “Lộ” lên trên bàn gỗ, “Lộ này không phải màu xanh lục, tại hạ là Lộ Văn Phi”.[1]

Tiểu Kỷ chấn động, đột nhiên cười hì hì, nói: “Không cần phải nói cái tên buồn nôn đó ra, ta còn chưa ăn cơm tối”.

“Nha đầu to gan, sao dám nói như vậy với Lộ công tử, còn không mau...”.

“Chịu thôi”, Lộ Văn Phi cắt ngang lời Yên Chi, vẫn thản nhiên nói: “Sáng nay trên đùi ta đột nhiên đau xót, sao thế, cô lại lười biếng nên bị đánh hả?”.

Yên Chi nghe vậy không hiểu chuyện gì, Tiểu Kỷ nhớ ra sáng nay mình bị nàng ta nhéo ột phát, bỗng cảm thấy buồn bực, chỉ vì vậy mà tên khốn này lại đến làm phiền mình. Cô xoay người lại, khoe miệng vẫn cong cong, ánh mắt lườm liếc, “Liên quan cái rắm gì tới người”.

Lộ Văn Phi ngó ra, chậm rãi kéo ống tay áo lên, trên cánh tay trắng kiện có một vết thương kỳ quái, vừa giống vết đao chém, vừa không giống do đao gây ra, nhưng đó thực sự là một vết đao.

“Vết thương này cho tới giờ vẫn còn đau, cô còn nói chúng ta không có liên quan sao?”.

Yên Chi càng nghe càng kinh ngạc, Tiểu Kỷ rảo bước lòng vòng quanh Lộ Văn Phi, sau đó dán sát mặt vào Lộ Văn Phi, cười nói: “Chà, hèn chi nhìn Lộ công tử quen quen, chúng ta đương nhiên là có liên quan, ta và người từng cùng ra cùng vào, đi đâu cũng không tách rời, người đói bụng ta cho người ăn, người lạnh thì ta mặc áo khoác, ta vui vẻ thì người cũng cười hai tiếng... Thật ngoan, Lộ công tử, người giống y chang một con chó ta từng nuôi”.

Nếu không phải lúc này nhìn thấy Lộ Văn Phi có nội công kinh người, chắc giờ Yên Chi nàng cũng đã phì cười. Nếu nói trời cao hoàng đế xa, thì thành Tô Châu chính là địa bàn của Tiêu phủ, nhân sĩ giang hồ, lãng tử si tình hay là hiệp khách vô tâm, Yên Chi nàng đã từng gặp nhiều, có điều nàng chưa từng thấy ai vừa anh tuấn vừa nội liêm như Lộ Văn Phi.

“Mấy ngày không gặp, công phu chọc giận của cô tiến bộ không ít”, Lộ Văn Phi không hề tức tối.

“Ai chọc giận hả? Cái này gọi là chỉ mặt gọi tên mắng người”, Tiểu Kỳ lại cho tay vào trong áo lôi ra một trái quýt nhỏ, vừa bóc vỏ, trong phòng đã tràn ngập mùi thơm ngọt ngào. Yên Chi muốn nổi điên, có lúc nàng rất muốn làm kẻ lưu manh lột áo của Tiểu Kỳ ra, nhìn xem bên trong có bao nhiêu thứ đồ ăn vặt.

Lộ Văn Phi không nói nữa, vẻ mặt thoáng qua chút giả hoạt, Yên Chi bỗng dưng có cảm giác rất quen, vẻ mặt này rất giống tú bà mỗi khi vớ được một tên bại gia tử coi tiền như rác.

“Cô có biết...”, hần nháp một ngụm trà Yên Chi đưa, nói nhỏ: “Lão Trương đã về”.

Tiểu Kỳ chấn động run rẩy một cái, Lộ Văn Phi dường như đã biết trước cô sẽ có phản ứng thế này, chẳng buồn ngược mắt lên, nói tiếp: “Bọn họ đi khắp nơi tìm cô, Liên Chi Hoài còn đi thăm mộ Tiểu Hồng, Độc Cô Bạch đã chôn cất nàng chu đáo, cô nói xem, cô giết người trong lòng của Liên Chi Hoài, cậu ta sẽ có phản ứng thế nào?”.

Tiểu Kỳ không nói gì. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2014/05/14/"]b1d5h48t

“Chưa diệt được Túc Sát, quả thật là tai họa lớn. Lão truy sát ta mấy ngày, vừa bị cao thủ trong Các vây hãm, liền biến mất dạng, cô nói xem, nếu như lão biết giết ta rồi cô cũng không sống được, lão ta sẽ có phản ứng thế nào?”.

“Đủ rồi!”, Tiểu Kỳ đột ngột quay đầu lại, vươn tay bóp cổ Lộ Văn Phi, “Không cho phép người nhắc đến tên bọn họ!”.

“Ồ?”, Lộ Văn Phi dường như không thêm bận tâm đến áp lực trên cổ, “Không nhắc đến Lão Trương, không nhắc đến Liên Chi Hoài, ngay cả Tiểu Hồng cũng...”.

Tiểu Kỳ càng bóp mạnh, “Tên nàng, người lại càng không xứng nhắc đến”.

Yên Chi hoảng sợ, bàn tay Tiểu Kỳ bấm chặt cổ Lộ Văn Phi, nhưng trên cổ Tiểu Kỳ cũng đã từ từ hiện lên dấu bầm tím, sắc mặt cô cũng trở nên khó coi.

“Buông tay ra đi”, Lộ Văn Phi ung dung nói: “Cô mà không buông ra, thì sẽ bóp chết chính mình thôi”.

Tiểu Kỳ buông tay ra, thở hổn hển một lúc, đột nhiên cười rộ lên, “Người nói ta biết những chuyện này, là có ý gì?”.

“Cô vẫn còn thông minh”, Lộ Văn Phi cũng cười, “Ta không nói cho bọn họ biết cô đang ở đâu, cô muốn trốn thì cứ trốn đi, Kỳ Triển Nhan, dường như cô làm điều gì cũng rất thú vị, nếu như không phải từng giây từng phút cô đều muốn lấy mạng ta, ta thật sự muốn mang cô về...”.

“Mang ta về làm gì?”, Tiểu Kỳ chớp mắt mấy cái.

“Đồ chơi”, Lộ Văn Phi cười châm chọc, “Cô làm ra cái vẻ mặt thù mị thế này, có ý đồ gì?”.

“Làm ta sợ chết khiếp”, Tiểu Kỳ cũng cười cười châm chọc lại, “Mà theo ta biết, người như Lộ công tử, kiểu gì mà không có đàn bà con gái bên cạnh, chẳng lẽ công tử có bệnh khó nói sao? Muốn lão nương đi theo kẻ không xài được như vậy, có chết cũng không theo!”.

Trong tích tắc, nụ cười châm chọc của Lộ Văn Phi đông cứng, trên mặt mơ hồ có vẻ tức giận. Yên Chi sợ đến nỗi không dám động đây, đàn ông mà, chê cái gì cũng được, chứ đừng chạm đến cái chuyện “tôn nghiêm” không nên nói kia thì...

“Cho nên”, Tiểu Kỳ cười híp mắt, nói: “Công tử tới đúng chỗ rồi, Vong Ưu lâu cái gì khác còn có thể thiếu, chứ rượu trắng dương thì có nhiều, rất nhiều, ngài có muốn dùng thử không?”.

Chú thích:

[1] Lục là màu xanh, Lộ là đường đi, đồng âm [lù], cho nên Yên Chi tưởng rằng người này mang họ Lục, nhưng ý hần là Lộ.

52. Chương 87 + 88

Chương 87

Sau ngày Tiểu Kỳ chộc đại gia lăm tiền Lộ Văn Phi giận đến mức bỏ đi, tú bà cần năn cô liên tục mấy ngày, nhưng cũng chỉ là vào tai này ra tai kia, mãi đến khi tú bà bảo sẽ phạt cô ba ngày không cho ăn cơm tối, cô mới khóc ma khóc quỷ gào lên “Ta không dám nữa” cầu xin tú bà tha tội. Khách quen của Vong Ưu lâu từ hôm đó thường xuyên nhìn thấy một cái bóng u ám lê lét lẻo theo sau tú bà, thỉnh thoảng còn rên rĩ mấy câu, nhìn đáng sợ đến mức khách cũng không dám tới Vong Ưu lâu. Tú bà bất đắc dĩ đành phải trả lại quyền lợi ăn cơm tối cho cô, mấy cô nương khác trong lâu không hiểu, chỉ có Yên Chi là biết rõ cái cô nàng Tiểu Kỳ này, không phải là một cô gái bình thường.

Lúc này, cô gái không bình thường đó đang bày biện một cái giỏ, bên trong có vài cái bánh và nhang đèn. Cô quay người lại, nhìn thấy Yên Chi liền hô lên: “Cô nương, hôm nay ta ra ngoài một chuyến nha?”.

Yên Chi cảm thấy kỳ lạ, ngoại trừ lúc đi mua đồ ăn thì Tiểu Kỳ lúc nào cũng lười bước ra khỏi cửa, càng kỳ lạ hơn chính là mấy cái bánh kia cô không hề đụng đến mà chỉ đặt trong giỏ... Tiểu Kỳ chỉ đặt trong giỏ! Tiểu Kỳ không hề đụng đến! Yên Chi kích động. Mà dù gì ban ngày cũng không có việc gì làm, cho cô ta ra ngoài cũng không sao, chẳng qua... Nàng thật sự tò mò.

“Người đi đâu?”.

Tiểu Kỳ lấy một tấm vải che giỏ lại, khẽ mỉm cười nói: “Viếng mộ”.

Thật ra thì trên đời có rất nhiều thứ cấm đồ, ví dụ như bánh trái trong giỏ, ví dụ như hai bên đường thỉnh thoảng bay tới mùi hương thức ăn hấp dẫn. Nhưng cô không thể ăn.

...

Được rồi, hay là suy nghĩ lại một chút đi.

Tiểu Kỳ lại nhìn vào mấy cái bánh trong giỏ lộ ra dưới tấm vải, trong lòng nội chiến kịch liệt. Đại thúc đánh xe ngồi bên ngoài cười một tiếng, con ngựa liền nhẹ nhàng rẽ một đường cong, khiến ấy cái bánh lại càng nghiêng ra, Tiểu Kỳ rên rĩ một tiếng, quyết định không được nhìn vào cái giỏ nữa, câu được câu không hần huyền giết thời gian với đại thúc đánh xe. Đại thúc này tuổi đã cao, vợ chết sớm, sống trong một xóm nghèo, vì thế nên hai đứa nhỏ ở nhà suốt ngày lang thang cùng bà nội.

Ngoài bia rừng, ánh mặt trời vừa lên, trời quang mây tạnh. Núi Phù Vân không cách thành Tô Châu bao nhiêu, chỉ một buổi đi xe ngựa là tới, Tiểu Kỳ suy nghĩ một lát, rồi đưa hết hơn một trăm lượng bạc đem theo người cho đại thúc. Đại thúc chất phác chưa bao giờ thấy ngân phiếu giá trị lớn như vậy, suýt chút nữa quỳ xuống bái lạy Tiểu Kỳ.

“Cô nương, cô đại ân đại đức...”. [[@sieunhanu.wordpress](#)]dfb1t8h

“Đây là một ít bạc cuối cùng của ta”, Tiểu Kỳ lưu luyến vuốt nếp nhăn trên góc ngân phiếu, đặt vào trong tay đại thúc, nhưng chậm chạp không chịu buông tay ra, “Ông phải xài tiết kiệm một chút nha”.

Đại thúc cầm lấy, lại thấy Tiểu Kỳ vẫn không buông tay ra, “Cô nương...”. (Tiu Ú: cho người ta mà ko chịu buông tay ra là sao = | |)

“Ta cũng không dùng đến nữa...”, Tiểu Kỳ vẫn đang bịn rịn chia tay với ngân phiếu.

“Cô nương, người sống trên đời, sao lại không dùng đến bạc?”, đại thúc cảnh giác mở miệng, “Aiz ui, chẳng lẽ cô nương muốn tự sát?”.

“Ách?”, Tiểu Kỳ đen mặt, “Làm gì có...”.

“Vậy thì tốt”, đại thúc nhanh chóng tiếp lời.

“...”.

“Cô nương”.

“Hử?”.

“Vậy thì buông tay ra đi...”. [@sieunhanu.wordpress]sv215t87

Tự sát sao?

Thật ra nếu chết cũng tốt, Lộ Văn Phi cũng sẽ chết theo, coi như báo được mối đại thù. Tất cả đau khổ cừu hận xem như không còn nữa.

Nhưng mà, nếu phải dùng cái chết để đổi lấy hạnh phúc như vậy, mọi người sẽ vui vẻ sao?

... Hơn nữa, hạnh phúc đó cũng không phải là hạnh phúc, tất cả cũng chỉ là cái có mà thôi.

Tiểu Kỳ cô nhát gan, yếu đuối, ích kỷ, cô... Không dám.

Cô sợ chết.

Tiểu Kỳ cười cười, vẫy tay từ biệt đại thúc, xoay người bước vào trong rừng.

Kỷ Triển Nhan cực kỳ sợ chết, e rằng chuyện này vĩnh viễn không thay đổi được.

Đầu xuân, không khí vẫn còn mang hơi lạnh, trên núi Phù Vân là một rừng hoa rực rỡ.

Tiểu Kỳ đứng trước một ngôi mộ, thấp ba nén nhang, rồi dọn bánh trái sắp xếp đầu vào đây. Gió mát lướt qua, vô số cánh hoa uyển chuyển rơi xuống, nổi bật như tiên cảnh chốn nhân gian.

“Người xem, hoa đào đầy trời...”, Tiểu Kỳ vươn tay, vuốt ve tấm bài vị gỗ cô đơn.

Người thật là giỏi hoạt, đột ngột bỏ đi như vậy, khiến cho huynh ấy không thể nào quên được người.

Nhưng mà, Niệm Văn à, nói cho cùng chắc là người cũng bớt tịch mịch rồi phải không.

Cho nên, cô không trách y, vĩnh viễn không bao giờ trách y. Cô bỗng nhớ ra cái gì đó, đột nhiên cười lên khanh khách, sau đó lại vỗ bốp một cái lên đùi.

“Bà nội nó, bao nhiêu tiền đều đem cho hết rồi, giờ làm sao mà quay về đây!!!”.

Đột nhiên, từ xa xa có tiếng hát vang lên, giai điệu du dương ngọt ngào nhẹ nhàng hòa tan trong không khí.

“Trường Sinh!”, Tiểu Kỳ lập tức đứng dậy, “Trường Sinh! Gia gia! Ta ở chỗ này nè!”.

Cô chạy tới mấy bước, nhìn thấy bóng người quen thuộc, mừng rỡ nhào tới, Trường Sinh vuốt râu cười ha hả.

“Sao ông lại ở đây?”, cô ngẩng mặt lên. [@sieunhanu.wordpress]fbd54rth

“Ta không biết nha đầu ngươi trốn đi đâu, bắt đắc dĩ đành phải chờ ở đây, quả thật ngươi đã đến”.

“Chờ ta? Làm gì?”.

Trường Sinh lắc đầu, thở dài một tiếng, “Nha đầu, ngươi đi theo ta”.

Đi không bao lâu, Trường Sinh dẫn Tiểu Kỳ tới một ngôi nhà ở khu thợ săn. Trong nhà lượn lờ khói bếp, nam hào sảng, nữ hiền lành, trên giường gạch còn có một đứa bé đang ngủ say sưa, nhìn gia đình vô cùng vui vẻ hòa thuận.

Thê tử của người thợ săn muốn giữ Tiểu Kỳ và Trường Sinh ở lại ăn cơm, Trường Sinh từ chối không được, đành ở lại. Tiểu Kỳ nhìn con gà chưng trong nồi đất mà nước miếng chảy ròng ròng, cho nên nịnh bợ ôm lấy đứa bé thật cẩn thận, đứa bé này dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, sau này lớn lên tuyệt đối đủ tiêu chuẩn giai nhân thanh tú. Cô cười hì hì nói: “Con bé xinh quá a, mấy tuổi rồi?”.

Thợ săn thuận miệng trả lời: “Sắp một tuổi rồi, nương tử à, nếu thằng nhóc này mà là bé gái thì...”.

“Ách, không phải là con gái hả?”, Tiểu Kỳ nhanh tay vạch chăn lông trên người đứa bé xuống, nhìn thấy cái gì đó (hình ảnh chỗ này đã được làm nhòe), lúng túng nhìn cặp vợ chồng kia, không tài nào hiểu được làm sao hai vợ chồng này có thể sinh ra một đứa bé xinh xắn đến vậy.

“Nhờ hai vị chăm sóc lâu như vậy”, Trường Sinh nói: “Đa tạ”.

Thê tử của người thợ săn cười nói: “Nhờ thần y mà chân ta bình phục được như bây giờ, đứa nhỏ này lại khiến người ta yêu thích. Ngài cần chi phải nói lời cảm tạ?”.

Tiểu Kỳ nghe một lúc dần dần nghi ngờ, hỏi: “Vậy ra, đứa bé này không là con của hai người...”.

“Nha đầu”, Trường Sinh đột nhiên nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng thấy, “Đứa bé này họ Diệp”.

Họ Diệp! Tiểu Kỳ đột nhiên mở lớn hai mắt, cánh tay ôm đứa bé run rẩy.

“Mộ Dung cô nương, cô ấy...”. [@sieunhanu.wordpress |dfbdr4hf

“Đã qua đời”, Trường Sinh nói ngắn gọn: “Cô ấy nói, không thể bỏ đứa trẻ của Vô Trần sống một mình, bất luận thế nào cũng phải chăm sóc cho đứa bé số khổ này... Đứa bé này gọi là Diệp Ôn Đường”.

“Bọn họ... Chôn cất ở đâu?”, giọng Tiểu Kỳ đã nghẹn ngào.

Trường Sinh khẽ mỉm cười, “Sao phải hỏi cái này? Mộ Dung cô nương nói, người nuôi dưỡng đứa bé này, người chính là ân nhân trọn đời của bọn họ. Tất cả đã qua, chỉ bằng cứ quên đi chuyện quá khứ”.

Cứ quên đi, cứ quên đi. [@sieunhanu.wordpress |fbd5r4ge

Tiểu Kỳ kinh ngạc ôm Diệp Ôn Đường, đột nhiên khóc rống lên thảm thiết.

Mộ Dung Ôn Đường, nhất định phải làm như vậy, mới có thể thành toàn cho tình yêu rung động đất trời của cô và Diệp Vô Trần sao?

Nhất định phải chết sao? Các người, tại sao, đều phải chết?

“Lão Trương bọn họ đang tìm người”.

“Ta biết”.

“Ta đã gặp ông ta, ông ta kể Hoắc Thanh Phong tới Tây Trạch, nảy sinh chuyện tốt với Tư Mã Lạc Đồng, sau đó hai người quy ẩn, không để ý tới chuyện thế gian phiền não nữa, Tư Mã Lạc Đồng giải cổ độc cho bọn họ, Hoắc Thanh Phong cũng buông được trách nhiệm nặng nề mà sống ình, bảo lão Trương đem một bức mật hàm về cho Độc Cô Bạch, cũng đã đến lúc xác nhận thân phận Hoàng đế cho hẳn”.

“... Hai người đó đến với nhau sao? Ha ha, xem như tất cả mọi người đều viên mãn”.

“Người định đi đâu?”. [@sieunhanu.wordpress |cfv54r84

“Ta ôm theo đứa bé mồ côi này, đành phải quay về hang ổ cũ thôi. Chỉ cần Lộ Văn Phi không thường xuyên tới quấy rầy ta, thì ngày qua ngày cũng an nhàn tự tại”.

“Độc trong hai người các người chính là ‘Sinh tử tương hứa’, thứ cổ độc này chỉ có thánh nữ Miêu Cương mới có, chẳng biết tại sao...”.

“Không sao, Trường Sinh, ông có tính toán gì chưa?”.

“Ta muốn đi Miêu Cương một chuyến, nghiên cứu chế thuốc giải cổ cho đương kim thánh thượng”.

“Độc Cô Bạch... Hẳn vẫn khỏe chứ?”.

“Người này cần chính yêu dân, có thể xem là một vị hoàng đế tốt”.

“Ừm, vậy thì tốt rồi”. [@sieunhanu.wordpress |f54hthtjh

“Nếu ta tìm ra cách giải cổ độc của người và Lộ Văn Phi, ta sẽ dùng bồ câu đưa tin cho người”.

“Từ Miêu Cương bay đến Tô Châu? Chim bồ câu gì mà siêu vậy a...”.

“Nha đầu!”.

“Được rồi được rồi...”.

“Bảo trọng”.

“Ông cũng vậy, gia gia. Lại đây, Ôn Đường bảo bối, chúng ta về nhà thôi”.

Chương 88

Đường xuống núi quanh co gập ghềnh, trong ngực còn ôm theo một đứa bé chưa biết đi.

Nếu đây chỉ là một đồ vật bọn họ để lại cho cô thì không sao, dù có to thì cũng không ngại gì được, nhưng đứa bé Ôn Đường này thì khác, khát nước liền la làng, đói bụng liền khóc toáng, khó chịu cũng mở to miệng nhỏ khoe hai cái răng cửa ra mà kêu la um sùm.

Thằng nhóc này!

Tiểu Kỷ giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thật sự muốn ném nó vào trong núi luôn, thế là lỡ tai được yên ổn.

Thật sự rất muốn a... Cô khóc ròng, nhắm mắt lại, nhấn tâm nhét đầu ngón tay mình vào miệng đứa bé, coi như là nướm vú cao su đi.

“Không cho khóc!”, cô trợn mắt nhìn nó.

Nhắc tới cũng thật kỳ lạ, Diệp Ôn Đường vốn đang giương nanh múa vuốt cắn ngón tay Tiểu Kỷ, bị cô hung dữ la một câu, đột nhiên không cắn nữa, chỉ chớp chớp đôi mắt to tròn đáng yêu, nhìn chăm chăm vào Tiểu Kỷ.

Diệp Ôn Đường mắt cún con, Tiểu Kỷ mắt cá chết.

Đủ tiêu chuẩn để gọi là mắt to trừng mắt nhỏ.

Đáng tiếc chẳng được bao lâu, trời đã sắp tối, trên người chỉ còn lại mấy đồng tiền, không thể thuê khách điểm ngủ, Tiểu Kỷ lắc đầu, nếu một mình cô thì ngủ đâu cũng được, nhưng còn có Diệp Ôn Đường, e rằng nó không chịu nổi cái lạnh đầu xuân.

Xa xa bên kia, khách điểm Kỷ gia treo đèn lồng đỏ rực, nhìn là biết ăn nên làm ra. Đúng ra thì bây giờ Thanh Phong Các cũng không dám đụng đến cô, nhưng mà... Làm sao cô có thể quên được bao nhiêu chuyện quá khứ?

Khi đó, cô từng nói rằng cả đời không lo, cũng không phải là nói quá.

Thôi bỏ đi, cô cười cười, cái gì cũng bỏ qua đi, tất cả đều quên hết đi, cô cũng lười không hơi sức đâu mà truy cứu ân oán nợ nần nữa.

“Xin lỗi, có ai không?”, Tiểu Kỷ gõ cửa một hộ nhà nông, đến nước này, cô đành hỏi xin tá túc một đêm.

Diệp Ôn Đường lại bắt đầu khóc ròng, ngoại trừ ánh mắt, thằng bé này từ đầu đến chân chẳng có chút kiên nhẫn nào giống Diệp Vô Trần, khuôn mặt xinh xắn tuyết trắng tất nhiên là do giống mẹ, nhưng còn cái vẻ mặt cười cợt bất cần đời là giống ai? Cha nó sao?! Diệp đại hiệp mặc dù hơi lạnh lùng một chút, nhưng cũng không có nụ cười bất cần này a...

Đang suy nghĩ lung tung, hộ nhà nông nọ đã mở cửa ra.

Thoáng chốc, người mở cửa ngây ngẩn, Tiểu Kỷ cũng sững sờ, ngay cả Diệp Ôn Đường cũng không khóc nháo nữa, chỉ mở to mắt nhìn người nọ.

“Thúy, Thúy Hoa?”.

“Hắc, hắc đại thẩm?”. [@sieunhanu.wordpress] dfe48g4g

Chính là bà đầu bếp đao pháp xuất thần nhập hóa ở Tiêu phủ!

“Người nha đầu này!” , bà đầu bếp cảnh giác liếc bên ngoài, rồi kéo tay Tiểu Kỷ, “Mau vào đây!”.

“Này... Không phải là bà đang ở Tô Châu sao?”

“Nhà mẹ ta ở trên núi Phù Vân”, Hắc đại thẩm vui vẻ nói: “Cũng đã gần một năm không gặp, đã có con rồi sao, ôm tới đây cho ta xem”.

Tiểu Kỷ đen mặt, muốn giải thích nhưng lại không biết phải giải thích như thế nào, nên thôi cứ giả bộ giả ngu cho qua. Nói thế nào đi nữa, đã tìm được chỗ ngủ đêm nay, trong cái rủi cũng vớ được cái may.

Bà đầu bếp thuở nhỏ cha mẹ đều mất sớm, chồng cũng đã qua đời, đứa con gái mới một tuổi rưỡi cũng chết non, phải nói là số khổ cực kỳ. May mà bà còn có một chị gái, gả ột người nông dân, cuộc sống nghèo khó nhưng cũng dễ chịu. Ngôi nhà Tiểu Kỷ đang trú bây giờ chính là nhà của chị bà, người trong nhà đã nhiều năm chưa thấy con nít, giành nhau ôm Diệp Ôn Đường, nhìn rất thân mật.

Cho nên lúc bà đầu bếp trở tài nấu nướng lão luyện, Tiểu Kỷ ôm bụng chếp chếp miệng, nhìn là đã thấy thêm, cười híp mắt nhìn bà đầu bếp, nói: “Mới sinh con phải được bồi bổ nhiều”.

...

“Oa”, bà đầu bếp vén áo Diệp Ôn Đường lên, kinh hô một tiếng: “Chẳng trách thằng bé cứ khóc miết, tè dầm rồi...”

Nhìn thấy vệt nước màu vàng vẽ ra bản đồ thế giới trên quần Diệp Ôn Đường, Tiểu Kỷ sững sốt, vội vàng kiểm tra trên người mình xem có bị họa lây hay không, xem kỹ càng xong mới yên tâm xoay người lại trừng mắt với Diệp Ôn Đường, thằng nhóc này mà dám tè dầm lên người cô, cô sẽ tè dầm trả lại trên người nó!

...

Bà đầu bếp tất nhiên không biết được trong đầu cô đang ngổn ngang suy nghĩ khó đỡ này, khẽ mỉm cười nói: “Lần trước người bị bắt, ta lo lắng rất lâu... Cũng may, người phúc lớn mạng lớn, cuối cùng bỏ trốn được ra ngoài”.

Tiểu Kỷ nhẹ nhàng thở dài, nhớ tới chuyện cũ, lúc đó chưa ai chết, nếu như thời gian có thể dừng lại ở đó, cô tình nguyện bị giam trong Tiêu phủ cả đời.

“Tiêu Minh Chủ đã qua đời... Hiện nay Tiêu phủ thế nào?”

Bà đầu bếp lắc đầu, “Rối loạn, tất cả đều rối loạn, lúc đầu trong phủ đốt giấy để tang, tiểu thư thê phải báo thù cho lão gia, giống trống khua chiêng muốn giết Thanh Phong Các, nhưng đến năm ngoái đột nhiên im hơi lặng tiếng, lại xuất hiện một vị công tử”.

Cô ngẩn người, trái tim cuồng loạn nhảy dựng lên.

Bà đầu bếp tiếp tục kể: “Bọn nha hoàn trong phủ cũng phát cuồng, nói rằng chưa từng thấy ai mỹ lệ như vậy... Cậu ta rất giống Niệm Văn công tử, nhưng cũng không hẳn là giống”.

“Người đó... Có khỏe không?”

“Ta cũng không biết, chỉ biết, vị công tử này không muốn nói chuyện tình yêu, thích đi đâu thì đi, tiểu thư suốt ngày chạy theo cậu ta, nếu không phải vì cậu ta không khỏe lắm, chắc cậu ta đã sớm chạy mòn cả Đông Lăng”.

Tiểu Kỷ cúi đầu ẩn giấu vẻ mặt, “Huynh tội gì phải làm vậy”.

Bà đầu bếp nghe cũng không hiểu lắm, cười nói: “Mà cũng không sao, gần đây trong phủ đã lo xong tang sự, cũng nên xung hỉ thôi”.

“Xung hỉ?”

“Ừ, tiểu thư với vị công tử kia trai tài gái sắc, ông trời tác hợp. E rằng không có ai xứng hơn”.

Tiểu Kỷ ngẩn ra, rồi khẽ mỉm cười, “Nói cũng phải”.

“Tháng sau... Sẽ thành hôn”. [@sieunhanu.wordpress]cvb4t7ht

Tháng sau.

Sẽ thành hôn.

Giống như hai đường vân tay ngược nhau, từng thay đổi, từng dây dưa, nhưng cuối cùng cũng chỉ là thoáng gặp nhau.

Cô từng nói cô sẽ quên, cô từng nói cô sẽ từ bỏ.

Lựa chọn của cô, cô không thể hối hận.

Cô gần như đã quên mất một chuyện, mặc dù xảy ra cách đây cũng không lâu.

Tiểu Kỳ gõ cửa phòng Tiêu Linh, ôm theo Dạ Kiếm Ly đang hấp hối, đứng bên cạnh là những tên gia đình không mấy thân thiện của Tiêu phủ, cùng với vài trắng tang tóc bay đầy trời.

Tiêu Linh mặc đồ tang, đứng trước linh đường cười cười, như thể Quan Âm hiện thế.

“Cứu huynh ấy!”, cô quỳ sụp xuống, “Ta van xin cô!”.

Tiêu Linh sững sốt, nhìn Dạ Kiếm Ly, tình cảm dồn nén trong lời nói.

“Chàng đây là...”.

“Tim phổi bị thương, e rằng không chờ được nữa!”, Tiểu Kỳ kéo gấu váy Tiêu Linh, “Cô rủ lòng từ bi...”.

“Ta...”, Tiêu Linh có vẻ khó nói, “Ta làm sao có thể cứu được chàng?”.

“Hỏa Thiềm ngàn năm!”, Tiểu Kỳ vội vàng nói: “Trường Sinh tặng cho Tiêu Minh chủ! Ông ta để lại cho cô! Thế gian này chỉ có nó mới cứu được Dạ Kiếm Ly!”.

Vẻ mặt Tiêu Linh vui mừng, xoay người chạy vào linh đường, nhưng chỉ mấy bước, dần dần khựng lại.

Cứu chàng, chàng cũng thuộc về người khác.

Nàng yêu Dạ Kiếm Ly, còn Dạ Kiếm Ly thì sao?

Một lúc lâu sau, nàng xoay người lại. [@sieunhanu.wordpress] fd1b54ht

Tiểu Kỳ sớm biết Tiêu Linh sẽ như thế, chỉ nở nụ cười.

“Cô...”, Tiêu Linh nhìn cô.

“Ta sẽ bỏ đi”, Tiểu Kỳ nhắm mắt lại, “Chỉ cần cô cứu huynh ấy, muốn ta làm gì cũng được”.

“... Ta làm sao có thể tin cô?”.

“Tin ta?”, Tiểu Kỳ hừ một tiếng, đột nhiên mở mắt, “Ta biết trong lòng cô nghĩ cái gì, cô cứu huynh ấy, ta sẽ biến mất, từ rày trở đi sẽ không xuất hiện trước mặt hai người nữa”.

“Chàng yêu cô sao?”, Tiêu Linh không dám tin, nói.

Tiểu Kỳ khẽ mỉm cười, nụ cười mang theo niềm kiêu ngạo lớn nhất cuộc đời này.

“Phải”.

“Ta không tin”.

“Vậy cũng tùy cô”.

“... Ta sẽ cứu chàng”.

“Đa tạ”.

“Cô không cần cảm ơn ta, ta chắc chắn sẽ không để cho chàng nhìn bất kỳ cô gái nào khác nữa”.

“Vậy thì rất tốt”.

“... Cô đã nói, phải giữ lời”. [@sieunhanu.wordpress] g1bt48jy

“Ừm, ta biết”.

“Nếu ta cứu chàng... Nhưng cô, nhưng cô...”.

“Cô muốn giết Lộ Văn Phi để báo thù sao?”.

“... ”.

“Nếu cô làm được, ta sẽ... Ha hả, chúc cô sớm thành công”.

“Kỷ cô nương”.

“... ”.

“Cô hận ta sao?”. [@sieunhanu.wordpress]fv1rg48rh

“Không hận, chỉ vô cùng cảm tạ cô, cứu huynh ấy, giết Lộ Văn Phi, từ đây tất cả yên bình”.

Cô bước ra cửa, xoay người nhìn lại, Tiêu Linh lo lắng vươn tay, vuốt ve gò má tái nhợt của Dạ Kiếm Ly.

Lúc đó, trời sáng rõ, những mảnh lụa trắng trong linh đường ánh lại ánh nắng mặt trời, chói đến nỗi nóng mắt, cay đến nỗi muốn rơi lệ.

Đừng khóc nữa.

Huynh ấy sẽ sống, chỉ cần huynh ấy còn sống.

Chỉ cần huynh ấy còn sống, cô sẽ không sợ chết, cũng không sợ phải tiếp tục sống.

Dù cho, trong thế giới của cô, không còn có huynh ấy.

Dạ Kiếm Ly.

53. Chương 89 + 90

Chương 89

“A!”.

Tiểu Kỷ trán ướt mồ hôi ngồi bật dậy trên giường, sau cơn ác mộng, toàn thân cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

Ngoài cửa sổ, bóng đêm dày đặc, bà đầu bếp đang ôm Diệp Ôn Đường ngủ say, cô hoảng hồn một lúc, đã lâu lắm rồi chưa gặp ác mộng, vừa này lại mơ thấy Tiêu Linh biết được nếu giết cô thì Lộ Văn Phi cũng chết theo, liền cầm dao rượt theo cô chạy khắp nửa thành Tô Châu.

Quá kinh hãi, cô đứng dậy, xuống giường uống một ngụm nước, cơn buồn ngủ hoàn toàn bay mất.

Aiz nha nha nha, chuyện đã như thế còn nghĩ nhiều làm gì cơ chứ, mình không phải là loại người thương xuân tiếc thu. Tiểu Kỷ cười cười, cô chỉ cần được ăn, vậy là đủ để sống vui vẻ mạnh khỏe cả đời.

Ừm, cô chính là người như thế. [@sieunhanu.wordpress]u9k64jy

Ăn điểm tâm xong, Tiểu Kỷ nhã nhặn từ chối lời kì kèo giữ lại của cả nhà bà đầu bếp, có thể thấy được bọn họ cực kỳ lưu luyến nhóc con Diệp Ôn Đường. Nhưng mà nếu còn dây dưa ở lại đây, e rằng Yên Chi cô nương và tú bà sẽ phát điên mất. Bà đầu bếp suy nghĩ một lát, bảo rằng muốn cùng Tiểu Kỷ về Tô Châu, trên đường có thể chăm sóc nhau cũng tốt.

Ông trời quả nhiên lúc nào cũng đối xử với cô tốt như vậy a, ngay lúc trên người cô không còn đồng xu các bạc nào, liền có người tới giúp.

Trương phu của chị bà đầu bếp ra ngoài thuê xe ngựa. Sau khi bọn họ ôm ấp nựng nịu Diệp Ôn Đường một lúc lâu mới chịu thả ra. Trong lòng Tiểu Kỷ còn đang lo nghĩ, đem theo Diệp Ôn Đường về, biết giải thích thế nào với cái xóm nhà lá ở Vong Ưu lâu đây... Nói rằng cô là mẹ của đứa bé sao? Ách, không phải là không được, nhưng mà sao cứ có cảm giác mình đang lợi dụng Tiểu Diệp? Không đúng không đúng, Tiểu Diệp lớn tuổi như vậy, phải nói là huynh ấy lợi dụng mình thì có, nhưng mà làm như vậy hình như đắc tội với Mộ Dung cô nương? ...

... Suy nghĩ lung tung một lúc rồi không nghĩ nổi nữa.

Quá giữa trưa, đã gần đến cửa thành Tô Châu. Tiểu Kỷ hơi đói bụng, vén rèm lên nhìn phía trước, tình hình gần đây náo động, người ra vào thành đều bị kiểm tra nghiêm ngặt, bên ngoài đã xếp một hàng dài chờ vào thành, cô nhìn Diệp Ôn Đường, nhóc con kia chắc cũng đói bụng, đang khó chịu chu môi, có vẻ sắp khóc rống lên tới nơi.

May mà bà đầu bếp cũng có kinh nghiệm, ôm lấy Diệp Ôn Đường dụ dỗ nó một lúc, theo hàng người nhích đến gần cửa thành. Lão già bán hàng rong đằng trước run rẩy bước vào, cỗ xe ngựa đằng sau cũng chậm rãi tiến lên, một bàn tay cầm khối ngọc bài vươn ra sau bức rèm kiệu, vẻ mặt gã thủ vệ lập tức biến thành chuột nhìn thấy mèo, lập tức tránh đường cho qua.

Hóa ra là người làm quan, Tiểu Kỷ bĩu môi, vén rèm xe ngựa, “Vị quan sai này...”.

“Đi đâu?”, gã thủ vệ lập tức chặn họng. [@sieunhanu.wordpress] dfg51aer

“Mang con về nhà mẹ đẻ”, bà đầu bếp thuận miệng trả lời.

Hai gã thủ vệ khác lên xe ngựa cẩn thận kiểm tra, không thấy gì khả nghi nên gật đầu với gã thủ vệ đứng dưới, chuẩn bị cho vào thành. Tiểu Kỷ cười cười, rốt cuộc cũng được vào thành... Phải kiểm cái gì ăn.

“Khoan đã!”.

Tiểu Kỷ giật thót tim, năm nay, chẳng lẽ cười một chút cũng gây ra họa sao? ...

“Cô...”, thủ vệ giữ lấy vai Tiểu Kỷ, móc ra một tờ lệnh truy nã trong túi, cẩn thận so sánh.

Vẻ mặt gã hoài nghi, liếc mắt với hai gã thủ vệ kia, sau đó cả ba chụm đầu vào nhìn lệnh truy nã. Tiểu Kỷ thấp thỏm nhìn sang, đột nhiên sững sờ.

Trên lệnh truy nã kia cũng không có gì, chỉ có một bức họa, nét bút mộc mạc vẽ ra một cô gái đang nở nụ cười tươi tắn.

Lông mày ngắn mà đậm, mắt không lớn không nhỏ, cái mũi tròn trịa cùng nụ cười tươi để lộ cái lúm đồng tiền bên má phải. Cô gái trong bức họa, rõ ràng chính là Tiểu Kỷ, nhưng cô không có được khí chất linh động như trong tranh, khó trách thủ vệ cũng không dám chắc.

“Này... Cô gái đó, phạm tội gì vậy?”. [@sieunhanu.wordpress] as54f8w

Vẻ mặt gã thủ vệ cổ quái, cũng chẳng trả lời cô, chỉ nhăn mày, “Người thấy có giống không?”.

Thủ vệ bên cạnh lắc đầu, “Không giống, cô ta không có xinh như người trong tranh”.

...

Tiểu Kỷ đen mặt, nhần nhịn.

“Bức họa của Tiểu thư thật là chung chung quá”, thủ vệ thứ ba nói: “Mấy cô gái giống giống như vậy đi qua đi lại đây thành, sao mà tìm ra được?”.

“Nếu là người tiểu thư cần, chắc cũng không xấu vậy đâu, hừm”, gã thủ vệ lại nhìn Tiểu Kỷ một lần nữa, rốt cuộc quyết định: “Không phải chuyện của cô, đi vào đi”.

...

Cô cảm thấy mình rất may mắn. [@sieunhanu.wordpress] x23c1sdf

Nhưng mà tại sao vẫn có chút khó chịu?

Bà đầu bếp ôm Ôn Đường, kỳ quái nói: “Tiểu thư muốn tìm ai vậy, lại còn dùng đến cả người của quan phủ?”.

“Quan phủ mà chịu sai khiến sao?”, Tiểu Kỳ ngạc nhiên hỏi.

“Không chịu cũng không được, thành Tô Châu này trời cao hoàng đế xa, mấy thành xung quanh đều dựa vào Tiêu gia, thành Tô Châu lại là nơi có nhiều nhân vật võ công tuyệt thế, nếu không có Tiêu gia chủ trì thì đã sớm hỗn loạn”.

Tiểu Kỳ ôm một bụng tâm tư quay đầu lại nhìn, cô gái trong tranh tất nhiên là cô rồi, nhưng mà Tiêu Linh muốn tìm cô để làm gì?

Chẳng lẽ... Cảnh tượng trong cơn ác mộng trở thành sự thật rồi sao?

Rùng mình một cái, Tiểu Kỳ thò đầu ra, thúc giục phu xe đi nhanh một chút.

Tạm biệt bà đầu bếp xong, Tiểu Kỳ gõ cửa Vong Ưu lâu. Ban ngày thanh lâu không mở cửa, chỉ có tú bà ngồi gập gù ở cái ghế trước sảnh, sau cửa đột nhiên có người vươn tay ra, đập một cái đau điếng lên đầu cô, quát lên: “Nha đầu lười, lại trốn đi chơi phải không?”.

Tiểu Kỳ rên một tiếng. Tú bà giật mình tỉnh dậy, vừa nhìn thấy Tiểu Kỳ, hai mắt lập tức tóe lửa.

“Cho đi ra ngoài một ngày, quên mất mình là ai luôn rồi hả...”, tú bà vươn tay nhéo lỗ tai Tiểu Kỳ, cô vội rút đầu về phía sau, đụng trúng cái mũi Diệp Ôn Đường, nhóc con không thoải mái, hừ một tiếng đầy khó chịu.

Tú bà và Yên Chi lập tức ngậy ngấn, hai người nhìn trừng trừng đứa bé trong lòng Tiểu Kỳ.

“Đây là...”, tú bà chần chờ nói: “Đó là...”.

“Ách”, Tiểu Kỳ nín hơi cười cười, “Cháu bà con xa của ta”.

Yên lặng ba giây, Yên Chi hét lên một tiếng, xông tới đoạt lấy Diệp Ôn Đường, “Đáng yêu quá đi!”.

Tú bà cũng kích động, “Làm sao, làm sao mà người có thể sinh ra một đứa bé xinh xắn thế hả?”.

“Ồ, ta nói rồi mà, không là con của ta...”. [@sieunhanu.wordpress]asd44fe

“Aiz nha nha, còn xấu hổ cái gì, đích thị là người ăn vụng với anh chàng nào, ha ha”.

“Chúng ta ở đây cũng đâu có coi trọng chuyện trinh tiết, gà mái có thể đẻ trứng được đều gà mái tốt...”.

Cái này thì có liên quan gì a... Tiểu Kỳ trăm miệng cũng không thể bào chữa. Đúng lúc Đào Nhi và Đông Tuyết từ trên lầu đi xuống, Đào Nhi ô lên một tiếng thì thôi, còn Đông Tuyết nổi tiếng là tảng đá ít nói trong thanh lâu, cũng giúp Tiểu Kỳ thông cáo khắp nơi.

“Tiểu Kỳ ôm một đứa con về!!!”.

Quả nhiên, cửa sổ trên lầu lộ ra rất nhiều cái đầu nhỏ tò mò, sau đó vài người bước ra ngoài nhìn xuống, lần lượt hét chói tai rồi nhiệt liệt phóng xuống cầu thang, móng vuốt giày xéo gương mặt đáng thương của Diệp Ôn Đường.

Mọi người hiển nhiên không tin đây là con người khác, Tiểu Kỳ cũng lười giải thích. Cũng không ít cô gái trong kỹ viện có từng có tin vui, nhưng cuối cùng đều phá bỏ bởi vì ảnh hưởng đến miếng cơm manh áo của bọn họ, cả đời không thể có con, là chuyện tàn nhẫn tới cỡ nào đối với một cô gái.

Không có cô gái nào muốn luân lạc tới kỹ viện, các cô đều ích kỷ không tốt, các cô lạnh lùng hèn mọn, các cô sẽ mắng chửi nhau chỉ vì giành giật một vị khách, các cô dùng thân thể của mình chịu tiếng nhơ cả đời. Nhưng các cô cũng chính là những người có số phận khốn khổ nhất cõi đời này, đánh cược cả danh tiết phụ nữ, chỉ để sinh tồn.

Ôn Đường a, nhìn đi, được nhiều người thương yêu như vậy.

So với cô, nó còn hạnh phúc hơn nhiều.

Đám đông cuối cùng cũng tản bót ra, Diệp Ôn Đường thành công đoạt mất cái khăn của tú bà, bà cũng không keo kiệt lấy mật ong cất giấu nhiều năm ra cho Ôn Đường ăn. Tiểu Kỷ vừa nghe vậy, đôi mắt tóe ra hình trái tim muốn bay sang ăn chung, lại bị Đào Nhi bà tám kéo tới hỏi chuyện mấy ngày qua, đành phải nhìn Diệp Ôn Đường cười sung sướng biến mất sau khúc quanh cầu thang.

Tiểu Kỷ kể lể với Đào Nhi xong, liền chạy thẳng tới phòng bếp, trên cửa sổ bày hai đĩa đồ ăn nóng hôi hổi, đó là món ăn chuẩn bị cho khách quý. Sống ở kỹ viện cũng có cái hay của nó, đến kỹ viện vừa có thể của trai đẹp còn được ăn cơm, đến quán ăn chỉ có thể ăn cơm chứ chưa chắc có thể của trai đẹp.

Đại nương ở nhà bếp đã sớm phòng cô như phòng trộm, thế nhưng vẫn bị cô chôm mắt hai cái bánh quế hoa[1], trong thanh lâu lại nghe được tiếng nửa thật nửa giả tức giận mắng chửi của đại nương, Tiểu Kỷ cười vui vẻ, chạy về căn phòng nhỏ dành cho nha hoàn rồi đóng chặt cửa.

Ăn bánh xong, bò lên chần đệm, lấy ra một vật gì đó bên dưới gối.

Một vật lạnh như đá, nhẵn mịn, nhưng có thể khiến cho trái tim cô ảm áp.

Bởi vì nó mang hơi thở của một người.

Mặt nạ bạch ngọc.

Đêm qua không có nó, cô cũng không ngủ ngon được.

Tiểu Kỷ cười cười, nhẹ nhàng cầm mặt nạ, chui vào trong chăn.

Vừa nhắm mắt lại, liền khò khò ngủ mất.

Chú thích:

[1] bánh quế hoa: gần giống như thạch, rau câu

Chương 90

Khí lạnh đầu xuân từ từ tan rã, sắc trời đã có chút ảm áp, các cô nương cũng không cần phải mặt quần áo mùa đông thật dày nữa, người nào có sức khỏe tốt đã có thể mặc áo lụa mỏng thướt tha, ví dụ như nha hoàn Đào Nhi của Đông Tuyết cô nương.

Buổi sáng, tú bà Vong Ưu Lâu đóng cửa như mọi ngày, ngáp một cái chuẩn bị trở về phòng chợ măt.

Phía trên, bóng dáng Đào Nhi bước vào phòng của giai nhân Yên Chi đầu bảng, nhưng chỉ một khắc sau, giai nhân liền nổi giận đùng đùng chạy xuống lầu. Không cần phải hỏi, khẳng định là Tiểu Kỷ lại lên giường nữa rồi.

“Má má!”, Yên Chi nhìn thấy tú bà, “Má không quản được cô ta!”.

“Má cũng muốn lắm chứ bộ”, tú bà vừa nói vừa bước lên lầu, “Nhưng con nhìn xem cô ta thể kia, đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng, vừa xoay người đi là lại làm biếng ngay”.

Yên Chi theo đuôi tú bà lên lầu, “Không lẽ má cứ mặc kệ cô ta như vậy sao?”.

Tú bà buồn ngủ đẩy cửa phòng mình ra, “... Mà cũng nói, phụ nữ vừa sinh con xong, nên nghỉ ngơi bồi bổ một chút”.

Nói tới đây, hai người không hẹn mà cùng nhìn về cục bột tròn trịa hồng hào trên giường tú bà, vẻ mặt lập tức thay đổi.

“Tiểu Ôn Đường, cho bà ngoại ôm một cái nào”, tú bà ôm lấy Diệp Ôn Đường, cười tươi như hoa.

“Nào, cho dì ôm một cái nữa”, Yên Chi dịu dàng đón lấy Diệp Ôn Đường, “Nhóc con à, vẻ ngoài của con xinh như thiên thần, không được lười biếng như mẹ con nha”.

“Tiểu Kỷ nói nó không phải là con của cô ta, nhưng mà má cũng không tin lắm...”.

“Nhưng nếu nó thật sự là con của cô ta, con cũng không dám tin...”.

“Rốt cuộc là...?”.

“Hay là nhất được...”.

...

Cùng lúc này, một con mèo lười nào đó đang ngủ chèo queo trên giường, đột nhiên hắt hơi một cái.

Hắt hơi xong, bao nhiêu cơn buồn ngủ cũng bay theo mất. Cô hùng hùng hổ hổ đứng lên, mặt nạ bạch ngọc rớt xuống đất, vội vàng nhặt lên phủi phủi, cẩn thận lấy mảnh vải bọc lại, nhét xuống dưới gối.

Cảm thấy hơi hơi đói bụng, Tiểu Kỳ bước ra khỏi phòng, trời đã sáng thế này rồi sao? Cô vươn vai một mồi, sau đó chậm rãi mò tới nhà bếp.

Thật là nhớ món thịt viên Dương Châu, mà thôi, dù sao đồ ăn của Vong Ưu lâu cũng nổi tiếng trong vùng. Con mèo lười Tiểu Kỳ ló đầu lên ngoài cửa sổ, không khác gì một tên trộm, nhanh tay vồ lấy một cái bánh vân phiến[1], rồi vội vàng ngồi thụp xuống.

Ngồi im một lúc lâu không dám động đây, bánh sắp bị bóp nát ra tới nơi, nhưng vẫn không có tiếng la hét của đại nương nhà bếp.

Dựa theo kinh nghiệm lâu nay, đại nương nhất định sẽ nhanh chóng phát hiện ra đồ ăn sáng bị thiếu mất một miếng, lập tức rống lên sư tử Hà Đông, một tiếng “Tiểu Kỳ” sang sảng vang dội bầu trời.

Nhưng hôm nay lại yên tĩnh lạ thường. Tiểu Kỳ vội vàng nhét bánh vào trong miệng, đứng lên ngó vào nhà bếp.

Bọn nha đầu trong nhà bếp đều tụ lại một chỗ, không biết đang líu ríu bàn luận cái gì.

Tiểu Kỳ vừa định bước tới hỏi, đột nhiên ngoài sân trước có tiếng mở cửa rầm một cái, bên trong Vong Ưu Lâu bỗng dưng rầm rập tiếng chân như sấm dậy, hình như tất cả mọi người đều chạy ra đại sảnh.

Đây là một chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Cô cũng chạy theo mọi người ra đại sảnh, trước khi đi dĩ nhiên cũng không quên tiện tay chộp thêm vài cái bánh phù dung[2], ăn ngấu nghiến suýt nữa nghẹn đến nuốt không trôi.

Mấy cô nương tụ lại thành một vòng tròn, chờ Tiểu Chi vừa mới chạy về ra sức thở hổn hển xong, liền ào ào nhào tới hỏi.

Tiểu Chi suýt chút nữa cắn trúng lưỡi, sau khi quát mọi người im lặng, mới liếm đôi môi khô nẻ, thấp giọng nói: “Bên Phẩm Tú Phường đưa ra Hồng Tụ cô nương!”.

Mọi người lập tức xôn xao, tú bà ngáp dài, lười biếng hỏi một câu: “Vậy còn Thường Thúc Các thì sao?”.

“Là Thanh Thanh cô nương!”.

Sắc mặt Yên Chi cứng đờ. Tiểu Kỳ không hiểu đã xảy ra chuyện gì, cười hì hì bước tới, “Cô nương, có chuyện gì vậy?”.

Nàng cũng không để ý đến cô. Tú bà vội vàng hỏi tiếp: “Thanh Thanh? Ông trời ơi... Cô ta nhất định sẽ diễn một bài Vũ Văn Lộng Mặc[3]. Má đoán Hồng Tụ cũng sẽ múa cho xem...”.

“Oa, má má thật là lợi hại”, Tiểu Chi không quên nịnh nọt, “Vừa đoán đã trúng phóc”.

Nhưng tú bà cũng không vui vẻ lên nổi, “Hai bà già chết tiệt ở Phẩm Tú Phường với Thường Thúc Các quả thật là biết hành hạ người ta...”.

Tiểu Kỳ càng nghe càng không hiểu, vội vàng chọt chọt bà tám Đào Nhi bên cạnh, “Chuyện gì vậy?”.

Đào Nhi cười thần bí, “Cô không biết hả? Aiz, Vong Ưu Lâu này, cũng chỉ có một mình cô ngày ngày ngủ nướng không biết trời trăng gì...”.

“Rốt cuộc là chuyện gì?”. [@sieunhanu.wordpress]fb54fhth

“Hơn mười ngày nữa là tới ngày thành Tô Châu lựa chọn hoa khôi, ừm, không ít thanh lâu phường các xa gần đều đẩy giai nhân của mình lên bảng, nghe nói bậc quyền quý ngoài thành cũng đến xem, nếu như được chọn, sau này không cần phải sống chết kiếm tiền ở kỹ viện... Nói không chừng còn có thể tốt phước gả ột nhà nào đó”.

Tiểu Kỷ bưng tỉnh ngộ, hóa ra những người này đang thám thính tình hình quân địch.

Không cần phải hỏi, Vong Ưu Lâu tất nhiên sẽ đưa Yên Chi cô nương đi tham dự. Chà, nếu Yên Chi được chọn đi tham dự, vậy mình có bị ảnh hưởng gì không? Dám cá là sẽ bận tới mất tới mũi theo nàng. Tiểu Kỷ suy nghĩ một chút, bỗng dưng chợt dạ nhếch miệng cười với Đào Nhi, nhắc chân định chuẩn mắt.

“Tiểu Kỷ”.

Người nào đó tê rần cả lưng. [@sieunhanu.wordpress]bfd548rhr

“Người nói xem ta phải chuẩn bị thế nào đây?”.

Tiểu Kỷ cứng ngắc xoay người lại, “Cô nương quốc sắc thiên hương, chỉ cần đứng đó là đủ để chìm hết mấy cô nàng dung chi tục phần tâm thường kia rồi, đâu cần chuẩn bị gì cho phiền phức”.

“Phải không vậy? Ha ha ha ha ha ha”, Yên Chi cười vui vẻ.

“Ha ha, ha ha ha ha, ha ha ha ha ha ha”, Tiểu Kỷ cũng cười nịnh hót.

“Bớt nói nhảm đi!”, Yên Chi túm lấy cổ áo Tiểu Kỷ, “Đi theo ta... Chuẩn bị bút mực!”.

Thế cho nên, Tiểu Kỷ lại bắt đầu kiếp sống rèn luyện đau thương.

Quả thật có những kẻ trăm phương nghìn kế muốn chen vào xem! Tiểu Kỷ nhe răng nhếch miệng đuổi hết bọn họ ra ngoài, xoay người lại thấy Yên Chi thản nhiên cười, cũng chẳng thèm liếc mắt tới một cái.

Yên Chi cô nương đứng đầu bảng Vong Ưu Lâu đã ba ngày nay không tiếp khách, có thể tưởng tượng ra một đám si tình hấp hối sắp chết đến nơi.

Yên Chi lau hai vết mực trên mặt, chợt nhìn lại nét vẽ mang hơi thở rối loạn của mình. Xem ra, muốn so tài với tài nữ Thanh Thanh cô nương của Thượng Thúy Các, thật sự không có cửa.

Còn khiêu vũ là thứ tất cả các cô nương đều biết, nhưng Hồng Tụ cô nương của Phẩm Tú Phường là người lợi hại nhất. Muốn vượt qua người ta trong vòng vài ngày, cũng không có khả năng.

Vậy thì...

“Cô nương à, ta nói, chọn hoa khôi không phải là luyện xiếc, cô đội chén lên đầu làm gì a...”.

“Nha đầu ngốc, Yên Chi cô nương đang luyện dáng đi”, Đông Tuyết dựa cửa xem náo nhiệt, chậm rãi nói: “Tiểu Kỷ, còn không mau lau mồ hôi cho cô nương nhà người”.

Hoa khôi hay không nói cho cùng cũng xuất thân từ kỹ viện, thật sự sẽ có loại đàn ông không để tâm đến chuyện này sao? Tiểu Kỷ nghi hoặc gãi gãi đầu, đột nhiên nghĩ ra một kế hoạch, ngắt một bó hoa tươi bên cửa sổ, cười thần bí.

* * *

Mười ngày trôi qua trong chớp mắt. [@sieunhanu.wordpress]dfbdr4r4

Tất cả mọi người đều trông ngóng đến buổi tối, trên đường cái của thành Tô Châu chưa bao giờ xuất hiện nhiều mỹ nữ như vậy, nhưng những cái tên mỹ lệ đứng đầu bảng vẫn còn đang núp trong kiệu nghỉ ngơi dưỡng sức. Xem ra, người cổ đại cũng biết cách tạo ra cảm giác bí ẩn.

Địa điểm thi chọn hoa khôi là ở quán rượu Kỷ gia. Tú bà của Phẩm Tú Phường đã đến từ sớm, đang câu được câu không tán gẫu với tú bà của Thượng Thúy Các.

“Ta nói, Tiểu Tửu Hồng à, Thanh Thanh nhà muội chuẩn bị đến đâu rồi?”.

Tú bà Thượng Thúy Các cười toe toét, “Lâm tỷ tỷ lại còn lấy cái biệt danh lúc trẻ ra trêu chọc muội sao? Nghe nói nha đầu Hồng Tụ nhà tỷ cũng rất lợi hại mà”.

“Con bé đó, đi đứng cũng không xong, đầu đau chết”, tú bà Phầm Tú Phường cười nói, đột nhiên ra vẻ bí mật dựa sát vào tú bà Thường Thúy Các, “Sao không thấy cô nương của Vong Ưu Lâu tới?”.

“Hừ, Tiểu Như Ý của Vong Ưu Lâu, lúc trẻ rất tài hoa, lần này lựa chọn hoa khô, vậy mà không hề có chút tin tức gì của bà ta”.

“Phải rồi, năm đó ba người chúng ta là ba đóa kỳ hoa của Tô Châu... Tiểu Như Ý chính là bông hoa đỏ nhất!”.

Tiểu Kỷ đi ngang qua bên cạnh, vô tình cảm thấy ớn lạnh bên tai: Ba đóa hoa này quả nhiên kỳ lạ.

Tú bà, cũng chính là Tiểu Như Ý trong lời đồn đại, mặt mày hớn hở bước vào quán rượu Kỷ gia.

Ba đóa kỳ hoa năm đó rốt cuộc gặp lại nhau, không khí trong phòng bỗng dưng kỳ quái, ba lão tú bà trước dùng ánh mắt thăm hỏi nhau một phen, sau dùng những câu khách sáo đối trá kinh khủng.

Tiểu Kỷ không hơi đâu nghe mấy bà già này nói nhảm, xoay người bước ra khỏi quán rượu Kỷ gia, quẹo sang khách điểm Kỷ gia, Yên Chi đang bày biện phòng. Nghe nói buổi tối không có đồ ăn, liền sai Tiểu Kỷ ra ngoài mua bánh trái gì đó về, đó cũng chính là việc Tiểu Kỷ thích làm nhất.

“Không được mua bánh thịt[4]“, Yên Chi hung hăng dặn.

Không mua thì thôi, trên đời đâu phải cô chỉ biết ăn vụng mỗi món bánh thịt đâu?

...

Tiểu Kỷ ngân nga một điệu hát dân gian, trong tay xách một cân mút hoa quả, ách, hình như là đã nhẹ bớt hai lạng.

Cô còn thuận tiện mua một ít kẹo dẻo, định bụng sẽ tìm Diệp Ôn Đường ôn lại chút tình cảm “mẹ con”.

Từ đằng xa, một cỗ kiệu dừng trước khách điểm Kỷ gia, cỗ xe ngựa đằng sau kiệu nhìn rất quen mắt, cô ráng nhớ lại, hình như rất giống cỗ xe ngựa xếp hàng ngay trước xe mình cái hôm trở về Tô Châu với Hắc đại nương.

Kỷ gia sai một tên phụ việc ra nghênh đón, kính cẩn vén rèm.

Không có gì kỳ lạ, nhưng có tiếng ho khan rất nhỏ vang ra.

Thân thể Tiểu Kỷ chấn động mạnh, suýt nữa đánh rơi mút hoa quả trong tay.

Người đó đứng khá xa, cơ hồ không thể thấy rõ mặt mũi.

Nhưng khi hắn đứng lên, áo choàng trắng nhẹ nhàng lay động, gương mặt thanh tú tao nhã ngẩng lên, nhìn kỹ hai chữ “Kỷ gia”, một lúc lâu sau, khẽ cong khóe miệng.

Một nụ cười khuyếch thành.

Không ngờ người vẫn thích cười như thế, Độc Cô Bạch.

Chú thích:

[1] bánh vân phiến:

54. Chương 91 + 92

Chương 91

Màn đêm buông xuống.

Phía trước quán rượu Kỷ gia đã dựng lên một cái khán đài từ sớm, đèn lồng đỏ rực tỏa sáng một vùng, không khí rất náo nhiệt. Các nhà quyền quý cũng lần lượt kéo đến khách điểm Kỷ gia, đã có chút sự nhiều miếu ít. Cũng may chương quỹ khách điểm đã sớm đoán trước việc này, đều sắp xếp thỏa đáng.

Các cô nương ở Vong Ưu Lâu cũng được xếp phòng dàng hoàng, Yên Chi có chút kỳ lạ, tuy nàng nói rằng không hài lòng với kế hoạch của Tiểu Kỷ, nhưng lúc tập luyện còn miễn cưỡng chấp nhận, vậy mà đến lúc này rồi cũng vẫn thẹn thùng, cứ trốn ở trong phòng không chịu đi ra ngoài xem náo nhiệt.

Tú bà đứng từ xa nhìn tới khán đài, ánh mắt mòng ảo. Bà lại tiếp tục chép miệng, “Nhớ năm đó ta là một trong ba đóa kỳ hoa của Tô Châu...”.

Người qua đường nhìn khinh bỉ: Mắt thẩm mỹ năm đó, chắc là hơi bị thấp a...

Đối diện khán đài có tổng cộng sáu chỗ ngồi, dành cho những người có quyền thế địa vị cao nhất. Lúc này chỉ còn trống năm ghế, đã có một người ngồi ghế ngoài cùng, yên lặng một mình uống rượu.

Về mặt người này rất bình thản, thoạt nhìn không giống như đến xem hoa khôi. Nhưng cũng không ai để ý đến cảm giác đó, vì khi người đó vừa ngẩng gương mặt tuấn đạt có chút âm tà, không ít cô nương đã đỏ râm râm.

Có thể người khác không biết, nhưng các cô nương trong Vong Ưu Lâu đều rõ, vị công tử này chính là người thường xuyên đến tìm Yên Chi cô nương – Lộ Văn Phi.

Tú bà vui vẻ ra mặt, bà đã nói vị công tử này không đơn giản mà, không ngờ có thể ngồi ở vị trí đó, xem ra Yên Chi đã có thêm một phần thắng.

Bóng đêm dần dần đặc quánh, dưới khán đài càng lúc càng đông người đến xem. Mấy tú bà đều thoả thuê mãn nguyện đứng trong cánh gà, tự tin đăng ký cho giai nhân nhà mình, tú bà Vong Ưu Lâu cũng không ngoại lệ, mặc dù bà vẫn còn hơi không yên lòng về kế hoạch của Tiểu Kỷ, nhưng chuyện đã tới nước này, chỉ có thể tiếp tục cố gắng thử xem.

Tiểu Kỷ ở trong phòng ôm chần, từ khung cửa sổ nhìn xuống khán đài phía dưới, tựa hồ muốn tìm bóng dáng một người, nhưng rồi lại sợ sẽ nhìn thấy người đó.

Phía trước khán đài, đột nhiên xuất hiện một cỗ kiệu.

... Chẳng lẽ?! Có co quắp người trong chần, chăm chú nhìn không dám chớp mắt.

Rèm vén lên, lộ ra một đôi giày màu vàng nhạt.

Nhưng lại là một cô gái. [@sieunhanu.wordpress] v2df4g5

Chương quỹ của quán rượu Kỷ gia và khách điểm Kỷ gia đều cúi đầu khom lưng đứng trước cửa, kính cẩn còn hơn hoàng thượng giá lâm.

“Bà chủ Kỷ”, một công tử trẻ tuổi giờ quạt lên, “Sao lần này rảnh rồi ghé chơi vậy?”.

Cô gái kia cười khúc khích, bước ra khỏi kiệu, vẻ mặt lãnh diễm yêu mị cuồng dã. Trong lòng Tiểu Kỷ thót lên, chẳng lẽ đó chính là người mà Tiểu Hồng và Lộ Văn Phi nhờ giả mạo cô – Kỷ Thủy Nhi? Cái tên dịu dàng như thế, quả thật không phù hợp với gương mặt nàng ta.

“Chuyện làm ăn nhà mình đương nhiên là mình phải quan tâm, Vương công tử gần đây có khỏe không?”, Kỷ Thủy Nhi cười nói.

“Rất khỏe, nếu không làm sao có sức tới thưởng thức giai nhân?”.

“Nói cũng phải”, Kỷ Thủy Nhi mỉm cười khoát tay với hai chương quỹ, lời nói và cử chỉ của nàng ta mạnh mẽ như sấm rền gió cuốn, xem ra làm ăn buôn bán rất tốt, có khi còn tốt hơn nhiều so với Tiểu Kỷ trước kia.

Tiểu Kỷ đang suy nghĩ, đột nhiên trên tay đau nhói, hóa ra là Diệp Ôn Đường đã ngủ dậy, đang dùng bàn tay không hề non mềm của cô để mài luyện mấy cái răng cửa mới mọc.

Bóc một cục kẹo dẻo nhét vào trong miệng thằng bé, Tiểu Kỷ cảm thấy lo lắng không yên, dự dõ Diệp Ôn Đường xong, cô bò xuống giường, định bước ra ngoài lấy chén nước uống.

Vừa mới mở cửa, một đám người áo váy xanh lè ào tới vây lấy cô, líu ríu muốn túm cô tới chỗ trang điểm.

“Cô nương”, Tiểu Kỷ kêu thăm thiết: “Ta đã nói ta không diễn mà...”.

“Không đủ người”, Yên Chi nhướn lông mày tinh tế, “Xong ngày hôm nay, chờ xem ta xử đẹp người thế nào”.

Ý kiến Tiểu Kỷ chính là: hoa tươi cần có lá xanh làm nền thì mới nổi bật vẻ kiều diễm, thậm chí nếu cần thì dùng cốt trâu làm nền cũng được. Thế nên Yên Chi chính là bông hoa tươi, lấy nàng làm tâm, các cô nương khác bao gồm cả Tiểu Kỷ làm lá xanh chung quanh, điều khiến Tiểu Kỷ bất mãn nhất là tú bà cảm thấy cô là cái lá xanh nhất trong đám các cô nương, cho nên xếp cô vào đứng giữa.

Phía cánh gà.

Hóa ra Kỷ Thủy Nhi tới đây làm người dẫn chương trình, việc này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, chỉ có điều, nàng ta vừa nói vừa liếc nhìn Lộ Văn Phi, cảm giác như giữa hai người này có gian tình.

Từ chỗ của Tiểu Kỷ chỉ có thể nhìn được bốn chỗ ngồi trước khán đài, gần nhất là Lộ Văn Phi không ngừng uống rượu, Tiểu Kỷ tràn đầy hi vọng nhìn hắn, chỉ mong hắn bất cẩn sặc chết. Bên cạnh hắn là một lão già bụng phệ lạ hoắc, vẻ mặt dâm tà chẳng phải là người tốt lành gì. Cô khẽ rướn người, đầu bên kia là một công tử cũng không quen mặt, vừa nhìn đã thấy bộ dạng như một kẻ miệt mài quá sức thân thể suy kiệt, đại khái cũng không phải là kẻ tốt.

Ở giữa còn lại ba chỗ trống. [@sieunhanu.wordpress] as4d4w4f

Một chỗ đương nhiên là dành cho Độc Cô Bạch, Tiểu Kỷ cảm thấy đau đầu, vậy hai chỗ còn lại... Sao cô lại có linh cảm xấu thế này?

Kỷ Thủy Nhi vẫn đang nói lời khách sáo, nhìn từ đằng sau, bộ váy áo của nàng ta thật sự rất đẹp, mấy tiểu cô nương bên cạnh cũng nhìn mà chảy nước miếng.

Mở màn là tiết mục ca múa, không khí bắt đầu nóng lên. Kỷ Thủy Nhi giới thiệu đôi chút về mấy kỹ viện trong vùng, đang nói đột nhiên khựng lại, tất cả mọi người cũng ngoái đầu nhìn theo, chắc là Độc Cô Bạch đến, Tiểu Kỷ lùi về sau, đang suy nghĩ xem nên cải trang hay giả bộ thế nào...

“Đã tới rồi, mong bà chủ Kỷ không trách”.

Đào Nhi đang hí hả lôi kéo Tiểu Kỷ, muốn nghe cô kể lể một chút chuyện tập luyện để thỏa mãn tính hiếu kỳ. Không ngờ Tiểu Kỷ đột ngột nắm tay lại thật chặt, cứ đứng bất động.

Giọng nói này, tựa như một cái bóng đen đến từ nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn cô.

“Tiêu tỷ tỷ nói gì vậy? Tỷ tới đây là cho Thủy Nhi mặt mũi lấm rồi, mau ngồi đi”.

“Ừ”.

“Ồ... Vị này chính là Dạ... Công tử?”. [@sieunhanu.wordpress] as2d154

Trong tai Tiểu Kỷ, tiếng bàn tán xôn xao còn sót lại dưới khán đài hoàn toàn biến mất, giống như mọi người đều bị đóng băng.

Bốn bề kinh diễm.

Về kinh diễm này quá mức quen thuộc.

Quen thuộc đến mức trái tim đập rối loạn, muốn lui bước, muốn trốn tránh, nhưng không thoát được giây phút này.

Bên đó, Tiêu Linh cười cười ngồi xuống ghế, dung nhan tuyệt mỹ. Trước đó không lâu nàng còn muốn giết Lộ Văn Phi báo thù cho cha, thế mà bây giờ ngồi bên cạnh Lộ Văn Phi, vẫn cười nói tự nhiên. Bên cạnh tay phải của nàng, còn có một ống tay áo màu đỏ, đỏ đến mức khiến người ta kinh tâm động phách.

Tiểu Kỳ chỉ liếc thoáng qua, rồi quyết tâm xoay người, để mặc Đào Nhi lôi kéo mình đi.

Chỉ sợ càng nhìn lâu, càng không nhịn được bao nhiêu ám ức tủi khổ trong lòng bấy lâu nay.

“Chưa đủ xanh hả?”, tú bà cảm thấy lạ, nhìn một đám “lá xanh” vui vẻ náo nhiệt gắn thêm lá cây lên trên trang phục diễn.

“Kỷ tỷ tỷ nói, gắn thêm nhiều nhìn chuyên nghiệp hơn”.

“Chuyên nghiệp? Nghĩa là sao?”, tú bà trợn mắt.

“Tụi con cũng không biết, ừm, Kỷ tỷ tỷ đang ở bên kia kia”.

Tú bà ngó sang, chỉ thấy một cái cây xanh lè, không thấy Tiểu Kỳ đâu, “Ồ đâu cơ?”.

“Đó đó”, cô nương “lá xanh” chỉ chỉ vào “cây đại thụ” xanh lè đó.

Tú bà nhìn kỹ lại, cái cây xanh lè này quả thật có chân, đang động đậy, hơn nữa lại được hóa trang quá kỹ, cành lá dài che hết cả mặt.

“Tiểu Kỳ, người đi hát bội hả?”. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2014/04/24/"]dfr48r4gg

“Hử?”, cây đại thụ mở miệng nói chuyện: “Ta toàn tâm chuẩn bị diễn mà, thôi ta đi xem Yên Chi cô nương thế nào rồi”.

“Đi đi”, tú bà chưa kịp hoàn hồn, mãi mới dặn thêm một câu: “Đừng có dọa Yên Chi a”.

...

Đúng như dự tính, mấy cô nương lầu các khác không tính là địch thủ, cũng chỉ làm liều đi thi đấu bằng dung mạo của mình, chỉ có các cô nương của Vong Ưu Lâu, Phẩm Tú Phường, Thường Thúc Các là có tên đứng đầu bảng.

Lúc này Hồng Tụ đã trình diễn xong màn khiêu vũ, Thanh Thanh đang vẽ tranh, vừa vẽ vừa ngâm thơ, phía dưới có không ít thư sinh rung đùi đắc ý, hô to khen ngợi.

Tú bà đứng sau cánh gà khinh thường hừ lạnh, văn văn thơ thơ thì có ích gì, vào đến cửa kỹ viện rồi, không phải cũng đều lên giường cả sao.

Rốt cuộc Thanh Thanh cô nương diễn xong bước xuống đài. Tú bà bắt đầu căng thẳng, nhìn tới sáu chỗ ngồi phía trước sân khấu, không khỏi sửng sốt.

Một vị bạch y công tử mới vừa ngồi xuống, nhìn người này...còn xinh đẹp hơn con gái. Mấy người còn lại trên ghế là ai a? Không nói đến Tiêu Linh sắc đẹp mỹ người, mà nói tới mấy vị công tử ngồi bên cạnh nàng, nhất là vị công tử vận áo đỏ, chẳng lẽ là thần tiên hạ phàm sao?

Đây mà là thi chọn hoa khôi sao? Rõ ràng là thi chọn mỹ nam...

Một trận sương mù phun lên. Tú bà hoàn hồn, căng thẳng nhìn lên đài.

Để tạo ra hiệu ứng mờ ảo như giấc mộng, khổ thân một tiểu nha đầu ngồi dưới khán đài liều mạng quạt khói lên.

Nhiều khói hương như vậy, tổn không ít bạc đầu nha, tú bà khóc ròng.

Người phía dưới chưa từng nhìn thấy tiết mục sáng tạo thế này, tất cả đều chú tâm, mở to mắt chăm chăm nhìn lên đài.

Đột nhiên, xuất hiện... một cái cây.

Mọi người đổ mồ hôi, cái cây này giật giật, lắc lè bước sang bên cạnh. Sau khi cái cây này di chuyển sang một bên, mọi người lại nhìn thấy “mặt” của một cái cây đại thụ khác, mắt nhỏ miệng rộng, không xấu nhưng cũng tuyệt đối không đẹp.

Cái cây đại thụ không xinh đẹp đó lắc lắc vòng eo cứng ngắc, cố gắng xây dựng không khí chốn bồng lai tiên cảnh.

Phía dưới đã có người không nhìn được, bàn tán xôn xao, cây đại thụ trên sân khấu cố gắng lắc đến nỗi sắp gãy thất lưng.

Đột nhiên vang lên một tiếng đàn u oán, giai điệu xé rách màn sương mù, du dương triền miên.

Yên Chi vận một bộ áo lụa thanh nhã, trên mặt đeo mảnh lụa trắng, ngồi trong lớp sương mù, nhẹ nhàng khảy đàn, như một nàng tiên không hề biết đến khói lửa thị phi trần thế.

Tiểu nha đầu phía dưới quạt thật mạnh một cái, làn gió cuốn qua, mảnh lụa trắng che mặt Yên Chi nhẹ nhàng rơi xuống, nàng ưm một tiếng, âm đàn bỗng dừng im bất. Giống như vừa muốn tiếp tục nhưng vừa ngưng ngừng, dáng vẻ mờ ảo mà luống cuống, da thịt không hề son phấn mà vô cùng mịn màng, côi đời này còn có gì mỹ lệ như thế nữa đâu?

A, rất muốn bước lên nhặt mảnh lụa trắng cho nàng, khi đưa trả thuận tiện nắm chặt bàn tay nhỏ bé kia, dù chết cũng đáng.

Những suy nghĩ như thế bắt đầu nảy nở dưới khán đài, nhưng không có ai dám gây ra tiếng động, tất cả mọi người đều nhìn đến ngây ngẩn.

Ngoại trừ vị công tử diện áo đỏ.

Từ khi bắt đầu ngồi xuống ghế, vị công tử đó vẫn giữ nguyên vẻ mặt mệt mỏi chán chường.

Chỉ hững hờ liếc nhìn một cái. Ánh mắt lạnh nhạt. Lông lẩy phong hoa.

Chương 92

Sương mù dày đặc trong bóng đêm, tiếng đàn Yên Chi theo gió, khiến người ta say lòng.

Lão già bụng phệ gọi là Phùng lão gia, vị công tử miệt mài quá sức gọi là Vương thiếu gia, hai người đều bày ra vẻ mặt “không phải Yên Chi thì không cưới”. Còn vị bạch y công tử bên cạnh lại cứ nhìn Yên Chi chăm chăm, thoạt nhìn có vẻ rất chuyên chú, khóe miệng cong lên một nụ cười hoa mỹ lạ thường.

Nhưng nhìn kỹ lại thì không giống như đang ngắm Yên Chi.

Ngay cả Lộ Văn Phi ngồi gần nhất, cũng chỉ cúi đầu uống rượu, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Linh bên cạnh.

Tim tú bà nhảy loạn xạ trong lồng ngực, nếu như tối nay thành công... Vong Ưu Lâu chắc chắn sẽ vang danh tứ hải. Nhưng mấy vị đại gia trên khán đài... Hình như không có hứng thú a?

Thất lưng của Tiểu Kỳ... sắp gãy đến nơi rồi.

Sao mấy cái cành cây này cứ làm khó cô vậy, không cẩn thận chút là bị đâm vào mắt.

Hơn nữa, cô cũng không dám nhìn xuống dưới khán đài, liếc một cái cũng không dám liếc. Chỉ nhìn trừng trừng xuống mũi chân mình, trong lòng lăm lăm bấm “mau kết thúc đi”, cô sẽ lập tức ôm Diệp Ôn Đường bỏ trốn, không bao giờ dám mò đến đây nữa.

Tên nào nói câu nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, tên nào, tên nào nói... Cô khóc ròng, sớm biết thế này, có đánh chết cũng không trốn ở Tô Châu.

Khúc nhạc của Yên Chi đã sắp đến hồi kết, Tiểu Kỳ thở phào một cái.

Kết thúc thuận lợi, mấy cây đại thụ xếp thành một hàng, nhẹ nhàng khom người chào.

Lúc đứng dậy, vì Tiểu Kỳ không muốn gây sự chú ý, đành phải ngẩng đầu giống mọi người, cố ý tránh né không nhìn đến vị công tử áo đỏ hoa lệ, người nào đó hình như cũng bị sắc đỏ của chính mình làm lóa mắt nên không nhận ra. Tiểu Kỳ cười cười, liếc mắt một cái, liền nhìn thấy ánh mắt biết cười của Độc Cô Bạch, trong lòng thót lên, chợt nhận ra đằng sau lưng hắn bỗng xuất hiện hai người.

Một người thanh tú, một người cương nghị, vẻ mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Trong lòng cô chấn động, lập tức quên mất mình đang ở trên sân khấu, thân thể run rẩy không đứng vững, lão đạo đưng phải nha đầu bên cạnh, nha đầu kia cũng bị đám cành lá trên người làm ất thẳng bằng, ngã sang nha đầu kế bên, thế là mấy cái “cây” trên sân khấu lần lượt đổ rạp như quân cờ domino.

Dưới khán đài ồ lên, loáng thoáng có tiếng tú bà tức giận mắng mỏ, trong lúc hỗn loạn, Tiểu Kỳ muốn bỏ chạy, lại bị Đào Nhi kéo lại gạt hết những cành cây che mặt ra, ân cần hỏi: “Cô có sao không?”.

Tiểu Kỳ thậm chí không còn tâm trạng để nghe ai nói gì, mấy cành cây nguy trang bị gỡ xuống, cô có cảm giác như một đứa trẻ sơ sinh trần truồng bị người ta nhìn ngắm.

Màu đỏ... Là một màu rất bắt mắt.

Muốn làm ngơ cũng thật khó.

Người ấy vẫn ngồi ở đó, không xa, nhưng lại là khoảng cách cả đời.

Người diện áo đỏ rướn người định đứng lên, Tiêu Linh nhẹ nhàng cầm tay hắn, dịu dàng nói: “Kiếm Ly?”.

Dạ Kiếm Ly nhìn chăm chăm lên sân khấu, gần như ngây dại, rồi khước miệng nhẹ nhàng run rẩy.

Lộ Văn Phi cười nhẹ, còn bạch y công tử kia không biết đã bỏ đi đâu mất từ bao giờ.

Mấy vị công tử này rốt cuộc là bị cái gì vậy? Tú bà không hiểu được, mới vừa rồi chẳng ai có hứng thú, đến lúc diễn xong người nào cũng kích động...

Cô bỏ chạy.

Từ khán đài đến cửa sau khách điểm chỉ mười mấy bước ngắn, sao bây giờ lại trở nên xa xôi thế này?

Trong đầu cô quanh đi quẩn lại một suy nghĩ, muốn mặc kệ không nghĩ tới nữa mà không quên được, mãi đến khi chạy vào trong phòng mình, cô mới cảm thấy an ổn được một chút.

Tiểu Kỳ lấy đồ đánh lửa ra đốt nến lên, ngọn lửa vừa bùng lên, lập tức phụt tắt. Cửa sổ bỗng dưng mở tung ra, cô kinh hãi lùi về phía sau, một bóng người nhảy vào trong phòng, chân chưa chạm đất đã vội vàng la toáng lên: “Lão Đại! Lão Đại!”.

“Tiểu... Liên...”, đồ đánh lửa trong tay rơi xuống đất, Tiểu Kỳ che miệng, ráng nín nhịn không khóc thành tiếng, “Thật sự... Là người...”.

Cô ôm lấy Tiểu Liên, đôi mắt đầy nước dưới ánh trăng mờ ảo nhìn thấy lão Trương vịn Độc Cô Bạch nhảy vào từ cửa sổ. Ánh nến sáng lên, Tiểu Kỳ kích động đến mức không biết nên làm thế nào cho phải, cứ lẩm bẩm: “Các người không có chuyện gì... Các người quả thật đã trở về...”.

“Là Hoàng Thượng dẫn chúng ta tới”, Tiểu Liên vui vẻ nói: “Lão Đại, chúng ta đi tìm cô thật cực khổ”.

“Ta...”, Tiểu Kỳ cúi đầu nức nở, “Ta...”.

“Năm đó người đáp ứng ta, chúng ta sẽ cùng nhau sống vui vẻ”, lão Trương đột nhiên thản nhiên nói: “Thôn trưởng, chúng ta giống như năm đó, lúc này đây, hãy bắt đầu lại một lần nữa”.

“Thật xin lỗi”, Tiểu Kỳ khóc ô ô, “Ta chỉ...”.

“Hòa Nhan”.

Cô không ngẩng đầu lên, “Người có khỏe không?”.

“Ừ”, Độc Cô Bạch ôn hòa nói: “Nhưng nàng thì không khỏe”.

“... Ách, ta có ăn có ngủ, sao mà không khỏe?”, Tiểu Kỳ miễn cưỡng cười cười, vẫn không biết phải đối mặt với Độc Cô Bạch như thế nào, đột nhiên nhớ tới Diệp Ôn Đường, vội vàng chạy vào trong phòng, ôm đứa bé ra ngoài.

“Để thương không?”, cô ôm như ôm báu vật, quơ quơ khoe với mọi người.

Ba người còn chưa kịp nói gì, cửa phòng “ầm” một tiếng bị đá văng ra.

Một đám bà tám liều mạng muốn xem náo nhiệt thò đầu vào trong phòng, cô vội vàng lui về phía sau, tiếng ồn đánh thức Diệp Ôn Đường đang ngủ say, lập tức khó chịu òa ra khóc.

Tiểu Kỳ nổi giận, xoay lại mắng: “Nhìn cái gì mà nhìn!”.

Đám nhiều chuyện vội vàng rút đầu lại, buồn cười nhưng không dám cười.

Tiêu Linh lạnh lùng đứng ngoài cửa, nhẹ giọng nói: “Đó chính là cô gái mà chàng ngày đêm mong nhớ, cô ta chẳng những lẫn lộn vào chốn thanh lâu phong trần, mà còn có thêm một đứa nghiệt chủng”.

Nghịch chủng.

Đầu óc Tiểu Kỳ nóng lên, tức giận nói: “Con mẹ cô nói ai hả?”.

Tiêu Linh mặc dù xuất thân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng cũng là danh môn khuê tú, vậy mà bây giờ có người đứng trước mặt mình văng tục, Tiêu Linh giận đến nổi gương mặt đỏ bừng.

“Cô... Cô dám...”.

Tiểu Kỳ không thèm để ý đến Tiêu Linh, chỉ lo lảng nhìn người bên cạnh nàng.

Dạ Kiếm Ly nhìn Diệp Ôn Đường, rồi nhìn sang Độc Cô Bạch đứng bên cạnh.

Dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, cũng có mấy nét giống nhau.

Tiểu Kỳ đã sắp hít thở không thông, nhìn Dạ Kiếm Ly gần như vậy, mới phát hiện ra hần tiêu tụy đến mức nào, có lẽ là nội thương còn chưa khỏi hẳn, sắc mặt tái nhợt, đôi môi khô héo, vẻ mặt nghiêm nghị nhưng nhìn thế nào cũng giống một bông Hồng Liên rực rỡ ẩm áp nở rộ.

Ngày này rốt cuộc đã đến. [@sieunhanu.wordpress |ve84034urn

Trong lòng cô luôn biết rõ, chỉ có điều cô luôn cố gắng né tránh.

“Chàng nói sau khi nhìn thấy mặt cô ta một lần rồi sẽ đi theo ta, bây giờ chàng đã thấy rồi đó”, Tiêu Linh cười một tiếng, “Kiếm Ly, chúng ta đi thôi”.

Dạ Kiếm Ly ngây ngẩn, giống như đầu óc đang đi ăn tiệc ở chốn nào, một lúc lâu sau mới xoay người, cúi đầu nói: “Ta tìm nàng lâu như vậy... Lại còn vẽ một bức họa nàng, luôn mong rằng sau khi nàng nhìn thấy, nàng sẽ tới tìm ta... Nhưng nàng không có gì để nói với ta sao?”.

Tiểu Kỳ há miệng, muốn trả lời, nhưng lại không nói được gì.

Dạ Kiếm Ly xoay lưng về phía cô, tóc đen xỏa dài.

“Nàng nói, tử sinh khế khoát, dữ tử thành thuyết”.

Cô nắm chặt năm ngón tay, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

“Nàng nói, chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão”.

Không ngờ huynh ấy vẫn còn nhớ rõ. [@sieunhanu.wordpress |vs83rj3ng

Dạ Kiếm Ly quay đầu lại, mắt phượng lạnh lẽo như được ngâm trong băng tuyết, cái nhìn đau đớn đến thấu xương.

“Nàng đã nói, vì sao không giữ lời?”.

Giống như một nhát dao cứa vào nỗi đau sâu nhất trong lòng.

Ta đã nói, đương nhiên là sẽ giữ lời.

Mặc dù tính ta hay quít nợ, hay thất hứa, nhưng chỉ cần huynh còn sống, còn có thể đứng đó, ta bất chấp tất cả.

Tiểu Kỳ ôm đầu gối ngồi bên cửa sổ, Lộ Văn Phi đang đánh cờ với Yên Chi, bên cạnh là mấy cô nương vây lại xem.

Cuộc thi tuyển hoa khôi đã qua hơn nửa tháng, đương nhiên là Yên Chi đoạt giải nhất, tú bà cũng vui vẻ đến mức mặc kệ Tiểu Kỳ lười biếng. Độc Cô Bạch vẫn còn bệnh nhẹ, phải trở về kinh thành. Lão Trương và Tiểu Liên ở lại khách điểm Kỳ gia, kể từ khi bọn họ biết được Tiểu Kỳ và Lộ Văn Phi trúng Sinh Tử Tương Hứa, người nào đó càng ngày càng cần rõ, vì hẳn biết rõ Túc Sát không dám làm gì hẳn nữa.

“Dạ công tử và Tiêu cô nương mấy hôm nữa sẽ thành hôn”, Lộ Văn Phi nhẹ nhàng nói với Yên Chi: “Trai tài gái sắc, ông trời tác hợp”.

Yên Chi cười dịu dàng, “Cũng chỉ có Tiêu cô nương mới xứng với một người tựa thiên tiên như vậy”.

“Cô nương nói rất đúng”, Lộ Văn Phi nói bóng nói gió: “Nhưng mà cô nương nhìn Tiểu Kỳ kìa, vẫn còn đang mơ xuân thu đại mộng”.

“Ngài nói Tiểu Kỳ muốn gả cho Dạ công tử sao?” Đông Tuyết không rõ là thông minh hay là chậm hiểu, ngạc nhiên nói.

Lập tức, giống như vừa nghe được một câu chuyện hài buồn cười nhất trên đời, mấy cô nương xung quanh cười rộ lên.

“Tiểu Kỳ? ...”.

“Người nói đùa sao...”.

“Yên Chi cô nương nhà chúng ta may ra còn có cơ hội...”.

“Ha ha ha, cóc mà muốn ăn thịt thiên nga”.

“Tiểu Kỳ a, người nói gì xem...”. [[@sieunhanu.wordpress](#)]dv83y43jnr

Tiểu Kỳ cũng cười rộ lên với mọi người, càng cười càng lớn tiếng, một lúc lâu sau chỉ còn một mình cô tiếp tục cười.

“Ừ”, cô cười khỏ, “Ta muốn gả cho huynh ấy”.

Mọi người lại cười vang.

Yên Chi mở miệng, lại không nói gì.

Chẳng lẽ chỉ có một mình nàng nhìn thấy sao?

Đằng sau nụ cười kia, là nỗi đau tê tâm liệt phế.

55. Chương 93 + 94

Chương 93

Ngày hôm đó, ánh mặt trời rực rỡ, những dải lụa đỏ giăng đầy từ cổng thành đến Tiêu phủ. Không khí vui vẻ rộn ràng, dân chúng háo hức thu dọn hàng quán, đổ xô ra hai bên đường chờ xem náo nhiệt.

Các vị anh hùng cao thủ võ lâm cũng nhân dịp này mà kéo đến Tiêu phủ, bên trong phủ ồn ào từ sáng sớm. Mấy nha hoàn đứng trong sân lúu rúu bàn luận về vị tân lang, mặt ai cũng đỏ bừng đến tận mang tai.

“Ta đã nói Dạ công tử sớm muộn gì cũng sẽ thành thân với tiểu thư nhà chúng ta mà, bây giờ nhìn đi, hừ”.

“Đương nhiên rồi, e là uống phí tâm tư của người đối với Dạ công tử...”.

“Mau im miệng, muốn tìm đường chết sao?”.

“Aiz...”.

Bọn nha hoàn bỗng đứng ngay ngắn lại, phía trước xuất hiện một vị bạch y công tử trước giờ bọn họ chưa hề gặp qua, thanh tao nho nhã, khóe miệng mỉm cười ấm áp như ánh nắng mặt trời, không khác gì một vị thần tiên.

“Công tử...”, một nha hoàn nhún người, “Ngài là...”.

“Người nhìn bầu trời xem”, bạch y công tử gật đầu đáp lễ, ôn hòa nói: “Thật đẹp”.

Bầu trời xanh trong như được thanh tẩy, không có lấy một vệt mây trắng.

Nha hoàn ngây ngốc, ánh mắt mê ly, rõ ràng trên môi vị công tử này là nụ cười mỉm ấm áp, thế nhưng vì sao lại khiến người ta cảm thấy đau lòng?

“Vâng, rất đẹp”, nha hoàn cười như bị bỏ bùa mê.

Bạch y công tử lại cười mỉm, nhìn trời một lúc lâu, rồi chậm rãi bỏ đi.

Người này là ai vậy? ... [@sieunhanu.wordpress] fver834tf

Dạ Kiếm Ly đứng bên cửa sổ phòng, cho dù có phải là ngày đại hỉ hay không thì xưa nay hắn vẫn luôn mặc áo đỏ.

Hắn nhìn theo bóng lưng bạch y công tử, cúi đầu như thể không kiềm chế được nỗi lo lắng nhiều ngày nay, khẽ nhắm mắt lại.

Đến lúc ngẩng đầu lên, khóe miệng lại cong cong một nụ cười.

Phía sau đột nhiên có một cô gái diễm lệ bước tới, nhẹ giọng kêu: “Kiếm Ly”.

“Tiêu cô nương”.

“Gọi thiếp là Linh nhi là được rồi. Hôm nay là ngày đại hỉ của chúng ta... Vốn dĩ không được gặp chàng, nhưng chàng lại cố ý kêu thiếp đến đây...”, gương mặt Tiêu Linh ửng hồng, “Có chuyện gì sao?”.

Tiêu Linh vận bộ váy cưới, trang phục đỏ rực, nàng lại càng xinh đẹp không gì sánh được. Dạ Kiếm Ly nhìn nàng một hồi lâu, đột nhiên khẽ cười, “Tiêu cô nương, cô quả nhiên rất đẹp”.

Tiêu Linh vừa mừng vừa lo, “Chàng... Rốt cuộc đã chịu cười với thiếp?”, nói xong mới nhận ra Dạ Kiếm Ly đang khen mình, lại ngừng cúi đầu.

“Một cô nương như cô, sao lại lo lắng không tìm được phu quân?”.

“Phu quân của thiếp chính là chàng”, tâm tình Tiêu Linh ngày càng nặng nề, thấp giọng nói: “Vì chàng, ngay cả chuyện trọng đại trong nhà thiếp đều bỏ qua... Kiếm Ly...”.

“Ta...”.

“Chàng nhớ cô ta...”, Tiêu Linh cúi đầu, lệ trào như suối, cực kỳ diễm đạm đáng yêu, “Chẳng lẽ thiếp không bằng cô ta sao? Cô ta có chỗ nào hơn thiếp?”.

“Cô cái gì cũng tốt hơn nàng ấy”, Dạ Kiếm Ly nghĩ đến Tiểu Kỳ, đột nhiên không nhịn được cười rộ lên, “Nhưng ta lại không nhìn thấy những điểm tốt của cô, bởi vì cô không vô liêm sỉ, không tham tiền, không sợ chết, không tầm thường...”.

Hắn dừng lại một chút, rồi quay đầu lại cười thản nhiên, “Bởi vì, cô không phải là nàng ấy”.

Tiêu Linh ngây ngẩn, đột nhiên cười hần học, “Ta... Đương nhiên không phải là cô ta, ta cũng không lẩn lè ở kỹ viện rồi mang thai một đứa con không rõ lai lịch”.

Dạ Kiếm Ly không hề nhú mày, “Mấy ngày nay ta cứ nghĩ xem đứa bé đó rốt cuộc là con của ai, đã sắp phát điên rồi”.

“Chàng...”.

“Nhưng rồi, đó là con của ai thì có sao đâu?”.

“Chàng cũng nhìn thấy mà, cô ta và Hoàng Thượng cùng nhau...”.

“Tiêu cô nương, vì sao nàng ấy phải né tránh ta, ta và cô đều hiểu rõ. Ta chỉ tức giận vì nàng ấy luôn muốn bỏ rơi ta...”.

“Nhưng ta và chàng sắp phải thành thân rồi!”, Tiêu Linh kích động.

“Thật lòng xin lỗi, Tiêu cô nương, dù cho hôm nay nàng ấy không đến, ta cũng sẽ đi tìm nàng ấy”.

“Kiếm Ly...”.

“Thật ra thì nàng ấy chỉ nghi ngờ do dự vì cảm thấy ta yêu nàng ấy không đủ mà thôi”.

* * *

“Ta chỉ cảm thấy huynh ấy yêu ta không đủ mà thôi”, Tiểu Kỷ co quắp cả người, “Thật ra thì ta không phải là cái loại người biết giữ lời hứa. Ai thêm quan tâm ai cứu ai ai nợ ai, chờ Tiêu Linh cứu huynh ấy xong, ta đi bắt cóc huynh ấy là được... Nhưng mà, huynh ấy thật sự thích loại người như ta sao?”.

“Lão Đại, sao cô vừa dậy đã nhăn nhó vậy hả?”, Tiểu Liên cười sảng khoái.

“Cút ngay, nhìn người khác đau lòng vui vẻ lắm hả?”.

“Lão Đại”.

“Có rắm mau thả”. [@sieunhanu.wordpress]ve9842nrg

“Thật ra thì, Hoàng Thượng chưa trở về cung, ngài ở lại mấy ngày, hôm nay đã đi Tiêu phủ”.

“Ách? Hắn tới Tiêu phủ làm gì?”.

“Lão Đại”, Tiểu Liên đột nhiên thở dài, “Hoàng Thượng có hai câu muốn nhờ ta chuyển lời tới cô”.

Tiểu Kỷ tròn tròn hai mắt.

“Một câu là Bảo trọng“, Tiểu Liên cười cười, “Một câu nữa là Cô gái mà trăm yêu mến, sao có thể hai tay dâng tình cảm chân thành cho người khác?”.

* * *

Tiêu phủ.

Trong đại sảnh, khách khứa ngồi đợi đã lâu, nâng cốc nói cười rôm rả. Do bậc trưởng bối của cả Tiêu Linh và Dạ Kiếm Ly đều không còn nữa, đành phải mời lão tiên bối Thiết Thành Long đã quy ẩn từ lâu xuống núi một lần, đến chủ trì hôn sự cho con gái của lão bạn già đã qua đời.

Thiết Thành Long lưng hùm vai gấu, tóc mai râu mép hoa râm, vừa nhìn đã biết là một đấng anh hùng.

Đã lâu rồi lão không được thấy nhiều đồng môn giang hồ đến vậy, đã thế bọn họ còn rất nể mặt lão, người nào cũng dâng hạ lễ lên, khiến cho Thiết lão tiên bối vô cùng vui vẻ.

Lúc này, Thiết Thành Long vừa uống rượu cố giao, vừa hăng say kể lại lịch sử năm đó.

Đột nhiên một tiếng gọi nũng nịu mềm mại vang lên bên cạnh, Thiết Thành Long lập tức kinh hoảng nổi da gà.

“Thiết gia, ngài có còn nhớ người ta không?”.

Khách khứa cũng giật mình, đằng sau là mấy tên gia đình phía ngoài vội vã chạy vào theo, bởi vì hôm nay có hỉ, không được mang binh khí, cả đám đều luống cuống đến mức mặt đỏ tới mang tai.

“Bà... A!”, gia đình kích động còn chưa kịp nói xong, đã bị một đám cô nương không biết từ đâu tới quần chặt lấy.

Một tên gia đình khác vẻ mặt đưa đám, nói: “Không biết mấy cô nương này từ đâu chạy đến, không giải thích gì đã xông vào trong phủ... Ừm”.

Hắn còn chưa nói xong, đã bị Đông Tuyết cô nương ấn ột dấu thơm ngào ngạt, à, một dấu giày thơm ngào ngạt.

“Nàng...”, Thiết Thành Long kích động nhìn người phụ nữ tuổi trung niên trang điểm kỹ càng trước mắt, “Nàng là Tiểu Như Ý?”.

Tú bà cũng kích động nắm chặt hai tay Thiết Thành Long, “Thiết gia!”.

“Năm đó một đoạn nhân duyên ngắn ngủi của chúng ta...”.

“Tiểu Như Ý vẫn luôn nhớ đến Thiết gia...”.

“Nàng... Vẫn phong tình như xưa...”. [@sieunhanu.wordpress] cwe983rnfu4

...

Mọi người đổ mồ hôi hột, mắt thẩm mỹ năm đó quả nhiên rất kỳ lạ.

Mấy cô nương hớn hở ngồi xuống bàn bên cạnh, quần hùng cũng không còn lòng dạ nào suy nghĩ nữa, ánh mắt đắm đuối thay phiên nhau tiếp mấy cô nương uống rượu. Thế cho nên, đại sảnh Tiêu phủ sắp sửa biến thành phòng khách của Vong Ưu Lâu...

Qua nửa chung trà, rượu đã uống đến mức không còn phân biệt được gì nữa.

Thiết Thành Long nắm lấy tay tú bà, mơ màng nhìn ra trước sảnh, chẳng biết từ lúc nào đã có thêm năm người.

Một người dẫn đầu bộ dạng trung niên, thân mặc áo đen, vẻ mặt kiên nghị. Bốn người phía sau nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị, không có chút cảm tình, tuyệt đối không phải là tới chúc mừng, mà giống như là tới chịu tang.

Lúc này đã có người lú quíu kinh hãi nói: “Túc, Túc Sát!”.

Quần hùng lập tức tỉnh hết một nửa rượu, sờ vào hông mới nhớ hôm nay không mang binh khí, mà cho dù có binh khí thì cũng chẳng phải là đối thủ của Túc Sát uy danh thiên hạ a...

Nhưng Thiết Thành Long cũng đâu phải nhân vật tầm thường, lão đảo đảo hai mắt, đứng dậy lễ phép nói: “Túc Sát đại giá quang lâm, quả là vinh hạnh cho kẻ hèn này. Xin hỏi có gì chỉ giáo?”.

Lão Trương không hề chớp mắt, chỉ nhẹ nhàng nói: “Chỉ giáo thì không dám, bọn ta tới là để... Cướp người”.

“Chà, là cướp người a...”, Thiết Thành Long cười híp mắt thở phào nhẹ nhõm, “Không phải chỉ là cướp người thôi sao... Đâu phải chuyện gì lớn... Đúng không? Mọi người uống rượu, uống rượu thôi!”.

...

“Ách, cướp người?!” , Thiết Thành Long bừng tỉnh đập bàn, “Cướp ai? Muốn cướp đứa cháu gái như hoa như ngọc của ta sao? Nằm mơ đi! Trừ phi giẫm qua xác Thiết Thành Long ta!”.

Ánh mắt ngưỡng mộ của quần hùng bắn ra tóe lóe, không hổ là lão anh hùng a, nếu như đẹp trai hơn chút nữa thì càng hoàn mỹ.

“Thiết tiên bối hiểu lầm rồi”, vẻ mặt lão Trương không hề thay đổi, ung dung nói: “Bọn ta không tới cướp tân nương”.

“Vây...”.

Lão Trương ngừng lại một chút, ngay sau đó rất lãnh khốc phun ra một câu: “Bọn ta muốn cướp tân lang”.

Không khí ngưng đọng.

Người dẫn chương trình bên ngoài vẫn chưa biết trong đại sảnh đã xảy ra chuyện, tiếp tục dắt tân nương đi về phía trước.

Dạ Kiếm Ly một thân áo đỏ, đứng ở bên cạnh, vẻ mặt lạnh nhạt như tiền.

Bọn họ bước vào đại sảnh, lúc này mới phát hiện ra khách khứa đều đang đứng ngẩn ra, chính giữa là năm người áo đen, không khí sặc mùi vung gươm giương nỏ.

Thiết Thành Long một mặt căng thẳng đề phòng nhìn lão Trương, một mặt nhỏ giọng hỏi Dạ Kiếm Ly: “Dạ công tử, bọn họ nói muốn cướp cậu...”.

Dạ Kiếm Ly nhìn lão Trương, lão Trương cũng nhìn hắn, sau đó hai người cười lên ha ha.

“Nàng ấy quả thật có thể làm ra loại chuyện này...”, nụ cười mê hoặc chúng sinh nở rộ.

“Phải”, lão Trương nói: “Ta phản đối cũng không có hiệu quả”.

Dạ Kiếm Ly còn chưa nói tiếp, từ đằng xa đã có tiếng vó ngựa rầm rập.

Từ tiếng vó ngựa có thể biết được, kỹ thuật cưỡi ngựa của người này chẳng ra làm sao.

Tiêu Linh giật khăn voan đỏ xuống, kinh hoàng nhìn ra cổng.

Tiếng vó ngựa dừng trước trước phủ, cổng lớn chậm rãi mở ra, một bóng trắng lao nhanh vào trong.

Một con ngựa trắng uy dũng toàn thân hoàn mỹ như phủ tuyết, chỉ mấy bước đã tới trước đại sảnh. Cô gái ngồi trên lưng ngựa mặc một bộ nam trang cũng màu trắng không tỳ vết, chỉ dệt vài hoa văn màu bạc đơn giản, nhưng lại có vẻ sang trọng đắt tiền.

Cô gái trực tiếp cho ngựa bước vào trong, lướt qua mấy cái bàn tiệc, không cần thận làm rớt hai đĩa thức ăn, còn quay đầu lại nhìn đồ ăn dưới đất mà vẻ mặt tiếc hận.

Sau đó, dừng lại ngay trước mặt Dạ Kiếm Ly, cũng không leo xuống ngựa.

“Ái chà, tân lang thật tuấn tú”, cô cười, vươn tay tới mặt hắn, “Còn không mau theo ta về làm áp trại phụ quân?!”.

Chương 94

“Ái chà, tân lang thật tuấn tú”, cô cười, vươn tay tới mặt hắn, “Còn không mau theo ta về làm áp trại phụ quân?!”.

Cô cười, dường như cả người bừng sáng.

Phải, u sầu đau khổ thương xuân tiếc thu tuyệt đối không phải là tính cách của cô, cô vẫn thích hợp với nụ cười thật lòng không lo không nghĩ như thế này hơn, đó mới là Kỷ Triển Nhan.

“Nàng thật nghịch ngợm quá!”, Dạ Kiếm Ly hơi sảng giọng, nhưng không nhịn được khẽ phì cười, vẫn giống như một đóa Hồng Liên hé nở, hương thơm thuần mỹ tỏa khắp thế gian.

Tiểu Kỷ còn chưa nói tiếp, Tiêu Linh đã lạnh giọng chen vào: “Cô rõ ràng đã hứa với ta sẽ không xuất hiện nữa”.

Mọi người vốn không hiểu xảy ra chuyện gì, nghe thấy Tiêu Linh nói như vậy, chẳng lẽ tân lang quả thật có ẩn tình khác?

“Đúng là ta có hứa”, Tiểu Kỷ cười híp mắt gật đầu, “Nhưng ta mới đổi ý rồi”.

“Cô...”, Tiêu Linh còn tưởng Tiểu Kỷ sẽ nói ra một cái lý do có tình có lý cảm động lòng người nào đó, ai ngờ đáp án của cô rất nhanh gọn lẹ, chỉ có hai chữ: vô sỉ.

Thiết Thành Long thấy không vừa mắt, “Vị cô nương này, đã hứa với người ta, sao có thể...”.

“Sao lại không thể?”, Tiểu Kỳ ngồi trên lưng ngựa cười cười, nhưng sau đó vẻ mặt lập tức thay đổi, cực kỳ nghiêm túc đứng đắn, nói: “Có ai quy định là không thể?”.

“Nói được làm được mới là đại trượng phu...”.

“Tại hạ chỉ là một tiểu nữ”.

“Một lời nói một gói vàng...”. [@sieunhanu.wordpress] v483ojf4th

“Ngàn vàng khó mua mà... Ách, một vạn thì còn suy nghĩ lại”.

...

Thiết Thành Long bị chọc giận, râu mép giật giật.

Lão đã từng gặp nhiều người không nói đạo lý, nhưng chưa từng thấy ai vừa không nói đạo lý mà còn vô sỉ đến thế... Nhìn cô nương này cũng thùy mị, nhưng không thể nào so sánh với cháu gái Linh Nhi của lão được, đừng nói là mắt Dạ Kiếm Ly có vấn đề đó chứ. Mà có khi nói cướp người cũng chỉ là một trò đùa dai khôi hài, hay là tạm thời cứ giữ thể diện cho Túc Sát, thả bọn họ đi là xong, ngày sau gặp mặt cũng dễ nói chuyện.

Nhưng lão không ngờ được, mắt Dạ Kiếm Ly quả thật là có vấn đề nặng.

Bóng đỏ khê động, không khí âm trầm, chỉ trong nháy mắt, người đứng trước mắt đã biến mất tăm. Con ngựa nhẹ hí một tiếng, Tiểu Kỳ cũng biến mất theo, chỉ còn giọng nói văng vẳng từ ngoài cửa phủ.

“Huynh làm ta sợ hết hồn!”, Tiểu Kỳ oán giận.

“Im lặng!”, Dạ Kiếm Ly cũng không thèm liếc đến cô.

Quần hùng kinh hãi, khinh công cao thế này, đôi mắt khắp thiên hạ cũng chỉ có Tuyệt Địa tiên nhân và các đệ tử của lão có thể thi triển được, nay Tiêu Kiến Nhân đã chết, Tuyệt Địa tiên nhân đã quy ẩn, võ lâm giang hồ này, còn có ai thắng được Dạ Kiếm Ly?

Dạ Kiếm Ly khẽ mỉm cười, “Tiêu cô nương, cô cũng biết, nếu ta muốn đi, lúc nào cũng có thể đi được”.

Sắc mặt Tiêu Linh tái nhợt, gắt gao nhìn Dạ Kiếm Ly.

“Ta thiếu nợ cô nương rất nhiều, cho nên trước giờ không thể bỏ đi”, Dạ Kiếm Ly quay đầu lại, cầm tay Tiểu Kỳ, “Cô không tin nàng ấy sẽ đến, cho nên ta mới cùng cô diễn trò, hiện nay cô cũng thấy kết quả rồi đó. Nhưng dù cho hôm nay nàng ấy không đến, ta cũng sẽ không thành thân. Ta vốn không muốn khiến mọi chuyện trở nên thế này, nhưng cô cứ ngoan cố bức bách, xem như ta xin lỗi cô vậy”.

Quần hùng ngạc nhiên, tất cả đều lặng người ngồi yên như xác chết.

Tiêu Linh cắn môi, “Nhưng ta đã cứu chàng...”.

“Phải, đại ân đại đức của cô nương, Dạ mỗ vĩnh viễn không quên. Mạng của ta là cô nương cứu, hôm nay ngay tại đây, muốn chém giết muốn róc thịt, cô nương cứ tự nhiên muốn làm gì cũng được”, Dạ Kiếm Ly kiên quyết nhìn Tiểu Kỳ, “Chỉ có điều, nếu cô còn muốn thương tổn nàng ấy nữa, ta sẽ không để yên”.

Ánh mắt lạnh lẽo như vậy, lời nói quyết tâm như vậy, gọi là lãnh khốc tuyệt tình cũng không sai. Tiêu Linh nắc lên, xoay người lại rút ra một thanh kiếm giấu dưới hi đường, hét lớn một tiếng rồi đâm thẳng tới Dạ Kiếm Ly.

Không ai ngăn cản, Dạ Kiếm Ly cũng không né tránh, hần chỉ quay đầu lại nhìn Tiểu Kỳ, Tiểu Kỳ cũng nhìn hần, gương mặt hai người đều nở nụ cười.

Mũi kiếm cách ngực một tấc, đột nhiên khựng lại.

“Chàng chưa bao giờ nhìn đến ta”, Tiêu Linh buồn bã nói: “Cả đời này, ta muốn có cái gì, chưa bao giờ không chiếm được...”.

“Tiêu cô nương tương mạo tuyệt thế, Dạ mỗ tự biết không thể trèo cao”.

“Ta rất muốn giết chàng...”, Tiêu Linh khóc, “Nhưng lại không thể nào ra tay được...”.

Thiết Thành Long yên lặng đoạt lại kiếm của nàng, “Linh nhi, không nên đau khổ vì những kẻ phụ lòng người như thế này”.

Tiểu Kỷ xì một tiếng, “Không phải ông cũng là kẻ phụ lòng Tiểu Như Ý sao hả?”.

“...”, gương mặt già nua của Thiết Thành Long lập tức đỏ bừng lúng túng, rất muốn xông tới bóp chết Tiểu Kỷ.

Bồng Dạ Kiếm Ly nắm tay cô, nhẹ nhàng gỡ lên.

Các cô nương trong Vong Ưu Lâu mở to hai mắt, loại người như thiên tiên hạ phàm này, thật sự thích Tiểu Kỷ sao?

Quần hùng cũng ngó người, nghi ngờ ánh mắt Dạ Kiếm Ly có vấn đề.

Nhưng Tiểu Kỷ tốt ở chỗ nào, cũng chỉ có hần biết.

Đối với hần, vậy là đủ, không còn ai tốt hơn được nữa.

Dạ Kiếm Ly nhìn mọi người xung quanh, im lặng một lúc rồi nói: “Nàng ấy họ Kỷ, tên là Triễn Nhan, trong cuộc đời này của Dạ mỗ, nàng ấy chính là người duy nhất ta khuyh tâm ái mộ”.

Khoảnh khắc này, cô cười, rồi lại òa ra khóc mất hết hình tượng.

Huynh ấy yêu mình, thật sự yêu mình, không phải là một giấc mộng.

Liệu đây có phải tình cảm cả đời không? Cô không biết, cũng không muốn suy đoán. Chỉ cần, hiện tại có hần nắm tay cô, cảm giác ấm áp khê mạn trồn lòng bàn tay cả hai, đó là sự ấm áp của hạnh phúc.

Trải qua bao nhiêu khổ sở, bao nhiêu ảm ức, nhưng vào giây phút này, tất cả đều tan thành mây khói.

Chỉ cần huynh còn sống, vậy là đủ rồi. [a href="http://@sieunhanu.wordpress.com/vw393rjf"]@sieunhanu.wordpress]vw393rjf

Dạ Kiếm Ly, chỉ cần có thể gặp lại huynh, vậy là đủ rồi.

Hần lau đi nước mắt của cô, cực kỳ dịu dàng, giống như muốn chứng minh rằng tình yêu của hần khắc cốt ghi tâm.

Chỉ cần được nắm tay nàng.

Không còn lạnh lẽo cô đơn nữa.

Tiêu Linh rơi nước mắt, trầm mặc một lúc, rồi chỉ quay lưng đi, than nhẹ một tiếng: “Các người đi đi”.

“Linh Nhi...”, Thiết Thành Long đỡ lấy nàng.

“Đi ngay đi, trước khi ta thay đổi ý định”, Tiêu Linh lạnh lùng nói, khựng lại một chút, thấp giọng nói tiếp: “Cô đã lấy Ngân Hàng giúp ta phục hưng gia nghiệp, đa tạ”.

Mọi người lại càng không hiểu, Tiểu Kỷ chỉ thản nhiên cười, “Cũng tốt hơn là bị Lộ Văn Phi trộm mất”.

Hai người nhìn nhau, đôi mắt phượng của Dạ Kiếm Ly nhìn thoáng qua, trông thấy hết sự đau lòng ở khóe mắt người nào đó.

“Toàn bộ đều đem cho rồi sao?”, hần thấp giọng hỏi.

“Ừ”, Tiểu Kỷ đau khổ lắc đầu, “Hai trăm hai mươi vạn”.

“Nàng thật sự đem cho hết sao?”, Dạ Kiếm Ly cười nhẹ, “Không giống với kiểu của nàng”.

“Hừ, huynh thật không có lương tâm, lúc đó ta nhờ cậy cô ta cứu huynh, cô ta đòi như vậy, ta dám từ chối sao hả?”.

Dạ Kiếm Ly phì cười, chậm rãi dẫn cô rời khỏi Tiêu phủ.

Lão Trương ho khan, Tiểu Liên lộ ra sau một bàn tiệc, trong bộ dạng một cô gái xinh đẹp động lòng người.

“Ồ? Xong rồi hả?”, vẻ mặt Tiểu Liên như đưa đám, “Ta còn chưa được lên sân khấu mà”.

Lão Trương liếc Tiểu Liên một cái, nhẹ nhàng nói: “Đã làm phiền các vị rồi, tân lang bọn ta đã cướp xong, mời các vị tiếp tục”.

Vừa dứt lời, khẽ gật đầu chào, rồi lập tức xoay người bước ra ngoài.

Thiết Thành Long tức đến mức suýt chút nữa xì khói, tân lang bị cướp mất, vậy thì còn cái gì nữa mà tiếp tục...

Tiểu Liên chạy theo phía sau lão Trương, vội la lên: “Lão Đại nói, không cho chúng ta đi theo làm cái gì đó... Cái gì mà... A, đèn, bóng đèn[1]...”.

“Chúng ta không đi theo”. [@sieunhanu.wordpress] c3924j48g

“Vậy chúng ta đi đâu bây giờ?”.

“Hừm, chúng ta...”, lão Trương ngẩng đầu nhìn bầu trời, “Thời tiết hôm nay không tệ, đi tìm một ngọn núi...”.

... Mọi người đổ mồ hôi.

Thật sự muốn làm thổ phỉ sao?

* * *

Bên cạnh một chén trà nhỏ, Dạ Kiếm Ly đội một cái mũ có lưới che mặt, tao nhã vô cùng.

“Nước trà gì mà nhạt toẹt thế này, thật là khó uống”, Tiểu Kỷ bệt miệng.

“Nàng ngậm trà không đúng cách, lại còn cần nhân gì ai?”.

“Ai nói, huynh còn chưa uống thử mà, huynh nếm thử coi, thật sự là do trà dở mà”.

“Vậy phải xem người ngồi bên cạnh mình là ai mới nói được trà có ngon không”, Dạ Kiếm Ly nhàn nhạt nhấp một ngụm, “Quả nhiên là rất khó uống”.

Tiểu Kỷ lúc đầu còn tưởng là Dạ Kiếm Ly đang nói móc cô, ngẩng đầu lên định cãi lại, chợt phát hiện ra bàn bên cạnh có một người dáng vẻ cao ráo nhìn rất quen, quen đến mức khiến người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không ngờ Dạ công tử lại là loại người cạnh khóe hèn hạ như vậy?”, Lộ Văn Phi vừa mở miệng đã không thể nghe lọt lỗ tai, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.

“Thúi quá”, Tiểu Kỷ đáp trả một câu: “Người y chang như miếng đậu hủ thúi, bốc mùi sang đến tận bên này”.

Dạ Kiếm Ly phì cười một tiếng, suýt nữa phun trà ra đầy bàn, sắc mặt Lộ Văn Phi âm trầm, “Con gái con đứa như cô vĩnh viễn không học được lễ nghĩa liêm sỉ”.

“Lễ nghĩa liêm sỉ với người làm gì?”, Tiểu Kỷ ngoáy ngoáy lỗ tai, “Ta bề bộn nhiều việc lắm a Tiểu Lộ Tử, bộ người không thấy bọn ta đang ngọt ngào thế này hả, vậy mà ai đó cứ chường mặt mình ra quấy rối, nhìn thật là chướng mắt, thậm chí bị đánh mắng cũng không chịu rút đi chỗ khác, hình như cũng chẳng biết lễ nghĩa liêm sỉ là cái ôn gì”.

Lộ Văn Phi “rắc” một tiếng bóp nát chén trà, nước trà văng khắp nơi, lão chủ quán xót của vẻ mặt đau lòng.

“Này, Tiểu Lộ Tử, giấc mộng xuân thu của ta thực hiện được rồi”, Tiểu Kỷ đắc ý dựa vào vai Dạ Kiếm Ly, “Nhưng giấc mộng xuân thu của người thì thật là thê thảm nha, có vẻ như đời này chẳng còn cơ hội nữa đâu”.

Chú thích:

[1] ý nói kẻ phá đám, quấy rầy người khác nói chuyện yêu đương

56. Chương 95 + 96

Chương 95

“Mà này, hình như lâu rồi không thấy Tiểu Lừa”, Tiểu Kỳ ngồi trong xe ngựa, rút một cây tăm ra xỉa xỉa răng.

“Nó là ngựa”, gương mặt Dạ Kiếm Ly âm trầm. Kể từ lúc Lộ Văn Phi khiến hắn nhớ về cổ độc Sinh Tử Tương Hứa trong người Tiểu Kỳ, sắc mặt hắn không khá lên được. “Ta sai người đưa nó trở về cốc rồi”.

“Đừng bực bội mà”, Tiểu Kỳ nịnh hót nhích lại gần, “Ta phúc lớn mạng lớn...”.

“Nhưng tên kia gây thù chuốc oán khắp nơi, khó nói ngày nào đó sẽ bị người ta trả thù. Hắn có chết cũng đáng đời, nhưng còn nàng...”.

“Lộ Văn Phi đã phá được Phá Thiên Ấn, e là võ công cũng không thua kém huynh, ngược lại, ta đây gây họa khắp nơi, người lo lắng phải là hắn mới đúng”.

“Nhưng hắn cũng biết, ta sẽ không để cho nàng bị thương...”.

Dạ Kiếm Ly đột nhiên im bặt, nhận ra mình vừa nói lời ngon tiếng ngọt, hơi đỏ mặt quay đầu đi chỗ khác.

Tiểu Kỳ thở dài một hơi, “Trước mặt mọi người huynh còn tỏ tình được, giờ nói mấy câu ngon ngọt sao lại xấu hổ cơ chứ...”.

Dạ Kiếm Ly càng cố gắng quay mặt đi đến mức sắp sái cổ tới nơi, “Cái gì mà lời ngon tiếng ngọt, ta không có nói mấy câu buồn nôn như vậy”.

“...”, Tiểu Kỳ nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên lấy ra một vật trong áo, nhẹ nhàng nhét vào trong lòng hắn, “Đội mũ lưới không thoải mái đâu, đeo cái này đi nhìn đẹp trai hơn”.

Là mặt nạ bạch ngọc. [@sieunhanu.wordpress]ve8fhedef

Ánh mắt Dạ Kiếm Ly hóa thành dịu dàng, nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Kỳ từ phía sau.

“Nàng vẫn còn giữ”.

“Ừ”.

Không khí yên lặng mà nhu tình, ánh mặt trời xuyên qua tấm màn cửa xe ngựa, gió rét cũng cuốn vào, nhưng hai người ôm nhau chỉ cảm thấy vô cùng ấm áp.

“Một khối ngọc lớn như vậy, ít nhất cũng đáng giá mấy chục lượng bạc, làm sao ta vứt được?”.

...

Dạ Kiếm Ly nhíu lông mày, ráng nhịn xuống ý nghĩ muốn bóp chết Tiểu Kỳ.

Nếu bỏ qua chuyện người nào đó lâu lâu nói một câu sát phong cảnh, thì suốt quãng đường đi hai người rất vui vẻ. Lúc ở bên nhau cứ huynh một câu ta một câu đánh võ mồm, chớp mắt một cái đã hết ngày, vừa đúng lúc đi ngang một cái trấn nhỏ, bèn tìm chỗ ở trọ.

Người thô tục nào đó lập tức nghĩ tới cảnh tượng kiều diễm khi hai người cùng chung một phòng, trong lòng lập tức khoái trá vô cùng.

Một tên sai vặt trong khách điếm Kỳ gia nhiệt tình chào đón, còn chưa chờ Dạ Kiếm Ly mở miệng, Tiểu Kỳ đã cười dâm dăng, nói: “Một gian phòng hảo hạng”.

“Hai gian”, Dạ Kiếm Ly chẳng thềm liếc đến cô.

“Ta trả tiền, một gian!” [@sieunhanu.wordpress]092enhfwvg

“...”, Dạ Kiếm Ly nhần nhin, “Hai gian”.

Tên sai vật cảm thấy khó xử, lật lật sổ sách một lúc rồi thoải mái nói: “Xin lỗi, chỉ còn một gian phòng hảo hạng thôi”.

Tiểu Kỳ đắc ý nhướn lông mày, Dạ Kiếm Ly vẫn không thèm liếc mắt, chỉ nhàn nhạt đáp một câu: “Cũng được, nàng ngủ dưới đất”.

...

Hừ, chúng ta cứ chờ xem.

Đàn ông, nói cho cùng, đều là một loại động vật như thế nào?

Tiểu Kỳ cau mày, gục đầu trong thùng tắm gỗ, gầy gầy tay làm tung bọt nước lên.

Suy nghĩ bằng nửa thân dưới sao? Nhưng trước kia Dạ Kiếm Ly từng nhìn sạch toàn thân cô rồi, hình như cũng không có phản ứng gì. Chẳng lẽ mị lực của cô không đủ mạnh sao, hình như cũng không phải là như vậy.

“Cô là con gái mà”, một giọng nói vang lên, “Người ta là đàn ông còn chưa vội, cô vội cái gì?”.

Tiểu Kỳ nghi hoặc gật gật đầu, “Cũng phải”. [a href="http://sieunhanu.wordpress.com/2013/08/30/"]xc83ojd3

“Phải cái rắm”, một Tiểu Kỳ bé xíu có hai sừng cầm cây đinh ba[1] chỉ chỉ vào mặt Tiểu Kỳ bé xíu có đôi cánh thiên thần, “Mi đã sống hai đời người rồi, sao tư tưởng còn cổ hủ vậy hả?”.

“Chính xác”, Tiểu Kỳ rõ ràng nghiêng về phe ác.

Tiểu Kỳ có sừng tiếp tục cười mờ ám, “Can đảm lên, tối nay hành động ngay đi”.

“Oa, như vậy là bạo lực!”, Tiểu Kỳ có cánh che mặt, “Thân là con gái...”.

“Cút!”, cả Tiểu Kỳ và Tiểu Kỳ có sừng đồng thời quát to.

Tiểu Kỳ có cánh nước mắt ràn rụa bỏ chạy xuống sân khấu.

“Tên hồ ly kia chắc không chịu nghe lời đâu...”, Tiểu Kỳ lưỡng lự nói.

“Mi đàn quá, mi có thể câu dẫn hắn mà, đàn ông đều không chịu nổi bị quyến rũ...”.

Tiểu Kỳ suy nghĩ một lát, trong đầu hiện lên cảnh Dạ Kiếm Ly bị quyến rũ đến mức không chịu nổi, rùng mình một cái rồi dùng sức lắc lắc cho tan hình ảnh đen tối trong đầu.

“Nếu không được nữa thì làm Bá Vương thượng cung[2]!”, Tiểu Kỳ có sừng nắm hai tay vào nhau, vẻ mặt quyết đoán, “Ta sẽ giúp mi trời hai tay hắn lại!”.

...

Có nên làm như vậy không?

... Thôi được rồi, đã tóm được trái tim mỹ nam, giờ chỉ thiếu thân thể mỹ nam nữa thôi.

Mục tiêu hiện tại, chính là chiếm đoạt thân thể Dạ Kiếm Ly.

Cô lại suy tính, thừa dịp bây giờ Dạ Kiếm Ly không có ở đây, liền nhảy ra từ trong thùng gỗ, dùng hết sức lực đẩy thùng gỗ từ phía sau màn ra đến trước giường.

Khoảng cách này, vừa mập mờ vừa rõ ràng, cô đắc ý gật đầu, bỗng nghe thấy tiếng bước chân, giật mình sợ hãi đến mức vội vàng tung mình nhảy vào trong thùng gỗ.

Nước tắm văng lên cao đến nửa thước, ướt hết một mảng đệm giường.

Cho nên, khi Dạ mỹ nhân của chúng ta từ bên ngoài đẩy cửa bước vào, cảnh tượng đầu tiên nhìn thấy chính là như thế này: Không biết ai đẩy tắm thùng gỗ tới cạnh giường. Ai đó lại còn dùng tốc độ sét đánh ngang tai ngã vào trong thùng nước tắm, không sai, chính là ngã, tư thế thô tục như thế không thể gọi là bước vào được...

Sau đó, đằng sau hơi nước mờ ảo trong phòng, lộ ra một cái bắp chân thô kệch không mấy duyên dáng.

Hai cái móng vuốt cổ tử ra quỳ rũ vuốt vuốt bột nước trên bắp chân, Tiểu Kỳ quay đầu lại cười đậm đả, “Tiểu Dạ Tử, huynh nhìn cái gì vậy?”

Dạ Kiếm Ly ngây ngẩn, quả thật là này giờ, hắn cũng rất nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này: Hắn đang nhìn cái gì vậy?

“Nàng...”, gương mặt thiên tiên nhăn nhó, nhăn nhó xong lại giãn ra, cuối cùng bùng phát, “Quá đáng, nàng làm ướt giường vì không muốn cho ta ngủ! Thật nham hiểm!” Dạ Kiếm Ly oán hận trách móc.

...

Ọc ọc ọc...

Đây là tiếng người nào đó ngụp mặt vào trong nước không dám đối mặt với thực tế nữa.

Dạ Kiếm Ly tuy mạnh miệng, trong lòng vẫn lo Tiểu Kỳ cảm lạnh, lấy chăn đệm mới trải giường cho Tiểu Kỳ xong thì ngồi bên cửa sổ suốt cả đêm.

Tiểu Kỳ cảm động a, đau lòng a, khóc rống a, nước mắt hối hận chảy không dứt a... Cho nên cô đã quyết định, tối nay sẽ càng cố gắng, để hai người có thể dùng chung một giường, không cho phát sinh cảnh tượng có người ngồi tựa cửa sổ cả đêm nữa.

Cả buổi sáng, vẻ mặt Tiểu Kỳ như si như ngốc, thậm chí khi Dạ Kiếm Ly cầm một cái đùi gà huơ huơ trước mặt cô, cô cũng không để ý đến.

Đùi gà mà còn không thèm để ý, Dạ Kiếm Ly và các vị độc giả cũng hiểu được vấn đề nghiêm trọng đến mức nào rồi đó.

“Nàng...”, Dạ Kiếm Ly lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiểu Kỳ mơ màng đáp: “Đừng nói nhiều”. [@sieunhanu.wordpress] c398h3df

Mở Dạ lập tức nghĩ tới chuyện Tiểu Kỳ và Lộ Văn Phi trúng cổ độc, chẳng lẽ hệ thần kinh cũng có liên hệ với nhau? Đầu óc hắn rối rùi, bất tri bất giác giờ đùi gà lên gặm hết.

“A a a a a”, Tiểu Kỳ đoạt lại xương gà, “Đùi gà của ta đùi gà của ta!”

Trong lòng Dạ Kiếm Ly nhẹ nhõm, cuối cùng Tiểu Kỳ cũng khôi phục bình thường, cho nên lại lấy thêm một phần đùi gà cho cô, không hề để ý tới ánh mắt người nào đó đột nhiên lóe sáng âm mưu.

* * *

Tối nay, trời mưa.

Chủ tiệm Bách Thảo Đường ngược mắt nhìn trời, thời tiết ẩm đạm âm u thế này, thường thì chẳng có khách tới. Lão thở dài, chuẩn bị ra đóng cửa tiệm.

Lão ngân nga một giai điệu, bước qua nâng thanh gỗ chặn cửa, đột nhiên nhìn thấy phía sau thanh gỗ là một bóng đen.

“Quý!!!”, lão chủ tiệm hoảng sợ vừa thụt lùi vừa hét lên, suýt chút nữa té ngã ra sàn.

Bóng đen chỉ im lặng không lên tiếng, toàn thân phủ một cái áo khoác đen, che hết mắt mũi, chỉ chừa lại một cái cằm tròn trịa và đôi môi đang mím chặt.

Hóa ra không phải là quỷ, chủ tiệm thở hắt ra, “Khách quan muốn mua gì?”

Bóng đen kia không đáp lời, đôi mắt cứ nhìn đáo dác vào trong nhà, bộ dạng sợ sệt như đang làm chuyện xấu.

“Khách quan...”

“À ừ”, bóng đen líu quíu mở miệng, “Có... Cái loại thuốc này không?”

“Loại nào?”, chủ tiệm gãi gãi đầu. [@sieunhanu.wordpress] vw3u23no9

“Chính là... Chính là... Cái loại này...”.

“Ách?”.

“Chính là... Aiz, phu nhân nhà ta... Muốn lão gia nhà ta... Ách, chuyện đó...”.

“À...”, chủ tiệm bưng tỉnh ngộ, “Xuân dược phải không?”.

Bóng đen gật đầu như bầm tỏi.

Về mặt chủ tiệm lập tức tò mò, “Có loại cho người ba mươi tuổi dùng, có loại bốn mươi, còn có năm mươi sáu mươi nữa... Xin hỏi cô nương, lão gia nhà cô nương bao nhiêu tuổi?”.

“Ách”, bóng đen khựng lại, “Vậy có loại nào cho người hai mươi tuổi không?”.

Chủ tiệm giật mình, mới hai mươi tuổi mà dùng xuân dược? Lão chưa từng nghe nói, nhưng mà không muốn mất mỗi lần ăn, cho nên đành lấy loại ba mươi tuổi ra bán.

Bóng đen phất áo choàng một cái, bao thuốc biến mất, bóng đen cũng lặn mất tăm, chỉ còn một tờ ngân phiếu nho nhỏ từ trên không nhẹ nhàng rơi xuống.

Lão chủ tiệm gãi gãi đầu, nhặt tờ ngân phiếu lên.

Chỉ là một lượng bạc!!!

“Này... Còn thiếu nửa lượng! Khách quan! Trả thiếu tiền! Khách quan...”.

Chú thích:

[1] cây đinh ba của quỷ

[2] Bá Vương ngạnh thượng cung: thay thế cho từ “cường gian”.

Chương 96

Cửa sổ dán giấy nền đỏ, nước mưa tí tách rơi dọc theo bệ cửa, bầu trời ẩm ướt đầy mùi vị âm mưu.

Dạ Kiếm Ly ngồi bên cạnh cửa sổ, mắt phượng khép hờ, ánh hoàng hôn hắt lên gương mặt xinh đẹp thâm trầm.

Từ lúc Tiểu Kỳ bảo đi ra ngoài một lát, đến giờ vẫn chưa quay trở về. Hắn vừa nghĩ đến Tiểu Kỳ, khoe miệng liền nở nụ cười, chậm rãi đứng dậy, thông thả bước ra cửa.

Cô nàng này không biết lại đang bày trò gì nữa đây, hôm qua sống chết cũng không chịu ở riêng hai phòng, hôm nay lại vui vẻ đồng ý, khiến cho người ta nghĩ thấy mùi âm mưu đáng nghi ngờ.

Hắn ra khỏi phòng, liền bước thẳng đến căn phòng bên cạnh, chưa kịp đưa tay gõ cửa, đã nghe thấy một tiếng động kỳ lạ.

Sùng sục sùng sục, giống như là đang nấu cái gì đó. Tính tò mò của Dạ Kiếm Ly trỗi dậy, dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc một cái lỗ, ghé mắt nhìn vào bên trong.

Bên trong phòng hơi nước lượn lờ, mùi thuốc nồng đậm. Tiểu Kỳ tay chống cằm, gật gà gật gù phe phẩy quạt, một lát sau thì gục hẳn, bếp lửa không được quạt nên bùng lên, thuốc trong ấm đã sắp tràn ra ngoài.

Bóng áo đỏ khẽ lay động, trong chớp mắt đã lướt đến trước bếp lò, nhẹ nhàng bưng ấm thuốc nóng hổi lên, làn khói nóng nhẹ nhàng lay động theo cổ tay hắn, thế nhưng hắn không hề bị phỏng một giọt nào.

“Tiểu Kỳ”, Dạ Kiếm Ly lay lay người nào đó đang chìm trong mộng đẹp nước miếng tuôn trào, nhưng cô vừa mở mắt, hắn lại cảm thấy choáng váng mơ màng.

“Đây... Là thuốc gì vậy?”, tầm mắt hắn trở nên mơ hồ, nhưng rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt gian trá của Tiểu Kỳ.

“Thuốc mê độc nhất vô nhị do Tiểu Kỳ đặc chế”, cô ghé vào lỗ tai hắn cười khế, đặc ý nhìn mỹ nam chậm rãi ngã vào trong lòng mình.

* * *

“Tiểu Dạ Tử”.

“...”.

“Đừng có im lặng như vậy mà”. [@sieunhanu.wordpress] bw3483nfg

“...”.

“Ngoan, đừng tức giận nữa”.

“...”.

“Tức giận cũng không có cách gì a, chuyện cũng đã xảy ra rồi”.

“...”.

“Đổi mặt với thực tế đi, ta sẽ chịu trách nhiệm với huynh mà”.

“...”.

“Ta sẽ chịu trách nhiệm thiệt mà...”. [@sieunhanu.wordpress] 38hnf4uh

“Câm miệng”.

“Oa”.

Mùi thơm hoa phù dung lưu luyến trên giường, Dạ Kiếm Ly chỉ còn mặc lớp áo lót trắng, cả người bị trói chặt.

Cổ áo cong cong lộ ra da thịt hoàn mỹ, tóc đen như mực rối loạn, càng nổi bật lên cái cổ thon dài trắng nõn của hắn. Đôi mắt đen không cam lòng nhướn lên, mũi cao thẳng, đôi môi đỏ tươi, gương mặt hồng hồng liềm diễm như hoa đào nở rộ vì tức giận, đó vốn là một hình ảnh cực kỳ kiều diễm phong tình, nhưng đôi lông mày kiếm anh tuấn nhíu lại, nhếch nhếch khóe miệng quật cường, áo lót trắng buộc vòng quanh bờ vai rộng nam tính, mạnh mẽ mà tinh tế.

Tiểu Kỳ nhìn Dạ Kiếm Ly, hai mắt híp lại thưởng thức.

Hắn thật sự là người sao? Là người sao là người sao là người sao là người sao...

Theo như cô nhìn thấy, Dạ Kiếm Ly chắc chắn phải là hóa thân của thiên thần kết hợp với quỷ mị.

Lúc này, Dạ Kiếm Ly vốn cũng có chút bình tĩnh, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt ý vị sâu xa của Tiểu Kỳ, hắn rốt cuộc bắt đầu cảm thấy bất an.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống.

Mỹ nhân quyết định, mình vẫn phải hành động trước thì tốt hơn.

“Tại sao nàng lại đánh thuốc mê ta?”, hắn khó khăn mở miệng.

“Để thuận tiện cởi quần áo của huynh”, mỗ Kỳ cười thô tục.

“... Tại sao muốn cởi quần áo của ta?”, Dạ Kiếm Ly vẫn rất nghiêm túc.

“Để trói huynh lại”, Tiểu Kỳ mặt không đổi sắc.

“... Tại sao muốn trói ta lại?”, mỗ Dạ bắt đầu ức chế.

“Để thuận lợi ép huynh uống thuốc”, Tiểu Kỳ cười híp mắt.

“... Tại sao... Muốn ép ta... Uống thuốc?”, người nào đó đã ức chế đến cực điểm.

“À thì...”, Tiểu Kỳ nhìn thoáng qua chén thuốc cạn sạch tới đáy, “Để ăn sạch huynh”.

...

Hai người nhìn nhau thật lâu. [@sieunhanu.wordpress]093r2wjfv

“Nàng nói lại lần nữa xem”.

“Để ăn sạch huynh”.

...

“Nói lần nữa...”.

“Để ăn sạch huynh”.

...

Hai người lại “đấu mắt” thật lâu.

Hai bên trán Dạ Kiếm Ly rỉ mồ hôi, áo lót ẩm ướt, lại càng quuyền rũ chết người.

Xuân được hần là đã có tác dụng, Tiểu Kỷ nuốt nước miếng, trái tim nhỏ nhảy bình bịch, bà nội nó, thời khắc quan trọng thế này mi còn ngượng ngùng cái gì nữa, Tiểu Kỷ, mau lấy can đảm dùng hết thủ đoạn độc ác, mỹ nhân đã ở ngay trước mắt, sau đêm nay, hần sẽ là người của mi rồi!

Nhưng hai chân Tiểu Kỷ nhũn ra, cô chậm chạp bước tới gần hần, run rẩy vươn móng vuốt heo tội ác.

Cổ áo lấp ló, đôi môi đỏ mọng. [@sieunhanu.wordpress]qc2unf4fd

Mái tóc đen xòa tán loạn, ánh mắt mê ly.

“Này”, Dạ Kiếm Ly đột nhiên mở miệng.

“A a a a a”, cô bỗng dưng giật mình nhảy dựng lên như thỏ, lập tức trốn ra phía sau màn.

... Này thế là thế nào hả, người bị xâm phạm là hần cơ mà, sao tự dưng cô lại kinh hoảng đến như vậy.

“Tiểu Kỷ”, Dạ Kiếm Ly nhấn nháy lông mày, “Nàng... Cũng từng dứt Độc Cô Bạch uống thuốc sao?”.

Người nào đó trốn phía sau tấm màn co người lại, gương mặt đã sớm đỏ rực như con khỉ dít đỏ, không hề nghĩ ngợi, gật đầu như bằm tỏi, “Từng dứt rồi, làm sao?”.

Dạ Kiếm Ly lập tức cứng người.

“Nàng nói cái gì?”, giọng nói đã có vẻ khó chịu.

Đáng tiếc ,Tiểu Kỷ vẫn không hề nhận ra, “Từng dứt rồi, hần một mực đòi uống cái ta tự tay nấu...”. (Ú: chết chị rồi, cái tội khờ ko đúng chỗ, hê hê)

Cái này không khác gì đổ dầu vào lửa...

Không khí trầm mặc một lúc lâu, Tiểu Kỷ tò mò thò đầu ra từ phía sau tấm màn, kinh ngạc đến mức suýt rớt cằm.

Dạ Kiếm Ly vẻ mặt bình tĩnh, chỉ nhẹ nhàng giật một cái, sợi dây trói bên chặc đứt lìa ra như đồng giấy vụn. Hần cũng không thèm ngược mắt lên, chỉnh trang lại quần áo rồi bước thẳng đến trước tấm màn.

Tiểu Kỷ nổi da gà, “Huynh huynh huynh huynh huynh đừng có tới đây”.

Dạ Kiếm Ly nghiêm mặt, “Kỷ Triển Nhan”.

Tiểu Kỷ ngồi thụp xuống sau thùng tắm giả vờ làm đà điều.

“Nàng...”

“Ta không đứng lên đâu”.

Dạ Kiếm Ly không hề dài dòng, trực tiếp túm cổ áo xách người nào đó đứng lên.

Tiểu Kỷ nhắm tịt hai mắt không dám nhìn hấn, một lúc lâu mới đẩy mí mắt ra, vừa hé mắt nhìn liền ngây ngẩn.

Dạ Kiếm Ly ôm cô dựa vào tường, hơi thở nóng rực lướt qua đuôi lông mày của cô, khiến cho trong lòng cô ngứa ngáy khó chịu.

Cảnh tuyệt sắc quyến rũ gần ngay trước mắt, cổ áo xóc xếch mở rộng, da thịt trắng nõn cùng cơ ngực căng đầy, cô nhìn không sót một cái gì. Tiểu Kỷ căng thẳng ngẩng đầu lên, lại thấy hấn từ trên cao nhìn xuống gương mặt cô.

“Phụt!”

Một luồng ẩm nóng màu đỏ khoan khoái chảy xuống từ hai lỗ mũi Tiểu Kỷ.

Dạ Kiếm Ly đen mặt. [@sieunhanu.wordpress] 2309ru2wjf

Tiểu Kỷ lau khô máu mũi xong, trong lòng kêu to thất bại thảm hại rồi.

Rốt cuộc là xuân dược có vấn đề hay sao? Cô liếc mắt nhìn Dạ Kiếm Ly, người này sáng khoái ngồi xuống bàn uống trà, ưu nhã thông dong.

A, phải rồi, người này thông minh như vậy, huống chi còn có y thuật cao siêu, làm sao có thể trúng thuốc mê của cô được? Mà nếu như không trúng thuốc mê, vậy lúc cô trối hấn rồi cởi quần áo hấn, hấn đều biết hết sao?

Bà nội nó, sao tự dưng cô lại quên mất Dạ Kiếm Ly là một kẻ dư sức đoạt giải Oscar cơ chứ.

Cô nghĩ tới đây, ầm ỨC xoay người lại nói: “Ngay từ đầu huynh đã giả bộ”.

Dạ Kiếm Ly nhẹ nhàng cười một tiếng, “Ta muốn xem nàng giở trò quỷ gì”.

“Chẳng lẽ, trước giờ huynh chỉ ỒM Ờ với ta...”.

Mồ Dạ lập tức đỏ mặt, “Ta không có hạ lưu như nàng”.

“Ta hạ lưu?”, Tiểu Kỷ leo xuống giường, “Ta hạ lưu? Ta hạ lưu...”.

Cô hỏi đi hỏi lại một hồi, cũng không tìm ra chứng cứ để nói bản thân mình không hạ lưu, đành đánh trống lảng sang chuyện khác, chợt liếc mắt tới chén thuốc trên bàn, ngạc nhiên hỏi: “Nhưng ta đã dứt huynh uống hết chén xuân dược kia mà, sao lại không có tác dụng?”.

Dạ Kiếm Ly không nói gì, Tiểu Kỷ ngẩn ngơ suy nghĩ, đến lúc ngẩng đầu lên chợt nhận ra không biết từ lúc nào hấn đã bước đến cạnh giường.

“Ai nói là không có tác dụng”.

Giọng nói của hấn khàn khàn, ôm lấy Tiểu Kỷ ném lên trên giường.

...

Nghe người ta nói, ôm nhau lăn lăn trên giường như vậy có nhiều cảm giác rất mới lạ. Ví dụ như là đầu tóc dây dưa quấn lấy nhau, ví dụ như lúc hôn hít còn có thể sờ sờ cởi cởi.

Nhưng trên thực tế, lúc Tiểu Kỷ lăn lăn trên giường, lại không cẩn thận cắn trúng miệng, thế là đau quá cong lên đầu gối lên trúng bụng Dạ Kiếm Ly, cuối cùng cả hai người mang vẻ mặt táo bón lâu ngày giống hệt nhau. (Ừ: ặc = |||)

Cô nàng này, Dạ Kiếm Ly buồn bực, người hạ xuân dược hấn chính là cô, người bây giờ giãy dụa giường nanh múa vuốt cũng là cô, thế là thế nào?

“Nàng hao tổn tâm tư, không phải là muốn làm chuyện này sao?”.

“... Ách, cái đó, cũng không cần huynh miễn cưỡng như vậy”.

“Ta không miễn cưỡng”. [@sieunhanu.wordpress] cw4835ngk

“Thật sao?”

“Nàng đã có ám hiệu rõ ràng như thế, nếu ta không muốn thì đâu phải là đàn ông nữa”.

“Không sao... Hmm, ta còn tưởng là huynh không thể...”.

...

Dạ Kiếm Ly nhẫn nhịn hít sâu một hơi, cả đời này, có lẽ hắn còn phải hít sâu rất nhiều lần...

“Không nói nhảm với nàng nữa”, hắn đứng phắt dậy, tóc tai xốc xếch lộ ra hai lỗ tai đỏ bừng.

Thẹn thùng sao? Tiểu Kỷ len lén cười, người này vừa nãy còn giả bộ già dặn điêu luyện, chắc là chịu hết nổi rồi.

“Ta... Chẳng qua...”, hắn xoay lưng về phía cô, “Muốn chờ đến khi thành thân với nàng rồi mới...”.

Tiểu Kỷ ngây ngẩn cả người.

Thật ra, Dạ Kiếm Ly đơn thuần, cố chấp muốn bảo vệ danh dự của cô. Cô cũng biết, hắn muốn danh chính ngôn thuận, tuyệt đối sẽ không để cho cô chịu oan ức.

Tuyệt đối không để cho bất kỳ ai khinh thường cô.

Một người tốt như vậy, ở cái thế giới cũ, e rằng cô cũng không thể tìm ra.

Hắn nói muốn thành thân với cô. Không ngờ, hắn thực sự đã nghĩ tới chuyện thành thân.

Thật sự muốn bên nhau trọn đời.

Chương 96

57. Chương 97 + 98

Chương 97

Đêm hôm đó, hai người ôm nhau ngủ. Đầu cô tựa vào lồng ngực Dạ Kiếm Ly, tóc hắn rũ xuống mặt cô ngứa ngứa. Cầm hắn tựa lên đỉnh đầu cô, yên lặng không nói chuyện, cảm thấy không thoải mái một chút.

Nhưng cũng không ai muốn buông ra.

Ban đêm rất ngắn nhưng cũng rất dài, cô không ngủ, cho dù hai mắt vẫn nhắm.

Bởi vì quá hạnh phúc. [@sieunhanu.wordpress] 32w89fuff

“Nàng đang suy nghĩ gì vậy?”, Dạ Kiếm Ly đột nhiên hỏi, mặt trời đã nhô lên, hắn cũng không ngủ như cô sao?

“Ta đang nghĩ, chúng ta lãng phí tiền phòng hảo hạng rồi”, Tiểu Kỷ thật thà.

Khóe miệng Dạ Kiếm Ly run rẩy, có vẻ hắn rất muốn bỏ bộ não của Tiểu Kỷ ra xem đầu óc cô rốt cuộc là chứa cái giống gì trong đó. Thế là, bầu không khí tình cảm lãng mạn sáng sớm, đã bị phá hỏng.

Tiểu Kỷ lại cải trang thành nam, Dạ Kiếm Ly cũng đổi bộ quần áo vải thô màu xám tro, nhìn cả hai bây giờ còn khó coi hơn những kẻ lấm lem bùn đất. Những địa phương không cách xa thành lắm như vùng này, hợp chợ rất náo nhiệt đông đúc, thường thì trên đường sẽ có rất nhiều hàng quán bán đồ ăn vặt, Dạ Kiếm Ly thầm nghĩ không hay rồi, xoay người lại xem, quả nhiên không thấy bóng dáng Tiểu Kỷ đâu.

Cô nàng này... Hắn nhẫn nhịn, không còn cách nào khác, đành phải đánh hơi lần tìm theo mùi thơm của đồ ăn.

Tìm hết một vòng, những chỗ sức nức mùi thơm thì không thấy Tiểu Kỷ đâu, bỗng hần bị một mùi hôi kỳ lạ hấp dẫn. Dạ Kiếm Ly che lỗ mũi, cẩn thận bước tới chỗ bốc mùi hôi, ngoài dự đoán lại nhìn thấy bóng Tiểu Kỷ.

Cô đứng xếp hàng, ánh mắt trông ngóng lướt nhìn qua vai một đoàn người đằng trước tới một cái nồi, ngón tay căng thẳng co lại, chỉ còn thiếu cảnh chảy nước miếng.

“Này”, Dạ Kiếm Ly giận dỗi bước tới, tâm tình phức tạp, cô vừa thấy đồ ăn là lập tức quên mất hần, thế này không phải quá đáng lắm sao?

“A, huynh đây rồi”, Tiểu Kỷ cũng không hề liếc mắt sang, vẫn gặt gao nhìn cái nồi.

Trong bụng Dạ Kiếm Ly bắt đầu có vị chua, nhưng vẫn còn ráng giữ hình tượng, ra vẻ lạnh lùng, “Này!”.

Tiểu Kỷ không hề nể mặt hần, cứ gặt đầu qua loa cho xong.

Hần nhú mày, không thể làm gì khác hơn là đổi mục tiêu đả kích thành cái món ăn đang hút mắt hần Tiểu Kỷ, “Nàng đang làm cái gì vậy? Cái gì mà thú vị thế?”.

“Đậu hũ thú vị a”, cô rút cuộc cũng chịu nhìn sang hần, nhưng trong mắt vẫn lấp lánh hình ảnh đậu hũ thú vị, “Đã lâu lắm rồi ta chưa được ăn đậu hũ thú vị gia truyền chính gốc”.

“Nhưng mà thú vị như vậy...”, hần còn chưa nói hết câu, Tiểu Kỷ đã lập tức cắt ngang, “Đại ca, sắp tới lượt ta mua rồi”.

...

Dạ Kiếm Ly ráng nhẫn nại, “Ta nói...”. [@sieunhanu.wordpress] 097q3nefg

“Thiếu gia ta thích ăn cay”.

“Kỷ Triển Nhan!!!”.

Mấy người xếp hàng chung quanh đều quay đầu lại nhìn, bao gồm cả người đang bán đậu hũ thú vị. Nhưng cái người nên quay đầu lại nhìn nhất, vẫn đang nhìn cái nồi đậu hũ không chớp mắt.

Bốn phía râm ran tiếng xì xào, người bán đậu hũ thú vị cau mày nói: “Vị tiểu ca này, không nên chen ngang”.

...

Cũng may là hần đã cải trang, chứ không thì hình tượng công tử hào hoa phong nhã của hần đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát ở cái nơi hỗn loạn này.

* * *

Trên một mảnh đất khô cằn hoang vu, đột nhiên xuất hiện mấy bóng người sừng sững.

Người áo đen đi đầu, rất có phong thái giống như nhân vật quan trọng của một tổ chức sát thủ, nhưng người này lại bế một đứa bé trong lòng, nhìn có vẻ không hòa hợp cho lắm. Đám sơn tặc đứng quan sát từ xa, ráng nuốt sự nghi ngờ xuống, đội mũ lên vội vàng bỏ về báo cáo với thủ lĩnh sơn tặc.

Thủ lĩnh sơn tặc tay trái xoa răng, tay phải ôm một tiểu thiếp vừa mới cướp về, sung sướng vô cùng.

“Thủ lĩnh, có mấy người sắp tới gò núi bên, trông rất đáng sợ!”.

Thủ lĩnh sơn tặc tà ác nheo mắt lại, “Trông rất đáng sợ là chúng ta đây này, làm cái quái gì mà phải sợ mấy tên nhãi đó?”.

“Nhưng mà, thủ lĩnh...”.

“Mẹ kiếp, quan phủ chỉ mới tới lục soát vài lần, lá gan của bọn mày cũng bị bắt mất rồi hả?”, thủ lĩnh sơn tặc buông tiểu thiếp ra, ngoắc vài người, “Đi xem sao!”.

Dọc đường đi này, Diệp Ôn Đường cho lão Trương không ít thể diện.

Chẳng biết tại sao, thằng bé vốn đang vừa khóc vừa la hét, vậy mà chỉ cần lão Trương ôm một cái, lập tức im lặng ngủ khò, không biết có phải do khí tức của vị đại thúc sát thủ này tốt quá hay không.

Chỉ có Tiểu Liên là bực bội đến mức ngứa cả hàm răng.

Còn bốn người Hắc Đào vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt chờ xem náo nhiệt.

Cho nên, ngọn lửa của mỗ Liên rốt cuộc đã sắp bùng phát.

Tại sao lại phải ôm theo thằng nhóc con này tới nghiên cứu địa hình cơ chứ? Trước khi Lão Đại đi, rõ ràng đã gửi nó lại cho đám oanh oanh yến yến ở Vong Ưu Lâu chăm sóc, rồi còn khăng khăng đòi bốn người Hắc Đào phải che chở cho Diệp Ôn Đường an toàn. Ai mà ngờ tới cảnh, Diệp Ôn Đường bò lăn lê trên bàn ở phòng khách, bốn vị ôn thần Hắc Đào mặt lạnh như tiền ngồi trụ bốn góc bàn, thế là Vong Ưu Lâu có muốn làm ăn cũng không ai dám bước vào, tú bà kêu trời kêu đất van xin Tiểu Liên nhất định phải ôm Diệp Ôn Đường đi chỗ khác, nếu không bà ta sẽ đập đầu chết ngay cho hấn xem, rồi thêm lão Trương nghe nói thằng nhóc này là con của Diệp đại hiệp, lập tức muốn gặp cho biết, vừa nhìn thấy liền kết thành nhóc ngay, mới dẫn tới tình huống hiện tại.

Ban đầu Tiểu Liên vừa nhìn thấy Diệp Ôn Đường xinh đẹp liền rất thích thằng bé, thế nhưng vừa định bế lên là tiểu tử này gào khóc om sòm... Thật là tổn thương trái tim bé nhỏ của hấn quá đi. Cũng may tình cảnh bốn người Hắc Đào cũng không khá khẩm gì hơn, suốt ngày bị mấy cô nương trong Vong Ưu Lâu nhét cho bánh trái với cả tã lót để lo cho Diệp Ôn Đường, vẻ mặt poker lãnh đạm của bốn người đã bắt đầu có nét sượng sùng.

Cho nên, lúc tên thủ lĩnh đám sơn tặc chạy tới nơi, trong lòng gã lập tức nghi ngờ: Đám người này nhìn từ xa rất giống sát thủ, thế nhưng khi nhìn gần thì lại giống mấy bà vú là sao?

...

“Đường này do ta mở, cây này do ta trồng...”, thủ lĩnh sơn tặc cực kỳ “bệnh nghề nghiệp” phun ra một đoạn đạo đầu.

“Làm gì có cái cây nào?”, Tiểu Liên bực dọc cướp lời.

Thủ lĩnh sơn tặc cứng họng, mấy năm này khô hạn, chẳng còn cái cây nào sống nổi, chứ có phải là tại sơn tặc bọn họ đâu?

“Bớt nói nhảm đi!”, gã tiếp tục đắc ý nói: “Nếu mà muốn qua lại...”

“Sự nghiệp trồng cây gây rừng của ngươi kém quá”, Tiểu Liên khó chịu cướp lời lần nữa, cái từ mới mẻ này hấn học từ Lão Đại, lão Trương nghe vậy cũng cau mày, nơi này quả thật quá khô cằn khó sống.

Cho nên, Túc Sát mở miệng: “Chúng ta tìm một ngọn núi khác thôi”.

Dứt lời, sáu người xoay môn rời đi, bỏ lại một đám sơn tặc đứng chưng hửng.

...

Muốn đến là đến muốn đi là đi sao? Thủ lĩnh sơn tặc tức giận rống lên: “Các huynh đệ, giết!”.

...

Có thể tưởng tượng ra, một đám sát thủ vú em tức giận thì sẽ như thế nào.

Tiểu Liên tức tối nói: “Các anh em, tiền đi đường của chúng ta sắp hết rồi phải không?”.

Bốn người Hắc Đào lạnh nhạt gật đầu. [@sieunhanu.wordpress] 0192undc

Bọn họ cùng nhìn về phía lão Trương, Túc Sát lãnh khốc nói: “Một ngàn lượng bạc thôi, không được lấy nhiều hơn”.

...

Mấy vú em sau khi “làm việc” xong thì phải môn bỏ đi, chỉ còn lại một đám sơn tặc nằm bẹp tại chỗ nước mắt ròng ròng, một lúc sau quan phủ đi tuần núi kinh ngạc nhìn thấy đám sơn tặc mặt mũi sưng vù, thủ lĩnh sơn tặc run rẩy nói: “Quan gia cứu mạng a, có cướp...”.

Quan phủ lại càng kinh ngạc hơn, chuyện đời thật kỳ lạ a, sơn tặc mà cũng bị cướp...

* * *

Tuyệt Địa cốc.

Giữa trưa nắng gắt, non xanh nước biếc, suối chảy róc rách, nơi này khí hậu bốn mùa kỳ dị không thể phân biệt được, trông hết như thế ngoại đảo nguyên[1] trong truyền thuyết.

Dưới tán cây, một cô gái cải nam trang xách cái túi giấy đựng đồ ăn, vì đi vừa nhóp nhép, hớn ha hớn hở, cách đó không xa là một chàng trai áo xám đang bịt mũi, vẻ mặt chán ghét.

Đậu hủ thúi vàng óng ánh, phía trên rưới tương mặn, bên ngoài còn rắc một lớp hành thái lốm đốm, cực kỳ mê người.

“Tiểu Dạ Tử, huynh chắc chắn là không muốn ném thử hả?”.

Dạ Kiếm Ly bình tĩnh nhếch nhếch khóe miệng, “Chắc chắn”.

“Không ăn một lát đừng có hối hận nha”. [@sieunhanu.wordpress] q2u93nfv

“Mau đi thôi, đã lâu lắm rồi ta mới quay về đây”.

Suốt quãng đường, không biết có phải do vấn đề đậu hủ thúi hay không, Dạ Kiếm Ly đi rất nhanh, cũng không thể trách hẳn, dù sao đây cũng là nơi hắc lớn lên, đương nhiên hẳn sẽ nóng lòng.

Chẳng lẽ sắp phải gặp Tuyệt Địa tiên nhân trong truyền thuyết sao? Tiểu Kỷ gãi gãi đầu, hai ba ngụm ăn xong đậu hủ thúi, vội vàng đuổi theo Dạ Kiếm Ly.

Chợt có một tiếng kêu khê, Tiểu Kỷ giật mình kinh hoảng ngã lăn bốn chân chống lên trời.

“Kiếm Ly!”, tiếng kêu của một cô gái truyền đến từ đằng xa, “Kiếm Ly!”.

Dạ Kiếm Ly xoay người, cười híp mắt, đáp: “Sư tỷ!”.

Từ trên sườn núi, một cô gái diện váy màu vàng tơ, gương mặt trắng tròn, da trắng, tuy không hẳn là xinh đẹp, nhưng cũng không xấu, cũng không khó coi.

Tiểu Kỷ bò dậy, nhìn thấy cô gái dịu dàng vuốt mặt Dạ Kiếm Ly, tình ý nồng nàn, nói: “Đệ quay về rồi”.

Về mặt Dạ Kiếm Ly bình yên chưa từng thấy, “Ừ, sư tỷ, tỷ có khỏe không?”.

“Đệ không có ở đây, tỷ làm sao mà khỏe được?”, vành mắt cô gái đỏ hoe, “Sư tỷ rất nhớ đệ!”.

Dạ Kiếm Ly ôm lấy cô gái, hai người ôm nhau quên hết trời đất, hoàn toàn cho Tiểu Kỷ ra rìa.

Gương mặt cô gái đọng đầy nụ cười, nhẹ nhàng kiễ chân, đôi môi anh đào chạm lên mặt Dạ Kiếm Ly, nhẹ nhàng hôn.

Nụ hôn này tuyệt đối rất nhẹ nhàng, bởi vì ngay lúc cô gái đó muốn hôn sâu thêm một chút, đột nhiên bị ai đó túm lấy cổ áo, hung hăng ném ra ngoài.

Cô gái loạng choạng té ngã, sau đó nổi giận đùng đùng bò dậy, “Ai vậy?”.

Chỉ thấy Tiểu Kỷ cầm ống tay áo lau lau chà chà mặt Dạ Kiếm Ly, lau sạch xong còn ra vẻ thị uy hôn chụt lên đó một cái rõ to.

Dạ Kiếm Ly đỏ mặt, lúng túng nói: “Đây là sư tỷ của ta, Hà Tuyết Chiêu. Sư tỷ, đây là Tiểu Kỷ...”.

“Tiểu Kỷ?”, Tuyết Chiêu nghi ngờ nhìn cô, “Kiếm Ly à, sư phụ đã nói rồi cơ mà? Trong cốc này ta không thiếu nha hoàn”.

...

Tiểu Kỷ giần đầu lông mày ra, Dạ Kiếm Ly chưa kịp ngăn cản, cô đã nũng nịu nói: “Chàng yêu à, ta cũng không cần nha hoàn hầu hạ”.

Hai cô gái, bốn mắt nhìn nhau, tia lửa điện đùng đùng xoẹt xoẹt.

Chú thích:

[1] Ông Đào Tiềm có bài ký gọi là Đào hoa nguyên ký nói về người Tần chán đời, vì thế ngày nay mới gọi người ở ẩn là thế ngoại đào nguyên.

Chương 98

Tuyệt Địa cốc, gió thổi cánh hoa bay đầy trời.

Ngọn lửa lập lòe trong căn nhà nhỏ, người nào đó đang tức giận vút củi khô vào bếp lò, gạo trắng trào ra làn hơi nồng đậm, mùi thơm mê người lan tỏa trong phòng.

Nhưng mà, càng mê người hơn chính là bóng người cao ráo đứng ở cửa.

Ánh mắt tuyệt thế lạnh lùng, trong trẻo, tựa như không hề để tâm tới mọi việc trên đời.

Nhưng trong lòng Dạ Kiếm Ly lúc này, tuyệt đối không hề bình tĩnh như vẻ mặt. Hắn nhìn người nào đó bận rộn trước mắt, trong lòng nổi lên nhịp trống căng thẳng, xem Tiểu Kỷ thế này, chắc chắn là sắp chiến tranh lạnh với hắn đây.

Rốt cuộc phải ăn nói với Tiểu Kỷ thế nào đây? Dạ Kiếm Ly muốn nói nhưng lại thôi, sợ rằng vừa mở miệng sẽ bị dội ngay một gáo nước lạnh.

“Tiểu Kỷ...”, hắn chần chờ, “Sư tỷ ta, tỷ ấy...”. [@sieunhanu.wordpress] 09uqjdg

Tiểu Kỷ tiếp tục nhóm lửa thổi cơm, đến mí mắt cũng không thêm ngẩng lên.

“Nàng có nghe ta nói không vậy?”, hắn nhíu lông mày.

Tiểu Kỷ không trả lời, lúc đi ngang qua hắn “không cẩn thận” giẫm lên chân hắn, mạnh tới mức khiến người ta muốn hét toáng lên, nhưng Tiểu Dạ Tử của chúng ta là ai cơ chứ, dù có nghẹn đỏ mặt cũng phải ráng nhịn.

Tiểu Kỷ bắt đầu xắt thức ăn, vẻ mặt rất quý dị u ám, Tiểu Dạ Tử của chúng ta vốn là định bước tới, nhìn thấy cảnh như vậy vội vàng thụt lùi, không khéo lát nữa mình sẽ biến thành cái món ăn trên thớt kia.

Càng nhìn càng suy nghĩ lại càng cảm thấy rộn da gà, tám phần là người nào đó đã tưởng tượng thức ăn biến thành hắn, càng xắt càng thoải mái.

...

Một nén nhang trôi qua, cơm cũng gần chín, Tiểu Kỷ cho đồ ăn vào nồi, chuẩn bị bỏ thêm củi vào lò bếp.

“Tiểu Kỷ...”, hắn rốt cuộc không nhận được nữa.

Tay cô run lên, mấy thanh củi rút hết vào trong lò, làn khói lập tức cuộn cuộn bốc lên, khiến cô vừa sắc vừa ho vội lùi về phía sau, một mẩu củi còn đang cháy văng ra ngoài, kiểu này chắc chắn là sẽ phỏng tay cho xem.

Đột nhiên bị một cảm giác lạnh như băng bao phủ.

Mẩu củi khô đập thẳng vào mu bàn tay trắng nõn của Dạ Kiếm Ly, kêu xèo một tiếng, trên tay lập tức nổi lên vết sọc đỏ hình trăng khuyết.

Tiểu Kỷ kinh hoàng quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt ân cần của Dạ Kiếm Ly, “Nàng có bị thương không?”.

Xong đời, xong đời rồi, tên hồ ly này đã học xong ngón đòn “địu dằm”, thế này thì cô chống đối thế nào được?

Cô vốn quyết định sẽ làm lơ hắn mấy ngày cho bỏ ghét, nhưng bây giờ cô chỉ muốn cầm lấy tay hắn xoa xoa lên vết thương, sau đó hôn hắn một cái để bù đắp.

A, Tiểu Kỷ khóc ròng, rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Trước khi quyết định được phải làm thế nào, vẻ mặt Tiểu Kỷ vẫn cực kỳ lạnh nhạt, quay đầu nhìn sang chỗ khác, lạnh lùng nói: “Không sao”.

“Tiểu Kỷ, sư tỷ ta...”. [@sieunhanu.wordpress] 10kr47fvf

“Làm sao?”, cô hỏi ngược lại.

“Sư tỷ không phải là cố ý đâu...”.

“Không cố ý?”, Tiểu Kỷ khoa trương kêu lên: “Tức chết ta mất, vậy mà còn gọi là không cố ý? Không biết chúng ta tối đây nên không chuẩn bị trước thì không sao, nhưng giờ ngay cả cơm tối cũng bắt ta tự nấu, còn đạo lý tiếp khách gì nữa?”.

“Cơm tối...”, Dạ Kiếm Ly ngớ người, “Chứ nàng đang giận dỗi chuyện gì vậy?”.

Tiểu Kỷ nổi giận đùng đùng liếc hắt hắt một cái, tiếp tục nấu ăn.

Hóa ra này giờ, người nào đó không có ghen, mà chỉ tức vì không ai nấu cho ăn.

Không biết là nên cười hay nên khóc, tâm tình của Dạ mỹ nhân lúc này bỗng có chút phức tạp.

Bữa tối đã nấu xong, hắt giường đôi mắt “trông ngóng” lên nhìn Tiểu Kỷ, khiến trong lòng cô cảm thấy hơi chột dạ.

Nói đúng ra thì Dạ Kiếm Ly đã một ngày nay không ăn cơm, thôi đằng nào thì cũng nấu xong rồi, tha thứ cho hắt cái tội sư tỷ hắt không chịu nấu cơm đi vậy. Tiểu Kỷ suy nghĩ một lúc, rồi bới thêm một chén cơm đưa cho Dạ Kiếm Ly, khẽ mỉm cười.

Hắt cũng nở nụ cười, như chưa hề xảy ra hiềm khích vừa này, ngồi xuống cầm lấy đôi đũa.

“Kiếm Ly!”, Hà Tuyết Chiêu đột nhiên xuất hiện trước cửa, trong tay xách một cái giỏ trúc, “Ta nấu món mà đệ thích nhất nè”.

Trong lòng Dạ Kiếm Ly quặn lên một cái, đúng là tự vạch áo cho người xem lưng a, hắt không dám nhìn Tiểu Kỷ, chỉ nghe người nào đó khoái trá hỏi: “Huynh ấy thích ăn cái gì nhất?”.

Hà Tuyết Chiêu mỉm cười, cực kỳ vô sỉ nói: “Ta không nói cho cô biết”.

“À ừ”, Tiểu Kỷ cũng không hề nổi giận, chỉ liếc mắt đưa tình nhìn Dạ Kiếm Ly, “Chàng yêu ơi, chàng thích ăn cái gì nhất vậy?”.

Dạ Kiếm Ly cảm thấy lưng mình tê rần, còn chưa biết phải trả lời thế nào, Tiểu Kỷ đã tiếp tục cong miệng lên làm nũng: “Chàng~~ yêu

!”.

Thời tiết Tuyết Địa cốc bốn mùa ẩm áp như xuân, từ lúc nào đã trở nên lạnh đến nổi da gà như thế này???

...

Sắc mặt Hà Tuyết Chiêu xanh mét, liếc mắt nhìn Tiểu Kỷ, đột nhiên trông thấy vết phỏng trên tay Dạ Kiếm Ly, lập tức quăng luôn cái giỏ trúc, nhào tới bên cạnh Dạ Kiếm Ly, hét to: “Kiếm Ly, tay của đệ, tay của đệ...”.

Nghe nàng kêu thất thanh như vậy, người nào không biết, chắc chắn sẽ tưởng Dạ Kiếm Ly thịt nát xương gãy đến nơi.

“Không có chuyện gì”, Dạ Kiếm Ly thản nhiên nói.

Tiểu Kỷ ngơ ngác nhìn cái giỏ trúc rơi xuống đất, kỳ lạ là đĩa đồ ăn không hề đổ vỡ, mà chỉ bị nghiêng sang một bên, càng kỳ lạ chính là, nước sốt trong đĩa cũng không hề tràn ra ngoài một giọt, đồ ăn vẫn nằm vững vàng trong đĩa, nhưng màu sắc và hương vị xem ra cũng không hắt là ngon.

Dạ Kiếm Ly cẩn trọng liếc mắt nhìn vào trong giỏ, sau đó ủ rũ nói: “Là trứng gà xào mầm tỏi nữa sao?”.

“Ừ”, Hà Tuyết Chiêu mỉm cười, “Đó là món ăn duy nhất sư tỷ nấu ngon mà”.

...

Tiểu Kỳ hít sâu một hơi, cô rớt cuộc cũng hơi hơi hiểu vì sao Dạ Kiếm Ly không muốn để cho Hà Tuyết Chiêu nấu cơm tối, ngay cả món trứng gà mà nàng có thể “nấu” đến mức cô còn không nhận ra, đúng là hiếm có khó tìm, đã vậy đó lại còn là “món ăn duy nhất nấu ngon”, xem ra cũng đoán được kết cục bi thảm của mấy món ăn khác là thế nào.

Tiểu Kỳ kinh ngạc rồi đột nhiên cảm thấy thương hại Tuyết Địa tiên nhân và Dạ Kiếm Ly, bao nhiêu năm nay hai người sống sót thế nào a... Cô chỉ là một đứa trẻ mồ côi, tuy rằng không có tay nghề nấu những món ăn cao cấp mỹ vị, nhưng nấu những món bình thường thì nhất định là không thành vấn đề.

Cô ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy Hà Tuyết Chiêu cầm tay Dạ Kiếm Ly vừa thổi vừa xoa.

Nói cô không ghen? [@sieunhanu.wordpress]vf9gjr4gw

Chắc chắn là nói xạo!

Tiểu Kỳ nhướn lông mày, cúi người lắc eo cổ tạo dáng mảnh mai, “Chàng~ yêu!”.

Cả Dạ Kiếm Ly và Hà Tuyết Chiêu đều nổi da gà, quay đầu lại nhìn cô.

“Người ta đột nhiên thấy đau đầu quá à”, cô liếc mắt đưa tình đến mức sắp lòi con ngươi ra ngoài luôn rồi.

Khóe miệng Dạ Kiếm Ly run rẩy, buồn cười mà phải nín nhịn đúng là rất đau khổ, “Ách, để ta xem nàng thế nào...”.

“Kiếm Ly, đã hơn một năm không gặp, sư tỷ có rất nhiều chuyện muốn nói với đệ”, Hà Tuyết Chiêu không hề tỏ ra yếu thế.

“Sư tỷ”, Dạ Kiếm Ly nghiêm túc nói: “Lần này ta về đây là để dẫn nàng ấy về gặp mặt sư phụ”.

“Gặp sư phụ?”, vành mắt Hà Tuyết Chiêu đỏ hoe, “Đệ đã trưởng thành, cưới vợ xong liền quên mất sư tỷ rồi...”.

“Sư tỷ...”, Dạ Kiếm Ly có chút lúng túng, “Sư phụ ông ấy đã trở về chưa?”.

“Ở đây này!”.

...

“Ta muốn dẫn Tiểu Kỳ tới gặp ông ấy...”. [@sieunhanu.wordpress]038rfjndv

“Ta đã gặp rồi!”.

...

“Sư tỷ, tỷ có nghe thấy nãy giờ ai cứ nói xen vào không vậy?”.

Hà Tuyết Chiêu đỡ đầu chỉ chỉ ra sau lưng Dạ Kiếm Ly.

Phía sau là Tiểu Kỳ cùng một lão già cực kỳ bần ngỏi hai bên bàn, hai người trừng mắt cướp đoạt những món ăn mà Tiểu Kỳ vừa nấu, lão già vận công phu gấp thức ăn, Tiểu Kỳ cũng không hề thua kém, hai đôi đũa đánh nhau loạn xạ, chiến trường trên mặt bàn thê thảm đến mức không dám nhìn.

“Sư phụ!”, Dạ Kiếm Ly vui vẻ gọi.

Tiểu Kỳ đang đắc ý vì cướp được một miếng thịt mỡ từ tay lão già, vừa nghe thấy Dạ Kiếm Ly gọi một tiếng như vậy, lập tức trợn trắng mắt, suýt chút nữa nghẹn chết.

Lúc này, khi cô vận eo vận lưng làm dáng chọc tức Dạ Kiếm Ly và Hà Tuyết Chiêu, không biết từ lúc nào đối diện bàn xuất hiện một lão già, râu mép đầu tóc xơ xếch, vẻ mặt y hệt như quỷ đói, quần áo rách tung toé, đúng tiêu chuẩn hình tượng trưởng lão Cái Bang. Lão già này không nói lời nào, thản nhiên cầm đũa lên gấp đồ ăn, đây là đồ ăn cô tốn công tốn sức nấu nãy giờ mà! Thế là cô cũng không nói lời nào, hai người càng đấu càng vui vẻ, càng đấu càng có cảm giác đối phương không đơn giản, càng đấu càng... nổi lên cảm giác anh hùng tiếc cho anh hùng.

Thế mà, đáng thương thay, hình tượng Tuyết Địa tiên nhân tiên phong đạo cốt trước giờ Tiểu Kỳ luôn ảo tưởng, hôm nay đã sụp đổ hoàn toàn.

Mà nói cũng phải, mấy năm nay đồ ăn Hà Tuyết Chiêu nấu khủng bố như vậy, lão già nhìn như quỷ đói này không phải là Tuyết Địa tiên nhân mới là lạ.

“Sư phụ”, cô nịnh hót gọi theo.

Tuyết Địa tiên nhân cười lên ha hả, miệng dính dầu mỡ, nhìn sang Dạ Kiếm Ly, nói: “Đồ nhi ngoan, nha hoàn con dẫn đến, ta nhận!”.

...

Dạ Kiếm Ly hít sâu một hơi, nắm lấy bàn tay sắp bùng lửa giận của Tiểu Kỳ, ôn hòa nói: “Sư phụ, con... Con muốn lấy ngọc bội của mẫu thân giao cho nàng ấy”.

Tuyết Địa tiên nhân đang ngâm một ngụm canh suýt chút nữa phun ra ngoài, “Tiểu tử giỏi lắm, không hổ là con của cha mày, ngay cả mắt thẩm mỹ cũng tệ y như nhau...”.

Tiểu Kỳ cười ngọt ngào như mật, “Sư phụ, này giờ ngài ăn có ngon không?”.

Tuyết Địa tiên nhân gật đầu, “Ngon lắm”. [@sieunhanu.wordpress]8923dhbb

“Con còn biết nấu nhiều món khác nữa...”.

“Chà, vậy con có biết nấu...”.

“Một ngày ba bữa, đủ dạng món ăn cho ngài...”.

Một khối ngọc bội lập tức bay vèo vào trong lòng bàn tay Tiểu Kỳ, Tuyết Địa tiên nhân cười híp mắt, nói: “Ta vừa nhìn đã biết con không phải là đứa trẻ bình thường mà, thật là giỏi giang a”. (Ú: chúc mừng anh Dạ, anh đã bị bán đứng vì đồ ăn ((:)

... Thế là hai người nguơ tầm nguơ mã tầm mã chớp mắt nhìn nhau, sau đó cười rộ lên một cách gian xảo.

Chỉ còn Dạ Kiếm Ly và Hà Tuyết Chiêu đứng đờ ra đó đen mặt.

58. Chương 99 + 100

Chương 99

Hình dạng vuông vắn, sắc trắng như tuyết, không hề có một vết xước nào.

Giơ lên trước ánh nắng mặt trời, tia sáng xuyên qua trong suốt, xem ra là một khối ngọc bội tốt, chỉ có mỗi sợi dây đeo màu đỏ nay đã biến thành màu đen, chắc là do tuổi đời của khối ngọc bội này đã cao, Tiểu Kỳ cảm thấy không thể nào do Tuyết Địa tiên nhân đâu.

Phía bên kia, thầy trò hai người đuổi cô ra ngoài xong, không biết đang lén lút nói cái gì. Tiểu Kỳ núp phía sau cây đại thụ, dùng sức rướn cổ vênh tai.

“Bọn họ đang nói gì thế?”, đột nhiên có tiếng người bên cạnh.

“Không biết nữa”, Tiểu Kỳ thuận miệng đáp. [@sieunhanu.wordpress]3r8hrfeg

...

Cô giật mình nghiêng người nhìn sang, dáng vẻ Hà Tuyết Chiêu cũng y hệt như cô, núp phía sau cây đại thụ, liều mạng rướn cổ.

Kẻ thù gặp mặt nhìn nhau “trìu mến”, tia lửa điện lại bắt đầu nổ đùng đùng, rồi cả hai hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, động tác khoa trương như thể hai kẻ bị bại liệt đang thi xem người ai vịn vẹo hơn.

“Này cô”, Hà Tuyết Chiêu đột nhiên mở miệng, “Quen sư đệ ta bao lâu rồi?”.

“Cô nói chàng yêu của ta hả?”, Tiểu Kỳ không thềm để ý gương mặt co giật của Hà Tuyết Chiêu, “Chắc là hai năm, sao?”.

“Mới có hai năm à?”, Hà Tuyết Chiêu cười vô sỉ, “Hai chúng ta đã quen nhau hai mươi năm rồi”.

Tiểu Kỳ ra vẻ bình tĩnh ngộ, “Hai mươi năm cơ á, đây chẳng phải là thanh mai trúc mã, sớm tối sống chung, tình cảm sâu đậm không ai sánh bằng sao...”.

“Không sai”, Hà Tuyết Chiêu vui vẻ nói: “Cô biết vậy là tốt rồi”.

“Nhưng suốt hai mươi năm mà không xảy ra chuyện gì, chắc là sư tỷ cũng không xơ múi gì được...”.

“Có!”.

“Ta thế nào?”.

Tia lửa điện lại vang lên đùng đùng. [@sieunhanu.wordpress]jdww37fbv

Tuyết Địa tiên nhân đột nhiên nhô đầu ra giữa hai người, “Hai đứa nhỏ, lại gây lộn nữa hả?”.

Dạ Kiếm Ly cười nói: “Tiểu Kỳ, không được bắt nạt sư tỷ”.

“Kiếm Ly!”, Hà Tuyết Chiêu thấy mình có hậu thuẫn, lập tức mắt nước mắt lưng tròng, ôm lấy Dạ Kiếm Ly.

Mắt thấy nàng kiễng chân sắp sửa hôn hít, Tiểu Kỳ chỉ nhìn Dạ Kiếm Ly chằm chằm, không hề nói gì. Người nào đó liền tự giác đẩy Hà Tuyết Chiêu ra, làm cho nàng bất mãn vô cùng.

Tuyết Địa tiên nhân lại cười ha hả, “Tiểu tử này đi đến đâu cũng có con gái tranh giành, giống hệt như ta năm xưa a...”.

Ba người còn lại đen mặt khinh bỉ, lão già không vui sờ sờ miệng, nói: “Thế nào, không tin hả? Tuyết Chiêu, đi theo ta, về phòng sư phụ sẽ kể cho con nghe, năm đó ta mười tám...”.

“Sư phụ!”, Hà Tuyết Chiêu càng đen mặt, “Ngài đã kể rất nhiều lần rồi...”.

...

Hoàng hôn buông xuống, Dạ Kiếm Ly chậm rãi đến gần Tiểu Kỳ, lặng lẽ nói: “Ta và sư tỷ lớn lên cùng nhau, rất nhiều việc đã là thói quen từ nhỏ, nàng đừng trách...”.

“Ta dĩ nhiên là biết”, Tiểu Kỳ cười híp mắt, nói: “Huynh nghĩ rằng ta sẽ tức giận vì chuyện nhàm chán đó sao?”.

“Tiểu Kỳ của chúng ta từ lúc nào trở nên rộng rãi thế?”.

“Ta vẫn rộng rãi như thế mà”, Tiểu Kỳ cúi đầu, nụ cười biến mất, “Bởi vì ta không biết qua hôm nay, còn có thể sống đến ngày mai hay không... Ta làm gì có tâm tư tức giận?”.

Dạ Kiếm Ly ngẩn ra, gương mặt cô cúi gằm khiến ánh mặt trời không rọi tới được, mím môi quật cường, hần vươn tay vòng qua eo cô, vẽ mặt thương tiếc.

Ngày nào cô cũng cười đùa vui vẻ, không để người ta nhận ra cô đang sợ hãi thế nào.

Nhưng hần lại không có cách giúp được cô. [@sieunhanu.wordpress]fni4uue

“Cảm giác, hạnh phúc đến như vậy, đến mức không chịu nổi...”, Tiểu Kỳ nhẹ giọng nói: “Thù lớn chưa trả, nhưng ta không thể ra tay... Rốt cuộc phải làm thế nào mới đúng? Có phải ta nên cùng chết với hần, là có thể...”.

“Không cho phép”, Dạ Kiếm Ly tựa cằm vào vai Tiểu Kỳ, “Ta đã nói rồi, hần còn lo sợ căng thẳng hơn nàng nhiều”.

“Tiểu Dạ Tử...”.

“Dù có chuyện gì xảy ra, ta đều ở bên cạnh nàng”.

Tiểu Kỷ nghiêng đầu, Dạ Kiếm Ly nhắm mắt lại, lông mi khẽ rung.

“Cho nên, nàng không cần sợ hãi...”, hần mỉm cười, “Cho dù là chết, ta cũng sẽ đi chung với nàng...”.

Người này học được mấy câu ngọt ngào dễ nghe như vậy từ đâu thế? Mà Tiểu Kỷ cũng không cách nào suy nghĩ được nữa, bởi vì Dạ Kiếm Ly nhẹ nhàng hôn lên môi cô, hạnh phúc như bó hoa nở rộ trong lòng, bao phủ hết sự sợ hãi.

Xa xa bên kia, Tuyết Địa tiên nhân và Hà Tuyết Chiêu hai người hai tư thế kỳ quái núp trên một chạc cây, nếu có một từ có thể miêu tả chính xác và sinh động việc bọn họ đang làm lúc này thì chỉ có thể là: rình xem.

“Ai thèm rình xem?”, Hà Tuyết Chiêu bắt mồm lầm bầm.

Tuyết Địa tiên nhân tháo cái hồ lô bên hông, nhấp một ngụm rượu, cười nói: “Con có bao giờ nhìn thấy sư đệ tâm cao khí ngạo của con làm mấy việc buồn nôn như vậy chưa?”.

Hà Tuyết Chiêu sờ sờ miệng, nhưng không lên tiếng.

“Vậy nên, đừng có bắt nạt đứa nhỏ kia nữa”, Tuyết Địa tiên nhân đột nhiên nghiêm túc nói: “Dù còn cũng chẳng bắt nạt nổi...”.

“Nhưng mà con không cam lòng”, Hà Tuyết Chiêu nhẹ nhàng nhảy xuống đất, “Kiếm Ly là một tay con nuôi lớn, vừa là mẹ vừa là chị... Tiểu sư đệ đáng yêu của con trước giờ chỉ biết chạy theo sau lưng con, bây giờ lại... Mà cô gái này tướng mạo có đẹp để chỗ nào đâu, sao sư đệ lại thích cô ta?”.

“Bản thân ta cảm thấy con bé cũng không tệ lắm”, Tuyết Địa tiên nhân cười ha hả, “Con có còn nhớ Hường Văn cô cô không?”.

“Ai mà nhớ được a, năm ấy con cũng mới năm tuổi mà...”, Hà Tuyết Chiêu nhìn Tuyết Địa tiên nhân xiêu xiêu vẹo vẹo nhảy xuống đất, “Mẫu thân của sư đệ đương nhiên là xinh đẹp hơn cô gái này nhiều”.

“Cũng không hẳn vậy”, Tuyết Địa tiên nhân đeo hồ lô lên hông, “Thức ăn hai người nấu có chung một loại mùi vị, năm đó cô cô con đánh mất khối ngọc bội bảo vệ tính mạng này, từng nói với ta, nếu cô ấy biến mất, nhất định phải chăm sóc con cô ấy... Nhưng mà Hoắc Thanh Phong kia... Aiz, chỉ khổ cho Niệm Văn...”.

“Niệm Văn...”, Hà Tuyết Chiêu trầm mặc, “Biết vậy mỗi lần y tới đây con sẽ không hóa trang y thành một cô bé, ai mà ngờ được y đối với sư đệ lại...”.

“Còn sư huynh con nữa, nếu không phải dã tâm quá lớn, chắc bây giờ hẳn cũng đến lúc an nhàn hưởng thọ rồi...”, Tuyết Địa tiên nhân lẩm bầm, vẻ mặt thoáng u sầu, nhưng ngay sau đó lại trở lại bình thường.

Mỗi lần nhắc tới Niệm Văn và Tiêu Kiến Nhân, lão đều lắc đầu bóp trán, bây giờ hai người đều đã chết, trở thành chuyện ăn năn hối hận nhất trong lòng lão. Hà Tuyết Chiêu suy nghĩ một lúc rồi nói sang chuyện khác: “Hường Văn cô cô biến mất như thế nào?”.

“Hắc hắc, đây đều là ý trời, nếu không thì ngọc bội mà cô cô con đánh mất cũng sẽ không xuất hiện ở chỗ Văn Thượng...”.

“Nhưng không phải là tiên hoàng cũng biến mất theo sao?”, Hà Tuyết Chiêu ngạc nhiên nói: “Con thấy khối ngọc bội đó hắc ám như vậy, sư phụ lại đưa cho cô gái kia, có khi nào sẽ gặp chuyện không may không?”.

“Cái này gọi là quan tâm người ta đó nha, Tiểu Tuyết Chiêu của ta thật là lương thiện”.

“Hừ, ai thèm quan tâm”, Hà Tuyết Chiêu tức giận xoay người bỏ đi, “Dù sao đồ ăn con nấu cũng khó ăn, sư phụ cứ việc đi ăn đồ cô ta nấu đi”.

“Không phải con cũng ăn rất vui vẻ sao”, Tuyết Địa tiên nhân cười nói: “Mà dù đồ ăn con nấu có khó ăn, ta và Tiểu Kiếm Ly mấy chục năm nay đều ăn, không phải sao... Một già một trẻ đều được con nuôi trắng trẻo tuần tú thế này...”.

“Sư phụ già rồi mà không biết xấu hổ!”, Hà Tuyết Chiêu chịu không nổi liền ngắt lời lão, nhưng cũng bật cười.

* * *

Bên ngoài Tuyết Địa cốc, trấn Viễn Kiều. [@sieunhanu.wordpress]38cnwbgg

Sáu vú em áo đen đi lại trên đường phố, vô cùng “dễ coi”. Trong đó, lãnh khốc nhất là người ôm một đứa bé trong lòng, chính là lão Trương và Diệp Ôn Đường. Lúc này, cái miệng nhỏ của Diệp Ôn Đường méo xệch, đói bụng đến mức khóc oa oa.

Tiểu Liên xoa xoa trán rỉ mồ hôi, “Ta nói, sắp đến Tuyết Địa cốc rồi”.

Hắc Đào lấy ra một tờ bản đồ nhẵn nhúm kẹp trong đồng tã lót, nghiên cứu một lúc lâu, sau đó gật đầu một cách không chắc chắn.

“Thằng nhóc này có thôi khóc lóc được không!”, Tiểu Liên bực bội nói.

Hóa ra mấy người này lên đường đi Tuyết Địa cốc, trên đường đi, Diệp Ôn Đường đã ăn hết cháo, đói bụng khóc um sùm cả ngày, bọn họ không còn cách nào khác đành phải lê la trên đường tìm người cho nó ăn uống, nhưng mà thật không may, bọn họ đều là đàn ông còn chưa nói, về mặt người nào cũng đàng đàng sắt khí chẳng tốt lành gì, thế nên mấy bà vú vừa nhìn thấy bọn lão Trương đã hét lên một tiếng “Có cướp!” rồi bỏ chạy, quả thật là làm cho bọn họ nhụt chí.

Cuối cùng, bọn họ quyết định, để cho Tiểu Liên khả ái ra đánh trận đầu.

Tiểu Liên nghe vậy, nghiêm túc dặn dò mọi người, nhất định phải mỉm cười, không được bày ra bộ mặt quan tài lạnh lẽo, tóm lại cứ cười là tốt rồi.

Lão Trương và Hắc Đào đã quen quá ra lửa hét ra khói, một cái mỉm cười thì có khó gì?

Tiểu Liên chuẩn bị xong xuôi, hỏi thăm đến nhà một bà vú, cẩn thận gõ cửa.

“Ai vậy?”, bà vú mở cửa hỏi. [@sieunhanu.wordpress]c38fnrgg

Tiểu Liên nở nụ cười tinh khiết sở trường, “Đại nương, xin bà giúp đỡ cho, đứa bé này đói bụng một ngày rồi, rất là đáng thương... Bọn ta đều là đàn ông không lo cho nó được, xin bà...”.

Bà vú vừa nghe đã hiểu, Tiểu Liên vừa khách khí vừa tuấn tú cũng khiến người ta yêu thích, bà cười nói: “Mấy người tìm đúng chỗ rồi, vào đi”.

Vừa nói vừa rướn người nhìn ra sau lưng Tiểu Liên.

Tiểu Liên quay đầu lại, nháy mắt với lão Trương.

Sau đó, một chuyện kinh khủng đã xảy ra, lão Trương đứng phía trước, bốn người Hắc Đào đứng phía sau, khuôn mặt lạnh lẽo của bọn họ đột nhiên giật giật, rồi đồng loạt nhếch môi cười, dùng ánh mắt tự cho là rất chân thành nhìn bà vú.

“Bớ người ta cướp...”.

Rầm, cánh cửa đóng sầm lại.

...

Diệp Ôn Đường còn đang gào khóc trong lòng lão Trương.

Tiểu Liên phát điên mất, bèn đề nghị: “Hay là chúng ta đi cướp thiệt đi?”.

Lão Trương buồn bực, nụ cười của bọn họ khủng bố đến vậy sao? Vừa quay đầu lại thì đúng lúc nhìn thấy bốn người Hắc Đào vẫn còn “cười mỉm” theo lệnh, lão cũng giật bắn mình lùi về phía sau một bước. (Ừ: đây, còn hỏi có khủng bố ko? =]])

Lão trầm mặc, ôm lấy Diệp Ôn Đường khóc rống không ngừng nghỉ, nhếch miệng cười một cái.

Tiếng khóc lập tức im bặt.

Tiểu Liên bội phục sát đất, thế nào gọi là một kẻ nguy hiểm, chính là kẻ chỉ cần một nụ cười cũng có thể giết người...

Chương 100

Khi đám vú em áo đen toàn thân mệt mỏi rũ rời ôm Diệp Ôn Đường xuất hiện bên ngoài Tuyết Địa cốc, Tiểu Kỳ và Hà Tuyết Chiêu đang cãi nhau vì một con gà mái.

“Mấy ngày nay cô tới đây, gà ta nuôi đều bị cô ăn sạch rồi!”, Hà Tuyết Chiêu tức giận nói: “Kiềm chế một chút đi!”.

“Ta muốn ăn”, hai mắt Tiểu Kỳ lấp lánh trái tim nhìn con gà.

“Nó là gà mái!”, Hà Tuyết Chiêu vẫn ráng giải thích cho Tiểu Kỳ, “Mấy ngày nữa nó có thể đẻ trứng rồi!”.

“Ta muốn ăn”, hai mắt Tiểu Kỳ vẫn lấp lánh trái tim nhìn con gà.

“...”, lông mày Hà Tuyết Chiêu méo xệch, nhẩn nhẩn gọi: “Sư... Phụ...”.

“Ách, gì thế?”, Tuyết Địa tiên nhân ngồi trên cây xỉa răng, mấy ngày nay rất thoải mái dễ chịu, đi theo Tiểu Kỳ có không ít lộc ăn, con gà mái Tuyết Chiêu đang ôm chặt phía dưới, là món mà lão và Tiểu Kỳ mơ ước nhiều ngày nay, nhưng tính tình Tuyết Chiêu thế nào lão biết rõ, nuôi mấy con gà con vịt nhỏ, chẳng những không được làm thịt ăn, mà cuối cùng còn bắt lão phải chăm sóc ấy con súc sinh này.

Lão cười châm biếm ló đầu xuống, “Tuyết Chiêu à, một con gà thôi mà...”.

“Lão già chết tiệt! Ông xuống đây!”. [@sieunhanu.wordpress] 823fneiug

Mắt thấy Hà Tuyết Chiêu giận tái mặt, Tuyết Địa tiên nhân cười cười nịnh nọt, trong lòng len lén hâm mộ tài chạy trốn của Dạ Kiếm Ly, nếu không chạy mau thì phiền phức này đã đổ lên đầu hắn.

Đang đùa giỡn, đột nhiên có một bóng đen lao về phía Hà Tuyết Chiêu, Tuyết Địa tiên nhân cảnh giác nhắt lên một mảnh lá, nhưng phát hiện ra kẻ tới không phải chỉ có một người, lão vội vàng nhảy khỏi cành cây, động tác nhanh như ma quỷ.

Mấy bóng đen từ bốn phương tám hướng lao tới, có năm người... Không, có sáu người, nhìn thấy kẻ thứ sáu lao thẳng tới trước mặt Tuyết Chiêu, Tuyết Địa tiên nhân hét lớn một tiếng, tính háo thắng nổi lên, một phát điểm huyết đạo cả năm bóng đen, rồi bay tới kẻ thứ sáu.

Thế nhưng, tiếng khóc nỉ non của một đứa bé cùng với tiếng gà gáy bỗng dưng vang lên phía sau, khiến cho lão khựng lại, vượt mất cơ hội ra tay.

Hà Tuyết Chiêu và Tiểu Kỳ đều ngớ người, trơ mắt nhìn lão Trương ôm Diệp Ôn Đường, đoạt lấy gà mái trong lòng Hà Tuyết Chiêu, sau đó cung kính dâng lên Tiểu Kỳ, “Thôn trưởng, gà mà người muốn”.

...

Tiểu Kỳ ngây ngốc nhận lấy con gà, lão Trương liền một mạch giải huyết đạo của năm người bọn Tiểu Liên, rồi xoay sang nhìn Tuyết Địa tiên nhân cảm đã rơi xuống đất, cười nói: “Tuyết Địa tiên bối, quả nhiên danh bất hư truyền”.

Tuyết Địa tiên nhân nhắt cảm lên, ho khan hai tiếng, ra vẻ thanh cao nói: “Túc Sát cũng không đơn giản”.

Tiểu Kỳ kích động, bởi vì cuối cùng cô cũng được đoàn tụ với huynh đệ, càng kích động hơn bởi vì cướp được gà mái cô thèm thuồng đã lâu. Nhưng xem Hà Tuyết Chiêu còn kích động hơn cô mấy lần, cụ thể là kích động vì cái gì, thật sự là không ai biết.

Đôi mắt Hà Tuyết Chiêu lấp lánh như sao, hai tay nắm lại, cất giọng ngọt ngào: “Ngài là Túc Sát danh chấn giang hồ?”.

Lão Trương liếc xéo nàng bằng nửa con mắt, lãnh khốc gật đầu.

“A!!!”, đôi mắt lấp lánh như sao nay long lanh như nước, “Ngài đã lập gia đình chưa?”.

Túc Sát ngẩn ra, khó hiểu nhìn nàng bằng hai con mắt, lãnh khốc lắc đầu.

“Tốt quá, Túc Sát công tử, ta họ Hà tên Tuyết Chiêu, hôm nay trời không còn sớm, mời ngài tới hàn xá nghỉ ngơi, xin hỏi ngài thích ăn cái gì thích uống trà gì ta...”.

Tuyết Địa tiên nhân không nhịn được, trực tiếp nắm lấy cổ áo cô nàng hám trai Hà Tuyết Chiêu, gật đầu cười cười với mọi người rồi lập tức phi thân đi.

“Sư phụ, con còn chưa nói hết lời mà!”. [@sieunhanu.wordpress]29jfnsgf

“Ta đây sư phụ con còn tuần tú hơn hẳn gấp mấy lần, sao trước giờ có thấy con chảy nước miếng nhìn ta đâu!”.

“Lúc con lên năm tuổi đã sùng bái ngài ấy, sư phụ người cũng không phải là không biết...”.

“... Hừ!”.

Lão Trương hồi phục tinh thần, nhưng lại không thấy Tiểu Kỳ đâu, Tiểu Liên ra sức khịt khịt đánh hơi, lần theo mùi thơm từ phía sau núi, tìm được người nào đó đang thổi lửa làm thịt gà.

“Đã tìm được ngọn núi nào chưa?”, Tiểu Kỳ cười híp mắt nói.

“...”, sáu người trầm mặc.

“Ách, không tìm được thì tiêu rồi... Ai cha, sao Tiểu Ôn Đường gầy vậy, gần đây không được ăn no sao?”, Tiểu Kỳ tiếp tục cười híp mắt nói.

“...”, sáu người lại càng trầm mặc. [@sieunhanu.wordpress]38yrnjwf

Tiểu Kỳ nhú mày, mấy kẻ hùng bá giang hồ này, sao hôm nay lại ỉu xiu.

Nếu đã như vậy, không còn cách nào khác, cũng không thể dựng bang phái làm Lão Đại được, huống chi cô và Lộ Văn Phi còn có chút kiêng kỵ. Cho nên...

“Chúng ta phải nghĩ ra một nghề nào đó, ăn thế này núi cũng lở... Quan trọng là phải nuôi sống Tiểu Ôn Đường”, Tiểu Kỳ nhú mày.

Đám người lão Trương trầm nghĩ, đây không thành vấn đề, đại trượng phu chẳng lẽ ngay cả tiền cũng không kiếm được?

Nhưng mà, bọn họ hiển nhiên đã quên mất mình từng bị xem là cướp...

“Kiếm tiền?”, Hà Tuyết Chiêu ngạc nhiên nói.

“Ừ, cô với sư phụ sống trên núi lâu như vậy, làm gì để có tiền ăn uống sinh hoạt?”.

“Làm đồ ăn chứ làm gì”, kể từ khi Hà Tuyết Chiêu biết Tiểu Kỳ là Lão Đại của Túc Sát, thái độ đã thay đổi một trăm tám mươi độ, cười nói: “Tự cấp tự túc, ăn không hết thì xuống núi đổi thành chút củi gạo muối, dư dả nữa thì đổi thành vải vóc, vậy là xong”.

Lông mày Tiểu Kỳ méo xệch, tưởng tượng đến cảnh mấy tên sát thủ kia cuốc đất trồng rau, quả thực nhìn không hợp mắt.

Cứ như vậy, đến lúc ăn cơm tối, mọi người ngồi cùng một bàn, Tiểu Kỳ lại không thấy vui vẻ gì, Dạ Kiếm Ly thấy rất kỳ lạ, theo lý mà nói thì vừa được gặp lại lão Trương, vừa có gà ăn, hẳn là Tiểu Kỳ phải cười nhe răng híp mắt mới đúng.

Buổi tối, Tiểu Kỳ và Hà Tuyết Chiêu dỗ Diệp Ôn Đường ngủ xong, cô mới thở hắt ra: “Không kiếm tiền làm sao được, phải nghĩ cách nuôi sống con a...”.

Dạ Kiếm Ly ở ngoài cửa nghe lén, ngăn người ra, nghe được mấy chữ mấu chốt “kiếm tiền”, “nuôi sống”, nhất thời hiểu ra: Hóa ra là người ta ngại mình không có tiền!

Mồ Dạ lập tức giận dữ giống như cô vợ nhỏ bị bỏ rơi, tuy hấn và Tuyết Chiêu lớn lên cùng nhau, nhưng hấn chỉ biết tiêu tiền thôi, trước giờ đôi lúc Tiêu Kiến Nhân gửi bạc đến, không thì thỉnh thoảng hấn ghé thăm kho bạc của đám tham quan, nhưng mà, hấn thật sự chưa đích thân kiểm tiền bao giờ...

Tôn nghiêm đàn ông bắt đầu thiêu đốt Dạ Kiếm Ly.

Thế nên, ngày hôm sau, Tiểu Kỷ ngủ dậy vươn vai vặn lưng rồi mở cửa, lại thấy một tờ giấy rơi xuống.

Cô kinh ngạc mở to hai mắt, thấp giọng rửa một tiếng, vội vàng quay về phòng khoác áo ngoài vào.

Tuy hành động có vẻ gấp rút vội vã, nhưng khóe miệng của Tiểu Kỷ khẽ cong lên, gương mặt ngập tràn hạnh phúc không che giấu được.

Hà Tuyết Chiêu nhặt tờ giấy lên, cũng kinh ngạc nói không ra lời: Tiểu sư đệ tâm cao khí ngạo của nàng, thế mà lại...

* * *

Ở bên này, đầu lông mày mỹ lệ của Dạ Kiếm Ly, từ lúc sinh ra tới giờ chưa hề nhíu chặt nhiều lần đến như vậy.

Muốn làm ông chủ, nhất định phải có tiền vốn, nhưng hấn có biết làm cái gì đâu? Vô công tuy lợi hại, cũng không thể làm xiếc đầu đường xó chợ được...

Vậy làm lao công thì thế nào? Dạ Kiếm Ly vừa vác bao tải lên vai, lập tức có vô số anh chàng lao tới đòi giúp hấn khiêng vác, lại còn nói rằng “Cô nương gia giáo sao lại phải ra ngoài bươn chải, mau về nhà theo duyên ương đi”, Dạ Kiếm Ly giận đến lột cả áo ngoài ra, chứng minh giới tính của mình, mấy anh chàng kia mất rơi đầy đất, xong hấn bước tới phía đốc công, đốc công thấy Dạ Kiếm Ly vừa tới đã gây rối loạn trật tự, bèn cho hấn vài đồng tiền công rồi chỉ hấn một con đường kiếm tiền khác: Phía trước có căn hoa viện, với vẻ thù mị của hấn, nhất định có thể trở thành trai bao đứng đầu bảng.

Thế là Tiểu Dạ Tử ngây thơ của chúng ta lo lắng, làm trai bao là làm gì?

Hấn đi thật.

May là Dạ Kiếm Ly cũng không ngây thơ đến mức gõ cửa hoa viện rồi nói thẳng một câu “Ta muốn làm trai bao”. Hấn phi thân nhảy lên nóc nhà để xem xét trước, sau đó, hấn mặt đỏ tay run tìm đập thành thịch nhìn thấy cảnh: mấy gã đàn ông loè loẹt, bu quanh lấy lòng một bà thím chắc cũng bốn năm chục tuổi...

Lập tức, Dạ Kiếm Ly vốn luôn giữ vững hình tượng quý công tử cao cao tại thượng trong thời đại hỗn loạn, quay ngược trở lại tặng cho gã đốc công kia một đấm.

Được rồi, thông minh như Dạ Kiếm Ly, cuối cùng cũng thăm dò được một cách.

Hấn thay quần áo, buộc tóc, bôi đen mặt mũi còn hơn những tên ăn mày, đến quán ăn làm tiểu nhị.

Nhưng mà, chủ quán lại nói, trong quán rượu này, sao có thể chứa một tên tiểu nhị dơ bẩn như vậy? Thế là yêu cầu Dạ Kiếm Ly đi rửa mặt rửa tay. Dạ Kiếm Ly hằm hằm bỏ đi rửa mặt, sau đó hằm hằm quay lại.

Từ lúc đó, trấn Viễn Kiều nổ ra một cái tin động trời: Trong quán rượu của trấn Viễn Kiều xuất hiện một tiểu nhị xinh đẹp như hoa, mọi người mau mau tới xem.

Cho nên, chủ quán vừa mừng vừa lo, trước giờ trong quán rượu chưa hề có nhiều khách nữ như hôm nay, nếu không phải do tiểu nhị kia nhìn có vẻ không dễ chọc vào, ông ta thật sự muốn nhốt hấn vào lồng rồi bán vé vào xem.

Đầu lông mày nhíu chặt, gân xanh giật giật, nhưng hấn vẫn phải mỉm cười.

“Tiểu ca nhà ở đâu vậy?”. [@sieunhanu.wordpress] 29rnf47g

“Họ tên là gì?”.

“Trong nhà có bao nhiêu miệng ăn bao nhiêu mẫu đất?”.

“Có lập gia đình chưa?”.

“Ta làm bà hai cũng được!”

“Có rảnh thì tới quý phủ của ta chơi...”

“Làm tiểu nhị quán rượu chi cho cực, ta thuê người làm người hầu thân cận, thấy thế nào?”

“Tiểu ca...”

...

“Này, mỹ nhân, nhìn ta một cái coi”.

Dạ Kiềm Ly tức giận quay đầu lại, người nào mà quá đáng vậy, dám sờ sờ mặt hân!

Nhưng mà, nụ cười mê đắm này, sao lại giống Tiểu Kỳ thế?

... Phải, chính là Tiểu Kỳ. [@sieunhanu.wordpress] 239r7fnw

Tiểu Kỳ ưỡn ẹo nhào vào trong lòng hân, cất giọng nhào nhẹt eo éo: “Chàng~ yêu!”.

59. Phiên Ngoại

Phiên ngoại: Lão Trương

Lúc ta mở mắt ra, không có ánh nắng, bầu trời màu xanh xám nguyên thủy.

Đó là lần đầu tiên ta hít thở không khí cõi đời này.

Ta bị nhét vào trong một ổ chó, có lẽ ta vừa được sinh ra không bao lâu, tới bây giờ ta vẫn thấy biết ơn con chó đó, nó chỉ liếm liếm rồi dùng thân thể ngăn gió lạnh rét cho ta, chứ không xem ta như một món thịt béo dâng tới miệng.

Thật ra thì, sau này cũng có nhiều lần ta suy nghĩ lại, nếu như lúc đó bị nó cắn chết, đó cũng là một việc tốt.

Người chủ con chó đó họ Trương, cho nên ta cũng lấy họ Trương, nhưng mà không có tên, bọn họ thường cho ta một chút cơm thừa canh cặn, thế là ta cùng ăn với chó. Mặc dù bọn họ đối xử với ta chẳng khác gì con chó đó, nhưng ta vẫn cảm kích, bọn họ cho ta một cái họ, một chén cơm và một nơi an thân, đây đối với một đứa nhỏ mười tuổi như ta mà nói, chính là cả thiên hạ.

Ta thường cùng chó ra ngoài kiếm ăn, riết rồi săn bắt mấy con thỏ hoang nhanh nhẩu không còn làm khó được ta. Cứ thế cho đến một ngày, có một người nhìn thấy ta, ánh mắt hân giống hệt loại động vật mà ta sợ hãi: Sói.

Người là sát thủ trời sinh, hân bước về phía ta, trên khóe miệng ta vẫn còn vương vệt máu tươi của con thỏ, Cô độc, tàn nhẫn.

Từ đó, ta khoác vào người quần áo màu đen, không cách nào cởi xuống được nữa.

Ta từng gặp rất nhiều đứa trẻ mười tuổi khác, bọn chúng hoặc là ngây thơ tinh khiết, hoặc là nhát gan dằn dặt, nhưng cũng không sao, bởi vì cuối cùng bọn chúng cũng sẽ trở nên giống ta mà thôi. Quá trình huấn luyện gian khổ mà tàn nhẫn, chẳng tốt hơn cái ổ chó kia bao nhiêu, vì một miếng cơm mà phải đánh nhau mấy lần, có thể ăn được một miếng là sống thêm được một ngày, ta từ đó không còn biết tôn nghiêm và vinh nhục là cái thá gì, những thứ đó đối với ta còn không quan trọng bằng một cái bánh bao khô khốc.

Lúc đó có một vài đứa trẻ lớn tuổi hơn, ý mình cao to chiếm ưu thế, cướp hết toàn bộ lương khô. Ta đói bụng liên tục mấy ngày đến mức vàng đầu hoa mắt, mãi đến khi ta gặp người đó.

Ánh mặt trời sau lưng người đó hắt vào mắt ta, chói đến mức muốn nhắm chặt mắt, rồi không nhìn được lại muốn khóc.

Người đó cầm một cái bánh bao, bẻ ra nửa cái, đưa tới trước mặt ta. Ta nhào tới như một con hổ đói, thậm chí không kịp liếc mắt nhìn người đó một cái, ta không biết người đó tên gì, cũng chưa bao giờ nói chuyện với người đó, nhưng ta nhớ rõ bàn tay cầm cái bánh bao đó, bàn tay già nua xấu xí không giống như ta, vươn ra từ trong thân thể tàn tạ.

Có lẽ là người đó muốn nhờ ta kéo dậy.

Nhưng ta không kéo, bởi vì chỉ có một kẻ được sống sót, cho nên ta giết người đó lúc đang hấp hối.

Giây phút đó, ta nhìn thấy rõ gương mặt người đó, rất bình thường, nhưng chỉ cần nhìn một cái, cả đời không thể nào quên được.

Ta không biết từ lúc nào ta trở nên lợi hại, giết người, giết người, tiếp tục giết người, ngoại trừ giết người, ta không biết làm gì khác.

Ta bắt đầu uy chấn thiên hạ, bọn họ gọi ta là Trương Túc, thế rồi ta trở thành Túc Sát nổi tiếng giang hồ làm người ta vừa nghe tên đã sợ mất mật.

Tiền bạc, phụ nữ, quyền lực, ta muốn cái gì là có cái đó, nhưng trong lòng ta không bình yên, sự kích động càng ngày càng lớn, la hét muốn cắn nuốt bản thân ta.

Ta nghĩ, nếu như ta sống không bằng chết, có lẽ ta sẽ lãng quên được, nhưng làm thế nào cũng không thể quên bàn tay tàn tạ xấu xí đó, từng cứu ta bằng nửa cái bánh bao, cũng không quên được khoảnh khắc cuối cùng trong đời người đó, ánh mắt thê lương vô tận.

Rốt cuộc, ta giết cái kẻ như sói kia, giết sạch cả tổ chức của hắn, trong mắt ta, bọn họ có sống cũng thế thôi, đều sống không bằng chết. Còn không thì, nếu bọn họ sống, cũng sẽ chồng chất tội ác bằng vô số mạng người vô tội.

Ta nhanh chóng trở thành Diêm Vương trong mắt người đời, bắt đầu xuất hiện những kẻ mang danh chính nghĩa muốn diệt trừ ta, đó là một trò chơi tàn khốc mà đầy hứng thú. Có lẽ, chỉ có cái loại khoái cảm khi bị cái chết uy hiếp, và cảm giác đau đớn thiêu đốt khi bị đao kiếm đâm vào này, mới có thể chứng minh rằng mình còn sống.

Mọi người đều sợ ta, rất sợ, ta từng gặp một lão tiền bối giang hồ chán sống, sau lưng lão là một đám cao thủ, thế mà lúc đối mặt với ta vẫn phát run, lão cầm kiếm nói: Người đáng chết.

Ta không trả lời lão, càng nói chỉ càng phức tạp càng giả dối, ta thích nghe những lời trần trối trước khi chết hơn, đó mới là sự lưu luyến nuôi tiếc sinh mạng cuộc đời, một cách thật lòng.

Sau đó lại giết, giết, giết.

Lần đó ta giết bảy mươi sáu người, bao gồm cả lão tiền bối kia, lão tung hoành giang hồ cả đời anh hùng, chắc cũng không ngờ sẽ chết trong tay ta. Cái giá phải trả chính là ta bị gãy hai cái xương sườn, cùng với bắp đùi bị kiếm đâm nát máu chảy đầm đìa.

Ta chạy trốn không nhanh. [@sieunhanu.wordpress] vdr535g

Nhưng bọn họ cũng không dám vội đuổi theo, bởi vì còn sợ hãi. Ta cười, thật ra thì có nhiều lúc bọn họ chỉ cần đồng loạt xông lên là sẽ giết được ta, nhưng bọn họ lại không dám.

Ta che giấu vết máu, ngụy tạo dấu vết giả, trốn vào núi sâu, thấy sơn động phía trước có gió, xem ra là thông đường, nếu không may bị phát hiện cũng có đường chạy trốn.

Vì thế, ta gặp được cô gái ấy.

Nướng một con gà rừng, ăn qua loa xong, màn đêm đã buông xuống.

Ta ngủ không quen, đời này ta chưa hề có một lần ngủ say, ta thật sự quá mệt mỏi.

Cô gái ấy trong mắt ta, tựa như một loài chó hoang, cảnh giác, cẩn thận, sợ hãi, cẩn trọng. Ta cũng không có ý nói xấu cô ấy đâu, bởi vì trước kia ta sống chung với chó, mà cuộc sống bây giờ của ta cũng không chẳng tốt gì hơn một con chó.

Cô gái ấy nhích tới gần ta, ta không mở mắt, nhưng trong tay nắm chặt thanh kiếm.

Chỉ trong nháy mắt, kiếm ta xẹt qua đặt lên cổ cô ấy, từ đầu đến chân cô ấy đều đang phát run, ánh mắt núp trong mái tóc xốc xếch, toàn thân bốc mùi hôi thối, người sống sờ sờ nhưng dường như đã thối rữa.

Thật kỳ lạ là, ta nổi sát khí, nhưng lại không ra tay. Ánh lửa lập lòe trên gương mặt cô ấy, tâm tình bất ổn, ánh mắt lăm lét nhìn ra ngoài.

Ta nhìn cô ấy, giống như năm xưa, người đó nhìn ta.

Hóa ra lúc đó, lúc người đó đưa cho ta nửa cái bánh bao, ta cũng có vẻ mặt như thế này sao?

Đúng vậy, đôi mắt này... Là đôi mắt lưu luyến sinh mạng. Cái thứ sinh mạng từng bị ta chà đạp như một con kiến hôi.

Cô ấy chỉ ăn gần nửa con gà rừng, rất ngon lành, giống như chưa từng nhìn thấy mỹ vị bao giờ. Ta dập tắt lửa, giống như muốn dập tắt suy nghĩ của mình.

Người là ai?, ta hỏi. [@sieunhanu.wordpress] ce4g8e8r

Cô ấy sững sốt một lúc lâu, lần đầu tiên ánh mắt cô ấy rời khỏi con gà rừng nhìn sang ta, Ta cũng không biết.

Một cô gái trong núi sâu không rõ lai lịch, không buộc tóc, không mặc váy dài, hành động càng quái dị hơn.

Cô ấy thậm chí không dám nhìn tới vết thương của ta, cả ngày chỉ núp trong sơn động, không nhìn thấy ánh mặt trời. Hỏi cô ấy cái gì, cô ấy đều lắc đầu, nhưng cô ấy cũng không sợ ta.

Chỉ vì nửa con gà, đã tin tưởng ta đến thế sao? Nếu cô ấy biết ta là ai, vẻ mặt cô ấy nhất định sẽ rất thú vị.

Cô ấy làm mất túi đồ, đói bụng hai ngày nay, ngay cả một con gà cũng không bắt nổi. Ta bị trọng thương, thường xuyên ngất xỉu, cô ấy lại không rời đi nửa bước, hai người thường cùng nhau tỉnh lại vì đói, cảm giác này ta chưa hề trải qua, giống như là, sống nương tựa lẫn nhau.

Cô ấy thật sự kỳ lạ, ngoại trừ kỳ lạ, có lẽ cô ấy cũng hơi dần dạn dĩ. Cô ấy thường nhìn trời, không nói lời nào, cứ ngồi mấy canh giờ, cô ấy nói mình rơi xuống từ trên trời, ta cảm thấy thật hoang đường, nhưng nổi buồn trong ánh mắt cô ấy, cứ mãi nhìn bầu trời không chịu rời đi.

Cô ấy nói: Người quan trọng nhất của ta đã chết.

Ta không biết nói gì hơn, cô ấy quay đầu đi, ta nhẹ nhàng nói: Chẳng ai quan trọng đối với ta.

Về mặt cô ấy cũng không đồng tình, chỉ ngẩn người, sau đó đột nhiên nở nụ cười, Nhưng đối với ta mà nói, người là người quan trọng.

Quan trọng? Ta cười lạnh, Người có biết ta là ai không? Người còn dám ở chung với ta? Làm bạn với ta, người sẽ bị thiên hạ đuổi giết.

Cô ấy thấy ta tức giận, chỉ quay đầu lại nhìn trời, một lúc sau mới miễn cưỡng nhả ra một câu: Ta... Cho dù không bị ai đuổi giết, cũng khó mà sống sót.

Cô ấy lại cười, Thế cho nên, ta không cần biết người là ai, chỉ cần biết người là một người rất quan trọng mà thôi.

Trong lòng ta rung động. Cô ấy cũng không nhìn ta nữa. Sau đó cô ấy còn lấy thân phận của ta ra đùa giỡn, bảo rằng nếu như ta thật sự là sát thủ, cô ấy muốn cùng ta xây dựng một tổ chức, thay người khác giết người sẽ phát tài.

Tâm trạng và vết thương của ta dần dần khá hơn, nghe những lời mới mẻ cô ấy nói, thuận miệng hỏi một câu: Vậy tổ chức này tên là gì?.

Tên?, cô ấy lười biếng nhìn lên trời, Gọi là Xã Hội Đen đi... À không... Bang Đầu Rìu?.

Ta cũng đã quen với cái kiểu kỳ quái của cô ấy, nói nhỏ: Vậy thì gọi Thanh Phong Các đi.

Ta không biết ngày đó có đến được hay không, bởi vì một tháng này ta mất tích, kẻ thù trên giang hồ tìm kiếm khắp nơi, bọn họ kêu gào rằng muốn thay trời hành đạo, rồi vây chúng ta trong rừng.

Cô ấy núp sau lưng ta, lạnh run. Trong lòng cô ấy ôm cái túi đồ vừa tìm thấy được.

Cô ấy hỏi: Người thật sự là sát thủ sao?, giọng nói cô ấy dâng đầy nỗi hoảng sợ không che giấu được.

Ta cười lạnh, ngày này đã tới, cô ấy biết thân phận của ta rồi, e rằng cô ấy sẽ không còn nói nói cười cười với ta nữa. Ta nhắm mắt, bàn tay đặt lên cổ cô ấy, hung hăng bóp chặt.

Cô ấy kinh ngạc không thở được. Những kẻ được gọi là võ lâm chính phái kia quát lên, Đừng có lộng hành, mau thả cô nương kia ra.

Ta nói nhỏ vào tai cô ấy: Cứ giả vờ như bị ta ép buộc, bọn họ sẽ thả người đi.

Cô ấy vẫn không nhúc nhích, hai tay gỡ bàn tay của ta ra đặt lên môi, nói nhỏ: Người sẽ chết sao?.

Ta không nói gì, có lẽ sẽ chết, có lẽ không, mà có ai quan tâm đâu?

Ngay cả chính ta còn không quan tâm. [@sieunhanu.wordpress |cvr4grg

Cô ấy thoát khỏi vòng tay của ta, bước về phía trước vài bước, đột nhiên quỵ xuống, đập đầu bịch bịch xuống đất, cầu khẩn: Van xin các vị bỏ qua cho hần đi.

Ta ngẩn ra, không hiểu cô ấy muốn làm gì.

Bọn danh môn chính phái kia mở to hai mắt nhìn, Bỏ qua cho hần? Tiểu cô nương à, cô có biết hần là ai không?.

Ta... Không biết, trán cô ấy đã rách toạc ra, máu tươi đỏ sẫm chảy xuống, Ta không cần biết hần là ai, cũng không quan tâm hần đã giết bao nhiêu người tốt hay kẻ xấu, nhưng hần là một người rất quan trọng của ta...

Vậy là cô đi theo hần?, những kẻ đó nói, bọn họ nhìn cô ấy như thể cô ấy là thứ hèn hạ nhất trên thế giới này, Cô và Túc sát... Là cùng một phe?.

Cô ấy không đập đầu nữa, ta nhìn cô ấy.

Không có ánh nắng. Cô ấy chậm rãi đứng lên, lại ngược nhìn bầu trời.

Tại sao người lại phải giết người?, giọng cô ấy nhỏ nhẹ như đang nói mớ, Hần giết nhiều người như vậy, lưng đeo tội lỗi cả đời, các người giết hần rồi, trên lưng các người cũng đeo tội nghiệt giống hần. Giết người chính là giết người, lấy cớ gì cũng vẫn là một hành động ghê tởm.

Dài dòng cái gì? Bọn ta chỉ hỏi cô có cùng phe với hần hay không?.

Cô ấy đứng lên, chắn trước mặt ta, nói nhỏ: đương nhiên.

Hần là một người rất quan trọng của ta... Là bạn bè.

Dường như có cảm giác ngọt ngào chảy xuôi theo dòng máu, không thể nói được thành lời, giống như được ánh nắng mặt trời ấm áp rọi lên da thịt, cũng giống như bàn tay người đó năm xưa cầm bánh bao.

Ta cười ha hả, giọng cười vang dội trong rừng cây, đám danh môn chính phái rồi rít rút kiếm ra, sợ ta có âm mưu gì. Tên dẫn đầu quát lên: Người chết đến nơi, còn cười cái gì?!

Ta cười to, nói rằng: Cả đời Trương Túc này tịch liêu cô quạnh, nay có được một người bạn như thế, còn đòi hỏi gì nữa?.

Hóa ra những năm nay, thứ ta không thể nào buông tay được, thủy chung vẫn là người đó. Sống nhất thời, nhưng giam cầm mình cả đời. Đôi mắt đó, ta đã đánh mất một lần, không thể để mất lần thứ hai.

Thật ra thì cô ấy không biết, dù cho giết hết những người này, đối với ta mà nói, cũng chẳng tốn bao nhiêu sức lực.

Ta không ra tay giết bọn họ, bởi vì cô ấy không thích nhìn thấy người chết. Lúc ta ôm cô ấy chạy thoát, cô ấy cười, nói rằng: Người vừa cứu ta.

Không, ta nói nhỏ: Là người đã cứu ta.

Cô ấy cúi đầu cười, đôi mắt ấy, vẫn chất chứa hy vọng và ảm áp đối với cuộc đời.

Đôi mắt ấy, ta muốn bảo vệ cả đời. [@sieunhanu.wordpress] dw4t4hth

Ta biết, ta đã có thể nhẹ lòng buông tay, những cơn ác mộng cố chấp trước giờ cũng không còn xuất hiện nữa.

Ta né một mũi tên, hóa ra bọn họ còn mai phục phía sau.

Ta và cô ấy tách ra, rời khỏi ta, có lẽ cô ấy sẽ có một con đường sống. Ta nói với cô ấy, nếu như không chết, sẽ cùng nhau xây dựng Thanh Phong Các, cho cô ấy làm Các chủ.

Cô ấy ngẩn ra, lại cười.

Chạy được mấy bước, cô ấy xoay người lại hô to: Lão Trương, nhất định phải sống.

Ta không quay đầu lại.

Sau này nghĩ lại, cô gái này quả thật không bình thường.

Cô ấy vẫn thường nói, giữa chúng ta, không phải là tình thân, chẳng phải là tình bạn, tuyệt đối không phải là tình yêu.

Chúng ta chỉ là, người quan trọng nhất, ràng buộc quan trọng nhất.

Hết phiên ngoại.

60. Đại Kết Cục (Hết)

Tiểu Kỷ uốn eo nhào vào trong lòng hắn, cất giọng nhào nhẹt eo éo: “Chàng~ yêu!”.

Dạ Kiếm Ly bị Tiểu Kỷ bổ nhào vào trong lòng, trong tay còn ôm một bầu rượu, cánh tay trái của hắn giơ lên cao, không ôm cũng không đẩy ra, gương mặt tuấn tú đỏ bừng.

Đám khách nữ xung quanh sôi trào, nhào vào ôm ấp a! Bọn ta cũng muốn!

Thế nhưng Tiểu Kỷ lại phun ra một câu thành công làm cho tất cả mọi người hóa đá.

Cô cười híp mắt gọi một tiếng “Tướng công!!!”, sau đó dưới vô số ánh mắt như dao gươm, hung hăng hôn Dạ Kiếm Ly một cái.

...

Đáng thương cho gương mặt của Tiểu Dạ Tử đơn thuần ngây thơ của chúng ta, lập tức đỏ lựng. Tiếng trái tim vỡ vụn rơi đầy đất, vang loảng xoảng.

Trong truyện thường nói, khi một đóa hoa tươi bị giầy xéo, lập tức sẽ xuất hiện một kẻ gặp chuyện bất bình liền nhúng chân vào, quả thật có một cô gái chỉ vào lỗ mũi Tiểu Kỷ, nói: “Vị công tử này sao có thể lấy cô, hẳn là cô đã dùng thủ đoạn không quang minh chính đại”.

Tiểu Kỷ sững sờ, khoe mắt liếc thấy Dạ Kiếm Ly đang nhìn mình, thế nên cô nhếch miệng cười một tiếng: “Dĩ nhiên rồi”.

Lúc này đổi thành Dạ Kiếm Ly giật mình, Tiểu Kỷ nhấp một ngụm nước tiếp tục cười nói: “Ta là thủ lĩnh thổ phỉ trong vòng trăm dặm Tuyết Địa cốc, tướng công là do ta cướp về làm áp trại phụ quân, mất phẩm mỹ của ta cũng không tệ lắm phải không?”.

Bốn phía vang lên tiếng mọi người hít vào luồng khí lạnh, mấy cô gái nhát gan còn kinh hãi kêu ra tiếng.

“Hiện nay, trong phủ ta còn thiếu mấy nha hoàn...”.

Lời còn chưa dứt, chà chà chà, mấy cô gái vừa ngồi đó đã bỏ chạy mất dép. Dạ Kiếm Ly ngồi bên cạnh cười đến mức thở không ra hơi.

“Cười cái gì?”, cô bĩu môi, “Huynh đúng là do ta cướp từ tiệc cưới về mà”.

Chuyện này hình như đã làm nhục tôn nghiêm đàn ông của mỗ Dạ.

“Không phải”, vẻ mặt hần cực kỳ nghiêm túc, nói: “Là ta tự bỏ ra ngoài rồi ôm nàng bỏ trốn”.

Lúc này, trong quán rượu vẫn còn khách, thế mà hai người không coi ai ra gì, ngồi nói những chuyện kinh thế hãi tục như thế, lại còn oang oang không thêm thấp giọng, làm hại chủ quán cùng gã sai vặt tò mò núp sau bàn nghe lén, không còn tâm tư đâu mà để ý xem Dạ Kiếm Ly có làm việc hay không.

“Bỏ trốn thì bỏ trốn”, Tiểu Kỷ cũng không thêm so đo, “Nhưng huynh có còn nhớ huynh từng hứa với ta? Ta làm Đại đương gia, huynh làm Nhị đương gia...”.

Mọi người lại hít vào: Quả đúng là thổ phỉ!

“...”, Dạ Kiếm Ly nhú mày, “Nhưng ta nghĩ ta có thể...”.

“Ta đương nhiên biết huynh có thể nuôi ta”, Tiểu Kỷ cười cười ngọt ngào, “Nhưng mà, muốn buôn bán cũng cần chút tiền vốn, huynh xem trên đời này nhiều tham quan và gian thương như vậy...”.

Một gã đàn ông ngồi bàn bên cạnh hai vai run run, tức giận vỗ bàn đứng lên, “Ban ngày ban mặt, hai kẻ các người dám công khai nói ẩu nói tả, có còn vương pháp hay không?”.

A, là huyện lệnh Vương, chủ quán đang xem náo nhiệt vội quay mặt đi, chợt phát hiện ra hai người một giây trước vẫn còn ngồi bên cửa sổ, một giây sau đã không thấy bóng dáng đâu, chỉ còn cửa sổ lung lay mấy cái.

“A? Người đâu rồi?”, tiểu nhị xinh đẹp như cái cây mọc ra tiền của ông ta đâu rồi?

“Ta nói”, gã sai vặt bên cạnh ngây ngốc, “Tiểu ca đó... Không phải là thần tiên chứ?”.

Thần tiên? ...

Cũng có thể, chẳng qua là chủ quán đau lòng quá. Thế nhưng lúc này ông ta vẫn chưa biết, tương lai nhiều năm sau, nường tử của vị thần tiên đó chính là cơn ác mộng kinh khủng nhất trong đời ông ta.

* * *

Một ngày nào đó, vị thần tiên trong truyền thuyết đang ở trên một con đường mòn nhỏ, ngồi bên cạnh một cái bàn đầy dầu mỡ, áo đỏ bay bay theo gió, mày kiếm nhíu lại, chắc hẳn là bởi vì mùi hương đặc biệt đang bay đầy trời kia, dung nhan trong sáng như thiên tiên hơi cau có. Nhưng khi ánh mắt phản chiếu bóng hình một cô gái, gương mặt liền trở nên ảm áp.

Cô gái ngồi ở bên cạnh hắn, trên đầu tùy tiện búi thành một búi tóc nhỏ, mặc cái áo màu xanh nhạt, bụng khe nhô lên, nhưng vẫn vui vẻ ăn uống.

“Thêm một phần đậu hủ thôi!”, cô lau lau miệng.

Dạ Kiếm Ly nhíu lông mày, “Đã ba chén rồi”.

Tiểu Kỳ bĩu môi cười như quỷ thèm ăn, “Khó lắm mới được một lần mà”.

“Nàng cứ ăn cái kiêu này”, Dạ Kiếm Ly thản nhiên nói: “Nếu Trường Sinh không tìm được giải được Sinh Tử Tương Hứa cho nàng, chắc Lộ Văn Phi sẽ bị nàng làm cho no chết...”.

Tiểu Kỳ cứ xem như Dạ Kiếm Ly đang khen cô, cười đến nhe răng híp mắt, “Nếu được như vậy, cũng đỡ cho hần khỏi phải né tránh chúng ta mấy năm nay không tìm được...”.

“Hần không biết cổ độc đã được giải, tất nhiên cũng không dám cách nàng quá xa đâu”.

“Ha ha, nếu như cổ độc không được giải, bản thân ta cũng tò mò, ta sinh con hần sẽ như thế nào...”.

Vẻ mặt Dạ Kiếm Ly đột nhiên hồng hồng, ngón tay thon dài đặt lên tay Tiểu Kỳ, lông mi nhẹ run rẩy như cánh bướm, “Ta chỉ sợ nàng sẽ...”.

“Yên tâm đi”, Tiểu Kỳ cười dịu dàng, “Ngọc bội đó ta giữ kỹ, sẽ không biến mất đâu”.

Đôi môi đỏ mọng cong cong một nụ cười tuyệt thế, Dạ Kiếm Ly vừa định mở miệng, một thiếu phụ đã bùng thêm chén đậu hũ thúi tới.

“Kỷ Đại đương gia, đậu hũ còn nóng, ăn chậm thôi a”.

“Ừ, cảm ơn”, Tiểu Kỳ cười nói: “Ta lâu lâu lại chạy tới chỗ thím, lần nào cũng đòi thím mời ăn, thật là ngại quá”.

“Cô còn nói nữa”, thiếu phụ vuốt ve cái bụng nhô lên, cười nói: “Lão Hoàng nhiều lần phải đi qua núi Mạc Hành, đều nhờ Đại đương gia chiếu cố, mời mấy chén đậu hũ thúi thì có gì to tát đâu?”.

“Chà, Hoàng tẩu thím cũng sắp sinh rồi”, đôi mắt Tiểu Kỳ đảo lòng vòng, cười nói: “Chi bằng chúng ta kết thân gia đi, thế nào?”.

“Làm sao ta dám với cao như vậy?”, Hoàng tẩu vừa mừng vừa lo, “Cô còn là...”.

“Chỉ cần thím không chê ta làm thổ phỉ là được rồi”, Tiểu Kỳ miệng ăn đậu hũ, không nhìn thấy ánh mắt Dạ Kiếm Ly kẻ bên đã sắp nổi sùng rồi.

“Dĩ nhiên không dám”, Hoàng tẩu vui vẻ hơn hở nói: “Quyết định như vậy đi”.

Tiểu Kỳ cười híp mắt nói: “Một lời đã định!”.

Cứ như vậy, trên đường trở về núi, trong đầu Tiểu Kỳ đều là cảnh tượng lai tươi đẹp nửa đời sau ngày nào cũng có đậu hũ thúi ăn, hồn nhiên không nhận ra sắc mặt Dạ Kiếm Ly đã đen tới cực điểm.

“Chàng yêu, đoán thử xem, con chúng ta là bé trai hay bé gái?”.

Dạ Kiếm Ly liếc cô một cái, một lúc sau mới nói: “Ai cần biết nó là trai hay gái, đều đã bị mẹ nó bán đi vì mấy miếng đậu hũ”.

Tiểu Kỳ chột dạ cười cười, nịnh nọt dựa tới, “Không phải mà, người nhà lão Hoàng cũng không tệ a”.

“Là đậu hũ thúi của người ta không tệ thì có”, Dạ Kiếm Ly nhần nhịn cả ngày nay, rốt cuộc không nhịn được nữa, nói: “Người ta có thai đều yếu ớt, sao nàng có thai lại càng ăn khỏe thế này...”.

“Á à bây giờ người ta còn chê ta ăn nhiều nữa hả? Aiz, quả nhiên không thể so với năm xưa, không biết lúc đó người nào chỉ vì ta nửa đêm muốn ăn một miếng đậu hũ thúi, mà lập tức phi thân xuống núi gõ nát cửa nhà lão Hoàng...”.

Dạ Kiếm Ly cứng họng, liền quay đầu đi làm bộ như ngắm phong cảnh, không ngờ Tiểu Kỳ lại nhớ đến chuyện năm đó, cười đến mức không bò dậy nổi, “Lão Hoàng nói... Buổi tối hôm đó vừa mở cửa ra... Còn tưởng là xuất hiện một hồng hô tiên mỹ nhân... Ai mà ngờ đâu mỹ nhân vừa mở miệng ra câu đầu tiên chính là... Cho mười phần đậu hũ thúi... Oa ha ha ha ha...”.

“Đó còn không phải là vì nàng sao!”, Dạ Kiếm Ly nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt ngưng ngùn.

Tiểu Kỳ cười đã đời xong, thấy Dạ Kiếm Ly giận dữ không thèm nhìn mình, bèn nhún người ra dán vào lòng hần.

“Tướng công...”.

“...”.

“Chàng yêu...”.

“...”

“Cha đứa nhỏ...”.

“...”

Dạ Kiếm Ly khẽ nghiêng đầu, nhìn nét mặt Tiểu Kỷ giống như một đứa trẻ không đòi được kẹo, trong bụng cảm thấy buồn cười.

Đằng xa, mặt trời chiều ngã về tây, chân trời rắng đỏ, là lúc mỹ lệ nhất của đất trời, ánh chiều vàng hắt tới, khiến cho bóng mặt người rất quen thuộc kéo dài thật dài trên mặt đất.

Tiểu Kỷ mở to mắt, ngạc nhiên gọi: “Trường Sinh... Gia gia?”.

Trường Sinh quay người lại, vuốt râu cười một tiếng, sau lưng lão đột nhiên xuất hiện một cô gái tộc Miêu, tuổi chừng năm mươi, phong tình đầy đà.

Cô lập tức hiểu ra, nở nụ cười. Đằng sau Trường Sinh, Hà Tuyết Chiêu đang đứng cạnh lão Trương to to nhỏ nhỏ gì đó. Tuyết Địa tiên nhân ôm hồ lô ngồi vắt vẻo trên cây, mở hồ lô rót một ngụm rượu vào miệng, thỏa mãn thở dài. Đào Nhi từ trong xe ngựa bước ra ngoài, bên cạnh là Tiểu Ôn Đường mặt lạnh như tiền. Tiểu Liên cao ráo đứng bên cạnh cổng sơn trại, nhìn cô cười trong sáng, “Lão Đại”.

Tiểu Kỷ quay đầu lại, đáy lòng ấm áp. [@sieunhanu.wordpress]d328yff

Dạ Kiếm Ly cúi đầu nhẹ nhàng cầm tay cô, khoe miệng cong cong đẹp mắt, dịu dàng nói: “Chúng ta về nhà thôi”.

Về nhà.

Cả đời này, rốt cuộc cô đã tìm được thứ hạnh phúc gọi là về nhà.

~ * ~

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-ky-nguyen-nhan>